

Su Gamla Vijsna-Book,

Epter hiñe Fyrre / aldeilis rett løgud / med enum sømu Vijsum, Kvædum, Psalmum, Lof-Saungvum og Rijmum.

Ur H. Ritningu.

Fyrer utañ þad hun er nu lijted aukiñ med fä-einum Kvedlingum Saal. Sr. Hallgrijms Peturssonar.

Aptur ad Nyu uppløgd / Almuga Folke til Gagns og Gooda, æsamt þeim ødrum sem slijkar Vijsur elska vilia og ydka, Gude Almaattugum til Lofs og Dyrdar, Eñ sier og ødrum til Gagns og Skiemtunar.

EDITIO II.

Selst Alment Iñbundiñ 48. Fiskum.

Þrickt a Hoolum i Hialltadal, Af Halldore Erikssyne.

ANNO M. DCC. XLVIII

Formaale til Lesarans.

KAr i Hwsaga Forordningárẽnar 7. Art: Eru bañadar Hiegoomlegar Historiur, Sogur, Amors Vijsur og Rijmur, Meinast Lyga og Trolla Sogur, Amors Vijsur og þesskonar Kvæde, Lyga og Trolla Rijmur, Sem morgum Almwga hefur þott niesta skiemtun ad, og ofmiog lagt uppa Hiartad, Yfer hvoriu sa sæle Herra Gudbrandur, Biskup þessa Stiftis, Loflegrar Miñingar, Hefur, a siñe Olld, klagad, Og þvi til ad hyndra soddañ, Laated þessa Vijsna Book wtganga, Anno 1612. Til Gudrækelegrar Dægrastyttingar einfoldum Almwga, Ad ei samblandade hañ Daglegt Bænahalld, Adur ærminstum Sogum Kvædum og Rijmum, helldur þvi er Guds Bornum være vel sæmelegt, So sem þad er, sem þesse Book iñeheldur, Bæde Psalmar yfer Gudspiollẽn Ared i kring, Nockrar Rijmur ut af heilagre Ritningu: Adskilianleg Kvæde Gude til Lofs og Moñum til Lijfernesins Betrunar; Um̃ Hattalag og Osidu þessarar Veralldar, Til vidvorunar vondra Epterdæma; Pa hefe eg epter Dæme þess sæla Herra, Hvor med ollum Riette kallast Lumen Patriæ, Og i somu Meiningu laated hana nu aptur a Prent wtganga, Ad sa gamle Osidur verde med heñar Ydkan hyndradur, Og þeirre Allranaadugustu Hwsaga Forordning, Þvi helldur sem allrahlydneslegast epterlifad; Þvi so sem Kongl: Majest: Hefur ecke helldur hier i Lande, Eñ añarstadar i sijnum Rijkium og Londum, Forboded Studium Historicum, So hefur hun ecke bañad Historiam Patriæ, Edur Moralia; Eñ þa sijdur Rijmur af Heilagre Ritningu eda andlegar Vijsur, Er kieña Historiam Sacram og añad nytsamlegt, Pa þad er so um̃ Hond haft, Sem Guds Bornum soomer: Þad er og stadreint ad marger eru langt miñugre þess er þeir heira i Lioodum, Eñ lesed añars af=fram. Hversu naudsynlegt þeir lærdu Fornalldar Meñ, Hafe hverutveggia þetta hallded, Sañferdugar Historiur og Saungva vil eg ei fa mier til Orda, Ad þessu siñe.

Aptañ vid þessa Book hefe eg þrickia laated, Alldar Hatt Saal: Sr: Hallgrims Peturs sonar, Þess Nafnfræga og myked Elskada Skalds vors, Med annotationibus þess lærda Mañs, Saal: Sr: Eyulfs Jons sonar, Ad hañ ei oldungis under Bord dette, Helldur undañ hañs Hende, O=afbakadur, Under Pressuna komest; Fyrst lærdum Moñum til þocknunar og þienustu, Og so þeim, Er a soddañ nockra, meire, Edur miñe, Þecking hafa; Lijka til Uppvakningar, Þeim Ynglingum Alldar vorrar, Er synast meiga, (allt ofmarger) Ættlerar Forfedra

fedra

fedra sijna, Ef ske mætte þeim rise Hugur vid Omensku siñe, Flaattskap og þess-
hattar, Eñ kostudu Kapps uñ, Ad verda hvor odrum ad Mañdoome, Ærleg-
heitum og odrum þesskyns Dygdum meire, Sier til Æru og Fodurlandenu til besta.
Syslumadureñ Sr. Jon i Grenevijk hefur tilsendt mier (Vir laude dignus) ad-
skilianlega andlega Kvedlinga, Og lofad Rijmum af Heilagre Ritningu er ort hefur
Sal. Sr. Jon i Lauf-Ase, Sem eg og vil laata (lofe Gud) a Prent utganga, sia e
eg þad þesse Book verde keipt; Þvi ur þesshaattar Rijmum og Kvedlingum, Er
naudsynlegra ad muna, Eñ vitlausum Trolla Sogum og Rijmum, Hveriar Gud-
hræddt og hygged Foolk hatar, og vyrder ei ad heyra. So sem Verk þetta er i
DRottens Nafne Uppbyriad og nu endad i þvi skyne, ad þad verde a þañ Haatt med-
tekeð og uñ Hond haft, Ad Guds verde einasta Dyrdiñ, Eñ Lesenda og heyr-
enda Akioosanlegaste Avoxtur sa er leide þa fra Hiegoomlegum Efentijrum, Eñ til
Epterlaungunar og Ydkunar alls Sañleika Guds heilogu Orda, Þa Oska eg af Hiar-
ta þad framgeingt verde. Guds og hañs Elskenda.

Hoolum
Dag 25. Aprilis
Anno 1748.

Einlægur Pienare
Halldor Brinjolfs son
Biskup yfer Hoola Stipte.

Formaale þess Sæla Herra, Gudbrands Thorlaakssonar.

Kuñugt er þad goodum Moñum, Ad eg hefe uñ nockur Ar, feingest vid ad laata pr-
enta Kver og Bæklinga, Sem eg meinte ad til gagns og Nytsemdar vera mætte einfolldum
og ofroodum, Eñ hvad skiedur? Þeir Bæklingar liggia hier, Og fwna nidur, Nema
þad sem eg gief i burt. Fyrer nockrum Arum klagade nælega hvor Madur, Ad ecke
feingest þad nya Testamentum, Ecke giæte aller Bibliu keypt, Nie hana med sier bored, Eñ
nu þad er fallt, Fiñast faaer sem þar uñ hugsa, Alijka og eins geingur eñ til, Uñ Vijsur og Kv-
æde; Þeir eru allmarger sem jafnlega hafa bedest epter Vijsum og andlegum Kvædum, Hvra
þa munr lijted vanta, A sañan Saaluhiaalpar Froodleik, og være vel ef so reyndest, Og þo ad
eg sie þreyttur og uppgiefeñ, Ad eiga leingur vid þad kostnadarsama Prentverk, Þa skal þo eñ
laata þad epter þeim, Sem slijkt girnast, Ef ad Gud villde giefa, Ad af mætte leggiast, Þær
Bruna Vijsur, og Afmors Kvæde, Sem allmarger elska og idka, Eñ i stadeñ upptakast þessar
andlegar Vijsur, Sem gooder Meñ hafa ort og kveded, Gude til Lofgiordar, Froodleiks og
Skiemtunar, So ad Ord Guds mætte rijkuglega hlioода, Og a medal vor byggia, So utañ
Kirkiu sem iñañ, So sem S. Paall aminner oss i Pistlenum, Til Coloss. 3. Cap. Og ad af
mætte leggiast onytsamlegt Kvædalag; Og hvad añad sem ecke er Gude þægelegt, Nie Moñum
gagnlegt, Meñ hafa adur kveded Rijmur af Fornmoñum, til Skiemtunar og Dægrastittingar,
Og i Frasagnr fært þeirra Ord og Giorder, Þvi skylldu nu þa Meñ ecke helldur kveda Rijmur
og Kvæde af heilogum Moñum, Þar bæde er i Heilsusamlegur Lærdoomur, Og good Dæme,
Epter ad breyta. Og er þeim Þacker ad kuña sem sig hafa lagt til þess, Guds Orde i Skalldska-
par Maale so fram ad fylgia, So sem lioos Dæme eru til i þvi gamla Testamentenu, A med-

al slijkra tel eg fyrst og helst þañ gooda Mañ sijra Einar Sigurdsson, hvørs ad er sa fyrre Partur þessarar Vijsna Bookar, Hiñ añar er so sem Samtijningur fornra og nyrra Kvæda, hvad allt eitt med ødru jeg hef laated prenta þeim til Gagns og gooda, sem þad þiggia vilia. Sie almaattugum Gude Løf og Packargiørd, Fyrer allar sijnar Gaafur andlegar og Lijkamlegar, Amen.

Gudbr. Th. S.

Til Lesarans.

LEsare goodur lijttu a, Liooden Einars mørg og sma, stitta Dægur og stødva Praa, Standa samañ a eirne Skraa.

Heilagur Ande hvørt eitt siñ, Hefur þad kient mier Brooder miñ, Lijfsins Krydd ef lijted siñ, Ad leggia þad ecke i Kistur iñ.

Eys eg þvi so ut um Land, Ad avaxtest i goodre Hand, J nylegt Elsku Maadar-Band, Nefne eg þar til fyrst Gudbrand.

Okeypt so sem eg þad fañ, Hvad Ande Guds mier veita vañ, So lijka af slijku lofe þier þañ, Þau læt eg i tie vid sierhvørn Mañ.

Launen i moote legge þier, Lofed nu jafnañ Gud sem ber, Mig auman Præl so elskar hier, Hañs Andagipt ad hiaa mier er..

Sijdañ bid eg þess lærdañ Lyd, Sem lijtur þetta Hroodrar Smijd, Ordeñ stird og ecke þijd, Þeir endurbæte fyrr og sijd.

Kvæden hafa þañ Kost med sier, Þau kieñast betur og lærast giør, Eñ Maaled laust wr Miñe- ser, Mørgum ad þeim Skiemtan er.

Þvi hef eg funded þetta Saad, Þad þacka eg heilags Anda Raad, Børnum gief eg þad besta Raad, Þvi betra er slijkt eñ Spott og Haad.

Lære nu hvør sem Liooden sier, Og lijtur a þetta Mærdarkver, Bid eg þañ Gud sem ædstur er, Ad Avøxt goodañ færum vier.

Herra Gudbrands Hiartad ment, Hialpar til so gott sie kient, Liufum hef eg þvi Liooden sent, Hañ lofar ad giefa þau ut a Prent.

Þo valla hæfe Virding nu, Vijsna bøgunum mijnum su, skil eg þad til ad skipter þu, Og stickanlega Flockum snu.

S. Einar Sigurs son.

MOodur Jardar Gud giørde, Gudbrand Fødur viliande, A Js-Lande lioosu reyndar, Lifa Verk Yfermans Klerka, mættu Þiooder þraatt ræda, Um þañ DRottens Mañ votta. Gud- brand Heidur Hende, Herrans Verk bera good merke.

Krøss langur þess þijngre, Þel hreinañ vel reyner, Gude kiærañ hvad heyrest, Hentar Ydis Prent Smidiu, Ord DRottens vardveitte, Vel lærdur til færde, Gudbr.

Vorer Landar srender, Ofblandner sofande, Guds Verk ydur ei orka, Ad hræra þad læred, Ad lofa Herrans Giøf hærra, Sem Hugur klaar duger med Taarum, Gudbr.

So lætur nu nioota, Naadar feingeñar Gud leinge, Þad Land ef Þiooden fyndest, Þacklaat nockud i Maata, Heill life alla Æfe, Æru virdur kiær Hirder, Gudbr.

S. Einar Sigurdsson.

Ad

Ad Lectorem.

Bydur Ritning ræda, Rædholl um̃ Verk Ræda, Frijd med føgrum Kvædum, Og froodu Psalma Hlioode, Gudbrandur af goodu, Greidur a Prent nam leida, Fræde Bækur bæð-ar er bioodást froomum Pioodum.

Lande lyser blindu, Lyndis klar vel hindrar, Vonda Aftriw, endar, Undrum Myrkra Blunden, Grandvar Guds Mañ synde, Grundvøll Lijfs og Stundar, Mundur midlest Aundum Myndugur Fridar yndes.

Aulld bere Isa Folldar, Alldrei Lund so kallda, Ad giallde ei Gude med Snilldum, Gifta Packar Skylldu, Er villde i Villu Hølldnum, Velldis ysta Fellde, Millde Ords Alvalldur, Eyding skijne ad Kvøellde.

S. Magnus Olafs son.

Registur yfer þessa Vijsna Book / Og standa fyrst Gudspiøll, a Suñudøgum, Og ødrum Hatijdum, Sneneñ i Psalma; Þar med jafnframt hvøriu Gudspialle, nockur Sextan mællt Erende, Iñehalldande Suñam og Meining hvørs Gudspialls.

Fyrre Parturen.

Rijmur og Kvædi tekeñ ur Ritninguñi.

Añar Parturiñ.

Mañ-

Af

Hellsan Bookareñar til Lands-Foolksins.

Heilir Landar
Ok Lyda Kindir
Jsa Froni aa,
Karlar ok Konor
Ok Kristin Børn,
Sitid sæl i Rañi.

2. Her em ek til ydar
Hwsa komin,
Ef lystir oss ad lijta
Margfrod, skiemtin
Ok mikils vird
Alldum fyRum aa.

3. Laak i Leyni
Lengi Tijdar,
Sodan mik faair fundu,
Gudbrandt mik sændi,
Saa in̄ godi HeRa,
Føgrum Ferda Stakk.

4. For ek of Land,
Ok of Lyda Siaut,
Sala kyñi at sea,
Gloddust allir,
Þegar hin̄ goda Frw
Villdi med þeim vera.

5. Eyddak Trøllum
Ok Uvættum
Bragna Bygdum ur,
Liotum Lygum
Ok leidu Klaami,
Papa Villu ok Pwka.

6. Tylftir Ellifo,
Tugur haalfur nær
Varo lidnir Vetra,
gamall vard min̄ stackr,
graafol vard mijn kin̄,
Sin̄ti Seggia saatt.

7. Uns mik færdi
Fati gomlu af
Heidri vafin̄ Herra
Ok af Skarlati
Skykkiu gaf,
Þa ek nu of herdar hefk

8. Halldor Biskup
heitir
Hoola Stiptis,
Saa var Brynjulfi
borin̄,
Hañ er mier gevgin̄
J Gudbrands Stad:
Hañs skal ek at goodu
geta.

9. Nu em ek svo frijd,
Sem ek fyRum vark
Æsku Døgum aa,
Em ek nu aukin
ALLDAR HÆTTJ
Ok frijdri FLÆRD-AR-SENNU.

10. Komit ok kaupit,
Kvedit ok kingit,
Frijda Forn-Etañ,
Fleiri skulut sea,
Ef mer fagnit vel,
Mijnar Maal-Vinur.

11. Eñ horskir Hrafnar
Skulu þeim aa haam Gaalga
Slijta Sioonir wr
Sem mik lasta,
Edur Leid-Stofum
Kalldsiñadir kvedia.

12. Sitid heilir
Saungva Rañi i,
Unit goodu Gamni,
Konor ok Karlar
Ok kæru Born
Jsa Foldo aa.

Lands-Folkid svarar.

1. Velkomin þu ver,
Vina Forn-Alldar,
Ok eña nyRi Nidia,
Fognum ok fognum,
At hid frooda Vijf
Gengur oss at Gardi.

2. Vel se Gudbrandi,
Vel se Halldori,
Er þik Pelli pryddu,
Blijdra Meniar
Ver þu um̃ vort Land
Lifi beggia Lof.

Gunnar Paalsson.
Skoola M. aa Hoolum.

Suñudaga Gudspiøll/ i Psalma snweñ

Ared uñ kríjng, med ymsu Psalma og Hymna Lage.

Fyrsta Suñudag i Adventu, Evangelium Matth. 21.

Med eins Notum og, Eirn HErra eg best ælte.

JEsus foor i þañ Tijma, til Jorsalaborgar skiær, med Læresveina sijna, sem þeir komu so nær, Bethphage ad þar ender, Oliu-Fiallsins Hlijd, Tvo Læresveina sender, Sialfur aa þeirre Tijd.

Gange þid greitt til Bygdar, sem gagnvart yckur er, sagde hañ so aan Stygdar, Sæked til Handa mier, Fiotrada Ausnu fiñed, og Fola hiaa Moodur sijn, Leysed og Lijd þad iñed, Leided þau so til mijn.

Ef nockur mæler moote, meige þid ansa so, Hafa þau HErrañ hlioo, Hañ mun þeim sleppa þa, Epter Spamañs Ordum, allt er þad nu so skied, þar hañ uñ þetta Fordum, A hañ Veg hafde tied.

Dootter Sion hin dijra, Dansa og liett af Pijn, þu sier þiñ HErrañ hyra, hijngad koma til þijn, Hañ situr aa Ausnu eiñe, sem aadur Klyfiar ber, Og Fola med Ausnu hreiñe, Hoogvær saa Kongur er.

Peir Tveir giora og greida, giørvallt sem baud hañ þa, Fola og Ausnu framleida, Fot sijn logdu þar aa, Sialfañ JEsum uppsettu, Sooktu so fram aa Leid, Lijdur med Losenu riettu, Laut honum uñ þad Skeid.

Fagurt var Foolksins Æde, sem fylgde honum aa Veg, Breidande Kosta-Klæde, og Kvista-Bloom prijdeleg, Krijngum hañ sijdañ sungu, Sæta Lof Osaña, baadu med blijdre Tungu, Blessest æ Kongur saa.

Naalgast þitt Naadar-Rijke, Naaduge HErra miñ, Giefdu eg giore so lijke, Guddooms Viliañ þiñ, Laattu mig Lofgiord vanda, Lijka so þockneft þier, Fyrer Astgiafer allra Handa, Auktu nu Trwna mier.

Nockrar Vijsur af þessu Gudspialle.

DOtter Sion miøg mætter, med Lofkvæde glediast, Kongur þiñ kiemur nu hijngad, Kiær i Faatækre Eru, Rausnar ør rijdur Ausnu, Reñur Fole med þeñe, Fridsamur frelsar Lijde, Fagnar hvør sijnu Gagne.

Christus Koongureñ beste, Komeñ i Faatækt auma, Maattugur Dijrdar DRotteñ, Dijrum Sigre ad stijra, Hañs Tilkoma hreinse, Hiartans iñre Parta, So hæðst Lof honum til Astar, Og Heidur skylldugañ greidum.

Tungur Eingla Samsijngia, Sañlega Roddu Maña, Lofgiørd DRottne Dyrdar, Dag og Ar med Saung fagrañ, Ad Hædsie Gud Holde klædest, Af Hijngadburde þeim syngium, Fioorar Vikur ad fleira, Uñ Fæding hañs þadañ af Rædum.

Añañ Suñudag i Adventu, Evang. Luc. 21.

Med Notum, Heimele vort og Hwseñ med.

TAlar JEsus ad Teikn mune skie, A Tungle Soolu og Stiørnum, Og Ognar Kvol ꜳ Jørduñe, Yfer þeim Kvijdagiørnu, Sioor og Bylgiur þa hlioода hꜳtt, fyrer Hrædslu Meñ þa missa Mꜳtt, af Heims frꜳbærum Fyrnum.

Kraptar Himnaña hræraſt þa, Hijngad i Skye mun koma, Mañsins Sonur af Himne hꜳ, med helgum Dijrdar-Liooma. Nær þetta skier þa hefied hꜳtt, Høfudeñ upp þvi nꜳlgaſt brꜳtt, Endurlausn ydar med Sooma.

Fyrer ydur virded Fijkiu-Trie, Og fleire Eikur Skoogar, Þier vited ad nærre Sumre sie, þa syna þau Blomur noogar, Eins lijka þañ Tijd þetta skier, Þeinked Guds Rijke nꜳlægt er, Hiedan af þa og þegar.

Sañlega Sañlega sagde hañ, Sveiteñ Christeña Maña, Forgꜳnga ei nie eydast kañ, Iñ til þess slijkt fær kaña. Jord og Himnar forgꜳnga fliott, Folnar giørvallt og hrørnar skiott, utañ Guds Orded saña.

Eg trwe þvi sem þu sagder hier, Sæte Guds Son og Millde, Bid eg þu giefer vel Gaum ad mier, Og geymer med Hlijfdar-Skyllde: Auktu mier Krapt i Eymdum þeim, sem yfer falla þa þeñañ Heim, Stødugur standa villde.

Vijsañ.

HJer talar uñ Teikn ꜳ Soolu, Tungle eirneñ og Stiørnum, JEsus og ꜳvijsar, Undur Sijdustu Stundar. Seiger ad Sueitum æge, Ad Sioor og Bylgiur stoorar, Hlioode og Meñ þa mædest, mest af Ognum flestum.

Mun þa Milldur synast, Mañsins Sonur ꜳn Vansa, J Tign og Skye skygnu, Skiær med Dyrd og Æru. Høfudeñ skulum vier hefia, hꜳtt upp þvi til DRotteñs, Vor Endurlausn iñañ Stundar, Algiørd tekur ad nꜳlgast.

Lof sie HErra liwfum, Er lætur oss ad þvi giæta, Komed er til þess Tijma, Teikn øll fyrer oss reiknud, Sumar med sijnum Blooma, So er nær Børn mijn kiæru, Ad Brwdgume vor med Blijdu, Breider Fadm, Verum til Reidu.

Þridia Suñudag i Adventu, Evangelium Matth. 11.

Med þad Lag, Kouung David sem kiende.

JOhañes Christum kiende, Kraptaverk heyrde hañs, J Fiotrum sat þo sende, Sijna Meñ ad fꜳ Ans, Þeir søgdu so til Sans, Ertu sꜳ eyder Kvijda, Ellegar skulum vier bijda, Eins añars Hiꜳlpar-Mañs.

JEsus svarar og sagde, Seige þier Jone frꜳ, Byrtest ydur ad Bragde, Blinder nu fullvel siꜳ, Lijkþrꜳer Lækning fꜳ, Hallter gꜳnga og hlaupa, Heilsuboot þarf ei kaupa, Hiñ Daufe heyra mꜳ.

Upprijsa eirneñ Dauder, Aumum er Gudspiall tiꜳd, Fꜳtæker fagna Sauder,

er,

er, Fyrer þad Lijknar-Saad, Sem riett er þeirra Raad. Sælañ hañ hvorn eg seige, Sem ad nu hneiplast eige, A mier eda miñe Naad.

Pa Sendemeñ fra þeim fooru, Foolkenu sagde hañ, og þeim epter voru, af Johañe skijrt sem kañ, greiner til Guds Vin hañ. Hvört lyste ydur ad lijta, linañ Reyr og Stor hvijta, þad er ei þesse Mañ.

Villdu þier siaa hañ Sveina, er Silke-Klædeñ ber, eg kañ þad klaart ad greina, i Konga-Hollum þad skier, ad margur med þau fer. Ef Spaamañ skylldut skoda skijrlega eg þad boda, þesse þo ædre er.

Johañes er sa eine, ædur er fyrre spaad, Fyrer-reñare hiñ hreine, hafa so Spaameñ tiaad, sem stendur skrifad og skraad. Siaa þu eg Ord mijn ende, miñ Eingel fyrer mier sende, sa velur mier Veg med Daad.

Framar ried JEsus iña, um hañ Dyrdar Mañ, ad fæde eingeñ kreinkt Kviña, af Kallmañe nockurn hañ, ad ædre sie helldur eñ hañ, eñ hañ ollum miña, i Guds Rijke maa fiña, veglegre verda kañ.

Gief þu JEsu eg giære, af Giæsku Verkum þig kient, þar næst med Lijtelæte, þa lifande stundad Ment, þitt Ord sem oss er sendt, Einord hrein um ad bæte, so alldrei Heims Mootlæte, faae mig fra þier spent.

Vijsañ.

Maakttug Verk munu þad votta, ad Messias eirn er þesse, JEsus af þvi vijser, ædur Spaameñ so tiaadu; ad þegar þad Fostred fræga, fædest skulu þa bæde, blinder siaa strax og standa, stalltranar laust hallter.

Reydd Briooft, þau miøg mæddust, Messias aatte ad hressa, og Gledena Gudspialls Raadar, goodfwsum Hug bioода, þetta Verkeñ nu votta, er veykur sa Judar hneykia, JEsus vañ ad vier sõnum, almaattugañ Gud DRotteñ.

4. Suñudag i Adventu Evang. Johañ. I.

Med Lag, JEsus Guds son Eingieteñ.

SAa Vitnisburdur hiñ Vallde, vottast nu giorla hier, er Johañes Judum talde, Jatning hañs soñ þad er, fra Jerusalem þeir senda, Syne Levi vel kienda, med Hofud-Prestaña Her.

Þeir friettu ad hvort hañ være, HErrañ saa Christur ei? Hañ svarar sem honum bære, seigande vid þvi nei; Ertu Elias froode, eda sa Spaamañ goode? Nei kvad hañ þvert vid þvi.

Framar þeir frietta villdu, og færa Svar heim med sier; Baadu hañ skijra skyllde, skiootlega hvor hañ er, og þvi ecke tregde, eitthvad so lioost hañ segde, riett af sialfum sier.

Johañes ansa naade, eg er þad Raddar-Hliood, sem Esajas um spaade, af Eydemörku stood, Gotu DRottne þier greided, og giøred hañs riettar Leider, huggest nu Hiørtun good.

Fra Phariseorum fooru, fyrr greinder sende-Meñ, sem af þeim valder voru, voktu þa Spurning eñ, þvi Skijrer ef ertu eige, af þremur þeim eiñ eg seige? Ansar þeim øllum señ:

Eg skijre i Vatne ad vanda, veit þo hia ydur hañ, mitt i midiu standa, munud ei kieña þañ, epter mig kiemur hiñ kiære, þo kroptugur fyrer mig være, Heimsins Hialpar-Mañ.

Po framfallande eg fære, ad Footum þessa Mañs, verdugur ecke være, ad vera þa Skoo-Sveirn hañs. Su Skijrnar Skickan klaara, skiede i Bethabara, vid Jordan Juda-Lands.

Eg er nu JEsu goode, þiñ aumur Læresveiñ, kalla med hvellu Hlioode, hvorn Mañ jafnt sem eiñ. Veit þu eg Veg þiñ greide, og volada til þijn leide, sie trwr og Hiarta hreiñ.

Vijsañ.

Jon Baptista eina, Jaatning giører og vitnar, Sañleik sem ad hañ kuñe, sig neitar Christ heita, Elias ei kvadst vilia, eda Spaamañ sa añar, halldeñ haar i gillde, helldur Leid DRottens greida.

Eñ nu Christum so iñer, Judum þeim ei trwdu, i Vatne skijre eg eñ vitna, vera Mañ hia ydur añañ, þañ ad þier ei kieñed, þo mun epter mig koma, fyrer mig fra eg hañ være, Footum hañs villda eg Lwta.

Med krøptugra Krapte, kañ hañ skijra Mañeñ, sender Astar Anda, Elld Naadar liwf-felldañ, ert i Audmiukt Hiarta, ellegar Brioosteñ svella, af Hardud so þau herdast, i heñe og ædru breña.

A Joola Haatijdeñe, Evangelium, Luc. 2.

Laged, Til þijn heilage Herra Gud, etc.

Kraa Augusto þad wtgieck Bod, ad allur Heimureñ skyllde, afskattast og alls kyns Piood, under þad ganga villde. Sw Skattskrift hoost i Syria, af Syrjno Lands HErra þa, fyrsta i fullu gyllde.

Sier hvør foor sem sett var a, til siñar Borgar vitia. Joseph og Mey Maria, maattu ei heima sitia, til Davids Borgar Betlehem, þvi bæde voru af Ættlid þeim, i Judea upp sig flytia.

Jomfrw Maria Oliett var, sem Joseph fastnad hafde, heñar Tijma ad heñe bar, hun medañ þar tafde. Frumgieteñ þar fædde Son, i Faatækt Heims sem ætte Von, og veikum Reyfum vafde.

Hws Rwm feingu þau hvørge þo, sem heyrelegt ad være, i Asnastalle þvi uñ hañ bioo, so af honum Kulldañ bære, Nætur-Vakt hielldu Hyrdarar Fiaar, hia þeim stood Guds Eingell klaar, Leiptur og Lioomeñ skiære.

Ottast Fiaarhirdar, Eingell bad, ecke þeir hrædast villde: Fagnadar Bod ydur fær eg þad, Foolk allt miøg gledia skyllde, i Dag Frelsareñ fæddur er, fram i Borginne Davids hier, Christur sa Kongureñ millde.

Hafed þad Teikn þier hitted Svein, huleñ i Stalle einum, boreñ til þess ad bæ-

ra

ta Mein, hwenn i Reisum hreinum: Margur byrtest þa Himna Her, Hirdorum sa sem Flockum ser, medur þeim Engle einum:

Syngiande Gude sæta Dyrd, og Sigur i hædstum Hædum, Liwsur Fridur med Lijd a Jord, yfer Laane og allskyns Giædum, og Vilia gooder ad verde Menn, veita skylldum þad aller senn, med andlegum Astar Kvædum.

Sæte Fader eg þacka þier, þijna Elskuna hreina, Son þinn goodann ad gafstu mier, Grædarann allra Meina. Gief þu eg sinne Fognud þann, framar sem alldrei bregdast kann, fyrer þa Elsku eina.

Vijsann.

Hyrdarar sia og heyrdu, helgu Nooft Eingla DRottins. Fognud feingu megnann, fæddann Christ þar med ræddu, Heidur Gude a Hædum, hier Fridur a Jordu nidre, Mønnum miukleatt-Sinne, mæla Einglar fullsæler.

Fæding þijn Lækner Lijda, lijsgar Menn þa þig kienna, aumum hiaalpar Heime, hætt Mein endurbætter. Sool Riettlætis sæla, svart hun drage wr Hiarta, JEsus eirn mier lyse, so ill Synd fear ei blindad.

Annad Evange. Joh. I. Umm eilijfa

Guds Sonar Fæding af Fødurnum, med Hymna Lag.

I Upphafe var Orded fyrst, hia Gude einum i Dijrdar-Vist, þad Ord var Gud þess giættu vijst, giort er allt fyrer hanns Krapt og List.

Hvad sem skapad er allt og eitt, ann þess ad giort er ecke neitt, i þvi var Lyfnar Lijfed heitt, Liooſed eirneigenn Mønnum veitt.

Liooſed i Myrkrum skiært ad skein, skada þad ecke Myrkur nein, Johannes nefne eg sende Svein, sa kom med skijra Vitnis Grein.

Af Gude sendest sa goode Mann. Sem gløgt umm Liooſed vitna kann, ad aller trwe, enn ei var hann, þad edla Lioos sem lijfga vann.

Pad sanna Lioos þann Liooma ber, lyser øllum i Heime hier, i Heimenum var hvad hann ei sier, Heimurenn fyrer þad giordur er.

I Eign sijna kom Soolenn su, sijst medtooku hann eigenn Hiw, þeir hann medtooku þa og nu, þeim gaf hann Arf fyrer sanna Trw.

Ecke þeim sem af Ættar-Snylld, ei Holldsins Gyrnd nie Mannsens Villd, helldur þeim sem Guds Giæska milld, giefur þann burd fyrer Naadar Skylld.

Orded vard Holld og hia oss bijr, hefur oss byrst þess Virding dijr, eingietens Sonar eins sem nijr, edlis Kraptur sa Odygd slijr.

Af Fodurnum gietenn fylldur Daad, fraabærre Trygd i allre Naad, hvor ad best giemer Sannleiks Saad, sie honum Dijrd umm Lopt og Laad.

Goode JEsu vor Gud og Mann, gled eg mig nu vid Kiærleik þann, sem Fodur þijns Elskann uppa fann, Ord hanns og Naad so til mijn rann.

Soolenn Riettlætis send þu mier, þad sæta Lioos sem skijn af þier, Synda myrkrum og Villu ver, vor Natturann þvi saurgud er.

Sama Evangelium, med Liliu Lag.

I Upphafe var þad Orded liwsa, þad Ord hia Gude i Dyrd var Fordum, þad Ord var Gud sem giørvallt giørde, Giørdest bæde a Himne og Jordu.

Þad var Eilijft ædra Soolu, Æ hia Gude sem Trw ma nægia, An þess giørdest ecke Raunar, alla Daga hvad Gott ma kallast.

J þvi var Lijf og Liooſed ſkiæra, Lioos ſañaſta Byrting Maña, þad Liooſed meſt i Myrkrum lijſer, Myrkur eingeñ þad høndlad feingu.

Sa var Madur ſendur af Gude, Sañlega veit eg ad Johañes heiter, Hañ vard ad koma til Vitnisburdar, ad Vitne bære af Liooſe ſkiæru.

Um þad vottar allt med Riettu, Eñ ei var hañ þad Liooſed ſaña, Helldur ſo fyrer Ord hañs ſkylldum, Hlioota Trw og leinge niota.

Þad ſañaſt Lioos til Lijknar Moñum, Er lijſer þeim i øllum Heime, J Heimenum var þad hreint og ſkiæraſt, Heimur og Jordeñ fyrer þad giørdeſt.

Heimureñ blindur vafeñ i Vondu, Veit hañ ei nie þeckia leitar, Su Tign kom til ſiñar Eignar, Siaalfs hañs Meñ medtooku ei þeñañ.

Eñ ſo marger af Mwga mørgum, Sem medtooku hañ og vid þad glediaſt, þeim gaf hañ þa Dyrd Guds Bornum ad verda, ſem a Guddooms Nafn hañs treyſta jafnañ.

Hverier ad ei af Blande Blooda, nie blyndre Lijking Holldſins Syndar, Edur af Kallmañs Freiſtneſullum, Fautt ſkiliande Gyrndar-Vilia.

Helldur þeir ſem af hæſtu Millde, Himna Smids ad verda Nidiar, Borner af þeim beſta Kiarna, Bleſſudum HErra Gude til þeſſa.

Orded vard Holld af meſtre Millde, Medur oſs dygdugt ſijdañ bygde, Vier ſaaum hañs Dyrd og alla Æru, ſem Eingietens Guds Sonarens hreina.

Af Fødurnum boreñ fullur Naadar, Færer oſs þad Liooſed ſkiæra, Sañleiks Orded ſo ad vier verdum, Sijdañ Guds Børn ef ad vier trydum.

Um JEſum þeña Jardteikn liooſa, Johañes giører og vottar þeñañ, Hañ er ſa eg ſyne ad ſoñu, Og ſagde Madur kiæme ad Bragde.

Epter mig med ædra Krapte, ſem adur var fyrr eñ eg til Naada, af hañs Naad og Nægdar Dygdum, Naad ſaaum aller fyrer hañs Naader.

Fyrer Moyſen Guds Vin Løgmaal lyſteſt, Eñ Lijf og Naad fyrer JEſum tiadeſt, um Allder hefur þo eins Guds Vellde, Eingeñ Madur ad lijta feinged.

Sonur Eingieteñ Fødurs i Fadme, Oſs fyſelega þad underviijſar, Honum ſie Lof fyrer hædſtar Gaafur, Heidur og Valld um allar Allder.

Añañ Dag Joola, Evangelium Matth. 23.

Med Notum, Fader vor ſem a Himnum ert.

Sjaae þier eg nu ſenda um Hrijd, Seiger JEſus vid Gydinga-Lijd, Skrift-lærda Spaka og Spaameñ, Spottad hafed þa fyrr og eñ, Hwdſtrykt og i Helium fært, So hvørgs var i Borgum vært.

So

So ad allt falle Saklaust Blood, Pad Synda-Straff yfer ydar Piood, Allt fraa Bloode Abels þa, Allt iñ til Bloods Zacharia, Saa ed var Son Barachie, Sem þier drapud vid Alltare.

Sañlega skal nu soddañ Hefnd, Yfer siaalfs ydar Ættlid verda stefnd, Jerusalem þu Jorsala Borg, (JEsus talade þa med Sorg) hvorsu opt villda eg þijn hugga Børn, Sem Hænañ veiter Ungum Vorn?

Eñ þu forsmaader Orded mitt, J Eyde skal verda Hwsed þitt, Og þier skulud mig ecke siaa, Jñ til þess nu hiedañ i fraa, Nær þier seiged ad sæll er sa, Sem i Guds Nafne kiemur þa.

Sæte JEsu þu send oss nu, Sveina þijna med goodre Trw, Gief ad vier elskum Orded þitt, og alla þa sem þad kieña riett. Þiñ Hlijfdar Væng wt sem vijdast breid, Yfer vor Børn oll um̃ þetta Skeid.

Vijsañ.

Illdum JEsus leiber, Jafnsiñadur til Miñis, Mord þau og Meingiørder, Mest sem veittu Prestum, Hvotar Hefnder veita, Hier sem þijngstar eru, Syner ad hañ sem Hæna, Hegder sier, Eñ þeir bregdest.

Jeg hrædest harda Reide, Og Hefnd Judum aa-nefnda, Fyrer Forsmaan allt ad einu, Orda hañs nema Gud forde, Yfer oss eiñ Veg drijfe, Aller skulum þvi kalla, Ort af iñstu Hiarta, ædur og Boot aa raada.

Pridia Dag Joola, Evangelium Johañ. 21.

Med Hymna Lag.

Mastor Christur prwdañ spyr, Petrum Prisvar ædur fyrr, Hvort Elskar hañ sig þeim odrum meir, Um̃ þad fleira toludu þeir:

Petur ansar Prisvar þa, Par vid sagde giarnañ Jaa, Hañ kvad JEsum siaalfañ siaa, Og sañlega hafa þar Skynsemd aa.

Prisvar JEsus þesse Ord, Par til lagde ecke hord, Su er mier þæguft Astargiord, Pu aler mijn Lomb og Sauda-Hiord.

Framar kvad JEsus fylgdu mier, Froome Petur Johañ sier, Epterfylgiande eirneñ hier, ad spyr: til hvors nu þesse er?

Saa Læresveiñ var Christo kiær, Um̃ Kvolldverd laa hañs Briooste nær, og Undervijsan um̃ þad fær, Hvors illt Svikræde Hiartad slær.

JEsus svarade ef so skier, Ad eg vil mijn hañ bijde hier, Hvad snertur þig þad añars er? Epterfylgia skalltu mier.

Ordrædañ sw wtgieck þa, ad ecke deyr Læresveiñ saa, Eñ JEsus kvad þar ei so aa, utañ ef mijn so bijda maa.

Saa Læresveiñ vijst ad Vitne ber, Vottande þad og skrifade hier, So i Sañleika Vitnum vier, Hañs Vitnisburdur riettur er.

Gief þu JEsus eg uñe þier, Alle þijn Lomb sem baudstu mier, Ofunde ei nie hnijsest hier, Um̃ hitt sem odrum leinad er.

Vijsan af þessu Gudspialle.

PEtur Prisvar nam Reita, Nu jaatar Gladlaatur, Folskalaust JEsum Elska, Ad ala Fie Guds wtvaled. J helgum Sid sier bad fylgia, Sonur Guds, en hin grunar, Jon Postula Asthreinan, ad Eilijfu kyrran blijfa.

Laattu mig Liwse DRotten, Lijka nu af Ast rijkre, Fæda og Foodra Saude, Fylgia þier en ei vera, Med Sorg og Ofund arga, Um anara Luckn Mana, Veittu ein ollum Stiettum, ætijd þess ad giæta.

A Barnadagen, sem er Floorde Dagur Joola, Evangelium

Matth. 2. Med Lag, Guds Son kallar komed til mijn.

HA Herodes bad heyra van, ad hofdu Vitringar gabbad han, fullur med Foss og Bræde. Sende han wt med Sverd i Stad, Svein-Bornum veita Heliar-Bad, Geystur af Grimdar-Æde.

J Betlehem þar Barn var fædt, Bornen hafa þeim Dauda mætt, Tvævetur og oll hin yngre, Epter þeim Tijma aa var sett, Af Vitringunum hafde friett, Þesse var Reyden þyngre.

So fyllteſt þad sem fyrr var spaad, Og Fordum Spaaman hafde tiaad, Heyrast mun Kall aa Hædum, Reigen Graatur og Raddar-Hliood, Rachel sijn grætur Bornen good, Huggast ei Harms af Rædum.

Epter Herodis illan Deyd, Eingell Guds kiende Joseph Leid, wt af Egyptalande, J Draume bad han hallda heim, J Heliu være þeir Sveine þeim, villde verda ad Grande.

Joseph took Svein og Mariu Mey, med sier aa Leid og tafde ei, Foor heim til Juda Jardar, Archelaus saa Rijkium ried, Riettvijs Joseph hans hræddest Sied, Reide og Hefnder hardar.

Vogar þvi ei ad vitia heim, Vitrade Gud i Svefne þeim, J Galilea ad gysta, nærde þvi Bygd i Nazareth, naudugan Svein þar fooſtraſt liet, so var og sagt med Fyrsta.

Af Spaamonum er þad tiaad, adur til Forna so var spaad, So skule Svein sa heita, Nazarenus vid Nafned bætt, sem noog er liooſt og harla sætt, þvi Lausn vill Lijdum veita.

J Utlegd gafstu þin einka Son, Eilijfe Gud sem veslan Þioon, Til Fodur-Lands oss ad færa, Ovina Hrædslu frelsa oss fraa, fyrer oss þa til Heliar slaa, þier sie Lof eilijf Æra.

Vijsan.

HErodes Svein-Born særer, Saar Naud oll til Dauda, Jafnalldrar JEsu millda, Undan komst han af Stundu, J Utlegd og so flytiast, aptur med Guddooms Krapte, Sem spaad er ad Nafn-Boot næde, J Nazareth þar ed ad setiast.

Fyrerſioon Guds liet færa, Forelldrum Christs Upphellde, J Utlegd af þeim Vitru, adur en viku af Laade, Hier so ad hvor Man lære, Saa hefur Christ, Fær aan Efa, Bæde Blessan gooda, Og Braud i ollum Naudum.

Sunudagen i mille Jooladags og Atta, Evang. Luc. 2.

Med Lag, Heimile vort og Hwsen med.

FOrelldrar JEsu full af Ast, Fregn heyrande þessa, af honum sagda ad þvi dæast, Og þau Simeon blessar, Seiger til Mariu Moodur hans, Morgum til

Falls er sæ til Sañs, Eñ adra upp mun hreſſa.

Hañ er þad Teikn og Hæfed eitt, Hvorium þeir tala æ moote, Og Harma-Sverded Hiartad þitt, hart-trw eg særa hlioote, So margra Hugskot og Hiartans Pel, hygg eg þa verde augliooſt vel, Po añad yfer ad flioote.

Phanuels Dootter Eckia ein, Anna ſu Spædooms Iña, af Aſſers Kyne Hiarta hrein, hafde ſw frooma Kviña, Med Eignar-Mañe um Areñ Sio, Fra Jomfrwr Doome ſo ræded Fie, Saurgan ei viliad ſiña.

Fioora um Attrætt hafde hun, Himna Guds prijſar Millde, Daga og Nætur þeſs miñaſt mun, Muſtered rækia villde, med Bindinde og Bænahalld, Bijſalar þau æ Drotteñs Valld, Sem Eckiur vel akta ſkyllde.

Sw kom þar fram i ſømu Tijd, ſeiger med ſkijru Maale, Lijdnum þeim ſem ad Lauſnar beid, Leinge til Jeruſalem, Lofar þad Barn ſem liooſt hun kañ, Lijſer ad hañ ſie Gud og Mañ, Eydande Illſku Taale.

Pa giort var allt ſem Bodord baud, Bæde Hioon aptur ſnwa, J Galileam þo nælægeſt Naud, J Nazareth ad bwa, Sveineñ JEſus med Alldre jook, allañ Vijsdoom og Proſka took, med Guds Naad, þvi glogt mæ Trwa.

Lættu mig Drotteñ dædſt ad þeim, Dijrmæta Vitnisburde, Pu varſt boreñ i þeña Heim, So Præll eg frelſtur yrde, Til Uppreiſtar eñ ei til Falls, Ertu mier og Gooda alls, Fæddur ſo Huggan heyrde.

Vijſañ.

Sidugur Simon ſpæde, Settañ Chriſt med riettu, Til Hrøſunar þeim og Hneiſu, er hønum brivootaſt i moote, Eñ Iſraels Maña, Uppreiſt þeirra ed treyſta: So byrteſt þad bijr i Hiarta, Ef bunded er Taal nidrunder.

Dæſt eg ad Myſkun meſtre, Mañ og Gud fæddañ þañeñ, Riett hvørn Valder vottar, vere Chriſt aller bera, JEſus eg vil kiooſa, ad þu ſliett mig vidrietter, Villu og vondu Faller Verier oſſ kiære HErra.

Nyærsdag, Evang. Luc. 2.

Med Hymna Lag.

NETTA Dagar umlidner þa, Einer voru ſem greina mæ, Umſkieraſt ſkyllde Sveineñ ſæ, Sem ad hun fædde Maria.

JESUS þa nefnt var Nafned hañs, Neydhiælpare vor er til Sañs, Sætaſta Lijfgun Syndugs Mañs, Sæ oſs dregur til Himnarañs.

Af Einglenum var þad ædur kient, Eñ i Kvid Moodur var þad ſent, Holldganar Sæd af Himnum rent, Fyrer Helgañ Anda med Edled Tvent.

JEſu þu lagder Logmæls Giolld, A Lijkama þiñ og veyka Holld, Særdur fyrer vor Synda Giolld, Pitt ſæta Nafn eg ber fyrer Skiolld, Amen.

Vijſañ.

Umſkurn Juda Barna, JEſus took ſem vier leſum, A enum Atta deige, Og Nafn þad hañ bar a nañ, ædur af Eingels Rædu, Eñ þad Bicomſtred Kveña, Hañs [illegible] Yrum mæta Svein þeña giæte.

Sonur Guds Hiarta hreine, hefur Løgmaals aan Efa, Bølvan bored ad heilu, og bunded sig Gialld vort under, Vier so friaalser særum, Eñ feingium Hefndar-Giølld eingeñ, Heiter JEsus Bølbæter, Bræde Guds stillta græder.

Þrettanda Dag Joola, Evang. Matth. 2.

Med Lag, O Gud vor Fader sem i Himerijke ert.

KA Barned JEsus bored var i Betlehem, Þeim Davids Stad aa Juda Jørd, J Tijd Herodes harda, Siaa þu þa giørdu Vitringar wr Austur-Heim, Til Jerusalem fræga Ferd, Sem so seigande verda, Hvar er Nijfæddur Kongur klaar? Komeñ til Juda Sveita, hvørs Stiarna føgur fyrer oss gaar, þvi foorum vier hañs ad leita, Herodes vard þa hier vid faar, og Hof-Foolk Stadarens teita.

Kiænlega spyr þvi Kieñemeñ hvar Christur skal, Fædast saa sem fyr var Spaad? Aller aa eirn Veg svara, J Betlehem Juda-Lands so er þad Tal; af Spaamañenum tijnt og tiaad, Þad skule þar til bera, Ord Spaamañs þau eru þess verd, ad ørt meige Hiortun skiera, Þu Bethlehem a Juda Jørd, Nafnfrægust vijst mun vera, wt af þier mun yfer Guds Hiord eiñ Hertoge hædst Lof bera.

Vid Vitringa hañ leitar lynt med Lymsku ad, Nær Stiarnañ biørt byrtest þeim, Baud til Betlehem sækia, Fared kvad hañ sem greidast maa i greindañ Stad, Sæked þad Blessad Barned heim, sem best þier kuñed rækia, Þa þier fiñed þañ frijda Svein, Færed mier þau Tijdinde, hañ af sañre Heidurs Grein, Hitte eg med Foorn i Hende, Mijn Altar-Bæn skal ecke sein, Ef ea þar fyrstur lende.

Kongenum nu sem hø:du hlytt þeir hielldu af Stad, strax siaaande Stiørnu þa, Er stijrde þeim Fyrra Siñe, fagra Liooșed fyrer þeim rañ og þecktu þad, þar til hun giørde kyrr ad staa, yfer hvar Barned var iñe, Hiarta-Glader þad lijta Lioos, Lotning þeim Sveine veita, Geingu iñ i þad Helga Hws, hañs þa ei leingra leita, med siñe Moodur var Sæmdar fws, Sveirn þar ed Yxnum beita.

Fyrer þvi Barne fiell aa Hnie med Fiesiood hvør, Framseliande Foorner þær, sem hier skal giørla grei:na, Lwtande nu med Naakvæmd þeim, af Naad er ør, og liwfum harla Hiarta kiær, Giefa fyrst Gulled hreina, Reykelse og Myrru med. Milldur Gud liet þeim benda, Ad fiña ei Kong þañ fyrr var tied, Fooru þvi Leid Okienda, aptur aa Veg sem Eingell ried, Austur i Heim so venda.

Oss Heidnum Møñum hefur þu Gud nu tijka lijst, Leidar-Stiørnu þitt liwfa Ord, glefed so gløgt ad kieña, Þvi skijra Lioose gief vier mættum fylgia fyrst, Til Sonar þijns ad flijta Ferd, og fadma so Sveineñ þeñañ, Hønum ad færa hreina Gull, Hallda vel Trwna skiæra, ad Reykelsis Jlm er Ærañ full, Ast sama Bæn ad læra, Myrru Foorn bæter Meineñ øll, Þo meige þess Nauder særa.

Vijsañ.

LJoos Stiarna Veg liiser, Leid Vitringum greider, Allt til Jerusalem, wr Austur Heim þar komu, Spyria ad hvar hañ være, Hugprwdur Kongur Juda, Þad heyra þa fooru, þaangad med Foorner gaanga.

Hvør er nu Huggun meire, En Heidner Men til þijn leidast? JEsus min og mier lijser, Eirn Veg nu so feirna, Mig leida Guds Orden goodu, Gagn skiær þier heim færa, Foorner þær þu gyrnest, Pad er klaar Hugur med Taarum.

Fyrsta Sunudag epter Prettanda, Evangel. Luc. 2.

Med Ton, Lof Saung Gude Mey Maria.

NN þa Toolf Ara JEsus var, upp til Musteris geingu, Prisvar um Ared þad til bar, þesse Bodord ad feingu, Liden var fraa su Haatijd haa, og hlijtt Drottens Logmaale, JEsus var þa, Saa allt gott maa, epter i Jerusalem.

Forelldrar vijst ei vissu þad, vonande han med Lyde, Eina Dag-Ferd so fooru af Stad, fyrr en þvi giorla tryde, Kunugum hiaa han hvorge sia, hvad þeim aflade Sorgar, Snwande þa Veg aptur aa, Allt til Jorsalaborgar.

Epter Priaa Daga hitta han, hiaa þeim Lærdustu Monum, J Mustere og þa menta kan, med Vijsdooms Orleik sonum, Vid hvad þeim braa og sagde so, Hans Signud Elsku Mooder, Pvi jooxtu mier þa, so saara Praa, Sonur min Hiarta goodur.

JEsus mællte vid Moodur sijn, mig undrar þad þid bæde, So leinge þvijngud leited mijn, Lwen af Sorg og Mæde, Vited ei þad i anan Stad, ad Bod Fodur mijns rækia, Hvad han aakvad mier baud og bad, bar mier þad fyrst ad sækia.

Underskoodu þau ecke þa, Ordrædu giorla slijka, JEsus þeim hlijdnast epter aa, og ad Nazareth vijkia. Maria bar i Briooste þar, hans Blessud Ord hin sonu, Hans Proske var, med Vitsku snar, Virtur hiaa Gude og Monum.

Haatijder Arsins hefur þu sett, HErra þitt Ord ad læra, Gief þu ad vier þad rækium riett, Reynkelsis Foorn ad færa, framast sem ber, ad þocknast þier, þar næst Fodur og Moodur, Laat Bornen vor so breyta sier, sem bijdur þu JEsus goodur.

Vijsan.

FOrelldrar JEsu millda, Ad Jafnleingd hvert Ar geingu, Upp til Jerusalem, A Tijd Paaske frijdre, En eirnen med Barned, Ara Tolf þangad fara, Trega þad i Priaa Daga, Pat Christ fraa sier mistu.

Sett hefur sialfur DRotten, Samkundur Manfundar, Ad hlijda riett hans Rædu, Og Ritning sem þad vitnar, Ad furdulega Gud giørde, Vid gooda Men sem vel trwdu, Pijnn Raangläter reyna, Rauner og Straff ad Launum.

Anan Sunudag epter Prettanda, Evang. Joh. 2.

Med Ton, Heimile vort og Hwsen med.

HAd so til bar ad Brwdkaup var, J Borg sem Cana heiter, JEsu Mooder og Mey þar var, minstu hvad JEsus veiter, Boden var JEsus med Sveinum sijn, Sagde Mooder þa brestur Vijn, Han lætur nær sem neite.

Hvad hef eg med þig mijn Hiartanleg, Hygg ad þvi frooma Kvina, Min Fader ad sonu sende mig, seiger han gott ad vina, Komen er Stund mijn ecke en, Audmiwk bad Pioonustu-Men, Sialfs hans Bode ad sina.

Par voru sett Sex Stein-Kier þiett, ad Sid Hebreskra Mana, Tvo eda Priar

 Mæler

Mæler tooku riett, Eg tel þar um̃ ed ſaña, JEſus bijdur Pienurum þa, Þar ſkule Vatne hella a, Varma full flioott þau reña.

Helled nu a kvad HErran̄ þa, Og hafed til Brullaups-Sveina, Kiæmeiſtaran- um miøg vid bra, mun han̄ þvi ecke leyna, Kiende wr Vatne Vijned ſætt, Vijſt ei hv- ør þad hafde bætt, Pienarar þetta greina.

Vid Brwdguman̄ ſo mællte han̄, Marger i Fyrſtu veita, Pad gooda Vijn ſem gledia kan̄, Giøra ſo Meñ Ølteita, Eñ liettara þa Lijdur gledſt, Leynt geymder þu Vijned beſt, Var ſo ei vant ad breyta.

J Galilea ſem greint er fra, Giørdeſt þad Takn af Chriſte, Var þad til Fyrſt i Borg Cana, Han̄ Bleſſada Dijrd auglyſte, Læreſveina vard vid þad Trw, Viſſe- legana ſtyrkre nu, Sem framar þa bidia fyſte.

Sw Hioona-Stiett ſem hefur þu ſett, HErra og villt hier gledia, Gief þu fyrer þad falle liett, Freiſtne ei kuñe ſkedia. Snw þu Hornungar Vatne i Vijn, Veiter Glede eñ eyder Pijn, Sætleik þiñ lat oſs ſedia.

Vijſan̄.

BOden̄ ſa Brwdkaup prijder, Og beſtur er allra Gieſta, Chriſtur i Cana lijſte, Af Kiær- leik Guddoms Ærn, Breſtur Vijn Brullaups Koſtar, Væn giører Mooder væna, Vijn- ed wr Vatne hreinu, Verdur þad er han̄ giørde.

Vid Brwdkaup Guds Son goode, Giørde Fyrſt Takn a Jørdu, Hioonum hier ſo ſijne, Hiarta-kiær ad ſier være, Og Hrygdar-Vatne ſo hegda, Ad Huggunar-Vijn wr brugge, J Paradys er ſw Æra, Aüglijſt þegar med Fyrſta.

Þridia Suñudag epter Þrettanda, Evang. Matth. 8.

Med Ton, Giæſku Guds vier prijſum.

HA JEſus foor af Fialle, Fiølde Man̄s gieck þar med, Pad greiner i Gud- ſpialle, Gløgt hvad hafde ſkied, Pan̄ Lijkþra ſem ſo bad, HErra þu matt mig hreinſa, Og hialpa af øllum Vanſa, Vilier þu veita þad.

JEſus med Hende hrærde, Han̄s Lijkama a, Afled aptur nærde, Og ſo mællte þa, Eg vil vertu nu hreiñ, Han̄s Lijkþra ſem han̄ ſagde, hvarf ſeñ a Augabragde, Vard eins ſem ungur Man̄.

Þar næſt baud ad han̄ þegde, yfer þeirre Heilſuboot, og þad aungvum ſegde, þo- yrde Lækning fliot, Nema hitta prwdan̄ Preſt, Og honum ſig ſialfan̄ ſyna, Og giefa þa Gafu ſijna, Sem Moyſes bijdur bert.

Þa kom vor JEſus kiære, J Capernaum Borg, Til han̄s fra eg ad fære, Firtur allre Sorg, Eiñ Hundrads Hofdinge, Sa bad fyrer ſijnum Sveine, Og ſagde fra þvi Meine, Ad Limafall þan̄ þvijnge.

Jeg vil JEſus ſagde, Jafnſnøgt ganga med þier, Þeim Þioon bratt ad Bragde, Bæta hvad þad er. Hiñ þar mællte a moot, Af þvi ad Ofkop være, Han̄ under Þak ſitt fære, Han̄s Ord ſie Einvallds Boot.

Eitt Ord þitt JEſus græder, Aumleik Pienara mijns, Hofdingen̄ riett ſo ræder, Nak-

Rak þad til Dæmis sijns, Kvadst vera eiñ Under-Mañ, Po ef ad Sveine sijnum, Sialfur skipade Einum, strax þvi hlijdde hañ.

Undradest JEsus þetta, Ord og sterka Trw, Og sagdest hvorge hitta, hafa hana fyrr eñ nu, med ollum Israel, J samre Stund hañs Sveine, Sw Soott ei vard ad Meine, Helldur heilsast vel.

JEsus seiger ad soñu, Vid sijna Fylgdar-Meñ, Von er a Otal Moñum, wr Austre og Vestre señ, med Abraham Fognud fa, Ad hallda Himnarijke, Eñ hiner i Myrkur vijke, Sem Gude falla fra.

Lijkþra miog mig mæder, Mattu þar viña a Boot, JEsu sem Glæpe græder, Græt eg af Hiartans Root, Mijn saarleg Synda-Mein, Maklegur ma eg ei heita, Til mijn þu villder leita, Pitt Ord er Huggan hrein.

Vijsañ.

NEmunt þau Dijrleg Dæme, Sem DRotteñs Ord hier votta, Uñ Bæn og bestu Trwna, Af badum þeim nu Tveimur, Lijkþrar Trw eg ad tæke, Til Guds Matt og Vilia, Eñ Hofdingeñ iñer, Orded Guds Dauda forde.

Sw Bæn er best i Raunum, Ef bidur Lijkamans Fridar, Ad Vilia hañs vid hvorn mæler, Viter þijnum Hug betra, Fyrer Myskun Guds og Giæsku, Gratande Synd ad jater, Sterk Trw ollu orkar, Vid Ord hañs fast ad storder.

Fioorda Suñudag epter Prettanda, Evang. Matth. 8.

Med Ton, Einn HErra eg best ætte.

JEsus stie i þañ Tijma, wt a Skiped so traust, Med Læresveina sijna, Fofnade vært og laust, J Skut a Svæfle Einum, so kom þar Stormur stoor, Lin-trwa Læresveinum, Leist þa miog Ofær Sioor.

Peir voktu hijrañ HErra, Hrædder miog goodu Meñ, Pvi Mattur og Megn took þverra, mælltu so aller señ, Hyrder þu uñ þad eige, þo allt forgange nu, Eda so sock-va meige, Nema sialfur hialper þu:

Hañ reis þa upp og rædde, Reynd er vel Giæskañ su, Pvi erud Hiarta hrædder, og hafed so veyka Trw? Hastar a Stoormeñ strijda, strags var þa kyrra Logn, Og Giælfred Siafarens sijdañ, So ad þvi slær i Pogn.

Meñ þad marger bera, Peir Millde-Verked sia, Ad Mattugur vijst mun vera, Sa Vindeñ hastar a, Og þad til Æru þijda, Pesse er so vel fær, Honum ad skyll-du hlijda, Hofud-Skiepnurnar Tvær.

Vier erum a veykum Baate, J Voda Ofærum Sioo, JEsus hiñ Lijtelate, Liwf-ur er med oss þa. Hrædder vier hroopum kiære, Hasta þu Stormeñ a, So ad vier samm gott Fære, Fodur-Landenu ad na, Amen.

Vijsañ.

SKipe wt a Sioo yta, einu Læresveinar, og med þeim Lækner Lyda, i Logne giek ad sofna, brast a Vedur og bystest, Bræde Sioos eñ þeir hrædast, veiker Brædur og vekia, Vind-Magn liet hañ þagna.

Batur merker Christs Kyrkiu, Klungur Sioos Heims Raun þunga, sefur JEsus eñ ys-

 est a

est, Angur vort af Movtgange; vekium han luner lijka, ad lya Storm, giefa Byr nyan, i Fodur-Land flytie reynda, Feriu Mein Hauska verie.

Fimta Sunudag epter Prettanda, Evangelt.

Matth 13. Hymna Lag.

Pterlijking þeim JEsus tier, Adra ad Himnarijke er, Þeim Mañe lijkt sem saade sier, Sædis Akur a Jordu hier.

Goodu Sæde ad saade sa, i sagdan Akur sem heyra maa, En Illgrese let hañs Ovin hia, Allt Foolk medan i Svefne laa.

Þa Akureñ sa siñ Avoxt bar, Illgresed med sig lyste þar, Þienaraner sem vonlegt var, villdu ad sækia Herrans svar.

Eiñ þeirra spurde so um siñ, saader þu ecke Herra miñ, Edla Sæde i Akureñ þiñ, Illgrese noog eg þar þo fiñ.

Eñ hañ svarar og sagde bert, Sæded vil eg ei være skiert, Eda fyrer þad nockur feinge snert, Fiandmadur vor hefur þetta giort.

Eñ þeir spurdu i aañ Stad, Ef ad hañ vill þeir proofe þad, wr ad tijna þad illa Sæd, ef honum virtest þetta Raad.

Þar vid seiger hañ þverlegt Nei, þvi hañ vill Hveited spillest ei, Læted hvortveggia hier med frij, Haustviñu bijda Akre i.

Kornskurdar Tijme kiemur vijst, kiænlega skulud þa allra fyrst, Illgresed bera a Elld sem Kvist, Iñ i Kornhlodu Hveited best.

Sañlega giörest nu Svefna Olld, Svikara Slægdeñ þushundfolld, JEsus þu ber fyrer oss þiñ Skiolld, odlast læt mig hid besta Kvolld, Amen.

Vijsañ.

Guds Ord glijkest Sæde, eñ Grund vid Hiörtun under, sofa Meñ (JEsus iñer) Illgrese kiemur þar mille, Fiandeñ sær þo blindad, fyller af Synd og Villu, Flock hañ fyrst skal breña, eñ flytia i Korn-Hws Hveite.

Bidium þig Guds son goode, ad grande ei Hiartans Lande, Svefn vor so ad nu dofnum, Sæde þitt Briopsteñ græde, Kornskiera nalgast nærre, Nijdingur þvi meir strijder, flyt i Hlödunna Hveite, eñ hindra hañ sem oss blindar.

Siötta Suñudag epter Prettanda, Evangelt.

Matth. 9. med Ton, Dreckum af Bruñe Naadar.

Sonur Guds sig þa gladde, i sijnum Anda, vid Fodur siñ sialfañ rædde, ad sidugum Vanda, Herra Himens og Jardar, eg heidra og prijsa þig, um þad miög miklu vardar, muntu nu heyra mig.

Fyrer Spekingum froodum, þijn falder Giæde, þau eg fyrer aumum Þioodum, nu auglioos ræde, so vard þad Fadereñ sæte, sialfum þier Hiarta kiært, ad Born med Lijtelæte, þitt liwsa Ord feinge lært:

Mier er af mijnum Fodur oll Magt i Hende, sa ber sañan Heidur, og Soneñ siñ kiende, Sonureñ eirn af ollum, sær eiñ Veg Fodureñ kient, bæde Konum og Korlum, þa Kyñing lijka sent,

Komed

Komed til miin sem kieñed, so krancka Mædu, og mig ad ydur speñed, med ollum Giædum, eg vil Endurnæra, ydur og hugga viist, hafa so Hiarta kiæra, eñ hrinda fra mier siist.

Taked a ydur med Ynde, mitt Ok og Byrde, nemed þañ Krapt eg kende, og kuñañ giørde, Hoogværd Lijtelæte, þad lærest best af mier, Vol þad Saalar bæter, ef breyted so eirneñ hier.

Ok mitt sætt er øllum, sem Astar kieña, bæde Konum og Kollum fyrer Krapteñ þeña, miñ Byrdar Punge þægur, skal þreyta aungvañ Mañ, hañ verdur þeim hægur, af Hiarta vel mier añ.

Fodursins Kyñing klaara, oss Christur færde, mykte Mædu saara, og miøg vel lærde, hañ bid eg Hugvært Siñe og Hiartad lijtelaatt, giefe sem Maal og Miñe, mier so ad verde kaatt, Amen.

Vijsañ.

Sonur Guds hier þad sijner, so er Art good hañs Hiarta, fyrer aumma hier i Heime, hlackande Fodurnum þackar, sem Ord hañs vilia virda, þeim Vitringar moot stijnga, til Fodursins liust vill leida, læra og endurnærer.

Hver er nu Huggun meire, eñ hier a Jørd Guds Børn vera, Astvin JEsu Christi, eiga Raad þess ad meiga, vera hia honum og heyra, af hañs Rædu vel frædast, Mein og mootgangs Rauner, mykia vill eirneñ lijka.

A Kyndel Messit, Evangelium Luc. 2.

Ton, Kom Skapareñ Helge Ande.

HA Hreinsunar Dagur ad Hende leid, HErrañs epter Logmaale, Fullkomnudust sem Fordum tied, Pau fooru til Jerusalem.

Barned JEsum þa bar med sier, Hans Blessada Mooder Maria, og hafde Offur sem HErrañ tier, A Hendur foolu hañ DRottne þa.

Logmaal DRotteñs þad sagde so, Ef Svein Barn opnar fyrst Moodur-Kvid, Helgadur DRottne heiter saa, honum skal Offur fylgia med.

Pad eru Dwfur Turtils Tvær, Edur Tveir Ungar sem Dwfañ aa, under Logmaal gieck JEsus kiær, ad oss leyste þess Bolvan fraa.

J Jerusalem var eirn saa Mañ, Alldradur sem Simeon hiet, Anda Guds ad hafde hañ, hræddest DRotteñ og Synder griet.

Andsvar af DRottne aadur fieck, Ad ecke skyllde hañ Daudeñ þiaa, Eda saa nockurn af honum Smeck, Nema aadur feinge hañ Christ ad siaa.

Saa kom þar ad i samre Stund, Sveirn i Mustered boreñ var, fyrer Helgañ Anda med hijrre Lund, hañ med Armleggium spente þar.

So mælande, Nu laat þiñ Pioon, Pijdur DRotteñ af Ast eg bid, Fyrer þitt Ord sem viis er Von. Vera og fara i burt med Frid.

Miin Augu hafa þitt Hiaalpræd sied, hvad þu tilreidder øllum vel, Heideña Lioos og Lysing med, Losleg Dyrd þijnum Jsrael.

Oss

Oß hefur frialsa JEsus giort, Undañ Lagaña hordum Sid, Lioos og Glede þu Lijdnum ert, Laattu oß sofna i burt med Frid.

Vijsañ.

SImeon seiger hiñ Gamle, Señ þa Guds Son kieñer, Laattu mig Dyrdar DRotteñ, Dosnadañ vært nu sofna, Þvi sied hef eg med Augum, Endurlausn Heime senda, Lioos þad Heidnum lijser, Lijd Guds Dyrd og Prijde.

Foorn þa fyrer þvi Barne, Færum nu med Æru, JEsum ad vier prijsum, Endurlausn hier nu senda, Med Simeon seig eg Gamla, Siaadu Fadereñ Naadar, Med Fride i Fognud ædra, Feigeñ vil eg nu deya.

Fyrsta Suñudag i Niuviknaføstu, Evangeli.

Matth. 20. J Dag eitt blessad Barned er.

JEsus tiaade Efned slijkt, eñ fyrer Læresveinum, ad Himnarijke er harla lijkt, Hwsboondanum einum, arla Morguns wtgieck saa, og sier leigde Verk-Meñ þa, i Vijngard siñ ad viña, Same uñ Dags verd settur a, ad sierhvor skule Peningeñ fa, eñ hvorke meir nie miña.

Utgieck þa uñ Þridiu Stund, Þar med aa hiñe Siettu, Og Nijundu aa þad lagde Lund, Leigia ad Kaupe riettu, Verk-Meñ i siñ Vijngard þa, Vottar ad sierhvor skyllde faa, hvad sem ad Riettvijst være, Uñ Stund Elleftu epter aa, Jdiulausa nockra saa, Þeir bad þaangad fære.

Eñ ad Kvollde sagde so, Sijnum Naada-Mañe, Viñu-Moñum Verdkaup faa, Vijst med fullum Sañe, fraa Sijdustu til Fyrsta fer, fieck siñ Pening eiñ sierhver, þeir Fyrstu mogla aa moote, vier hofum uñed allañ Dag, og Olljkt stundad Viñulag, Þo þess nu ecke nioote.

Einum þeirra svarade so, sialfur Hws-Raadande, Varstu ei sattur vid mig aa, Verdkaup þier sem samde, Ecke giore eg Oriett þier, Þo odrum giefe eg þad lijkar mier, hvad þitt er burt skallt bera, Ecke slijkt ad Ofunda ber, Ef eg af mijnu Goodgiarn er, Riett er ei Raangsyn vera.

Sijdustu sagde hañ hatt, So þeir Fyrstu verda, Vier siaaum og Fyrstu þañeñ þratt, Þa Seinasta giorda, Þvi kallader eru marger Meñ, med Guds Orde aller señ, Eñ þvi ecke hallda, Faaer Utvalder fiñast þvi, fraa eg ad hiner og lijka þvi, Sialfrar Vondsku Vallda:

Vor Gud og HErra þu villder hier, J Vijngard þiñ oß kalla, Sw Vijn-Eik ad þiñ Sonureñ er, Vier siwgum af Giæsku alla. Laattu oß nu uñ litla Hrijd, Letiast ei þo kiæmum sijd, skylldug Verk ad viña, JEsu goode legdu oß Lid, ad lifum ei epter Gydinga Sid, Vier niootum Naada þiña.

Vijsañ.

HUs-Fader HErrañ tiaade, Sem Hiarder aa ried Vijngarde, J Lysing leiger Meñ þaangad, Og lijker vid Himna Rijke, Uñ Pridiu Stund og so sijdar, Senda vard eñ i Garden, Or gaf heila Hijru, Fyrer haatt Nafn ollum jafna.

Vor Vijn-Eyk hin dijra, Veit eg ad JEsus heiter, Vijn-Kvister hañs vænu, Verum þvi hladner Berium, Sætum so ad ei hlioote, Swrt Hrat slaa oss burtu, Komum nær Kvolldsins Tijma, Kappsiñader þvi viñum.

Añañ Suñudag i Niu Viknaføstu, Evangeli.

Luc. 8. Med Tøn, Være nu Gud oss ecke hia.

HAñ Tijd margt Foolk med hønum er, og Meistarans Orda gaade, i Eptertlijki ngu JEsus tier, wtgieck sa sem ad saade, Sæde sijnu og sumt fell þa, so þad vard Foot-troded Veigenum hia, og Flockur Fugla þvi naade.

Sumt fiell a hardañ Hellu-Stein, hafde ei Jord þar gooda, skrælnade señ þa Sooleñ skein, so þad bar øngvañ grooda, Klungur Þyrna fiell añad i, uppvaxande þeir hamla þvi, og Sædenu alls ofbiooda.

Gooda Jord fañ i fioorda Stad, og færde Avøxtu skiæra, hroopande JEsus heyra bad, hvorn sem nu villde læra, og Eyru hefde ad heyra þad, hañs Læresveinar spurdu ad, hvor Lijkingeñ villde vera.

JEsus svarade i Añañ Stad, Eñ þa med sniollum Roome, Giefed er ydur ad giæta ad, Guds Rijkis Leyndum Doome, eñ adrer þo siaxe og heyre hier, hafa ei Skilnings Lioos med sier, Þo Ord fyrer Eyrum hlioome.

Sw er Lijkingeñ sem hañ aakvad, Sæded skal Guds Ord heita, Hiner vid Veigeñ heyra þad, Heliar-Ar Raadrwm veita, Burt slijta strax wr Briooste sier, so biargest þeir ei sem Guds Son tier, Fyrer Ast nie Ydran heita.

J grijtta Jord hvar þad salldast Saad, Þa seiger hañ Guds Ord heyra, Avexte faa þo øngvum naad, Ellegar Gagne meira, Glede af þvi i Fyrstu faa, A Freistingar Tijma skeika fraa, Falle til Rauna fleira.

Þyrnevid Christur þyder hier, Þwnga Ahyggiu Maña, Þo heyre þeir Guds Ord hrein og skiær, Haalfu meir stunda añad, Veralldar Aud og Agyrnd Fiaar; J þvi so velkiast Sijd og Ar, sem alla Avøxtu baña.

Giæda Sæded sañ gooda Jord, Guds Ord i hreinu Hiarta, med Þolenmæde sem þess er verd, Þusundfallt kañ skarta. Hvar þu naaer med hreiñe Trw, Hlijdne og Dygd þar fylger nu, med Ydran allra Þarta.

Hørmuleg er mijn Hiartans Root, Himna Fadereñ goode, maattu þo vel þar viña aa Boot, So vaxe hiñ beste Groode, og Ord þitt siñe hier gooda Grund, graate eg mijn Brot aa hvorre Stund, med Trega og Taara Floode.

Vijsañ.

SÆde Fyrst Fuglar eyda, Fellur þar næst aa Hellu, Klwngur Þyrnar þa þvijnga, Þad er allt saad til Skada, Jardar Dypt fañ eg Fioorda, Færde Avøxt vel giørdañ, Orde Guds vill so verda, Vart i Mañaña Hiørtum.

Hvør Eyru hefur saa heyre, Hvørneñ fer Sædis-Korned, Giætum ad Gud hefur laated, Good Ord sijn oss biodast, Hvar eru Avexter vorer, Vode er ef þad skodum, Ad Fioorde hvør valla verde, Velreyndur Trwr fundeñ.

Suñudageñ i Føstu iñgang, Evangel.

Matth. 3. Med Ton, Guds Son kallar.

JEsus Christur ad Jordan kom, til Johañem hvørs Lund var froom, af Galilea Lande, skijrast villde af Sveine sijn, so hañ af þvæe Synder mijn, Johañes sem syniande.

Svarade þvi og sagde þa, sañlega er mier Þørf þar a, ad eg Skijrn af þier feinge, eñ þu Christe med Krapte þijn, kiemur ad skijrast hier til mijn, þier er þo ædre eingeñ.

Lat nu so vera sagde hañ, synia ei þess eg beidast kañ, oss hæfer upp ad fylla, allt Riettlæte og þad skier, ef hvør giører þad skylldugt er, þar verdur af eingeñ Villa.

Skijrn liet Johañes Trwr i tie, Taakneñ þar med ad fleire skie, JEsus þa og nam stijga, Skijrdur wr Vatne uppa Land, Athuga þu med gott Forstand, Hvad sem hier ad vill hnijga.

Yfer honum ad opnast þa, allur Himen so Johañ sa, Ande Guds eins og Dwfa, yfer hañ kom þu akta þad, Almattug Rødd af Himne kvad, um Son þañ Lyndis liwfa.

Sonur miñ er þad sagde hañ, Sa ad eg riett af Hiarta añ, Honum skulu þier hlyda, Vakte hvør sig sem vill og kañ, ad veita og fylla Bodskap þañ, Ord hañs med Elsku prijda.

Eirn Gud sañur i Preñing þu, Sem þañeñ villder birtast nu, Gief mier Raad þig so þeckia, Og þijnum Syne eg hlyde hier, Hañ maa Sañleik riett kieña mier, So fare mig Flærd ei bleckia.

Vijsañ.

JEsus kom i þañ Tijma, Ad Jordan Prisatijn Ara, Til Jons so hier nu hreinse, Hañ i Skijrn Synder Maña, Opnast Lopt Audi Kraptar, J Mynd Dwfu syndest, Kiemur þad Hlood af Himne, Hier er Sonur miñ kiære.

Vid Skijrn vorra Barna, Verdur þad allt hier giørdest, Preñing sæl þad skal iña, Par er nær sw er mest Æra, Sver þeim sem þa skijrast, Sijna Raad Arf-Synd dvijnar, Sa nads ny ad fædast, J noogu kryptugre Laugu.

Fyrsta Suñudag i Føstu Evangel. Matth. 20.

Med Lag, JEsu Christe þig kalla eg a.

Upter Skijrn sijna JEsus var, af Anda helgum þa leiddur, a Eydemørk so yrde þar, i Astrijdu miøg neyddur, og freistadest af Fiandans Slægd, fyrer oss Strijd þad hafde, af riettu Raade, so ad hañ kyñe ad syna Vægd, nær Satan oss of miøg þiaade.

Pa JEsus hafde nu fastad fyrst, i fiorutiju Daga og Nætur, hañ var mæddur og hafde Lyst, a Hwngre þvi viña Bætur, Fiandeñ slægur þa foor til hañs, freista so Herrans þorde, med einu Orde, ef hædsta Guds Son þu ert til sañs, seigdu

Steinar

Steinar Brauð verde.

Ansar JEsus med allañ Sañ, ad þad letrad so stæde, einsamalit Brauded ongvañ Mañ, aldeilis hier vel fæder, helldur sierhvørt Gaðs Orded eitt, vtgeinged af hañs Muñe, þa lijfga kuñe, fae þeim Afl og Edle veitt, af þeim hinum besta Bruñe.

Satan færde þa sijdañ Christ, med sier i Borg so dyra, a Musteres Baust hañ hoof sem hæst, hier med fra eg so skyra, siertu Guds Son frem þa Frægd, fleyg þier hier ofañ ad Bragde, þvi Psalma-Skalld sagde, Einglum baud Gud med allre Hægd, um þig Hervirke beygde.

A Hondum bere og hallde þier, hañ trwe eg eñ so greine, ma ei neitt verda ad Meine þier, so meider þiñ Foot vid Steine: JEsus svarar og so var skrad, sijst skalltu DRottens freista, eñ tal-laust treysta, hvør sem þetta adhylleſt Raad, hañ mun faa Luckn besta.

Flytur hañ Christ a Fialled hæðst, Fegurd Veralldar synde, Rijke sem Aud og Gulled glæst, giorvallt þetta framtinde. Satan kvad allt þad sier i tie, so hañ þad eignast skyllde, i goodu gillde, ef ad fram fielle og satt þad sie, ad sig tilbidia villde.

Satan fardu burt fra mier nu, Frelsareñ seiger hiñ millde, einum Gude ber Æran su, ad hañ tilbidia skyllde, so er þad riett i Skriptum skrad, vier skulum hañs Dyrdar leita, eñ ecke reita, Andskoteñ flyr med oll sijn Rad, Einglar Christo Lid veita.

JEsus þu reynder þrautar Strijd, Piarning og Freystne gillda, fyrer oss bardest Fiandañ vid, þijn Fodurleg Giæskañ millda, kieñer þess betur i Brioste um mig, þvi bid eg þu Lid mier veiter, og Einglasveiter, nær hañ i Akiesd sæker sig, so ad mig aumañ reiter.

Vijsaň.

Christur af Fianda freistast, Fer med Guds Ord sig veria, Prysvar sem oss avijsa, Allar Skripter Gudspialla, Esasemd wr fram Hoose, Afar Traust vill hañ hafe, Hier ad auk Heimsins Rijke, Eñ hafne Trw girnest jafnañ.

Hañ fær opt auñed, Vid alla Meñ þad maa kalla, Satan svikull ataleiten, Siadu þad er til Rada, Med Orde Guds ad Bæn giordre, Og einneigeñ Trw so hreiñre, Vaka og veriast lijka, Prijs-vañ HErrañ Strijd þañiñ.

Añañ Suñudag i Føstu, Evang. Matth. 20.

Med Ton, Gud Myskune nu ollum oss.

AF Sidons Landeign gieck JEsus wt, Eitt Siñ med Læresveinum, Heideñ Kona þar kom med Swt, Kalle og Sorgar-Kveinum, DRotteñ JEsus þu Davids Son, Dootter lækna þu mijna, Af Are Diofuls kvelst illa hun, of tkios i þetta Siñe, Pagde hañ þa vid heñe.

Læresveinarner sogdu so, Syndu Lijkn kiære HErra, Epter oss kallar hun meir eñ mal, Rætte Nyd heñar þverra, JEsus svarar eg sendur er, Til Sauda Jsra-

els Jardar, Leida aptur þad fraa villt fyrr, Flock þañ ef nockud skardar, um̃ hana mig valla vardar.

Konañ gieck fram̃ og fiell aa Knie, Full af Trega og sagde, HErra laat þijna Lijkn i Tie, Lina mier snart ad Bragde, JEsus sagde þad soomer ei, Svipta fraa Børnum Braude, Og so fyrer Hunda sællda þvi, Saarar skaaru þvi Nauder, Hana so hægre mun Daude.

Satt er þad HErra sagde hun þa, Svarar med lijfsu Orde, Hvolpa siaaum þo Herrum hiaa, Henda sier Mola af Borde. JEsus komst þa so Orde ad, O þu fraabæra Kviña, Mykel er Trw þijn merke eg þad, Maa hun þvi giørvallt viña, Skalltu miñ Fognud fiña.

Verde þier so sem ad villder þu, Vid hana JEsus mæler, Hvorier sem þiggia þessa Trw, Þeir eru aller Sæler. Heñar Dootter þa Heilsusterk, Hittest aa samre Stundu, Miñast skyllde þad Millde-Verk, Mest þeir i Hiartans Grundu, Hug-Rauner mæda mundu:

Þyde JEsus þijn Þogn og Bid, Þreyte ei Hug miñ veyka, Þiñar Hiaalpar nu þarf eg vid, Þolgiæded mitt vill skeika, Overdugleika veit eg miñ, Ad vera vid Borded Barna, J Naadar Molañ mig þyrster þiñ, Þess muntu ei mier varna, Hañ vil eg hreppa giarna.

Bijsañ.

Kanverst Konañ þad reyner, Christur þagde med Fyrsta, Sijdañ Svar þo ad greide, Samt er Svar ørvænt heñe, Þridia Siñ hardast Hlioode, Hundtijkum samlijker, Styrk Trw giører Stoormerke, Strijd vañ Lof ber sijdañ.

J Raunum þo vier reynunst, Reyna marger Faar einar, Ein er Boot ad þier laatum, Alldrei Trwna skaalvra, Stalldran þa veykia villde, Vinum so hvørium siñe, Siñis gladur med Goodu, Guds Heite Strijd þreytum.

Þridia Suñudag i Føstu, Evang. Luc. II.

Med Lag, Tunga mijn af Hiarta hlioode.

UT rak JEsus Fornañ Fianda, Fraa þeim Mañe er Maallaus var, Eñ þegar saa miste illañ Anda, Ordsniallur þa gaf þeim Svar, Undrast Folk þad epter Vanda, Jll ad sumra Meining var.

Fyrer Belsebub þañ allra Ara, Yfer-Høfdingeñ kiendur er, Søgdu þeir sem DRotteñ daara, Ad Diøfuleñ wt hañ ræke hier, Hiner Þridiu med Hræsne klaara, Heimta Teikn til Fremdar sier.

Huxun þeirra HErrañ kiende, Hier i moote svarade saa. Rijke hvørt sem Sundurlynde, J siaalfu sier vill til sijn slaa, Eydast skioott so Eitt Hws munde, Yfer Añad fram̃ so fellt i Straa.

Ef Satan verdur i sijnu Vellde, Sundurlyndur hvørsu kañ, Hañs Rijke standa so sig hiellde, Seige þier mig fyrer Belsa þañ, Herrañ Diøfla hvad sem gyllde, Hysked þeirra sært i Bañ.

Eñ

Eñ skyllda eg fyrer bañsett Byte, Belsebubs wtdreifa þa, Ydrer Syner af oðrum hlyte, Einhvorn þañ Styrk ad fa, Urskurd þeirra þier þvi nyted, Po ad Mood vilied a mig slaa.

Eñ fyrst eg rek wt Fiandans Ara, Med Fijngre Guds sem vijst þad er, Rijke Guds ed Krapta klaara, Kiemur þa ydur ad Hende hier, Pier hallded mig sem heimskañ Daara, Hygged ad hvad epter ser.

Nær Einherien ver Andyr sijnar, Allvopnadur hañ strijda kañ, Medañ Mattur ei nie Megned dvijnar, Med Mak er allt hvad eignast hañ, Nema styrkre Kappe reyndrar Raunar; Ræne og svifte øllu þañ.

Hvor sem mier er ei med i neinu, Mootfall er mier af þeim vijst, Saa sundurdreifer allt ad einu, Ad mier dregur hañ lijka sijst, Saa fiñur þad sem fær þa Skelnu, Ad Fiandmadureñ vid illu byst.

Nær Andskoteñ fer wt af Mañe, Um Purlende raafar hañ, Leitar Hvijldar sier med Sañe, Sijst i Kyrdum verda kañ, Aptur svipar ad sijnum Rañe, Ef soopad hreint þad fiñur hañ.

Verre Anda sier þa sæker, Sijdañ kiemst i Hwsed iñ, Peir faa þar gist med forna Klæke, Og fyrer sig reisa Vardholld stiñ, Ef þess Mañs seirna Tijma tæke, Trw eg sie laangtum verra eñ hiñ.

Pa JEsus lyktar Lærdoom frijdañ, ein liufleg Kona talade so, sa Kvidur er sæll sem bar þig blijdañ, og Briosteñ sem þu mylkter þa, heñe svarar Herrañ sijdañ, Heill maa adra betre fa.

Hvor sem Guds Ord heyra kuñe, i Hiarta sijnu og geymde best, eg tel þañ sælañ sem þvi uñe, su er nu Giæfañ allra mest, sa fær af þeim sæta Bruñe, sialfur ad smacka Giædeñ flest.

Fra Hertekning hins forna Fianda, frels mitt JEsus Lijf og Aund, hañs Umsaat laat mier alldrei granda, af mier leys þu Synda Bønd, styrk med mier þitt Ord og Anda, yfer oss sie þijn Verndar Hønd.

Vijsañ.

Þa svartur flyr Satan burtu, sañlega wt af Mañe, um Purrlendur fer Fiande, fær ei Hvijld þar nærre, leidur tekur sig sijdar, med sier Anda þo verre, kiemst þar iñ er þeim Mañe, øll verr hætt eñ fyrre.

Vode er eingeñ meire, eñ athugalauser rata, þeir giefa illum Are, iñgang tvisvarsiñum, þar koma fleire Fiandar, i Ferd og Siñed herda, DRotteñ Raad vort riette, og reke burt Svefn os frekañ.

Mid Føstu Suñudag Evangelium Johañ. 6.

Med Ton, Dagur i Austre øllu.

Yfer Fiord so Furdu vijdañ, ferdadest JEsus þa, laa þar vid Løgeñ þañ fraadañ, Landed Galilea, nærre Borg so Nafnkiendre, nefnist Tiberias, i Fialls-hlijd væna vende, var þar so nooglegt Gras.

Foolked margt fylgde Christe, fyrer hans Dijrdar-Verk, þeir siwku Meina mistu, miog var hans Lækning sterk. Haatijd var harla nærre, Heilagre Paska Tijd, a Fialls-hlijd hine hærre, Herran þo dvalde vid.

Settest þar sialfur HErra, og sijnum Augum uppleit, Fiolmened þa ei þverrar, þeirra Naudsyniar veit, vid Philipum ried so ræda, reynd er hans Giæskan en, hvar faum vier Braud ad fæda, Foolk þetta allt i sen.

Reyna vor Herra villde, vel sinnan Læresvein, þo visse hans mykla Millde, Maata i hvorre Grein, tekst ei til kvad þesse, tvohundrud sinn Penings, ad kaupa Braud hvar þa hresse, ad halfu til snædings.

Andreas Andsvor greiner, eru hier sim Bygg-Braud, hia einum ungum Sveine, og tveir Fiskar med, hvad skal þad morgum Mane? Mællte vor Herra þa, setied Lyd so han kune, sidlega Fædu sa.

Fim Pusunder Karlkinda, komust þar nidur vid Bord, blessar han Braud ad Vanda, med blijdre Packargiord, og Fiskana so þeir feingu, fullan Sadning þa, og þær Leyfar afgeingu, so eckert spillast maa.

Læresveinum þo sagde, safned þvi afgangs er, þeir sa þad sliott ad Bragde, ad fylla upp tolf Karfer, þad var auk þeirrar Fædu, sem þesser hefdu neytt, þacka med þijdre Rædu, þeim sem slijkt hefur veitt.

Peir sogdu ad vijst han være, Veglige Spaaman sa, sem fyrerhiet Faderen kiære, og Foolkenu sendast a, han veit þeir velia mundu, til volldugs Herra þig, i Fialled upp foor af Stundu, fra þeim so kom fyrer mig.

Hindre Hugsyke mijna, Herra Gud Millden þijn, er eg sie yfer mier skyna, eg veit þu sier til mijn, þitt Ord og Ande bæde, Allmaattug Giæsku Root, giefe mier Fot og Fæde, so fæ eg a Hungre Bot.

Vijsan.

BRaud hefur sim til Fædu, og Fiska tvo aan Skierdiska, DRotten med þeim metta, munde þo sim Pushunder, sijdan þau blessar bæde, og braut so ad aller nutu, þad auk var upp þeir tooku, sem JEsus baud saman ad lesa.

Himna Braud Guds Ord gooda, girnust vier sem ei fyrnest, kvijdum ei fast mun Fæde, sinest Lund su þad stundar, þvi veit han Medal og Maata, mörg Hiw best forsorga, vier lærum þad, i Dære, ad en fremur Hagnad þenan.

Sunudagen epter Midfostu Evangel. Johan. 13.

Med Ton, Hvør sem ad reiser hæga Bygd.

TVodunum ansar JEsus þa, jafnlyndur alla Daga, hvør af ydur er sa mig ma, um Synd einhvøria klaga, fyrst Sanleiken hafe þier heyrt af mier, hvar fyrer villied ecke þier, trwa af hreinum Huga.

Af Gude er sa sem girnest hier, Guds Ord jafnan ad heyra, aan Guds eru þvi aller þier, eingen liær þar til Eyra, Judar svara vier seigium þad vel, Samversk-ur ertu byr um Viel, med Diosul og drasled meira.

Ei hef eg Diøful ad DRottenn kvad, Dyrdar Fodur mijns leita, vanheidre þier mig strax i Stad, sturla vilied og reita, ei søke eg eigen Soma Nægd, sa er sem verndar mijna Frægd, Yfervalld allra Sveita.

Sannlega Sannlega seige eg vijst, sa mijn Ord villde geyma, eilijfann Daudann sia mun sijst, Syndum vil eg hanns gleyma. Judar seigia nu vitum vier, vislega med þier Satan er, og Diøfull lætur þig dreyma.

Pvi Abraham bad sinn Andlaats Dag, og aller Spaamenn fordum, þu hrosar þo af þijnum Hag, þar med Kroptugum Ordum, hvor sem elskar þau ei mun sa, eilijfann Daudann kunna ad siaa, meire i Maale enn Giordum.

Aller Spaamenn og Abraham, eru framlidner nuna, muntu giora þier mesta Afmaan, og mijnkan fyrer þa Trwna, ef þikest þu meire helldur enn hann, heydrum vier alldrei slijkann Mann, Christur sann Klausu bwna.

Være eg sialfhælenn sagde hann, sortnade Losed i Munne, minn Fader hann mig heidra kann, hvorn þier Gud nefna kunned, og þecked hann ecke enn eg veit, Astsemden hanns er til mijn heit, Vegsemdar vijst mier unner.

Segda eg þad eg þeckta hann ei, þa kynne eg sem þier liuga, nu kienne eg hann og helld af þvi, hanns Bodord sem mier duga; Lyste Abraham lijka med, lijta minn Dag og sieck hann sied, gladur i goodum Huga.

Fimmtugur ertu ecke enn, Judar Guds Son aavijta, Abraham og hanns Alldar-Menn, Alldrei maatter þu lijta, Lausnarenn gaf þeim liwslegt Svar, Laangtum fyrr enn Abraham var, Er eg so ei maa neita.

Juda Sveitenn þar Olmast vid, upptooku marger Steina, Grijta villdu þann foor med Frid, Frelsarann allra Meina. Af Mustere veik þa JEsus wt, ad hann so fordest þeirra Grioot, Liwfur med Lund so hreina.

JEsus þitt Ord er Alldin hreint, Einbær Lækning vid Dauda, þeim þad geymer mun Einskys meint, ongra kienner sa Nauda, Gief þu mier þennan Giæsku-Lauk, Giaf er þijnar so med mier auk, Siaa vel til þinna Sauda.

Vijsann.

Sa sem Guds Ord geymer, Græðarenn JEsus ræder, Ecke umm Æfe smackar, Ogn Daudans nie Nauder, Pad meigum so þijda, Peir sem Guds Ord heyra, Af Ast saa Afgaang bestann, Og eilijfa Himna Sælu.

Lækner Lijfs saa reiknast, Er lærde ad græda Særda, Kosta Smyrsl kallar bestu, Kaupum dyrt þau hann af Naupar, Enn Saalar-Dryck þann sæla, Sæta Guds Ord sem bæter, Andar-Mein ecke Stundum, Eda sinnum þvi minna.

A Mariu Messu aa Laangaføstu, Evang. Luc. 1.

Med Lag, Maa eg ei Olucku mooto staa.

N Siotta Maanude sendur var, Saa Bodskap bar, Gabriel Guds af Hende; Til Fe[..]ar-Meyar þess Manns eg giet, Hvor Joseph hiet, Af Kyne Davids sig kiende, J Nazareth Borg var sviptur Sorg, J Galilea sem greiner fraa,

Maria kallast þad Kvende.

Jñ til heñar sa Eingell gieck, Hun Fögnud fieck, Fra eg hañ þañeñ skijre, Heil Maria þu full med Nad, Sem fyrr var spad, Med þier er O Rotteñ dyre. Helgud ertu, Yfer hvoria Frw, Ottadest hun, og Jhuga mun, hvilijk sw Heilsan være.

Eingell talar i Añad Siñ, A Sañleik miñ, Ottast ei Maria Meyia, hia Gude fanstu so gooda Nad, Sem giorr skal tiad, þvi satt vil eg þier seigia, Gietnad þu fær, hin Gofuga Mær, Og fæder eiñ Son, Sw vijs er Von, JEsus Nafn þeim ma nægia.

Mijkell mun verda Sonureñ sa, Hañ sagde þa, þvi Gud lætur hañ hliota, Sijns Fødurs Davids Sæted frijtt, og Vellded vijtt, þess so i Nadum niota, yfer Jacobs Rañ, mun rijkia hañ, Eilijfa Tijd, sw Tigneñ frijd, Po mun alldrei þriota.

Jomfrw Maria epter spyr, Sem Ottast fyr, hvorneñ skie ma mig þetta? Jeg hefe ongvañ Kallmañ kient, Nie Hneyking hent, hermer Eingell þad rietta, Heilar Anda Nad, Giefur Himneskt Sad, Oflgan iñeleg, Guds umskygger þig, Poi fæder þu Barned besta.

Pad Foostred Helga sem fæder Pu, Hin Frooma Frw, Sonur Guds hañ skal heita, Ett-Konu þiñe Elisabeth, Sem eg nu giet, J Elle villde Gud veita, ad gieta Eiñ Son, Er Giæfu Von, Omattugt Eitt, þeim er ei neitt, Sem ollu kañ um ad breyta.

Siötte Manudur sa er nu, Sw Sæmdar Frw, siñ Son fyrer Briooste bære, Gud burt took þa Brijxled þad, sem sialf hun kvad, þo Obyria adur være. Verde þad mier, ad Maria tier, Ambatt Guds nu, sem iñer þu, wt fra eg Eingell fære.

Fyrer Guddooms Nad og Gietnad þiñ, Grædare miñ, Veittu mier Visku saña, Velgiorningeñ ad þacka þañ, Gud giordest Mañ, Saker Syndugra Maña. Styrk mig nu, J traustre Trw, Samfielag þitt, um Frelsed mitt, Lioota mier Löstu baña.

Vijsañ.

GJeteñ Guds Son vier jatum, Af glooande Heilar Anda, Krapte an Kallmañs Skipta, J Kvide eda Meyar Ydrum, Fyrer Ord þau Eingell færde, Jomfrw Mariu slungeñ, þvi hneigde hun sig og sagde, Sañest þau a mier þañeñ.

Fyllest hier allt med öllu, Hvad adur Spameñ tiadu, Um Heit Guds hvoriu betre, Af Hædum kiemur sa græder, Meineñ vor mun þvi meina, Mest Hatijd sw besta, Ad Kviñu Sæded þad kuñe, Hvad Kviñañ braut aptur ad viña.

A Paalma Suñudag, Evang. Matth. 21.

Med Lag, Christs er Koma fyrer Hondum.

NAlvdur a Paalma Deige, Pastor Christur ad reid, Til Jorsala sem hier seiger, sijna beina so Leid, Jñ i Stadeñ so styrde, stoor Ys ad var þa, Hvor er sa Hirdereñ spurde, Þvi Herrunum vid þad bra.

Foolked svarar fagnande, hañ froomur Spamañ hier, af Galilea Lande, wr litlu Nazareth. J Mustered veik ad Vanda, Voru þar Kaupa-Meñ, JEsus med Oflgan Anda, wtrak þa marga señ.

Byllte um Bordum þeirra, Sem byttu og keyptu þar, So og þo sætu hærra, Þeir selldu

felldu Dwrfurnar, Sagde þeim sitt Hws vera, sañañ Bæna-Stad, Eñ þeir nu aumer giora, ad Jñe Spillvirkia þad.

Til hañs þa Hallter gáanga, Oc hiner sem ecke siaa, Hofdingiar Fiandskap faanga, Fyrst ad hañ læknar þa, Og þeir Ung-Borneñ heyra, Osanna med Raust, Syngia mitt mille þeirra, Mæltu þvi Giæskulaust.

Heyrer þu hvad nu ræda, hia þier þau Borneñ sitia, JEsus liet ei sig hræda, ansar og kvad vid jaa, Laasu þier alldrei þarna, þiggia vill DRotteñ Lof, af Muñe Miolkur-Barna, mun þad þvi ei vid Of.

Hws þitt gief HErrañ kiære, eg heidre og virde mest, Ord þitt so eg þar lære, Altar-Bæn stunde best, Barna-Maal mitt ed veyka, muntu alldrei forsmaa, laat Hug miñ hvorge skeika, Herra JEsu þier fra.

Vijsañ.

I Mustere miukt haarensia, Mioolkur-Børn upp med Foolke, Losed eñ af þvi ysast, Judar þeygin Prwder, JEsus spyr ef þier laasud, allt hvad David mællte, ad Briosta Børnunum Christo, bere Lofed ad. færa.

Mætte oss Maals-Grein þesse, mjøg sæt jafnañ kiæta, vier erum Børn sem byria, Barnahial fyrst ad tala. Vora Bæn villt þo heyra, og virda Gud so sem algiørda, ef haturláust Lijtelæte, lærum giarna Smaabarna.

A Skijrdag Evangelium Matth. 26.

Med Hymna Lag.

DA Kvølldmaals Tijme komeñ var, Christur vid Bord ad setteft þar, med Læresveinum og sagde so, eñ Sorg og Trege i Brioostebioo.

Af Hiarta hefur mig leinge Lyst, Lambsins neyta med ydur fyst, aadur eg lijd þvi ecke ma, optar neyta Pess Jordu aa.

Kaleikeñ took og mællte meir, med ydur hønum ad skipte þier, Vijnbers Løg kieñe eg ei aa, upp fraa þessu nu Moñum hiaa.

Fyrr eñ eg helld þad hreint og nytt, J Himnarijke sem oss mun bytt, Took þa Braudsed og braut i Verd, Blessande þad med Þackargiørd.

Taked Eted þad er mitt Holld, Fyrer ydur giefed og Synda Vellð, J Miñing mijna þad halldeð hier, Hañ um Brauded nu þetta tier.

Pa Kvølldmaaltijdeñ var endud eñ, ad þeim Kaleikeñ riette señ, Drecked aller þad er mitt Blood, Og nu sw nyia Kvittan good.

Til Syndalausnar sem wthellt er, Ydur giefed so mintust þier, mijn so opt fyrer dyrañ Deyd, sem drecked þar af um Lijssins Skeid.

Hollded og Blood þitt HErra miñ, hefur mig lijfgad Prælen þiñ, Gief þu JEsus eg þrofkest þvi, Pessu Samneyte jafnañ i.

Ein Vijsa, af Foota-Pvættenum.

FAdereñ fullur Naadar, Fætur þvær med Liuflæte, A Brædrum tweñ vid Danda, Ber og Lijndwke þerrar, Pad so fyrer þeim þyder, Pier skulud seiger hañ vera, Gooder, Uña hvør

ebrum, Jafnbyrdes mijn miñast.

Grætande bid eg vier giætum, Ad Goodmensku vors Brooburs, Braud og Vijn fyrst til Fædu, Fær þeim og kvad være, Holld og Blood sitt ad hielldu, Hreina Trw og riett meina, Sem Pienare hier nu þioonar, Med Pvotte þijnum vor DRottēn.

A Lannga Friadag Psalmur, af Pijnuñe HErrans Christi

Med Lag, Eiñ HErra eg best ætte.

Hud vor himneske Herra, Heidur og Lof sie þier, þijn Dijrd ei ma þverra; ha þig trwum aller vier, Vonder vorum og tynder, vijs ei nein Hiaalpar Von, glotudum Giæsku synder, gafst oss þiñ kiæra Son.

Pier Fader med þijnum Syne, eg þacka, af Hiartans Root, mier og Mañlegu Kyne, Meina þu veiter Boot, fyrer Helgan Heilax Anda, HErrañ vorn JEsum Christ, hingad i Heim ried senda, Himna so feingium Vist.

Sa Grædareñ Gud og Madur, Gydinga Land um kring, Areñ þriu gieck þar gladur, giefande þeim Lækning, sem siwker og saarer voru, sijdañ for-raadeñ var, fyrer oss med Angre stooru, alla Guds Reide bar.

Skijrdags Kvolld Guds Son goode, gaf Læresveinum sijn, sitt Helga Holld med Bloode, huled i Braud og Vijn, þeirra Fætur hañ þvode, þar næst geingur so wt, til Bænar med myklum Moode, mæddur af Angre og Swt.

So kom hañ sveittest Bloode, af saarre Hugarens Pijn, hier næst sa Hirder goode, hughreyste Brædur sijn, Vaka baud þeim og bidia, bwast so Freistne vid, Svikarans aum var Ydia, Judas kom med sitt Lid:

Sellður med Krosse kolldum, keyrdur i Bondeñ stiñ, JEsus af vorum Volldum, var þa fyrst leiddur iñ, fyrer Presta-Hosdingia harda, hæddur og sleigeñ þar, fyrer Jaatning gooda giorda, og giegnlegt Hoogværdar Svar.

Postular prwder flyia, Petur bra mest sijn Heit, JEsus gaf Ydran nyia, Ast-rijkur til hañs leit, Frelsareñ var þa færdur, fyrer Pilatus Doom, og þar med Kappe kiærdur, Kalle og hvellum Room.

Sakleyse hañs þa sañar, sialfur Pilatus Jall, lijka sem Judas añar, sa adur jaatar sitt Fall, Kviña Doomarans kiende, ad Christur saklaus var, þau Ord hun Jalle sende, ad eiga ei med hañ par.

Vel fim siñum sagde, saklausañ JEsum Christ, Pilatus braatt ad Bragde, blygdast þa þar vid vijst, i Keisarans Reide ef kiæme, kvijder þvi halfu meir, Strykteñ til Dauda dæmer, DRotteñ sem beiddu þeir.

Strijds-Meñ þa strax ad tooku, þad stoora Krossens Trie, Byrde þa JEsu jooku; so under þvi fiell a Hnie, i þvi þeir wt hañ leida, eirn Mañ ad fundu þar, Simon þañ þeir til neyda, so þeñañ Kross med hm̄ bar.

Her-Meñ hañ so færa, til Hausa-Stadarins þa, Frelsarañ Christ vorn kiæra, Krossēñ þar negldu a, Raans Maña mille tveggia, mællte hañ Ordeñ sio, til fiogra eg saatt mun leggia, þo falle ei undañ þriu.

Pa Lausnar Verked visse, vera allt fullkomnad, sagde JEsus sig þyste, þar svig

ade Strijd=Sveiñ ad, med Svamp af syru Galle, sette honum vid Muñ, Her=Meñ med Hroope og Kalle, hæddu vorn Lyknar Bruñ.

Par næst talade þetta, það er nu allt uppfyllt, færd er su Foorneñ rietta, og Fødursins Reideñ stillt. Sijdañ gaf upp siñ Anda, JEsus med hærre Raust, i Fødur sijns Valld ad Vanda; vor er sa Borgun traust.

Hrædeleg Undur urdu, Ogn stood áf Myrkre þa, Grundeñ so giegnde Furdu, glidnar og Biørgeñ har, Landed allt liek a Præde, Legstader opnast señ, so vr þeim upp ad stæde, allmarger dauder Meñ.

Skode sa vel kañ skynia, Skaparans Lundar Gied, Skøpun Heims hlaut ad stynia, Haudur og Lopted med, i Sonar Guds dijrum Dauda, dapradest Sooleñ klaar, hvad Fødursins Giæskañ gooda, gat þolad Hiarta=Saar.

Daufur eg merkia mætte, og miñast alla Stund, þier hvad eg þacka ætte, af þydre Hiartans Grund, Fader mig fyrter Kvijda, fordæma Skipun hier, liest það allt Son þiñ lijda, sem liggia ætte a mier.

Vijsañ.

Aadur eñ JEsus deyde, fyrer oss a hørdum Krosse, fieck hañ fyrr ad smacka, fleire Kvaler og meire, liwfur a Saal og Lijfe, eñ letrad nockur giete, so Fullnad eiñ fyrer alla, a allre Jørd i Pijn giørde.

Dyr er JEsus Dreyre, DRottens Blooded gooda, Good er Græding Lijda, græder Mein sødvar Bræde, Bræde og riettlaat Reide, rañ yfer Glæpe Maña, Mañ og Gud þvi liet þañeñ, fyrer Pivod slaa Fadereñ goode.

JEsus eg þig prijsa, af Art mijns veyka Hiarta, fyrer vora Skulld ad þu villder, Voda=Strijd Daudans lijda, standa upp oss til Yndis, aptur med Guddooms Krapte; lattu mig Lofgiørd rietta, læra þier jafnañ færa.

A Paaskadageñ Evangelium, Marc. 16.

Med Lag, Være nu Gud oss ecke hiaa.

MEistarans Elsku miñast tvær, Mariur og Kviñur fleire, kostuleg Smyrsleñ keyptu þær, Kiærleikur var þess meyre, ad lidnum Þvottdeige leita þvi, Legstadnum Christ ad smyria i, ad honum þa Heidran giøre.

J Ottu Morguns arla Dags, aadur eñ Sool nam skijna, høfdu þær sig þa heiman strax, hefia so Rædu sijna, hvør mun hræra þañ stoora Stein, af Stein=Þro hañs það giører oss Mein, ef Lid vill oss eingeñ syna:

Strax ad Bragde sia Steineñ þañ, stoora afvelltan liggia, og i Grøfeñe Ungañ Mañ, Jñgayngu Kvendeñ þiggia, vid hægre Hlid sat i hvijtum Serk, hrædast Kviñur slijk Dijrdar Verk, þær bad ei Hug siñ hryggia.

Eg veit þier leited nu JEsu ad, hinum Krossfesta Christe, af Nazareth þeim nefnda Stad, nu er hañ eiñ hiñ fyrste, uppriseñ og er ei hier, athuged vel og siaae þier, hvar hañ i Grøfeñe giste.

Þvi fared nu burt og seiged satt, Sveinum hañs og Petre, fyrer ydur mun hañ

 ganga

ganga glatt, so greiner i helgu Letre, i Galilea sem sagde hañ, þar siaae þier hañ sem Daudañ vañ, sa Heidur er hvørium betre.

Upprisañ þijn er JEsu miñ, avallt mijn Hiartans Glede, so vel huggar nu Sigureñ þiñ, sijdañ hañ Fögnud tiede, ad bioodamier i þitt Brædralag, þvi ber mier ei til þañ Sorgar Dag, ad eg ei um̃ þig ræde.

Vijsañ.

Konur er Christo uñu, komu um̃ Morgun Tijma, ad Legstad hañs eñ hrædast, hvar þær feingu sied Eingla, er gladmællte þær gledia, og gieta ad JEsu leite, Upprisu hañs þeir hroosa, hvad þær vijdfrægdu gladar.

Upprisañ auglyser, Almactt og Naad DRottens, sijdañ hañ sigrar Dauda, og sett Lijf Endurbætte, kvedur sem Brædur blijdur, best þa er Synder mestar, brutu sem sagt er Petre, og sañydrande Mañe

A Añañ Dag Paaska, Evangelium, Luc. 24.

Med Lag, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

Paaskadageñ sem ædstur er, til Emaus Göngu tooku sier, fra Jorsolum litla Leid, Cleophas eiñ og añar med, ein sextijge Neñe-Skeid.

Pad skiede so i þeirra Ferd, þeim vard talad um̃ Juda Giörd, og JEsu daprañ Deyd, hañ siaalfur gieck a sagdre Leid, samfara þeim og Andsvara beid.

Okiendañ þeim sig synde so, sem þeirra Hugskot dimt var þa, Auguñ eirneigeñ slio, ad þeir hañ ecke þecktu þo, þvi spyr hvad i Huganum bio.

Hvada Samtale høndle þid, hryggver Meñ sem hier rædast vid, Cleophas sagde so, ertu so eiñ hier øllum fra, okiendur til Jorsala þa,

Ad viter þu ei hvad vid bar hier, Vikuna þa sem endud er, hañ spyr hvad nu þa? Peir seigia ad JEsus oss var hia, af Nazareth Meistareñ sa.

Sa Spaadooms Madur med mattug Ord, millda og gooda Lijknargiörd, fyrer Gude og liwsum Lijd, af Hofuds Moñonum Heliar Strijd, hønum var dæmt a þessare Tijd.

Marger af oss þad meintu vel, ad munde hañ frelsa Jsrael, þad er nu þeñañ Dag, hiñ þridie sijdañ þañ harda Hag, sa Herra leid og Kvalara Slag.

Oss skielfdu Kviñur nockrar nu, noog furdanleg er Nædasu, til Grafar hañs geingu þær, og þeim sagde Eingell skiær, ad uppriseñ sie Herrañ kiær.

Og nockrer af oss þar nioosnast um̃, nærre foor þeim sem Kviñunum, vid Grofina so til Sañs, oss furdar um̃ Hag þess frooma Mañs, þeir fundu hvørge Lijkamañ hañs.

Fyrer Blindleik þeñañ þegar i Stad, þeir faa Straff og Andsvar þad, JEsus aavijtar þa, Hiartans Dofe og Heimskañ siaa, hindre so þeir trwe ecke Spaa.

Hlaut ei Christur ad kveliast so, og komast i Dijrd og Vegsemd haa, lagde wt allt um̃ hañ, þad Moyses skrifar og mæla vañ, merkelega og hvørn Spaamañ.

Sem þeir komu i Kauptun heim, kvedst hañ vilia i burt fraa þeim, Peir baadu af blijdre Trw, med oss HErra til Hvijldar snw, Pvi hnijgur Dagur og Kvølldar nu.

Hañ

Hañ gieck nu iñ og giſte þar, Pad giordeſt ſeñ þa bordad var, ad þeir þecktu hañ þa, Þviad hañ Brauded braut þeim hiaa, og bleſſar ſijdañ hverfur þeim fraa.

Sijn aa millum þa ſogdu þeir, Sañlega brañ vort Hiartad meir, A Veigenum vijſt af þvi, ad Skriptena oſs hañ ſkyrde frij, So Skilnings Lioos kom Hugen vorn i.

Aptur ſneru til Jorſala heim, og þad ſøgdu Brædrum þeim, allt ſem ad er nu tied, Hiner þad lijka hermdu med, ad HErrañ hefde Simon ſied.

HErra JEſu þu hiaalpa mier, ad hafa mitt Siñe allt hiaa þier, og ydka vel Orded þitt, Og þad giefe med Edled ſitt, Aſtar-Bruna i Hiartad mitt.

Vijſañ.

TJl Emaus aadur eñkomu, Einer Tveir Læreſveinar, Guds Son vill þa gledia, Geingur þvi med þeim leinge, J añare Mynd og iñer, Allt um Chriſt fraa þvi Fyrſta, Baader i Brotning Brauda, Af breñande Aſt hañ kieña.

Opt af Ordſins Krapte, Eñ ſo Hiørtun breña, Aſt Guds ef ad Hugfeſteſt, Jñelega i Miñe, Hiartalag hañs ſem birteſt, Hier i Grædarans Rædu, Saa venur ſig beſt til Bæna, Betur veit af þeim Hita.

Pridia Dag Paaſka, Evangelium Luc. 24.

Med Lag, Hvør ſem ad reiſer hæga Bygd.

HA Læreſveinarner eru nu eñ, um þetta vid ad rædaſt, Kiemur þar ſiaalfur JEſus iñ, Eñ þeir ſtoorlega hrædaſt, Bleſſadur ſtood þa beint i Mid, Bodande þeim ſiñ Guddooms Frid, Peir meina hañ Skrimſled ſkiædaſt.

Hañ ſpyr þa ad, þvi hrædeſt þier, Hugpryde laated dvijna, hvar fyrer ydur nu Skielfing ſkier, Skode þier Hendur mijnar, Og eirneñ Fætur ad eg em hañ, Uppriſeñ bæde Gud og Mañ, Mig ſiaalfañ vil eg hier ſijna.

Hvorke maa Ande Holld nie Bein, hafa ſem eg nu tiede, Peirra Trw var nu ſamt þo ſein, So ſem furda med Glede, Bered (kvad hañ) fram Koſt og Diſk, Peir komu til hañs med ſteiktañ Fiſk, Og Hunaangs-Seim hañ þa ſnæder.

Hier næſt ſeiger hañ ſoddañ Ord, Sagda eg ydur til Boota, Pa eg var eñ med ydur i Ferd, allt munde uppfyllaſt hlioota, Pad um mig ſkrifudu aller ſeñ, aadur Fordum DRottens Meñ, nu ſkulud þeſſa nioota.

Pa fieck hañ opnad þegar i Stad, Peirra Skilningar Miñe, ſo underſtoodu glogt ſierhvallt þad, Sem greiner i Ritninguñe, So hlaut Chriſtur ad ſagde hañ, ſiaalfur ad lijda Daudans Bañ, Og naa Uppriſu ſiñe.

Upprijſa hañ eñ Pridia Dag, Par med laata hier boda, Ydran ſo betreſt Lijfſins Lag, Lijkn og Naad ſu mun ſtoda, J JEſu Nafne um allañ Heim, uppheſia þad til Jeruſalem, Veit ydur Votta gooda.

Ord þijn lifande JEſu hier, Jñſiglud fyrer mier ſtanda, Laattu þvi alldrei Miſtrauſt mier, meiga nie ødrum granda, Po lymſkur Satan leite þar vid, Liena mier Hiartans iñra Frid, hallda og Helgum Anda.

Vijsañ.

Christur med Kvediu besta, Kiemur hier iñ til siña, Þeim syndest einhvør Ande, J Añad Siñ mællte þañeñ, Hvad vilie þier hrædast, Hugar-Vijl sijst mun duga, Eg er ei eins og Draugur, Uggalaust skulu þier huggast.

Hvad er þeim Ordum ædra, Ef iñ-rætast i Siñe, Sonur Guds so vill meina, Synd skule oss ei blinda, Ellegar Ædra villa, Og alldrei Satans Galldrar, Þvi hañ JEsus mun miñast, Miña Rauna sem siña.

Fyrsta Suñudag epter Paaska, Evangelium Joh. 20.

Med Lag, Nu bid eg Gud þu naader mig.

HAD Kvølldeþess sama Þvottdags eñ, þar Læresveinarner goodu Meñ, Jñelæster þa luktu sig, Lintrwader med Hrædslu Svig, ad byrgdum Dyrum kom JEsus iñ, Allmaatt so liooft ad vottar siñ, Stood i Mided og sagde so, Sie Guds Fridur ydur nu hiaa.

Hendur og Sijdu synde med, So sem hañ hafde nu þetta tied, Glodduft þeir vid þad goodu Meñ, Gaatu ad lijta HErra siñ, Eñ aptur samt hañ sagde þa, Sie Guds Fridur ydur hiaa, Lijka sem Fadereñ sende mig, So sende eg ydur nu hvorn um sig.

J þvi blies hañ aa Brædur þa, Blessadur JEsus sagde so, medtaked Anda Helgañ hier, hvorium sem ad forlaate þier, Synder og Brot þeim sie þau kvitt, so og hvorium þier bañed riett, Synder ad dryia þeim skal þa, Þetta Bañ hrijsa Himnum aa.

Thomas hvor eiñ hiñ Toolfte þa, Tortryggur var ecke hiaa, Nær þeim sem HErrañ hafde tied, honum søgdu þa þad var skied, ansar Thomas i añañ Stad, alldrei giæte hañ trwad þad, ad uppristñ JEsus sie til Sans, nema siaalfur þreife aa Benium hañs.

Epter Dagana Atta þa, Eñ voru þeir og Thomas hiaa, ad lyktum Dyrum kom JEsus iñ, og med Frideñ þa kvadde siñ, Sijdañ Thomas tiede hañ, Tak þu nu aa hiñ veyke Mañ, Sijdu miñe og Høndum hier, Og haf ei Efa neiñ med þier.

Ansar Thomas i Añad Siñ, O þu Gud DRotteñ HErra miñ, JEsus talar vid Thomam þa, þu trwder þvi ad þu sieckst mig siaa, eñ sæler eru þeir ecke siaa, eñ mig trwa þo jafnvel aa, mørg Taakn giørde hañs millda Naad, meire og fleire eñ hier sie tiaad.

Þesse Skript er þvi skraad og sett, ad skule þier trwa þad Naunar riett, ad JEsus er vor einka Von, Eilijfa Guds kiæraste Son, og hvør þad trwer nu so til Sans, saa hefur Lijf i Nafne hañs, Lof sie Heilaga Þreñing þier, ad þetta villder þu birta mier.

Komdu til mijn nu JEsus iñ, Almaattugur med Frideñ þiñ, Umbodsmeñ þijna jafnt sem þig, Eg trwe riett afleysa mig, þuert uppriseñ þvi mun eg, þiñ Limur eins aa sama Veg, Fyrer Guds Krapt og eilijft Ord, med Einglum komast i þijna Ferd.

Vijsañ.

Hlurdu Hwsid byrgdu, Hreiner Læresveinar, Af Otta eñ JEsus DRotteñ, Jñ kom þetta Siñe, Med Ablæstre besta, Bindur þeim Aflausn Synda, A Hønd og Helgañ Anda, Hallþa aptur med Vallde.

Skødum þad Gagn og Giæþe, Sem Grædareñ hellst uñ ræder, Þa uppstadeñ er fraa Dau-

da, Anda siñ giefur ad Vanda, Þienørum þar til sijnum, Þañeñ Synder Maña, J hañs Nafne so hreinsa, Og hañ sem trwer wr Bañe.

Añañ Suñudag epter Paaska, Evangelium Joh. 10.

Med Lag, Oss laat þiñ Anda Styrkia.

BYdingum JEsus greiner, Goodur Hirder hañ sie, Lijfs Hættu hollur reyner, Hirder fyrer sitt Fie, Eñ Kaupdyr Þræll saa Otrwr er, Sier Ulfur Saudum tyner, Svikull i burtu fer.

Þvi flyr saa Þrælleñ leide, Þegar hañ Ulfeñ sier, Ad Dygd hañs alldrei dugde, Daadlaus vid Saude er, Þa ellter i burt hid Olma Dyr, Og suma sundur tugde, Eñ Svika Dreingureñ flijr.

Eg sem kvad JEsus goode, Eiñ Edla Hirder saa, Sem kieñe vel sialfs mijns Saude, Og set mitt Mark aa þaa, So þeir eiñeigeñ þeckia mig, af hijru Hirders Hlioode, Og hafa þar epter sig.

So sem Fadereñ sæte, Sialfur ad kieñer mig, Og gaf mier þad eg giæte, Giørla kient lijka sig, So þecke eg lijka Saude mijn, Ad fyrer þa Lijf mitt liete, Lijd eg þvi Daudans Pijn.

Eñ hefe eg adra Saude, Og ecke vid Hwsed mitt, Hvoria eg hijngad leide, So hreppe nu Foodred sitt, Hlioodeñ skulu þeir heyra mijn, Ad hier sie Hws og Greide, Hirder og Hiørdeñ ein.

Fagnande fyrer mier virde, Frelsare JEsu miñ, ad þu ert miñ þydur Hyrder, þecker mig Saudeñ þiñ, Og hiaalpar mier i miñe Stiett, So Lomb þijn eg lijka nærde, Laat mig þad stunda riett, Amen.

Vijsañ.

GOODur Hirder Gud Dyrdar, Giæter vor og vel leitar, JEsus einkum þvi hroosar, Ad audkient hafe sier Saude, Ad sønu so sem mig kieñer, (seiger hañ) Fadereñ þañeñ, Og ocker hvør añañ þecker, Endelega þa kiend eg.

Giætum hvad Guds Son veiter, Gooder Meñ Christinum Þioodum, Dygdugur Lijf wt lagde, Ad leita þeim Foostran veita, Kieñer oss ef vier uñum, Orde hans þad er vor Forde, Reñe sw Ast ed iñra, Ort i Goodsws Hiørtu.

Þridia Suñudag epter Paaska, Evang. Joh. 16.

Med Lag, Dagur i Austre øllu.

SOnur Guds liwfrar Lundar, Læresveinum so tier, Jñañ alls skamrar Stundar, Eingeñ ydar mig sier, Eñ þa i ødru Siñe, Epter þa litla Stund, Þier siaaed mig samt og fiñed, Eg sæke aa Fødurs mijns Fund.

Sijn aa mille þa Sveinar, Søgdu og spurdust ad, Til hvørs hañ talar og meinar, um Tijma Korned þad, Hañ fare fraa oss og jaate, ad fiñe snart aptur þo, Litla Stund millum laate, Leynt Maal þar under bioo.

Frelsareñ fornam þetta, Þeir feingu ei skyniad riett, Og veit þeir villdu frietta, Hvad være þad fram var sett, Þier fysest kvad hañ ad fregna, Og furdar sw litla

Stu-

Stund, Giører þeim so ad giegna, Gledia vill hryggva Lund.

Sannlega satt eg seige, Syrgiande graate þier, Po Heimur Omilldur meige, Mest af þvi glediast hier, Sw mun þo Sorg og Treige, Snwast i Fognud brątt, Po Hrygd a Heimsins Veige, Hafed nu lijda mątt.

Pa Konann skal Foostred fæda, Frabær Neyd Lijfed skier, Hrygd mun þvi Hiartad mæda, Hennar Stund komenn er, Nær skaplega allt þad skiede, Skiepna Manns i Heim, Gioreſt hun styrk af Glede, Og gleymer Saarleika þeim.

So mun lijkt Sorgenn bijta, Saarlega ydur og þiaa, Enn eg vil aptur lijta, Ydur og hugga þa, Hiarta ydar skal hlioota, Heilnæmann Fognud þann, Er þa alldrei maa brioota, Og eingenn burt svipta kann.

Litla Stund Sorg vier lijdum, Lifande JEsus hier, Af þvi nu ongvo kvijdum, Eigum vijst Lijf hiaa þier, Gief þu i Mootgaangs Mædu, Mijn sie þad Huggun traust, Sem Lijfs i liooſre Rædu, Lofader Efalaust.

Vijsann.

Umm Dauda sinn DRottenn goode, Og dyra Upprisu skijrer, Huled i myrkvo Maale, Meining Læresveinum, Hvad ad ei underſtoodu, Enn hann giør þad kiener; Peim af þessu Dæme, Pegar Mædur Børn fæda.

J vorre Neyd veykiunst HErra, Virdum Angur Stund langa, Enn vitum ei hvad þad heiter, Hin sie Tijd betre sijdar, Kiendu oss Krosse under, Kvijdalaust Sørg ad lijda, Jnnan Stundar sem endest, Par Endalaust Glede til stendur.

Fioorda Sunnudag Epter Paaſka Evangelium Joh. 16.

Med Lag, Fader vor sem a Himnum ert.

JEsus Guds Sonur sagde so, vid sijna Brædur tiju og tvo, nu fer eg þann rietta Fridarins Stig, til Fodur mijns þess er sende mig, og eingenn af ydur kad þvi spyr, eda skyniar uu hvort eg fer.

Enn af þvi eg nu sagde so, Sorgfullt Hiarta munu þier fa, þo greine eg ydur gløgt sem skier, Gagn er þad ydur eg hiedann fer, þvi fare eg ei hiedann ad Herrann kvad, Huggarenn kiemur ei i minn Stad:

Fare eg hiedann so sende eg hann, sem ydur beſt ad hugga kann, enn nær hann kiemur mun Heimurenn fa, hentugast Straff sem Porf er a, fyrer Synd Riettlæte og so fyrer Doom, eg seige hanns Verkenn ecke froom.

Fyrer Synd straffast Heimurenn hier, hafa þeir ecke Trwna a mier, fyrer Riettlæte og Fordilld hanns, til Fodur mijns vitia eg til sanns, fyrer sinn Doom og Hræsnes Hreck, þvi Heims Hofdingenn Doom sinn fieck.

Eg hefe fleira ydur ad tia, enn ei hafed nu þar Skilning a, nær sem ad Ande Sannleiks sa, sendeſt ydur sem fræda ma, i allann Sannleik skal leida lioost, lysa upp ydar hin veyku Brioost.

Pvi hann talar ei af sialfum sier, seiger helldur hvad heyrde af mier, hvad epter kiemur og

og ecke er skied, undervijsar hañ þar med, sa goode Ande giefe þa Ment, ad giete þier vel mig sialfañ kient.

Af miñe tekur hañ Millde þad, og midlar ydur þegar i Stad, þvi allt hvad Fader eñ a til Sañs, er þad lijka mitt sem hañs, þvi sagda eg af mijnu sie sw Raad, sem hañ fær ydur i Brioosted saad.

Laattu nu JEsus Anda þiñ, hid Jñra straffa Blindleik miñ, so hafe eg þa Trw ad Hlydneñ þijn, hylie og græde Afbrot mjin, og Heims Mootlæted sie mier sætt, þvi sialfur fær þu Vanefneñ bætt.

Vijsañ.

Hirtsør sijna birter, Bræðrum og so ræder, Bidur þa Guds Son goode, Gagne sijnu ad agna, Senda kvadst Sañleiks Anda, Sem ad straffa skal Heimeñ, Fyrer Synd Riettlæte Reyndar, Roomar hañ og so Doomeñ.

Gief þu oss alla Æfe, JEsus miñ hlijded Siñe, Ad lijda so Otrw eydest, Uñvandan Guds Anda, Og hvad vier hliootum lijda, Hatur sie ei nema Bate, Þvi under þeim Astar-Vende, Æra fellst myklu hærre.

Fimta Suñudag epter Paaska, Evang. Joh. 16.

Med Hymna Lag.

SAñlega satt eg sver vid Trw, Sagde JEsus til Bræðra nu, J mijnu Nafne ef bidied blijtt, Miñ blijde Fader þad lætur veitt.

Þier hafed ei til þessa Dags, Þa Beniu haft til Bænalags, J mijnu Nafne so nockurs eins, miñ Naaduga Fodur ad bidia neins.

Bidied þess vegna Bræður nu, So bæde styrkest i riettre Trw, Og fullkomeñ hefðud Fognud þier, Fyrer mitt Nafn þad giorvallt skier.

J Ordskvidum hef eg ydur þad sagt, Ef þier feingied i Miñe lagt, Sw kiemur Tijd og seige ei þar, J soddañ Maalshaattum leingur par.

Helldur ydur auglijse bert, allt hvad Fader miñ hafde giort, J Nafne mijnu og i þad Siñ, aller þier bidied Fodureñ miñ.

Ei seige eg ydur nu þad; Eg mune Fodureñ sækia ad, Ydar vegna med Astar-Bæn, Þvi Elskañ hañs til ydar er væn.

Þar fyrer ad þier elsked mig, Og trwed fra Gude wtgeinge eg, Fra Fodurnum eg wtgeingeñ er, Og so komeñ i Heimeñ hier.

Eg mun og sagde JEsus þeim, aptur forlaata þeñañ Heim, Og fara hiedañ sem fyrr þar sagt, Til Fodur mijns heim i Dyrdar Makt.

Blessadur sver hier Bornum Eid, Bænheyra oss i allre Neyd, JEsus gief vier aller nu, ad sækium þig i goodre Trw.

Vijsañ.

SOnur Guds sver þær Bæner, Ad soñu veitest Moñum, Hvad i hañs Nafne bidium, Hædst Naad Fodurens Naadar, Og vill ad uñ Fognud fullañ, Og Frid Samvitsku bidium, Lete vora avijtar, Bænar afrækium Bæner.

Heit þijn halldast læter, HErra Gud so ad Mein þverre, J Voda nu vier þig bidium, Veit þu oss Ydran heita, Miootum Sonar þijns sæta, Siaadu Kyrkia hañs þiaadest, Pa Fognudur meire magnast, Pu mæter af oss Packlæte.

A Uppstigningar Dag, Evang. Marc. 16.

Med Lag, Naatturañ øll og Edle Mañs.

SEm þeir Ellefu saatu nu, Sveinar Christi ad Borde, hañ birtest þeim og vill Vantru, Vijta med Lijknar-Orde, Og Hardwd med þeim hofdu hañ sied, hvørium þeir ecke trwa, og bydur þeim um allañ Heim, a Lijfsveg Lyd ad snwa.

Prediked hreint mijn Astar-Ord, allre Mañkind aa Jordu, hvør sem trwer riett Skiepnañ skyrd, aa Skaparañ hoolpeñ verdur, Saa ei trwer mun tyna sier, Teikn fylgia þeim ed trwa, Fyrer Nafn mitt flyr Satan sitt, Setur og burt skal snwa.

Nyar Tungur þeir tala og hreint, Taka Høggorma lijka, af Eitre verdur þeim ecke meint, Eingeñ Dryckur maa svijkia, yfer Siuka Meñ, So marga señ, meiga þeir Hendur leggia, Giora so hrein, øll hættleg Mein, hittest Trw hvørutveggia.

Epter þad HErrañ hafde so, heilnæm Ord lint ad flytia, hañ var uppnumeñ i Himneñ blaa, aa Hægra Veg Guds ad sitia, þeir geingu wt, med aungva Swt, um allañ Heim Gudspiøll kieña, med DRottens Styrk og Dyrdar Verk, Sem Lijfgade Lærdoom þeñañ.

Pu situr aa Himnum HErra miñ, Hægra Veg Guds i Rijke, styrktu mig veykañ Præleñ þiñ, ad þioona so þier lijke, Aflausn og Skijrn, þu JEsus eirn, oss til Stadfestu veiter, Po lijdum hier, hofum hiaa þier, Heimvon sem Eingla Sveiter.

Vijsañ.

NEdur til Himna Hæda, HErrañ stie Brædrum tiede, Ad læra skule og skijra, Skiepnur allar Guds hepnar, Hvør med stiærre Trw skijrest, Skal ødlast Hiaalp Saalar, Hiner Trwlausu tynast, Teikn froomra mørg reiknast.

Pu hefur oss HErrañ lijwse, J Himen Ferd giefed Meñ Lærda, Hirdara hvørier ed skijrdu, Og heilnæm Teikn wtdeila, Gief ad alleins þeim hlijdum, Af Alsu Guds sem þier siaalfum, Fyllest aa oss med øllu, Allt þad sem þu mællter.

Siette Suñudag epter Paaska, Evangelium

Johañ. 16. Med sama Lag.

VEresveinum so JEsus tier, Jñer þad Gudspialls Næda, Pa Huggareñ sa sendur er, Sañleiks Andeñ ad fræda, Eg sagde hañ, vil senda þañ, siaalfur af mijnum Fedur, þvi Vitne ber, hañ best af mier, bæde og Hiortun gledur.

Pier verded og mijner Vitnis-Meñ, vorud hiaa mier so leinge, Petta tala eg þvi nu eñ, ad þier ei Hneyxlan feinged, Kiemur su Tijd og Sturlan strijd, stæsta Bañ munud reyna, so hvør ydur nær, J Heliu slær, hygst Gude þar med þiena.

Peir giora ydur þo þetta vijst, þvi miñ Fødur ei kieña, Og mig siaalfañ allra sijst, aa slijkt vileg þo miña, Seige eg nu, af sañre Trw, Soddañ fyrr eñ þad skiedur, Ei hef eg snjallt, J Maale mællt, aa medañ eg var hiaa ydur.

JEsu

JEsu lát þu nu Anda þiñ, allañ Sañleik mier kieña, Hugeñ ad styrkia HErra miñ, J hvørre Neyd til mijn reña, Verollden er øll moote mier, margslwnged Fals ad brugga, Samviskañ hrein i hvørre Grein, Hiartad geyme áan Ugga.

Vijsañ.

SA kiemur seirna Tijme, Seiger JEsus þier eiged, Von á Veralldar Launum, Vægdarlaust Vañ Utlegdar, Ydur ef einhvør deyder, Ast-Verk Gude hid skáasta, Meinar sig þar med þiena, Pecker hañ og mig ecke.

Send þu oss sialfs þijns Anda, Sæte JEsus ad giætum, Lided Heims Sturlan strijda, Eñ staded samt Lyndis glader, J vorre Stiett vel so mættum, Vijta Heims allskyns Lyte, Þoott vier þar til ættum, Preyta Naud allt til Dauda.

A Hvijtasuñu Dag, Evangelium Joh. 14.

Med Lag, Hvør sem ad reiser hæga Bygd.

HVør sem elskar med allañ Sañ, Ord mitt á Hiartad lagde, Fader miñ heirneñ elskar þañ, Astrijkur hyr i Bragde, vid munum til hañs vitia þratt, Vistast hiá honum Dag sem Natt, JEsus Guds Son so sagde.

Eñ hvør sem ei vill uña mier, Ordrædu forsmáar mijna, Og Ord þad hvort þier heyrdud hier, helld eg ei mitt alleina, helldur Fødur mijns miwkast Mál, mig sende hañ ad gledia Sál, Birta so Briooster hreina.

Mællt hef eg þetta miøg þratt eñ, medal ydar og kiende, Heilagur Ande Huggareñ, hvørn miñ Fader ad sender, J mijnu Nafne mun kieña klárt, Giøra ydur þad lioost og biart, hvad sagde eg ydur og synde.

Eg læt miñ Frid so ydur i Tie, Og gief nu Frideñ þañ saña, Ei sem Verølldeñ elskar Fie, Og Liwgdyrd Hefdar-Maña, hryggunst ecke þa Hiørtum i, heyrdu þier eg lofade þvi, Apturkomuna ad kaña.

Ef þier kuñed ad elska mig, Ord þad vijst gledia munde, Eg fare þañ rietta Fridarins Veg, Fødur mijns leita ad Funde, Þvi Fadereñ miñ er meire mier, mællt hef eg slijkt so tryde þier, styttud so Hrygdar-Stunder.

Frá þessum Tijma tala eg ei, Til ydar margt ad Siñe, Kiemur Høfdinge Heims ad þvi, honum ei neitt þo viñe, med mig hafa eñ Heimureñ kañ, hier af siá eg Fødurnum añ, og hefe Bod hañs i miñe.

Gief þu JEsus eg elske þig, Ord þijn vandlega geyme, Heilagur Ande hugge mig, J hvørre Neyd Lijfs i Heime, Samviskañ jafnañ gledjest good, af Guddooms Frids eñ hrinde Mood, Angre so øllu gleyme.

Vijsan.

HEiter JEsus ad hlioote, Hollañ Giest sem ad Hug fester, Og Følskalaust Ord sitt elskar, Jñ i Briooft og Siñe, Þvi hañ og Fadereñ siñe, Fræga Vist og þar giste, Siñ Frid seigest þeim lega, Sætara Heims Medlæte.

Vort þá veyka Hiarta, Verka þu med Trw sterka, JEsus miñ ad þig hysum, Jñe þar hvørju Siñe, Favér og Ande fræde, Uñ Frid þañ jafnañ bidium, Ad Otta Heims i Hættu, Hugader alldrei bugum.

Aññan Dag Hvijtasuñu, Evangel. Joh. 3.
Med Lag, Guds Son kallar komed til mijn.

Nid Nicodemum sagde so, Siaalfur JEsus og villde þa, Honum til Hiaalpar snwa, So Elskade Gud aumañ Heim, Ad Einka Son siñ gaf hañ þeim, Øllum sem aa hañ trwa.

Þeir skylldu ei hliota Heliar Vist, Helldur Lijf fyrer JEsum Christ, Eilijft um Allder Allda, Ei sende Gud Son siñ wt, Syndugum Heime auka Swt, Glotunar Veige ad vallda.

Sa sem a Guds Son sette Traust, Saaluhoolpeñ er efalaust, fara ma alldrei illa, hvor sem hañ trwer ecke aa, allareidu er dæmdur sa, velldur þvi siaalfs hañs Villa.

Þviad sa hvor var heidnum jafn, helgasta Guds Sonar Nafn, villde vijst ei trwa, sw er þo Glotun sijnum vest, þad satt Lioos skein i Heime best, eñ Meñ i Myrkreñ snua.

Þvi Verk voru þeirra vond i sier, eñ vanur er sa sem hreckvijs er, ad hata þad Lioosed hreina, hañ geingur ei iñ þar yfer hañ skijn, so Illgiord ecke straffest sijn, eda kome til gløggra Greina.

Eñ sa sem stundar Sañleik hreint, soddañ Giordum fær ecke leynt, vill øll sijn Verk auglysa, so kuñug verde Christnum Lyd, sn Klaara Dygd a hvorre Tijd, Gaafu Guds þar med prijsa.

Sæte Fader þijn Elskañ ein, olle þvi JEsus bar vor Mein, fra Fordæmingu snwa, þu ert mitt Traust og einka Von, aa hañ þiñ kiæra Elsku Son, hiaalpa mier hreint ad trwa.

Vijsañ.

Ast þa allra besta, aumum tiaade Gud Heime, siñ hañ sætast uñe, Soneñ gaf hvør sem hønum trysie af Trwleik mestum, tapast ei so i Kvøl hrape, helldur af hædstu Millde, hlioote Lijf þad er æ blijfur.

Eg lofa þig Gud miñ liwse, þu liest mig Elsku besta, Sonarins samt, og þijna señelega vel kieña, lat mig nu þess niota, i Naudum hellst og Dauda, JEsus eiñ mier vijse, iñ til Nada þiña.

Þridia Dag Hvijta Suñu, Evang. Joh. 10.
Med Lag, Konung David sem kiende.

Sañlega sañlega seiger, Sonur Guds þetta siñ, hvar sem eiñ geingur eige, alvanar Dyrnar iñ, i Sauda Hws hvort Siñ, helldur a hiñ Veg smygur, hañ er sa bæde lygur, Illvirke og so Hviñ.

Eñ sa er hvør Hirder Sauda, sem iñ um Dyrnar fer, Fienu so fordar Dauda, fær þañ til Hiaalpar sier, fyrer iñañ Dyrnar er, Hurdar Vaktarañ hyra, hañ kañ Saudunum styra, þvi Røddeñ audþeckt er.

Nafnkieñer Saude sijna, so med Einkieñum tveim, velur Braut fæða sijna, fer siaalfur undañ þeim, þeir fylgia honum so heim, fram og aptur þa fæter, Flockureñ allur lærer, ad kieña hañs Hlioodaihreim.

Aññarleg

Añarleg Hliood þo heyre, Hiordeñ su geimer hañ, Munureñ er sa meire, ma hun ei kieña þañ, þo hlioode hætt sem kañ, helldur fra þeim flya, Fætur mun sa lyia, ad-ur eñ alla sañ.

Soddañ Mæls-Grein ad sagde, Sonur Guds Judum hia, þeir skildu ei skiott ad Bragde, skyrt hvad mællte hañ þa, JEsus jook þvi a, Jeg er Braut siaalfur Sauda, sa mun fordast Dauda, þær Hws-Dyr hitta ma.

Þeir sem fyrer mier fooru, med fleckada Lærdooms Grein, Hviñ og Spillvirk-iar voru, veittu þvi Saudum Mein, hlydde ei Hiordeñ þeim, eg em Hws-Dyr þær hreinu, Hiordena sirre Meinum, Rodd mijn er audþeckt ein:

Hvor uñ mig iñ vill ganga, eilijfa Heill fær sa, og hañ opt mun længa, wt og iñ Braut ad ga, Foodre skal noogu na, Þiooffins er Edled illa, ollu stela og spilla, eg læt þa Lijfgan fæ.

Riettar Dyr liestu leida, lifande JEsu mig, og fyrer mier Gøngu greida, giefdu eg elske þig, so Hiordeñ sedie sig, Þioofum læt ollum eyda, og þeim er Sæler deyda, Otrw er illmañleg.

Vijsañ.

Hvor adra Leid iñlædest, eñ uñ Dyr þær ed Lømb reña, hliodur i Hwsid Sauda, hañ er Þioofur og Boose, eñ hiñ er Hirder saue, er hitter Jñgang riettañ;, Dyravørdur hiær Hurdu, hañ greidlega iñleider.

Ungur næde eg Jñgange, og æhitte Dyr riettar, ad lætast Hirder heita, i Hws þetta Fiar DRottins, Dyravørdur Søng giørde, Grandalaus DRottins Ande, af hañs Ræd hef eg Guds Saude, i Haga leitt mijna Daga.

Trinitatis Suñudag, Evang. Joh. 3.

Med Lag, Oviñañleg Borg er vor Gud.

MEd Phariseis var froomur Mañ, fystest Guds Rijkis leita, Nicodemus ad heiter hañ, Hofdinge Juda Sveita, sa kom til Christs uñ Noott, Kyñ-ing Guds fieck þvi sott, ottast þo Juda so, ad þvi vill fordast þa, Vird-ing Guds Syne ad veita.

Meistare seiger hañ veit eg vijst, valeñ ertu ad kieña, af Gude siaalfum med goodre Lyst, giefeñ i Skoolañ þeñañ, þvi eingeñ Mañeskia ma, Millde-Verk nein so hæ, viña uñ vijdañ Heim, være ei Gud med þeim, Hier vil eg Hug til reña.

Sañlega sañlega sagde þa, Sonur Guds hønum a moote, ef ad Guds Rijke ei-tn vill siæ, hañ endurfædast hlioote, hiñ spyr hvørneñ þa, hlotnast ny Fæding ma? Hvørt Meñ i Moodur Kvid, meiga slast aptur vid, so nyrrar Fædingar nioote.

Sañlega sañlega sagde þa, Sonur Guds eñ ad Vanda, sw Vegleg ny Fæd-ing veitast mæ, fyrer Vatn og heilagañ Anda, hvør sem hana ei fær, Hymna-Vist alldrei nær, hvad af Hollde er fædt, Holld er þad stendur hætt, eñ Ande fædest af Anda.

Undrastu sijst hvad sagde eg þier, so skal Mañ Endurfædast, Vindureñ blæs

hvar vill hañ hier, Voda Storm marger hrædast, þad skyniar þitt ei Vit, þo þu heyrer hañs Pyt, hvadañ ad hellst hañ er, eda hvort i burtu fer, um̃ andlegt Lijf eins maa rædast.

Nicodemus hyr HErrañ spyr, hvorneñ slijkt verda kyñe, JEsus svarade eñ sem fyrr, ertu Meistare eñ sviñe, yfer Lyd Jsrael, og þad ei skyniar vel, sañlega seige eg þier, satt hvad votta hier, sa og sette i Miñe.

Vorn akte þier ei Vitnisburd, villied ei helldur trwa, þa seige eg af þvi sem siest aa Jord, fijst mundud Hug til snwa, ef fra þvi herme hier, a Himnum uppe er, þangad upp eingeñ fer, Utañ sa þadañ veik sier, Mañsins Son mun þar bwa.

So sem Moyses feste fyr, Frægur upp Ormeñ bleika, aa Eydemørkuñe harla hyr, J hæstu Limum Eika, So er þess eirneñ Von, Uppfestest Mañsins Son, Trwe hañ einhvør aa, alldrei fortapast saa, Eilijft Lijf eignast lijka.

Endurfædingar unt er mier, JEsus Guds Sonur hiñ Millde, Von eilijfs Lijfs eg aa hiaa þier, Af þvi so giarnañ villde, Hafa miñ Hug og Traust, hiaa þier, þvi Efalaust, ad øll Forþienan þijn, hun er og nu eirneñ mijn, Hlijf mier med Hiaalpar-Skillde.

Vijsañ.

NAm ei Nicodemus, Um̃ nya Fæding þo ræde, Eñ Christi Kieñing besta, Kiær villde þo læra, JEsus undervijsar, Ad eingeñ til Lijfs iñgaange, Nema Endurfædest af Anda, J einu og Vatne hreinu.

Ord þitt JEsus giørde, Og Ande Guds þier til Handa, Børn fyrer Blessan-Skijrnar, So bæde aa ny fædast, Añars ei maa fiña, Endurfæding med Hende, Helldur eñ Vind Heilagur Ande, Hugar sterka Trw verke.

Fyrsta Suñudag epter Trinitatis, Evang. Luc. 16.

Med Lag, Skapareñ Stiarna HErra hreiñ.

VId Phariseara sagde so, Sonur Guds eñ sem Gudspioll tiaa, Audugur Madur eiñ var saa, allt Sællijfe ad gyrntest aa.

Purpura bar og Perled best, prijdde hañ sig med Skarted flest, høndlade alldrei goodañ Giest, Eñ gyrntest Kraasa Borded mest.

Purfa-Madur þar leinge laa, Lazarus var nefndur saa, Med Graptrar Saar hañs Gaattum hiaa, Gyrnest Mola ad sediast aa.

Af Borde hins Rijka var ei veitt, Þeim volada Mañe Fæde neitt, Hundarner giordu Gagned eitt, Hañs Graptrar Saar þeir hofdu sleikt.

Hiñ Volade deyde vijst med Frid, var þar þa nærre Eingla Lid, Aundu hañs tooku allvel vid, J Abrahams Fadm ad Helgra Sid.

Eirneigeñ lijka andast saa, Auduge Mañ og greptrast þa, wr Kvolum Helvijtes señ nam siaa, Saalu Lazari Abraham hiaa.

Æper haatt sem esst hañ kañ, Abraham Fader sagde hañ, Lazarum þañ hiñ liwfa Mañ, Laattu miñ kiæla Hiarta Rañ.

Hijngad sentu nu hañ til mijn, Hefe eg ad lijda saara Pijn, Purkur Tunguñar

Jndlaus

baadlaus dvijn, Ef Dropa Vatns ber a Fingre sijn.

Abraham sagde Son miñ þu, Siaa hvad Olijk er Vísteñ sw, Hañs fyrer Neyd kom Huggun trw, Pu hafder gott eñ Pijnest nu.

Ofan aa þad er Ofærd stoor, Og Ognar Diwp aa mille vor, So hiedañ eingeñ Ofanad foor, Eda þadañ aa Himna Koor.

Sentu þa Fader sialfañ hañ, Sagde honum i Fødur mijns Raañ, Til Brædra Fiñ med fullañ Sañ, So fordest þetta Vijtis Bañ.

Abraham mællte Moyses er, Og marger Spaameñ fremre eñ vier, Pijnum Brædrum þetta ber, Peirra ad hlyda Skriptum hier.

Nei miñ Fader helldur hitt, Hiñ kvad gledde Hiartad mitt, Ef framlideñ Mañ þañ færde Kvitt, Fraa eg þeir betre Raaded sitt.

Abraham seiger ef aller señ, Peir akta lijted Spaadooms Meñ, Po Dauder kome med Teikneñ Tveñ, Pa trwa þeir ei ad helldur eñ.

Kieñ þu mier JEsus Hoofsemd hier, med hvorre giof sem Christnum ber, Elsku og Trwna auk þu mier, Og uñ so Lijfs hiaa sialfum þier.

Vijsañ.

SA audnge noog miøg nijdest, A Raad Guds þviad hañ baade, Ast og Trw illa misse, Eñ Aude þioonar til Dauda, Lazarus Hug siñ hresser, Vid Heiteñ Guds, Af þvi veitist, Hønum hellst fyrer Trwna, Himna Vist giefeñ af Christe.

Eign Fiaar alldrei megnar, Asinæm Mañ Fordæma, Faatækt fær ei Sekter, Fridar af Adams Nidium, Rijkur fyrer Faatækañ, Fiaar-Ploog skyllde looga, Aureigeñ vel trwr vera, Veiter Raad DRotteñ baadum.

Añañ Suñudag epter Trinitatis, Evangelium Luc. 14.

Med Lag, Maa eg Olucku ei moote staa.

JEsus Hinum Gydinge Andsvar gaf, uppaa sitt Skraf, JEsus med Astar Orde, Sæmdar Madur ad saa var Eiñ, J Hiarta hreiñ, Mykla Kvolldmaaltijd giorde, Og siñ sende Svein, So var Lundeñ hrein, Ad saa segde þeim, sem hañ baud heim, Komed albwed er Borded.

Og þeir neitudu aller þa, Pvi sagde saa, Sierdeilis eirn hiñ Fyrste, Bwgard nykeyptañ eiñ eg aa, Sem eg hlijt siaa, Par til mig leinge lyste, Eg beide þig, affsaka mig, um Forfoll rijk, So rædde slijk, ad hier fyrer Heimbod miste.

Keypta eg og kvad Añar mier, Sem all-opt skier, Ardur Uxa Fiñ væna, Pegar i Stad nu þaangad fer, Sem þad Twn er, Peirra Krapt riett ad reyna, Pau Forfoll mijn, Flyt Herra þijn, Eg beide þig, affsaka mig, Kome þad gior til Greina.

Pridie sagde eg feste Frw, med fullre Trw, fyrer þvi maa eg nu eige, koma þar iñ þo vel sie veitt, so vante ei neitt, þu heyrer nu hvad eg seige, Sveiñeñ kom þa, og sagde fra, hermande allt, þeim Herra sniallt, er Von hañ yfast meige.

Reidur sagde hañ Sveinum þa, og so kvad a, fared wt um oll Stræte, og Gotur Borgar hvar hitted þa, sem Prauter þiaa, og þecked af Lijtelæte, Heilblin-

da

da señ, og halltu Meñ, leided hingad iñ, so Hoopur fyllest miñ, skiped þeim so i Sæte.

Sveirneñ kvedur þad so nu giort, og sie þo skiert, Rodeñ þvi Rwm er meira, wt a Piood-Brauter þu skallt gaa, og Gørdum hiaa, draga hier iñ halfu fleira, fyrer vijsañ Sañ, ad sagde hañ, Bods-Meñ þeir, ei mijna meir, Maaltijd fa siaa nie heyra.

J Heimbod Veglegast Herra miñ, mig Prœleñ þiñ, fyrer Guds Ord giørder ad kalla, lystuga Riette lagder fram, eg læra nam, Lijfs um Dagana alla, auk mijna Trw, og ørva nu, Vilia og Siñ, sem eg veykleg siñ, laat mig ei fraa þier falla.

Vijsan

Pad Heimbod hædst ad Sooma, heidarlega tilreider, Hws-Fader hvørn vier prijsum, hañ baud fiølda Maña, Bods-Meñ undañ beidast, Bw-Starf þa fordiarfar, reidur Millding sa sijdañ, sækia lætur Faatæka.

Gud liest Gudspalls Rædu, gooda Judum fyrst bioodast, hvad þeir hellst forsmaadu, eñ Heidingar til leidast, nu vier Nidiar þeirra, niootum Christs og þad hliootum, DRotteñ gief meir Mættu, Meñ þar Huga til reña.

Pridia Suñudag epter Trinitatis, Evangelium Luc. 15.

Med Lag, Eirn Herra eg b:st ætte.

HAñ Tijd allmarger aumer, æpande Glæpa Meñ, fra Toll-Bwd og so sumer, sooktu ad Christe señ, hvad Siergiædingarner saau, samt i þessum Stad, og hønum a Halse laau, harla miøg fyrer þad.

Þeir søgdu ad JEsus sæte, med syndugum þar vid Bord, fyrer audmiukt Lijtelæte, leid hañ þa Smaanar Ord, meintu hañ munde slijkur, sem Motu-nautar hañs, eñ hañ af þvi vijkur, a Yferboot syndugs Mañs.

Epterlijking eina, JEsus þeim sagde þa, hvor er sa hañ ried areina, sem hundrad Sauda a, ef misser eiñ af øllum, er þad ei so til Sañs, hañ skilur vid Fied a Fiøllum, eñ fer og leitar hañs.

Sijdañ ef Saud ma fiña, a sijnum Herdum ber, heim til Hwsa siña, hañ kvedur til med sier, Vine og gooda Graña, glediast þa eiña best, vid Yferboot aumra Maña, Einglar samfagna mest.

Eda þad eitthvort Kvende, sem atte Peninga tier, tiu og einum tynde, tendrar Lioos og so skier, hun soopar Hws og hitter, hañ þa i samre Stund, so af heñe Angre liettar, og er med gladre Lund.

Vinkonur sier samfagna, sijdañ og Graña bad, eins munu Einglar Magna, aller Glede vid þad, eiñ giører Ydran señа, sem ædur i Syndum laa, helldur eñ vid Hundrad Maña, sem heñe ei þurftu na.

JEsu vor Hirder hædste, hvad ma nu bresta mig, sa Føgnudur eiñ er ædste, vier eigum nu sialfañ þig, þijna Rodd laat mig þeckia, og þvi Haglende maa, hvør eige meiga Ulfar bleckia, eda mig skielfa fra.

Vijsañ.

GOOdur Hirder nun gledjast, ef gietur funded Saud tyndañ, Mooder mun hvør sig gledia, meige siñ Pening fiña, Fader þo Fieнu eyde, fagnar Sonarins Gagne, Einglar Guds Fognud fanga, ef falleñ til Nadar kallast.

Gledium oss Gud son ræder, uñ Gagn vort Einglar fagne, Yferboot ef vier grætum, af insta Root Glæpe liveta, send mier Ydranar Anda, alla Stund so ad ei falle, fra þier Faderen kiære, feinge hia þier Lijf Eingla.

A Jons Messu Baptiste, Evangelium, Luc. 1.

Med Ton, Gud myskune-nu øllum oss.

HA kom su Tijd ad Oliett ein, Elisabeth skal fæda, fædde hun Son þañ fræga Svein, sem fleira er uñ ad ræda, Viner og Frændur fregna þad, fyllast þeir aller Kiæte; þeir koma eirneñ þangad ad, þacka med Lijtelæte, Myskun Guds og þau Mæte.

Pañ atta Dag sem altijtt var, Umskurn þvi Barne veita, Zacharias þeir sogdu þar, Sveirneñ ad skyllde heita, Elisabeth þeim ansar riett, Johañes Nafn hañs være, þeir seigia moot i þeirre Ætt, þetta Nafn eingeñ bære, þo trw eg so framfære.

Fodur hañs benda fleire eñ eiñ, frietta ad hvad þar til sagde, ef heita skyllde so hoskur Sveiñ, Hnefa Spialld took ad Bragde, þeigiande skrifar þesse Sveiñ, þa skal Johañes heita, harla miøg undrast hvør sem eiñ, honum ried Gud þa veita, Maal og Lofgiørdar leita.

Yfer Nazarana Otta sloo, Adburd þañ fluttu vijda, uñ Juda-Lands alla Fiall-Bygd sloo, Frasøgn þvi marger hlijda, Rootfeste hvør sem heyrde þad, Hamingiañ dæmd ad Launum, allur Lydur a eiñ Veg kvad, eiga mun Heill i vonum, þvi Hønd Guds var med honum.

Sacharias af sætre Nad, saññheilar Guddooms Anda, sijdañ þa strags fieck sagt og tvad, so sem þar stoost mun standa, Israels Gud þu HErra hyr, helgest þijn Tign og Millde, vitiader vor þu DRotteñ Dyr, Dardsemdeñ hæst i gillde, Frelsan oss veita villde.

Uppreiste oss eitt Hiaalpar Horn, i Hwse Davids sem trwde, fyrer Muñ Spaamañs sem mællte hvørn, munu þeir sofa i Fride, Ovinum hiet oss frelsa fra, Fiand-Maña Heiptar Hende, Fedrum vorum ried Trwskap tiaa, tallaust þeim Lykn ad sende, Saattmaalans Ord vel ende.

Miñtest þañ Eid sem Abraham soor, ad hañ oss Frelsan giæfe, þo Fiand-Maña Heiptar Hønd sie stoor, hiaalpa uñ alla Æfe, honum þioona i helgum Sid, hreinlega Lijfs til Enda, Riettlæte vijst med fullañ Frid, fa þar i Hofn ad lenda, sem ad hañ villde senda.

Og þu Sveirn unge saade hañ, sialfur munt eirneñ heita, hæsta Guds Spaadooms Spektar Mañ, Spurningar kuña ad þreyta, fyrer Herrans Augsyn reña riett, reida hañs Veg med Prijde, Saaluhiaalpar skal Orded eitt, og Yferboot kieña

 Lyde;

Lyde, so ad fra Syndum flyde.

Fyrer Hiartgrona Giæsku Guds, sem giefeñ er oss af Hædum, uppruñeñ þar ad oss ka Goods, og øllum byta Giædum, ad lysa þeim sem sitia sua, i svørtum Myrkra Skugga, Daudans Naudum ad frelsa fra, Fætur greida og hugga, a Fridarens Veg aan Ugga.

Hiñ sæle Johañes sa var fyrst, sendur af DRottens Raade, predika Naud og prydsdur List, prwdur Hræsne forsmaade, Footsporum laat mig fylgia hañs, Frelsare miñ og kieña, Heilaga Preñing so til Sañs, sijdañ þar Hug til reña, Lijf prijde Lærdoom þeña.

Vijsañ.

Elisabet su sæla, sviñ og Gudhrædd Kvinna, a Nafn Johañem nefner, af Raad Guds uñ þad spaade, Sacharias liet lijka, letra ad hañ so hiete, vid Umskurn Jons þess giordest, ad aptur fieck Maal med Krapte.

Adur eñ JEsus fædest, undañ rañ af Stundu, Jon saa Hiarta hreine, Er hañs Leid skillde greida, Naadarbod Nafned þydest, ny Verk bera þess merke, Ad nu kom Naadar-Tijme, Og nalægur HErrañ fræge.

Fiorda Suñudag epter Trinitatis, Evangelium Luc. 6.

Med Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

VEred kvad JEsus mijner Meñ, Myskunsamer so aller señ, lijka sem hañ med Fridsemd fer, Fader vor Gud og milldur er, dæmed, fordæmed øngvañ eiñ, so ydur ecke fordæme neiñ.

Fyrergiefed, so faaed a moot, Fyrergiefning fyrer ydar Brot, giefed og ydur giefast skal, goodañ Mæler og fullañ vel, greida þeir ydur eirneñ Vigt, ef ad þeim lijka mæled slijkt.

Pviad sa Mæler sagde hañ, sem þier hafed vid sierhvørn Mañ, aptur i moot skal ydur af þeim, alleins lijka so mælast heim, vanded þvi jafnañ Mæling mest, eg meina ydur þad giegna best.

Med Epterlijking þad sañar so, ef siaae þier leidast blinda tvo, er þad ei so fyrer wtañ Tos, i eina falla þeir baader Gros, mun og ecke af Moñum neiñ, Meistara ædre Læresveiñ.

Pa Læresveiñeñ einhvor er, Yfer-Meistara jafnvijs hier, þa er hañ algiør þegar i Stad, þvi spyr eg hvørneñ skier þig þad, þu sier þo Augn i Auga hins, ecke giæter þu Bialka þijns.

Hvørnen maattu þad mæla þa, miñ Brooder laattu mig til þijn naa, Ogn ad taka wr Auga þier, ef ad þu ecke siaalfur sier, i Auga þijnu þañ Bialka beint, sem bera kantu þo ecke leint.

O þu Hræsnare heyr nu þad, hitt er þier Raad i allañ Stad, drag fyrst wt Augn af Auga þier, epter þad siaa til hvar þu fer, af Broodurs Auga Bialkañ drag, betra hañs Raad og fær i Lag.

Gief þu i Hiartad Myskun mier, milldur Gud ad eg lijkest þier, heptu mig æ af heimskum Doom, hiaalpa ad mijn sie Lunden froom, vid mijna Brædur so semie hier, ad sijdar Naad þijna fyndum vier.

Vijsan.

EF aumur hvør annan dæmer, alleins ma þad kalla, og bæder tveir blinder leidest, brætt i eina Grøf detta, Læresvein Meistara meire, mun sialldan nein halldenn, þvi hafa þijn hvørskins Lyte, hvad þu sier lioott um adra:

Sa Doomur er hier i Heime, hvør Mann straffar annan, um þad sem siaalfur prijder, a sier þo drye enn verra, gief þu mier Gud minn liwse, eg giæte sied mitt Rææglæte, sijdan um vid adra, med Anda hoogværum vande.

A Vitiunar Dag Mariu, Evang. Luc. 1.

Med Lag, Adams Barn Synd þijn so var stoor.

UPPstood Maria epter þad, Eingellenn veik fra henne i Stad, til Fiallbygda sier flytte, i Borg Juda ferdadist fws, froom gieck i Zacharie Hws, kiærlegre Kvediu bytte, Ettkonu sinne Elisabeth, og so skiede þad Barned liet, hrærast i hennar Lijfe, Elisabeth, upphoof sijn Hliood, þvi Heilagr Anda Samvist good, efldе þau Ord med Pryde.

Elisabeth so sagde þa, sæl og blessud Mey Maria, Heims medal Heidurs Kvenna, Avoxtur Lijfs þijns Blooma ber, blessadur umfram alla er, hvar fieck eg Heidur þenna, ad Guds Gietaran gieck til mijn, gladdest mitt Barn vid Kvediu þijn, dyrlega DRottens Mooder, oll munu fyllast Ord og Heit, er þier Herrann kunngiora liet, sæl ertu sem þeim trwder.

Og Maria þa sagde so, Saala mijn prijsar mest sem max, Herrann Gud hatt a Jordu, eirnenn gledur sig Ande minn, af þeim Krapte eg med mier finn, sem Heilsugiafarenn giørde, mig audvirdelega aleit hann, eirn og sierhvør þvi hroosa kann, Heill minne Heims med Pioodum, sannar Dæsemder synde mier, sa Gud hvørs Nafn ad heilagt er, heidrad af Hiarta-goodum.

Hanns Hiarta Giæska mun halldast vid, Hvørn epter Annann Ættar-Lid, Honum ef Hlijdne veita, med styrkvum Arm vid Oflugann maatt, Offstopa Mønnum dreifde braatt, Huxndu Hefdar leita, Dramblaatum steipte Stoole af, J Staden liwsum Uppreisn gaf, Minntest æ Myskun sijna, Fyllande allt þad Fordum hiet, Fedrum vorum þar Abrahams giet, Vid Ætt hanns ei liet dvijna.

Mannkostu þa sem Maria, Miwklundud hafde stundad æ, Virstu mier HErra ad veita, Eins lijka sem Elisabeth, JEsu Guds Syne fagnad liet, Gief mier Lausnarans leita, Hroosa og fagna Heillum þeim, Hann var Madur borenn i Heim, Sinn Lyd af Syndum leysa, Nær sem eg bryt þa niooте eg hanns, Naaduge Gud mijns Hiaalpar-Manns, Virstu mig vid ad reisa.

Vijsan.

MAria audmiwk Æru, Elisabeth vill veita, Glød af Gabriels Kvediu, Geingur Fialla Veg leingra, Fiñur og heilsar heñe, Hņa Stóormerke verkast, Foostred fagnar Christe, Fylldust bœdar Guds Mildde.

JEsus eñ auglyser, Ædsta Naad vid þær bœdar, Frænd-Konur Tvær Liwflyndar, Lijtelæt-is hañ giæter, Giefe oss alla Æse, Eirn Gud fyrr og seirna, Ad vier hædst i Heidre, Høfum Audmykt til Dauda.

Fiñta Suñudag epter Trinitatis, Evang. Luc. 5.

Med Ton, Være nu Gud oss ecke hiaa.

A Pañ Tijd Foolk dreif Flockum ad, So Frelsarans Kieñing næde, Hiaa Genesareth i greindum Stad, Grædareñ stood vid Flæde, Skip saa hañ fram vid Fiordeñ Tvo, Fiske-Meñ Net aa Lande þvo, Heilagt var HErrañs Æde.

JEsus stie þa aa þetta Skip, Þvi aa Simon ad styra, Bad hañ fraa Lande lijten Svip, Laata þad sijdañ hræra, Sat þar og kiende sogdum Lijd, Sañleiksins Ord aa þeirre Tijd, Sem þa lyste ad læra.

Sijdañ bidur hañ Simon þa, Er siñe Rædu hætte, Draga fram leingra Fiordeñ aa, Til Fiske med Netia Drætte, HErra kvad Simon næstu Noott, Noogu lwner vorn hiaadum Proott, Þo ei neitt aflast mætte.

Eñ skal eg samt vid Orded þitt, Ansar Simon ad Bragde, Neted wtgreida apt-ur mitt, JEsu so sem þu sagder, Sem þeir þad giordu Nægd var noog, Neted rif-nade af þessum Ploog, Hitt Skiped Hiaalp þeim lagde.

Baadu sier Lids af Baate þeim, Bendande sier til Greida, ad Fiske-Skipunum fullum Tveim, Feingu þeir Nægter Veida, Þvi þeir hloodu þau harla miøg, Hart nær sucku aa skomum Veg, Þar ed til Lands þau leida.

Simon Petrus nu sem þad saa, aa sijn Hnie fram ried falla, vid HErrañ talar af Hrædslu þa, Heñe sloo aa þa alla, Vijk fraa mier HErra strax i Stad, Stoor-brota Mañe satt er þad, Goods er eg verdur valla.

HErrañ svarade Hrædstu ei, Hiartans Sonureñ kiære, Vid syndugum ecke seige eg nei, Sijdañ villda eg þu værer, Valeñ til þess ad veida Meñ, Þeir voru i Fylgd hañs aller señ, Skildu vid Skip sem bære.

Eñ þo ad lengum Ofþwngt sie, Erfide Skyldu miñar, Drag þu ei HErra Hiaalp i Hlie, Heilla nioote eg þiña, af Orde þijnu eg Avoxt fiñ, Ostyrk þu JEsu græder miñ, Lætur ei Huggun liña.

Vijsañ.

PEtur Beinsklega breyter, Beidde Christ þvi hañ miøg hræddest, Ad vijkia fraa sier veykum Vid riette Gud þetta, Bidur ad hañ ei hrædest, Hiedan af skule Meñ veida, JEsu fylgia kwser, Fiske Baat epter laata.

Veykur og Saar hiñ Siwke, J Syndum hef eg miøg blindast, Þo gledur mig Gud þijn Ræda, Giarnañ þygg eg Riett Barna, Til bija og hiaa þier hænast, Hvørge Reit fraa þier leita, Asteñ JEsu Christi, Ort smygur mitt Hiarta.

Siötta Suñudag epter Trinitatis, Evang. Matth. 5.

Med Lag, Heidrum vier Gud af Huga og Sãl.

NId Lærefveina so sagde hañ, Sialfur JEsus vor Gud og Mañ, utañ þad være, og þad sie, ædra hafe þier Riettlæte, eñ eg sañreyne og nu fiñ, Med Yfer-Gydingum þetta Siñ, J Guds Rijke ei ganged iñ.

J gömlum Riette hafe þier heyrt, Ad hvorge skyllde Mañdrap giort, Eñ sa sem slær med Heipt i Hel, hañ mun Doomeñ siñ fiña vel, Eñ eg ræde uñ Rietteñ miñ, Ef reidest Mañ vid Broodur siñ, mun Sektum boreñ ei sijdur eñ hiñ.

Ef nockur seiger af Reide-Root, Racha sijnum Broodur a moot, hañ er sekur þess hædsta Raads, Hefndar-Reideñar DRottins Guds, Eñ hvør sem kallar Heimsk-añ Glóop, Helvijtis Elld sa fær i Kaup, So eckert duger þeim Undanhlaup.

Vertu samþyckur vid hañ snart, a Veige sem þig mootstood hart, ad ei selie þig Ovin sa, wt i Doomarans Hendur þa, Og i Dyblissu setiest so, Par sañlega alld-rei kiemstu fra, Par til fullt Gialld þig frelsa ma.

Riettlæte þitt og Hlijdneñ hrein, HErra JEsu mijn græder Mein, Lækna miñ allañ Lundar-Brest, Lifande Gud þu veist hañ best, Ovilldar-Moñum frels mig fra, Fyrergief þeim og lat oss na, Lijfsins Veigeñ ad leidast a, Amen.

Vijsañ.

NAEdur Christur þo reidunst, Rijkuglega forlijkast, Ad sellder ei verdum Vallde, Og Vægdarlaust i Pytt fleygder, Hvadañ eingeñ wtleidest, Uñ Allder nema fullt giallde, Fyrer Hugmood Heipter megnar, Hefnd JEsus til nefnde.

HErra JEsu Hoogvære, Hiartalag mitt eg klaga, Fyrer þier fullur Tara, Og fiñ ad Ostillt Siñe, Angrar þig og Nauungan, Eñ þo skivott af reñe, Lijknsamur Gud þad lækne, Og leide ej yfer mig Reide.

Siöunda Suñudag epter Trinitatis, Evang. Marc. 8.

Med Lag, JEsus Guds Son Eingieteñ.

HAr eñ var Foolked fleira, Frelsara vorum hia, Matarlaust ma hier heyra, Hvad mællte HErrañ þa, Vid Lærefveina sijna, Sart tekur Hyggiu mijna, Hungur ad þad mun þia.

Sia þu kvad DRotteñ dyre, Dagana Pria þad beid, Hia mier so mijn Ord heyre, Matarlaust nu uñ Skeid, Late eg fra mier fara, Fastande þeñañ Skara, Mædest a langre Leid.

Sveinar seigia og ræda, So sem þeim Skynsemd baud, J Obygd ei er Fæda, Eckert ma þvi Braud, Hier spurde HErrañ kiære, Hvorsu morg Braud þar være, Sio Ein ad Simon kvad.

Foolked bad sa þa Sessa, Frelsareñ nidur a Jord, Braudeñ ried sijdañ blessa, Braut þau med Packargiord, Fiska fæeina hofdu, Fyrer þvi ecke tofdu, Blessada leggia a Bord.

Karlmeñ þar feingu Fæde, Fioorar Þusunder nær, Af Braude og Fiske bæde; Blessadur JEsus kiær, So sem ad Sierhvor villde, Siidañ baud geyma skyllde, Lausnareñ Leifar þær.

Karfer Sio fra eg ad feingu, Fullar af Molunum sinar, Sem af þeim Efnum geingu, Er þeir neytt hofdu þa, JEsus liet þessa Lyde, Sem lijfgad hafde med Pryde, J Fride sier skiliast fra.

Orded þitt JEsus millde, Elskañ og Lijknar-Hond, Mier aumum veita villder, Vister a hvorre Stund, Gief þu eg Guds Ord mætte, Sem giorvallt Raad mitt bætte, Heidra af Hiartans Grund.

Vijsañ.

SJO Braud fra til Fædu, Eñ Fioorar Þusunder voru, Roskner Meñ og fa Fiska, Feingu noog so afgeingu, Leifar þvi JEsus liwse, Lytalaust allt baud nyta, Mysktun hañs og megn Blessan, Mest er Sodning Giesta.

Hvørn Dag Guds Goodgirne; Goodra Maña Blu þañeñ, Stodar sem Giestum greida, Giøra og millder eru, Med Hagsemd allt hvad eiga, Þo wtbyte sier nyta, Eg veit ei mea þrioota, Arfa þessa Guds Blessan.

Attunda Suñudag epter Trinitatis, Evang. Matth. 7,

Med Lag, Giæsku Guds vier prijsum.

VAkted ydur og vijked Villu-Moñum fra, So ydur ecke svijke; sagde JEsus þa, Vid Læresveina sijn, Þeir koma i Klædum Sauda; Eñ klookt i Hugsanum snauda, Byr Ulfa Art Ohrein.

Af Avøxtum þa þecked, Ad þeirra hygged Sid, Vijn-Ber vaxa ecke, af vondum Þyrna-Vid, Nie Fijkia af fornu Trie, Good Root giefur hiñ besta, Eñ ill Eik Avoxt vesta, So trwe eg þeirra sie.

Eik sw ei kañ bera, Avøxt goodañ skal, Hratt upphøggveñ vera, Og heñe fleygt a Baal, J Himna Rijked iñ, Gaanga ecke aller, Eñ þo ad DRotteñ kalle, Nema verke Viliañ miñ.

Fyrer vondum Villu-Anda, Vernda DRotteñ mig, Laat mig stødugañ standa, Og stydiast fast vid þig, Giefdu mier Gudlegt Siñ, Ordeñ þijn elska og læra, Avøxt goodañ færa, Leid so til Lijfsins iñ.

Vijsañ.

VIllu-Meñ varest þier alla, Vargar þeir Saalum farga, Christur kvad þa flesta, J Klædum Sauda læbast, Illur Avøxtur allra, Er þad Mark sem þeir bera, Vijst mun af vondum Þisle, Vijn-Ber eingeñ tijna.

Ande Guds sialfur sende, Sijna Naad þeim Martino, Luthero ad leita, Lækningar Kiesir ingum, Villudooms er vier aller, Of-frekt vorum i blekter, Sijdañ Guds Orded gooda, Glødelegt oss nu tiedest.

Nijunda Suñudag epter Trinitatis, Evang. Luc. 16.

Med Lag, Blessadur ad Eilijfu sie.

And-

HUdugur Madur eiñ var sa, JEsus Guds son ried mæla, er Hws-Raadsmañ sier heima a, honum baud Valld um Præla, rægdur vard hñ vid Herra þañ, sem hefde hañs glutrad Aude, kalla liet þa, því þeñañ a, þañeñ seiger med Reide.

Hvorneñ heyre eg þetta af þier, þu skallt mier Reikning vanda, ecke leingur fyrst illa fer, aattu mitt Goß forstanda, þa sagde hiñ, i Hiarta iñ, hvad skal eg nu til giöra, því Herra miñ, Ploog heimter siñ hlyt eg wtsettur vera.

Vandest eg ei a Viñulag, veit þad eg orka øngvu, skamast mijn hins um hvorn eiñ Dag, Hwsgangs af raase laungu, fiñ eg eitt Raad, og fæ þess gaad, fara skal eg og kalla, þa Skullda Meñ, mijns Herra eñ, og under tala vid alla.

Nær sem Raadsmensku rekst eg fra, rate eg hia þeim Greida, Skullda Meñ kallar alla a, Einmæle vill þa leida, spyr fyrsta þa, hvad hañs er hia, Herra Skulld ein og oñur, a Reikning þiñ, so sagde hiñ, Solu-Smiørs hundrad Tuñur.

Sestu þa nidur sagde hañ, Snart og skrifa Fimtijge, Eins og þegar sem Añañ fañ, ad spyr hvad giallda eige, Hundrad Trog med Hveitis-Ploog, honum baud Reikning skierda, Tug aatta nu, Jñskrifa þu, Eg skal ei aa þier herda.

Herrañ lofade Hws-Raadsmañ, Hañs fyrer Forsiaa lannga, Eñ Oriett leyfde ecke hañ, Eda Prettvijse raanga, Því Heimsins Born aa Hugvit giorn, hafa Æ Kiænsku meire, Eñ Nidiar Lioos, vid Lijfsins Hnoss, Lid þeirra tæla fleire.

Giored ydur kvad Guds Son þa, Gooda Vine af Aude, Því sai Raanglætis Mammon maa, med því Daglega Braude, Fatæka Meñ, So fæda eñ, ad saae þeir Vottar prwder, Leitt ydur iñ, med Orleik siñ, J Eilijfar Tialldbwder.

Raadsmenskañ sw eg hafde hier, HErra JEsu mig stangar, Hana müner þu heimta af mier, Hrædunst eg Giorder Raangar, Mitt Skullda Brief, Fyrer utañ Ef, Yferdreift þijnu Bloode, Kvittañ mig Gief, Eg glutrad hef, Goße mestu wr Sioode.

Vijsañ.

RAdsmadur eyder Aude, Assettur fyrer þetta, Ad hañ sier afle Greida, Alla Skullda-Meñ kallar, Skierder Reikning og skardar, Skylldu þeir honum so millder, Giørum af Mam- vns Manrum, Marga Vine oss biarge.

Raada-Meñ erum og eydum, Aller Goße maa kalla, Herra vors Hefnd mun stærre, Heim- ting aa Reikninge, Kløgun af riettum Roogie, Raanglætis yfer oss haanger, Dreigeñ er Dreyr- raud Lijna, J DRottens Pijn yfer Skulld mijna.

Tijunda Suñudag epter Trinitatis, Evang. Luc. 19.

Med Ton, Heimele vort og Hwseñ med.

JErusalem kom JEsus nær, Jafnsnart sem leit til Boraar, Griet yfer heñe HErra kiær, Hiartad miøg kiende Sorgar, Ef sialf skyniader sagde hañ, Siaa munder riett þiñ Tijma þañ, Hvor Fridar-Boot er til Biargar.

Huled er þad kvad HErrañ þa, hellst fyrer Augum þijnum, Þar mun koma ad Fiandmeñ faa, Fylkia Herlide sijnu, umkrijngia þig og þijn Born so, Og þreyngia ad þier sem mest ad maa, Þu eydest øll i Einu,

So

So algiorlega þeir eyda þier, Og allt ad Jordu brioota, ad Steiñ mun eingeñ standa hier, Saa stodar til neiña Boota, Pu villder ei so var þitt Siñ, Vitiunar-Tijma þeckia þiñ, Drambseme þui mun brioota.

J Guds Mustered gieck þa iñ, Grædareñ og burt keyrde, Solu-Meñ þa þar sett-ust iñ, So komst hañ þa ad Orde, Bænar Herberge Hwsed mitt, Heita skyllde so var þad sett, Ydar Saur Ohreint giorde.

Hvorn Dag kiende i Kirkiu þar, Christur og læknar lijka, Yfergydinga Ætlan var, alla Stund hañ ad suijkia, Feingu þo ecke Færed þad, Foolked daadest hañs Kieñing ad, Og villde ei fraa honum vijkia.

Taareñ þlijn JEsu iña mier, Astrijke þitt til Maña, Gief þu eg Ord þijn elske hier, Odlest so Blessan saña, Vitiunar Tijma mætte miñ, Merkia sem best i þetta Siñ, Onaad Guds alldrei kaña.

Vijsañ.

HErrañ kom nu so nærre, Ad naalgadest Jerusalem, Ad hañ saa Prijde heñar, Harme fyllt-ur so mællte, Pa Stund þu ei kiender, Pier var raadeñ til Naada, Pui sella þig Fiandmeñ iller, Furdulega ad Jordu.

Nu kom Naadar Tijme, Naadugur Gud oss tiaade, Syna Ast Sonareus hreina, Sæta Ast ef þess giætum, Smacked þui og þeckium, Peña Jlm og Tijd kieñum, Born mijn bid eg þad gyrnest, Blessan veitest þeim þesse.

Ellefta Suñudag epter Trinitatis, Evang. Luc. 18.

Med Lag, Pa liñer þesse Lijkamans Vist.

TVeir Meñ geingu aa Tijma þeim, Talar JEsus vid Lyde, J Guds Mustered Helga heim, hefia þar Bæn med Pryde, Hræsnare eiñ ad añar var; Eñ hiñ siñ Fiaar-Ploog stundar þar, Syndugur hreiñ um sijder.

Hræsnareñ stood og hroosar sier, HErra Gud (so ried mæla) Fyrer þad mest eg þacka þier, Pad hef eg umfram Præla, Og er ei so sem adrer Meñ, Oriettferduger marger señ, Hoorkallar sem þeir hæla.

Fasta eg vijst med Vatn og Braud, J Vikuñe Tvisvar siñum, Tijund gief eg af ollum Aud, Er þad nu leingst i Miñum, Ei er eg siaalfur sagde hañ, So sem saa aume Fiaarploogs Mañ, Forsmaadur sem vier fiñum.

Utarlega stood hræddur hiñ, hladeñ af Synda-Byrde, Overdugleika aumkar siñ, upplijta valla þyrde, Til Himna og so jaatar lioost, Afbrot og barde sier aa Brioost, So auglioost ollum verde.

Gud veittu Lijkn og Myskun mier, miog aumum Glæpa Mañe, Falla villda eg til Foota þier, Frels mig af Synda Bañe, Pesse foor heim til Hwsa þa, haalfu betre eñ Añar saa, Sem fraa var sagt med Sañe.

Pui hvor saa Mañ sier hreyker haatt, Hañ skal Læckadur verda, Eñ ef Hiartad er Lijtelaatt, Lucku mun alldrei skierda, Hafeñ skal saa i hæsta Sess, Hupa maa sierhvor gott til þess, Fær Umbun goodra Glorda.

Bænar

Bænar Andañ miñ blijde Gud, Bid eg ad þu mier sender, Saa Huggareñ i hvørre Naud, Heilnæmust Raad mier kiende, med klockvu Hiarta eg kiem til þijn, Kañast hvorn Dag vid Synder mijn, Fraa Hræsne Hug miñ vender, Amen.

Vijsañ.

HRæsnarans Hagur þo vesne, Hañ giører Bæn og Añar, Versyndugur med meira, J Mustere Lijknar-Transte; Siergiædingureñ øngva, Æru fær þvi hañ sig stærer, Eñ fyrer Ydran laña, Ødlast hiñ Naad ad fiña.

Brot mijn eg nu jaata, JEsus miñ fyrer Tign þiñe, Aumur upp til Himna, Augum ei reña voga, Vertu mier hyr af Hiarta, Hriaadum eg leita Naadar, Sakadur þvi eg sæke, Saarum mijn Lækning þijna.

Tolfta Suñudag epter Trinitatis, Evang. Matth. 7.

Med Lag, Sæll er saa Mañ sem hafua kañ.

HRaa Tyri og Sydons Takmorkum, Trwe eg ad JEsus fære, Beint ad þeim Tiju Borgunum, Bygdarlax Sioonum nærre, Leiddest til hañs saa heyrde Þei, hvorke gat talad Jaa nie Nei, So þañ med Hende hrærde.

Affsijdes leidde JEsus þañ, Eins sem ad vier nu heyrum, Fijngur Heilaga færde hañ, fyrst ad hañs daufum Eyrum, Epter þad spytte wt aa Jord, Er hañs Tungu so Lækning giord, Eñ med Adburdum fleirum.

Til Himins leit vor HErra þa, haatt styniande og sagde, Orded talande Hephetha, Opnudust strax ad Bragde, Eyrun hañs og Hindran Maals, So hañ vard allra Meina friaals, Yfer þvi ecke þagde.

Bañade hañ ad birta fraa, bera þad wt fraa neinum, Þess meir vijdfrægdu þeir þad þa, med þvilijkum Orda-Greinum, allt giorde vel saa goode Mañ, Giefa þeim Heyrn og Maaled kañ, Sogdu aller med einum.

Daufur var eg og Maallaus med, Myskunsamaste HErra, Eñ þu JEsus fær Lijfgan lied, Liest mier þau Meineñ þverra, Fyrer Anda þiñ og Ordsins Krapt, Uppleyster þu mitt Tungu Hapt, Sem allt gott kañ ad giora.

Vijsañ.

MAals og Heyrnar var varnad, Vijst þeim færdest hier Christe, Hønum veyk wt af Einum, J Eyrun stingur fyrst Fijngre, Med Hraaka hrærde lijka, Hañs Tungu blies Þwngañ, Vid Ord Christis strax ad urdu, Eyru skiær og Maalfære.

Eyrn mijn JEsus kiære, Æ og meir liestu heyra, Og mitwkfært Tungu Tæke, Tandrad fyrer þiñ Anda, Muñ-Vatn þitt er Miñe, Maal og Ord Lækning Saalu, Heyrn og Sioon og Maal eirneñ, Til Æru þier mitt ad nærest.

Þrettanda Suñudag epter Trinitatis, Evang. Luc. 10.

Med Lag, O Gud miñ HErra aumka mig.

LAusnareñ snyr sier liwfur þa, Til Læresveina og mællte so, Augu þau sæl eg seige, Sem sia þad þier nu meiged, Ofkudu Kongar og Spaameñ, aadur ad sia og heyra señ, Þad sem ad þier nu siaed, Þar med og heyra faaed, Feingu

þo ecke Fognud þañ, framgeingur þa Eiñ Logviis Mañ, Freistande Christs og frietter so, Froome HErra hvad verkast þa, So Eilijft Lijf eg erfe?

Hvorneñ les þu þad HErrañ tier, Hvad i Logmaale skrifad er? Elska skalltu so uñer, af insta Hiartans Gruñe, DRotteñ Gud þiñ af allre Ønd, Øfligan og klaarre þiñe Lund, Naungañ eirneñ elska, Eins og þig riett æn Folska, Greiner þu riett ad Guds Son tier, Giør þad so veitest Lijfed þier, Hiñ vill Riettlæta sialfañ sig, Son Guds spurde æ þeñañ Veg, Hvør er Naungen næste?

JEsus svarar og sagde þa, Sæ var eiñ Mañ ad ferdast fræ, Jerusalem Borg ædré, Til Jericho þar nidre, Ræningia Selskap hitte hañ, hvorier ed Klædum flettu þañ, Banvænum Saarum særdu, So nær til Heliar færdu, Hælfdaudañ skilldu hañ þar vid, honum og eckert veittu Lid, Kieñemañ sæ þar lagde Leid, Og Leviteñ um þetta Skeid, Fliootlega fram hiæ geingu.

So bar þa til; sogdum Stad, Samverskur Madur gieck þar ad, Komeñ af Leid so langre, Linar þess særa Angre, Batt um hañs Saar, og bar i Vijn, besta Vidsmiør af Giæsku sijn, Leggia æ Eyk siñ lærde, J liwst Herberge færde, hafde Saat æ þeim hrumda so, Hwsboonda fieck Peninga Two, bad hañ þeim Siwka leggia Lid, Lauñeñ kvadst sijdar bæta vid, Ef hañ wtlegde meira.

Hvør þeirra Priggia þotte þier, Þess Naunge ad JEsus tier, sem hitte Ræningia rietta, Þeir riedu hañ Klædum fletta, Logvitringureñ sagde so, Sañañ Urskurd þar lagde æ, sæ Mañ hañ miwkt ad nærde, Myskunar Verked giørde, Gack þu hiedan ad Gud Son kvad, og giør þad sama i hvorium Stad, holldum þvi fast i Hiartans Root, Heilnæm Elskañ er Synda Boot, og Breñe-Foornum betre.

Feinged hef eg nu Fognud þañ, Fremstur i Heime verda kañ, heyra Guds Orded hreina, Hugboot og Lækning Meina, Er eg þo vijst sæ aume Mañ, Andskoteñ færde i vesta Bañ, Banvænum Saarum særde, Svikull i Dauda færde, JEsus þu veitter Myskun mier, Moyses Logmaal fram hiæ fer, Øll grædder vel mijn Andar-Saar, Ætijd syngest þier Lofgiørd klaar, fyrer Hiarta Giæsku hreina, Amen.

Vijsañ.

MAnge er vor einge, Añar eñ sem hier sañast, Sæ Myskunar Gied Giæsku, Giørde Verk æ þeim Særda, Stundum þvi allt til Enda, Epter Raade Guds Naadar, Ad hallda og hafa i Gillde, Hæsta Bod og þad næsta.

JEsu þu ert ad vijsu, Audvirdelegur til Dauda, Orden fyrer oss æ Jordu, Sem Ebreskum Samverser, Af langre Leid Himna hijngad, Hæd komeñ oss ad græda, Vijn og Oleum væna, Vor Saar Guds Ord klaarar.

Fiortanda Suñudag epter Trinitatis Evang. Luc. 17.

Med Lag, Oss læt þiñ Anda styrkia.

EItt siñ þa JEsus villde, til Jerusalem fram, reisa Meistareñ millde, i mit Samariam, i Galilee Landsbygdum, i Kauptwne einu, JEsus þa Stadar nam,

Tiju

Tiju Meñ til hañs komu, med Trega og sarañ Mood, høfdu Vanheilsu auma, og hoosu upp Raddar-Hliood, fiarlæger stoodu upp fyrst i Stad, sijn oss Lijkn sæte Herra, sierhvor med Taarum bad.

Fare þier bratt ad Bragde, i burt til Kieñemans, syne þier JEsus sagde, Siwkdoom þañ Valde hañs, þad giørdest sem þeir geingu af stad, urdu aller hreiner, fyrer Herrans Orded þad.

Eiñ þeirra þa þad kiende, þegar var ordeñ hreiñ, aptur med Audmykt vende, og var samverskur eiñ, heidrande Gud med hærre Raust, a Knie sijn fram ried falla, For hañs var Lofgiørd traust.

Komu ei til mijn tiju, talade JEsus þa, hvar eru hiner niju, er Heilsuboot riedu fa, snere nu ecke aptur neiñ, Virding Gude ad veita, nema Utlendingureñ eirn?

Hinum Samverska sagde, Sonur Guds lofsins þa, Trwñe þañ Lofstyr lagde, liusur sem heyra ma, fardu hiedañ i Fride nu, þu ert heill þiña Meina, þad giørde þijn gooda Trw.

Lijkþrææñ liootra Synda, Lausnareñ þvijngar mig, so af þeim Frelsan finda, fer eg a Vit vid þig, goode JEsu mijn græder Mein, læt mig þa Lækning þeckia, so Lofgiørd verde hrein.

Vijsañ.

Lijkþræer Meñ tiltooku, tveñer fiñ JEsum kieña, Græding fyrer Trw gooda, þa geingu burt aller feingu, eiñ snyr aptur giarna, med æglætu Packlæte, eñ wt af Oþacklætis, illre Root niju spillast.

Leys mig Liwse JEsu, af Lijkþraa ad eg nu slijka, þier þa Foorn ad fære, fagurt Lof alla Daga, med Packlæte þyda, þijn Ord. sioda Saal mijna, þvi Under sarlegra Synda, færa mig Lækner kiære.

Fimtanda Suñudag epter Trin. Evang. Matth. 6.

Med Lag, Hæste Gud HErra Millde

Veimur af Trwskap þieng, tællaust ad eingeñ kañ, vid hiñ mun Rækteñ riena, Driett ef eiñ elskar hañ, eda ef þydest þeñañ, þa fyrerlijtur hiñ, so ried Christur ad kieña, og Koste bijdur tveña, styrkiande Sañleik siñ.

Gude og Mamon meiged, miog vel ei þioona señ, þvi vil eg þier vijsled eige, sem veyker Vdru Meñ, uñ ydar Fot og Fæde, fævijslegana hier, þvi Lijf og Lijkameñ bæde, Lausnareñ fra eg so ræde, æ meira verdur er.

Fugla Loptsins ælijted, er læta ei Akra sa, i Hlodum safna Hveite, Himna Gud fæder þa, munu þier myklu kiærre, mijnum Fodur eñ þeir, hvor gietur orded hærre, þo Hug-Soott bere stærre, þvi vilie þier vijsla meir?

Vænum Vallaña Blooma, vil eg þier giæted ad, Græsed med sijnum Sooma, fiæed Gud prijder þad, hafande Handverk eingeñ, hnzed i.m, fyrr i Heim, eg seige i sijnu Geinge, Salomon ecke feinge, þa Fegurd sem fylger þeim.

Fyrst Gud vill nu so giæda, Gras þad i Dag þu sier, sem Elldur skal þo eyda, i Ofn

a Morgun fer, skylldi hañ ydur eige, uña slijks Sooma þa, veyk Trwa viist eg seige, vijl-ed a hvorium Deige, sierhvor sem mest hañ ma.

Þier skulud þess ei gieta, þiaader af Sorg og Pran, hvad eigum vier ad eta, ellegar drecka þa, hafa til Hafnar-Klæda, heidner Meñ vijla so, þetta ei þurfed ræda, þad veit Giafareñ Giæda, ligge ydur þar a.

Fyrst bid eg glogt þier giæted, Guds-Rijke leita ad, hier næst og hañs Riettlæte, hvør eiñ i sijnum Stad, hverfa þa hvørskyns Giæde, i Hond sem þurfed vid, añars Dags ecke mæde, Ahyggia þig nie hræde, daglega drygdu Lid.

Leid mig fra Agyrnd illre, og Ædru JEsu miñ, gief mier med Hyggiu heillre, ad hu-ra uñ Dugnad þiñ, so sem þu Fugla Fæder, og fagra Gras Jordeñ ber, Ord þitt oss so græder, eins lijka sem þu ræder, med Blessan Born þijn hier.

Vijsañ.

Fyrer baud Christur Kvijda, kieñer oss Hug til reña, Fugla Lopts er ei eiga, Akur-Sæde Gud fæder, syner Liliu Gras græna, og gietur þess Meñ sie betre, ef hyllunst Gud ad med ollu, allar Hægder til falla.

Naade Gud aum Urræde, allra vor þad ma kalla, Fødur eigum Gud goodañ, Grædareñ mun so ræda, sa veit og vill þess giæta, hvad vantar oss giefur i Panta, Soneñ þo allt ad einu, astrijder samt Kvijde.

Sextanda Suñudag epter Trinitatis, Evangel. Luc. 7.

Med Lag, JEsus Guds son eingieteñ.

Til Naims Borgar heina, blessadur lagde Leid, liwfur med Læresveina, Lausn-areñ uñ þad Skeid, vid Stadarens Hlid þeir hitta, hermer Gudspiall þetta, Lijk-For gior var greid.

Utboreñ eiñ var daudur, Ungur Madur þar sa, eñka Sonur siñar Moodur, su var ein Eckia þa, Margur Borgar med heñe, margur fra eg wtryñe, hafande Harm og Pran.

Hana sa Herrañ graata, hrærdest Myskunar vid, Harma bad hægiast laata, hofdu Lijk-Meñ þa Bid, ad Borunum veik og vende, vid þær so hrærde Hende, og talar ad sijnum Sid.

Þu unge Sveiñ hañ sagde, snarlega rijs upp hier, sa setteft upp ad bragde, sem þar framlideñ er, talande giegn og goodur, gaf hañ so aptur Moodur, ad allt Foolk a þad sier.

Ottast þa Meñ og iña, eilijfum Gude Lof, Spaamañ Christum kieña, og kalla þad heilla Giof, laata uñ Landed reña, Lofstyr af honum þeñañ, munde þo ei vid of.

Upprisan JEsu goode, ertu og Lijfed mitt, saarlegum Sorgar Moode, svipter burt Orded þitt, auktu mier Ast og Trwna, med Yferboot reidubuna, Sakfelled so gief kvitt.

Vijsañ.

J Naim Eckiu eina, Uggalaust JEsus huggar, Hartnær Hofgards-Porte, Hana sañ og Lyd añañ, Ad hun Einka Son Daudañ, Ut boreñ Greptra liete, Vekur hañ upp og veyk-

re

re, Wiñur Boot Harma siña.

Hvad mat Hug vorn gledia, Hier nu meir eñ trwa, Ad vier epter Dauda, Uppriisum ad viisu, Og komum med Biortum Blooma, J Blessad Lid Himna fridar, Þviingan þar mun eingeñ, þangad skyllde oss lanuga.

A Michaelis Messu. Evang. Matth. 18.

Med Lag, Eiñ HErra eg best ætte.

LÆresveinarner logdu, fyrer Lausnarañ Spurning þa, hvor mun HErra þeir sogdu, i Himnariike sa, ad eiñ sie allra hædste, JEsus liet hia þeim Barn, sa mun seiger hañ ædste, sem so er audmyktargiarn.

Hvor sem sig Liitelæter, liika sem Barn þu sier, i hædsta Himna Sæte, hañ fra eg ædstur er, sa mitt Nafn miñast villde, og medtook Borneñ smaa, hañ skal i hædsta Gyllde, hafa mig æ sier hia.

Eñ hvor sem Hneykslan veiter, hinum sem miña ma, ellegar Brogdum beiter, Born sem mig trwdu a, honum hentugra være, a Haalse Kvarnar-Grioot, bundeñ med snorpu Snære, og snarad i Siooeñ wt.

Vei sie Veralldar Sooma, fyrer Voñ og Hneyksled margt, þar hliota Hneixl ad koma, Heims fyrer vonda Art, ad viisu vei þeim Mañe, sem velldur Skoñ og Synd, hañ er i Hættu Bañe, þvi Hugarens Sioon er blind.

Ef Hond edur Footur hneyker, so Hindran veita þier, helldur eñ Hneykslan auker, hvoruteggia burtu skier, þvi betra er viist ad vera, vanadur Liifs a Slood, eñ heilañ Bwk ad bera, og breña i viitis Glood.

Hnyxle þig og þitt Auga, wtsliit og sla þier fra, betra er einsyn eiga, Jñgang i Liifed so, helldur eñ heilskign vera, og hrapa i eiliift Bal, eñ aumum gott skal giora, Giñingar ei nie Taal.

Einglar Utvalldra Maña, Auglit Fodursins sia, þañ Sioonar-Speigeleñ saña, er Sooma alldrei bra, þvi Fodursins Asian friida, faarlega hryggest vid, þa aumer Offsookn liida, eñ elskar sañañ Frid.

Laattu mig liikiast Bornum, lifande JEsus miñ, og þeim Goodvilldar giornum, sem geyma Kiærleik þiñ, so hate eg Hneixlan alla, i Heime og verde þa, hveñ nær burt villt kalla, þitt bliida Auglit sia.

Viissañ.

HVor liwfur er laanga Æfe, Liika sem Barn fær Riike, Heimur fyrer Hneykslan auma, Hlytur Smaan vesst i Lytum, Og þad af skal sniida, Allt hvad þig maa skada, Hrygdu ei HErrañ sagde, Hrein-Trwada neina.

Hvor er nu ædre Æra, Eingla Lid Guds vier feingium, Þeir ed Gard uñ oss gyrda, Grandalaust fyrer þeim Fianda, Kriingum oss giorer ad gaanga, Graar med Flockum Ara, Laattu oss Liifa so DRotteñ, Ad liike Eingla Hird sliikre.

Seytianda Suñudag epter Trinitatis. Evang. Luc. 14.

Med Lag, Mitt Hiarta hvar til Hryggest þu.

Hvottdeige gieck JEsus iñ, til Hyergydings i þetta siñ, ad neyta Brauds vid Bord, eñ þeir hofdu a hønum Vord, umsitiande Verk hañs og Ord.
Siaadu Vats siwkur var þar Mañ, villde JEsus þo lækna hañ, adspyr Juda eñ, hvort leifest oss ad lækna Meñ, a Løghelgre Tijd? þøgdu þeir señ.
A þeim siwka JEsus took, algiørda þar med Lækning jook, fara liet heilañ heim, aptur a ny þa ansar þeim, Yfer=Prestum med Kieñingum tveim:
Drage þier ecke ad DRotteñ kvad, wr Dye eda Pitte ef fellur i þad, Afna um Hvott=Dag þa, þar fyrer græda Mañeñ ma, mvote eingeñ talade þa.
Giestunum kiende hañ goodañ Sid, gat ad lijta þar Borded vid, þeir vøldu Sæte sier, hvør sem bodeñ i Brullaup er, breyte so sem ræder hañ hier.
Settu þig alldrei siaalfur hatt, so kañ skie Hws=Herrañ bratt, fra sijnum gooda Gest, þier þoke i Sæte allra yst, af þvi skier þig Vanvirdañ mest.
Tak þvi ad þier hiñ ysta Sess, JEsus vijsar so hier til þess, ad tale saa þier baud þa, sittu hærra Herrunum hia, i Hoofenu muntu Virdingar fa.
Þvi hvør sem hoof upp siaalfur sig, sa mun nidrast harla miøg, eñ þañ sig audmyker mest, hañ skal DRotteñ hefia hædst, i Hefd og Æru siaalfum sier næst.
Kiendu mier JEsus Kiærleiks Verk, kome til mijn þijn Naadeñ sterk, laattu mig læra af þier, Audmykt þa er af øllum ber, og Upphefd naa sem Lofader hier.

Vijsañ.

GEingur iñ hiaa Gydinge, Grædareñ ad saa Fædu, A Hvottdag þeir med Prestum, Þeinktu hañs Æru kreinkia, Hañ friette ef Fienadur dytte, J Flag hvørt upp maa draga, Eñ Mañeñ virda miña, Magnader Taals=Meñ þagna.
Vid Bords=Meñ talar med Blijdu, Bad þaa giæta Sidlætis, Set þig yst i Sæte, Ef Sæmd hefur hañ þier dæmda, Er iñ baud upp mun leida, Eda nær Tign þig hærra, Þvi Oboden Sess þañ ædra, J O=Tijma skal ryma.
Saa hefur sig upp wr Hoofe, Hañ Ofrægur lægest, Eñ saa sig læckar mun lockast, Og læra ad setiast hærra, Aumur var eg alla Tijma, Ofær hatt i Æru, Hef þu mig HErrañ Liwfe, J hæsta Sæte þier næsta.

Atianda Suñudag epter Trinitatis. Evang. Matth. 22.

Med Lag, Giæsku Guds vier prijsum.

HA Hræsñara Flockur heyrde, ad HErrañ þaggar señ, Þañ Villu=Lyd sem lærde, ad Lijfen være ei Tveñ, safnast samañ i Raad, med Underhyggiu Orde, Eiñ Vitringur spurde, Hvort er hid hæsta Bod?
JEsus ansar Froodum, Elska skalltu Gud, af Hug og Hiarta goodu, hæst er þetta Bod, ad øll þijn Saal og Siñ, Maattur Maals og Giørda, meige þvi samþyck verda, ad dyrka DRotteñ þiñ.
Eñ er þvilijkt añad, Jñer JEsus þa, Bodord aa mille Maña, miñest þar nu aa, Og hygge ad hvør um sig, Naungañ og skallt Elska, aan alls Taals og Folska, So sem nu siaalfañ þig.

I þeim Tveimur Ordum, Er allt Løgmaaled fest, Og þad aadur Fordum, Iña Spaameñ flest, Sonur Guds sagde þad, Eñ sem þeir samañ komu, Siaalfur hoof upp Roomu, Og spyr þa aptur ad.

Hvad virdest ydur eg villde, Vita og heyra nu, I hvørsu goodu Gillde, Pier geymed saña Trw, um̃ Christ hvørs Son hañ sie? Davids Kongs hins dyra, Diarflega aller skyra, Draga sig hvørge i Hlie.

Hvørneñ hefur þa Fordum, HErra David sagt, Sem veik ad volldum Ordum, I Virduglegre Makt, ad hañ sie HErra siñ, Þar hañ fyrer Helgañ Anda, hefur þad viliad vanda, Og leida i Løssøng iñ.

Miñ Gud mijnum HErra (mællte David vijst) Sagde þvi maa þverra, Þesse Tigneñ sijst, Sit mier aa Hægre Hønd, Þar til eg Fiandmeñ felle, aa Foot-Stall þiñ ad Velle, Ei eru Ordeñ vønd.

Fyrst David hañ siñ HErra, hefur so kallad nu, sem hafde ei neiñ sier hærra, ad Hefd nie sañre Trw, hvørneigeñ hygge þier, Hañs Son vijst þa vera, Og Virding slijka bera, Hvad Olijklegt ad er.

Juda Sveit ei lagde, Andsvør hier til nein, Þeirra Flockur þagde, Og þootte Vanda-Grein, Þeir blygdast aller eins, So hañ Dag eingeñ þorde, þa med lioosit Orde, Framar ad frietta neins.

Angur er mitt ad meira, Mest i Hiartans Root, Þau Hæstu Bodord ad heyra, Eg hefe þeim falled moot, Avi O JEsu miñ, Davids Sonureñ dyre, O Rotteñ Gud vor hyre, Auktu mier Anda þiñ.

Vijsañ.

SPurde i ødru Orde, Um̃ Christ hvad wr leiste, hvørs Sonur hañ sie þaa Raunar, Þeir søgdu Davids og hugdu, JEsus kvad ad auglyse, I Orde Davids so Fordum, HErra siñ hañ þar kieñer, Hvar fær Sonur þa Wru.

Þo Judar ecke Trydu, JEsum hier Guds Son vera, Helldur aller Einfalldañ, Aumañ Mañ sijdur eñ añañ, Þa er mijn Trw og þad lære, Af Orde Guds fast ad skorda, Gaatulaust Guds Son heiter, Gud og Mañ Speke hin saña.

Nytianda Suñudag epter Trinitatis. Evang. Matth. 9.

Med Lag, Fader vor sem aa Himnum ert.

JEsus stie þa aa eitthvørt Skip, Yferum droo i fliootum Svip, Ad lækna Meñ og svipta Sorg, I sijna komande Varnar Borg, Siaa hønum færdu siwkañ Mañ, Sagt er ad Fiooret baaru hañ.

Sem hañ leit þeirra tryggva Traust, Talar vid Mañeñ Stygdarlaust, Trwdu Sonur hañ sagde þa, Syndunum ertu skilldur fraa, Judar mælltu af Heiptar-Hug, Hañ Gudlastar noogu miøg.

HErrañ sier þeirra Hiartans Þel, Hyxed seiger hañ ecke vel, Hvørt er hægra ad seigia so, Synda-Lausn skalltu giarnañ faa, Ellegar seigia upprijs þu, Alheill og gack sem villder þu.

So þier miñest ad Mañsins Son, Maktar þvilijkrar atte Von, Synder aa Jordu sætta frij, Siwka Mañe hañ bydur þvi, Tak þijna Sæng og far nu hws, Fimur og Liettfær i þitt Hws.

Hañ gieck þadañ so heill i Stad, Hiner sem lijta undrast þad, Prijsande Gud af goodre Lund, Giørde þad lioost aa þeirre Stund, Og Moñum hafde þær Heiller lagt, J Heime ad fremia slijka Makt.

Limafalls Soott og Lijkþraa mijn, Hin leida Synd mier eykur Pijn, aa øngvum Lækner eg aa þvi Von, Utañ þier JEsu Mariu Son, Taktu burt þesse mykklu Mein, mig gledia hier þijn Ordeñ hrein.

Vijsañ.

HOreñ vaar fram af Fioorum, Faung hafde ei aa Gaungu, Saa Limafalls Soott ad lijmer, Lijtur HErrañ Trw þeirra, Sagde so aan Stygdar, Sonur Trw þu og vona, Siaa nu Synder þijnar, Og Svefn eru fyrergiefnar.

Judar Jñbirdis ræda, Of-fast hañ Gudlastar, Christur veit Bwa i Briooste, Bidur ill Huxun stillist, Sagde eñ siwka Mañe, Sæng þijna tak so Gaanger, Hægra er so ad seigia, Eñ Synder forlaatest tyndum.

Limafall Lijkþraa illa, Lioos er Mynd gømlu Syndar, Ofmæder Adams Nidia, Epter Leidest Guds Reide, Goode JEsu þu Græder, giørvøll mein allt ad einu, Nu og þa nioota later, Naadar ad Boot og raadast.

Tuttugasta Suñudag epter Trinitatis, Evang. Matth. 22.

Med sama Lag.

UPterlijking ad JEsus tier, J Añañ Tijma sem greiner hier, ad Himna Rijke sie harla lijkt, Herra Konge med Vellded rijkt, Syne sijnum saa Brwdkaup best, Byr og reider med Giædeñ flest.

Siñ Pioon þvi næst ad sende hañ, Seigia Bodsmoñum Tijma þañ, Eñ þeir søgdu þvi aller Nei, Og villdu Bod hañs þeckiast ei, Sijdañ wtsende adra þa, Ædstu Pioona sem kuñe ad faa.

Seiged Bodsmoñum sagde hañ, Sæfda eg mest i Kostnad þañ, Uxa mijna og aled Fie, Ydur skal þetta vijst i Tie, Maaltijd bweñ og Brullaup frij, Bid eg þier komed aller þvi.

Þeir forsmaadu so þetta Bod, aa þa reikande Heimsins Slood, Eiñ Bw-Syslu eñ Añar hiñ, aastundar meira Kaupskap siñ, Hiner adrer hañs hroktu Meñ, hædda og meidda deyda señ.

Herrañ reidest þa harla miøg, Her siñ wtbyr aa þeñañ Veg, Mordingia lætur meida þa, myrda og deyda hvørn sem maa, Eyder þeim vijst med Eymd og Srog, uppbreñande so þeirra Borg.

Herrañ mællte sem heyra maa, med hryggre Lund vid Sveina þa, bwed ad soñu Brwdkaup er, Eñ Bodsmeñ þess ei verduger, Gaanged þvi wt aa Gatna-Moot, Giøred aa slijku nockra Boot.

Hijngad

Hijngad leided þvi hvorn sem maa, Hvar þier fined Meñ Strætum aa, Svein-
ar þioona af-sañre Trw, Samfeingeñ Lijd þeir kalla nu, Bord Stofañ vard af
Foolke fylld, Fieck so Kongureñ sijna Villd.

Kongureñ gieck þar gladvær iñ, Gieste ad siaa med Aurleik siñ, Bodsmañ l...
þar Eiñ Bordum hiaa, Brullaups Klæded ei hafde saa, Vinur kvad hañ þvi kom-
stu hier, Klæde Brullaups ei tookst med þier?

Þagde þa hiñ er Herrañ kvad, Herded Fiotur hañs Footum ad, Hendur bind-
ed og hnepped Giest, J Heliar Myrkur þar Op er mest, Þvi kalladur margur all-
opt er, Utvalder faaer hittast hier.

Eilijf Sæla vid Eingla-Bord, Oss er i Tie fyrer DRottens Ord, Astar-Fielag
þitt JEsu kiær, Eins og Brwdgumans Festar-Mær, Laat oss kallada kieppast vid,
ad komast i Utvaldra Lid, Amen.

Vijsañ.

Syne Milldingur sijnum, Sette Brwdkaup med Riettum, Bodsmønum liet bioda, Braad-
lega þeir forsmaadu, Adrer daarada deyda, Dandemeñ þa ed hañ sende, Reidur hefner sijn
sijdar, Eñ sækia lætur Faatæka.

Fielag þad Fadereñ sæle, Freuist og Lyst fyrer skiemstu, Virding ædre eingeñ, Eñ eiga Guds
Son og meiga, Sameign soddañ fagna, Sem med Brwdguma prwdum, Er baud og keypte
bæde, Til Brwdar sier þa honum trwdu.

Tuttugasta og Fyrsta Suñudag epter Trin. Evang. Joh. 4.

Med Lag, Heidrum vier Gud af Huga og Saal.

UNder-Konungur Eirn var saa, Hvors ungur Son ad siwkur laa, Til Caper-
naum hañ fregnad fær, Frelsareñ JEsus sie þar nær, J Galilea af Juda
Jord, Jafnsnart bioo til hañs sijna Ferd, Lytur honum med liwfleg Ord.

Meistare kvad hañ miñ Son er, mestu daudur þu kom med mier, Legg þijna Hø-
nd ad Lijfe hañs, Lifna mun hañ þa vijst til Sans, Nema Teikn siaaed trwed ei,
Talar JEsus sem segde Nei, Fadereñ bad þo flyta þvi:

Adur eñ Son miñ andast nu, Ofañ til hañs þa ferdast þu, Far þu kvad JEsus
Son þiñ sier, Sañlega Lijfs og þetta skier, Fadereñ trwde og foor af Stad, Sañ
þa sañproofast Orded þad, Riettrar Trwar so Raun komst ad.

Meñ sijna sañ aa midre Leid, Mæta honum um þetta Skeid, Sonur þiñ lifer
sögdu þeir, Sijdañ spurde so frædest meir, aa hvorlum Tijma su Heilsuboot, Hon-
um kom nu so good og fliot, Eñ þeir svorudu aptur aa moot.

Um Siottu Stund so glögt i giær, Giordest hañ heill og allvel fær, Kaldañ
hvarf su honum i fraa, Hier af visse Fadereñ þa, Proottur DRottens ad þetta vañ,
Þad var riett um Tijma þañ, Sonur þiñ lifer sagde hañ.

Þess Tijgnar Mañs so Trw var good, Til Guds snyr hañ siñe Þiood, Añad
er þetta Jardteikn þad, Sem JEsus vañ i þessum Stad, Gydinga Lande geingeñ
fraa, J Gallilea kiende þa, So Nafn hañs trwdu nockrer aa.

Lijfed vort allt a Jordu hier, Er Andlaats Tijme sem hvør Mañ sier, Bid eg ad vora Barna Trw, Blessadur JEsus styrker þu, Almattur þiña Orda hier, Avoxt giefe þañ besta mier, Hiaalpa mørgum ad þioona þier.

Vijsañ.

KOnglegur Hers-Høfdinge, Hitte Christ med Hug tvistum, Bad þeim brzst vid Dauda, Ad bæte Synenum mæta, Fardu JEsus Ordar, Efalaust Sonur þiñ lifer, Trwde hañ og bar ædra, Avøxt fyrer Guds gæsu.

Trweñ vor ver alleina, Vid Guds Ord þa bidium, Og fiñum þar Fæbu heñe, Sem Foostur fyrer Moodur Brioste, Af Næring Aar fraa Aare, Unger Meñ Proska kieña, Andarstyrk eiñ veg syndum, Ef ad þar oss til giefum.

Tuttugasta og Aññañ Suñudag epter Trin. Evang. Matth. 18.

Med Lag, J Dag eitt Blessad Barned er.

HImna-Rijked hier er so lijkt, Herra og Konge einum, er hallda villde Reikning rijkt, riett med sønum Greinum, til hañs kom þañ Tijma sa, er tiju þushund Punda aa, i gamla Skulld ad greida, sa aume Præll þvi ecke ma, undanlausn nie Borgun fa, vard sier Vægdar beida.

Herrañ baud sem heyrum vier, hañ til Skullda kvelia, Konu og Børn og allt hvad er, wt fyrer Borgan selia, sa klockur Præll þa kraup a Hnie, Kongeñ bidur um Polgiæde, hañ liest med Lynde hreinu, Herrañ sa honum aumur a, olldungis gaf kvittañ þa, alla Skulld i einu.

Sa gieck wt og Sambioon sañ, sem honum atte ad giallda, Hundrad Peninga handtook þañ, fyrer Hals nam fast ad hallda, giallttu seiger hañ allt hvad er, ñe Fie mitt nu hia þier, hiñ bad Hniefallande, lijkna þu af Myskuñ mier, mun eg þad greida riett sem ber, so ecke epter stande.

Jllgiarn vill þad ecke hiñ, sem ongva Naad kañ syna, liet i Fiotra færa iñ, til Fiargreidslu so pijna, Sambioonar þad syrgia þa, sijnum Herra skijra fra, um Adburde þa alla, Konguren sem þad fregnad fær, fyrer þad Neide til sijn slær, a þeñañ Præl liet kalla.

Pu svikule Pioon ad sagde hañ, þvi synda eg þier Næder, so skyllder þu vid Skullda Mañ, skipta af Lyknar Nade, baud i Fiotur ad færa hañ, fyrer Jllrædis Giorning þañ, i Dyblissu breida, hvadañ ad ei kiemst wt fyrer Sañ, iñ til þess hañ sialfur kañ, allt sitt Giallb ad greida.

Alleins lijka JEsus tier, vid ydur mun Gud þa breyta, er Fyrergiefning ecke hier, af ollu Hiarta veita, Brædrum samt þo brioote þeir, þvi bid vier huxum aller meir, um þad Epterdæme, Myrkvastofañ er meidsta þrong, mun su Visteñ kølld og long, þeim i Kvøl þo kiæme.

Mijna Skulld og Synda Sekt, syrge eg JEsu goode, eñ Handskript þa mig hræder frekt, hulder þu med Bloode, giefdu ad þeim mier giøra a moot, giete eg unt af Hiart-

Hiartans Root, Fyrergiefning ad fiña, a Misgiord feinge! eg miñe Boot, og mætte stillast Bræðeñ flioot, nioote eg Náða þiña.

Bijsañ.

FRekur Herra Fátækum, Fiártioon gaf kvitt Pione, Præll sa þrægar illa, og þviingar sin Jafningia, fyrer þad naut ei Náðar, neyddur þar til allt greidde, eins skal JEsus Mæler, yður skie nema Meñ frided.

Hæst Gialld Herrans Skulldar, hundrad Þusunder Punda, Synder lijkastar Sande, sañlega allra Maña, øll Brot Maña a mille, er Merking Smapeninga, fridar oss Gud vor goode, þvi giefum Frid þeim oss bidia.

A Allraheilagra-Messu, Evang. Matth. 5.

Med Lag, Twnga mijn af Hiarta hliode.

UPPa Fialled JEsus vende, og eirneñ Læresveinar hañs, setteft nidur og sijdañ kiende, sa þar nærre Fiøsda Mañs, Mæle sætu af Muñe rende, mællte þesse Ord til sañs.

Sæler eru vijst og verda, Volader Meñ ad JEsus tier, andlega sem alldrei skierda, Æru og Trygd i Heime hier, vid Lijknar Krosseñ Hug siñ herda, Himnarijked þeirra er.

Sæler eru þeir hier syrgia og Graata, sañlega skulu þeir Huggun fáa, og so þeir i þridia Maata, er þyda Hoogværd stunda a, Jordena vil eg þa erfa láta, og øllum Heillüm þar med ná.

Sæler eru þeir sem Þosta lijda, þar med Sullt fyrer Riettlæted, sañlega skulu þeir Sadning bijda, sæta Huggun fa þar med, og Myskunsamer ad misse kvijda, þvi Myskun skal þeim verda tied.

Sæler eru med Hiarta hreinu, þvi Himna Guds þeir Auglit siá, Fridsamer so allt ad einu, aller Guds Born kalla þa, og þeir fyrer Oriett mæta Meinum, munu Arf i Guds Rijke fá.

Sæler eru þier sem Offsookn alla, af illum Møñum lijded hier, med Alygar þeir yfer ad falla, og aktast flest til styggdar mier, fagned Launum Himna Hallar, hroktust so Spaameñerner.

Avoxt Trwar Ydran saña, JEsus giefe og Hoogværd mier, gagnhreint Þel til Guds og Maña, ad giæte eg Fridarens leitad hier, og Guds Barna Umbun kaña, erfa Lijf med sialfum þier.

Tuttugasta og þridia Suñudag epter Trinitatis, Evange. Matth. 22.

Med Lag, Gief þiñe Christne goodañ Frid.

FAriseí samtooku eñ, Son Guds i Ordum veida, wtsendu sijna ædstu Meñ, Andsvara hañ ad beida, so Herodes Sveinar hlyda.

Herra seigia þeir vitum vijst, vandar þu Sañleik ræda, ad Fordilld Maña fer þu sijst, fær þig þvi eingeñ hræda, a Guds Veg Lijd villt leida.

Fyrer þvi bidium seigdu satt, soomer oss nu ad giallda, Keisaranum med skylldu

Skatt, eda skulum þeim inne hallda, hann sier þa Hygginn kallda.

Hvar fyrer vilied Hræsnes Menn, Herrann talar af Vallde, freista mijn nu so marger senn, og mig audgintann halldeð, syneð mier Myntargiallded.

Þeir syna honum nu sagda Mynt, sijdann spyr þa enn fleira, hvørs er þad Mark og mootad Prent, ma eg slijkt giorla heyra, þeir kvadu Keisarans vera.

Gude skulud þa giallda þier, hvad Guds er af Hiarta villdu, og Keisara allt þad asett er, epter bodenne Skylldu, hvad þeir ei heyra villdu.

Skommdust sijn sem skaplegt var, og skeyttu ei heilla Raade, og honum gaafu eckert Svar, ordner flestum ad Hæde, oss bid eg JEsus naade.

Gief þu JEsus eg giallde riett, Gude þa Trw mier bære, og Ofervallde hvad er, tilsett, einkum so hlyden være, og lifande Sannleik lære.

Vijsann.

JEsu Jafnlinde prijsa, Judar þeige prwder, Ad Sannleik hann inne, Og Ottalaust Menn votte Bert Vilia hann hirte, Ef ber þeim Skatt gilldum vera, Gude baud hann þeir greide, Og giallde riett Ofervallde.

Þo Ord þijn einskis virde, Aumer Judar i Heime, JEsu minn eg vil kioosa, Ad Eilijfu vid þau blijfa, Giallda laat mig Guds Skylldu, Greina kunna Trw hreina, og alldrei Ofervallde, Þo ummvande moot stande.

Tuttugasta og Fioorda Sunnudag epter Trin. Evang. Marc. 9.

Med Lag, Dreckum af Brunne Raadar.

HA JEsus var enn ad ræda, þad aadur kiende, þvi Foolked villde fæda, sem framm ad vende, Jairus hiet Hofdinge, a Hnie kraup framm i stad, so af honum Andsvar feinge, med Audmykt Herrann bad.

Mijn Dotter er ny ondud, Jairus inner, þu kom med heilla Hondum, ad hiaalpa henne, legger þu Hond a hana, hun mun þa lifna vid, Gud Son ad goodum Vana, gieck med honum a Leid.

Hanns Læresveinar þa lijka, med liwfum geingu, fyrer Guddooms Giæsku slijka, þeir Gladning feingu, ein Kona i Kvenna Meinum, þa kiemur a Bak vid hann, hier seiger þad glogt med Greinum, hvad good Trw hennar vann.

Heil toolf Ar a henne, lac Hormung strijda, ad Bloodlaat ecke linner, med laungum Kvijda, so fra eg siaalf hun ræde, i sinne Hugarens Root, kynne eg ad snerta Klæde, Christi þa feinge eg Boot.

Konann snart Falld hanns Klæda, sig kiener grædda, JEsus ried þa ræda, vid rauna mædda, siertu mijn Dotter sæla, sannlega styrk i Trw, hun giorde þig nu heila, hiedann i Fride snw.

Sem Herrann kom til Hwsa, Hofdingians rijka, og leit þa Lwdra blaasa, og bulldra lijka, Frelsarenn fyrst sem hæfer, fra sier þeim vijkia baud, seiger ad Stulkann svæfe, enn su være ecke daud.

Þeir hæda Herrann þenna, þo hlioota ad ryma, hann took i Hendur hennar, sem svaf þann Tijma

Tijma, þa Stulku bidur hañ standa, styrkva upp vid þad, so verdur epter banda, hun vaknar þegar i stad.

Utbarst af honum Rykte, a Juda Lande, þo þeir ecke þeckte, þad var hañs vande, siñ Almaatt i Ordum, ad opeñbera þeim, og so med Guddooms giordum, glogt uñ allañ Heim.

Under allskyns Meinum, vier aumer bwum, af Alhuga JEsu hreinum, þvi ad þier snwum, tendra þu Trwna rietta, til þijn hvoria Stund, So leidest Lijfed þetta, eñ lange oss a þiñ Fund.

Vijsañ.

VId Bæn Jairus eina, JEsus verdur til Ferdar, A Leid hañs kom vid Klæde, Kviña og Bloodfall iñer, HErrañ sañ fyrer Trw heñar, Fra sier reña Krapt þeña, Dootter Hofdingians hitte, Hægt af Svefne broatt vakte.

Auk mier Trw JEsus lijka, Ad eg þiñ Krapt so fiñe, Reña til mijn i miñe, Mædu þa uñ þig ræde, Allra Handa þad hindrar, Helga Trw, Fra mier sñuer, Sioadu, miñ Svefner Daude, Seirna Lijf gledur mig eirneñ.

Tuttugasta og Fimta Suñudag epter Trin. Evang. Matth. 24.

Med Lag, Pa liñer hier mijn Lijkamans Vist.

NRædareñ JEsus gieck þa wt, Af Guds Musterenu frijda, Hañs Læresveinar svipter Swt, Syndu þess fogru Smijdar, HErrañ svarar og sagde so, Sw Tijd kiemur hier ecke maa, Steiñ yfer Steine bijda.

Veik þa sijdar a Vidsiniors Fiall, vor Herra JEsus kiære, þeir hofdu þa upp sitt Ordaspiall, Adspurdu nær þad være, Hvort Mark skylldu hafa þar aa, Pa Heimureñ vill siñ Enda faa, Eda Teikn hvor til bære?

Siaaed til Brædur sagde hañ, So ydur eingeñ ville, Allmarger koma aa miñ sañ, Under Svikrædes Hylle, Munu Nafne sig nefna Christ, Nooga kuñande Flærdar-List, Trwed ei Tæling illre.

Hernad og Strijd þa heyre þier, Hrædest ei nockru Siñe, Þvi Ognan sw fyrst undañ fer, Adur eñ Þrautum liñe, Rijke og Þiood mun rijsa hvort, Riett i moote odru þvert, Eymdeñ mun ei þess miñe.

Hwngur og Drep-Soott hier og hvar, J Hierodum mun þa verda, Jardskialftar lijka eirneñ þar, Pa ad vill Neydeñ herda, Upphaf Harmkvæla er þad þo, Ongva hafe þier helldur Roo, skada þeir ydur og skierda.

J Neyd og Dauda þier seliest so, fyrer sialfs mijns Nafned dyra, þar med af ollum Þioodum fa, Þvijngan og Hatred meira, iñbyrdes Hneyxlan mest er megn, mun þa hvor odrum strijda i giegn, med Flærd og Falsed verra.

Falsker Spaameñ ad fiolga þa, Og fleire afvega leida, Ranglæted af þvi magnast maa, Mun þad Elskuna deyda, eñ hvor sem styrkur standa kañ, Stodugur allt til Enda hañ, Velferd Saalar skal veida.

Petta Guds rijkis gooda Ord, mun glogt um̃ Heims Bygd alla, Predikad verda vijst a Jord, til Vitnisburdar ad kalla, Allskyns Pioodar so afte þad, Endeñ verdur þa strax i Stad, þvi Heimur hlytur ad falla.

Nær þier siaaed þa Svivirding, Sem Daniel um̃ ræder, Eydsluñar so alltum̃ kring, eru þad lijtel Giæde, standande i helgum Stad, Hvor þad les sai hygge þar ad, Ogn fu alla þa hræder.

Hvorier þa er a Juda Jord, jafnsnart flye til Fialla, af Riafre ei neiñ fær Gongu giort, Grand i Hwse ad spialla, Og sa sem wt a Akre er, aptur snijr ei nie þangad fer, Kyrtel siñ sai edur kalla.

Vei Pwngudum aa þeirre Tijd, Par med og Briooslmylkingum, Ad Høndum kiemur þa hærre Neyd, Eñ heyrd var fyrr aa Stoor-Pijngum, Pvi bidied ad ydar Flootta-Ferd, Fliootraad sie ei aa Vetre giord, Og aa Pvottdeige ongvum.

Frai Heims Byggingu Hormung slijk, Heyrdest ei fyrr nie nærre, Og þadan i frai nein þessu lijk, Pa mun verda nie stærre, Og nema su stytteft Æfe-Olld, Eckert mun verda hoolped Holld, Fyrer frooma Dagar stie færre.

Ef seigia þeir ydur siaa þar er, Siaalfur Christur sai HErra, Trwa skulud ei þessu þier, Pvi þar bijr under verra, Pvi Fals-christar og Fals-Spaameñ, Fiñast þa vijda marger señ, Pa mun ei Villañ þverra.

Fyrer þau Teikn og Flærdar-Band, Er falster Spaameñ seida, Ef verda mætte i Villu-Grand, valda Meñ eirneñ leida, Siaae þier nu eg sagde þad, Siaalfur fyrer i þessum Stad, Ydur vilia þeir veida.

Seige þeir ydur ad hañ sie, aa Eydemorku nærre, Gaanged ei wt þvi þad er Spie, Peirra Flærd er þo stærre, Seige þeir hañ i Hwsum þa, Hafed þar ongvañ Trwnad aa, Fared heim helldur fiærre.

So sem Ellding af Austre señ, Allt til Vesturs mun liooma, Mañsins Sonur mun eiñeigeñ, Epter þad hijngad koma, Hvar Hræed er i einum Stad, Ernerner flyckiast þaangad ad, Christur kieñer vel Frooma.

Af øllum Teiknum er þad nu liooft, JEsu vor Hirder froome, Lærdoomur þiñ vor lyser Briooft, Lijdur ad Effsta Doome, J-Eymdum þessum þa ad mier gaa, Ætijd laat mig þig kalla aa, Pu ert mitt Lioos og Lioome.

Vijsañ.

Umur er ysse Tijme, Illar fiølga miøg Villur, Strijd ver þaa med Pioodum, Pioonar Guds koma i Rauner, Hwngur Land-Plaagur laangar, lijda Meñ Sorgar Kvijda, Koolnar Aast Christur mæler, Klæker marga heim sækia.

Allt hvad JEsus mællte, um̃ Lag Sijdustu Daga, Fram̃ komed flest i Heime, Fiñur sa þvi vill siña, Vegna þess vil eg nu fagna, Og vona þijn kiær Guds Sonur, A hvørre Stund þu munt þerra, piña best Taar af kiñum.

Tuttugasta og Siøtta Suñudag epter Trin. Evang. Matth. 25.

Med Lag, Hædste Gud HErra millde.

NÆr

NAer Mañsins Son mun koma, Med ollum Eingla Her, J sijnum Velldis Sooma, Ad sitia Doomeñ hier, Ad Sæte hañs safnast Piooder, Og sundur skiliast þa, Jller Meñ og so goder, eins og Hirders Sauder, Kidonum klart i fra.

Setur hañ Saude gooda, Sier æ Hægre Hlid, Eñ viist sem Vesseñ hliooda, Til Vinstre Handar Kid, Konguren miwkt þa mæler, Vid Meñ a Hægra Veg, Komed seiger hañ sæler, Sæ sem ad ongvañ tæler, Alleins Guds Born sem eg.

Eignest þañ Arf og Rijke, Sem ædur tilreiddur er, Eg jæta ad vel lijke, Ast-Verk sem giordud mier, Hwngradur fieck eg Fæde, Fijnañ Dryck þystur miog, Nakeñ so noogleg Klæde, Nu skal fyrer þau Giæde, Ydar ei Umbun treg.

Gieste veittud mier Greida, Geingud og til mijn þa, Hafde eg Hrygd ad lijda; Hrumdur i Soottum læ, Flotrum læstañ mig fundud, Fængelse liggia i, Allvel þar hiæ mier undud, Og um mijn Særeñ bundud, Huggest nu hellst af þvi.

Hvonær sæum þig HErra, Helger Meñ spyria ad, Vista þurfande vera, Edur Vatns so bættum þad, Gest so ad Greida veittum, Gæfum þier Klæde hier, J Soott og Hersiotrum hættum, Hallden so ad vier mættum, Veita Pioonustu þier?

Kongureñ gløgt med Greinum, Giegner þeim riett i Stad, Hvad aumum giord-ud Einum, Allt veittu þier mier þad. Vijkur til Vinstre Handar, Voda reidur þa sier, Omilldum epter Vanda, wtrekest hier med Fianda, J eilijfañ Elld fræ mier.

Mig sookte Sveingd og Porste, Sadning ei veittud mier, Kalldur ætte eg ei Koste; Klæda þo geinge ber, Geste ei veittud Greida, Geingud þa sijst til mijn, Sæud mig Sootter mæda, Og Mein Fiotra leida, Ad lina mier længre Pijn.

Omillder vænta verra, Vijkia þvi so af sier, Hvonar sæum þig HErra, Hwngra og Pyrsta hier, Gieft eda Næktañ gænga, Geyse mæddañ af Soott, Eda tekeñ til Fænga, Tijma hallden þar længa, Giordum þier ecke gott?

HErrañ svarar og seiger, So sem ad letrad er, Hvad Aumum veittud eige, Ecke giordud þad mier, Peir Fordæmdu fara, Fleygder i eilijft Baal, Helger med Himna-Skara, Huggun sw mun þa vara, Endalaust utañ Tal.

Nær Doomur þiñ ad dynur, DRotteñ JEsus miñ, Heimureñ allur hrynur; Hugureñ styrkest miñ, Pvi ad eg þessu Trwe, Pu muner hiælpa mier, Til Hægre Handar snwe, Og hiæ þier sijdar bwe, Par eilijf Sælañ er.

Vijsañ.

NAEr sem un mun koma, Nækvæmur Lyd ad Dæma, Milldur i Maktarvellde, Mañsins Sonur æn vansa, Situr i Tignar-Sæte, So sem Hirder Fiær giørde, Sundur til Hægre Handar, Hlidar Saudum fræ Kidum.

Talar so miwku Maale, Vid Meñ æ Hægra Veg þesia, Komed Blessud Born heima, Bwna Tign Rijked eignest, Eñ Vinstre Handar Lid hrindist, J Helear Glood fræ mier Bøl-vad, Elldur sæ slokna alldrei, Med Arum lijded Kvøl særa.

A þeim Effsta Doome, Alsur Heims Trw eg ad skiælfe, Reidur Guds Son þvi Ræder Sy... Ræd er ecke til Næda, Nema strax nu i Tijma, Nædeñ Guds vid oss Næde, Ord þitt,

JEsu

JEsus verde, Og Nafn Skiool mitt jafnañ.

Po rijde œ Doomur og Daude, DRottenñ firder mig Otta, Bidur mig hvørge hrædast, Hañ er Frelsarenñ sañe, Verde mier ad þvi Orde, Epter Trw sem eg nu hrepte, JEsu eg mig læse, Under Skiool þiñar Haudar.

Tuttugasta og Siøunda Suñudag epter Trin. Evang. Matth. 17

Med Lag, Sæll ertu sem þiñ Gud.

SEX Døgum sijdar þa, Took Son Guds millde, Burt œ Leid Brædur Priœ, Þeim birtast villde.

Jacob og Johann var, Og eirnenñ Petur, Adra Vott œdur bar, Hvør ødrum betur.

A Fiall hœtt foor hañ þa, Med Fylgdar-Moñum, Lijkam siñ liet þar siœ, J Lioomœ soñum.

Andlit skein eins og Sool, A JEsu kiœra, Klæde lijkt liooma vel, Sem Liooséd skiœra.

Moysen þar mœtte siœ, Eliam lijka, J Ordrædu JEsu hiœ, um Utfør slijka.

Petur þa seiger so, satt er þad HErra, Gott er oss þier hier hiœ, Langs-Vistum vera.

Biooder þu, byggium þa, Bwder Priœr hreinar, Moysi Elia, Og so þier Eina.

Sem hañ nu sagde þad, Siœ þu Sky biarta, Yferdroo strax i Stad, Klocknar hañs Hiarta.

Siœ þu Rodd skyr og skiœr, Af Skyie sagde, Hañ er sœ Son miñ kiœr, Sem Ast vid lagde.

Ad hvørium œ mier giest, So epter Vonum, Einum allra best, Pier hlijded hønum.

Hañs Brædur heyrdu þad, Og hrædder urdu, Fallande fram i Stad, þa strax ad Jordu.

A þeim took JEsus þa, Af Ast og rædde, Og bad nu upp ad staœ, So ei sie hrædder.

Eñ sem þeir aptur sœ, Nu Efling saña, JEsum þar einañ siœ, Eñ øngvañ añañ.

Framar sem fooru heim, wr Fiallsins Gøngu, Birting þa baud hañ þeim, Ad iña øngvum.

Þar til Son Mañsins sœ, Hœr Hirder Sauda, Upprijs nu aptur þa, Ad uñ-um Dauda.

JEsu kiær uñ þu mier, Þess Yndis niioota, Liooma skiær þa hiœ þier, mœ þar ei þriioota.

Vijsañ.

AF Fialle Tabor fyllast, Fyrerheit Guds þar beitest, Kyñing klœr Preñingar, Kallar Gud Fader til allra, Ad Christur sie Barn sitt besta, Bydur oss hønum ad hlyda, Ande Guds yfer hañ sendest, J Dwfu mynd liwfre.

Þrijr Brædur vid voru, Vottar ad Christur DRottens, Guddooms Mynd sijna synde, So sem skiœra Lioos være, Klæde hañs Misll œn Moodu, Myklu hvijtare ad lijta, Vid Elias munde mæla, Og Moysen i þvi Lioose.

Birtu mitt Brioost og Hiarta, Blessadur Gud oss þesse, Stoormerke mig styrke, Ad standi eg epter vanda, J Trwñe og þecke þañenñ, Þijna Dyrd yfer mier skijna, Þu ert þvi so þrijeiñ, Priœr Persoonur klœrar. Gud-

Gudspialls Vijsur af þrefalldre Freistne.

MAke þier upp sem vilied heita, ad vijsu gooder Christner Meñ, Daglegt Strijd vier þurfum þreyta, Vid þañ eñ grima Satan eñ, JEsus vill oss Læknis leita, Lyknar Rꜳdeñ giefur wt þreñ.

Pad er oss greint i Gudspialls Orde, Grædareñ JEsus Hwngred leid, diarfur og lymskur Diøfulleñ þorde, Ad dickta Flærd um̃ þetta Skeid, Sieꜳdu Madur vid Sꜳlar Morde, Situr þu mitt ꜳ Heliarleid.

J fyrstu kiemur hiñ Fremdarsnaude, Freistar Christs og þañeñ tier, Giørdu þetta Grioot ad Braude, Ef Guds Son villtu reiknast hier, Helldur eñ þig kvelie Hwngur og Daude, Himna Fadereñ gleimer þier.

Oss vill þetta øllum rꜳda, ad ørvænta so Fæduñar, Po vier bidium DRotteñ dꜳda, Duger þad stundum ecke par, Oss til Glede og allra Nꜳda, JEsus Greidde þvilijkt Svar.

Einfallt Braud er ongvum Forde, Alldrei mꜳ þad lijfga Mañ, Helldur er Styrkur ad Herrañs Orde, Hvorium þeim sem treysta ꜳ hañ, Po Matur og Vist sie miñe ꜳ Borde, Marger profa Krapteñ þañ.

Auñur Freistne er ecke miñe, Ofañ af Kyrkiu fleyg þu hier, Eingla seiger ad Fulltijng siñe, Fals-Nijdingur i Psalmeñ fer, Vefur so Skript eñ viller Siñe, Vitringarner gꜳe ad sier.

Freiste eingeñ Guds hins Gooda, Giøre so hvør sem Christur baud, Hafe þau Rꜳd sem hañ vill biooda, Heims Fordilld er verr eñ daud, Hættu þier sialfur hvørge i Voda, Po hiꜳlpe DRotteñ best wr naud.

Orꜳd þetta øllum kieñer, Agiætis ad leita sier, Veralldar Spekteñ Brioosted breñer, Blecking sw er lioosust hier, Hiñ er sæll sem Huganum reñer, Um̃ Heilrædeñ sem DRotteñ tier.

J Pridiu Grein er þrauteñ stæsta, Pyngsta Raun sem verda mꜳ, flytur hañ Christ ꜳ Fialled hæsta, Fegurd og Rijkdoom Heims ad siꜳ, Hañ heiter ad veita Gꜳfu glæsta, Ef Gofgan legde hañ moote þꜳ.

Heidran slijka helld eg veita, Heimsku Veralldar Rijkes Meñ, Ad Footum Satans falla og leita, Fyrst þeir elska Mam̃oneñ, Guddooms Rꜳdunum giorla neita, Gꜳdu ad hvørneñ svarar hañ eñ.

Talar hañ lox Vid Satan svarta, Svikareñ fardu i burt frꜳ mier, Einum Gude af øllu Hiarta, A eg ad þioona eñ hafna þier, Einglar koma med Asiꜳn biarta, JEsum heidra sem þeim ber.

Huxa skyllde hvør sem añar, Hrædslu fullur um̃ Diøfla Makt, Forna Diørfung Satans sañar, Vid sialfañ Gud sem nu var sagt, Slijka Fiandañs Kiænsku kañar, Christeñ Madur og giefur ei vakt.

Ottaleysed er hellst i Heime, Hryggelegasta Synda-Kyn, aller dꜳist ad Aud og

Seims, Og elska þeñañ Guds Ovin, Po Diofulleñ slijka drage og teyme, Duger þeim lijtt hid mykla Skin.

So er i hvoriu Synda Faare, sem þaa Madureñ fangeñ er, Hañ er leiddur af illum Are, Ottalaus sem blindur fer, Siaa þarf vel vid Svikarans Daare, Setur oss DRottens Lækning hier.

Sw er hin hæsta Huggun Maña, Ad HErrañ JEsus Diofuleñ vañ, J veyku Hollde villde kaña, Viela Krapt og sigra hañ, So Yfergaang mætte Arum baña, Oss gaf tijka Sigureñ þañ.

Auñur Glede af Gudspialls Rædu, Er Grædarans JEsu Hiaalpar-Traust, A siglagde hañ alla Mædu, Vid Symd og Rauner Veralldar braust, So vorkynt giæte hañ veykum Brædrum, Hañ vill oss styrkia Efunarlaust.

J Pridiu Grein er þad til Boota, Pioonkan skulu vier Eingla faa, Andar Guds sem alldrei briioota, Æfeñlega oss standa hiaa, Ef vier fordunst Leste lioota, Peir leida oss allre Meinsemd fraa.

Lofed og Dyrd sie Lausnara mijnum, Liufum HErra JEsu Christ, Hañ er mier nær med Einglum sijnum, Allrar hef eg þvi Kvijdu mist, Epter Lijf fraa Lasta pijnu, Leide hañ oss i Himna-Vist.

Hiaalpe oss JEsus HErrañ goode, Heimur og Diofull skielfa maa, Vier sveimum aumer i Synda-Floode, Sæker Hollded ad stunda þa; Pu hellter wt þijnu Hiarta Blode, Hier er sw Lijkn eg Treyste uppa.

A Orde þijnu Elsku hreina, Auk þu og lijka Trwna mier, Hef eg þa Sverd og Skiolld ad skeina, Skaalkeñ hvorn sem moote fer, Gudspialls Vijsuna enda eg eina, Uñ allar Allder Lof sie þier, Amen.

Ein Jdranar Vijsa af Gudspiallenu, Luc. 15.

Med Lag, Sem Pijslarmiñing.

JEsu goode auk þu mier, Andagipt aa Jordu, Ad dickta Od til Dyrdar þier, Um Daarsemd þa, Medañ eg maa, Hvad iñelega þu elskar þa, Sem Yferboot saña giordu.

Lucas skrifar ad Lausnareñ sat, Liwfur nockru Siñe, Med Bersyndugum til Bords ad Mat, Og Bañsett Lid, var þar vid, Eñ Haadgiarner med Hreckia Sid, Pad honum til Lijta fiñe.

JEsus droo fier Dæmeñ þa, Af Dygdugum Geymer Sauda, Ef Hundrade Eiñ ad hverfur fraa, Hirdereñ fer, Sem þad sier, Ad leita hratt þar Hættañ er, So honum ad forde Dauda.

Fundeñ heim aa Herdum ber, Til Hwss og gledst med Groñum, JEsus seiger ad alleins fer, Vid Yferboot Mañs, Hirdeñ hañs, Og fagne Einglar so til Sans, Yfer syndugum Slæpa-Moñum.

Af

Af Tiju Peningum tyndest Eiñ, Pad tekur hañ og til Dæma, Leitar Svañeñ Lyndis hreiñ, Med Lioos og fañ, aptur hañ, Med Vin-Konum gledst fyrer vissañ Sañ, Hun vill ei Hirdslur tæma.

Pridia Dæme a þeñañ Hatt, Pijder JEsus lijka, Ad Burgeis hefde einhvor ätt, Arfa Tvo, Peim seiger hañ so, Hiñ Unge vill siñ Fiaar-Hlut faa, Af Fodurnum Dygdarijka.

Fadereñ liet siñ Fiaar-Hlut til, Fieck þa Sonureñ Yngre, Af Lausa-Konum so lijtel Skil, Hañ liet sitt Fie, Peim i Tie, Eyddur fraa eg so Audureñ sie, Er saa Hagureñ þyngre.

J fiarlægt Rijke frañkom þa, Hiaa fiaadum Boonda Einum, Liet hañ giæta Svijna saa, Eñ Sulltur var, J Lande þar, Pad gieck so eingeñ gaf hønum par, Hañ gyrntest Drafed med Svijnum.

Hañ took sgart af Hwngre þiaadur, Ad hupa um Æfe sijna, Hvoria Sælu ad hafde aadur, Heima Meñ, Fødur hañs eñ, Faa ærna Fædu aller señ, Eñ Eymd og Sveingd hañ pijna.

J Hug kom strax þad heilla Raad, Ad hitta Fødureñ sæla, Jaata Synd eñ sækia ad Naad, Syna Boot, Af Hugarins Root, Sæt mun koma Svøreñ aa moot, Pvi so kvadst vilia mæla.

Hiartans Fader mijn Hroopleg Synd, J Himeneñ allt ad naade, Brijxle er mier þitt Barn eda Kind, Fyrer brugdna Trw, Ad kallast nu, Skicka mig sem þijn Skylldu-Hiw, Pvi skamlega þig forsmaade.

Uppreis þegar og allañ Veg, Ort ried heim ad reña, Fadereñ leit hañ fiærre miøg, A Fund vid hañ, Moote rañ, Klappa miwkt og kyssa vañ, Og kiært med Armum speña.

Sæte Fader ad sagde hañ, Mijn Synd i Himeneñ kallar, Eg forliet þig med fullañ Sañ, Fyrer þvi maa, Eg ecke faa, Piñ Sonur ad heita og sitia hiaa, Svijna Prælum valla.

Fadereñ bydur Pienorum þa, Pau enu-bestu Klæde, Ad sækia og Hryng hañs Handlegg aa, Og hæfa Skoo, A Fætur droo, So Virduglega til Veitslu-bioo, Ad Vijsu fraa eg so ræde.

Son miñ kiære siaee þier nu, Saa var tyndur bæde, Og daudur fyrr þvi fiell af Trw, Eñ fundeñ er, Og lifer nu hier, Pvi fagne þier sem fyrst med mier, Foolked gledst med Æde.

Hañs Elldre Sonur aa Akre var, Og undrast Pijpna-Læte, Dryckiuskap og Dansa þar, Dreinge spyr, Ecke hyr, Hvad Olværd þeirre under byr, Pa ansar Fadereñ sæte.

Elsku Sonureñ Yngre miñ, J Utlegd tyndur næsta, Heim kom nu med hyrlegt Siñ, Pvi hæfer þier, Lijkt sem mier, Ad fagner þvi ad hañ fundeñ er, Og sæ eg nu Gledeng stæsta.

Hiñ med Pyckiu og þrongre Lund, Pañeñ svarar a moote, Eg hefe þient þier alla Stund, Og unad mier Vid, settañ Sid, Eñ mier gafstu ei minsta Kid, So mijner Viner af nioote.

Eñ nu þesse Eydslu Madur, Aptur kiemur hiñ snaude, Lietstu hyr i Hiarta gladur, Hoosed best, Magna mest, Eñ hañ hefur þo med Hneyxlun flest, Fyrer Hoorur svarlad Aude.

Fadereñ mællte Son miñ sæll, Siaaðu Heiller þijnar, Vertu liwfur og Lyndis dæll, Þvi ä ser nu hiñ, Brooder þiñ, Allañ tekur þu Arfeñ miñ, Og Eigner bestu mijnar.

Hier bid eg stunde hvor sem kañ, Hiartad Guds ad kieña, Vid syndugañ breyter sierhvorn Mañ, So sem ad ser, Fadereñ hier, Þañ sem ydrast þetta skier, Og þydest Lærdoom þeña.

Vode og Hætta mun su mest, Er margañ skiedur i Heime, Ad leika sier vid Lyteñ flest, Lifa i Synd, Briioosteñ blind, So sem rasfar Saudar-Kind, Sw sem ad eingeñ geymer.

Peningur tyndur safnar Saur, æ sig og Ridenu meira, Geingeñ nidur i Goolf og Aur, Glæpa Meñ, fara so eñ, Sem ydrast lijtt fyrer Afbrot þreñ, Aumt er slijkt ad heyra.

Eydslu Sonureñ eiñ Veg foor, Med Arfa-Gosfed besta, J Dryckiuskap og drygde Hoor, Dæme hañs, Eru til Sans, Sett fyrer Augu sierhvers Mañs, Pad seige ofs hende flesta.

Hier i moote er Hiaalpeñ sw, Ad Hirdereñ leitar Sauda, Peningsins lijka forsiaal Frw, Og Fadereñ rañ, Þvi Synenum añ, Honum i moot þad hugge þañ, Sem hrædist Andar-Dauda.

Laattu mig skilia Lausnareñ trwr, Þa lifande Hiarta Prijde, Sem hefur þu til ad hiaalpa wr, Haaska og Neyd, Fyrer þiñ Deyd, Gief þu ad ofs sie Afbrot leid, Og ollum Christnum Lyde.

Mijn eru Brot vid Himeneñ haa, Miñ Hiartans Fadereñ kiære, Þier i moot eg syndgast so, Þad syrge eg nu, Riett af Trw, Og bid eg ad vid mig breyter þu, Sem Bw-Sveiñ þiñ eg være.

Aukest Heidur og Æra þier, Eilijf Þreñing sæla, Lofader þu til lykta mier, Lioodæ Vers, Giora til þess, Fyrer JEsu Nafn sie Hiortun hress, Sem Hug-good þetta mæla, Amen.

Gudspialls Vijsur, af þeim saara Mañe
Lucas i tijunda Capitula.

ALl er nu ein i Hiarta hrein, Þad hofum vier lært, Astar grein fyrer utañ Mein ad elska kiært, Lijffins Ord þad Lioosed skiært, Sem Lausnareñ JEsus hefur ofs fært.

DRottins Ræda fyrst kañ fræda saaviis Born, Saalena fæda, sijdañ græda Saarlik hvorn, Amoott Satans Vielum Vorn, Venur hun Hiortun Dygdagiorn.

Sonur-

Sonur Guds alla siálfur kallar sæla þa, Sem Gudspialla um̃ Efena alla Astüm nar, Hvad hans Postular heyra og siar, Hefde Kongana girnt ad sia.

Hier med villde Meistaren̄ millde min̄a a, Ad hvor Man̄ skyllde i hæsta gillde hefia þa, Heill og Sælu ef hreppa ma, Hier stood nockur Spekingur hia.

Logmals Niordur fullur Flærdar frietter Christ, Ad hvorjar Giorder hellst ad fæ-rdu i Himnavist, Svarade DRotten̄ so med List, Siálfur lestu Bodorden̄ fyrst.

Þu skallt un̄a og elska kun̄a ein̄ Gud riett, Af Hiartans Grun̄e og Giæsku Brun̄e i goodre Stiett, og Naungan̄ sem þig siálfan̄ sliett, þad seiger han̄ fyrst i Logunum sett.

Gior þad nu sem greiner þu ad Guds Son tier, af liufre Trw og lifa muntu, sem lofad er hier, Logspekinguren̄ leitar sier, Lofs og spyr hvor Naungen̄ er.

Lausnaren̄ þydur Lyndis blijdur leit þa vid, A þad hlyde allur Lydur eg þess bid, Hvor þeim sara synde Lid, Svipte Neyd og keypte i Frid.

Adburd þan̄ um̃ einhvorn Man̄, Ad JEsus tier, Hvor ferdast van̄; sem verda kan̄, J Verolldu hier, Fra Jerusalem ofan̄ han̄ fer, til Jericho sem Vegurenn er;

Þesse Madur þeige gladur, J þeirre For, Hrepte Skada skiemd so brada, og Skálka Þor, Klædum ræntur Kiempan̄ snor, Kvalde og særde Reisaren̄ hvor.

J Daudans Fare særdur Sarum sijdan̄ la, Med Glette Tarum grim̃er Dar-ar geingu fra, Prestur nockur sem ad han̄ sa, a sin̄e Leid þar sneidde han̄ hia.

Levite an̄ar ein̄ Veg kan̄ar og þan̄ sier, Um̃ sara Man̄ ei sin̄er han̄, Sem sagt er mier, Eirn Samverskur sijdast fer, Sampijning i Hiartanu ber.

Af Fiarlægd kiemur og fin̄ur hin̄ auma a fornum Veg, Bindur og saumar Sar-en̄ somu ofyneleg, Med Vijne og Oleo myker miog, mun honum ecke Lækningen̄ treg.

Leggur hin̄ siwka a sin̄ Eyk og ekur med sier, Lækning miuka veiter veikum vel sem ber, Til Herbergis sem hentugt er, vid Hwsbondan̄ han̄ semur þo gior.

Tvo Peninga fra eg han̄ feinge i Foostur-laun, Medan Blijdlingur i burtu geing-ur ad Biarga i Raun, bidur han̄ huxa um̃ hættleg Kaun, Heiter sijdan̄ meire Um̃baun.

Guds Son spyr þan̄ gieted var fyrr, af Gydinga Her, Spekingur dyre hoskur og hyre, þad herm þu mier, Hvor þeirra þriggia þiker nu þier, Þess Naunge er særdur la hier.

Sa sem ad van̄ so svarade han̄ þeim sara Boot, Læknade þan̄ hin̄ meidda Man̄ med miukleg Hoot, Guds Son lagde Grein a moot, Giordu slijkt af Hugarens Root.

Nu vil eg þyda en̄ þu skallt hlyda a þesse Liood, Hvad Meistarans blijda Málsnilld srijda, merker good, han̄ dycktade þesse Dæmen̄ frod, dulen̄ og myrk fyrer Gydinga Þiod.

Adam Fader er sa Madur eg adur kvad, Hrepte o-gladur Skiemd og Skada og skilen̄ med þad, Fra Jerusalem Naadarstad, Til Jericho i Verolldar Bad.

Satan van̄ ad svijkia Man̄, og særa vest, Fellde a han̄ hid hætta Ban̄ og hrakte mest, fyrer Syndena gat so Limuna lest, ad la han̄ i Sorg og Hugarens Brest.

Ræntur Klædum goodum Giædum Guds Jmynd, i ollum rædum fyrtur Frædum, Fullur af Synd, hvorsen̄ Soome en̄ Hyggian̄ blind, harme nu slijkt hvor man̄leg Kind:

Lijkt sem daudur i langre Naud hañ liggur þa, Vrusnaudur elsku traudur, J Eyend og Praa, Prestur og Levite sem ad hañ saa, Seigia skal nu hvad þydum vier þa.

Prests-Stiett frijd i fornre Tijd og Foorner þær, Par Moyses bydur Logmaal Lyd, sem læsum vær, þad hiaalpar wr Daudanum hvorge nær, hier er hiñ saare jafnlijkt fær.

Fyrr eñ kiennur og Saareñ semur ein Samversk Kind, Sem halfu fremur i Hiarta nemur þa Hrygdar Mynd, Guds Son JEsus gledur med Hind, Hañ græde Mañ af Dauda og Synd.

Petta ed sæta Lijtelæte lietter Pijn, Vel kañ bæta Meistareñ mæte Meineñ mijn, Bar hañ i Saareñ veglegt Vijn, Vijsdooms Log og Bodordeñ sijn:

Guds Son smurde Astar Orde aumleik Mañs, So alheil urdu Hneixleñ hordu Hiarta Rañs, Pad Oleum gooda er til sans, Evangelium Myskuneñ hañs.

Eykureñ fra eg ad merkia ma hañs Mañdooms Ok, Fyrer Elskuna þa þeir aller fær good æfelok, Sem Herran sier a Herdar took, til Herbergis og Lækningar jook.

Petta Hws ed er Herrans JEsu Kyrkia klaar, Par er hañ fws ad þvo og leysa Synda Saar, Hwsbondeñ er Hirdereñ Fiaar, sem Helgedoomenum fyrer ad staar.

Honum ad selur og a Hende felur hiñ saara so, wr Punge velur og Preste telur Penninga tvo, Logmaals Ogn þar under bioo, Evangelium gledur hañ þo.

Pañiñ lætur Lausnareñ mætur lækna hañ, Sem ædur grætur i Sorgar Sæte hiñ saare Mañ, Lofar ad heidra Hirder þañ, Sem hugula Nærlng veita kañ.

JEsu kiære Hiartad hrære hiaalpa mier, Gief þu eg lære ad lifa sem bære i Heime hier, Fyrer Lausn og Græding Lofed sie þier, So lykta eg Dykt og Bragarens Kver.

Gudspialls Vijsur af Skipenu Christi, Matth. 8.

SJglt hef eg opt og sied hef ei til Landa, HErrañ JEsus hefur mig leyst wr Vanda.

Stirnad hefur mier Styre Maals um̃ Stunder leinge, Ef Heilax Anda Hiaalp eg feinge, Hañ kañ ad mykia Liooda Streinge:

Ecke fære eg Elldre Moñum Odeñ þeña, Bornunum þyke mier best ad kieña, Sem Boguna hvoria læra neña.

Po greine eg hier til Gudspialls Ord og gior eg af Kvæde, Pa stodvade JEsus Storm og Bræde, Stundum hef eg þad reynt a Flæde.

Lausnareñ stie a lijted Skip med Læresveinum, J blyda Logne ad Himne hreinum, Hættum kvijda ecke neinum.

Siaalfur JEsus sest i Skut og sofna fer, J odru Bragde int er mier, Ad Aulldu-Siooreñ hreifde sier.

Yfer þa drijfa Afoll stoor og urdu hrædder, Ræda so af Roodre mædder, Riett erum vier i Naudum stadder.

Sijdañ vekia þeir siaalfañ Christ og sogdu af Moode, Hiaalpa þu oss HErrañ goode, wr hættre Neyd og Siaafar-Floode:

Vered

Vered Ohrædder veyker Meñ þvi vilie þier kvijda, HErrañ talar med Hyggiu blyda, Haſtar a Vind og Olldu ſtrijda.

Lygnde Vind og lægde Sio ſo Lyder ſagna, HErrañs Ord ſo myklu mag:a, Mattar Stormureñ hlaut ad þagna.

Skips Ferd þeſſa þydum nu a þañ Veg alla, So mætte oſs ſijdur wr Miñe falla, Milldeñ Guds vid Konur og Karla.

Siooreñ merker hættañ Heim þvi Hafed er vijtt, Lijka ſem opt er Logned blijtt, Litlu ſijdar Brim-Fall ſtrijtt.

Aulldur Sioar Mootgang Mañs ad merker hier, Pa minſt ad varer margañ ſkier, Megna Praut þad ſkynium vier.

Stormureñ æſer Olldu-Sio þañ adur var hægur, Er þad Diofulleñ Illſku flægur, Eykur Mañſins Rauna-Dægur.

Styre-Madur i Stafne ſitur ſtuddur Liſt, Eg vil nefna hañ JEſum Chriſt, Af mier ſtyrde Bodanum fyrſt.

Styred hañs er Guds Ord gott þad gledur i Praut, Aulldu Siooreñ þad eingeñ Braut, J allre Neyd, Peſs Chriſtneñ naut.

Maſtred feſt i midiañ Bat þad merker riett, Fyrerheit Guds þad framar er ſett, Par feſta ſkal vid Trwna ſliett.

Segled kalla eg ſaña Trw i Sorg og Neyd, Lypter upp med Afle Skeid, Alldañ kropp þvi verdur greid.

Attkiers Streing i Ogna Vedre wt mun rent, Polenmæde i Prautum hent, þyder riett ſo var mier kient.

Hialpar-Gruñed helld eg Chriſt þañ Hellu-Stein, Sem Attkier vort fyrer utañ Mein, Añaſt beſt hvad Voneñ er hrein.

Veriur þarf a vænum Bat fyrer vondre Piood, Velium þar til Vopneñ good, Vargur er margur a þeirre Slood.

Guds Ord er þad gooda Sverd ſem gyllder meſt, Med hreiñre Trw i Huganum feſt, Hiartans Bæn er Skeyted beſt.

Pau Hættu Skier i Hafenu þvi eru Hneyxla-Goll, Skiemdar Verk og ſkadleg Voll, Pa Skipbrot lijdur Chriſtneñ oll.

Po reke Skiped a rwmum Sioo med roſkva Dreinge, Pad ſkadar ei þar ſem Skier eru eingeñ, Po Skwr og Bylgiur yfer þa geinge.

Guds Bornum ſo geingur hier þeim grandar fatt, Ef þeir falla ecke hatt, J Afbrot nein eda ſyndga þratt.

Goſſed allt hier iñañ Bords eru Andleg Giæde, Synda-Boot og Salar-Fæde, Seige eg tu Neidu ollum ſtæde.

Kaupunum rada Kieñemeñ þeir kalla ſo, Gieſens ſkulu þier Goſſed fa, Ef gyrnaſt vill þar nockur a.

J Hafnar-Naust vier holldum Loks med hægañ Byr, Mitt i giegnum Daudans Dyr, J DRottens Fadm sem Adam fyr.

Sa Unadar Stadur er Abrahams Skaut ad ødru Nafne, Pangad vilium styra Stafne, Vors Stijremañs er eingeñ Jafne.

Skal sa Tijme Skips-Foolks heita Skulldar-Stefna, Sem Effta Doom ad aller nefna, Utvalder fa Sælu giefna.

Pa er nu vel til Prautar sigl ef þar skal lenda, Pañ sem gyrner þad mun henda, Pyding Skips er komeñ a Enda.

Vekium vær þig med vorre Bæn þiñ veyke Lydur, Alldañ Sioor og Stormureñ striidur, Strijder a oss eñ Dagureñ lijdur.

Flyttu oss heim i Fødur-Land aptur a Feriu þiñe, JEsus miñ þa Lijfenu liñe, Lioodeñ skulu hier wte ad Siñe. HErrañ JEsus hefur mier styrt wr Vanda.

Hier epter fylgia Wijsur um̃ Skijrnena.

Med Psalma Lag.

HEyre Guds Børn um̃ Heimeñ vijtt, Hialpræđis Kieñing sana, Næsta berum vier nytt og frijtt, Nafned Christeña Mana, Hier fyrer skylldum heidra mest, HErrañ Christum vorn Broodur best, Og stunda nu øngvañ añañ.

Fra hønum kom oss þad Heidurs Nafn, Og hier fyrer skijrast villde, J Jordan fyrer vort allra Gagn, So allt Riettlæted uppfyllde, So ad vier hliootum Heiller þær, Ad Heiløg Preñina hun er oss nær, Su Vord oss veita skyllde.

Alla þa Dyrd og Skijrnar Skraut, Sem skein yfer Christ vorn kiæra, Hañs Lofsæl Christneñ lijka hlaut, Lof sie hønum og Æra, J hvort Siñ opnast Himeneñ klar, Og helgast sierhvør Skijrnar-Saar, Pad Gagn er oss gott ad læra.

Fadereñ kallar fyrst a þañ, J Fontenum skijrest einum, Pu ert miñ Sonur ad seiger hañ, Mier sætur i øllum Greinum, Pvi er mitt Nafn i Neyd og Pijn, Nærkvæmlegasta Huggun þijn, Pad skrifast hia Herra hreinum.

Heilagur Ande af Himne kiemur, Og Hiartad giorer ad vijgia, So sa hiñ skijrde Skilning nemur, Eñ skadleg Synd mun flyia, Mañs Natturuna alla aptur, Andans lijfgar Dyrdar-Kraptur, Og skapar so Skiepnu nyia.

JEsus Christur sa ed a sig took, Allar Syndernar Maña, Og siñar Christne Sæmder jook, Og Saurgan villde baña, Sialfur vijgde hañ Brwdar-Bad, Hañs Blood-Laug skyllde merkia þad, um̃ heñar Hreinsun sana.

Pvi latum þad heita Læknis-Bruñ, Og Laug þa ed best kañ græda, Heidrum vier Christ af Hiartans Gruñ, Sem hefur oss giort ad fræda, Skijrnar Vatned þvær Barnsins Beih, Eñ Blooded Christi Andar-Mein, So mun Ritningeñ ræda.

Endurfædingar Lijfsins Laug, Lætur hañ Paall þad heita, Bidur þa Christnu ad miñast miog, Hvad moote eigum ad veita, Hvorn Dag strijda Hollde a moot, at Hneyxlan allre ad viña a Boot, Eñ illu øllu afneita.

Kross

Kross og Mootgæang Kvaler og Neyd, Christur vor reyna villde, Sierhvor Christeñ hañ sver þañ Eid, Ad soddañ lijda skyllde, DRotteñ vor reis af Daudanum klær, J Dygdonum lifum vier Sijd og Ar, Pad kieñer oss Meistareñ millde.

Audkieñingar Merked mætt, Mæ vel Skijrneñ heita, Feingeñ Pantur af fullre Sætt, Ad Frid vill Gud þeim ei neita, Sem framgæanga i Fylking hañs, Og fylgia Rædum Merkis-Mañs, Hæsta Lofstyrs ad leita.

Nu bid eg Guds Born giæte ad, Gagneny Skijrnar siñar, Hun ber Vitne i hvorium Stad, Um̃ Heimvon Sæalar þiñar, Ef þu trwer og jdrast hreint, Og athugar vel hvad hef eg nu greint, J Vessunum Vijsu miñar.

Vertu nu fws ad vanda þad, Og vird til Skylldu þijna, Hvar þu kiemur i hvorium Stad, Heidran Skijrneñe syna, So herlega þier hegda þa, Par Heilog Preñing oll er hia, Med ædsta Eingla sijna.

Kiendu nu Brooder Bornum þijn, Og bid þau ad leggia i Miñe, So geymelega þau giæte sijn, Og gææ ad Virding siñe, Pau eru Christi Kongs Born hier, Kioreñ til Lijfs þess eilijft er; Par Lioosenu alldrei liñer.

Gief þad Fadereñ giæsku or, Gud fyrer Myskun þijna, Ad skilia villde skijrdur hvor, Um̃ Skijrnar Pryde sijna, Sie þier Lofed og Synenum med, Sañleiks Andanum Dyrdeñ tied, vill hier so vijsañ dvijna.

Eiñ huggunarsamlegur Bænar Psalmur til Trwarstyrkingar i stoornm Mañraunum, Med Lag, Oviñañleg Borg er vor Gud.

HErra JEsu þitt heilagt Nafn, Af Hiarta eg nu ækalla, Er þier ad krapte eingeñ jafn, Alldrei kañ Stioorn þijn falla, Diofulsins Illskañ oll, Ætlar oss skadleg Foll, vier ottunst ei þau hoot, ertu þar Vorn a moot, ei ma þvi a oss halla.

Pitt volldnga Nafn er verndarhlijf, Vort Skiool fyrer hañs Reide, Po svelgia vilie Sæal og Lijf, Og Svika Noot fyrer oss breide, Og vort auma Holld, Auke Synda Giolld, Heimur herie a, Og hvad sem skielfa ma, Pijn Hond wr Hæska leider.

Vor Nattura er vond og spillt, Veykest i ollum Raunum, Herra þeim sem þu hefna villt, Hlytur sa Skom̃ ad Launum, Urræde eingeñ Mañs, Upphallda Sæmdum hañs, Helldur þitt Himlparræd, hvorium þu veiter Næd, Og Myskun þijn hlijfer honum.

Hætta er mest i Heime nu, Sa Heliar Vargureñ skiæde; Veit snart til Dooms ad vitiar þu, Vesnar hans olma Bræde, Grefur upp Galldra Ræd, Ef giæte hañ Lopt og Læd, Eitrad allt i señ, Eiñeñ Dyr og Meñ, Nema Giæskañ þijn þad græde.

Po Diofulsins Grimd sie gepse stoor, Grædge og Heipteñ bræda, Med hvorre hañ æder hart til vor, og hvorn eiñ vill forræda, Med eitrad illsku Tæl, Uppsvelgia Lijf og Sæal, Pu Jesu Christe kiær, Krapt hañs vel hindrad fær, þitt eitt Ord þvi kañ ræda:

Pvi vake nu upp þijn volldug Makt, Vor Striids Herrañ goode, Ord þitt fær Diosul underlagt, og afstyrt Syndafloode, þijn Christne kallar hætt, Klagar siñ veyka Mætt, eñ þijn osluga Hond, oll hefur leyst vor Bond, med dijrum Dauda og Bloode.

Af Hiarta bidium þig Herra kiær, hiaalp oss i þessum Voda, Utan þu siert oss avallt nær, Eingeñ Raad þar til stoda, Ad hepta Haaska nu, Hiaalpa þu veikre Trw, Allt til Enda-Dags, So ef þu kiæmer strax, Blessun villder oss boda.

Soñum Fodur vier syngium Lof, Syne og heilogum Anda, Guds Bornum virdest ei vid of, af instre Root þad ad vanda, fyrer Guds Astar Ord, sem er nu liost a Jord, þad eyder Myrkra Makt, Mun þvi Amen sagt, So verde þad epter vanda.

Eirn Bænar Psalmur fyrer þa sem Hugveyker eru.

Med Lag, Konung David sem kiende:

HEyr þu mig Lækner Lyda, Lifande JEsu kiær, Eg klaga fyrer þier þañ Kvijda, Er Kremur mitt Hiartad nær, So ad mier Otta slær, Eg veykur maa valla lijda, Veistu þa Hugraun strijda, Af heñe mier hiaalpad fær.

Þu kieñer til miña Meina, Miuklaat er Giæskañ þijn, Og Hiartans Elskañ hreina, heitare nu til mijn, Þvi þu Polder Pijn, Lijknsamur laat mig Reyna, Lækning þo ecke seina, Sool epter Skwreñ skijn.

Reynder þu Freisne Fianda, Flecklaus og þunga Slægd, Fyrer Hiaastod Heilags Anda, Hañs Svik þa urdu lægd, Syn þu mier veykum Vægd, Þvi Hollded af heimskum Vanda, Hrædslu lætur sier granda, Dvijne þijn Naadar Nægd.

Fyrer þa Freistni gillda, Er fieckstu ad Reyna hier, Hafe þitt Hiartad millda, Heilnæma gaat a mier, Vesæll og aumur eg er, giet eg ei vijst þo villda, Sem være til mijn skyllda, Leitad mier Lids hia þier.

Eg fel mijna Saal og Siñe, Sæte JEsus af Trw, Med Huxun aa Hende þiñe, Hrædslu Svip fra mier snu, Og øllum Naudum nu, Faare og Freistne liñe, So Flærd eingeñ mig giñe, Hia mier dvel Herra þu.

Fyrer þijn Taar og Trega, Treyste eg JEsus miñ, Ad vernder þu Vollduglega, Mig veykañ Saudeñ þiñ, Piaadañ miog þetta siñ, Mig villa marga Vega, Meinvætter Satans jaga, Og færa i Freistne iñ.

Fyrer þa Teingd og Trygder, Ad tookstu Mañdoom a þig, Christe med Kiærleiks Dygder, Þu kieñer i Briooste uñ mig, Þijn Elska er Jñeleg, Græd mijnar Hiartans Hrygder, Hia mier reistu so Bygder, Leid mig a Lijfsens Veg.

Sie þier Lof sæte Fader, Sonur og Ande hreiñ, Sem Borneñ þijn øll Blessader, bæde ert Preñur og eirn, ei er Gud añar neiñ, Heimbode þijnu hrader, J Himnavist mig lader, So verde Vegureñ beiñ, Amen.

Eiñ Psalmur med þad Lag, Eiñ Herra eg best.

HEyr þu nu Gud miñ goode, Hvors girner Hiartad mitt, Syngia med Psalma hlioode, Uñ sæta Nafned þitt, Hiaalpa mier Herrañ kiære, Hvorn Dageñ sijd og Ar, Orded Guds eg so lære, og akte þijn Verkeñ klaar.

Himen og Hnottur Jardar, Hafed þar allt uñ krijng, Setningur sierhvors Fiardar, Sool yfer Landa Hrijng, þiñ Almaatt øllum lysa, Og Eilijft Visku Raad, Eiñ

Gud

Gud eg vil priisa, Eñ med mier þijna Naad.

Maññ af molldar Leire, Mynd þiñe priidder þa, Mættur þiñ er þvi meire, Eñ meige þad nockur tia, Endurlausn Aumum sende, Elskañ þijn var so good, J Brioost um Kvol vora kiende, Christi oss grædde Blood.

Hier med Heilagañ Anda, J Hiortu Guds Barna send, Ad þau nu underskanda, Ord Guds sem verda kiend, Fyrer JEsum Christum kiæra, Christnena frædder so, Honum sie Heidur og Æra, Himne og Jordu a.

Vier þeckium þig nu Fader, Fyrer þesse Dyrdar Verk, Hroosum nu Hiarta Glader, Hond þijn er nooguꝛſterk, Og Sonur þiñ siaalfur leidde, A saña Lijfsins Braut, Hana til Himna greidde, þa hafde hañ uñed Praut.

Po hafe þær heidnu Piooder, Hiærgudum Trwnad a, Pa eru þeir ecke gooder, Og aumur er sierhvor sa, Sem fra þier Faderen sæte, Fellur i Villudoom, Eiñ sañur Gud mijn giæte, So gief eg þiñ alldrei Room.

Pad kañ eg ei full þacka, Pier miñ Fader og Gud, Saal mijn fieck sætt ad smacka, Sykur ilmande Naad, Pijna þusundfallda, Og þessa lærde List, Hreina Trwna ad hallda, A Herrañ JEsum Christ.

J Kiere brothættu bæde, Ber eg nu Dijrgrip þañ, Og saurugu so mier stæde, Synda ad graata Bañ, JEsus þitt Orded hreina, Er umbwd harla good, þu kieñer til miña Meina, Mun eg þvi hrinda Mood.

Piñ er eg Prælleñ veyke, Piaadur af Syndum hier, Siaadu til so ad ei feyke, sier hvor Vindblaastur mier, Af Muñe Mioolkurbarna, Muntu Lof hollast faa, Veslingunum villtu giarna, vera sem optast hia.

Halltu mier allt til Enda, J eiñre og hreinre Trw, J. Sælu Hofn laat mig lenda, Lofad hefur so þu, Sa Guds Ord geima villde, Gladur hier skildest vid, Sætlega sofna skylde, Siidar faa Lijf og Frid.

Sie þier Lof sæte Fader, Sonur og Ande hreiñ, Sem Borneñ þijn oll blessader, Bæde ert þreñur og eiñ, Laattu mig alldrei liña, Medañ Lijfed endest hier, Psalma saung ad iña, Siaalfum til Dijrdar þier, Amen.

Eitn Jdranar Psalmur med þad Lag;

Mitt Hiarta hvar til hryggest þu,

Heyrdu miñ Gud mitt Hiartans Maal, Harla dopur mijn grætur Saal, þviad eg braut þijn Bod, Pijn Reide er grom og geyse braade, Goode Fader legdu mier Raad.

Hvert skal eg flyia so fiñe Skiool, Fagra ma eg ei lijta Sool, Mijn Synd er svivirdelig, Skiepnañ þijn oll nu skulldar mig, Skapare miñ eg moodgade þig.

J Helvijte er mier hvorge vært, Til Himnaña myklu sijdur fært, allstadar ertu Nær, Reidur og gramur sem mig sier, Syndgad hef eg a moote þier.

Son Guds JEsus svarade mier, Siertu mæddur þa komdu hier, Angrast þvi ei

osmiog, Miñ kiære Fader gaf kvittañ þig, Fyrer Kvølena þa hañ lagde a mig.
Siaa þu helldur nu Syndum vid, Saalu þiñe so kauper Frid, Set a mig saña Trw, Eg er þijn Borgun ordeñ nu, Ovøllt mun þier Hugguneñ sw.
Goode JEsu þu gladder mig, Giarnañ vil eg nu elska þig, Auk þu mier Andar Styrk, ad Lofgiørd verde liwf og merk, fyrer Lijknar Raad og Myskunar Verk.
Til Jdranar gief mier Anda þiñ, allañ styrker so Veykleik miñ, Angur mitt þockneſt þier, eirneigeñ Trwna auktu mier, og Umboot Lasta hvar sem eg er.
Lof sie þier JEsus Lækner trwr, leyst hefur þu mig Symdum wr, Fader og Ande hreiñ, Þu ert Gud bæde þreñur og eiñ, Þier ma ecke samlijkiast neiñ.

Auñur Vijsa, med sama Lag.

HErra JEsu vor Hiaalparmañ, heidra laat mig Velgiørning þañ, af allre Ast og Trw, ad veyk Mañeskia villder þu, Verda boreñ af hreiñre Jungfrw.
Guddooms Elskañ þig þar til droo, þessar Teingder so under bio, Ad eitt Saad yrdum vier, og Oska Born til Arfs med þier, af øllum Heillum Raadeñ sw ber.
Eingeñ Twnga þad wtskyrt fær, Eingla nie Maña fyrr eda nær, Hvad mijkel er Myskun þijn, ad øll þu grædder Afbrot mijn, Eñ a þig lagder Daudans Pijn.
Hvørsu ma eg nu þacka þier, Þessa Elsku þu synder mier, Af Reideñe fieck eg Frid, Sie þier Lof mier synder lid, Og sætt hefur mig Fødureñ vid.
Hef eg i Pant þitt Holld og Blood, Herra þad er vor Fædañ good, J Braude og Vijne veitt, Naadar Jñsigle er þad eitt, Og añad Skijrneñ þridia ei neitt:
Testamentum þad nyia nu, Nefner Christneñ sem skeinkter þu, Heñe a Hrygdarstund, JEsus miñ i Astarmund, Fyrer Andlaat þitt af tryggvastre Lund.
Sacramentum sa Eidur er, Ad þu DRotteñ oss siaalfur sver, Ad hallda þijn Heiteñ good, Og leggur vid þitt Lijf og Blood, Ad lijkna og vægia Christeñe Þiood.
Eñ vier sverium i añañ Stad, Efna laat þu mig DRotteñ þad, Af allre Ast og Dygd, Vid Gud og Brædur bestu Trygd, Vel er ef reyneſt Fals eda Lygd.
Avi Avi miñ JEsu kiær, Angur og Treige mitt Hiartad slær, Eg rauf so opt miñ Eid, Fyrer þijna Pijnu og daprañ Deyd, Drag þu mig nu a Fridarens Leid.

Ein Vijsa uñ Fæding JEsu Christi, og heñar Gagn

og Nytseme, Med Lag, Frelsareñ er oss fæddur nu.

HEyr þu Guds Son vor Hiaalparmañ, Hiarta mitt byriar Lofsaung þañ, Hvørn eg aan þijn ei enda kañ, Jñblaastur þiñ, Sem opt eg fiñ, Ørve mitt Siñ.
Gud og Madur hañ er saa eiñ, Alldrei vill fordæmeſt neiñ, Saa bæde er trwr og Hiarta hreiñ, Heiter JEsus, Til Hiaalpar fws, Vort heilla Lioos.
Velgiørning þañ eg villde nu, Virda af Ast og goodre Trw, Hañ fæddeſt Madur af Mariu Frw, Af Anda Guds, Gieteñ aan Sauds, Mañs Girndar Raads.
Høfud-Einglarner hallda eñ, Haatijd og Guds Utvalder Meñ, Syngia Lof af þvi aller señ, Gud giørdest Mañ, Heidrum vier hañ, Hvør best sem kañ.

I Myrkre fæddest sa Meyar Son, Moñum ad soñu Hialpar-Von, Myrkra burt klarar Mein og Tioon, Pad skiæra Lioos, Vor Hiartans-Hws, Giorer goodfws.
Logmaals Piïningar leid og bar, Lausnareñ til þess fæddur var, Og Sekta-Glalld fyrer Syndernar, Gaf hañ oss kvitt, Liet Lijfed sitt, Fyrer Frelsed mitt.
Emanuel þvi heiter hañ, Hia oss er bæde Gud og Mañ, Giefeñ til Eignar a miñ Sañ, Ovina Her, Oss eihkum ver, Hvad alldrei þver.
Einglaña Sveit adhyllest hier, HErrañ JEsus þa fæddur er, Hiardar-Sveina so Hughreyster, Hiaalpareñ sa, Vor Harm og Pra, Best hugga ma.
Fognudur eiñ sa ædstur er, Ollu Foolke a Jordu skier, Eingell DRottens þañ Bodskap ber, Naad hyr og teit, Pad er hañs heit, Sem hvor Mañ veit.
Lof syngur allur Himna-Her, a Hædum Gude sem verdugt er, Oskum þess lijka aller vier, A Jordu Frid, agiætañ Sid, Meir auke þid.
Kieñer og jatar klaar i Trw, Christneñ oll bæde fyrr og nu, JEsum hvor bar Mey Maria Frw, Messiam þañ, Vel vill og kañ, Heims bæta Bañ.
Vek þu vor Hiortu Hug og Siñ, HErra JEsu Grædare miñ, Velgiorning þeña þeckia þiñ, Pu goode Gud, Giordest vort Blood, Hialp þiñe Piood.
Allar Tungur samsynge señ, Sveit Einglaña og valder Meñ, Heilaga Preñing heidrum eñ, Fyrer Fæding hañs, Vors Frelsarans, Pad sie til Sañs, Amen.

Eitt Psalmur uñ Upprisu Sigureñ Christi,

Med Lag, Eitt HErra eg best ætte.

Þinum Strijds-Herra ædsta, Ad uñum Sigre skal, Hefia Lof-Vijsu hæsta, Med heilnæmt Ordaval, Eiñ hvorium ollum frægre, JEsu þijn Hond er sterk, Naad og Elskañ þo nægre, Naakvæmleg Dyrdar-Verk.
Hoolmgaungu villder hallda, Hader vid Daudañ Strijd, So felldum Sigre valda, a sialfre Paaska Tijd, A Helvijtis Porteñ heria, Og hardlega oll ad braut, Hoggormsins Hofudid meria, Og hefur nu uñed Praut.
Lof sie þeim Lijfsins HErra, Lifande JEsu Christ, Æra hañs ei ma þverra, Alls hofum Kvijda mist, Fyrer Synder sialfur deyde, Sakleysed aptur vañ, So oss til Lijfsins Leide, Lifande uppreis hañ.
I Upprisu JEsu Christi, Er þvi vor Huggan best, Sa Guds Giorningureñ fyrste, Gledur nu Hiortun mest, Pvi oll hañs Mañdooms Mæda, Minstañ Dugnad vañ, Sem Paulus riett mun ræda, Nema rijse af Dauda hañ.
Gagn þad hier ma heyra, Sem hefur allt Slekted Mañs, Og Avoxt añañ fleira, Af Upprisuñe hañs, Horfeñ Hrædslu Kvijde, Hiartans Fridur i Tie, Oss fagnar Faderen blijde, Fyrr þo ad reidur sie.
Birtest Meistareñ millde, Magdalenu þvi fyrst, Ad Kviñañ kuñgiora skyllde, Pañ Kvijda hefdum vier mist, Sem Eva yfer oss leidde, J Erinde Ovgarans, JEsus þvi Angre eydde, Og Upprisu Kraptur hañs.

Kiærleikureñ Christs þvi rædur, Hañ kallar af Elsku Root, Oß sijna blijda Brædur, Sem briootum honum æ moot, Þetta er þo alleina, Þeim til Huggunar tiaad, Sem Ydran og Trw hreina, Ödlast fyrer hañs Naad.

Upprisañ Christs oß kieñer, Kiærleikañ Himna Rans, Frelsareñ Fadine speñer, Fader og Ande hañs, Sierhvert Guds Barn med Glede, J gofugre Eingla Bygd, Siaalfañ sig þvi tiede, Sijnum af Ast og Dygd.

Birtest med Huggan hæstre, HErrañ sa kvittar Synd, Og liwfum Lijfs Ablæstre, Lagfærde Guddooms Mynd, Sem Adam Fadereñ froome, Feingna hafde mist, Er nu med biortu Bloome, Bætt fyrer JEsum Christ.

Vill hañ þvi hiaa oß vera, til Veralldar Endadags, Lausa vid Glæpe giora, Giefur sitt Umboð strax, Liwfum Lærefveinum, Lykla þad kallast Vallð, Lasta med liooßum Greinum, Lausner og Apturhalld.

Hiartans Gledena hæsta, Hofum vier Christner Meñ, Og añars Heims þañ ædsta, Upprisu Fognudeñ, Ad vona þad vijst og trwa, Vier munum Himnum æ, J Lioose lifa og bwa, Lifanda Gude hiaa.

Eigum vier Audlegd vijsa, Fyrer JEsum Christ Guds Son, Med Æru upp ad rijsa, Er su vor stodug Von, Hofuded vort og Herra, Med Heidre af Dauda rijs, Þvi maa Gledeñ ei þverra, Þar er oß Sælañ vijs.

Huggan mun ædre eingeñ, A allre Hormungar Tijd, Su Guds Born giæte feinged, ad gledia hier Hug siñ vid, Sem i Upprisu ad eiga, Endalaust Lijf og Frid, Vid milldañ Gud þar meiga, Mæla sem Eingla Lid.

Hrindum nu Hrædslu Kvijda, Hofdingia prijsum þañ, Fyrer oß eiñ ried strijda, Ovine sigra vañ, Sijdañ reis sæll af Dauda, Sætte oß Fodureñ vid, Ollum iñ vill biooda, J eilijfañ Dyrdar Frid.

Sie þier Lof sæte Fader, Sonur og Ande hreiñ, Sem Born þijn oll.

Þetta Kvæde kallast Hugvekia.

Siaalfur Sañleiks Ande, Sendur i Heimeñ þeñañ, Ad straffa Synda Safn, Þad er hañs Villd og Vande, Veigeñ til Lijfs þeim kieña, Sem dyrka Drotteñs Nafn, Hañ vekur oß upp ef vilium ad þvi giæta, Veit eg þeß eingeñ kañ med riettu ad þræta, Ad vier skulum fyrer Ydran Lifnad bæta, Ellegar Hefndar Reide Guds ad mæta.

Guddoms Giæskañ hreina, Giorer vid Christnar Þiooder, Sem Fader og Foostra trw, Eda so glogt ad greina, Sem goodlynd Hiartans Mooder, Hirter Born og Hiw, Lockar fyrst med liwfum Elsku-Raadum, Litlu sijdar ognar Ordum braadum, Eñ fyrer þad vier þetta Tyent forsmaadum, Prijsur hañ Vond og refsar þo med Naadum.

Þad er hid þyngsta Efne, Þa vier Skaparañ gooda, Faaum med fullu styggt, So ad med Heipt hañ hefne, Hiartad hid þolenmooda, wr Hoofe mun þa hryggt, A Ydranarlevsi

leyſe er hønum meſtur Leide, Til Aurvæntingar Veguna trw eg þad greide, Vare ſig hy... or ad vijſu eg þeſs beide, Vodalegt er ad bijda DRottens Reide.

Edre Virding eingeñ, Oſs maa bera til Handa, Eñ heita HErrans Børn, Po høfum vier hellſt til leinge, Hætt i þeñañ Vanda, Ad forſmaa Fodureñ vorn, So er nu komed hañ kallar hatt med Ede, Kañ hañs eingeñ ſtødva Ognar-Bræde, Fleygia ſkal þeim i Fiandans Kvaler og Mæde, Sem finſt ei ſkryddur hreinu Bruklaups-Klæde.

Hef eg þad Mark aa Heime, Hañ er komeñ aa Enda, Pvi ſpilleſt øll hañs Art, So ſem i Svefne dreyme, Sie eg nu hvar vill lenda, Koma mun Kalled ſnart, Añad hvort med Efſta Dooms Atkvæde, Ellegar Plaagu faarlegu Skadræde, Sem þad Noa Synda Hefndar Flæde, Vier ſiaaum þad gløgt, Og heyrum lijka bæde.

Amiñingar allar, Undañ lætur gaanga, Sem fordum Fadereñ trwr, Med klaarum Ordum kallar, Chriſtur aa Dyrnar baangar, So ſkielfur Molld og Mwr, A Himne og Jordu hrædeleg Undur ſyner, Hita og Birtu Sooleñ miog ſo tyner, Ad vijſu ræd eg vake þier Brædur mijner, Veralldar Skiemden JEſum Guds Son pijner.

Eyding Jorſala Borgar, Epter Taakneñ ſtooru, Med allſkyns Undrum kom, Oſs giefur Efne Sorgar, Eins og vær þeir fooru, Ad forſmaa Fridarins Room, JEſus Guds Son gaf þeim Bidſtund laanga, Gydingar feingu Amiñing ſo ſtraanga, Ongvan þyrfte epter ſlijku ad laanga, Alleins tekur i þeſſu Lande ad gaanga.

Oflaangt er nu ad greina, Undur og Byſneñ fleire, Sem friettaſt fyrr og nær, Oll hafa Pyding eina, Eingeñ læſt ſem heyre, Po kalle Fadereñ kiær, A einu Aare vijſt i voru Lande, Veſta Oraad bruggade Ohreiñ Ande, Ad ſijnn Lijfe ſiaalfur margur grande, Sierhvør bid eg ad hræddur og bliwgur ſtande.

Veit eg voru Lande, Veittañ meſtañ Sooma, Pad er þo allra yſt, Hier kom Heilagur Ande, Med hreinum Ordſins Liooma, Og kiende oſs JEſum Chriſt, Hafed er Jsland Himens aa Dyrdar-Palla, Til Helvijtis med Sneypu mun þad falla, Nema vier lærum Niniue Breytne alla, Naadugañ Gud af Hiarta til vor ad kalla.

Hier eru Hirdar gooder, Hier eru Biſkups Stoolar, Kyrkiur i hvørre Kraa, Klerkar aa Kieñing frooder, Komner i Landed Skoolar, So Lydureñ læra maa, Valldsmeñ taka nu Viſku nooga ad faanga, Ef villdu þeir epter Naadunum DRottins gaanga, Eñ fyrer þad vier elſkum meir hid Raanga, Allar Stietter þurfa Ognan ſtraanga

Valeñ til Saaluſorgar, Settur i hæſtañ Vanda, Eiñ andlegur Biſkup er, Sa þeirra Blood ſkal borga, Og braadlegañ Reikning ſtanda, ſem villt af Veigenum fer, Pvi maa hañ ei laata Mañvirdingar hlijfa, Mwtur og Gaafur verdur fraa ſier drijfa, Med Skleiſing Synda Saareñ upp ad rijfa, ſie hañ ei hræddur Rijkismeñena ad yfa.

Eirn Veg Preſtar aller, Eru i þeñañ Maata, JEſus Vmbods-Meñ, Kiørner riettu Kalle, Chriſtum ſkulu þeir jaata, Eñ Ogna Syndum ſeñ, Po Herra og Konga hafe Meñ fier aa moote, Heims Jllgiørder trw eg ad ſtraffaſt hlioote, Eñ vijſt mun oſs ad Virdingarnar prioote, Voru ſo marger lamder fyrer þad Grioote.

Vier

Vier vilium Hirdar heita, Og hallda en ædstu Sæte, Veralldar Virding med, Dæmunum DRottens neita, Dramba af Epterlæte, Eñ elska And og Fied, so færum vier hallded Hylle Rijkismaña, Vier hrædunst opt ad votta þeim ed saña, Saalar-Mord er Synder ecke ad baña, Svikuler Prælar vesta Plaagu kaña.

Þvi bid eg af Hiarta hreinu, Hirda og Brædur mijna, J Nafne DRottins nu, Ad verdum aller æ einu, Og alldrei lætum dvijna, ad kalla af klaarre Trw, Satan gamle sier þad lijdur ad Doome, Svikareñ oodur berst i litlu Toome, styggium hañ med hvessum Ordsins Hlioome, Hinum Trwlyndu vijs er Dyrd og Soome.

So hefur sett til Varnar, Siaalfur Skapareñ Piooda, Kong i Heime hier, Ad siaa til siña Barna, Og Siduna rietta biooda, Frideñ so feingium vier, Stioornar valldenu stondum ecke a moote, Strangañ Reikning trw eg þad giallda hlioote, Leggia a straffed Logeñ so eingeñ brioote, Lofs og Æru gooder Meñ ad nioote:

Þvi skal Valldsmeñ vanda, Og velia ad Heidre soñum, Og Hiartans hreiñre Trw, J slijku Starfe ad standa, Stioorna christnum Moñum, þo næest þad ecke nu, Med Fienu taka nu flester Vollden kaupa, Fær þau hvor sem meira vogar ad raupa, Fyrer Gyll og Hærfur Giafernar Silfurstaupa, gyrnest margur i vandañ Sess ad hlaupa

Nu bid eg Gud ad næda, Nærkvæmd Stioornarmaña, Og lijta a Lagaña Riett, Audur a ollu ad ræda, Jsland ma þad saña, Utvaleñ er eingeñ Stiett, Peningur leyser, Peningur lijka dæmer, Peningur margañ Boosañ Heidre sæmer, Peningalauser plaga ad kallast slæmer, Peninga giallded Landed ad Giædum tæmer.

Eñ Forsvar fær ad miña, Fatæk Piood i Lande, sem bæde er saar og siwk, sie eg þvi ongvañ siña, Po soddañ Lydum grande, bæde Frost og Fiuk, Fyrer Hwngur og Fatækt Hiooneñ verda ad skilia, Hrakeñ i sundur moote DRottens Vilia, Eñ Frillulijfe og Hordom marger hylia, hafe saa Fie sem beider þess ad dylia.

Hier giorast Harska Doomar, Hvatskeytleger wr Maata, hellst uñ Hioonaband, Þegar eiñ af Jllsku roomar, Ad hañ vilie skiliast laata, Pad geingur honum i Hand, Eñ Logmaal DRottens lioost mun añad hliooda, ad legge eige þvilijkt Trygda-Maal fyrer Odal, Valldsmeñ bid eg ad virde mier til gooda, Vil eg þeim slijka Villu mest forbiooda.

Þo hafe þeir Mañvit meira, Mælsku og Orda-Prijde, Gud hefur giefed þad allt, Þess sem þægu þeir fleira, Þarfara sie þeir lijde, Og hygge ad Hiooled er vallt, Veit eg i Dag ad Vallded er þeim i Hende, Vijst er æ Morgun Tigneñ fraa þeim vende, siaalfur David Sætleik Dygda kiende, Salomon bidur ad Gud sier Vijsdoom sende.

Hugvekia skal heita, Hættureñ Orda lioose, Saa er eg samde hier, Riett vil eg ongvañ reita, Ræde þvi hvor og kioose, ad hafa hana heim med sier, Reikna eg þañ sem reidest Kvæde mijnu, Riettañ Ovin JEsu Christi Pijnu, Guds Born munu þad geima i Hiarta sijnu, Giefdu DRotteñ Framgang Orde þijnu.

Hugboot

Hugboot kallast Kvæde þetta.

HErra JEsus hreirn og trwr, J Hiarta bygge mijnu, So hrynia mætte af Hvormum Skwr, Med heitre Astar-Lijnu, So burtu flyie Syndeñ swr, fyrer sætu Orde þijnu, So glediest Saal i Hollde hier, Hiñna Fadereñ giefe þad mier, Eg fordest Faar og Pijnu.

Mig hefur faangad meinlegt Strijd, Mun þvi faatt til Boota, Lifad hef eg so lаanga Tijd, ad Lijteñ alldrei brioota, Kient Ovandad Kvæda Smijd, med Kallse og Hædne lioota, Hier med blindad Hiartad mitt, HErrañ JEsus giefe þad kvitt, Og lаate mig Lijknar nioota:

Aumlega hefur mig Verollden villt, Af Veigenum Lijffins klаara, Flestu ollu fyrer mier spillt, sem fleire hun kañ daara, Po være þeim nu ad vakna skyllt, Sem vel eru komner til Ara; Ad kieña Heimsins kolldu Raad, Christur JEsus giefe ofs Naad, Fyrer sijna Pijnu saara.

Fer eg nu riett sem Saudureñ saa, sem sier kañ ecke ad biarga, Pegar hañ hvarflar Hiord i fraa, Og hitter Obygd marga, Ongus Skioole mæta maa, J millum grimra Varga, Goode Hirder giæt þu mijn, Græddareñ JEsus Lombum þijn, Lаattu ei Leoneñ farga.

So er eg lijkur Synenum þeim, Er sijnu Gotse eydde, Med Saurlifnade og Synda Keim, So sem ad Lysteñ beidde, Peinkte ei fyrr til Fodurs sijns heim, Eñ saarlegt Hungred neydde, J Vtlegd slijka eg hefe hitt, Sro ei maa eg nefnast Barned þitt, Nema JEsus aptur leidde.

Afrækt hef eg oll þijn Raad, Miñ Elsku Fadereñ hreine, Margt ed gooda mieg forsmаad, meir eñ eg þad greine, Hefur mier þvilijk Heimskañ braad, So hættlega komed ad Meine, Vtañ þad græde JEsus Dygd, Endalausa bære eg Hrygd, Med saaru Swtar Kveine.

Forþlent hefe eg fyrer þa Smaan, Fadereñ þijna Reide, Eg hefe straffad allt þitt Laan, Eñ ongvar Packer greide, Vered so allrar Elsku aan, Af þvi trwe eg þad leide, Hiartad mitt er helldur kallt, HErrañ JEsus græde þad allt, Blijdlega eg þess beide.

Saaleñ mijn af Syndum mædd, saart mun hun Hefndum kvijda, Vid þañ dapra Daudañ hrædd, Og Dooms-asfelled strijda, Vtañ hun verde aadur grædd, Fyrer JEsu Nafned frijda, Hañ eiñ trwe eg heñar Saar, Hrædslu Sorg og giorvallt Faar, Bæta eñ Briooosted þyda.

Nu skal leita ad Lækníngs Boot, Og Lausnarans vitia Naada, Bidia hañ af Hiartans Root, ad hepta Illsku braada, So eflast mætte Ydran flioot, Og er þa gott til Raada, HErrañ JEsus Hiaalpare miñ, hijngad sentu Anda þiñ, Ad blijdka Briooosted þiaada.

Heilagur Ande huggar mest, hrellda Saalu og mooda, Klaara Trwna kieñer best, kveiker Elsku gooda, Ongvañ faaum vier ædra Gest, þvi auma giorer hañ frooda, Herrañ

añ JEsus Himnum af, Hijngad sende og sijnum gaf, Huggarañ þeñañ Piooda.

Kiære Fader eg kalla nu, Fyrer Krapt hins Heilaga Anda, Auk þu mier þa Ast og Trw, Ad ei meige Flærdeñ granda, Son þiñ goodañ sender þu, Ad svipta oss øllum Vanda, JEsus giørdest Mañleg Mynd, Meinlaus leid fyrer vora Synd, Anaud allra Handa.

Herra Gud eg þacka þier, Af þydum Hiartans Gruñe, Fyrer Astgiof þa er af øllum ber, Og eingeñ trw eg þad kuñe, Ad skilia riett sem skilldugt er, Edur skyra þad med Muñe, Ad þu gafst oss JEsum Christ, Med allre Naad og Sæluvist, Af instum Elsku Bruñe.

Fyrer þad høfum vier feinged Nægd, Og flest øll Lijfsens Mæte, A hørdum Doome hlíootum vægd, Hvør Mañ ad þvi giæte, Odlunst þar med ædsta Frægd, Og Arf i Himna sæte, allskyns giæde Ondeñ fær, JEsus er vor Brooder Kiær, Christna trw eg þad kiæte.

Gud vor Fader Skiølldur og Skiool, Skapareñ allra Kinda, Þu sem giørder Heimsins hiool, Hafed sem Lopt og Vinda, Lætur skijna Lijknar Sool, Ad lysa Heimen blinda, Bid eg fyrer JEsu blijda Naad, Blessan þijna og Gudlegt Raad, fraa Haaska oss øllum hrinda.

Lifande Guds Son Lijknarbraut, Læknareñ allra Meina, Hlydne þiñar Heimureñ naut, Hiaalpena fieck hañ beina, Syndum øllum svipter braut, Sañlega ma þad greina, Gief þu oss þiñ Giæsku Frid, Grædareñ JEsus þess eg bid, Himna Liooßed hreina.

Heyr þu ed gooda Hugarens Traust, Heilage Gudooms Ande, So Saaleñ verde i Hrelling hraust, ad hugga þad er þiñ Vande, Er þijn Bygdeñ efunarlaust, J insta Hiartans Lande, Gled þu oss i allre Neyd, Fyrer JEsu Christi Pijnu og Deyd, So Angred alldrei grande.

Þier fel eg a Hende Fadereñ sæll, Foolked og Eigu mijna, otrur Heimur er ecke dæll, Med alla Hvecke sijna, Af þvi kryp eg aumur Præll, Under Blessan þijna, Laattu oss ad Lyktunum faa, Lifande JEsus Sæluna þa, sem alldrei naaer ad dvijna.

Þa sundur skilur þu Saude og Kid, siaalfur a efsta Doome, Giefdu eg verde a hægre Hlid, Himna Kongureñ froome, Þo lijtt hafe eg þar leitad vid, Lijfs i goodu Toome, Sæte JEsus Sigureñ þiñ, sie þa Hlijfdar Skiølldureñ miñ, so alldrei eydest soome.

Heilagur Ande Hiaalpeñ good, Hrærdu Twngu mijna, Þvi maa kalla christeñ Þiood, Kvæded Hugboot sijna, Orda snilld er ecke Frood, Odureñ skal þvi dvijna, Gief þeim JEsus Gledeñar Stund, sem girnast þeñañ Mærdar Fund, so eydest Angur og Þijna.

JEsus Nafne añ eg best, JEsus bid eg mijn giæta, JEsus veit miñ allañ Brest, JEsus trw eg hañ bæta, JEsus hefur oss elskad mest, Þvi ongvañ vill hañ græta, þyge JEsus þetta Smijd, Þier sie Heidur aarla og Sijd, Herranum Himna stræta.

Añan

Auñur Christeleg Jaatning.

HErra JEsus Hiaalpeñ mijn, Heyr þu hvørs eg beide, Mælskuleyser Mylldeñ þijn, Til miwkra Orda greide, so vakna mætte af Svøfne sijn, Synda Kroppureñ leide, Sañlega hefur þijn saara Pijn, Sigrad Fødursins Reide.

Mijna veit eg marga Sekt, Moote JEsus Raade, Satan hefur mig sviked og blekt, Seint eg þessa gaade, Hollded aumt eg elskade frekt, Alldrei Heim forsmaade, Af þvi dofnar Andleg Spekt, Eilijfur Gud mig naade.

Pesser hafa mig þrælkad mest, Og þiaad i sterku Hallde, Oviner Prijr sem megna mest, Mørgum koma ad Giallde, Heimsins Oraad hylleſt flest, Hugureñ Dygda kallde, Eñ gleymer þeim sem biargar best, Boot er i JEsu Vallde.

Hier til hafa mig Hoor-Born Sis, Heimsins giørt ad þvijnga, Dramb og Reide dadlaus Tvs, med dauflegum Ausundar stijnga, Ofneyslañ vill jmpra þau, Og Agyrnd Snilldar-Pijnga, Løstañ mest af Leteñe droo, Lijkamans Fysneñ krijnga.

Aungvañ hafd eg Mañdooms Maatt, moote Slægdum Fianda, Pvi gat Heimsins Blecking braatt, Bægt mier loks i Vanda, Jñra Mañ eg aangrade þraatt, Illkañ Hollds maa granda, Hrædunst eg þvi Hefndar Paatt, Eñ hiaa mun JEsus standa.

Fer eg nu riett sem Flootta-Meñ, Peir faangner eru i Strijde, Burt wr Fiøtrum Ovina eñ, Aptur komast um sijder, Athvarfs leita aller señ, Ongvo so þeir kvijde, Eñ eg til þess Jaarn-Hlids reñ, Sem JEsus ver med Prijde.

Fly eg nu til þijn Fadereñ miñ, Fyrtur øllu Grande, Sijdañ mig frelste Sonure ñ þiñ, Og sadde Heilagur Ande, Hæle slijkt eg hvørge fiñ, J Hættu Veralldar Klandre, Laattu glediast Præleñ þiñ, aa þijnu Fooſtur-Lande.

JEsus er mitt einka Traust, JEsus Lækner Meina, JEsus leider Efunarlaust, Oss aa Lijfsbraut hreina, Athvarf vijst og Verndeñ hraust, Veit eg ei slijka neina, Helgum Fødur af Hiarta og Raust, Honum skal Losglørd greina.

Pijslarmiñing.

HIñ helge Paulus hefur þad kient, Ad hvor Mañ skyllde læra, Og kieña ødrum miwka Ment, Miña aa, Hvorn sem maa, Med Andlegum Kvædum kyña fraa, Christi Lofenu skiæra.

Pessu næst i Nafne Christs, ad nema þad allt og viña, Hvad vier giørum med hreiñre Lyst, Fyrer Heiller þær, Pockum vær, Ad oss var giefeñ JEsus kiær, Ei skal Lofenu liña:

Lof-Kvæde mig laangar þier, Lausnare miñ ad færa, Pvi þu leidst i Heime hier, Harda Neyd, Pijst og Deyd, Pad giørde mijn Synd og Saurgan leid, Sie þier Lofed og Æra.

Eg miñest a þad millde verk, Og mykla Elskuna þijna, Pa þijn Hiaalpar Hondeñ sterk, Haade Strijd eina Tijd, Vid Daudans Kvaler og grimdar Grijd, Sydingar saart þig pijna.

Vitnis Meñ þu valder tolf, ad Verke og Orde þijnu, Og villder þeirra Vitskugolf, Og veykañ Mætt styrkia þrætt, so ættsamlega a allañ Hætt, Adur eñ þu gieckst til Pijnu.

So jñeleg voru Ordeñ þijn, Og elsku Bæneñ klaara, Pa þu lijka miñtest mijn, eñ Meined bar, Hiartad þar, sem af Ordunum þijnum auglioost var, Og Angurtregan- um saara.

J Grasgardenum þu giorder Bæn, Med Græte og Hugarens Moode, Pijn var Hiartans Hlijdneñ væn, Eñ Hrygdeñ kañ veykia Mañ, So ad af Hollde sialfs þij- ns rañ, Sveiteñ nidur med Bloode:

Fyrer bloodugañ Sveita Bæn og Taar, Og Beniar allar þijnar, Fyrer Pyrnes- Koronu og Sijdu-Saar, Siædu mig beide eg þig, Elskañ Fodursins jñeleg, Eymd- er bæte mijnar.

Undañ falla flest øll Mein, J Frasøgn Pijnu þiñar, Þviad eg vil þau Ordeñ ein, Jña hier Hialp þu mier, Sem a Krosse þijnum talar og tier, Traust er Saalar miñar.

Med Bæn og Angre biooftu þig til, Blessadur JEsus goode, Pijns Embættis þvi ad eg skil, þu hefur kient mier þad tvent, Þo Odygd hafe mig hvorn Dag hent, Þad hefur þu grætt med Bloode.

Af Fodurnum varstu valeñ og sendur, Og vijgdur af helgum Anda, a Alltare Kross med klærar Hendur, Kieñemañ elska eg þañ, Sem fyrer siñ Lijd so foorna kañ, Og frelsa af øllum Vanda.

Piñ Kieñemans Skrwde kostulegur, Kaupest ei med Verde, Þad er þo Lydsins Lausnarvegur, Lijkameñ þiñ Hæred og Skiñ, Bloodugur allur Biskup miñ, Boot fyrer Synder giørde.

Þesse Skrwde þijnum Fodur, Þo hlaut best ad lijka, Huxa eg uiñ þad hvørn Mañ skiedur, Ef hañs er Barn sært med Jarn, Þo leid Skapareñ Giæskugiarn, Fyr- er glatada Hrelling slijka.

Hafeñ og streingdur a hardañ Kross, Var Herrans Brwkureñ hreine, Fullur af Ast med Fadm og Koss, Foorneñ dijr sig til byr, ad taka vid þeim sem til hañs flyr, Þvi talar hañ sem eg greine.

J fyrsta Orde Fodureñ bad, Forlæt Kvølorum mijnum, Þeir vita ei hvad þeir hafast nu ad, Hiartad þitt giefe þad kvitt, Hier grædde JEsus Meined mitt, Med miwkum Ordum sijnum.

Mijn hafa dæarleg Verkeñ vijst, Vallded JEsu Dauda, Hañs Hendur og Fætur og Hiartad nijst, Hørmung sæar sijd og Ar, Fyrer þad skylld eg fella Taar, Ad Flo- ode Blooded rauda.

Vid Postulañ Jon og Mariu Mey, Mællte hañ ødru siñe, Siæ þu Mooder syrg þu ei, Sonur þiñ er þar hia þier, Postulanum hañ tiæer og tier, taktu vid Moodur þiñe.

Andleg

Andleg Meining Orda hañs, Er sem hier skal greina, Kyrkiañ er Mooder Kieñema ñs, Kiærlega bad nu um̃ þad, ad hun skule foostra hañ i stad, þvi heñar er Lækner meina.

Vid Ræningiañ þu rædder blijdt, Sem tiede til þijn ad Venda, Er þad þridia Orded þitt, Jesus hier þañeñ tier, J Paradijs þa skalltu med mier, a þessum Deigenum lenda.

Hier giefst øllum Huggun merk, Sem Hofuded missa verda, Fyrer Odæda Illsku Verk, ef jdrast hreint þo þad sie seint, þetta Ord sem hier var greint, þeirra Trw skal herda.

Þad fiorda Ord i fullre Naud, Til Fodursins JEsus kallar, Þvi yfergafstu mig Gudmiñ Gud, Giætum ad i añañ stad, Mañs Natturuna þreytte þad, Ad þola fyrer Synder allar:

Þvi var Grædareñ Gud og Mañ, So giæte hañ sigrad Dauda, eitt er mest þad angrar hañ, Sem epter fer Lausneñ er, Af flestum øllum Forsmaad hier, Þad fieck hønum aflad Nauda.

Þessu næst ad þyster mig, Þa nam Jesus mæla, Gall og Syran svivirdeleg, Var sett fyrer Muñ a lijknar Bruñ, Hañs Þrautar Neyd er þæg og kuñ, Þeim sem bweñ er Sæla.

Hañ þyste og Lyste og langade mest, A Lausn og Frelse Þiooda, Þa var uñeñ Þrauteñ flest, þegar i Stad talar hañ þad, Fullkomnad er Frelsareñ kvad, Foornar Verked gooda.

Foorner og Offur fordum Tijd, Fyrr voru steikt a Ellde, Þad þyder Christi Þrautar Strijd, Þañeñ fer hlyttu mier, Af logande Ast, Sem lysest hier, Hañ Lijfed i Daudañ sellde.

Talar hañ loks i siounda siñ, So med Roddu skiærre, Nu fel eg af elsku Fadereñ miñ, Fagra Aund i þijna Hond, Þvi laus er hun hier vid Lijkamans Bond, Eñ lifer i Vegsemd hærre.

Hier kiende JEsus Andlaats Ord, Elsku Børnum sijnum, So fordest Saaleñ Satans Mord, Seig þu Mañ eins og hañ, Fyrer þañ Sigur ed Frelsareñ vañ, Þa fagna eg Dauda mijnum.

Eilijft Lofed af Elsku Maatt, JEsus vil eg hier vanda, Æru og Dygd a allañ Haatt, Er þijn Þijn Lækning mijn, Fyrer þad aukest Frægdeñ þijn, Med Fodur og Helgum Anda.

Hvad maa eg Gude giallda a moot, Fyrer Gaafuna hvørre meire, Nema hreina Ast af Hiartans Root, Hiaalpa þu nu, Veykre Trw, So alldrei liñe Lofgiord su, Og locke eg til þijn fleire.

Hier maa eg læra HErra miñ, Hvad hørd var Fodursins Reide, Þad kostade dyrañ Daudañ þiñ, Eñ dugde ei eitt añad neitt, Ad stødva Skaparans Hiartad heitt, Þad Hefndar Gialldred greidi.

J Añan Maata er mier kient, Ad Eymdum Syndar giæta, Eitred þad hefur Satan sent, So varrom Veralldar Skøm, Ad Eingell maatte eige þa Vøm, Nie oñur Skiepnañ bæta:

J Pridia Lagenu þyrftum vier, Ad þacka og miñast leinge, Þvi Eilifuna hefur þu audsynt hier, Aumum Præl, Preñing sæl, Þu kiender i Brioſt ĸnn Barna Væl, Pad hætt gat Skiepnañ eingeñ.

JEsus fañ þad Oska⸗Raad, Fyrer oss gaf Lijfed i Dauda, Fodursins Hiarta fullt af Raad, Fram̃ gaf hañ, Saklausañ, Pad til Fridar og Frelsis vañ, Fortapadra Sauda.

Þo Reideñ Guds og Riettarhalld, Sie Raunar strangt med ollu, Syndeñ beisk og Satans Valld, Sagda eg hætt, Pad er nu grædt, Lausnareñ hefur þad liwfur bætt, Og loked upp Himna Hollu.

Hvad vill angra Hiartad mitt, Eda hvad skal aa mig bijta, Þvi Helge⸗Offred hefur nu þitt, Sem hier var rætt, Fyrer mig bætt, J Augsyn Fodursins ilmar sætt, So eingeñ maa mig lyta.

Laattu mig nioota lifande Gud, Lausnarans dyrra Unda, Hañs heilaga Blood i hvorre Naud, Hæge mier Treyste eg þier, So meige eg þad hvorn Dag miñast hier, Og Millde Verkeñ stunda.

Laattu vondañ Verалldar Heim, Vid mig ongvo raada, Girnder liootar Gull nie Seim, So gleyme eg þier, Styrdu mier, Þijnum Limum ad þioona hier, Þeim til Styrks og Naada.

Pa Hiordu og Lyd sem hefur þu nier, aa Hende faled ad giæta, Miñ Barna Hoop og Kviñu Kier, Kys eg nu, Bid eg af Trw, Goode Hirder geymer þu, Fyrer Giæsku Blooded sæta.

Pad er mijn Trw ad þesse Þijn, Og þiñ eñ bitre Daude, So sie Vorn og Verndeñ mijn, Ad viñe Boot, Glæpa Noot, Mijn Hreckia Voñ og Hneyxleñ lioot, Hylur þiñ Dreyreñ raude.

Þijslarmiñing Obreytt Ord, Eg vil kieña laata, Þau eru hellst fyrer þessa giord, Sem þeinkia aa, Mæduna þa, Sem Christur þolde Krossenum aa, So kyñum vier Synder ad graata.

So skal lykta Liooda Paatt, Med Lofgiord epter Vanda, Hvor þad kvedur og huxar þraatt, Hlioote hañ Frid, Eg þess bid, Frelsarans aukest Frægdeñ vid, Med Fodur og Heilogum Anda.

Mariu Viisur.

Mjwkast villda eg Mærdar⸗Vers, Moodur DRotteñs vanda, Maa hun vel kallast makleg þess, Meyañ hrein, Fyrer þañ Svein, Sem fædde hun oss fyrer utañ Mein, Af Umbwd Heilags Anda.

Fornu Skaalldeñ frood og ment, J fogru Versa Smijde, Hafa so dyra Dicktañ kient, Þvi DRotteñs Mær var þeim kiær, Eñ nu valla eirn þañ fær, Sem aa þær Viisur hlyde.

Mier virdest ef mætta eg þad, Fyrer Moñum voga ad ræda, Ad sitt sie hvorium Sidvenium

ønum ad, J sagdre Grein Jomfrw hrein, Ef ad nu fiñast ecke nein, Efneñ Mariu Kvæda.

Hin fornu Skalldeñ fooru villt, Pad finst i þeirra Ode, Pavans hefur þeim Prêdikun spillt, Pa prwdu Frw bædu af Trw, Eñ øngvum heyrde Ærañ su, Vtañ þier Skapareñ goode.

Nyiu Skalldeñ nu eru bleft, Nælega var eg so leinge, Eg hugda mesta Synd og Sekt, Ef saung til þess Mariu Vers, Mañ eda Kviña i Maale hress, Ad Maria Losgiørd feinge.

Nu vil eg bæta beggia Raad, Pvi bid eg þess Heilagañ Anda, Ad Mariu Sonarins miwka Naad, Mier sie nær og Hiarta kiær, So Mooder þiñe Meistareñ skiær, Mætta eg Hrooduren vanda.

Giør þu mig so goodañ Smid, Grædareñ Elskurijke, Af fornu Gulle fægde eg Rid, Par fared var villt og Losenu spillt, Eñ Mariu feinge eg Heidran hyllt, So Himna Fødurnum lijke.

Pvi skilst mier nu ad Skripteñ hrein, Skipe þad Christnum Pioodum, Heilaga Meñ i hvørre Grein, Heidra vijst Eñ mier lijst, Hun Jomfrw Maria ecke sijst, Æruverd af Flioodum.

J þeim Dickt hun orte frood, Fyrer Jñsaad Heilags Anda, Jomfrw Maria milld og good, mæler so hlyttu aa, Sæla munu mig seigia og tiaa, Sveiter allra Landa.

Hvørke Troll nie heidner Meñ, Hana nu sæla kalla, Pvi eigum vier Christner aller señ, Efunarlaust af Huga og Raust, Sem aa Lausnarañ setium lifanda Traust, Ad lofa hana Æfe alla.

Pvi eigum vier fyrst ad athuga hier, J insta Hiartans Lande, Hvørsu Dygdeñ hæsta er, Himnesk Raad ad hefur gaad, Lijtelæte er soddañ Saad, Pvi sinte Heilagur Ande.

Pessa Dygd ad DRotteñ saa, Af dyrstu Himna Sæte, Sem miwklynd ræder Maria, minkar sig þackfamlig, Ambaatt sijna upphoof mig, Saa elskar Lijtelæte.

Pa Himna Fadereñ Hiarta goodur, Heimenum Lijfgan sende, Sýnenum sijnum mæta Moodur, Meigum vier siaa hañ valde þa, Sem Lyteñ øll voru langt i fraa, Liwfare hvøriu Kvende.

Meistarar frooder mæla so, Ad Maria Fiortan Vetra, A liwfre Bæn mun liggia þa; Vm Lausnarañ bad i sijnum Stad; Pa Gabriel kiemur med Guddooms Raad, uñ Gietnadeñ øllum betra.

Lucas gløgt þar greiner fra, Hvad Gabriel talar til heñar, Heil sæl Meyañ Maria, Med þier er DRotteñ hier, full med Naad þu Bloomañ ber, Blessud a medal Kveña.

Maria vard i Huganum hrædd, Hun huxar uñ kvediu faña, spyr þvi hun villde verda frædd, Vijsa þu mier hvørneñ skier, Gietnadur sa þvi eg saklaus er, Af Sambwd allra Maña.

Pu fanst hia Gude fagra Naad, Og fæder Christum hreina, Heilar Anda hid hæsta Raad, Med Helgan sijn kiemur til þijn, Eñ Mañs vølld ei nie Edlis Pijn, So

øngra

ongra kieñer Meina.

Elisabeth Syster þijn, A siotta Manude Burdar, Fyrer Almaatt Guds ielle sijn, er Oliett nu Maria Frw, Guddooms Naad sem gaf þier Trw, giorer þad margañ furda.

Ambaatt DRottens er eg kvad hun, Ord Guds vid mig fyllest, A þau legg eg ongvañ Grun, Er til sañs Maattureñ hañs, langt yfer Skilning Skiepnu Mañs, Pad skeikar ei nie villest.

Epter Skilnad Eingelsins, Jomfrw Maria vende, Til Fiallbygda ad frietta hins, Sem fyrr eg giet um̃ Elisabeth, Frændkonu siñe fagnad liet, Pa fundust þesse Kvende.

Elisabeth seiger þa fyrst, Sæl ert þu sem trwder, Af Kvediu þiñe kiende eg Lyst, J Kvidenum spratt, Upp Barned glatt, Ord Guds fyllest a þier satt, þvi ertu DRottins Mooder.

Jomfrw Maria Elsku fylld, Af Ordsins hreinu Sæde, Kvinnar oll og kvedur med snilld, Kurteisligt Kvæded slijkt, Magnificat Meistara dickt, Sem minst var fyrr i Kvæde.

Maria liet i liose hier, Lifande Trwna hreina, Hvorrar Art og Edle er, A Ordenu best, hafa sig fest, Par Dygda bloomstreñ fylgia flest, Fleire eñ eg kañ greina.

Lofgiord soñ af liwfre Ast, Og Lijtelæted gooda, Hlydneñ væn med heñe sast, Hreinlijfs Dygd, fyrer utañ Blygd, Droo sier hvorke Dramb nie Stygd, Af Dæmum Heimsins Piooda.

Lofed þad Mariu lijkar best, Vier lærum heñar Dæme, þa Skapareñ giefur oss, Giædeñ flest, Sitt Gudlegt Ord, og Lijffsens Bord, Hañ þyggur a moote Packargiord, Og þydlegt Dygda næme.

Liuf Maria lijkest hier, Vid Lyd þañ Christne heiter, Sem JEsum Christ fyrer Briooste ber, Pvi Brædur hañs, eru til sañs, Kioreñ til hæsta Himnarañs, Sa Hlydne DRottne veiter.

Æfeñ Mariu Eymdum fylld, Oss skal vera i miñe, Fæder DRottens Moodur milld, Siñ mæta Son, Lijffsins Von, J Asnastall sem añañ Pioon, ung i Faatækt siñe.

Epter þad med Joseph hlaut, A Egypta Land ad flyia, Eñ sijdañ kom hun i þyngstu Praut, þegar hun tvist, hafde mist, Burtu fra sier, Barned Christ, Pad Boko mun Hiartad lyia.

Harme Prwnged heñar Brioost, Hañs ad leita naade, Sem Maria sialf hun mæler lioost, Hia Meistorum sañ, i Kyrkiu hañ, Slijkt kiemur opt fram̃ vid Christeñ Mañ, Sem Kvoleñ i Heime þiade.

Vier þikiunst og missa þegar i stad, Peñañ Christ ad giæta, Pa Hrelling kiemur oss Hondum ad, So Hiartans rañ, Ei glediast kañ, J Kyrkiu faaum vier funded hañ, Fyrer hañs Orded sæta.

Nu skal fylgia fram̃ a leid, Um̃ Frw Mariu ad ræda, Hvorsu hun saara Hrelling beid, Pa hieck fyrer oss, uppa Kross, Heñar Sonur þad sæta Hnoss, Og sa hun hañs Under blæda.

Ecke

Ecke fæ eg þad Ordum tiæd, Þvi ei vil eg Rædu leingia, Hvorsu hun munde af Harme þiad, Eñ Huggun fær blessud Mær, Siaalfur gaf þad Sonureñ skiær, Ad Sorg næde ecke ad þreyngia.

Sverd þad gamle Simeon gietur, Signad Mariu Hiarta, Sært og smoged i giegnum gietur, Græted Fliood hia Krosse stood, Eñ Meistarans JEsu Myskun good, Mykte Hrygdar Parta.

Siæ þu þar er Sonureñ þiñ, Seiger hañ þa til heñar, Jon Postula i añad siñ, elskuligt er ad heyra slijkt, Par er þijn Mooder þeinktu rijkt, A Pyding Rædu miñar.

Sonureñ leid og Mooodereñ med, Minstu Pyding fuña, Christni good sem glogt var tied, Grætur eñ þa vonder Meñ, Guds Born þiar og þvijnga i señ, Po Prauter verda ad kaña:

Fognudur Mariu fleire eñ Hrygd, Finst i helgu Letre, Heilax Anda hin hæsta Dygd, Hana huggade þrætt, Dag sem Natt, Um DRottens Mooder mæle eg fatt, Nema Mey var eingeñ betre.

Dygda Speigell er DRottens Frw, Pau Dæme giefur oss ollum, Af hreinre æstgiof Hiartans Trw, Ad heidra hañ Gud og Mañ, Sem Blessan giefur og biarga kañ, Bæde Konum og Korlum.

Vorum vier fordum villter so, Ad villdum a hana trwa, Og tilbidia eirneñ þa, Alla señ, Helga Meñ, Lof sie Gude hañ leysde oss eñ, A Lijfs veg aptur ad snwa.

Nu vil eg helldur nockurn Part, Til næmes oss ad skijra, Hvorneñ þeim sie heidre vart, Sem Heilogum ber, Og skylldugt er, Heilagur Ande hiælpa mier, Og hañs Fullteinged dyra.

J fyrstu skulum vier þacka þeim, Sem þa hefur giort so Frooma, Oss hefur skapad og allañ Heim, Vor einka Gud, duger i Naud, Sem ongvum villde og oss forbaud, Odrum giefa siñ Sooma.

Eñ fyrst vier heyrum helga Meñ, hafa so Trwna gooda, Pa er oss best ad bidia i señ, Hañs Blessada Nafn, Sem eñ er jafn, Ad drageft til vor þad Dygda safn, Sem dæmeñ þeirra hliooda.

Um Afgang Mariu meint var so, Hvad Mwkar villter giordu, Med Hollde og ondu Himnum a, Ad hun sie þar, J Eingla skar, Hvad i allañ Mæta oriett var, Pvi hun er hier grafeñ a Jordu.

Eñ þad er mijn Trw ad Sæleñ sæl, Soddañ helgra Maña, Kieñe hvorke Kvol nie væl, Sie komeñ i Frid, Hia Himna smid, Af innstum rootum eg þess bid, Ad vier meigum þvilijkt kieña.

Pvi vil eg uñ alla Æfena mijn, uña Dygdarijkum, Meistareñ JEsu Mooder þijn, Og morgum þeim nu i Heim, Sem hallda þier med Hondum tveim, So hlioote eg vist med slijkum.

Maria klar af Meyunum hrein, var Moodereñ good ad Christe, Heñar þeña hrei,

na Svein, Hiartans ſkart Liooſed biart, Pad bleſſada Hnoſs af beſtre Art, Bid eg ad med mier giſte.

So lykta eg Dikt og Liodeñ good, Lof ſie gøfugum Herra, Peñañ kieñe eg Piodum Ood, Preñing eñ heidre Meñ, Sem allt gott veiter øllum ſeñ, Og alldrei naaer ad þverra.

Vijſur um̃ ſaña Jdran og Avøxtu heñar.

POſtuleñ DRottens Paall med Ordum blijdum, Predikar oſs af Deigenum harla frijdum, Ad Noott med hordum Hrijdum, ſie horfeñ Chriſtnum Lijdum.

Vill þad Paall ad vake nu hvør ſem añar, Verkeñ Myrkra Pienorum DRottens bañar, Saaleñ þetta ſañar, Pa ſæta Liooſed kañar.

Vek þu mig DRotteñ vel med þijnum Anda, Vær mig ſiaalfur Snørum hins illa Fianda, Laat mig ſtodugañ ſtanda, So Strijd meige ecke granda.

Vek þu oſs upp med vormum Hvarma Taarum, So vøkum vier þraatt med Aſtarhuganum klaarum, Og Jdranar Anda ſaarum, Sem Eymder Synda Baarum.

Svefn og Prønge ſigrad hefur mitt Hiarta, Synda Lyteñ herfelegana ſkarta, Jdranar alla Parta, Oſs efle Sooleñ biarta.

DRotteñ JEſus Dagur og Sooleñ ſkiæra, Duga mier ſañañ Angurtregañ ad læra, Trw laat Hiartad hræra, Og hreinañ Avøxt færa.

Skrijd mig Herra hreinu Brullaups Klæde, Sem hylur og pryder laſta forlioott Æde, So allſkyns Andar Giæde, Aptur eg hreppa næde.

Pad fagra Klæde Fader vor Adam miſte, Fyrer þad Tioon i Harmadalnum giſte, Nu hefur vor Herra Chriſte, Høfud-Gull ſært og Niſte.

Pitt Riettlæte þeim er i Trwñe ſtanda, Er þetta Klæde bwed med Liſt ad vanda, Fyrer Ablaaſtur þijns Anda, So ei ma Satan granda.

Med Gimſteinum Gulle bwed er vijda, Gudvef þeñañ Dygdabloomſtreñ prijda, Fyrſt Packlæted þyda, Og Poleñmædeñ frijda.

Siea þu nu til eg ſaurge ei þetta Klæde, Vid ſiaalfañ Chriſt eg Aſtſamlegana ræde, Pvi bid eg þijn Giæſkañ græde, Mijn Glæpa Vom̃ og Bræde.

Auk mier Trw og Elſku þar med hreina, Allar Dygder framar eñ eg kañ greina, Pu kieñer miña Meina, Eg ma þad hvørn Dag reyna.

Fyrer Lijfed og Heilſu Lofgiørd vil eg þier færa, Lauſnareñ JEſus Fodur og Anda kiæra, Pier halldeſt Heidur og Æra, Himna Liooſed ſkiæra.

Vijſur um̃ þad ſæta Nafned JEſu.

JEſus Nafned er einka ſætt i Muñe, Pad efler ſaña Glede i Hiartans gruñe, Skyllt er ad eg þvi uñe, Po odru gleyma kuñe.

JEſus Nafn þad hiaalpar wr hvorium Vanda, Hormung lætur ongvum ſijnum granda, Oſs leyſte wr Fiotrum Fianda, Frelſareñ allra Landa.

JEſus

JEsus Nafn var giefed ad Guddooms Raade, Gabriel þetta Jungfrw Mariu tiade, Þu fæder ann Synda Saade, Sveinbarn fagurt a Laade.

JEsus skal þad edla Barned heita, Af þvi hañ Lydum Syndalausn kañ veita, Med dyrum saara sveita, siña er komeñ ad leita.

JEsus gieteñ af Orde Guds med Vijse, Vtlijdande af Meyar skiæru Lijfe, Vid saaru Synda Kijfe, sijnum Krisnum hlyfe.

JEsus fæddur i Anaud Heims so strijda, Allskyns Neyd og Saarleik villde lijda; sijna svipter Kvijda, Sañast þad so vijda.

JEsus Freistne Andskotans ried viña, Og þañ Sigureñ gaf þier Kall og Kviña; Blooded Benja þiña, Booteñ er Synda miña.

JEsus goode gief þu mier sælañ Dauda, Giæt mijn vel a medal þiña elsku Sauda, So fordest eg Faar og Nauda, fyrer þitt Blooded rauda.

JEsus laat mig Upprisuñe fagna, Elskañ þijn mun Gledena bestu magna, So niote eg nyrra sagna, Þar næer ei Lofed ad þagna.

JEsus giefe mier eilijft Lijfed ad hallda, Ollu maattu þessu siaalfur vallda, So meige eg uñ Allder Allda, Amen þier margfallda.

Hioona siña.

Drottenn Einvallds Herra, Edla Skapareñ hreiñ, Þijn Dyrd ei maa þverra, Þreñur bæde og eiñ, Skapareñ gief þañ Skilning mier, Eilijf Raad og Elskañ sæt, Ad uña mætta eg þier.

Auktu Ordgnott mijna, Eilijft Vitskuraad, So Dyrd og Daasemd þijna, DRottteñ feinge eg tiaad, Hvoria þu hefur Heime veitt, Eina af morgum eg hefe mest, Opt i Hug mier leidt.

Þvi ma eg ecke þagna, þad hefur David kient, Trweñ vill Maaled magna, Mier er i siñe tvent, Ad vekia af Svefne siaalfañ mig, Einkum bid eg þess alla Meñ, Þeir Atbuge lijka sig.

Adams Epterlæte eg vil miñast aa, Og þau allskins Mæte, Er hañ af DRottne þa, Sem Christnu Foolke kuñugt er; Þo er su ein af Gaafum Guds, Sem greina villda eg hier.

Þa Adam eiñ i Heime Edla Skapareñ saa, Giæddañ goodum Seime, Guds Son mællte þa, Ecke er gott ad eirn hañ sie, Eg vil giora honum Unadarsemd, So oll sie Gledeñ i tie.

HErrañ veit hvad hæfer þeitre Astar-Grein, Af þvi hañ Adam svæfer og eitt hañs Sijdu-Bein, Tekur og lykur med Hollded hreint, Af þvi Risenu Evu skoop, Sem oss hefur Moyses greint.

Leidd var lystug Kviña, Lijfs af hæsta Smid, Fodur vorn Adam fiña, Fraa eg hañ kañast vid, Ad hun være tekeñ af Hollde sijn, Karlliña þvi kieñest þu, Ad komstu af Beinum mijn.

Þau ried blessa bæde, Blessud Guddooms Hønd, Med so margfølld Giæde, Minte at Trygdar-Bønd, Med Friosgan bydur ad fiolgest þau, Eru samteingd fyrer Orded Guds i einu Hollde Tvo.

Þetta er þad eg meina ad þylia i Kvæde nu, Vin̄ Hioonabanded hreina, Sem̄ helgader DRotten̄ þu, J Paradis med Prijde og Dygd, Hier fyrer skal su heidrud Stiett, J Heimsins allre Bygd.

Þvi hvad mä hærra rooma, Eñ Himna-Kongsins Raad, Hvor veit soddañ Sooma sem þad Oska Raad, Er lifande Gud hefur sialfur sett, Heiter ad vijsu heilagt Lijf, Ef halldeð yrde riett.

Aull var eilijf Sæla ædur eñ Kvinañ braut, Þa Liwgarañ liet sig tæla, Lijfsins Bloomañ þraut, Fyrer Syndena hrepte Sorg og Neyd, wtlæg giørd i Anaud Heims under Lijkams Deyd.

Þo fyrstu Hiooneñ feinge, Fæarlegt Audnu-Bañ, Og nu vier Nidiar leinge nemer at Glæpeñ þañ, Allden sætt vard Raunar ramt, Þa hiet þeim DRotteñ Huggan vijst, Ef Hiwskap geymdu samt.

So linade Lijknar Giæter, længre þeirra Pijn, Þo hlioote hægt Mootlæte, Ad hafa fyrer Afbrot sijn, Hvad ecke ad Siñe allt eg tel, Þa er i hvoriu Huggun vijs, Ef Hiooneñ uñast vel.

Mañeñ skal þad mæda, Meir er Søkeñ eñ noog, Med Lwa at Lijfed ad fæda, Lijteñ opt fær Ploog, Þo gledur hañ hitt sem greine eg hier, Ad noogleg skal hønum Næring vijs, Og Neydeñ stundleg er.

Konuna margt ad mæder, Mest su Hrygdar-Grein, Ad fleira Gietnad fæder, Eñ Fyrerheits Børneñ ein, Heñe giefeñ er Huggun su, Fyrer þa Barna Fæding verdur, Frelst i riettre Trw.

Hier meiga Hiooneñ bæde Huggast jafnañ vid, Ad epter Eymdar Mæde, Eiga þau vijsañ Frid, Fyrer þad mæta Meyar Sæad, Fyrer JEsum Christ er Angred bætt, Og eillijf feingeñ Naad.

So er nu hættad Heime, Hørmung er þad mest, Hañ sefur i Synda Eime, Sialfur eg allra vest, Þvi Guds er øngre Gæsu sint, Og Hioonabands er Heidre gleymt, So hefur oss Villañ gint.

Þvi hef eg Þrettan Greiner, J þesse Liooden̄ sett, So lære nu Lyndis hreiner, Ad losa þa Hioona Stiett, Eirnen̄ Meyar og Yngis Meñ, Fyrer Bodorded Guds er besta Raad, Ad binda Hiwskapeñ.

Skyllt er ad Skiepnañ geyme, Skaparans hæsta Bod, Hioonabanded i Heime, Hefur þa fyrstu Stod, Þad skipade Guds Son goodur og vijs, Eñ bañade alla Saurgan sen̄, J sælu Paradijs.

Añad er Adstod Hioona, Er ei mæa dragast i Hlie, Hvort þarf ødru þioona, Þo þau fullrijk sie, Og ber þeim Guds ad geyma Raad, J Eymd og Gledeñe uñ- ast

ast iafnt, med allre ad fylgiast Daad.

Pridia er þu skallt giæta, J þessare Hioona-Trygd, Guddooms Siñed sæta, Sæmde Hreinlijfs Dygd, So er hañs Hiarta Saurgan leid, Eñ hvør sem bidur med hreinum Hug, Af honum fær Andsvor greid.

Finst hiñ Fioorde Soome, Frægre Hioona Stiett, Hun er sem Akur med Bloome, Edur Alldengardur riett, Af Eplum Vidarins ilmar sætt, So er af Bænum Barna Guds, Sem blijd hafa Hiooneñ fædt.

Til Heidurs Hioonabande, Hefur og DRotteñ sett, Legeñ i hvoriu Lande, Ad lækna þessa Stiett, Kyrkiu Valld og Konglegt Sverd, Af heñe þeñañ Avoxt fær, Og er hun þvi Sæmda verd.

Fimta Fordild Hioona, Finst i Ritning eñ, Aller þar til þioona, Þeir enu helgu Meñ, Ad losa þad gooda Lijffins Kyn, Og heilagur Ande i hvorre Grein, Ad Hugarens efler Skyn.

Siotta Sameign Hioona, Seiger þar gløgt i fræ, Hvad Christur kieñe ad þioona, Christne Jordu æ, Þad teiknar þetta Trygdar Band, Ad oss er heimel øll hañs Naad, So ecke skadar nu Grand.

Hier vil eg hellst æminña, Hvørn sem gipter sig, Minstu Kall og Kviña, Hvad Christur vañ fyrer þig, Bid þu hañ vera þiñ Brwdkaups-Giest, JEsus Nafn i allre Neyd, Þad er vor Lækning best.

Su er hin Siounda Prijde, Ens siduga Hioonabands, Eg helld þad heyte og þyde, Hiaalpeñ Moodur-Lands, Dygda-Skoole og Handverks Hws, Þar veniast Børn æ Visku-Ment, So verde æ Giæsku fws.

Eñ i Atta Siñe, Oss þad gledia mæ, J Egtaskapnum iñe, Ecke eru Launeñ smæ, Þvi Blessan Guds er Børnum vijs, Eñ Gudhrædd Kona og miwklynd med, Mestañ fær þo Prijs.

J Nijundu Grein mæ gledia, Gipta Meñ og Sprund, Ad skal þa hvorke skiedia, Nie skada æ neina Lund, Su Hefndar Plaaga hinum er send, Fyrer Hoorunar Synd og saurugt Lijf, ad Sodoma var brend.

Hier vil eg Hrædslu kieñe, Hvor sem þecker sig, So i þeim Ellde ei breñe, Eg veit sialfañ mig, Geinged hafa þa Glæpa Slood, Leitum Fridar og læ tum af, Fyrer Lausnarans rauda Blood.

Tel eg hiñ Tijunda Sooma, Sem tijgnar Hioonaband, Ad af þvi leggur Liooma, Laangt um sierhvørt Land, Þad er dyrleg Dæmeñ good, Heidrar þessa Hioona-Stiett, Heideñ lijka Piood.

Ellefta skal iña, Ecktaskaparins Frægd, Fæ tæk Hiooneñ fiña, Full opt HErrans Vægd, J Bwenu kañ þau bresta margt, Þa leggur DRotteñ Lijkn med Praut, Hañs Lidsemd er so vart.

Tolfta Brullaups Blooma, Birte eg JEsum Christ, Hañ kiemur med sijnum

Sooma, Og situr ad þeirre Vist, J Cana gaf hañ þad klaara Vijn, So mun hañ Hioonunum hvorn Dag eñ, hægia og lietta Pijn.

Þrettanda skal þilia, Pad er oss vardar mest, Hier meiga Hiooneñ skilia, Hvad þeim giegner best, Ad epter þessa Veralldar-Vist, Pau fara til Guds med Flockeñ siñ, Fyrer hañ JEsum Christ.

Þessara Greina giæte, Peir gipta vilia sig, Hvorsu ad margskyns Mæte, Og Myskun iñelig, Veitest þeim sem hallda hreint, Trygda-Band vid Brwde sijn, Bæde lioost og leynt.

Yngis Foolked ætte, Ad athuga Kvæde initt, Ef geyma ei meinlaust mætte, Meydooms Bloomstred sitt, J Nafne Guds sig gipte saa, Med Forsioo goodre og Frænda Villd, So hañ flecke ei Trwna þa.

Hvør er nu Heimskañ meire, Eñ hafna DRottens Naad, Giefa so Gull vid Eire, Ad girnast Svikarans Raad, Sem margur Daareñ dirfest nu, Ad bregda Heit vid Brwde þa, Hañ batt med fullre Trw.

So tekur Synd ad geisa, Og Saurgan Heime i, Ad ei maa Rønd vid reisa, Raun er soñ aa þvi; Faaer af øllum fiñast þeir, Sem hirde meir uñ Hioonaband, Helldur eñ Preck og Leir.

Ef seigia skal allt i einu, Aform var þad mitt, Ad liooda af Lijfe hreinu, So liootara yrde hitt, Hordoms Kyn sem Heimureñ añ, Sem bæde er Synd og Svijvirding, Og Saalar ferlegt Bañ.

Hætt trw eg Heimur stande, So hefur oss Satan villt, Fraa þvi Brwdlaups Bande, Og Bloomstre slijku spillt, Pvi bidium Guds hid gooda Raad, Ad hiaalpa aa Fætur Hioona-Stiett, Til Heidurs siñe Naad.

Leidest Lyd ad heyra, Ef laangt er kveded i Señ, Po er til Pusund fleira, Ad þylia uñ Hiwskapeñ, Pvi eingeñ fær þad Ordum greint, Hvad Setning Guds og Satans skilur, Saurugt Lijsed og hreint.

Kieñed ei Maalsnilld miñe, Mærdar þetta Vers, Pvi Gud med Giæsku siñe, Gaf mier Naad til þess, Ad fræda þañeñ faavijs Hioon, Af þeim svipte allre Neyd, JEsus þad er mijn Boon.

Heiter Hioonasiña, Hagfelld Orda List, Hier skal Lioodunum liña, Losum vier JEsum Christ, Sem allt hefur bætt vort Andar-Mein, Sie hønum Heidur Soome og Dyrd, Pad synge øll Hiørtun hrein.

Eiñ Nyaars Psalmur, Med Lag.

Giæsku Guds vier prijsum.

Fervalld Eingla Sveita, JEsus vor Hirder trwr Stiller, Stiørnu Reita, Sterkaste Hlijfdar Mwr, Heyrdu mitt Hiartans Maal, Veistu miñ Vanmaatt allañ, Po vil eg þig samt aakalla, Lækna þu Lijf og Saal.

Nu er med nyu Are, Naaduge Gud mitt Siñ, Vaknad og Villieñ klaare, Vill

Vel-

Velgiorningeñ þiñ, Eitt nytt ad vanda Vess, Med sætum Psalma-Hlioodum, Syngia þad af Hug goodum, Legdu mier Lid til þess.

Upphafed Ars þad rietta, Er sem Christneñ veit, Haatijdar hallded þetta, J hvørre Lands Bygd og Sveit, Fra Fædingar Tijd, Frelsarans Lijds og Landa, Hañ losest med helgum Anda, So sem Verølld er vijd.

Lof sie þier Lijffsins HErra, Fyrer lidna Arsins Frid, Pañ þu liest eige þverra, Og þess af Hiarta bid, A þañ Veg þetta Ar, So oss nu eirneñ hlijfe, þo yfer ad Prauter drijfe, Þijn Guddooms Giæskañ klaar.

Hvør kañ tiaa edur tijna, Po til þess hefde Siñ, Goodgiorninga þijna, Grædare JEsu miñ, Mier þar fyrst um̃ fer, Po hef eg þar til Vilia, Pess skal ecke dylia, Fyrer giorvallt þacka þier.

Christne þijna klaara, Og Kieñemaña Lid, Meiga ei Diosllar daara, So dugar oss øllum vid, Þitt Ord su Astgiof hrein, Konung vorn lætur lijka, Lifa vid Giæsku slijka, Og skada ei minsta Mein.

Samt mun sæte Fader, J Sorgar-Dalnum hætt, Erum þvi opt O-glader, Eñ Angur vort færdu bætt, Ovine ottast maa, Þu Hers-Hofdingeñ fræge, Hiaalper so vel næge, Þig Christe kalla eg aa.

Þu hefur þijna Brwde, J þijdum Fadme læst, Su þier siaalfum trwde, So heñe grandar fæst, Eñ Satan svijkia vill, Med Otal elldleg Skeyte, A oss fraa eg ad leite, Og herder Hneyxleñ ill:

Þiñ litla Flock so fæder, Fader nu þetta Ar, A Orde Guds sem græder, Vor giørvøll Andar Saar, Riettu vid Rijke þitt, Allre Villu eyder, Þad Eitur ad Saalerdeyder, Saaleysed giefdu kvitt.

Hvør kañ stødugur standa, Ad strijda Satan vid, An Hiaalpar heilags Anda, HErra af Ast eg bid, Um̃ þañ hiñ lærda Lijd, J Kyrkiu og Skoolum kieña, Christe laat Flockeñ þeñañ, Veriast og viña Strijd.

Vijngard þiñ vilia skiema, Vond og Ogiedleg Svijn, Sie eg þad sijd og snema, Saurgud er Kyrkia þijn, Þvi Vakteñ er helldur hliood, Vek þu oss Christe kiære, Ad kalla sem oss bære, So huggest øll Hiortun good.

Konung Vorn Christian Fioorda, Christe so styrk þu nu, Fyrer Almaatt þiña Orda, Efl hañ i hreiñe Trw, Drottning og Rijkis Raad, Life hañ so þier lijke, Leinge og stioorne Rijke, Med Fride og dyrre Daad.

Hlysdar Mwr Kongur klaare, Kyrkiu Drottens ad er, Hañs a hvøriu Are Heidur vaxande fer, Pockum nu þessa Naad, og bidium hañs Herradoome, Halldest sw Tign og Soome, Æ medañ lifer aa Laad.

Vørum Lands Herrum lijka, Laattu nu DRotteñ miñ, Aukast þa Astgiof rijka, Fyrer Anda Krapteñ þiñ, Riettdæmed rækia best, Oraadvanda ad aga, Til Æru Gudhræddra draga, hepta so Hneixleñ flest.

Gief

Gief þeim Gudhrædslu Anda, Sem gyrnast hier Syslu-Raad, Og vita ad greida ur Vanda, Veittu oss øllum Naad, ad elska andlegt Valld, So ad samræda verde, Og Sekter ecke herde, Hlydneñ best greider Giald.

Leys þa af Lastabande, Lijknsame JEsu miñ, Sem droo sa forne Fiande, J Fiøtur Stoorglæpa iñ, Herdande Hug og Siñ, Og lijka þa sem lijda, laanga Hug-raun og Kvijda, Kieñe þeir Kiærleik þiñ.

Græde Meinlæte Maña, Myskun þijn JEsu trwr, Leggie oss Lækning saña, Leyse so Eymdum wr, Guds Orda Kraptur klaar, Sorgfullum sie nu þetta, Sañlega allt hid rietta, Fagnadar Frelsis Ar.

Moodurlaus Børn eg meina, milldur Gud añest þu, Og Eckiur sem hallda hreina, Hreinlijfis Dygd og Trw, Vanfærum veittu Lid, Sem standa i Burdar strijde, Styrk so þad vel lijde, So skaplega skiliest vid.

Ord Guds endurbæte, Argang til Sioos og Lands, So vier med Lijtelæte, Lofum þa Nafned hañs, Sem ad oss Lijfed lier, Og frelste i Oaare, Af þvi Daudans Faare, sem margur hrepte hier.

Heilagur Ande hrære, Hiørtun vor øll i señ, Ad skynia Skapareñ kiære, Og skoda þa Teikneñ eñ, Sem ad oss syna bert, Þu hootar Hefnd og Pijnu, Þeim hafna Orde þijnu, Ef ecke er ad þvi giort:-

Nyia þu nu vort siñe, Naadugur Drotteñ Gud, Myskun ad þacka þiñe, þvilijka hiaalpar stod, Foorn er þier Bæneñ best, Christne þijn øll i einu, offre þier Hiarta hreinu, Laat oss vorn bæta Brest.

Under root illra Maña, Otrw so hepteſt bræd, Sentu þeim Jdran saña, Og sæta Guds Anda Naad, Sem ad oss vilia vest, Laattu þa vakna verda, Vitia so þeirra Giørda, Ad leggia af Lijteñ flest.

Gief oss dyrlegañ Dauda, DRotteñ Gud nær þad skier, Ad su Ending Nauda, Yfer oss fellur hier, Vier sieum buner vid, Og høfum þa Hindran øngva, uñ Hlid til Lijfs þad þraungva, Ad hallda i Himna Frid.

Upprisu eirneñ fagna, Aller Gudhrædder Meñ, Lofgiørd þar mesta magna, Maa þad oss gledia eñ, Ad Høfud vort JEsus er, Lima Festingeñ frooma, Þvi fylger øll med Sooma, Su hønum hlydde hier.

Sigurvegareñ sæte, Sonur Guds Dygda klaar, Bresteñ vorn allañ bæte, Og blesse nu þetta Ar, Siñ Flock i Heime hier, Med Fødur og frægstum Anda, Fegurst Lof allra handa, Samhuga syngium þier, Amen.

Nyaars Kvæde.

MOgnudur magnest froomer Meñ, Vier fyllunst aller Kiæte, Fader vor Gud af Elsku eñ, Eykur vort Medlæte, Hefur oss liwfu Barne bytt, med Blooma lioomar Ared nytt, Saa Heidur haar, Velkomed nytt Ar, Hiørtun snerte Himna Saad, Heilags Anda hin sæta Naad, So vøknum vier, Vel komed nytt Ar og vel komed er.

Christnen fyrst nam Fognud þañ., Sem Fadereñ Naadar tiede, Ad Soneñ i Mañdoom sende hañ, Su er vor hæsta Glede, Sijdañ heidrast Hátijd nu, J Hæd ad fæder JEsum su, Ein Jomfrw klaar (vel komed nytt Ar) a Aare hvoriu Upphaf riett, Olldeñ helldur so er þad sett, J Heime hier, vel kom:

Fyrer lidna bid eg nu Ared oss, ædur Gude ad þacka, Med Trega Hugar og Hvarma Foss, Pa hæstu Ast ad smacka, Aumum Heime eilijf Naad, Til Eignar gaf þad Kveñmañs Saad, sem Christur var, Vel kom. samteingiande sig vid Piood, Su er nu Gæfañ harla good, Pad vitnum vier, vel komed nytt Ar.

Su Kieñing eñ hefur klaar þad Ar, J Kyrkiu Styrking feinged, Sem færde og lærde oss Lausnareñ vor, Til Lykta er slijkt vel geinged, Og þeir sem bera þad Lijfsins Lioos, Lifa med Giæfu eñ hia oss, Fyrer utañ Faar, v. K. og alla Heill med Orde hañs, A ysta vijst er Horne Lands, Sem hvor Mañ sier, vel komed nytt Ar.

Lijfed hefur Gud verndad vort, Fyrer Voda og Skadanum braada, Landed ad vanda groodrad giort, Og giefed oss Efling Daada, Sootter og Otta Synda Giallds, synt þo lint til Bæna halldz, So fordunst Faar, v. K. Kallad alla Christna Meñ, Kiært og skiært fyrer Teikneñ Tveñ, Ad siaae ad sier, vel kom:

Eg villde ad Mylldе og Myskun su, Vort Miñed og Siñed hrære, Gud hefur Vidlund gooda nu, Po Glæpa-Hroop hañ Sære, Eg meina ad reynest Reideñ grom, Riett fyrer þetta hefnesom, Ef samt til gaar, v. K. Pvi bid eg ad Ydran eflest hrein, So alldrei Gialld edur skadleg Mein oss skiedie hier. vel kom.

Laattu ORotteñ nyast nu, Naadugur Hlydne Maña, Fyrer Orded Dyrdar auk oss Trw, um Ydran bidium saña, Kieñemeñ og Christne halld, Kyrkiu styrk og Stioornarvald, So fordunst Faar, v. K. Stoolum Skolar bæder beint, Og Biskups Stietter vande hreint, Ad þocknast þier, vel komed.

Vor Kongur leinge lise med Frid, Lijka og Rijkis Prijde, Drottning hañs med Sæmdar Sid, So sem ad Vijsum hlijder, J Landed sendest hijngad hyr, Hofuds-Madur af Ættum dyr, Og Dygda klaar, v. K. So yfer hvorrar Syslu-Raad, Sæmdar-Meñ um allt vort Laad, vid halldest hier, vel. kom.

Logmeñ sig med Sooma Bloom, Sidunum goodum prijde, Vor fogru Log i fromañ Doom, fære og skyre Lyde; Synder vondar straffe strijtt, Eñ stydie vid Frañferde frijtt, So fare þad skaar, v. K. Peir og fleire Mektarmeñ, Med Guds Raade aller señ, Nu siaae ad sier, vel komed nytt:

Stande um Landed Stioornarmeñ, Sterker i Verke hreinu, med Raad og Daad og Roksemd eñ, Riett og sliett a einu, Otrw lioot og Osundar Græd, Eydest bæde Spott og Haad, Sem Drasl og Daar, v. K. So laung su hanger yfer oss oll, Ogneñ megn fyrer skadleg Foll, Nu hverfe hier, vel komed:

Piooneñ þioone hvor sem ein, Himna Fadereñ kiære, J Bwskap lijka Lyndis-hrein, Og lise sem froomum bære, So Bleßan þesse Bwed og Hiw, Bæte sæt sem

lofader þu, Og Luckañ klaar, v. k. Eirneñ Born og Vndermeñ, Med Æru lære aller señ, Ad þioona þier, vel komed.

Nefne eg giefna Nyaars Giøf, Af Naad oss ædur kienda, Ædra Gooda eg sungvañ hef, J Astar-Steink ad senda, JEsum kys eg aller vier, Eignunst fegner hvør med sier, Vm̃ Allder og Ar, v. k. Bæte ægiæta Blessan hañs, Bæde Giædeñ Sioos og Lands, Og allt hvad er, vel komed.

Kiendu ad enda Kvæded mier, Christe best og vanda, Flecklaus, Pock ad færa þier, Med Fodur og Helgum Anda, Mitt þu bætter Lucku Lag, og liest mjer flest allt snwast i Hag, vid Elle Ar, v. k. Þvi lykta eg Dikt med Lofgiørd eñ, Lise vid Giæfu Konur og Meñ, J Hwse hier, Vel komed nytt Ar, og vel komed er.

Kvæde af Stallenum Christi, sem kallast Vøggu Kvæde.

Emanuel heiter hañ, HErrañ miñ eñ kiære, Med Viisna Søng eg Vøgguna þijna hrære.

Nootteñ var su ægiæt ein, J allre Verølldu Liooséd skein, Pad er nu Heimsens Prautar Mein, ad þeckia hañ ei sem bære. Med Viisna Søng eg Vøgg.

J Betlehem var þad Barned fætt, Sem best hefur Andar Saareñ grætt, so hafa Einglar um̃ þad rætt, sem Endurlausnareñ være, Med Viisnasaung:

Fiaarmeñ hreptu Føgnud þañ, Peir fundu bæde Gud og Mañ, J lægañ Stall var lagdur hañ, Po Lausnare heimsins være.

Lofed og Dyrd æ Himnum hætt, Honum med Einglum syngium þraatt, Fridur æ Jordu og feingeñ Saatt, Fagne þvi Meñ sem bære.

J Betlehem vil eg nu viikia þa, Vænañ Svein i Stalle siaa, med bædum Høndum honum ad nææ, hvar ad eg kiemst i Fære.

Betlehem kallast Kyrkiañ sviñ, Koreñ helld eg Stalleñ þiñ, Pvi hef eg mig þangad HErra miñ, So Heilrædeñ ad þier lære.

Upp wr Stallenum eg þig tek, Po Aundeñ mijn sie vid þig sek, Barns mun ecke Brædeñ frek, Bid eg þu ligg mier nærre.

Aurmum sætum eg þig vef, Astar-Koss eg Synenum gief, Hvad eg þig milldañ moodgad hef, minstu ei æ þad kiære.

Pier giøre eg ei Rwm med Grioot nie Trie, Giarnañ læt eg hitt i tie, Vil eg mitt Hiartad Vaggañ sie, Vertu nu hier miñ kiære.

Um̃bwd verdur eingeñ hier, Oñur eñ su þu færder mier, Hreina Trwna ad Høfdt þier, Fyrer hægañ Koddañ fære.

Eilijfs Guds mijns einka Son, under hañ breide eg stoduga Von, Hiartans vil eg en heita Boon, Ad hvijlu Bondeñ være.

A þig breidest Elskañ sæt, Af øllum Huga eg Synder græt, Fyrer Ydran verdur hun miwk og mæt, Midur eñ þier þo bære.

Af klaaru Hiarta kysse eg þig, Komdu sæll ad leysa mig, Fadmløg þijn eru fyselig, Frelsare

Frelsare miñ eñ kiære.

Vertu yfer og under hier, Emanuel fagna eg þier, A Bak og fyrer og i Briooste mier, og baadum Hlidum nærre.

Ver þu mitt ed veyka Briooſt, Fyrer Veralldar ſaarum Bræde-Pioost, Metnad deyd og mun þad liooſt, Ad mier er þijn Aſteñ kiærre.

Skapadu Hiartad hreint i mier, Til Herberges ſem ſoomer þier, Saurgan allre ſijdañ ver, So eg þier Gaafur fære.

Gulled hreint miñ Guds Son kiær, Gief eg þvi þu dvelſt mier nær, Þad er mijn Trweñ ſkygn og ſkiær, Skapareñ bid eg ad nære.

Eñ Reykelſed ilmar ſætt, Ofan aa Gulled þvi ſkal bætt, Bæneñ hrein þar hef eg uñ rædt, Hun villda eg þad være.

Myrrañ giorer ſo Meiſleñ klaar, Maa hun þvi heita Lækning ſaar, Rauner mijnar reikna eg faar, Riett þo ſtærre være.

Þo vil eg Myrrañ þetta ſie, Eg þacka af Aſt og fell aa Knie, Piñ Lijknar Kroſs mier lieſtu i tie, Þo lijde eg hañ ei ſem bære.

Mier er nu Anaud eingeñ ſaar, Þo opt eg felle Sorgar-Taar, Ollu linar þu JEſus klaar, Og ert mier ſiaalfur nærre.

Umſkier HErrañ Hiartad mitt, Og hrær þad ad geyma Orded þitt, Yferhwd Synda helld eg hitt, Sem hamlar ad eg þad lære.

Alla Limuna lækna þu, Loſt og Syndum fraa mier ſnw, Þitt ed ſæta Nafned nu, Mier Nytſemd alla ſære.

Þu heiter JEſus Heilleñ mijn, Hiaalpader mier fraa Daudans Pijn, J allre Neyd þa minſtu mijn, Og miwklega Endurnære.

Þo ſkielfe Synd eda Satañ mig, Sæte JEſus beide eg þig, Ad Heliar Ogneñ hrædeleg, J Hugarvijl ei mig fære.

Af voru Hollde Holld og Bein, Hiaalpareñ took fyrer utañ Mein, Ad Oſpilladre Guddooms Grein, So Gud og Madur hañ være.

Hañ kieñer i Briooſte uñ Brædur ſijn, Og biargar þeim fraa Synd og Pijn, J Daudans Neyd þa minſtu mijn, Og miwklega endurnære.

Þa Saaleñ ſkilur vid ſiwkañ Bwk, Sie þijn JEſus Lækning miwk, Eñ fyrer heñe upp þu liwk, Unadarſtadnum Kiære.

Huggunar vijſur fyrer þa ſem ſyrgia epter Aſtmeñ ſijna.

HVorſem epter Aſtmañ þreyr, Og añañ þañ i Trwñe deyr, Huxe hañ fyrſt uñ HErra þañ, Er a Himnum byr og ſkapade Mañ, Hefur hañ Valld ad heimta hañ aptur i Himna Rañ.

J añare Grein þa huxa hier, Uñ hvorn þiñ Vin ſem laateñ er, Ad aadur var hañ Syndum Mæddur, Avallt ſijdañ i Heim var fæddur, Situr hañ nu hiaa ſiaalfum Drottne Sooma giæddur.

J Pridiu Grein er þvi so vart, Er þig ma hugga nockurn Part, Aller Meñ og eirneñ eg, Eigum ad ganga Daudans Veg, Øllum Christnum er su Stundeñ Æfeleg.

J fioordu Grein þu huxa hier, Um Heimeñ hvornen hañ breyter sier, Odum spillest mest sem ma, Pad meigum vier bæde heyra og siaa, Og er sa sæll sem soddañ Vodanum sofnar fraa.

J Fimtu Grein þig hugge hier, Pa Himeneñ lioost fyrer Augum sier, Pad er nu orded Heimile hañs, Piins Hiartagooda elsku Mañs, Hañ liidur ei Graat nie granded vont, nema gledst til sañs:

Helge Paulus huggar best, og hier til leider dæmeñ flest, hvorsu ad oliik er su Vist, sem eigum vier med siaalfum Christ, Hormung þeirre er hefur oss aadur i Heime gist.

J Upprisuñe er Huggun hæst, Hiartans Gledeñ og Virding stæst, Añars Heims þar Aundeñ miin, Aptur klædest Liikama siin, Ædre eñ Sool fyrer Augsyn Guds med Einglum skyn.

Forgeingelegt hid fyrsta Saad, Fellur i Jørd, so stendur skraad, Oforgeingelegt uppmun staa, So ongva Fyrning liida ma, Skiæru Hollde skrydest Aund sem Skripter tia.

J Heime er Mañsins Holldet þiaad, Hnyed ad Elle og misser Daad, añars Heims er ofslugt hreint, alldrei verdur ad nockru meint, Fognud sliikañ sæ eg þo ei med fullu greint.

Par næst seiger hañ saad i Molld, Saurgad Lostum mañlegt Holld, Pad verdur og riis upp Vegsamlegt, Vera kañ siidañ alldrei bleckt, Friidleik sañañ saaum vier alldrei fyrre þeckt.

Eñ pad sem verdur i veikleik saad, ad viisu hefur so Paulus tiaad, oflugt riis þad aptur a Fætur, allar fæ a sorgum Bætur, Dyrd og heidur Drottne syngium Daga sim Nætur.

Liikams Holld vier leggium nidur, Pad Liifs næringar þyrfte vidur, Andlegt verdur og Einglum liikt, Ecke hefur þad Fæde sliikt, Af Gledeñe sedst þvi Guddooms Naad so geingur riikt.

Hvor er saa ei vill huggast nu, Hvad vill syrgia Mañ og Frw, Eymdeñ vor er aa enda kliaad, Epter fylger Glede og Naad, Pockum Gude þad er oss meira Parfa Raad.

Hugga þu allra Hiortun tvist, HErra Gud fyrer JEsum Christ, Gief þu oss øllum Glede og Naad, Piñ Guddooms Anda og Hiaalpar Raad, Heilog Preñing heidrest bæde uñ Haudur og Laad.

Añnur Huggunar Viisa, i moote Barna misser.

Se þitt Hiarta af Sorgum moodt, Þvi Sonureñ deyde þiñ so skiott, Hiartans Mooder hugge þig, Pad Heilagur Ande frædde mig, Sa Fødurnum þocknast, Flyter hañ mest aa Fund vid sig.

Pvi Æska hañs var ung og hrein, So ongvum giørde nockurt Mein, Betre eñ langur Elle-Alldur, Ef einatt verdur Synda valldur, J Hættu er saa sem hier vill bwa old Heimsins skvalldur:

Skapareñ þecker Skiepnu best, Pvi skiedur þad Herrans Børnum flest, A Daudans Tiima DRotteñ skiær, Daasamlega er þeim nær, So sem hañs Viskañ veit, ad

hvor mune vel til fær.

Vier siaum þad opt ad Sotteñ straung, a sum unn er bæde hørd og løng, so ofraun margur af þvi fær, eñ sa Gude er Hiartakiær, i Andartake er einu komeñ hñs Einglum nær.

Vite þad Gud ad veykest sa, Er vill hañ kalla Heime fra, Langa Soott ef lijdur hier, Lækner so med þetta fer, Þeim svipter allre Freistne fra, J Fylgd med sier.

Mørg Ogiæfa hender hier, i Heime þañ sem bleckstur er, fra þvi er nu frelstur sa hiñ frome Sveiñ, So ecke ma, Skaparans ædsta Skoola Børnum skiliast fraa.

Yckar styrke um̃ þad Trw, Edla Hioon sem grated nu, Huggareñ sa sem Hiørtun sier, J Himnenum þad mitt Andvarp er, Og giefe oss Naad þad Giæsku hañs alldrei gleymum vier, Amen.

Kvæde um̃ þañ sijdasta Dag.

Tijmt er i Heimenum DRotteñ miñ, Deigenum tekur ad halla, Dagur fagur pryder Verolld alla.

Noogu þike mier Nootteñ løng, Nyañ vil eg þvi dikta Søng, Myrkvastofañ er Meisla þrøng, Maal er hiedañ ad kalla, Dagur fagur prijder Verølld alla.

Myrkur er noog i Heime hier, Hætt vid Slysum hvar Mañ fer, Lifande JEsus lystu mier, Og laattu mig ecke falla, Dagur fagur prijder Verolld alla.

Lientu mier þañ Luckuslag, Med Laane og vænum Raadahag, Ad athuga nieige eg þañ efsta Dag, Og a þitt Nafned kalla, Dagur f. p. V. a.

Þu hefur taled upp Teikneñ flest, Og trwleg Raadeñ giefed mier best, Komed er langt nu kyñest mest, Kieñingeñ Gudspialla, Dagur f. p. V. a.

Þitt hefur Ord um̃ allañ Heim, Adur fared um̃ Lønd og Geim, Su Heill er svipt fra Hierødum þeim, Og hijngad villdi falla, Dagur f. p. V. a.

Hiartagladur i Huganum mijn, HErra JEsu vænt eg þijn, Morgun-Stiarnañ skiært nu skijn, Skaparans Ord eg kalla, Dagur f. p. V. a.

Siaalf Riettlætis Sooleñ skiær, Med sijnum Liooma er hier nær, Þvi vil eg giarnañ Guds Son kiær, gladur til Foota falla, Dagur f. p. V. a.

Heimur og Satan hamla mier, Og Hollds Naatturañ spillt i sier, Miñ goode Jesu giet eg mig þier, giet eg mier raaded valla, Dagur f. p. V. a.

Mier er a øngu meire Lyst, Eñ mæte eg siaa þig nu sem fyrst, Og allt þad gott sem eg hefe mist, Aptur til mijn falla, Dagur f. p. V. a.

Miñ Lijkams Daude er sætur Svefn, Signadur JEsu heit þijn efn, a Ovinum mijnum øllum hefn Sem yfer mig vilia falla, Dagur f. p. V. a.

Vake mitt Hiarta a hvørre Stund, Og huxe um̃ þad med goodre Lund, Nær DRotteñ setur þañ dyrsta Fund; Til Doomsens lætur kalla, Dagur f. p. V. a.

Upp wr Grøfunum aller señ, Iller og gooder hrøckva Meñ, Hofud-Eingelsins Hlioodeñ þreñ, Og Herrans Lwdrar gialla, Dagur f. p. V. a.

Jordeñ forn og Fiølleñ haa, J feikna Loganum breña þa, Himnarner sem heyra ma,

Med hvellum Brestum falla, Dagur f.p.V.a.

Af instum Rootum eg þig bid, JEsum Christum Himna Smid, Hiaalpa oss þa veyk-
um vid, Eg vil þitt Nafn aakalla, Dagur. f. p. V. a.

JEsus kiemur med Eingla Sveit, Epter þvi sem Christneñ veit, Hañs mun Fylgd-
eñ fogur og teit, Fyrer sig Lydeñ kalla, Dagur f.p.V.a.

So sem Hirder Saude og Kid, Sundur skilur hañ giorvallt Lid, Goodum skipar a
Hægre Hlid, Heidureñ ma þad kalla, Dagur f.p. V.a.

Med soddañ Ordum seiger upp Doom, Sonureñ Guds med sniallañ Room, Ko-
me þier blessud Borneñ froom, bæde Konur og Kallar, Dagur f. p. V. a.

Eg var siaalfur i Heime hier, J hvorre Neyd þier sintud mier, Rijked mitt sem eilijft
er, Til Erfdar skal ydur falla, Dagur f.p. V. a.

Til Vinstre Handar vijkur hañ þa, Voda reidur Kongureñ sa, Bolvader þier mier
flyed fra, A Fiandans Heliar Palla, Dagur f. p. V. a.

Þvi hwngradur var eg bæde og ber, Biarga villdu þier ecke mier, J Baaled þad sem
eilijft er, Med Arunum skulu þier falla, Dagur f. p.V. a.

Hvor er nu þvilijk Hiartans Kvol, Sem hyxa um þeirra eilijft Bol, Fra Augsyn
Guds fyrer utañ Dvol, J oped Helvijte falla, Dagur f. p. V.a.

Um Allder varer þad eilijft Baal, Og eingeñ Vægd fyrer Lijf nie Saal, Þvi er oss
ollum meir eñ Maal, a Myskun Guds ad kalla, Dagur f. p. V. a.

Hiartans JEsus Heilleñ mijn, Harda leidstu Daudans Pijn, Bid eg þu styrer
Bornum þijn, Ad bæta Lijfsins Galla, Dagur f. p. V. a.

Sa hægre Handar Flockureñ fer, Fagur og skiær sem greine eg hier, Med Lausnar-
ans Hende leiddur er, Lijfs a Dyrdar Palla, Dagur f. p. V. a.

Eingeñ Twngañ telia ma, Tignar-Valld og Æruna þa, Sem wtvalder Meñ aller
fa, J Yndenu Himna Halla, Dagur f. p. V. a.

Fyrst þeir skijna fegre eñ Sool, Forgleymt mun þa Veralldar Hiool, Dyrd og Lof
fyrer DRottens Stool, Um Dagana syngium alla, Dagur f. p. V. a.

Auglit Guds þeir aller siaa, Ædsta kalla eg Sælu þa, Af Sætleik hañs þa Sadning
fa, Ad seigast ma þad valla, Dagur f. p. V. a.

Af þeirra Kiñum þurkar Taar, Þydleg DRottens Honden klaar, Þa mun horfeñ
Harmureñ saar, Vær hofum þa ongvañ Galla, Dagur f. p. V. a.

Þar er ei Synd nie Sorgar kvein, Sott edur nockur Daudans Mein, eilijf Glede
og Elskañ hrein, Ynde ma þad kalla, Dagur f. p. V. a.

Þu þecker Fodur og þijnar Mædur, Þar med allar Systur og Brædur, Vegles
þessu Vitskañ rædur, Vine og Frændur alla, Dagur f. p. V. a.

Hwngur og Þorste er horfeñ vijst, Hite og Kulde grandar sijst, Gudlegt Ynde ollum
bydst, So alldrei naaer ad falla, Dagur f. p. V. a.

Sæte Fader i Himna Hæd, Vid Hollded mitt eg ongvu ræd, Med Heilogum An-
da

da Hiartad fræd, um̃ Himna Gledena alla, Dagur f. p. V. a.

Alla Daga og eirneigeñ Nætur, Alundeñ mijn i Hollde grætur, Mig lángar til þijn Lausnareñ sætur, i Liooséd Himna Halla, Dagur f. p. V. a.

Gud miñ trwr fyrer Grædarans Und, Gief mier hæga Daudastund, So mætte eg þijnum fagna Fund, Fridar um̃ eilijfd alla, Dagur f. p. V. a.

Untu mier þeim Arfe ad naa, Æfenlega ad vera þier hiaa, So hvørn Dag meige eg þar huxa a, Hier skal Kvæded falla, Dagur fagur prijder Verølld alla.

Samtal og Agreiningur Lijkamans og Saalareñar.

Jesus Guds hiñ sæte Son, Ad soñu er mijn Hiaalpar Von, Pad er mitt Traust og blijdleg Boon, Biargar þu mier i allre Raun.

Vil eg þier jaata Veikleik miñ, Verd eg þvi mæddur þetta siñ, Moot þrooa Hollds eg med mier siñ, Mijn Saal gyrnest þo Viliañ þiñ.

Olijker tveir i Sambwd sijn, Saal og Lijkame ad otlun mijn, Ef Otte Guds og Elskañ dvijn, eykur þad Saalu mestu Pijn.

Samtal hafa a hvørre Stund, Hvort vill hier fylgia siñe Lund, Hef eg þad fært i hroodrar fund, Hlyda bid eg til Meñ og Sprund.

Lijkameñ seiger mig laangar mest, Lifa a Jordu vid Glædeñ flest, Hafa ei Sorg nie Heilsubrest, Ef Herrañ giæfe mier leinge Frest.

Saaleñ telur þad sijna Lyst, Vid Sællijfe skiliast allt sem fyrst, Lif eg i Hollde laun- gum tvist, Laangar mig þraatt i Himna Vist.

Lijkameñ seiger mig laangar til, A Leika Dansa Tafl og Spil, Ol og Sælgiæte eg þad skil, Ollum Moñum sie hellst i Vil.

Saaleñ mæler þad særer mig, Sællijfe allt sem tæler þig, Duleñ og heimskur hv- dr um̃ sig, Hrædest ei þetta Glæpa-Stig.

Lijkameñ seiger mitt Lijf er ungt, Lysting rædur i þeñañ Punt, Fleirum mun Raad þitt falla þwngt, Fyrr eñ Elle þa speñer þraungt.

Saaleñ mæler þu siaa þar vid, Saa fieck opt lijted Heliar Bid, Sem reid so stollt med reisugt Lid, Ratade snøgt a Daudans Hlid.

Lijkameñ seiger mijn Lucka trw, Lætur mig nioota Yndes nu, Græda verd eg og bæta Bw, Blessan Guds heiter Audlegd su.

Saaleñ mæler þu safnar þa, Synu bestur mun Grooduren̄ saa, Orded Guds med- añ þvi mattu naa, Milldañ Gud laat fyrer Audlegd siaa.

Lijkameñ seiger eg lære hitt, J Lijfe ad stunda Gagned mitt, Ongu sijdur eñ ad- rer sitt, Jñtektalaust er Raaded þitt.

Saaleñ mæler þu seirna fær, Sañreynt ad Gyde er eingeñ kiær, A hañs Ord sem hier Hafnan slær, Po hafe hañ Aud sem Kongur nær.

Lijkameñ seiger þo Girndar Grein, Giøre mier leinge nockurt Mein, Pa veit eg ad eingeñ Ydran hrein, Ofmiøg verdur i Lijfe sein.

Saal-

Saaleñ mæler eg sagda þier, Ad sviplega margra Andlaat skier, Hvart Dauðeñ ad ollum fer, Ydran sein flestum brigdul er.

Lijkameñ seiger mijn Lund er treg, Ad lijta aa Raad þijn hyggeleg, Fleire Meñ hafa þo fyrr eñ eg, Fared þañ Holldsins Girndar Veg.

Saaleñ mæler þad svijkur nu, Sierhvørn Mañ sem ræder þu, Alþydu Dæmeñ ecke trw, Illa reyneft þier Verndeñ su.

Lijkameñ seiger eg meina Meñ, Þa merkeleguftu fyrr og eñ, Davids Kongs veit eg Dæmeñ Tveñ, Og DRottens Þolgiæde allt i Señ.

Saaleñ mæler þu þyrfter þa, Ef Þolgiæde Guds villt miñaft aa, Ad Yferboot Davids eirneñ gaa, Og vid Reideñe meir ad siaa.

Lijkameñ seiger so lijdur mig, Lijknsamur Gud sem hvørn uñ sig, Reynt hef eg opt aa Reidesvig, Reideñ Guds er miøg stødvanleg.

Saaleñ mæler allt er þad riett, Ostraust leikur þo morgum Þrett, Reide DRottens þad færdu friett, Fellur syndugum ecke liett.

Lijkameñ svarar þu sagder nu, A syndugum hefne Reideñ su, Set eg aa Gud miñ saña Trw, Syndlausañ fiñur øngvañ þu.

Syndlauser reiknast Saaleñ tier, Sañlega þeir sem ydrast hier, Fylgia Trwñe sem Froomum ber, Og Forþienan Christi eigna sier.

Lijkameñ seiger eg leita til, Lærdoom þeñañ og ecke skil, mier være þad þo mest i Vil, Ad meire feinge eg aa þvi Skil.

Saaleñ mæler ef Sorg og Neyd, Særde þig opt uñ þetta Skeid, Holldsins yrde þier Lysting leid, Og liete þig vekia Skijrnar Eid.

Lijkameñ seiger ad Løgmaal slijkt, I Limunum bygge harla rijkt, Þad verdur þier alldrei Lyndis lijkt, Þo leinge telier mier þeñañ Dickt.

Saaleñ mæler eg sie þa Raad, Ad setia allt aa DRotteñs Naad, Giefa mun hañ þier Giæsku Saad, So gieter uñ sijder ad þier gaad.

Þañeñ lyktar nu þetta Siñ, Þesse Bardage eg med mier fiñ, Auktu mier Trwna JEsus miñ, Og Krapt ad stunda Viliañ þiñ, Amen.

Kvæde af Rahab, Josue 2.

MIg girner þraatt ad glepia Hroop og Eida, Eñ gamna þeim uñ ædre Skemtan beida, Og Guds Bornum giora mun ongvañ Leida, I Grædarans Bruñe er lifanda Vatn til reida.

Biblia er saa Bruñureñ Spektar Greina, sem best maa heita Lækning Saalar Meina, Vil eg uñ Rahab Vijsu stofna eina, Og vekia af Svefne gooda Læresveina.

Þad Æfentyr skal ollum þeim til gooda, Sem Ast og Hlijdne vilia DRottne bioода, Gud forsmaar ei Giæsku neinra Þioda, Af goodre Trw hañ huggar Sorgar mooda.

Þa Josua styrde epter Mosis Dauda, Israels Lyd sem foor uñ Hafed Rauda, Yfer Jordan komst so kiende ongra Nauda, aa Canaans Land, þad Heidna giørde blauda.

Jericho

Jericho hiet þar einhvör Borg i Lande, Er Josua skyllde viña fyrst med Brande, Tvo Meñ sende aa Niosn þar nærverande, J nefndañ Stad þa Rahab firte Grande.
Þeir Niosnar-Meñ sem nu var greint i Ode, Naadu Bygd hiaa þessu heidna Fliode, Su Lausa-Kona þeim lagde Raad i Hlioode, Af lifande Trw þvi veitteſt heñe Goode.
A Hwsaþakenu i Haalme baada falde, Heidurs Meñ og þañeñ fyrer þeim dvalde, Birter ad Ædra Borgar-Lijdeñ kvalde, Bleyde og Hrædslu allra þeirra talde.
Stadarens Meñ þa Stundu sijdar ad leita, Og strax ad Bragde Epterforena veita, Og komu i Hws þar Kviñañ byr hin teita, Su komumaña Parviſt giører ad neita.
Þeir komu hier iñ i Kvölld ad Vijfed sagde, þa kiende eg ei nie Grand til þeirra lagde, Geingu i burtu greitt ad skomu Bragde, Yfer Giesta siña Erinde beſt hun þagde.
Þeir sem leita þadañ i burtu gaanga, þar næſt vijkur aptur Lindeñ Spanga, Til Niosnarmaña nu med Rædu laanga, Nockur Laun vill fyrer siñ Dugnad faanga.
Rahab talar af Riettum Spektar Bruñe, Nokſamlega fyrer sier mæla kuñe, Hun bidur þeir Fridar og Frelsis heñe uñe, Og Folke sijnu riett af Hiartans Gruñe.
Veit eg seiger hun vora Borg og Lyde, Viñe þier til Gruns med hördu Strijde, Af ydur stendur Ogn og Hrædslu Kvijde, Jsraels Gud hefur verndad ydur med Prijde.
Hafed og Jordan hañ liet burtu þorna, Hrædeleg Undur Pharao beid til Forna, Konga uñud kaska og tijgeñ-borna, Þvi kvelur oss Ædra bæde Kvölld og Mörna.
Þvi lætur hun Sveina lofa med svarna Eida, Lijfs og Fridar vill sier af þeim beida, Þa Josua lætur allt i Stadnum deyda, wt skulu þid mitt giörvallt Hyſked leida.
Þessu jaata þeir og Eidum festa, Ad þad skule ecke heñe þurfa ad bresta, Ef i þitt Hws kallar þijna Ættmeñ flesta, Og þar med leyner einka Maalum Giesta.
Hun rende þeim med raudre af Mwrnum Feste, Og rædde so vid Niosnar-Meñ ad leste, Feleſt þid uppi Fiallſins Hlijd med Neste, Fioora Daga so Epterleiteñ breste.
Þeir skilia til ad skule su Festeñ rauda, þeim skiallegt Teikn so þar mætte ecke um trauda, Ellegar være hun volld af siaalfs sijns Dauda, Villdu þo hun kiende ongra Nauda.
Þeir hafa þau Raad sem lagde hin liwfa Kviña, Ad lidnum Tijma Josua aptur fiña, Heit Ord sijn og heñar Spaaſogn iña, Hañ mune Borg og Landed giörvallt viña.
Hertugeñ baud med Hiarta-Prijde saña, Ad hallda Trygder vel vid liwfañ Svaña, Herlid byr þa heim til Borgar Maña, Hañ mun DRottens Fullting meira kaña.
Sio Daga liet hañ Lwdra Drotteñs þeyta, so Lijmed rañ ur Mwr sem Vatned heita, og aller Mwrar ofañ ad Jordu leita, Fyrer Almaatt Guds sem þvilijkt kañ ad veita.
Jericho Borg var öll i Drotteñs Bañe, so Josua hlijfde ongvum lifande Mañe, nema ut var leiddur aadur-greindur Svañe, med Ættfolk sitt þad hafde hun luckt i Rañe.
Þesse Rahab mæt aa margar Lunder, Med Guds Folke lifde allar Stunder, Þar til hittaſt holler Blijdu Funder, Heilagur Andebioo þad giörvallt under.
Salma nefneſt Sæmda Madureñ gilde, Er Son gat eiñ vid liwfre Meniahillde, þañ Boas hiet i beſtu Herra Gillde, Og bæde er leyfdur af Hiartans Dygd og Millde.

Boas feste Ruth so reynda Brwde, Rijka ad Dygd, Eñ snauda ad Gulle og Skrwde, Gat vid heñe Giæfumaduren prwde, Eiñ gøfugaň Son, þaň Drottne allvel trwde.

Sa Arfe haňs var Obed Fader ad Jessa, Ettkvijsl fær ei neina ædre eñ þessa, Huň dregst til Christs sem diktar Skaallded Vessa, Drotteñ giøre oss sara allvel hressa.

Nu vara eg Lijd vid liootu Fiandans Raade, Sem Lærdom þeñaň blandar soddaň Haade, Fyrst Christur sialfur er komeñ af slijku Saade, Ad Kveňa Girnd Oleysda fyrer þad naade.

Margur diarfur Dareñ þetta mæler, Og dugande Meñ saavijsa þar med tæler, Hordom frømdu Høfudfedurner sæler, Og hreptu Gietnad hvørium Skripteñ hæler.

Eg meina ad þesser meir eñ illa þyde, Þa miklu Naad sem Græðareñ veitte Lyde, JEsus kys ad aller til sijn flyde, Yferboot riettre giører haň mesta Prijde.

Þvi skylldum aller skamast illra Giørda, Og skoda þa Smaan sem tapader lijda verda, Vid Yferboot rietta Ord Guds Trwna herda, Fyrer Aurvænting haňs Myskun ecke skierda.

Gud hefur opt af Glæpa Maňa Saade, Gøfuga Meň framleitt sem Vijsaň tiaade, so ad hiñ aume sem þar riett ad gaade, Siaae þess Naad sem Himnum rædur og Laade.

Eñ Synd maa øngva sialfur DRotteñ hylla, Svijke oss alldrei þvilijk Skamar Villa, Frelsaraň bid eg Fodursins Reide ad stilla, Fyrerlaat þu mier allt hvad giørde eg illa.

Fodur og Syne og frægstum helgum Anda, Fyrr og sijd sie Lofgiørd allra Handa, Rahabs Kvæde ritad maa þaňeň standa, ræde frooder Læged ad gømlum Vanda, Am.

Kvæde af Naaman Syrlendska, 4. Reg. 5.

Hlijde þeir sem henda Gaman ad Kvædum, Og hafna vilia ødrum verre Rædum, Þo optast hafe eg Obreitt Lag, Jdia mijn er sierhvørn Dag, ad dikta Brag, Af helgu Letre høfum vier besta Ræme, Og heilnæm Epterdæme.

Naaman skal hier nefna Herraň gooda, Er nytum þiente Herra Syrlands Þiooda, Lijkþraar var og heideň haň, Hafde þo saa gøfuge Maň, eitt mektugt Raň, Haňs Frw þiente Herleidd Mey wr Strijde, høfd fraa Gydinga Lyde.

Mællte þesse Mey vid Hwsfrw sijna, Af mijnum Herra hvyrfe saarleg Pijna, Med vorre Þiood ef være haň, Eg veit þar eiň þaň Guds Spaamaň, Sem græda kaň, Naaman kynte Konge þessa Rædu, Haň kys ad lietta Mædu.

Hreppte Naaman Heidur af vænum Tiggia, Þvi Hesd og Ertu maklegur var ad þyggia, Þvi Hers-Høfdinge haň var giegn, Og hafde fyrer sijn Raad og Megn, so foor af Fregn, J Syrlande þaň Sigureñ besta uñed, su hefur Fregn utruñed.

Audling vill med allre Dygd til leita, Ef Jsraels Kongur ma þa Lækning veita, Skiootleg lætur skrifa so Brief, Skiolldung laat fyrer utaň ef, Og ecke tef, Þaň tiwsa Maň af Lijkþraa siñe græda, Letred fra eg so ræda.

Høfdingeñ sig heimaň bioo med prijde, Hafande med sier Aud og valda Lyde, Gull og

og Silfur og Gangvara med, Giefa vill fier til Læknis Fied, Sem fyrr var tied, Is- raels HErrañ hitte bratt ad Bragde, Og Briefed i Hond hañs lagde.

Þa Sikling les og fier hvar Briefed uñræder, J sundur fleit og reif hañ af fier Klæ- de, Er eg þa sialfur sagde hañ, Sa Gud riett sem lesta kañ, Og lijfga Mañ, Af Lijkþraa bidur mig Lækna þeñañ HErra, Eñ leitar einhvors verra.

Eliseus þa Audling Breitne kiende, Ord til hañs aa þañ veg strax ad sende, Laat til mijn þañ Lijkþraa Mañ, Lækna skal eg ad heilu hañ, Sem kioosa kañ, So aller vite ad eñ er Spaadoms Ande, Med oss aa Gydinga Lande.

Hier næst kom saa Hertuge Syrlands Piooda, Heim i Port til Spaamañs þess hins gooda, Eliseus liet seigia so, Sig skule hañ i Jordan Pvo, Um Tijma tvo, Sio- siñum og Siwkdoom missa þeña, Eñ Saarleik aungvañ kieña:

Hañ reiddest vid sem ritad er hert i Letre, Riett er seiger-hañ Jordan ecke betre, Helldur eñ Votn aa vorre Laad, Vonade uppa Læknings Raad, Med Dygd og daad, Ad Hendur munde hañ hafa ad vijnu Lijfe, Og hiaalpa af Soottar-Kijfe.

Naaman bystur burtu snyr med Reide, Baadu Sveinar slijkt hañ gior hugleide, Po Spaamañ sette þyngre Praut, Pa her ecke Hisrva Gaut, Ad hallda aa braut, Af Pvotte fær þu Pvijngan aungva strijda, Og þessu villde hañ hlijda.

Sijdañ þvær sig Sæmdarmadureñ goode, Siosiñum i Ar Jordanar Floode, Hañs Lijkame vard heill og skiær, Hreiñ sem Barn þad nyfædt er, So Naaman fer, Aptur aa Leid til Eliseus ad bragde, Med Audmykt þacker sagde.

Bidur hañ þa ad þiggia Peninga sijna, Pad byd eg fyrer Heilsugiøfena mijna, Spaamañ neitar ollum Aud, Og ei vill neitt þad Herrañ baud, Nema Gøfge Gud, Torf wr Jordu tveggia Mwla Byrde, Trw eg hañ burtu færde.

Tilgang siñ uñ Torf þad flytur ur Lande, tiaaer hañ þa af Ast og Trw fagnande, Is- raels Gud þvi eirn er sa, einka DRotteñ Himnum a, Sem hiaalpa maa, Eitt Alltare vil eg mier af þvi Torfe vanda, Par opt a Bænum standa.

Þa Syrlands Kongur siñ Gud vill tilbidia, So er þvi vart eg neydist hañ ad stydia, J Remons Hws hañ hvorn Dag fer, Himna Gud forlaate mier, þad Oriett er, J Go- dahofenu giøre eg þa frañ ad falla, Hañs Guddooms Nafn aakalla.

Guds Spaamadur gaf honum Blessan væna, J goodum Fride ad niioota hreiñra Bæna, Hañ dro med sijna Sveit af Stad, Seigia skal nu fraa Gezi hvad, Hañ hafd- est Ad, Agirnd took hañ iñarlegana ad reita, Epter forena veita.

Kveiktest af þvi Kvijde og Briooste þiaade, Ad Klæde og Gull hañs Herra allt for- smaade, Hañ skundar þvi sem skiootast maa, Skrum og Lyge diktar þa, Sem heyra maa, Sagdest vera sendur af Spaamans Hende, Og so fraa Stadnum vende:

Reis wr Kierru Rausnar-Madureñ hreine, rijkur og fagnar DRottens Spaama- ñs Sveine, Spyr hvort hef eg hagad mier lijtt, Eda hvort er Brooder Erended þitt, a Mooted mitt, Hañ sagdest vera sendur og þo med skunda, Snart til Herrans funda.

Til mijns Herra tveir Meñ sender voru, Tigner Spaamañs Nidiar þa þier fóorud, Þvi bad hañ ydur ad bijta sier, Af Blessun þeirre er færdu þier, og hafed nu hier, Gull⸗stycke og good Haatijda Klæde, So giefa hañ þeim þad næde.

Tveñañ Klædnad Tignar⸗Madureñ sviñe, Took þañ hesta er hafde i Eigu siñe, Og Gull⸗Stycke eiñ veg tveñ, Ædstu velur nu Fylgdar Meñ, Af Flocke eñ, Hnosser þess⸗ar heim ad bera ad Nañe, Med hoskum Sendemañ.

Gezi kvedur nu gofugañ Herrañ þeña, Og giorer so Heim med þesse Plógg ad reña, Aptur sende Sveina þa, Sijdañ geimest feingureñ saa, Eg sagda frá, Fyrer Eliseum iñgieck skiott ad bragde, Og ecke grand til lagde.

Spaamadureñ ried spyria hvort hañ fære, Þvi spektar Ande fra eg ad med hönum være, Gezi seiger heima hier, J Herbergium so nærre þier, Eg þiente mier, Sagde Vijser sa eg hvar ein var Kierra, Þar sidugur stood upp Herra.

Þu hefur Gezi giort hvad ecke hæfer, Giallda skalltu þess um langa Æfe, Agyrnd hefur þier aflad Fiaa, Af þvi skalltu verda saa, Ogso Lijkþraa, Sem Naaman var og Nidiar þijner lijka, Nu fyrer Ofdyrfd slijka.

Spaamañs Ord tru eg Spektar Anda kieñe, Sprack þvi Lijkþraa wt i Sveinsins Eñe, Gezi vard so geyse saar, Gieck hañ wt og var Lijkþraar, Og leinge saar, Þau fer⸗leg Dæme færum oss til Boota, Og fordunst Hrecke liota.

Af Naaman være oss nytsamt hellst ad læra, Hvad næsta froom og dyrleg er su Æra, Ad vera snueñ fraa heidnum hag, Eñ heidra Skaparañ Naatt sem Dag, Fyrer Luck⸗lag, þvi vier erum komner Hunds fra heidnum Þiodum, i Hird med Koonge goodum.

Guds Ords krapteñ giorla maa hier skilia, Þvi Græding veittest epter DRottins Vilia, Vatned i Jordan vañ þad ei, Vissélega seige eg þar til nei, Þad gamla Grey, Synd og Lijkþraa, Samt hvær Skyrneñ hreina, Fyrer sagdañ Krapt alleina.

Gezi reikar Glotunar⸗Stijgeñ illa, gieck þvi yfer hañ bæde Skom og Villa, Þvilijk Dæme fordunst freckt, Þau færa yfer oss bæde Sekt, og Siñed blekt, Fra Lyge og A⸗girnd laat oss DRotteñ venda, Eñ Lucku og Blessan henda.

Heilog Þreñing hafe nu Lofed saña, Hwn bid eg styrke Trw Christeña Maña, Og soddañ Lækning sende mier, Sem nu strax umrædd u vier, J Hroodre hier, Mijna Lijk⸗þraa mattu JEsus græda, Mun hier Ender Kvæda.

Eitt Kvæde af Draum og Syn Kongsins

J Babylon, Daniel. 2.

Daniel fieck i Draume Vitran kienda, Hvorneñ gaanga Heimenum mun til Enda.

Kongur fraa eg sialfur sa, Syn þa eingeñ raada maa, Hönum var horfeñ Hugañum fraa, Himna Gud liet birtast þa, hvorneñ gaanga.

Daniel sa sem DRottne añ, Draumeñ veit og skyra kañ, Veitte Gud hönum Vijsdoom þañ, Vel hefur spaad saa goode Mañ, hvorneñ gaanga.

Haatt

Hvatt Lijkneske hafde hañ dreimt, Høfuded var med Gulled hreint, Brioost og Hendur giørla greint, Af goodu Sylfre so var meint, hvorneñ ganga.
Kvidur og Lendar Messing mest, Mun þvi fylgia Ogneñ flest, J Jarnfootleggium Afl er best, Eirneñ Leir þo blandast vest, hart mun.
Epter þad sa Audling hreiñ, Ad aan Mañs Handa nockur Steiñ, Broteñ var af þvi Biarge eirn, Braut þad allt, Og vard ei seirn, hart mun.
Jarned Leyr og Messing med, Molade allt sem Feyske=Tried, Silfur og Gull sem so var skied, Sijdañ kvadst þad ei hafa sied, hart mun.
Sa litle Steirn sem lyser spiall, Loksens vard hid hæsta Fiall, Pad maattu ei hræra Meñ nie Troll, myklu stærre eñ Verollden oll, hvorneñ ganga Heimenum mun til Enda.
Daniel ried so Ræsers syn, Rijkis Stioorn þad merker þijn, Epter þiñ Dag þver og dvijn, Eñ þu sem Gull hia Eyre skijn, hvorneñ ganga.
Høfud med Gull er Heidureñ þiñ, Og Herradoomur þetta siñ, Eñ Silfred hvijtt a Sañleik miñ, sijdare Stioorn eg merkia fiñ, hvorneñ ganga.
Messing þyder þridia Valld, Pad vier kollum Rijkis=halld, Pvi Kongur hvor þo heimte Gialld, Hnignar þo vid Staala hiald, hvorneñ.
Fætur Jarns i fioorda Stad, Frabært Rijke merker þad, Orcku sterkt vid eitt og hvad, allt i sundur brytur þad, hvorneñ.
Eñ sem Leir af ongvum Smid, Jarned kañ ad blandast vid, So mun þad Rijke og Riddara Lid, Reyndar hafa olijkañ Sid, hvorneñ.
Eñ sa Steirn sem allt bad braut, Er sw Raad af Himnum flaut, Sa Hiaalpareñ leyser hvoria Praut, Heimureñ þess uñ sijder naut, hvorneñ.
Eilijft Rijke eg mun tia; Upp skal reisast Jordu a, Himna Kongur Herrañ sa Heimsins Makt ad situr þa, hvorneñ.
Daniel þyder þañiñ hier, Peñañ Draum sem Fræded tier, Pañ Vijsdoom ecke eignar sier, eilijfur Gud þad birte mier, Herrañ Christur hefur sitt Vald til Enda.

Susõñu Kvæde.

Himna Smid eg hædstañ bid ad hiaalpa mier, So elske eg Dygd, Eñ ongva Lygd, Uñ Æsena hier, Og heilaga Skript eg skilie giør, Skapareñ miñ til Vegsemdar þier.
Mier byr i Lund uñ Baugagrund ad byria Od, Lyndishreina hana ma greina, Heilla Fliood, Hun leid og beid af Lygunum mood, Eñ Lykteñ vard a fogur og good.
J Babylon þau biuggu Hioon sem birte eg fra, Froom og Rijk so særre slijk ad fiña ma, Josn ad Trw og Jatning þa, Joachim hiet og Susaña.
Gudhrædd blijd og furdu frijd var Fallda=rein, Pvi Fader og Mooder mentudu Fliood, a Maaleñ hrein, Æru rijk a alla Grein, Til ongra voru þau Dygdaña sein.
Joachim sa sem int var fra, hefur Aura nægd, Metord good af mætre Piood og mykla Frægd; A ollu høfdu Hiooneñ Hægd, Hotudu bæde Svikeñ og Slægd.

So var virtur False firtur eñ froome Mañ, ad Judar Lands sig hafa til hañs i her-legt Rañ, Uñ Vandamaal sem verda kañ, Þeir villdu sækia ad Raadunum hañ.
Wijngard ætte og af honum mætte Avoxt fa, æfastañ vid ægiætt Rañ sem iñt er fra, Þeir Doomendur þangad gaa, Sem þañ Tijd ættu ad Logunum siaa.
Aulldungs Vallde ættu ad hallda Yfermeñ Tveir, Dæma Þiood þad lysa Liood hvad lieku þeir, J sagdañ Stad so soktu þvi meir, Selldu Gull eñ tooku vid Eir.
Uñ Domara þa sem dickta eg fraa, Hefur DRotteñ spaad, Allt Raanglæte ad þeir giæte eftt æ Laad, Eñ Riettlætis alldrei gaad, ævallt stunde Svikeñ og Haad.
Sijna Doma so skal rooma, Setia þraatt, J Joachims Garde, So ecke vard þeim Afla faatt, Þaangad kalla Þegna bræatt, Sem þeir hafa hellst vid Sakernar ætt.
Sierhvorn Dag var soddañ Plag, hiaa Seimanaa, Hun vijkur uñ Stund hia væn-um Lund i Wijngard þa, Er Þijngenu geingur Folked fraa, Falsararner þetta siaa.
Þesser breña bæder señ af blindre Ast, Vm HErrans Ord og Hefndar Giord, Ei hirda ad siaast, ad Himna Þrijde hvorge dæast, Heimsker Pussar Girndunum liæast.
Hvor af þeim liest hafa sig heim eñ hinkrar meir, Fiñast ad i odrum Stad þa aptur þeir, Kiemur þar Lox þeir kieñast Tveir, Þa kvelie Girnd fyrer Hrijnga Eir.
Binda Raad ad drygia Odaad, vid dyra Snoot, Bæder naa og fleckad faa med falsk-leg Hoot, So meige þar eingeñ mæla æ moot, Miog voru þeirra Samtokeñ lioot.
Einhvorn Dag med Lymskulag, þeir lædast iñ, Þar Selian Landa vijkur ad Vanda i Wijngard siñ, Med Þernur Tvær i þetta Siñ, ad þiggia Laug sem Morguneñ hiñ.
Laun-Dyr einar glogt ad greina, J Gardeñ laa, Þernur sende Sæmdar Kvende Sapu ad faa, Svikarar hlaupa Hrijngþoll æ, Hun maa ei vid Brogdunum siaa.
Þeir hefia Tal sem herma skal, Vid Hrijnganaa, Asteñ þijn giorer ockur Þijn, Og ærna Þraa, Bædum ockur Blijdu liaa, Þvi byrgd er Hurdeñ Gardenum æ.
Eñ ef þu neitar ockur ad veita, Yndis-Hoot, vid skulum bæder Bryxl og Haad þier bera æ moot, Ad syndgast hafer med Seimabrioot, Þu sier þa fyrer þijn Afdrifeñ lioot.
Susanna med saara Þraa og Sorgar Kvein, uñ Kosti Tvo hun talade so, su Tviña Rein, Þo dæme þier mier Daudans Mein, Fyrer DRottne skal eg af Syndeñe hrein.
Hroopar nu hin hoska Frw so heyra maa, Þesser Tveir þo myklu meir af Megne þa, Añar Dyrunum upp nam slaa, Vt i Gardeñ Folked ried gaa.
Þienarar heñar þaangad reña þegar j Stad, Svikarar birta Blessan firter, Bryxl-ed þad, sem heñe komed er Hondum ad, Hlioodnar Folk sem Odureñ kvad.
Þvi alldrei sañ med froomum Svaña Fleckun þa, Nockur Mañ so mætte heñe, Mijnkum faa, Heñar Vine þad hryggia maa, Ef Hoordoms Sokeñ er falleñ uppaa.
Añañ Dag sem ædur er Plag, ad Joachims-By, Þeir hallda Moot, Vm mæta Snoot og Marleñ ny, Svikarar ecke seinka þvi, Svañañ vefia Lygunum i.
Þeir kalla bræatt æ Kyrtlagætt, So kiemur hun þar, Ættfoolk heñar allt i Señ, Þa Angur bar, Þiiodeñ af Harme þrwngeñ var, Þegar sem heyrde Aulldungaña Svar.

And-

Andllt byrgde og Odum ſyrgde Audarnaa, Þeir vondu Meñ, Þvi villdu heñar Vænleik ſiaa, Stoodu upp ſem iñt er fraa, A hana løgdu Hendurnar þa.
Þeir villdu bæder Vægd og Naader, viiſt forſmaa, So Meñþoll frooma, Dauda Doomur dytte aa, Eñ hun trwer og treyſter aa, Tijgeñ Gud ſem Riettindeñ ſaa.
Vid geingum Tveir ſo greindu þeir, J Garde þeim, Þorna-Niſt kom þangad fyrſt med Þernum Tveim, hun liet þær fara um Laundyr heim, luckte Gard og dvalde þar ein.
Eiñ ungur Madur geyſe gladur gieck þar til, wr leyndum Stad, vid litum aa þad, ad Laukabil, Hañ framde øll þau Yndisſkil, Sem Elſkuganum hagade i Vil.
Vid geingum ad ur ødrum Stad, med Ætlun þa, Þañ unga Mañ ad høndla hañ, Vid hugdum naa, Yferſterkare var ockur ſaa, Hañ opnar Dyr og ſtrykur þar fraa.
Falldalaad vid feingum naad, Og friett i Stad, Hvør ſaa være heñar kiære, Hun hulde þad, Vid erum bæder Vallded kvad, Vottar þeſſu Brotenu ad.
Valldsmeñ þeir ſem voru nu Tveir, Þad virdeſt Lyd, Sem votte riett, Þvi ſo er aaſett, Vm Seimahliid, Daudans Hørmung hørd og ſtriid, heñe er dæmd a þeſſare Tijd!
Hun hroopar þa ſem heyra maa aa Himnaſmid, Þitt eiliiſt Raad kvad Audarlaad, Af Aſt eg bid, mier aumre ſyn þitt einka Lid, Þvi allañ veitſtu Mañaña Sid.
Þad veiſtu kvad Þornabrw, Ad þeſſer Meñ, Þeir brioota af Dygd eñ bera nu Lygder bæder ſeñ, Þvi ſaklaus er eg af Saurgan eñ, Siaalfur Gud þar Huga til reñ.
Heyrde Gud þa Hiartans Naud og heñar Kvein, Þa Dygda Sprunded dreiged var under Daudans Mein, Hañ vekur upp einhvørn ungañ Svein, Fyrer Anda ſiñ med Sgñleikans Grein.
Daniel hiet ſaa DRotteñ liet ad Doomenum gaa, Og kvitta ad Vanda af klaarum Anda, Kallar ſaa, Saklaus ſkal eg ſeiger hañ þa, af ſoddañ Bloode ſnwe þier fraa.
Vid þau Ord uñ Veigaſkord, þeim verdur Stans, Folked ſniallt ſnyr aptur allt til unga Mañs, Spyr hvad vallde Hlioodum hañs, Hañ ad ſøñu giefur þeim Ans.
Fyrer Lygena raanga laate þier gaanga, af Lymſku Root, Vitſku toomer, Dauda-Dom a dyra Snot, Þvi giæted ad og giøred aa Boot, Giæſkulaus er Alyktan fliot.
Søkena ſkyllde ſaa ſem villde ſitia Doom, Þroſa grant þad er geyſe vant, Og gieſa ſier Toom, Jſraels Dotter er Æru froom, Aller gaafu honum Daniel Room.
Hañs Ordum trwa, og ad honum ſnwa, Ædſtu Meñ, Leita nu, Ad frelſa Frw, og fretta ſeñ, Doomara gaf þig DRotteñ eñ, Danjel oſs þar Raadeñ til kieñ.
Uñ Lygara Tvo hañ talade ſo, Þier taked þau Raad, Skilied þa ſo Foolke fraa, Og frietted ad, Sierhvørn þeirra i ſtjnum Stad, Sañ frooder þier vered uñ þad.
Þeir ſkildu ad ſo ſkiott i Stad, þa Skaalka Tvo, Daniel Sveiñ, vid Añañ eiñ, Hañ tiier ſo, Þu ſkiemdar Booſe Skoñ og Þraa, ſkiellur þier ſem Voneñ er aa.
Þvi allt hid raanga uñ Æfena laanga, Elſkader þu, med ſvikula Dooma og falſar frooma, Og fleckar Frw, Hinum Raanglaatu hliiſder nu, Hefndeñ er komeñ yfer þig ſu!
Gud baud þier ſem greine eg hier, uñ gooda Meñ, ad deyda ei þañ ſem hvørge vañ, til

Hefndar

Hefnda eñ, Hvar bar þig ad þeim bædum señ, Biorkena þa med Nafneuu kieñ.
Hañ ansar lioost eg leit þau fyrst vid Lynde Trie, Daniel glatt þu seiger þad satt, Hañ svarar med Spie, Þijn Lygaña Tunga Lijflaus sie, Pad lætur Gud ei dragast i Hlie.
Epter þad i Añañ Stad þa eins vid hiñ, Daniel kvad, hvar komstu ad þeim Kompan miñ, Vid Eikebiörk hañ svarar uñ Siñ, Sa eg þau bæde, Bæled eg fiñ.
Daniel moot þijn Lymskañ lioot, Þig leidde i Hel, Þu Canaans Art, Hefur öngvañ Part med Jsrael, Petta er satt þu seiger þad vel, Sakaña Volld eg fyrer þier tel.
Jsraels Dætur ougvar Bætur af þier fa, Opt i Leynd med liootre Synd, Pær liekstu a, Po þesse hin dyra Dreglana, Med Dygd og Æru kiæmest þar fra.
Su Fegurdar Mynd hefur soddañ Synd þier sæd i Briooft, Og Girnden þijn med Þvijngan sijn, Pad er nu lioost, Þvi ættu Lijffins öngvañ Kost, Eingell Guds til Hefndaña bioost.
Þeir lofudu Gud sem liette Naud af liootre Frw, Og frelsar þañ sem heiter a hañ med Hiartans Trw, Eñ þeim Tveimur Aullden su, Jllañ Dauda samþycker nu.
Daniel kuñe sa DRottne uñe ad dæma riett, Af þeirra Muñe þeckia ad Gruñe þeñañ Prett, Hvad Moyses hefur uñ Maal þau sett, Mun þeim ecke falla nu liett.
Valldsmeñ þeir enu vondu Tveir sa verdug Giolld, Heliarleid fyrer Lygaña Seid, Var lioot og kolld, Pad være betur i vorre Olld, Ad vondud yrde Lagaña Holld.
Med Gofugu Fliode Fader og Mooder fagna þa, Joachim Bonde og aller Frændur wt i fra, Þvi nu er þad skyrt sem skilia ma, Ad Skoñ er eingeñ falleñ uppa.
Daniel unge af Eingla Konge, og ollum Lyd, fyrer þañ Dom hañ fær nu Soma fyrr og sijd, Eñ Christnen Guds sem Verolld er vijd, vottar Drotteñs Stormerkeñ frijd.
Vier lofum hañ Gud sem lietter Naud, og længre Þra, Med Trygd og Dæd hañ tiæer þeim Naad, Hañ treysta a, Eñ hiner Ranglætu Hefnder sa, Sem hier ma lioost med Augunum sia.
Þvi fordunst nu ad flecka Trw, Med Fals og Lygd, Eñ hegdum riett i hvorre Stiett med Heidur og Dygd, Þvi ecke er slijkt sem Æra og Trygd, Og eignast Vist i Himnaña Bygd.
Fadereñ Naada fullur Dauda frelse mig, Fra Lygaña Hreck og liootum Fleck, Sem lyser sig, So Hreinhiartadur eg þecke þig, Pad er mijn Bæneñ ætsamleg.
Lofed og Dyrd i Dicktan skyrd, Sie DRottne þraatt, Sem mier kiende ad kveda til Enda þeñañ Þatt, Hañ eignest hvor su Audargætt, Sem Æruna stundar Dageñ seni Natt.

Nu Epterfylgia Rijmur af Bookeñe Ruth.

Fyrsta Rijma.

Mig lyster mest ad iooda Od af Lærdooms Greinum, Raams af Bruñe næsta hreinum, Og næmum kieña Læresveinum.
Heilog Ritning Hiartad Mañs kañ hellst ad fræda, Dicktan su er dyrleg Ræda,

Ræda, So dragist af heñe Efned Kvæda.

Nu vil eg birta Bornum Guds i Bragarens Hætte, Ruth sem Boas Ræded bætte, Po Rietteñ til þess valla ætte.

A Dogunum þeim sem Doomarar styrdu DRotteñs Lyde, Oar var so esldest Kvijde, Elimelech Landed flyde.

Naemi var nefnd hañs Kvon og Nidiar Tveir, Af þvi kveikest Mærdeñ meir, Mahlon og Chilion nefnast þeir.

Elimelech Ædstur var af Juda Slecte, J Betlehem siñ Bwstad þeckte, J burtu þadañ þo Oar hneckte.

J Moabs Land hañ sette sig og sijdañ deyde, Eñ Naemi med Nidium þreyde, Nockud hnijgeñ af Æsku-skeide.

Baada gipte hun Synina sijn og sijdañ miste, Ruth og Silpha Sæmdeñ giste, Pær Sonar Konur ad elska lyste:

Sonar Konum saaðe Vijf hvad sijst ma dylia, Heim i Lond sig hallda vilia, Po Hormung þætte vid þær skilia.

J Betlehem er nu batnad Ar, Kvad blijdur Svañe, Pad hef eg friett med fullum Sañe, Pvi fare þid vel og giptest Mañe.

Mægkonur heñar mælltu þa af minkum Vilia, þier skal fylgia Fallda þilia, Feigeñ og alldrei vid þig skilia.

Pad er ei Raad kvad þriflegt Vijf þid þarfnist Sæda, Ei ma eg Synena aptur fæda, yckur ad fa sem Log vor ræda.

Peim Framlidnu þid hafed unt med Pijdleik hreinum, So jñelega i ollum Greinum, Ydur mun DRotteñ svipta Meinum.

Silpha kvadde Sæmdar Vijf þo Sorgeñ speñe, Ristell trw eg Rauna kieñe, Ruth kvadst munde fylgia heñe.

Piñ einka Gud er eirneñ miñ, Hvors ei ma dylia, Og dygdugt Foolk kvad Dwka þilia, Daudeñ eiñ ma ockur skilia.

Naemi liet reynda Ruth nu raada ad siñe, Betlehem trw eg þær baadar fiñe, Borgarmwgureñ gledst þar iñe.

Boas hiet eiñ Borgar Mañ sem bygde þar, Af Juda Kvijsl sa Ættstoor var, Og Elimelech skylldur nær:

Boas atte Aura Nægd og Akra sæde, Volldugur noog med Vijsdooms Ræde, Ad Verkamoñum sialfur gæde.

Hun kom þa heim er Kappar lietu Korn-skurd viña, Og med heñe Ruth su Moverska Kviña, Sem milldur Gud liet Blessan fiña.

Aller giordu ad aumka þær og Adstod veita, Naemi vill Nafne breyta, Nu kvadst meiga Mara heita.

Mara heite eg mædd i Swt kvad Meniaþilia, Geinged er þad Guds ad Vilia, Gior-

 de

de hañ mig víd allt ad skilia.

Vid Maagkonu sijna mællte Ruth, Su Moversk Kviña, Eg vil ockar Fædslu fiña, Og fara þar ad sem Bygg-Meñ viña.

Naemi bad Naumu Gulls i Naadum sofna : Ut gieck Ruth, a Akureñ jafna, Og upptook þad sem Sveinar hafna.

Boas atte Akureñ þañ og eñ kom þar, Kvedia hañs sw kurteis var, Kornskurdar Meñ vanda Svar.

Ydur sie, O Rotteñ avallt med kvad Edla Mañ, Aller svorudu a niiñ Sañ, Ad eiñ Gud skyllde blessa hañ.

Fyrermans Sveina friette hañ ad um Falldabrw, Hañ leit Ruth þar hia þeim nu, Hvadañ ad være Stulka su.

Pad er hin mæta Moversk Ruth ad Madureñ sagde, Heñe eg til Leyfes lagde, Ad lesa þad fielle af Klyfia Bragde.

Boas talar vid Bauga-na af Blijdleik hreinum, Tijn þu a þessum Akre einum, O-fleckud af mijnum Sveinum.

Med Pernum mijnum þu skallt eirneñ þiggia Naader, Merke eg þijna Dygd og Daader, Drycknum vil eg ad lijka raader.

Fiell þa Ruth til Foota hañs og Fognud kiende, Hvadañ kom mier kvad Heidurs Kvende, Heill og Naad af þiñe Hende :

Mællte Boas mier er þad lioost hin mæta Kviña, Pu flyder Odal Frænda þiña, Og fylgder Moodur Brædra miña.

Maagkonu þiñe mestu synder Mañdooms Prijde, eñ þeckter ecke þessa Lyde, Pier mun O Rotteñ launa um sijder.

Israels Gud mun ærna Blessan yfer þig senda, Pvi til hañs þu villder venda, Hañs Vængia skiool þier duger til Enda.

Boas þa til Borda gieck og baud til Svaña, Veik hun sier til Verka Maña, Virdíng þa og Æru saña.

Boas sende Bauga-na siñ besta Riett, Axen steikt hun er þa mett, Allt mun falla Starfed liett.

Akurmoñum Boas baud sem byrter Kvæde, Ad siaa so til ad nockru næde Naumañ Gulls þad epter stæde.

Giæted ecke grant ad þvi kvad geymer Sverda, Po Affsop kuñe epter ad verda, eig-nast skal þad Porna Gierda.

Froome Herra Fliooded kvad eg Faatæk Kviña, Ei er lijke Perna þiña, Pessa Naad af ydur ad fiña.

Fullañ Mæler fieck med Bygg su frooma Kviña, Kuñe hun allt ad Korne viña, Um Kvollded foor til Hwsa siña.

Maagkonu siñe synde hun allt og sagde bæde, Pau sem ad Boas gierde Giæde,

Gaf heñe Leyfar af þvi Fæde.

Naemi var næsta glød og neytte Fædu, Hier næst fra eg hun hoof so Rædu, Himna Gud þig svipte Mædu.

Boas er mijns Bondans fræga Brooder næsta, ad hønum lytur Erfdeñ hæsta; Audnu hefur þu feinged stæsta.

Ad þu komst a Akureñ hañs og Ordlofs beidder, Umsioon slijka yfer þig leidder, hia øllu vondu Rykte sneydder;

Vijktu ad þeim Akre opt kvad elldre Kviña, Fyrst Liufmeñed þier lofar ad viña; Laate Gud þig Blessan fiña.

Sialfur baud hañ sagde Ruth mier Soomañ þeña, Ad sækia Faung til siña Kveña, Sijdañ giorde huñ þangad reña.

Foolke Boas fylgde Ruth og fieck ei miña, Þorf a starfe hin þyda Kviña, Þar til Korn var bwed ad viña.

Margkonu sijna hitte hun og heñe færde, A Viñu siñe Vijsed nærde, Vel sie þeim sem Prisnad lærde.

Hiartans Dygd er Heilleñ mest sem hier ma fiña Myskun hlytur Moversk Kviña, Mun so verda Rijmu ad liña.

Auñur Rijma af Ruth.

ANNad siñ skal Oodureñ miñ af þeim gooda Stofne, Fram i Letur færast betur, Fyrr eñ Mærdeñ dofne.

Guds vill Rand og Giæsku Rand giæta best ad einu, Eckert sænd hefur eñ forsinnad, Sem er med Hiarta hreinu.

Hvor sem Trygd og hreina Dygd i Hiarta naaer ad geyma, Herrañ sa sem Hinme er a, Honum mun alldrei Gleyma.

Dæmeñ good uñ Dygda Fliood Drooser bid eg ad lære, Moversk Ruth fieck hæstañ Hlut, Þo Heideñ ædur være.

Nu med þvi ad Naemi Naumu gulls vel uñe, Hun hoof so Tal sem herma skal, Af hreinum Elsku Bruñe:

Dotter good kvad Dygda Fliood duga mun Raaded sviña, Hlyd þu mier til hvijldar þier, Eg hlyt med Brøgdum viña.

Boas sa sem foorstu fra er Frænde Nidia miña, Hañ vinsar Korn kvad Veiga-Norn, Þu verdur i Noott hañ fiña.

Smyr og þvo og syn þig so med Sæmd og Blooma þijnum, Hañ liggur nu kvad Listar Frw, J Lava Garde sijnum.

Til Foota hañs þess frooma Mañs far þu nidur i Klædum, Athuga señ ad ongver Meñ, yckar vite af Rædum.

Ei kvadst su hin unga Frw af þvi skyllde bregda, Hun veik af stad so vel var þad, Þar vard a eingeñ Tregda,

J Laava Gard hun leynaſt vard lærd til allra Dáda, Mettur og gladur hiñ gofgi Madur, Geingeñ var til Raada:

Blæu þa ſem breidd var a, braut hun upp til Foota, Legſt hun nidur eñ Lauſa-Vidur, liet hana Dygda nioota.

Uñ midia Noott kom Ogn ſo ott yfer Boas i Svefne, Vaknar þa og ſijdañ ſaa, Kviña Hrijngagiefne.

Hañ ſpyr þa ſem heyra ma hvor ſu Kviña være, Ambaatt þijn kvad Audarlijn, Edla Madureñ kiære.

Lifande Gud þig liette Naud og laate Bleſſan fiña, Liooſt er þad i þeſſum Stad, Þu ert ein Dygda Kviña.

Mañdygd ſu en mæta Frw, er meir eñ giorvallt añad, Þu ſegder Nei og ſinter ei, Uñ Sialeik Yngis Maña.

Hun nefner ſig ſo ſidſamlig, Hia ſviñum Heidurs Mañe, Arfureñ ber ſa einum þier, a mig breid kvad Svañe.

Þo bere mier hañ Boas tier, Bæde Arfur og Kviña, Añar er hier ſem eñ er nær, Madur vil eg hañ fiña.

Hafdu Dootter Raad i Noott, Næm a allt hid gooda, Þegar i Ar ſo Ætt ſie klaar, Arfeñ ſkal honum ſo biooda.

Ef neitar hañ vor Nandar-Mañ, Naumur gulls ad feſta, Eg tek þig þa þu aatt mig ſo, Ecke ſkal þad breſta.

Hreinlijfis Bloom fær hæſtañ Room, Þu haf til Morguns Raader, Af Saurgan hrein i hvorre Grein, Heidur er ſlijkt og Dáder.

Vert ohrædd i Heidre giædd hier ſkal alls vid leita, Hvad ſeiger þu mier med Þydleik hier, Þad ſkal eg giorvallt veita.

Uñ Dægra moot hin mæta Snoot, Ad Morne upp ried ſtanda, Eiñeñ hañ ſa Edla Mañ, Epter ſijnum Vanda.

Fara vill burt med Fremd og Kurt, Fyrr eñ vakna Sveinar, Vid þvi ſaa hun vilde ei ſaa, Vonda Ofrægd neina.

Laattu hier kvad hañ hia mier, Hafnar Skyckiu þijna, So verdur þu hin væna Frw Vijs uñ Ætlan mijna.

Bygg-Miols Korn ad Bauga Norn, Boas giefur hiñ ſviñe, Mæla ſer þvi Milldeñ ver, Magkonu færer ſiñe.

Hun ſpyr nu hin nyta Frw, Naemi hvorſu geinge, Audarlijn uñ Erende ſijn, Hvort Endalok ad feinge.

Hun ſagde þa ed ſaña fra, ad Sæmdarmadureñ veitte, Korned ſitt og hier med hitt, Hvorſu hañ vid hana breytte.

Hun ſagde þa vid Seimana, So ried Boas iña, Toomhent ma ei Menia-Na, Magkonu ſijna fiña.

Nu

Nu med frij kvad Naemi, Med Raadum skalltu bijda, Pviad eg veit hañ helldur Heit, vid Hrijngaglefne frijda.

Hvad lofade hañ sa Listar-Mañ, Leitar vijst ad efna, Hvort sitt Ord vid Hrijnga-stord, Og hvad sem til skal nefna.

Ad Morne frijdur Boas bydur, Beint i Stadarens Porte, Erfingiañ þar hitte hañ, Hugvit ecke skorte.

Hañ hoof þa Tal vid tijgeñ Hal, Pu tek hia mier uñ Stunder, Hiñ sest nidur sem hañ bidur, Seiger hañ hvad byr under.

Hañ took þar medur og til þess kvedur, Tiju Aulldunga sviña, Ad athuga meir hvad mælltu þeir, So meige þar ecke ad fiña.

Med þvi nu ad Naemi su, Naeñ er ockur baadum, Akureñ siñ vill selia sviñ, So med bestu Raadum.

Pvi byd eg þier þad byriar mier, Bæde Akureñ þeña, Og Meniagrund þad Noverskt Sprund, Sem Maagkona er nu heñar.

Akureñ þañ kvad unge Mañ, Til Eignar vil eg mier jaata, Borga eg hañ ef kaupa kañ, eñ Konuna i ongvañ Maata.

Ef Akureñ ber til Eignar þier eñ ried Boas iña, Pad er so sett og Reyndar riett, Ad Ruth skal vera þijn Kviña.

Pvi eingeñ er saa Arfureñ ber, Vtañ þier riett med Sañe, Ellegar eg aa aðrañ Veg, Ef þig sær ei Svañe.

Maattu nu þvi Meniabrw, Med þeim Akre festa, Ellegar eg aa aðrañ Veg Ecke skal þad bresta.

Petta allt þu eignast skallt, Erfingeñ ried so mæla, Seige eg þvi Nei eg ætla ei, Arf-Von mijna ad tæla.

Israels Lid hefur soddañ Sid, Sem seiger i Ode mijnum, Aðrañ Skoo þa af sier droo, Ef Arfe neitar sijnum.

Ef Arfa-Goss eda añad Hnoss, Af sier giorer ad jaata, Siñ Skoo aa þañ er hrepte hañ, Hlaut til Vitnis laata.

So breytte saa vid Boas þa, Er baud hañ Akureñ þeñañ, Af Foot hañs droo, Pañ fagra Skoo, So Foolked maatte kieña.

Boas iñer Añad Siñ vid Aulldungs Valld og Lyde, Nu kaupe eg diarfur allañ Arf under mig med Prijde.

Af Naemi, eg sæ med frij, Pad fiell til heñar Nidia, Og Mahlons Hlut hañs Hwsfrw Ruth, Til Handa mier skal bidia.

Mahlons Nafn saa mier var jafn, mun þa gleymast eige, Pier erud vijst þad vill-est sijst, Mier Vitne aa þessum Deige.

Fyrst Mahlon saa er falleñ fraa, Frænde vor eñ goode, Guds mijns Raad mun giefa mier Saad, Gott af þessu Fliode.

Treyste eg framt um̃ Fræda skamt, Sem frækner Meñ a Glijmu, Maal-far samt ad mier er Otamt, Mun hier Ender a Rijmu.

Pridia Rijma af Ruth.

Biarnañ villd eg gamna Piood, Ef giæte eg vandad miwkañ Od, Eda þau nockur nyleg Liood, Næm ad villdu læra Fliood.

Hafa skal Paals ed holla Raad sem hafde odlast DRottens Naad, Hañ ladade sig med Lyst og Daad, Vid Lydeñ best sem stendur skraad.

Ollum lijkañ seiger hañ sig, Sañlega til þess langar mig, So uñed fæe eg a þeim Svig, Sem oll eru Kvædeñ miñeleg.

J Austur Sveitum er þad Sidur eingeñ vil eg þar Reidest vidur, Ef einhver sest hia odrum nidur, Erindes Korned þylia bidur.

Rijmna List er Lydum kiær lofa eg eirneñ sialfur þær, Ef Grundvollureñ er Skripteñ skiær, Skiemtan ongva betre fær.

Pvi leinge eg optast Liooda-Spil, Leita eg so vid Borneñ til, af þeim sæta Astar-Yl, Eg Elldre Moñum skiemta vil.

Var þad fyrr i Frædum tiaad fiell til Boas Giptu-Raad, Vijfed ungt med væñe Laad, Vel hefur hañ ad ollu gaad.

Aulldungarner ansa þa, Og aller þeir sem stoodu hia, Hofum vier sialfer heyrt þar a, Hvor um̃ sig þad vitna maa.

Foolked bad med fullre Trw, Ad Friosom yrde Kviñañ su, Sem Lea og Rachel Listar Frw, Lifande Gud þau blesse nu.

Piooden Oskar þa til Sans, Ad þañeñ aukest Soome hañs, Sem Jsraels þess mykla Mañs, Og Mwgureñ kom af flestur Lands.

Aller badu a eirn Veg þar, Audnu þeim sem hollust var, Um̃ tijgeñ Avoxt Tviñ-grundar, Sem Thamar Juda Peres bar.

Epter þetta Oska-Tal, Jñgieck hañ til Vijfs i Sal, Boas fieck þad Brwdarval, Og Blessan þa sem greina skal.

Ruth maa heita reynd af Dygd, Reiknast þetta eingeñ Lygd, Hun flyde bæde Fals og Blygd, Pvi feste hañ vid hana alla Trygd.

Pa Hiwskapar-Far hofdu att, Heidurs Meñ og Fadmlag daatt, Svein-Barn fæder Silkegatt, Pad Sæmdar-Hioon mun gledia þratt.

Naalæg Fliood þa Nidiañ sia, vid Naemi þau ræddu þa, HErrañ eiñ saa allt gott maa, Erfingiañ nu liet þig faa.

Pijn Sonar-Kona Silkerein, Sem þu anst i hvorre Grein, Hefur nu fætt þier sviñañ Svein, Sem þitt bæter Elle-Mein.

Jsraels mun su Ættar-Boot, wtsprwngeñ af goodre Root, Gud hefur blessad gofuga Snoot, Glede kom þier nu Sorg a moot.

Betre er hañ eñ Synerner Sio, Sæmdeñ mun þier verda i tie, Dyrdeñ Guds ei drag-

drageſt i Hlie, DRotteñ bidium lofadur ſie.

Brwdureñ lagde Barn i Skaut, Betraſt Hagur eñ leyſteſt Praut, Naemi þa Nafned hlaut, Nytañ foſtrar Aurſagaut.

Nandar Konur hañ nefna þa, Naemi þar heyrde a, Audnu ſterkur eiñ var ſa, Obed Sveiñeñ heita ma.

Su frooma Kona foſtrar hañ, Fra eg hañ yrde Sæmdar Mañ, Næmur a Daad ſa DRottne añ, Dyrañ Avoxt færde þañ.

Jeſſa gat vid Eignar Kvon Audnu Laans var meira Von, DRotteñ gaf hönum dyrañ Son, David Kong þañ holla Pioon.

Eiñ fra Peres Ættar-Lidur, Allt til Davids liggur nidur, Fedga þa ef Folked bidur, Fæ eg ſo nefnt ad ſkilieſt ydur.

Thamar Ol þañ tijgeñ Mañ, Took af Juda Gietnad þañ, Peres Heill og Hamingiu fañ, Heſſron gat til Arfa hañ.

Heſſron gat þa Aram eñ, Allt voru þetta gøfuger Meñ, Arams Son var eiñ i Señ, Aminadab Hofdingeñ.

Aminadab nefndum vier, Nahoſſon gat til Arfa ſier, Hvør med ødrum Heiduren ber, Hañs Son fra eg ad Salma er.

Salma took vid Seimahrund, Su hiet Rahab dygg i Lund, Boas frægañ Fleinaþund, Sem feſta giørde Moverſk Sprund.

Ruth og Boas Obed añ, Þau Edla Hiooneñ gatu hañ, Sa gat Jeſſa Sæmdar-Mañ, Og ſo til Davids Lidureñ rañ.

Af David kom ſu Konga-Ætt, Chriſtner Meñ hafa þeſſa giætt, J þeim Lid ſem uñ var rædt, JEſum Chriſt hefur Maria fædt.

Grædareñ JEſus Gud og Mañ, Giefe vier ſkilium Kiærleik þañ, Hañs fyrer Naad þad heyraſt kañ, Heideñ Piood ad Bleſſan fañ.

Af hvøriu Kyne ſem hellſt er ſa, Sem HErrañ JEſus ſtundar a, Og vondu øllu vijkur fra, Viſſelega mun Bleſſan fa.

Þad er oſs ſynt i þeſſum Od, Þvi bid eg ſtunde Meñ og Fliood, A DRotteñs Raad og Dæmeñ good, Su Dygd er betre hvøriun Siood.

Rijmad hef eg uñ Reſlagatt, Af Ruth ſo lijteñ Mærdar-Patt, Hars vill doſna Biooreñ bratt, Brwder hafe nu gooda Natt.

Rijmur af Bokeñe Judith.

Fyrſta Rijma.

Skallldeñ hafa þad ſkrifad i Letur, Skal þvi allvel trwa, Ad leſnar Søgurnar lærdeſt betur, Ef i Liood þeim mætte ſnwa.

Stundum Skallldeñ mæla margt, Meñ þad kalla Yke, Gott er ad hafa þa Gledeñar Art, Ad goodum Møñum lijke.

Fyrer Ungmeñum ſkal øllum ſeñ, Vm þad tala ad Vanda, Hvar fyrer Gud ſo giørde Meñ, Hañ gaf þeim Skilnings Anda.

Madur-

Madureñ hefur þvi Maal og Vit, Mynd Guds ber so hreina, Yfer skynlaus Dyr sem skrifast i Rit, Hañ skule þad kuña ad greina.

Fyrst vill Gud vier þeckium hañ, J Preñing eiñ ad vera, Skapara vorn og heidrum hañ, Sem Heimeñ kuñe ad giora.

Sijdañ vill ad Bæneñ blijd, Bere oss Vitned saña, Vier leitum hañs um Lijffins Tijd, Sem lioos er Skylldañ Maña.

Og epter Lijfed Engla-Vist Endalaust ad hallda, Skapara vorn ad lofa med List, Og lifa um Allder Allda.

So ad vier skynium Skylldu þa, Skaparans riettañ Vilia, Og Ord hañs lærum Jordu a, Sem oss gaf hreint ad skilia.

Þvi jafta eg mier sie meir eñ skylldt, Mañvits Teikn ad syna, So Vilia Guds vier feinglum fyllt, Ad fræda Graña mijna.

J Trauste Guds eg giore sem fyrr, Af goodre Skript mier Kvæde, Til þess eins ef añar spyr, Og Ungdoom þar med fræde.

Fær þvi margur Kvæda-Kver, Keypt med hægu Verde, Sem Bibliu ecke ber med sier, So Börneñ frood ad giørde.

Hvad DRotteñs Hiaalp er Daasamleg, J Dicktan villda eg færa, Þegar ad Neydeñ þvijngar miog, Þetta er gott ad læra.

Arphaxad hiet Stiller sterkur, Er styrde Media Rijke, J þañ Tijd virtest Vitur og Merkur, So valla fanst hañs Lijke.

Echbatana hiet Audlings Borg, Su efldi Styrer Landa, Heñar Mwra Hws og Torg, Liet Hagleik bestum vanda.

Herlegt Port sem hæsta Turn, Med hvørskins List og Prijde, So þañ Tijd rañ ei þadañ af Spurn, Ad þvilijkt fyndest Smijde.

Af myklum Heidre metnast saa, Media Kongureñ sterke, Sooma vill og Sæmder faa, Af soddañ Snilldar Verke.

Nabogosor nefna skal, Nislung Syrlands Pioода, Ad Ninive Borg i sijnum Sal, Sat med Hermeñ gooda.

Þa Areñ hafde Tiju og Tvo, Tygge stioornad Lande, Styrk af odrum Pioodum þa, Og þreytte Strijd med Brande.

Af Makt og Heidre metnast kañ, Og mestu Liñasyke, Arphaxad liet Hel slaa hañ, Og hiellt þad giørvallt Rijke.

Um Ciliciam sende Bod, Og so til fleire Landa, Gilldlegt baud þeim Geirarod, Eda gaanga sier til Handa.

Um Austur Londeñ öll i señ, Og iñ til Gydinga Piooda, Kafkur lætur Kongureñ, Kosteñ þeñañ biooda.

Kongar neita Koste hañs, Og kvaadust Rijkeñ veria, Hvor sitt Land med Mwga Mañs, Þa Millding villde heria.

Þegar

Þegar sem heyrde þesse Svor, Þeingell Syrlands Drootta, J Hiartad sloo su Heiptar Ør, Ad hrepte af margur Otta:

Vid sijna Tign og Sæted frijtt, Soor og Rijked besta, Hañ skule ollum hefna strijtt, Sem honum ei Eida festa.

Ad lidnu Are Leyndar-Tal, Losdung hefur eñ millde, Vid Hofdings-Meñ i hærf-um Sal, Hefnast þvi hañ villde.

Rædgiafar med Ræser þad, Ræda wr Mælum vondum, Med Herskyllde sem Hilmer bad, Ad hefna æ ollum Londum.

Heimter til sijn Hertugañ þañ, Holofernem sterka, Sem Fleina riooda fullvel kañ, Fws til slijkra Verka.

Vid Hertuga þeñañ hoof so Tal, Þu hefn æ ollum Lyde, Legg þu allt þad Yta Val, Vnder mig med Pryde.

Þu skallt heria æ þesse Lond, Er þvert ad Vestre liggia, So giorvoll Þiood mier gæuge æ Hond, Eda Grid skal eingeñ þiggia.

Hundrad Þusund Hertugeñ bioo, Herlid vijdt æ Stræte, Og Tuttugu Þusund þar til þo, Þad var allt æ Fæte.

Tolf Þusunder þess ad auk, Þo med Heidre mestum, Vid Backakolf og Benia-lauk, Bogmeñ alls æ Hestum.

Undañ sier liet Orkuhnær, Allt þad Herlid venda, Med Ulfallda og Otal Fiær, Eirneñ Gulled brenda.

Holofernes hiellt æ stad med hvorskins Aud og Meinge, Korn og Gull so kuñe þad, Klært ad reikna eingeñ.

Vagnar hañs og vaskur Her, Vollu þakte nærre, So ongvañ Flot þar audañ sier, Sem Eingesprettur være.

Hañ kóm fyrst med Hereñ þañ, Þar heita Fiolleñ Ange, wr Syrlands Rijke og Sigureñ vañ, Med Sookn og Ossa Gange.

Længt er ad færa i Liooda-Vess, Lond og Borga Heite, Þau sæ harde Holo-fernes, Hioo med bryndum Hneite.

Sudur og Austur Sooknarfrekur, Señ ad skomu Bragde, Holofernes heria tek-ur, Og Heimeñ under lagde.

Yfer um Vatned Euphrates, Allt took hañ ad heria, Sem Elldur i Sinu wt sig-les, Og eydde þeim sem veria.

Honum i moot ei hofdu Traust, Hellldur eñ Born og Kvende, Til Damascum kóm hañ um Haust, Og Hveite giorvallt brende.

Ellden þañ og Ogna Her, Ottast Landsins Meinge, So þadañ af hvar su Freg-nen fer, Fræ eg stg verde eingeñ.

Aller Kongar Ossa sier, Undergiefne ad vesta, Helldur eñ falla fyrer þeim Her, Fridar med goodu leita.

Pad baud hvor ad þeim sie kiært, Padañ af Skatt ad giallda, Af sijnum Londum sie þa vært, Sialfum Lijfe ad hallda.

Kvikfie Borger Lyde og Lond, Til Lijfs og goodra Rꝍda, Pad felum vier aa þijns Herra Hond, Hañ skal ollu rꝍda.

Pa nam stꝍdvast Herfor hañs, Hirdmeñ velur sier besta, Af þeim frꝍga Mꝍga Mañs, Mꝍta Gripe og Hesta.

Otta þess sem af honum stood, Allar Pioder kieña, Og stilla hvorskins Streingia Hliood, Ad stꝍdva Herrañ þeña.

Goda Hofeñ þeir hofdu mist, Sem Hilmer baud ad skierda, Eñ gꝍfgva sig med Sꝍmd og List, So mun breyta verda.

Hvor saa Madur er Hertugeñ vañ, Hiꝍtrꝍ skyllde snwa, Ef Nꝍder fieck þa neyddest hañ, A Nabogofor trwa.

Epter þetta efler Styr, Eñ um̃ Londeñ fleire, Vnder leggur allt sem fyrr, Og eykst þvi Hrꝍslañ meire.

Giet eg ei oll þau Grimdar-Verk, Greint i Odar-Smijde, Sem Holofernis Hondeñ sterk, Hefur þar giort i Strijde.

Flytst hañs Odum Ferdeñ brꝍd, Fram̃ og vo med Brande, Austanvert aa Edoms Lꝍd, Allt ad Gydinga Lande.

Heilañ Mꝍnud hellst þar vid, Og hellstar viñur Borger, Foolke Guds þvi felmtrar vid, Og fieck af margur Sorger.

Gydingar hrꝍdast Hernad hañ, Og Hertogans Villu lioota, Ad Jerusalem mune eyda hañ, Og Alltare DRottens brioota.

Einstig laata athuga mest, Og allt til Varnar bwa, Eñ Gud mun Lyd siñ geyma best, Gott er honum ad trwa.

Po undañ falle i Ode flest, Einkum Skickan Landa, Borga Heite og Hierada mest, Hier skal Rijmañ standa.

Auñur Rijma.

Añad Siñ skal Oska Vijn af Ordä-Peña, Fyrer Borneñ Guds aa Bikareñ reña, Bid þau smacke Sꝍtleik þeña.

Eg virde fyrer mier Veralldar Haatt sem vestnar Odum, Dramb er ecke af Dꝍmum goodum, Og dugde alldrei neinum Pioodum.

Skapareñ veiter Skiepnum Mañs þañ Skilning hier, Ad hvort hun Ment eda Heidur ber, Pad hefur Mañ ecke af sialfum sier.

Gude eilijfum giorer saa Madureñ gillda Smaan, Ef helldur þad fyrer Hermañs Kan, Po hafe hañ ed besta Audnu-Laan.

Hefur þvi DRotteñ heidnum Pioodum hefnt ad lijku, Ad dreissudu þær med Drambe rijku, Og drꝍpust nidur af Forse slijku.

Saa hier þottest mestur Madur eg man þad iña, Þeir hugdust slijkañ hvorge fiña, Holofernem deydde Kviña.

Po

Þvi være betra vid þvi siaa ef verda mætte, Dramba ei epter Heimsins Hætte, Þo hvorskyns Aud ad Madureñ ætte.

Skodum vier hvorsu skipteſt bratt ad Skaparans Raade, Undarliga hier allt aa Lande, Og er saa vijs er þessa gaade.

Eingeñ var so Orku hnaar hañ yrde ei falla, Eda dapur ef nææde aa DRotteñ kalla, Ad Dugnad feinge ei Æfe alla.

Fellda eg Od þar Folke Guds took felmtra vid, Holofernis hardfeingt Lid, Helsiar giefur ei morgum Bid.

Uñ Gydinga Land var Grætur saar, Med geystum Kvijda, Hofdingiar uñ Hierodeñ vijda, Hermeñ laata bwast ad strijda.

Stade og Borger styrkia þeir med sterkum Mwr, Þvi Vijkings Her i Vopna Skwr, Verda mun þeim hvorge trwr.

Joachim Prestur hæsta bar þa Hiarta Prijde, Mællte gott fyrer Gydinga Lyde, Ad Gud mune leysa þa fraa Strijde.

Baud ad hallda hrausta Vorn aa hvsrim Stad, Par Hereñ maa gaanga greidast ad, Giort var epter Megne þad.

Hañs af Raade hvor Mañ bad, Af Huggarens Proott, Til DRotteñs bæde Daga og Noott, Ad duga þeim nu so harla fliott.

Meñ og Kviñur maa þar siaa med miwka Rædu, Klockvum Huga og Hiartans Mædu, So hvorke kiende Dryck nie Fædu.

Þeir heita aa Gud ad Helgedoomar hvorge spille, Felle Borg nie Folked ville, Fiandmaña sa Hereñ ille.

Kieñemeñ sig klæddu Seck med klockvu Hiarta, Ungmeñe þa ecke skarta, Yfer Alltared breida Hæru svarta.

Joachim Prestur jafnañ bad þa Jaatning vanda, A Bæn med Ydran best ad standa, Þvi Bornum Guds ma ecke granda.

A Moysen bidur ad miñest þeir þañ mykla Pioon, Sem Amalech veitte Æfetioon, Fyrer eina og hreina Hiartans Boon.

So mun HErrañ hiaalpa oss ef hañs vier leitum, Med goodre Trw og Hugsanum heitum, Hier med ollum Syndum neitum.

Af Allhuga bad þa Jsrael og allt þad Meinge, Proofar Neyd og pijnest leinge, Prestar fra eg i Seckium geinge.

Med Breñefoornum blijdka Gud og bidia lijka, Ad hañ þeim sende Hiaastod rijka, Hernad þessum fra þeim vijkia.

Þa Holofernes heyrde sagt og Hereñ gillde, Ad Gydinga Lydur veriast villde, Vijkings Briooſted Neydeñ fyllde.

Heimte aa Stefnu Hofdings Meñ, Og hlioott nam frietta, Hvort vaſker Hermeñ være þetta, Er Vorn hofdu þeim moote setta.

Hafa þeir Borg og Vijge væn ad Vijking sagde, Eda meiga þeir beita Briniu-Flagde, Betur eñ hiner eg under lagde.

Eiñ Hofdinge Amons Kyns sa Achior heiter, Hertuga ædstum Andsvor veiter, Um Israels Lyd og Visku neyter.

Kvad þa Lyde komna fyrst af Chaldea Lande, Pvi Godaña Bloot þeir hofdu ad haade, Eñ Himna Guds ad Vilia gaade.

HErra Gud baud hollum Lyd i Haram bwa, Vitrun hañs þeir villdu trwa, Fra Villu siña Fedra snwa.

Pa Hallære kom harla megnt ad Hondum Lyde, A Egypta-Land ad Folked flyde Og fiolgade þar med List og Prijde.

I Fiogur Hundrud Areñ alls a Egypta Lande, Sa froome Gud þa fyrte Grande, ad Fiolda lijktust Æges-Sande.

Pharao Kongur þiade þa med Pvijngan meire, Byrdar liet þa bera af Leyre, Pa byrte DRottiñ Undureñ fleire

Peirra Bæner heyrde hañ og hefnde a Lande, Af undra Plaagum vox þar Vande, Eñ Verndar þa so ecke grande.

Loksins þadañ hañ leidde þa wt Lydeñ þeña, Hafenu skipte i Hlutena Tveña, So hægañ Veg þeir maattu reña.

Pharao hardur Her siñ giorde i Hafed ad eggia, So sem a millum Mwra tveggia, meintu þa vid velle leggia.

Oskaddad komst allt a Land þad undañ foor, Po Pharaons være Flockureñ stoor, Fra eg hañ kiæfde hiñ raude Sioor.

I Fiorutijgu Ara fædde hañ þañ firna Her, Med Himna Braude þad heyrdum vier, Hvoria Piood ad siaalfur ver.

Gallrom Votn þeim giorde sæt hañs Gudleg Millde, Peir hofdu ei Sverd nie Hlijfdar skillde, HErrañ fyrer þa strijda villdi.

Sooma liet þa siaalfur Gud og Sigureñ hlioota, Nema þeir villdu Bodordeñ brioota Blessan su vard þa ad þrioota.

Vijs var þeim en vesta Smaan eñ Virding þraut, Ef odrum Gudum Lydureñ laut, wr Lande urdu keyrder Braut

Eñ ef kuñu ydrast þeir og a hañ kalla, Sigureñ liet þeim samt til falla, So hefur geinged Dagana alla.

Fiolda Konga felldu þeir sem frægt er vijda, Maa þeim einge i moote strijda, A medañ þeir DRottens Raade hlyda

Utrekner þeir urdu vijst fyrer Afbrot sijn, Eñ nylega hefur þeim horfed Pijn, Hafe þier Fylker Raadeñ mijn.

Reynum hvort þeir hafa ei stygt siñ HErrañ nu, Pvi ef proofast Syndeñ sw, Sigur a Lydnum viñur þu.

Eñ hafe þeir Trw vid HErra siñ nu hallded klaara, Fullting hañs oss feller saara, Eñ flester munu þig spotta og daara.

Pa Achior hafde endad Tal med allañ Heidur, Holofernes soor heitur og reidur, Ad heingiast skyllde Vopna-Meidur.

Og Hofdingiar aller señ þa arna Dauda, Achior fyrer sitt Ordtak snauda, Edru-Tal og Hiartad blauda.

Hefur þu mællt þad Haad og Smaan af heimskum Vanda, Ad nockur Piood mun Nifslung Landa, Nabogosor moote standa.

Hvad mun þesse heimska Piood þar hafa til Megn, Sem alldrei framde Fleina Regn, Fylkers Makt ad vega i gegn.

Hertugeñ reidur hraustum sagde Hrister Spioota, Gydinga skalltu Giæfu nioota, Og grimañ Daudañ med þeim hlioota.

Pvi þu dirfdest þessu ad spaa ad þeir mune bijda, Af Himna Gude Hiaalp so frijda, Hernum kuñe a moote ad strijda.

Pu skallt reyna þetta satt i Prældooms Eyme, Ad Nabogosor saddur ad Seime, Er sialfur Gud i ollum Heime.

Ef þeirra Gud þeim siñer so þeir Sigureñ faanga, Pig maa vijst til þessa laanga, Pier skal alleins lijka gaanga.

Peir hroktu hañ burt fraa Hernum þa med Haadung saña, Til Bethulia Borgar-Maña, Og bundu i Skoogie froomañ Graña.

Bogmeñ komu af Borgar-Lyd, Og bundeñ lijta, Frækeñ leysa Fleyger Rijta, Færa i Borg og Herrum bijta.

Oseas hiet saa ædsta Heidre aatte ad raada, Ottoniel er til Naada, Pa Yfervallds Meñ so nefner baada.

Leiddur var saa liwfe Mañ fyrer Landsins Herra, Achiors naade Anaud þverra, Eñ Ovini Guds muñ henda verra.

Skamtlaus verdur Skickan oll a Skiemtan miñe, Hvor Soguna les þad sialfur fiñe, So trw eg þesse Rijmañ liñe.

Pridia Rijma.

Pridia siñ skal Mærdar Mallt, Meiskra aadur eñ dofnar allt, Pvi Hitunar Mañe ber til Bols, Ad bregdest kveik hins gooda Ols.

Efned Kvæda er einka frijtt, Po Odar smijd sie vandad lijtt, Piggle Borneñ þetta kaat, Pau eru jafnañ Lijtelaat.

Pvi vil eg kieña þetta Raad, Sem Porf er ad aller feinge gaad, Yferboot soñ er Christe-kiær, Kiæru Born þad stundum vær.

Vor Nattura er vond og spillt, Vielasmidureñ fær oss villt, Ecke er hægt vid Synd ad siaa, Sækium aller Lækning þa.

Gietnadur vor og Fæding fyst, Fullt er allt med Synda-Lyst, Endurfæding

 Skijrn-

Skijrmeñ skiær, Þau skadleg Mein i burtu þvær:

Vier skeikum opt af Skijrnar Eid, J skadleg Foll og Afbrot Leid, Eins og sa sem komst a Kiel, wr Kafenu upp eñ hiellt ei vel.

Ef kafar hañ upp i añad siñ, Atok verdur ad reyna stiñ, a eiñe Fiol komst opt til Lands, Þad Ydran merker syndugs Mañs.

Heite Skijrneñ Hiaalpar-Fiol, wr Hæska fyrst oss biargar vel, Yferboot kall ast oñur Slea, er vier seiña fleitunst a.

J Synda Diup opt sockvum vær, Sijdañ ad Skijrn oss alla þvær, Jdran hreina herde þa, Hvor sem gyrnest Lande na.

Ydran heiter Angur og Trw, Umboot Lijfs i Heime nu, So sem ad David dicktar glogt, DRotteñ virder Hiartad klockt.

Guds Foolk þetta giorde tijdt, Þa geingu ad þvi Nauder strijdt, af heitre Ydran Hiartans Bæn, Hialpeñ veittest fyrer þad væn:

Adur sest eg Austrar far, Þar Achior froome leystur var, Fyrer Jsraels Herra heim i Borg, hañ var leiddur fyrtur Sorg.

Þeir frietta braatt hvor bynde hañ, Byrter giorla Adburd þañ, Þa Hofdingiarner heyrdu þad, A Hnie fallande þegar i stad.

Med ollum Lyd þeir hroopa hatt, Ad Himna Gud siñ byrte Matt, hvorn Achior leysde lioost sem ma, Hañ leysenu bæde hañ og þa.

Lijttu DRotteñ Lydureñ kvad, A Læckan vora i þessum Stad, Eñ Fiand-Meñ þessa fell i Stra, Er Fyrer sitt Dramb oss heria a:

Þa alla Noott med Angre bad, Jsraels Foolk i greindum Stad, Eñ Osias hafde Achior veitt, Og ædstu Moñum Heimbod eitt.

Holofernes herder strax, Her-Meñ sijna añars Dags, Til Bethulia Borgar heim, hysna Mwgur fylger þeim.

Talde eg adur traustañ Her, Hañ took ad auk i Fylgd med sier, Hrausta Meñ af hvorre Þiood, Af Hernum þessum Ogneñ stood.

Þa Bethulia Borgar-Meñ, Siaa hysna Her þañ ad þeim reñ, A Hniefallande hrædast meir, Himna Gud akalla þeir.

Einstijg Fialla verja vel, Vasker Meñ af Jsrael, Hallda Vorn sem hafa til Proott, A Hædum uppe Dag sem Noott:

Þa Holofernes hugde ad, Hvar hleipt var Vatne iñ i Stad, Reñe-Stocka hoggur hañ, So hvorge sijdañ Vatned rañ.

Lydeñ sookte Þoste þa, Þo þeir hefde Bruña sma, Þar neyslu Vatne naadu at Laun, Noog var þeim ad slijku Raun.

Raadgiafar mælltu Vijking vid, Veistu Herra ad Borgar-Lid, Hvorke hefur nu Hug nie Megn, Hiedañ af oss ad vega i giegn.

A Hædum uppe hallda sig, Hier fyrer vilium eggia þig, Bijvara laata Bruña

þa

þa, Borgar-Meñ þad deyda ma.

Hertuga Raad þad hagar i vil, So hundrad Maña skickar til, Ad bijvara sierhvorn Bruñeñ eiñ, Til Bragda slijkra ecke seiñ.

Tuttugu Daga Poste þar, Piade allt i Stadnum var, Fyrer Oseam gieck þa allur Lydur, Og Olldungunum þa Koste bijdur.

Vier vilium fyrr ad Folked kvad, med Fride giefa upp þeñañ Stad, Ganga so a Hertugans Hond, Helldur eñ meir vor kvelieft Ond.

Vier hofum til Vitnis Himin og Jord, Ad hefde fyrr su Sættargiord, Geinged epter vorre Villd, Pa være nu ecke Reydeñ gylld.

Betra er þad vier þioonum þeim, Po þar fyrer missum Aud og Seim, Eñ kvelieft vorar Konur og Born, Fyrst kuñum ecke ad veita Vorn.

Vier meigum hallda vorre Trw, Po veitum þessum Hlydne nu, Þvi kioosum helldur krankañ Deyd, eñ kvelie oss leingur þvilijk Neyd.

Sært var Lydsins sorgar Kvein, Eñ sumra Bæn var klaar og hrein, jatudu þar med Synder sijn, So mælande af Hugarens Pijn.

Vier hofum stygt þiñ velldis Mætt, Og Vorer Fedur a lijkañ Hætt, Eñ mijkel og stoor er Myskun þijn, Millde Gud oss leys fra Pijn.

Herra legg þu Hyrting a, Eñ Heidna læt oss ecke þiaa, So huxe ei su heimska Piood, Ad hafer þu eingeñ Raadeñ good.

Pa Oseas þar til fære fieck, Fram fyrer Lyd med Tærum gieck, Bad þa eñ þo Bol sie grimt, Bijda til þess lideñ er Fimt.

Þau vier ecke fulltijng señ, Fim ad lidnum Dogunum eñ, Pa skal breytt sem bidie þier, Betra Raad þeim DRotteñ sier.

Petta frietter Eckia ein, Par iñañ Borgar Lindis hrein, Judith milld hvor Menter var, Og Merarie su Dootter var.

Israels komeñ af Ættar-Lid, Er þad gløgt ad kañast vid, Af Simeons Kyne so skal tiaa, Siælf Fimtanda Jacob fraa:

Hun hafde ætt eiñ mætañ Mañ, Manasses var nefndur hañ, Andast hafde a Akre saa, Epter þvi sem Bækur tiaa.

Grafeñ var hañ i breidre Borg, Bethulia eñ Eckiu-Sorg, Hafde Judith Hiartaklaar, Haft ed Fioorda sijdañ Ar.

Hws þad eitt var herlegt Smijd, Par hiellt sig þesse Eckiañ frijd, Klædd i Seck hiaa Kviñum sat, Kiende hvorke Ol nie Mat.

Hvorn Dag nema þa heilagt var, Hafde Judith fastad þar, Sw var bæde fogur og Froom, Frægañ hafde Maña-Room.

Ad Otta Guds og Aude Rijk, Eckia fanst þar valla slijk, Einum Gude so uñe fast, Ad eingeñ Tunga gaf heñe Last.

Judith su sem sagda eg fraa, Sende a Fund vid Herra þa, Chambri hiet og

Char

Charmi þeir, Komu til heñar bæder Tveir.

Eg hefe spurt ad Judith kvad, Ad Oseas vilie giefa upp Stad, Þegar sem lijda Prijr og Tveir, Þesser Dagar eñ ecke meir.

Helld eg þetta Heimsku Raad, Hvad mun slijkt Ord odlast Naad, Helldur Reide og hefnesamt, Himna Gude ad setia skamt.

Þvi er mitt Raad ad Ydrunst nu, Af instre Root og goodre Trw, Raade snwum aa riettañ Veg, Þvi Reide Guds er stodvanleg.

Bræde Mañs er heiff og hord, Blygdast ei vid miukleg Ord, Eñ Reide Guds þa geingur hædst, Giarnañ fylger Nadeñ næst.

Þvi leitum Guds med lifande Trw, Ad Læckan vora aumka nu, Giefe oss epter Goodvilld sijn, Glede eñ svipte Hrygd og Pijn.

Ovina Dreiss og Drambed liott, DRotteñ læge furdu skiott, Þvi vier erum snuner villu fraa, Og vitum hañ eiñ ad kalla aa.

Forelldrar vorer feingu Smaan, Fyrer þa Synd og Eferaan, Ad odrum Gudum þientu þeir, Þess var von hañ reiddest meir.

Med Poleñmæde og blijdre Bæn, Bijdum þess ad, Hiaalpeñ væn, Af DRottne kiemur og heideñ Her, Hiñ fær Smaan eñ frelstunst vier.

Þier Hofdingiar hugged Lyd, Þeir huxe ad fordum reyndu Strijd, Hofud-Fedur sem heyrast maa, Þvi HErrañ villde reyna þa.

Abraham slijka Anaud bar, Jacobs lijka Freistad var, Moyses samt aa marga Lund, Þeir mattu lijda Hrygdar-Stund.

Og þvi þeir stoodu stoduger riett, Strijde hefur Gud af þeim liett, Eñ hiner sem DRottne fiellu fraa, feingu Smaan sem Letureñ tiaa.

Þolum nu allvel þessa Raun, Þad eru hægre Synda-Laun, Eñ vier hofum uñed til, Oss snyst þetta reitt i vil.

Oseas svarar og Edstu Meñ, Ordum heñar strax i señ, Gooda Kviña af Gude ertu, Giordu Bæn fyrer Lydnum nu.

Judith svarar i añañ stad, Epter þvi þier skynied þad, Ad riettvijs sie mijn Ræda og Trw, Þa reyned hvad eg forma nu.

Bidied Gud hañ giæte mijn, Og giefe mier styrk af Anda sijn, Verk þad fylle vijst til sañs, Sem viña mun eg i Trauste hañs.

J Noott skal geyma ad Vardhalld vort, Þa vitia eg wt uñ Stadarens Port, Eñ hnysa ei uñ hvad hefst eg ad, Eñ huxe DRotteñ best uñ þad.

Bidied ad Herrañ hiaalpe nu, wr Haaska oss med goodre Trw, So Ovina Makteñ eydest griñ, Adureñ lijda Dagarner fiñ.

Bidied þess kvad Brwdureñ sviñ, Ad bende eg ydur i añad siñ, Af Hiarta bidie hvor sem maa, Himna Gud til mijn ad siaa.

Oseas bidur huñ fare med Frid, Og fleira añad Borgar Lid, Hefne Gud var heid-

heidnum a, Hun gieck burt og kvadde þa.

Undañ fellur miked og margt, Mæl er þo ad hvijlast snart, Pridiu Rijmu þagne Liood, Pigge og lære Borneñ good.

Fiorda Rijma.

AF Judiths Book eg Efned took, Odarlaged ad skorda, Po Mærdar Kvefikeñ mijn sie veik, Milska verdur hid fiorda.

Eg kañast þrætt vid heimsku Hætt, Pañ hender marga Lyde, Po Ritning good sie logud i Liood, Mier lijst þeim fæster hlyde.

Eñ ef Bragur ecke fagur, um̃ Avirdingar Sveina, hrytur mier þad hefur med sier, Hvor sem Signing eina.

Giore eg til þess þan verre Vess, Eg vil þad stundum reyna, Hvort akteft meir sa Orda Leir, eda Ritning eñ hreina.

Þetta Ar hafa ecke klaar, Ord af Skallda Muñe, Hier sared um̃ Bygd þad finst ei Lygd, Flester tru eg þaug kuñe.

Nockra Vetur nytsamt Letur, Nædeeg samañ ad færa, Af helgre Skript, So Hogum er skipt, Eg hygg þad fæsta læra.

Helldur hitt þañ heyre kvitt, Hvad þarf slijks ad dylia, Þeirre Ment sem mier var lient, Munde eg hroosa vilia.

Þvi bid eg nu þañ sem bæta kañ, Og best sier Hiørtun Maña, Grædara miñ fyrer Guddoom siñ, Hañ giefe oss Ydran saña.

Tilgang miñ fyrer Milldleik siñ, Sa Meistare best ad virde, Hañs giefe Næd þad Hiælparræd, Vor Heimska læknud yrde.

Mijn Lioodagiord er litels verd, Po læt eg Borneñ heyra, Sem jaga af mier hvad epter fer, Af Judith nockud meira.

Hun gieck þa mitt i Svefn-Hws sitt, Sveipud eirne Hæru, Fliodsins Bæn var furdu væn, Hun fiell a Hnie med Æru.

Fodureñ siñ ried Sætañ sviñ Simeon fyrst ad nefna, Þeim Gud gaf Dug og grimañ Hug, Gilldrar Smænar hefna.

Syster hañs þess Sæmdar Mañs, Sichem nædе ad spilla, Þañ Simeon Hioo, Med Sverde sloo, Og so ried Hefnd ad fylla.

Kvëñfoolk allt þess Glæpsins gallt, Griped og rænt i Strijde, So bidur hun Gud siñ herde Hug, ad hefna a þessum Lyde.

Heyr mig nu kvad heilog Frw, Himna Fadereñ goode, Eg fætæk er eitt Eckiu Kier, Med ærnum Sorgar Moode.

Hiælpar Ræd þu hefur oss tiæd, Heims um̃ allar Stunder, Þijn Kiærleiks Næd, Med Krapte og Dæd, Kañ-ad bwa þad under.

Af Pharaons Makt er fordum sagt, Hañ foorst i Hafenu Rauda, So gief þu mier þeim grima Her, Giøre eg aflad Nauda.

Þeir treysta a Sverd og gooda Giord, Enn Gud þig ecke kienna, Fyrer Nafned þitt og Fulltijng frijtt, Al Flootta munu þeir renna.
Utriett þu sem ædur nu, Armlegg þinn enn sterka, Fiandmenn slaa med Forsse þa, Sem fysast illra Verka.
Po Hertuge sæ þar huxe a, Þinn Helgedoom ad briota, Fyrer Vænleik minn hanns veykest Sinn, So Vits meige ecke niota.
Gief mier Dug og hardann Hug, Ad hrædast lijtt hanns Vellde, Þier er ad vijsu þetta Prijs, Po ad hann Kvinna fellde.
Audvellt er med øllu þier, Eirn Veg Sigur ad vinna, Fyrer eirn til sanns sem Mwga Manns, Po magnlaus sie þad Kvinna.
Drambseme ecke er þier þeck, Nie Afl i Hesta-Fæte, Helldur Bæn i Huganum væn, Med hæsta Lijtelæte.
Heyr þu Gud sem giorder Laad, Giæsku treyste eg þinne, Fyrer stoora Nææd þinn Styrk og Dææd, Styr þu Tungu minne.
Hugarins Gied og Mæled med, Mitt a þann Veg greidest, Pad luckest mier enn þockness þier, Ad þitt Hws ecke sneydest.
Ad giordre Bæn su Brwdurenn væn, Bregdur Sorgar Fidre, Lagde af Seck og sijdann gieck, Binn Svaler i Hwsed nidre.
Abra hiet su ein eg giet, Ambaatt hennar prwda, Hun kallar þa og fliott vill faa, Sinn fegursta Kvennmanns Skrwda.
Prydeleg þa laugar sig, Og Locka fliettar skiæra, Hennar Skart er harla margt, Heidur og Kvennmanns Æra.
Gud liet nu þa gøfugu Frw, Giediast øllum Lyde, Prydd til Sanns fyrer Soomann hanns, Enn Saurgan alla flyde.
Abra fieck hun einhvørn Seck, Sem i var laxtenn Fæda, Vijn og Braud ad veria Naud, Vil eg þar gløgt umm ræda.
Vidsmiors Krws og Fijkiur fws, Fieck hun Ambaatt sinne, Bikadur eins var Belgur Vijns, Burt wr þyckvu Skinne.
Gieck so wt med øngva Swt, Oseas fann i Porte, Og Høfdings Menn so marga senn, Pa Mann-Vit ecke skorte.
Þeir frietta ei eins og ecke neins, Nema undrar Bloomann þennann, Fegurdar Skart og frooma Art, Og Frijdleik allann hennar.
Helldur bad þvi hermt var þad, Hvør sem einn fyrer henne, Ad Israels Gud þad er þier Stod, Augum til þijn renne.
Aform þitt so oss sie fridt, Æ til Lucku stande, Pu lifer med Hægd og Lijfsins Frægd, Vor leysest allur Vande.
Gud mun þier so glediunst vier, Giefa þeim Heillum styra, Ad heilagt Lijf sie Lucku Vijf, Enn losest hanns Nafned dyra.

Annen

Amen þa þeir aller tiœ, Eñ Judith bidur i Hlioode, Sijna Leid gieck Silkereid, So med greindu Flioode.

Arla Dags foor Judith strax, Ofañ af Fiallsins Hædum, Vard=Meñ moot þar mœta Snoot, Eñ margt er klookt i Rædum.

Vaktarar Hers hañs Holoferners, Hana hins saña fregna, Hvort hun fer, Eda hvadañ hun er, Og hvoriu slijkt skal giegna.

Ebresk Frw kvad Audarbrw, Fraa Israels foor eg Lyde, Þvi veit eg þad þier viñed Stad, A Vallo Hofdingians flyde.

Hygg eg nu af hollre Trw, Holofernes seigia, Ad Stadarens Þiood siñ styggde Gud, Þeir strax mune aller deyia.

Faae eg Raad þa finst þad Raad, Fyrer Til=leitne mijna, Ad ei skule þier af oll= um Her, Eins Mañs Lijfe tyna.

Sveinar horfdu aa Hrijngaskord, Og heñar undrast Sooma, Þad hiaalpar þier kvad þesse Her, Ad þu hefur Ætlan frooma.

Þa Herra miñ sier Heidureñ þiñ, Og heyrer hvors villt beida, Fyrer þijn Raad þu fiñur Raad, Og Frwna ad Tiolldum leida.

Hertugans brañ so Hyggiurañ, Fyrer Hyllde Menia=Saada, Þegar hañ sier hvar Judith er, Hun ein mun flestu raada.

Rioodum Brand med hardre Hand, Hereñ fraa eg ad seige, Ebresk Fliood eru fogur og riood, Forsmaa skal þau eige.

Þa Judith sier hvar Hertugeñ er, Holofernes i Tiallde, Þad var prydt med Skarte skrytt, Og skiœru Oturs Giallde.

Fyrer hañ stie og fiell aa Hnie, Fliood med Kurt og Æru, Riett i Stad hañ Riddara bad, Ad reisa upp frooma Kiœru.

Vert Ohrædd af Heidre glædd, Hertugeñ tied so iña, Þu bidur um Grid og Girnest Frid, Grand skal ecke viña.

Hefde ei þijn fyrer Heimsku sijn, Hardlynd Þiood ur Maata, Forsmaad mig eñ maktad sig, Munde eg kyrra laata.

Þvi ongre Þiood hef eg auked Mood, Eñ med sara Pijnu, Sem gaafu upp Lo= ud og geingu aa Hend, Gofugum Herra mijnum.

Seigdu nu hin sviña Frw, Satt af Efne þijnu, Fyrer hvoria Grein so gieckstu ein, Gofug ad Tiallde mijnu.

Eg kom hier ad Judith tier, Ydur til heilla Raada, Ad votta þad þier viñed Stad, Vilie mig Herrañ naada.

Gud giefe nu kvad mektug Frw, Nabogosor frooma, Þeim Herra Lands ad Heill= eñ hañs, Hefiest æ med Sooma.

Sende hañ þig kvad Sæmdarleg, Sellañ Gullsins teita, Ad hitta og flaa uñ Heimeñ þa, Sem Hlijdne ongva þeita.

Þu kant best fyrer Magned mest, Marga List og Þrijde, Ad orka señ þier aller Meñ, Og eirn Veg Dyreñ hlijde.

Þad er oss bert þu ædstur ert, J ollum Veralldar Heime, Hertuge faa sem hittast maa, Hafeñ af Spekt og Seime.

Achiors Ord kvad Audarskord, oss eru kuñug lijka, Og Utfør hañs þess heimska Mañs, Vier hrædunst Ognan slijka.

Fyrer Synder Lyds mun Stormur Strijds, Straffa oss ad Bragde, Vier stygdum Gud þvi naalgast Naud, Nu sem Spaamañ sagde.

Þvi hrædast þeir nu haalfu meir, Hefnder illra Giørda, Þoste kvelur er Krapteñ dvelur, Kvikfie slaatra verda.

Þeir drecka braatt nu Blooded hraatt, Bæde og Foorner snæda, Af saarre Neyd faa daprañ Deyd, Þvi DRottens Logmaal hæda.

Kom eg þvi hier ad kyña þier, Klaart um Efned þetta, Þo halld eg Trw kvad Heidurs Frw, Vid Himna Gud miñ rietta.

Leyfdu mier ef þocknast þier, Af þijnu ad gaanga Tiallde, wt og iñ i sierhvørt Siñ, Med soñu Bænahallde.

Mier birtest þa kvad Bauganaa, Nær blijdur Gud vill lysa, Sigureñ þañ þier hugde hañ, Hvad eg skal undervijsa.

Þa leide eg ydur eñ Luckañ stydur, Loks og giørvallt Meinge, J Jorsala Bo- rg med ongva Sorg, Vid ædsta Heimsins Geinge.

Judith vañ med Visku hañ, Fyrer Verkan Heilags Anda, Hier skal fagur eñ Fioorde Bragur, Fyrst ad Siñe standa.

Fimta Rijma.

Seida verdur Frosta Far, Fimta fram aa Ordamar, Helldur eñ ydkia ecke þar, Um Judith þa hun i Tiallde var.

Heilagur Ande hafde lient, Heñe Snilld og Orda-Ment, Þar med Raad til þessa kient, Fyrer-byda Bæn og Trwna sent.

Dæmeñ slijk um DRottens Raad, Dugnad hañs og Hiaalpar Raad, Hiarta goodu er heilnæmt Saad, J hædstu Neyd ef þess er gaad.

Ef reyner Hug med Hiartans Trw, Til Himna Guds og skyniar þu, Fyrer eins Mañs Bæn kom Adstod su, Er hañ so vijs ad hiaalpa nu.

Dvids Trw var hela og hrein, Hafde lijteñ Slongu-Stein, Goliats hæfde Hausar-Bein, So hañ fieck af þvi Dauda-Mein.

Moyses Trw var sterk og stoor, Hañ stioornar Lyd og undañ foor, Ei til Bæn- ar Orkuslioor, Opnast vard hiñ Raude Sioor.

Josua bad þa efldest Styr, Eiñ til Guds sem ritad var fyr, Fyrer Almaatt Gu- ds oa Astar Byr, Eina Noott stood Sooleñ kyrr.

Gedeon vañ so goodañ Sigur, Gieck hañ fram med bestañ Vigur, Ovina lædd- est

eſt Offeñ digur, Ande Guds er daſamlegur.

Eingeñ fær þad int nie tiaad, Allt ſem ſtendur ritad og ſkræd, Hvad DRotteñs veitte dyrleg Naad, Fyrer dugande Maña Bænarſæd.

J hædſtu Neyd ad hiaalpa kañ, Hefur Gud jafnañ Plagſid þañ, Ad veita Lid fyrer veykañ Mañ, Verolldeñ oll ad priiſe hañ.

So veitte Gud ad Judith ein, Fyrer Orda Snilld og Priide Grein, Holoferni gat Hriingarein, Hættlegt uñed Dauda-Mein.

Fyrſt liet Gud honum ſynaſt ſo, Satt þad mællte Audarnaa, Og heñar Friidleik huggnaſt þa, So Hertugans ollu Siñe braa.

Ordum þeim ried anſa nu, Sem aadur fyrre mællte Frw, Himna Gud ſaa heidrar þu, Skal Herra miñ ef reyneſt trw.

Hofdingiar og hellſtu Meñ, Hertuga ſvorudu aller ſeñ, J Verolldu hvar ſu Nædu reñ, Riſtell mun ſaa frægſtur eñ.

Holofernes kvad Herra miñ, Pañ hæſta Kong aa Jordu ſiñ, Nabogoſor Sætañ ſviñ, Soomañ beſt mun heſia þiñ.

Þiñ Gud Virding veitte mier, Viiſa giorde hañ hiingad þier, aadur eñ Landed eyddum vier, Og Olmaſt took miñ griñe Her.

Hañ bidur ad leideſt Laukarein, J Land-Tialld ſitt med Prydegrein, Þar Gudvefs Perleñ geymaſt hrein, Og gulleg Skriin med Fiilabein.

Fædu þa ſkal Falldaſkord, Faa ſem giefſt aa Hertugans Bord, Og vera med Æru Virding giord, Viiſed ta'ade þviliik Ord.

Ydar Fædu og veglegt Viin, Eg voga ei fyrſt ad taka til miin, Þvi hrædunſt eg kvad Hriingaliin, Þeſs hefne Gud med Reide ſiin.

Þad Viin og Braud kvad Veigagrund, Vel mun endaſt nockra Stund, Sem hefur miin Þerna hiir i Lund, Hiingad bored aa ydar Fund.

Eñ hvar ſkal þa ad Hertugeñ tier, Henta Koſt ef þetta þver, Judith vid hañs Æru ſvar, Ad eiñ Gud beſt fyrer þeſſu ſier.

Svarade Viif af Sorgum kvitt, So vel endeſt Neſted mitt, Ad fyller DRotteñ Fyrerheit ſitt, Eñ framkvæmt verdur Erended þitt.

Þienarar villdu ad Þornanaa, Þeſſum Herra ſvæfe hiaa, Eñ hun fieck Ordlof wt ad gaa, Fyrer Elſku Guds uñ Dagana Priaa.

Kvolld og Morgna wt og iñ, aavallt gieck ſiw Brwdureñ ſviñ, J nockurn Dal bad DRotteñ ſiñ, Ad duga ſier braatt med Taar aa Kiñ.

Gagnvart Stadnum giorde Bæn, So eck þa ſiidañ Brwdureñ kiæn, heim i Tialld ſo hrein og væn, Þar hainga i kriingum Perleñ græn.

Þañ Fioorda Daa vill Filker faa, Friida ad ſpeña Meñlanaa, Vid Bagoa talar med Bliidu þa, Þañ beſtur Sveiñ var honum i hiaa.

Teldu uñ fyrer Tviñahrund, Hun tefi ei leingur Jndis Stund, Þvi oſs er Skom ef

ef Audargrund, Ospillt kiemst af vorum Fund.

Sveirneñ talar vid Seimana sofa vill Herrañ ydur hia, Vijfed sagde vid þvi sar, Valld hefur hañ þar giarnañ a.

Allt hvad HErrañ oska kañ, Eg læt veitt med fullañ sañ, Þvi honum eg vijst uñ Æfe añ, Og allmiog gledst vid Bodskap þañ.

Sig þa prijder Sætañ riood, sijdañ frañ fyrer Hertuga stood, Hans Hiarta brañ so heitt sem Glood, Og hyrlega talar vid Listar Fliood.

Sittu hia mier Silke lijn, Sijdañ þigdu Kost og Vijn, Fegurdar Mynd og Fremdeñ þijn, fullvel gediast Huganum mijn.

Judith svarar og er þvi glod, Alldri fieck eg so þvilijkt Bod, Hun at og Drack med ongvañ Mood Pad Abra veitte Pernañ good.

Pa Drack HErrañ þeñañ Dag, Og þotte flest allt ganga i Hag, Afeingt Vijn med Æru plag, Alldrei hafde hañ þvilijkt Lag:

Ad Kvellde geingu Hyrdmeñ hañs, Harla druckner burt til sañs, Og Bagoa lijke Listar Mañs, Luckte Dyrnar Hvijlu Rañs.

Hertugeñ siælfur sofnar þa, Sat þar Judith honum i hia, Pernuña bidur hun þess ad gæ, Ad þar sie eingeñ wte hiæ.

Judith gieck ad Hvijlu Hraust, Herrañ bad med lægre Raust, Aform mitt er efunarlaust, auk mier bæde Styrk og Traust:

Veittu mier ad viña þad, Verk sem eg þig ædur bad, Ad frelsa þiñ eñ fræga Stad, Fyrerheit þitt þar vijkur ad.

Sverd hañs beitt wr Slijdrum droo, Sialfañ Gud bad Hiælpar þo, took i Hær og tvisvar hioo, Vid Tignar Mañeñ þañeñ bioo.

Hofuded skar hun Herdum fræ, Hratt so Bolnum Golfed a, Og burtu gieck med Blæu þa, Sem breidd var yfer þar ed hañ læ.

Holofernes Hofuded fieck, Hiñe Kviñu ad bera i Seck, Sijdañ wt med Sidsemd gieck, Su var Gude og Moñum þeck.

J þañ Dal sem ædur veik, Opt til Bæna Fallda-Eik, Og þadañ i Stad fra þessum Leik, Þvert til Borgar Snooteñ keik.

Vardmeñ kallar Judith a, Upp skule Porte Stadarens slæ, Eñ þeir strax sem Sætu siæ, Seigia Borgar Herrum fra.

Hofdingiar sem Hroodureñ kvad, Hitta Judith þegar i Stad, Þvi ovænt þootte ædur uñ þad, Hvort aptur kiæme hun þangad ad:

Þeir geingu i krijnaum kliena Droos, Og kveiktu uñ Nott i Myrkre Lioos, Giefed mier Hliood kvad Gullas-Hnoss, Medañ greine eg hvad Gud veitte oss.

Pockum DRottne þviad hañ kañ, Þeim ad duga er treista a hañ, fyrer mig auma fella vañ, furdu grimañ Ovin þañ.

Hun synde hañs Hofud og Sængur-Tialld, So mælande hveñ med Falld,
Eitt

Ein Kveñmañs Hönd fyrer Herrans Halld ; hel sloo Syrlands Maktar-Valld.

Hun sver vid Gud ad Syndar Græd, sitt hefde ecke fleckad Raad, Helldur Drottens hæsta Nærd, Hreina styrkt ad viña Dæd.

Peir lofudu Gud og sögdu so, Sie hönum Dyrd og Vegsemd ha, Sem eiñ hefur skapad alla þa, Er oss hafa viliad heria a.

Osias Herra heñe tier, Heilog ertu Dygda Kier, Pad Skada-Madur vor skiemdur er, Skapara Heims þad þöckum vier.

Hañ hefur giort þier hædstu Frægd, Pu hirter ei uñ Lijfsins Vægd, Guds Folks meir þu girntest Hægd, Pijn geingur uñ Heimeñ Sooma-Nægd.

Hefur þu Lof sem Heimur er vijdur, Himna Guds er Sigureñ frijdur, Amen sagde allur Lydur, Achior leida fyrer sig bydur.

Seiger til hañs hin sviña Frw, Sa Gud eirn sem lofader þu, Hösudlaust giörde Her-Lid nu, Holofernis fyrer mijna Trw.

So viter þu þad vijst til sans, Ad Vallde er eytt þess grima Mañs, Siær þu hier er nu Hösuded hañs, Sem hædde Skaparañ Sloos og Lands.

Hoptade þier i Hefndum strijdur, Heliu þa vor fielle Lydur, Achior datt i Ovit nidur, Pa Ofermañs leit hañ Hösde vidur.

Hañ fieck sitt Megn og fiell a Hnie, Fliooded bidur ad blessad sie, Dyrdeñ Guds ei dragest i Hlie, Pijn dreifest Frægd a Jordune.

J Verolldu hier mun Heited þitt, Hiedañ af bæde frægt og frytt, Fyrer Dærsemd þa skal Drottens tijtt, Dyrkast Nafn uñ Heimeñ vijtt.

Vier lofum þañ Gud sem leyste Piood, Pad lære ad Vanda Börneñ good, So fell eg nidur eñ fimta Od, mier forlast Ment eñ stirna Hliood.

Siötta Rijma.

Skyllde eg færa skothent Vijn ad skiemta Pioodum, Ef Stund su være, stæde a Prijm med Straume goodum.

Eg verd ad breyta Bragarens Snylld og Börnum færa, Alls vid leita, Ef þau villdu eitthvad læra :

Pad hef eg meint uñ þessar Nætur, Pu munt frietta, Rauna seint mun reist a fætur Rijmañ Siötta.

Hvarf eg fra þar Holofernes Hösuded miste, Daudur lær og Judith eirneñ a sig lyste.

Herrar nu og Achior eirneñ yfer þvi fagna, Af Lifande Trw og litlu seirna Lof-Söng magna.

Judith baud þa arla Dags a efsta Mwr, Hösudid hins Dauda heingia strax med hiörva Skwr.

Med Hornablæstre herded aller hrædslu Gny, So hundrad Raster heyrest [illegible] uñ Haudur og By.

So Sveinum þeirra bregde i Brwn og blösfre þa, Ef Daudañ Herrañ hyr-

ar hun þeir hroopa a:

Þa þeir lijta Bwk i Bloode, bolgeñ Naa, Hæst mun bijta af Hugarens moode Hræslañ þa.

Keyred fast a Flootta þa ef fælder verda, Med Jaarned hvast sem orka maa til Epterferda.

Eg seige þar af kvad Seimahrund med Sorgar-Bætur, Ad Þ Notteñ gaf þa alla under ydar Fætur.

Þa Achior visse Giørning Guds hañ gledst þar vidur, Heidne þess hins leida Lyds hañ lagde nidur.

Umskurn took og ætijd bioo med Jsrael, Dygder jook med dyrre Trw og deyde vel.

Þegar sem lyste þeytast Horn og þa var fest, Høfuded fyrst aa hæsta Turn med Hrooped mest.

Þa Vardmeñ heyra Vopnabraa þeir vekia fooru, Þañ i Dreyra daudur laa med Dumbe stooru.

Eñ ecke þordu framar ad freista fyrer hañs Vallde, Helldur eñ giørdu Harked mest hiaa Herrans Tiallde.

Þeir Hernum raada Hvijlu-Sveina hier til eggia, J soddañ Voda Svefn ad meina sialfum Tyggia.

Med Gabb og Hrædslu Gydingar hoota grimum Pijnum, Hier eru Myslur hlaupnar wt wr Holunum sijnum.

Bagoa ugde ad Judith munde hañ Aurmum vefia, Þetta hugde Hertugans Blund i Hvijlu tefia.

Vid Svefnherberged slær hañ Loofum samañ med Ede, Bærast hvørge hvad sem proofast Hertugans Klæde.

Hañ lætur Sparlak lyptast fraa og Lijked sier, Sveirneñ varla mæla maa sem møgulegt er.

Reif sijn Klæde Kappeñ saa og Kviñu leitar, Hlaup med Ede hefur hañ þa til Hilmers Sveitar.

Þesse Kviña Ebresk ein hefur Assurs Vellde, Kuñad ad viña mesta Mein og Makt hañs fellde.

Nabogosors gøfuga Makt so giørde ad Haade, Høfudlaus liggur Hertugeñ laagt aa hørdu Laade.

Høfdingiar sem heyrdu þad þeir hrygdust bæde, J Raunum þar þa riett i Stad og Rifu sijn Klæde.

Naadalaust var Riddara Lid af romum Otta, Braast þeim Traust og brugdu vid so braatt-aa Flootta.

Jsraels Børn þa Ovina siña Otta lijta, Þau herda Vorn og høggva ei miña eñ Hrottar bijta.

Ovina

Ovina Flockur foor a Dreif og fiell i Straa, Margra hrockur Hausa-Kleif fyrer Hoggunum þa.
Oseas baud ad Obiood su sie ellt wr Lande, Eda ligge daud so leyfest nu saa Lyda Vande.
Uñ allar Borger Yfermaños Bod þad wtgieck þa, Ad herda Sorger a heidnum Lyd og hoggva i straa.
Borgar-Meñ af Bethulia þar Bwder kaña, Sem Hereñ þeña hroktu fra med Hreyste saña.
Heim i Borg þa Herfaang bar med hvorskyns Mæte, Mistu Sorgar Mwgureñ þar med mesta Kiæte.
Allra Handa Herfangs Ploogur sem hvor ma virda, vard i Lande leinge noogur Lyd til Byrda.
Af Floottа rekstre fooru Heim med Frægd og Aude, Nyta Hesta noogañ Seim med Naut og Saude.
Joachim Biskup Judith faañ og aller Prestar, Fliood sins Visku heidrar hañ og Heiller bestar.
Ertu seiger hañ Israels Lyde ædsta Skart, Sem Diasned Meyia dyrleg Pryde af Dygda Art.
Fyrer þig veittest Frelse nu til fullra Naada, Af blijdum DRottne blessest þu til bestu Raada.
J Fullañ Manud Feing er mest med Fooldke skipt, Af Herfaangs Raane hlaut ed besta Hrijnganipt.
Giorseme hrein og Gulled skiært med goodum Klædum, Edla Steinum er heñe tært og odrum Giædum.
Gud vor blijde giese þier Naad þa glediunst vær, Allur Lydur Amen kvad vid Osker þær.
Nu fagna aller eins a Laad eñ Unger dansa, Gamler Kallar Guds af Naad til Gledeñar ansa.
Judith song af Ast og Trw, þañ Ymnañ gooda, Fogur og long var Lofgiord su sem Letreñ bliooda.
Þeir lofudu Gud med frijdre Fooru og fylla Heite, Bæta Raad og Bresteñ hvoru so Blessan veitest.
Holofernes Her-Vopn oll med Hlijf og Sverde, J Mustered feste Fallda-Poll so fordæmd verde.
Mannudeþria var Judith alls i Jorsala Borg, Lydnum hiaa til Helgehallds eñ horseñ Sorg.
J Helgedoome var Haatijd sett a hvoriu Are, Fyrer Sigureñ frooma sungeñ riett sa Psalmureñ kleare.

Giefed var Leyfe Lydnum þeim sem lijkar þa, Til Bethulia Borgar heim foor Baugana.

Fæ eg ei mællt um̃ Fegurdar Bloom nie Fremder Vijfs, Ætijd hiellt hun Eckiudoom til enda Lijfs:

Um̃ Jsraels Landed ad ædsta Lofed af øllum bar, Ecke munde miøg vid Of þad maklegt var.

J Mañs sijns Hwse hiellt sig vel hid hyra Sprund, Dygda fws ad dapre Hel og Dauda-Stund.

Hundrad Vetur og heila Fim̃ ad hier nam þreyia, So hermer Letur Hrijngþoll svin̄ þa hlaut ad deyia,

Adur giefur hun Ambaatt sin̄e Abra frij, Nu hefur hun Lof þo Lijfe lin̄e leinge af þvi.

Hiaa sijnum Man̄e Manasse var hun mylld i Grundu, Liwfur Svan̄e Lofstyr bar aa Lijfsins Stundu.

Frændum sijns hins frooma Mañs hun Fienu byter, Hillde Lijns þvi Lydureñ Lands so leinge syter.

J heñar Tijd þa hafde eingeñ Herfør rietta, A Jsraels Lyd og ecke leinge epter þetta.

Saa mijkle Sigur mun þar eñ i Miñe standa, Heidarlegur so hallda Meñ og Haatijd vanda.

Einum DRottne Æru og Dyrd skulu aller Vanda, Bragureñ þrottne þvi skal Myrdeñ þañeñ standa.

Siøunda Rijma.

HA Siøundu villda eg Sagna-Grein, Setia fram̃ fyrer utañ Mein, Ef ad mier veitteft Viskañ hrein, Og være Stundeñ ecke sein.

Ef Psalmeñ feinge eg sett i Letur, Og Søgunaført til lykta betur, A Enda er kliaadur allur Vetur, Eingeñ leingur rijmad gietur.

Skaalldeñ fromdu fyrr og sijd, Hiñ fegursta Søng med Versa Smijd, Dyrleg hoofst su Diktan frijd, J Davids mest og Salomons Tijd.

Samlijkingar fyrstur fañ, J forne Skript saa Vijse Mañ, Sijnu Rijke Salomon añ, Sem þa tale vid Brwde hañ.

J Orskvidum sieck eirneñ kient, Alla bestu Lærdooms Ment, Heilagur Ande hefur þad lient, Honum og allañ Vijsdoom sent.

Meistarar frooder meina riett, Ad mune þvi slijkt i Ritning sett, Ande Guds hefur øngvañ bleckt, Er þad DRottne kiært og þeckt.

Er so þesse Judiths Book, Er eg nu mier fyrer Hendur took, Dicktan bæde diwp og klook, Sem dyrlegasta Mentan jok.

Guds Foolks er hier Giæfañ merk, Giørla synd af Meistara-Klerk, Og daasamleg þau Dyrdar-Verk, Sem DRotteñs veitte Hondeñ sterk.

Þvi Nofneñ skijra noogu ørt, Hvad næmur Doctor þad hefur giørt, Þu Gyd-

inga

inga Land er Lofstyrs vert, Pad lætur hañ heita Judith bert.

Pvi Gydinga Piodeñ Giæsku hrein, Fyrer Gude var jafnt og Eckia ein, Af Heidingium leid margskyns Mein, Eñ Mykun Guds yfer heñe skein.

Holofernes Hetiañ gylld, Heita skal fyrer Meistarans Snilld, Su griña Piod af Fosse fylld, Vid Folk-Guds var so beisk og trylld.

Bethulia er Jomfrw ein, Edla skiær fyrer utañ Mein, Pvi Gydinga Trw var helg og hrein, Sem hindrade ecke Villa nein.

Pvi er nu synt i sögdum Dikt, Hvad sialfum Gude er þocknanligt, Su frooma Piood og Folked slikt, Sem Fullting hans ad sæker rijkt.

Hvorsu sterk sem heideñ Piood, Heriade opt med Fiolnis-glood, Gydinga ꝏ med Grimdarmood, Gud fyrer [illegible] til Varnar stood.

Ef flydu þeir med [illegible], Frañ fyrer Gud sem kient var nu, Hin besta Vorn er Bæneñ su, J Bib[illegible] þetta fiñur þu.

Hvorsu tæpt ad stundum stood, J stooru Faare Gydinga Piood, Ef þeirra Bæn til Guds var good, Hañ gaf þeim Sigur þad birta Liood.

Po ættu þeir vid Ofal Lid, Ejngeñ mætte standa vid, Kviña ein þeim keypte Frid, Med Kvarnar-Steine sette Grid.

Pvi var jafnañ Packargiord, Af þydre Ast i Gydinga Ferd, Su Mentan þotte meira Verd, Milldum Gude eñ riooda Sverd.

Meistareñ hefur þvi mindad hier, Eiñ mætañ Dict þad skynium vier, Pañ Judith saung su Sigureñ ber, Sijdañ hun sloo þañ griña Her.

Pañeñ byriast Psalmureñ sꝏ, Sem ad hun Judith orte þa, Ad þvi Dæme er gott ad gꝏ, Pegar Gud hefur leyst oss Naudum frꝏ.

Syñged Gude lystug Liood, Leiked allskyns Streingia-Hliood, Ny Losvijsa giörd sie good, Hañ gøfgest mest af hvorre Piood.

J hordu Strijde hiꝏlpa kañ, Heiter DRotteñ sialfur hañ, Er Folked sitt ad frelsa vañ, Eñ Fiandmeñ gystu Heliar-Rañ.

Assur kom med Ogna-Her, Af Austurbygd og Fiollum hier, Peir huldu Votn so vijtt sem sier, Eñ Vollu þocktu Hestarner.

Hañ heitadest vid med brugdnum Brand, Ad breña og ræna allt vort Land, Kallmeñ slꝏ med kaskre Hand, Eñ Konum og Börnum veita Grand.

Eingeñ Rise i Hel sloo hañ, Eda Hetia nein sem beriast kañ, Neima sialfur Drotteñ Sigureñ vañ, So ad hun Judith fellde hañ.

Andlits Fegurd og Augun skiær, Aur su rañ hañs Hiarta nær, Hun Eckiu-Klædum af sier slær, Eins ad siꝏ sem fegursta Mær.

Hun skrydde sig med Prijde Part, Plagar ad fletta Haared biart, Med fætañ Ilm og Sooma Skart, Sveik hun hañ so furdu snart.

Pegar hañ fiell þa fældest Her, Fiandmaña og kveinar sier, Pad Veslings Lid sem

 var.

var hiaa mier, Og Vatsſkort leid þeim epter ſer.

Ungmeñe vor elltu þa og alla giordu kvika ad ſlaa, DRotteñs Her þa hrockte fraa, Huglauſa ſem Born ad ſiaa.

Nu ſkal ſyngia Nafne hañs, Nyañ Dict med fagrañ Dans, Almaattugur Gud er til ſañs, Eñ Orkulaus er Kraptur Mañs.

Pier ſkal þioona allt hvad er Fyrer Ord þitt ſierhvor Hlutureñ ſkier, Su Hug⸗hreyſte Sigureñ ber, Sem þu gafſt hvad eingeñ ver.

Bifaſt þvi Fioll og Biorgeñ ſtrax, Braadna ſem fyrer Ellde Vax, Eñ Gudhrædd⸗ra geymer Hags, Og giefur þeim Naad til Effta Dags.

Breñefoorn og Feite Fiaar, Er faanytt allt ſem Daggar Taar, J Augſyn DRott⸗eñs Ilmar ſkaar, Otte Guds og Bæneñ klaar.

Hafe ſu Skom̃ hin heidna Piood, Sem heriar faſt aa Christed Blood, Orma⸗Kyn og Elldſins Glood, Mun eyda þeirra Grimdar Mood.

Pañeñ endaſt Vijſañ væn, Sem vel maa heita Judiths Bæn, jafnañ ſkyllde Chriſt⸗neñ kiæn, Kveda þa Guds er Hiaaſtod ſien.

Nu er aa Jordu Flockur faar, Saa finſt med DRotteñs Otte klaar, Eñ Eymdeñ vex og Anaud ſaar, Fyrer Illſku Heims þvi fell eg Taar.

Guds Born hafa ſo goodañ Skiolld, Giet eg þau verde ecke felld, Þo Daglega ſie til Dauda ſelld, Þvi DRotteñ ſlockur þeirra Elld.

Ef eiñ ſaa Madur Ottaſt Gud, Af illum Moñum lijdur Naud, Þo hañs ſie Lund⸗eñ Heiptar traud, Hefndeñ kiemur yfer þa ſnaud.

Faa þvi Guds hin froomu Born, Fulltyng hañs og Hiaalpar Vorn, Hañ feller þeirra Fiandmañ hvorn, Hañs Fodurleg Naad er Lijknar giorn.

Þvi leitum Guds af goodre Root, Þa geingur oſs ſem meſt aa moot, Ovina ecke hrædunſt Hoot, Þvi Hefndeñ kiemur yfer þa flioot.

Bæneñ hrein af tryggre Trw, Er trauſtuſt Vorn, Þad reyner þu, Ef lijka fylg⸗er Lofgiord ſu, Sem lærum vier af Judith nu.

Þvi hoſum nu þetta heilla Raad, Hvenær ſem lijdum Sorg aa Laad, Trwum aa dyra DRotteñs Naad, Sem Dæmeñ ſtanda fyrer oſs ſkraad.

Endad hef eg nu Judiths Þaatt, Þo undañ falle margt og ſmaatt, Þvi ſkal lijkta Liooda Haatt, Lære Born og giore ſier kaatt.

Hier ſkrifaſt Rijmur af Bookeñe Eſther.

Fyrſta Rijma.

Guds Bornum ſkal gamna eñ, Med Grein vor helgu Letre, Ef þad villdu aa⸗huga Meñ, Ecke er Skemtan betre.

Æfentyr af Eſthers Book, Eg hefe fært i Kvæde, Oſdramb ſialldañ Aud⸗nu jook, Þad iñer þetta Fræde.

Sierlega bid eg ad Sviplynd Fliood, Til Soguñar hlijda villdu, Drage ſier hvor⸗ke

ke Dramb nie Mood, Edã Dreissed meir eñ skylldu.

Morg hefur jaatad Mañe su, Miwklynd fyrst i Bragde, Eñ þegar lijda Areñ Priu, Er hun þa lijkust Flagde.

Forsmaar þañ hun fester vid, Fulla Trw med Raade, aafryr Mañsins allañ Sid, Ofseint þessa gaade.

Syrach mæler satt uñ þær, Siñis stoorar Hrunder, Hoggorm fær sia heñe nær, Og Hugraun allar Stunder.

Po hun sie Volldug Væn og Rijk, Vara eg þig vid heñe, Hittast Fliood i Heime slijk, Haf þau Raad eg kieñe.

Orded Guds þu jdka mest, Pad eykur Visku saña, Drag þier oll af Dygdum best, Dæmeñ goodra Maña.

Vilie þagna Vijf og Meñ, Og Vijsu hlyda miñe, Pa skal byriast Odureñ, Vpp i Fyrsta Siñe.

Assverus hiet Odling vitur, Austur i Persia Rijke, J Heidre stoorum Hilmer sit-ur, Hæstu Konga Lijke.

Priaatiju Lond yfer Hundrad hañs, Herra-Dæme þiena, Fraa Blaafolld allt til India Lands, Ei maa Frægdeñ riena.

Pad bar til uñ Peingels Hag, A Pridia Rijkes Are, Veglegt stofnar Veislu Plag, Vijser Dygda klaare.

J Susans Slote aa sijnum Stool, Sat med fræga Dreinge, Paangad baud fyrer Pridiu Sool, Peingell voldu Meinge.

Hofdingiar sem hielldu Laad, Med Heidur af rijkum Tiggia, Verda nu fyrer Vijsers Raad, Veislu gooda þiggia.

Uñ Persia Land og Mediam med, Millding valde Lyde, So hvor Mañ feinge heyrt og sied, Hilmers Tign og Prijde.

Haalft Ar skyllde Hoofed rijkt, Og heilañ Maanud standa, Hier næst vende Hof-Folk slijkt, Heim til siña Landa.

Sijdañ magnar Sioole Bod, Sijnum voldum Lijde, Viku ad auk su Veislañ stood, Med Veralldar mestu Pryde.

Hofdingiar og Hirdeñ best, Heim aa Kongsins Garde, Herrans reyna Hylle mest, Eñ Heidureñ engvum sparde.

J Alldengarde er herlegt Hof, Pad Holl maa kalla glæsta, Millding fær þvi Maña Lof, Par magnast Veislañ stæsta.

Odling tialldar allt uñ kring, Eiñ Veg Mwr og Stræte, Sparlak sett med Silf-ur Hrijng, Og sameñ aa allskyns Mæte.

Af Marmara Stein var Golfed greypt, Grænt og svart ad lijta, Raudt og gullt sem rent og steypt, Med Reita eirneñ hvijta.

Ad Silke hvijtu er Sæmdeñ mest, So skal Tiolldeñ prijda, Gul og raud þar giegn-

de best, Græn og blaa so vijda.

Sæteñ voru med Silfred hreint, Sameñ og Gulled brenda, Vegsemd su hefur Vijser meint, Skal vijdfræg Heims til Enda.

Dryckiar-Kiereñ med dyrsta Gull, Doglings Sveinar baaru, Og skiptu um̃ þau so Skiemtan full, Skapast af Vijne klaaru.

Kongsins Vijn var kostulegt, Klaart sem hier maa skilia, Ad ongvum hiellt þar Audling frekt, Eñ aller hafa siñ Vilia.

Vasthi Drottning Vijsers Kvon, Veislu helldur lijka, Kveña Skara sem skilst inier Von, J Skiolldungs Salnum rijka.

Siounda Dag var Sioole kiendur, sijna Hird vill kiæta, Frwiñar Hagur med Heidre stendur, Hun mun Gledena bæta.

Af sijnum velur hañ Sveinum þa Sendemeñ til Fliooda, Fremsta og æsta sim̃ og þria Fruñe iñ ad blooda.

Vasthi DRottning Vijser kvad, væn med siñe Prijde, hingad leidest straxs i Stad og stollta gledie Lyde.

Drottning Vasthi dramblaat var og Doglings Bod forsmaade, Sveinum ecke syñer par, ad Soomanum allitt gaade.

Ræsers Brioost af Reide breñ, Fyrer Ristels Breytne slæma, vill þvi laata vitra Meñ, Um̃ Vasthi riett ad dæma.

Sio Hofdingia setur hañ til, Sagdañ Doom ad vanda, Sem lært hafa oll a Logunum Skil, Ad leysa wr hvoriu m Vanda.

Memucan sa mestur var, Mælsku giæddur Sooma, Haatt og sniallt ried herma þar, Hilmer þeirra Dooma.

Ef so virdest Audling hier, Eins og Briooste mijnu, Ad Vasthi DRottning siaa fyrer sier, hun synte ei Bodenu þijnu.

Einskys virte hun ydar Sæmd, ill eru Dæmeñ Svaña, Er hun þvi riett af Rijke dæmd, Med Raadum bestu Maña.

Fleire hefur hun Fliood eñ sig, Fyrer Forsed leidt i Vanda, Epterdæmeñ ugger mig, Ad ill mune Vijsum granda.

Ef þad berst nu wt fyrer sañ, Hvad Assverus leid hiñ rijke, Ad Fliooded Vasthi forliet hañ, Fæst þa heñar lijke.

Þa forsmaar hvor sem flioodast kañ, Fliood siñ eigeñ Herra, Og so hvor siñ eckta Mañ, Og er þad Raaded verra.

Af þvi skrife nu Audling Brief, um̃ sitt fræga Vellde, So vite þad Fliood fyrer utañ Ef Hvad a sig DRottning fellde.

Kome hun alldrei i Audlings Rañ, Adra Millding feste, Þa heidarlegustu hittast kañ, Og Hlydneñ ecke breste.

Laattu a þessu Letre skraa, Log þau halldast meiga, Ad eingeñ Fliood skule eiñ forsmaa

sma Yfer-Mañ sem þær eiga.

Um̃ Persia Land og Mediam med, Mun so Riettur ganga, Þvi Vasthi hefur þañ Vansa skied, Hañ varer um̃ Æfe længa:

Hvort sem Kviñur meire Mañ, Eda miñe Tignar eiga, J ollum Greinum heidre hañ, Og hafe þa Sæmd er meiga.

Urskurd þeñañ Audling vitur, allvel giorde ad rooma, Og so hvor sem i honum situr, alla tel eg þa frooma.

Sijdañ skrifar og sende Letur, a sagdañ Hatt um̃ Vellde, Pienörum Kongs þad þocknast betur, Ad Þeingell Reide fellde.

DRottning skilur vid Sioola siñ, Og Søguna eirneñ lijka, þvi bid eg nu Flioodeñ fogur a Kiñ, Ad fordast Breytne slijka.

Hvorre Þiood liet Hilmer sagt, J heñar Twngumaale, Hafa skal Bonde i Hwse Makt, Og Heidureñ ei med Taale.

Epter þetta Audling þa, Alla feller Kiære, Døgling miñest Drottning a, Er dæmd var fyrr wr Sæte.

Kvadust vilia Milldings Meñ, Meyunum safna vijda, So af þeim velde ollum señ, Audling DRottning frijda.

J Brwdar stofuna bestu Frwr, Budlung flytia laate, Þær velie Hyrder vitur og Trwr, Og Vijser Trygdum jaate:

Sa Gielldingur skal geyma þær, Er Grundum kañ ad þiena, Hegi sem þad hentad fær, Og Hilmer vill þad liena.

Ef ydur þocknast einhvor best, Fyrer Æru Dygd og Sooma, Uñe þeirre Audling mest, Og eignest Brwde frooma.

Budlung kvad þad besta Raad, Og bydur Dygda Moñum, Vænar Meyiar um̃ Vijsers Laad, Ad velia af Heidre soñum.

Sa var Madur i Milldings Hyrd, Mardocheus ad heiter, Af Gydinga Ætt med Orløg stird, Og Esther Fostur veiter.

J Her-For þeirre hañ var fluttur, Heidurs Maña lijke, Þa Jeconias Audnu stuttur, Af var flettur Rijke.

Nabogosor Hertook hañ, Og harder Kongsens Þioonar, fluttu Kong og margañ Mañ, Til myklu Babylonar.

Mardocheus af morgum þeim, Sem meire kiendu Sorgar, Judum dreifdum Austur um̃ Heim, Var iñañ Susans Borgar.

Nefnda eg biarta Baugarist, Hañs Broodurdotter frijda, Forelldra hafde Flioded mist, Þa fostra giorde sijdañ:

Þa Meyarnar liet nu Millding heim, Margar til sijn færa, Esther var sw ein af þeim, Sem Audling hafde kiæra.

Hyrder Meya Hegi trwr, Hañs Gielldingureñ froome, Skarte ollu flytte Frwr/

So

So frijdleik prydde Soome.

Allt hvad Vijsed Eskia kañ, Audling veitte Fliode, Pvi Esther Naud hiaa Fylker kañ, Sem framar er greint i Ode.

Kyn sitt vill ei kyrtla brw; Konge ad helldur greina, Mardocheus bad mæta Frw, Millding þvi ad leyna.

J Forgardenum hia Flioda Sal, Fostre reikar heñar, J sijdara Od þad sky-ra skal, Hvad skipt er uñ Hille Kveña.

Mardocheus Meyin añ, Merkia vill ad soñu, Hvørt Esther Naud hia Audling kañ, Og ollum sæmdar Moñum.

Allra hæsteeinka Gud, Audmiwk Hiortun sæmer, Hialpar þeim wr hverre Naud, Eñ Hofmood riett fordæmer.

Vasthi fieck þa vestu Smaan, Og verdur keyrd wr Sæte, Eñ Esther Sæmd og Audnu-Laan, Fyrer ægiætt Lijtelæte.

Hlydne lære hæverst Fliood, Hier med Audmykt saña, Peim fæ eg i Hendur hiñ fyrsta Od, Eñ Forsid ollum baña.

Goodlynd Vijseñ gamne sier, Og giefe mier Hvijld uñ Tijma, At Esthers Book sem vitum vier, Endast fyrsta Rijma.

Auñur Rijma.

NN skal stofna añañ Brag, Obreitt verdur Kvædalag, Af Eddu fieck eg ongvañ snert, Uñ Efned þike mier meira vert.

Huxe uñ þad Heimsins Piood, Hvar fyrer Dæmeñ ill og good, J Rit-ning verda leseñ og lærd, J Lioodasmijðed sijdañ færd.

Pad er ad soñu Meining mijn, Ad mune þvi Drotteñ Ordeñ sijn, So iñelegana oss nu tiaa, Ad þeim vilie hañ laata gaa:

Pvi samt er Herrans Siñed eñ, So sem ad reyndu fyrre Meñ, Ofmetnadur fær ætijd Smaan, Eñ Audmykt fylger Giæfu-Laan.

Nær sem eirn sier hreyker hæst, Hañ er falleñ þessu næst, Sem sa leinge laagt var settur, litlu sijdar vid mun riettur.

Skiootlega þessu skipter sa, Sem skynia og reyna Hiortun ma, Giefum vier all-er Gaum ad oss, Gudhrædslañ er besta Hnoss.

Jña verdur Esther fra, Audling fieck hun Sæmder hia, Su kom Tijd ad Milld-ing mætur, Meyna hvoria prijda lætur.

Heillt Ar skyllde hvor sem ein, hegda siñe Prijde Grein, J Balsam hræra hvort siñ Lid, Og hafa þar Myrru blandad vid.

Añañ Helming Arsins skal, Edra fa til Smyrsla val, Ad bera uñ heñar biart-ta Holld, So betur ad ilme Meniafolld.

Sijdan var þa sierhvor skrijdd, Med Sæmdar Skart og Gulle prydd, Leidd til Audlings ein i señ, Med ægiætlega Fylgdar-Meñ.

Par

Par skal hvijlast þessa Nott, Eñ þegar ad Morne leidast skiott, Til Gelldings þess i goodañ Stad, Sem giætte Kongsins Frillum ad.

Hvad su gyrnest Meyañ merk, Milldings veiter Tigneñ sterk, J hvoriu gillde sem þad sie, Sveinar laate strax i tie.

Alldrei ma sw Audargrund, Apturkoma a Hilmers Fund, Utañ ad Kongur Sveina sijn, Sende ad kalla Menialijn.

Pa Abiels Dotter Esther Frw til Audlings skyllde leidast nu, Er þad lioost hun einkys bad, Utañ þar vijkur Hegi ad.

Mardocheus sem mælltum vier, Meyna hafe teked ad sier, Fostrad best i Forelldra stad, Frændrækneñ ma veita þad.

A siounda Are Rijkes rett, Rijked hañs sem fyrr var sett, J Manude Tebet Meyañ sviñ, Mæt var leidd fyrer Kongeñ iñ.

Januarius merke Meñ, Manudur sa nu kallast eñ, Hañ er tijunde halldeñ þar, Hefst nu med honum nyia Ar.

Assverus med Astarband, Esther feste sier vid Hand, Drottning vard i Vasthi stad, Vel mun Judum giegna þad.

Aller lofudu Esther Frw, Audnu sterk var dygg og Trw, Gull-Koronu glæsta bar, Af Gofugum Jofre Tignud var.

Hilmer lætur Heimbod eitt, Hofdingiunum med Sooma veitt, Fyrer Esthers Skulld og Eruplag, oll hañs Hird fieck godañ Dag.

Ad Skiptum þessum skipast so vid, Skiolldung sæmer allt sitt Lid, Lydur er ecke i Lande þiaadur, Lofdung giefur meir eñ aadur.

Pad bar eñ til einhvorn Dag, Jomfrwr hofdu Gledeñar Plag, Mardocheus ad sijnum Sid, settest nidur vid Borgar Hlid.

Bigthan hiet og Theres tveir Tiggia Sveinar bader þeir, setter ad geyma Siklings Port, Eñ Svik sa jafnañ Audnu Skort.

Reider biuggu Raaded lioott, Ræser ad deyda a þeirre Nott, Mardocheus þad heyrde Hial, Og hermde DRottningu iñ i Sal.

Esther Konge iñer fra, Audling lætur faanga þa, Sañer urdu ad Svikunum tveir, Sijdañ heingder bader þeir.

Skiolldung lætur skrifa þad iñ, Skyrt og riett i Añal siñ, Pvi Gud vill ecke ad gleymest su, gooda Dygd og holla Trw.

Eirn Hofdinge Aman hiet, Er Audling mest ad heidra liet, Son Medata settur hæst, Og sialfum Konge virtur næst.

Aman þeña upphoof señ, Yfer alla sijna Tignar Meñ, Honum skal hneigia hvor sem eiñ, Heidarlegaste Kongsins Sveiñ

Mardocheus af Juda Ett, Er ecke fieck ad þessu giætt, Fyrer Aman beiger hañ alldrei Hnie, Er þo sagt hañ froomur sie.

Hirdmeñ bædu hañ Hneigia sig, Þvi Hilmers Bod eru merkeleg, Aman laut hañ ecke ad helldur, Eitt hvad slijkre Prioosku velldur.

Aman seiga þeir Hegdan hans og Heite lijka þessa Mañs, Gydinga Kyns þeir greina Þegn, gramdest hañ vid þessa Fregn.

Hañ grijpur upp eitthvad grimdar Raad, So Gydinga feinge hañ Lijfe naad; Þvi Hefndar Hattur þiker ei neiñ, þo þeñañ Mañ ad heinge eiñ:

Med Fiølkynge bruggar Bragd, Og bryst nu uñ sem hamadest Flagd, Af Offa þeim sem i honum brañ, Eingeñ Madur hañ stødva kañ.

Hier mun sañast Ordtak eñ, Þad jutu fordum Spaadoms-Meñ, Moote ODrottne duger ei Raad, Rie diupsett añad Vitsku Saad.

Hañ mun skipta Heillum best, Og hiaalpa þeim hañ reyner mest, Sie hønum Lof sem leyste Þiood, Lyckta eg þañeñ styrdañ Od.

Þridia Rijma.

NN skal þridia Odarvers af Esthers Þætte, Setia frañ med søgdum Hætte, Sierhvør villde eg ad þvi giætte.

Hvørsu vallt ad Veralldar Laaned verdur þeim, Sem treysta uppa Aud og Seim, og ofmiog stunda þeñañ Heim.

Saa sem hæst j Heidre sat, Og hugde ad einge, Opsa sijnum aptrad feinge, Undarlegana miste Geinge.

Añar beid i Otta Guds þañ ætte ad deyda, Gud kañ Raade illu ad eyda, Aman liet i Gaalga leida.

Þvi athuge Meñ hvad epter fer, i Odarspialle, Hvør sem situr a hæsta Palle, Hage so til ad ecke falle.

Þa Tolf Ar hafde Hilmer frægur hallded Rijke, Fraa eg ad Aman fæstra Lijke, Foringia Lands aa Eintal viijke.

Hier er ein Þiood kvad Beiter Brands i Budlungs Vellde, Sem laangt ber fraa vort Løgmaal hiellde, Lijdast maa ei slijkt Ofbellde.

Ur Eigu miñe æred Fie skal Audling þiggia, Faa eg þau Brief af froomum Tiggia, Ad Folk þad mætte i Heliu liggia.

Sioole rietter Signets-Hrijng og seiger hañ mætte, Folk þad slaa sem falled þætte, Eñ Fie sitt geyma slijkt sem ætte.

Skiølldung lætur Skrifara sijna skraa þad Bod, Af skule maad med Undaskod, Uñ allt þad Rijke Gydinga Þiood.

J Maanude Adar er saa Tolfte Arsins þar, A Dag Þrettanda þad so bar, Ad þetta Raaded aasett var.

Aller Kongsins Umbodsmeñ þad akte þa, Uñ sierhvørt Land sem sagt er fraa, A settum Tijma Juda ad slaa.

Bæde Konur og Borneñ med hañ baud ad slaa, A einum Deige so allt i Straa, Hvøgt

ar Ebreſk Piooden̄ hittaſt mâ.

Med Loſdungs Hrijng var Letred þryckt og lagt vid rijkt, Hefndar⸗Bod þar heima lijkt, Hirdmen̄ ecke kiætte ſlijkt

Aman drack med Audling frægum ægiætt Vijn, Hootar Judum Heliar Pijn, En̄ huxar gott til Ræda ſijn.

Mardocheus fieck þa Fregn og Fylkers Letur, Klæddeſt Seck og græted gietur, Gieck i Port þvi Neyden̄ hvetur.

En̄ kiæme ein̄ i Kongſins Ran̄ ſo klæddur Seck, Pad Logmaal eins yfer alla gieck, Ad illan̄ Daudan̄ ſierhvor fieck.

Frwr og Sveinar wt af Salnum Eſthers gænga, Og ſøgdu þetta Seliuſpænga, Pa ſette ad Vijſe Harmen̄ ſtrænga.

Sende Klæde Selian gulls ad ſig þeim ſkryde, En̄ leggie af Seck þa lioota Pryde, J Loſdungs Gard hun ecke hlijde.

Mardocheus mæddur af Sorg i moote ſagde, Rauner ſijnar brætt ad Bragde, Og Briefed i Sveinſins Hønd ad lagde.

Hatach hiet ſæ hellſte Svein̄ til han̄s var ſendur, Sagde þeim af Sorgum vendur, J ſærre Neyd han̄s Efne ſtendur.

Vidur þa vijſt ad biarga ſier, Og Budlung ſin̄a, Grimdar Ede Amans in̄a, Pvi Eſther meige þar Boot æ vin̄a.

Vndan̄ taldeſt Eſther þvi fyrer Alma Bende, Pvi meiga kvad hvorke Men̄ nie Kvende, Fyrer Millding gæ nema Bod til ſende.

Heilan̄ Mæanud hef eg nu ei til Hilmers geinged, Pvi Bod hef eg ecke Audlings feinged, Er þad liooſt fyrer Kongſins Meinge.

Gænge einhvor Ordloſslauſt þar in̄ um̄ Giætter, Heidur og Lijf i Hættu ſette, Nema Hilmer ad honum Spyrn riette.

Mardocheus af Moode ſærum mællte þa, Hun mun komen̄ i Hefd ſo hæ, Ad hiælpa Judum Dauda ſræ.

Vilie hun ecke voga ſier til fyrer Vijſer gænga, Fodur⸗Hws hen̄ar Hefnd fær ſtrænga, En̄ Hiælp munum vier af DRottne fænga.

Pa Eſther heyrde Orden̄ þau hun anſar moote, Hætta ſkal þo Hird⸗Log brioote, Ef hæged ſo til⸗eg Bæna nioote.

J Priæ Daga ſkulu þier med mier þa Pvijngan lijda, Gydinga Folk æ Bænum bijda, Bwed i Seck med Foſtu ſtrijda.

Pernur liet og Piðnara med ſier þan̄en̄ breyta, Og aller Judar einſkis neyta, Eik Gud bædu Hiælp ſier veita.

Hvar um̄ Lond ſem heyrdeſt þeſſe Harma⸗Ræda, Aller bædu Gud þad græda, Gydinga Lyd mun Sorgen̄ mæda.

J øllum Londum Juda mæder Angred ſtrijda, Foſtumooder kien̄a Kvijda, Klædd⸗

er Seck med Ydran strijda.

A Deigenum Pridia Drottning Esther Dygda prwda, Med Gull-Koronu og glæstañ Skrwda, Geingur iñ fyrer Stiller prwda.

Jñañvert vid Audlings Port ad Esther stood, Gagnvart Konge helldur hliood, Hilmer gladde Sæmdar-Fliood.

Gull-Spyruñe Vijser veik ad Veiganaa, Pvi er pad liooft hun Ordlof pa, Vid Oddeñ liwft ad Hende braa.

Hvad er ad Angre Esther Frw kvad Audling millde, Sijdañ bidur hañ Seima-hillde, Seigia hvors hun beida villde.

Fieck hun pesse Fyrerheits Ord af froomum Tiggia, Laat pad ecke Hugeñ piñ hryggia, Po hatlft mitt Rijke villder piggia.

Aman bid eg kvad Esther Frw fyrer ydur ad kalla, Eñ ad Siñe voga eg valla, Vijser lysa Naudsyn alla.

Pier og Aman pigged hiaa mier pegar ad Morne, Veislu-Bod og Vijn af Hor-ne, Veittur skal pa Miodureñ forne.

Aman kiemur sem Audling baud til Esthers Hallar, Vijser eñ vid Vijsed spiallar, Ad veita skule heñe Booner allar.

Vijned gladde Hilmer hreint og hvørskyns Fæda, Vid Esther giorer hañ opt ad ræda, Allra skule hun nioota Giæda.

Esther bidur eñ ad Morne Aman pa, Veislu piggia Vijse hiaa, Vid pvi seiger hañ giarnañ Jaa.

Aman gieck pa wt uñ Port ad Aptne sijd, Med hønum kveiktest meinlegt Strijd, Pvi Mardocheus hañ stood par vid.

Og hneigde ecke helldur eñ fyrr po hryggur være, Aman trw eg pad illa sære, Af sier po med Horku bære.

Aman kiemur i Hws sitt heim og hroosar Geinge, Ad Valld og Raad af Vijser feinge, Virtur frañ yfer allt hañs Meinge.

Vinunum sijdañ safnar hañ og sagde lijka, Sijna Hefd og Sæluslijka, Vid Ser-es talar hañ Hwsfrw rijka.

Sier pu miña Sonaña Heill og Soomañ peñañ, Ad Esther Drottning Afbragd Kveña, Med Audling baud mier Vijn ad kieña.

Aungvañ virte hun Audlings Mañeñ añañ pess, Ad faa hiaa Konge Sæmdar-Sess, J Siñe ber eg po Harma-Vess.

A medañ saa leide Mardocheus aa miñe Braut, Star sem Fjill eda stirdfætt Na-ut, Saa stollte Sveiñ mier alldrei laut.

Af pessu er mier hvørge hægt medañ hefne eg eige, A peim leida Laufasveige, Lijt eg hañ po aa hvørium Deige.

Vid pu Hilmer Hwsfrw kvad hañ heingia laata, Fyrst hañs geingur frañ wr

Maata, Foolskañ su hañ glører sig staata.

Pa situr þu gladur sagde hun med Sioola ad Veislu, Hañ maktar þig til Maala-greidslu; Mun þad giort af þiñe Beidslu.

Aman þocknast þetta Raad og þegar i Stad, Vm̃ Gaalga bioo sem giort var þad, Gladlega fraa eg hañ liek og kvad.

Fim̃tigu Alna Eike-Trie þar upp var sett, Mardocheus fyrer minstañ Prett, Ad Morne skal þar hainga riett.

Amans fær nu Offeñ braatt siñ Endadag, Sierhvør giæte ad sijnnm Hag, So skal lykta Pridia Brag.

Fioorda Rijma.

Hlyda bid eg ai Hroodrarfund, Hæfelaata Meñ og Sprund, Giefe sier þar til gooda Stund, Ad giætum stødvad Holldsins Lund.

Pvi mun Hollded hreyfa sier, Hygg þu ad hvorsu vont þad er, Aska leid og Orma-Kier, Ofañ i Jord ad fwna fer.

Hvad er Madur ef Hollded rædur, Hreckvis blecker Saatan skiædur, Nema fall-eñ allur i Elldsins Glædur, Eilijft Baal og Gude siarstædur.

Skam̃a Stund hier Blooma bar, Boola Vatns ad Madureñ var, Drambed ecke dugde par, Vid Daudañ reynast Heillernar.

Endadag þeim goodañ giefur, Gud sem meinlaust Lijfed hefur, Og Orded Drott-iñs ad sier vefur, Eñ eingeñ Raad med False grefur.

Pvi skal fram̃ þad fyrer mig took, Fioorda Rijma af Esthers Book, Aman Snei-pu aa sig jook, Pvi ecke dugdu Raadeñ klook.

Pessa Nootd sem næst var þa, Nistung ecke sofna maa, Annaals Bækur Hvijlu hiaa, Hlyda villde Fylker aa.

Lofdung hafde i Letre skraad, Pvi launa villde hañ Dygd og Daad, Pad Mar-docheus gaf Milldiing Raad, So mætte hañ fordast Svikarans Haad.

Pa Lesareñ kom þeim Annaal ad, Ansar Tigge þegar i Stad, Hvar er saa Mañ ad Hilmer kvad, Eda høfum vier nockru launad þad.

Lesareñ gaf þad Lofdung Svar, Laaunad var hønum ecke par, Aman gieck um̃ Gardeñ þar, Fyrer Gaalga hañ mesta Huxan bar.

Pa Milldiing veit ad Aman er, Par iñañgards hañ þañeñ tier, Kalled braatt so kome hañ hier, A Kongsins Fund hañ giarnañ fer.

Hvorneñ skyllde heidrast saa, Hilmer spyr til Reynslu þa, Sem Milldiing veiter Virding haa, Vil eg þu Aman kveder þar aa.

Duleñ er margur ad sier til Sans, So var Huxun þessa Mañs, Ad Milldiing hef-de meint til hañs, A moote svarar og giefur til Ans.

Saangvara Kongs og goodañ Hest, ad Gull-Koroonu er Sæmdeñ mest, prydehañ saa sem boreñ er best, Budlungs Sveiñ med Pijngeñ flest.

Hañs Taum-Jor leide Tignarmañ, Vm̃ Twn og Stræte vijtt sem kañ, Kallara læte hroopa hañ, So heidreſt ſæ ſem Kongureñ añ.

Minſtu þeſs kvad Millding nu, Mardocheo ad veiter þu, Giorvallt ſo med goodre Trw, Ad gleymeſt eingeñ Virding ſu.

Aman þetta iñañ ſkar, Af ſier þo med Horku bar, Setur æ beſta Millding Mar, Mardocheum med Sooma-Par.

Aman leider Heſteñ hañs, Hier liet ecke verda æ Stans, Vm̃ Stræteñ oll og ſo til Sans, Soome roomar þeſſa Mañs.

So ſkal Hirdeñ heidra þañ, Sem Hilmer beſtu Sæmdar añ, Aptur ad Porte Audlings rañ, Aman ſkyllde þar vid hañ.

Aman kvelſt af Angre og Præ, J ſitt Hws hañ ſkundar þa, Sijnum Vinum hañ ſagde fræ, Svorudu þeir og Bauganæ.

Ef Madur er ſæ af Juda Ætt, Offeint hofum vier þeſſa giætt, Sem fyrer hefur þu Mijnkan mætt, Vid meira Falle er þier hætt.

Kongs Giellding ar koma þar ad, Kalla Aman þegar i Stad, Med Heidre ad ſækia Heimbod þad, Sem Hwsfrw Eſther fyrre bad.

Naudugur gieck nu Aman iñ, Eñ opſa gladur i Fyrra Siñ, Þvi ſærdu hañ æ Sañleik miñ, Samviſkuñar Gaflok ſtiñ.

Audling drack i Eſthers Sal, Afelngt Vijn med Gledeñar Hial, Eñ ſpyr þa ad med Ordaval, Eſther hvors hun beidaſt ſkal.

Af Vijne gladur Vijſer tier, Veitt ſkal þetta allt af mier, Nijked hælſt eda hvad ſem er, Til Heidurs villtu Oſka þier.

Eſther fiell þa fram̃ i ſtad, Fylker ſo med Tærum bad, Vilie miñ Herra veita þad, Sem voru Lijfe er Huggun ad.

Gullſpyrnna rietta ried, Ad riodre Snoct og huggar med, Bid þu þeſs ſem bydur Gied, Budlung liet ſo Vijſe tied.

Lijfe mijnu lijkna þu, liwfe Herra ſagde Frw, Og Ættfolks mijns fyrer Aſt og Trw, Þvi oſs er ſteſnt til Dauda nu.

Eg kiore mier helldur Prældoom þañ, Er þyngſtur Lijfe verda kañ, Vier þegdum oll um̃ Oſundar-Mañ, Ef ecke ſkadade Kongeñ hañ.

Hvor er ſa Mañ ad Millding tier, So mykla Foolſku tekur ad ſier, Eſther ſeiger hañ Aman hier, Jllſku ſlijka med ſier ber.

Audling reidur wtgieck þa, So Aman ſijna Hel-For ſæ, Veik ad Eſther miukt ſem mæ, So mætte hañ ſijnu Lijfe næ.

Jñ gieck Ræſer aptur i Stad, Medañ Aman veik ſier Drottning ad, gramdeſt Millding meir vid þad, Mordingiañ þvi fænga bad.

Er hañ ſo diarfur Audling tier, Eſther vill hañ deyda hier, Jñ i Sal fyrer Augum mier, Jllañ Daudañ kauper ſier.

Fyrer

Fyrer Amans bundu Augun þar, Ostillt Reide Kongsins var, Hilmers Sveiñ sa Horku bar, Harbona gaf þetta Svar.

Fram i Garde er fimtugt Trie, Er Falsareñ sette uppa Spie, Mardocheus ad Mindeñe, Miog vel ser þar heingdur sie.

Hilmer talar af Horku þa, Heinged hañ þar sialfañ a, So var giort og ses-adest þa, Siklings Grimd og liette Praa.

Peñañ Dag gaf Doglings Raad, DRottning Esther Valld og Raad, Yfer A-mans Hwse Eign og Laad, Pad af sier braut hañs Foolskañ braad.

Mardocheus fyrer Millding stie, Meir er Von hañ falle a Knie, Esther dregur nu ecke i Hlie, Ad hañs Broodur-Dootter sie.

Mardocheo Millding fær, Siñ Mekta Hriijng med Trygder þær, Sem Aman haf-ve allar nær, Pvi Esther var honum Hiarta kiær.

Esther talar vid Audling þa, Ef eg maa þessa Beidne fa, Pier kalled aptur skrif-ada Skraa, Par skipade Aman Juda ad slaa.

Ei maa eg siaa kvad Audarnipt, Ad Ettfoolk mitt sie Lijfe svipt, Pad er mier bæde Skade og Skript, Skiolldung laat þvi aptur kipt.

Eg liet heingia Aman hañ, Audling talar sa Vijse añ, Gaf eg þier hañs ed gof-uga Rañ, Goss og Fie pad atte hañ.

Fyrer þa Sok hañ groof þad Grand, Gydinga Lijd um̃ sierhvort Land, Nu sel eg þier Pant af sialfs mijns Hand, Miñ Signets-Hriijng i Astar-Band.

Under Nafne mijnu maa, Mardocheus laata skraa, Letred sem þijn Lyst er a, Legg eg þar til gledelegt Jaa.

Rit þad eingeñ riwsa maa, Sem Ræsers Hriijng er þrykt uppa, Pvi munu Judar Frelse fa, Ad Fyrersogn Esther rædur þa.

A Maanude fyrsta Syvan setur, Sioole liet þa skrifa þad Letur, Tuttugu Daga telia getur, Tvo og Eiñ ad auke betur.

Peim sem hallda Lofdungs Lien, Letreñ verda birt og sien, Su Vijfalning er Hil-mers hrein, Ad hindre Juda eckert Mein.

A Susans Slote er sagt og tiad, So være wt um̃ Londeñ skraad, Ad Gydingar feinge af Niflung Raad, Noogañ Styrk med fullre Daad.

Med Lofdungs Raade riett i Stad, Var ritad og skraad sem Drottning bad, Ad Gydingar fylgest aller ad, Assverus þeim bydur þad.

Bydur Judum Budlungs Letur, Ad bwest til Varnar hvor sem gietur, A þañ Dag sem Aman setur, Og Ovine þeim i moote hvetur.

Dag Prettanda sette sa, Og sagdañ Maanud kvad þar a, Ad Juda skyllde alla slaa, Eñ þeir bwest til Varnar þa.

Dreped og deyded heideñ hvorn, Hlyfest ei vid Konur og Born, Pad leysest þo þier Landsmañ vorn, Laated sæfa Vndaþorn.

Pesse

Þesse Brief voru þryckt sem best, Med Þeingels Hrijng og Trygdum fest, Hleypt med þau sem mætte mest, Milldings sparade ei Svein nie Hest.

Af Hundrad Londum heimte Skatt, Hilmer ør med Lynded glatt, Og Priatige betur þad var satt, Premur ad Tolu vard æfaatt.

Lofdungs voru þvi Letreñ skraad, Vm̃ Londeñ øll sem fyrr var tiaad, J hvøriu Maale er hafde naad, Heideñ Þiood um̃ sierhvørt Laad.

A ungum Mwl so ort ad reid, Eiñ og sierhvør fram̃ æ Leid, Briefa-Sveiñ ad giordest greid, Gydinga Hiaalp um̃ þetta Skeid.

Dæsamlega DRotteñ maa, Duga þeim best hañ treysta aa, Ending skal so fulla faa, Fioorda Rijmañ Esther fraa.

Fim̃ta Rijma af Esther.

ENN skal reña hid Fim̃ta fram̃ af Fræda Bruñe, Mærdar-Vijn og Miod-ureñ þuñe, Midlast þeim er Skiemtan uñe.

Verkeñ merke Veralldar Þiood og vegleg Dæme, Af DRottne giord so Dygda-Næme, Daglega oss ad Hallde kiæme.

Ritning vitnar vijda þad ef villtu adgiæta, Hiarta-Giæskañ Guds hins sæta, Goodfwsa mun Naudsyn bæta.

Þo lijde Strijd med læ̈ngre Neyd og Lucku stirda, Ef Orded Guds i Hiarta hyrda, Hañ mun þeirra Bæner virda.

Sijdañ prijda Sooma þa med soddañ Hætte, Þo øllum Heime ørvænt þætte, Ad Ættkvijsl siñe hiaalpa mætte.

Lioos er Josephs Ærañ øll og Ættarstod, Daniels lijka Dæmeñ good, Af Drottning Esther birta Liood.

Adur tiaad i Ode var þad Audling sende, Til Gydinga Lyds af liwfre Hende, Letreñ sterk og veriast kiende.

So snerest hier fyrer Herrans Raad og hæstu Millde, Ad hañ sem aadur hæ̈n-ga skyllde, Hafeñ er nu i besta Gillde.

Hañ sem gieck med Hæru seck og harma rædum, Mardocheus er giæddur Giæd-um, Gøfugum pryddur Silke-Klædum.

Frægdar Nægd af flestum bar nu Fostre Brwdar, Med Gull-Koronu og glæst-añ Skrwda, So gieck hañ wt fraa Stiller prwda.

Miste Sorg i Susans Borg allt Siklings Meinge, Judar trw eg þvi Fognud feinge, Ad Fylkers Brief sem greidast geinge.

Þeir hallda og giallda Heimbod rijk i hvørium Stad, Og Fagnadar Øl þa fiñ-ast ad, Sem feinged høfdu Letred þad.

Af Juda Lydum Otte stood so øllum Þioodum, ad geingu iñ fra Godaña Slood-um, A Gydinga Sid med Vilia goodum.

J riett æsettañ Tijma til sem tiaade Letur, Ebresk Þiood þvi Audling hvetur, Ovi-ne sijga sigrad gietur.

Adur er tiaad um̃ Amans Grimd og ∞ſett Raad, Ad Ein-daga þeim fær Judar gaad, Sem Audling hafde þeim til ſkraad.

Þeir ſlæ ſier þa i Hoopa hvar i Hierodum bwa, Fiandmoñum a Flootta ſnwa, framar eñ nockur ſkyllde trwa.

Ad heria og veriaſt vogar ei Piood, nie vid þeim ſtanda, Þvi Otte og Hrædſla allra handa, Af þeim ſtood ſo Lyd ma granda.

Liens-Meñ eins fyrer Audlings Brief um̃ allar Jarder, fylgia Judum furdu harder, Fiandmeñ voru til Dauda barder.

Hrædſlu ſloo yfer heidna þo þeir harder þætte, Þvi Mardocheum Milding ſette, J meſtu Sæmd ad Tign og Riette.

Sooma Roomur ſa gieck wt um̃ Siklings Vellde, Mardocheus þeim Heidre hi-ellde, Hrædſlu þad yfer margañ fellde.

Judar prwder hertu Hug ſem hermt er fra, A Suſans Slote Hilmer hiæ, Hundrud fim̃ til Dauda ſlæ.

Amans grim̃a Synena lijka ſex og fioora, ſloou i Hel med Hædung ſtoora, Og heingdu upp ſem ſkorpna Bioora.

Audling ræder Eſther vid þa allt þad ſpurde, Hvad heñar Foolk þar heima giør-de, Halfa Puſund ſloo med Sverde.

Mig grunar ad mune Gydinga Her kvad Geimer Landa, J Fiarſka vid mig fleir-um granda, Frelſa ſkalltu burt ur Vanda.

Giefe þier Leyſe Linſan kvad vid Landſins Meinge, Gydingar meige ſo leika lein-ge, ad lijka Synena Amans heinge.

Jætar kætur Peingell þvi og þad var giørt, Um̃ Amans Syne er einſkis vert, Par iñañ Borgar Lid mun ſkiert.

J Suſan fwſer Judar eñ med Jarne ſlæ, Hundrud þriu ſem hermt er fræ, Eñ hvorge ræna Gotze þa.

Skierd fyrer Sverdum Juda er ſu eyſtre Alfa, Siotijgu Puſund þar til halfa, Peir hafa deytt eñ Reudur ſkialfa.

Mæanud greiner Adar eñ ſem ædur ſeiger, A Prettanda þad var Deige, Peir hafa Her um̃ Landed ſleiged.

Hætijd læta hallda þvi fyrer Heiller prwdar, A Dag fiortanda froomer Jud-ar, Feingu Sigur af Volldum Brwdar.

J Borg æn Sorgar Suſan þeir hia Sioola Rijka, Fyrer DRottins Raad og Dæaſemd ſlijka, Dageñ fimtanda hallda lijka

Mætur lætur Mardocheus þad meſt nu vanda, Ad ſkrifa þau Brief til Skiolld-ungs Landa, Ad ſkule ſu Hætijd leinge ſtanda.

Hvar ſem var þa Juda Sveit i Audlings Vellde, Tvo Daga þeſſa Hætijd hiell-de, Pa Harm og Pra fyrer Gledena ſellde.

Hæfur Gæfur hvor skal þa og Heimbod veita, Purims Dagar plaga ad heita, Pryde-Tijdeñ Gydinga Sveita.

Pa Hætijd sijdañ hallda þeir med Heidre mesta, A hvoriu Are Heimbod Giesta, Hafa og þar med Skiemtan mesta.

Miñast sviñer Judar opt a Amans Reide, Og sa þeirra Óvin leide, Alla villde ad Herlid deyde.

Eñ Gudleg Nææd so gevse brætt, Þeim Grimleik hneckte, So Aman sialfur Heinging hrepte, Og hañs Nidiar eñ Volldum sleppte.

Esther mesta Audnu beid hia Audling frooma, og Mardocheus settur i Sooma, Soddañ Heiller Judar rooma.

Purims voru þvi Helge holld i hæsta Gillde, Þvi Mardocheus þad miñast villde, Ad Myskun Guds ei gleymast skyllde.

Esther seste hreint og hañ med hæsta Rææde, Eilijf Bref so ad þvi gæde, Ættkvijsl su a hvoriu Lææde.

Þau Løg eru miøg i Miñe høsd af Mañdoom soñum, Pa Hætijd veita Heimbod Grøñum, Og hiælpa eirneñ Þursamoñum.

Atte og mætte Assverus sa Audling fræge, Leggia Skatt a Lond og Æge, Loksins fra eg med Heidre dæie:

Af Milldings snilld er meira tiæd af Media Lande, Añall fra eg af honum stande, Og Esthers lijka Trygda Bande.

Esther hæst i Heidre sat og heñar Brooder, Audmykt prijder allar Piooder, S Enda-Dagarner verde gooder.

Hæste og ædste Himna Gud vor Hiortun myke, a Siduna gooda so honum lijke, Sijdañ leide oss i sitt Rijke.

Odar Liood af Esthers Book siñ Enda fiña, Þo undañ falle ecke miña, Eirn Gud mun þar Boot a viña.

Rijmur af Tobias, kvednar af Sijra Jone Biarna syne, i Presthoolum.

Fyrsta Rijma.

Hullstra traustan Ara Biorn ætla eg fram ad setia, Nææden DRottens Giæsku giorn, Giore mig þar til hvetia.

Aungva hef eg Eddu Ment, Orda-Snilld ad vanda, Veit eg mier þvi valla hent, Vidrigs Dryck ad blanda.

Var hier fyrr i vorre Sveit, Vol a Skiemtan Liooda, Nu er Þogn i þessum Reit, þverrar Listeñ gooda.

Gud vill ei ad Gæfur hær, Geymdar nidre liggie, Helldur ad aukest Heidran klær, Og Holdar Skiemtan þiggie.

Angrar mig þañ Heimsins Hætt, Ad hygner þañeñ þeigia, Verd eg þvi med veykañ Mætt, Vilian fram ad seigia,

Hvorke

Hvørke skal hier Hæd nie Spótt, Hriooka miet af Muñe, Yrkia helldur um Efned gott, So aller skilia kuñe.

Ast Meñ Guds i Heime hier, Sem Herrañ sialfur kiñde, Byrder hwngar bæru œa sier, Med beiskum Nauna Vende.

Poleñmæde hin þrifna Frw, Var þeirra Stod i Pijnu, Þvi þeir geymdu trygg-va Trw, Traust i HErra sijnum.

Hañs mun Ast og iñre Fridur, alldrei fra þeim vijkia, Eirneñ þeirra Ættar Lidur, Æ med Gude rijkia.

Hvor sem Gud og goodañ Sid girnest jafnañ rækia, Adstod hañs er Eingla Lid oss til Luckn sækia.

Eg mun verda Dæmeñ dijr Drottum frañ ad leida, Epter Sorg vill Herrañ hyr, Huggun sijnum greida.

Nockur Madur Trwar traustur Tobias ad Nafne, J Verkum goodum var so hraustur, Valla fanst hañs Jafne.

Anna hiet hañs Eckta kvon, Agiætt Rædaneyte, Ol vid heñe einka Son, Eitt var beggia Heite.

Lofgiord oll hins liufa Mañs, Laut ad Gude soñum, Alldrei veik af Vegenum hañs, Eñ var med heidnum Moñum.

Herleidingar hrepte Sorg þo Herrans Vinur være, J Nafnkuña Ninive Borg, Neyddur trw eg hañ fære.

Atrwnadar illum Keim Ytar þeir sig vefdu, Alldrei fanst hañ fylgde þeim sem falska Gude hofdu.

A sier hafde gooda Gæt, Og grandvarlega Breytte, Af Heidnum Foornum alldrei æt, Þo adrer þeirra neytte.

Otta Guds og Helgañ Hætt, Hver sem geyma þorde, Tobias þeim talde þrætt, Trw af DRottens Orde.

Hvorn Dag sijna hafde Leid, Til Hertekiña Maña, Hreste þa sem þoldu Neyd, Og þeim fieck Huggun saña.

Christnum veitte Klæde og Mat, Sem kvalde Neydeñ harda, Fws var til ef fundēd gat, Framlidna ad jarda.

Eitt siñ hitte anman þañ, Eirn af Slekte sijnu, Gabel nefnest goodur Mañ, Sem siste Sorg og Pijnu.

Aureigu hañs a alla Lund, Aumkar Madureñ goode, Totra Mañe Tiju Pund, Talde wr sijnum Sioode.

Kom i Landed Kongur sa, med kaska og illa Dreinge, Er gramdest miøg og gyrntest œa, Guds ad eyda Meinge.

Jsraelis Ættar-Meñ, Ecke villde hañ lijda, Meinlaust Folked margt i señ, myrda liet so vijda.

Tobias sier Trygder jook, Trwar þañeñ neytte, Lijkeñ Juda jafnañ took, Og Jardan ollum veitte.

Allar þessar Jdiur hañs, Einhvor Konge sagde, Greip þa Fie hins frooma Mañs, Og Fiandskap a hañ lagde:

Peinkte sier ad þessum Hal, Pwnglega skyllde giallda, Dogling seiger Dreingeñ skal, Drepa eñ Fienu hallda.

Fliootlega giordest Flootta-Madur, Og flwde Daudans Pijnu, Fielaus ordeñ foor so gladur, Ad forda Lijfe sijnu.

Leinge foor i Lande þar, Leynt hia Vinum goodum, Vns ad Fylker falleñ var, Sem fyrre styrde Pioodum.

Visse sier þa fullvel fridt, Fiarhlut aptur ad viña, Vende heim med Hyske sitt, Til Hwsa og Eigna siña.

Hatijd eiña um helgañ Dag, Hiellt hañ Gude soñum, Veglegt bioo til Veislu-Plag, Ad veita sijnum Grøñum.

Vid siñ unga einka Son, Ordum ried so venda, Eiñrar Ferdar attu Von, Et-la eg þig ad senda.

Furdu hradur fardu eñ, Vm Frændleifd ockar alla, Gudhrædda og gooda Meñ, Giesse til mijn kalla.

Sveirneñ geingur sijna Leid, Sem hañs Fader kiende, Ferdeñ hañs var fullvel greid, Fliott og aptur vende.

Til Orda took hiñ unge Sveiñ, Pa allt var komed i Sæte, Daudañ fañ eg ad-gañ eiñ, wte liggia a Stræte.

Uppstood þegar hiñ Elldre Madur, Og einskis villde neyta, Padañ i burt og helld-ur hradur, Hræsins foor ad ~~leita.~~

Funded Lijked flutte heim, Falde i Hwse sijnu, Gieck so iñ og at med þeim, Ang-urs spentur Pijnu.

Eñ þa Dagureñ Enda fieck, Og adrer fooru ad sofna, Til Jdiu siñar grateñ gieck, Ad greptra þañ hiñ dofna

Viñañ hañs var varla þeck, Vimm þeim hañ atte, Avijtur hañ af þeim fieck, So alla fordast matte.

Virte hañ hvorke Vijsers Makt, Nie Vijtur siña Grañs, Pvi Tobias hafde Trwnad lagt, A Tignar Kongeñ saña.

Dirfast took i Dreingskap þeim, Sem Daudum þotte varda, A Daga foor ad draga þa heim, Eñ diñre Nootta jarda.

Eitt Siñ kom ad Kvollde heim, Kappeñ Dygdarijke, Stoorlweñ i Storfum þeim, Stird ad jarda Lijke.

Varpar sier vid Veggeñ nidur, J vijdu Hwse ad liggia, Par vill meddur Maal-ma Vidur, Miwkar Nader þyggia.

Litlu

Litlu ſijdar ſofnar greitt, Og ſiñe kaſtar Mæde, Fugls[i]ns Drit wr Fiodrum heitt, Fiell i Auguñ bæde.

Sionlaus vard og ſat med Hrygd, So vill longum falla, Peim ſem HErrañ heidra af Dygd, Hañ reyner þa alla.

Villde Gud i Prautum þiaa, Pienara ſiñ hiñ kiæra, So þad mætte Piodeñ ſiaa, Og Poleñmæde læra.

So ried vaxa Sorgeñ braad, Sem ſeiger i Ode mijnum, Hañ vard ad lijda Laſt og Haad, Lijka af Vinum ſijnum.

Komu þeir þar med Kalls og Spott, Er kiæra fordum ætte, Hvar er þad allt þu giorder gott, Og Gude lijka matte.

Aulmuſur og oll þijn Trw og Idiur goodar fleire, Hiaa Gude eru gleymdar nu, Og Graatur þiñ ad meire.

Tobias greider ſoddañ Svar, Seggium þeim hañ hæda, Ydar Trw maa ecke par, Og ill er þeſſe Ræda.

Þvi vier hofum þa Von og Trw, Er verdum hier ad ſyrgia, Ad oſs mun ætlud Sælañ ſu, Sorg mun wte byrgia.

J Hrygdum ollum huxa ber, Vm̃ Huggun þa vier eigum, Þegar ad lided Lijfed er, Lauſnar vænta meigum.

Reiddeſt alldrei Rauna-Madur, Reyndur miog þo være, Alla Daga giorde gladur, Gude Lof ſem bære.

Anna Frw ſem ætte hañ, Allvel Dygda neytte, Ydeñ Verk hun einatt ſpañ, og Adſtod gooda veitte.

Hryggvañ þañeñ Herra ſiñ med Handbiorgeñe nærde, Af Viſtum þeim ſem vañ hun iñ, Og Voludum lijka tærde.

Til Vtvega ſiña Audarnaa, Eitt Siñ hafde geinged, Kom ſo aptur Kiærañ þa, Ad Kidling gat ſier feinged.

Boonda heñar braa ſo vid, Er Buckſins Jarmeñ kiende, Ecke ſkyllde hid unga Kid, Ofriaalſt þier i Hende.

Aptur ſkila ungum Saud, Eignarmañe ſijnum, Eingeñ vor ſkal Ofriaalſt Braud, Eta i Hwſum mijnum.

Reidaſt took og rodna Snoot, Med Rædu þeyge miwka, Bæde ſijdañ Brijxl og Hoot Ad Boonda lætur ſiwka.

Audſied er kvad Audarbrw, Ollum þeim þad frietta, Ad Aulmoſur og oll þijn Trw, Einſkis vert er þetta.

Von er þvi ad vaxe Neyd, Pa Vina Stodeñ dvijnar, Brijxlar honum Brwdureñ reid, Vm̃ Bol og Eymder ſijnar.

Epter þad took aumur Þegn, Ad andvarpa og graata, Sijna Neyd og Synda-Megn, Sialfum Gude ad jaata.

 Mætk-

Riettlaatur ertu DRottẽn dyr, J Doome og Verkum þijnum, Myskun veit mier HErrañ hyr, Og hiaalpa i Naudum mijnum.

Minstu hvorke aa mijna Stygd, Nie Mootgiørd fyrre Maña, Helldur aa Saatt og saña Trygd, Og Synda Refsing baña.

Rett er Von ad reidest þu, Miñ Riettlaataste HErra, Þvi vier gleymdum goodre Trw, Og giørdum margt hid verra.

J þessu Lande þwnga Smaan, Þar fyrer verdum lijda, Ovinaña ordner Raan, Og wtdreifder so vijda.

Syn þu DRottẽn milldur mier, Myskunseme þijna, Hafdu i Fride heim med þier, HErrañ Saalu mijna.

Kys eg nu i Gude gladur, Giarnañ helldur deyia, Eñ ad lifa aumur Madur, Eymder leingur ad þreyia.

Eñ aa medañ hiñ Aume bad, Adburd þañ eg seige, Eins bar til i ødrum Stad, A þeim sama Deige.

Raguel hiet rijkur Þegn, Er rœkte Trwna klaara, Anna Hwsfrw allvel giegn, Og eirueigeñ Dootter Saara.

Soñum Gude Side og Trw, Saara giørde ad Vanda, wt af heñe ætla eg nu, Æfentyred standa.

Sis Siñum var Seimahrund, Selld til Eignarmañe, Þo var eñ vid allra Fund, Ospialladur Svañe.

Jllur nockur Ande saa, Þeir Asmodium kalla, aadur eñ svaasu heñe hiaa, Hañ myrte þa alla.

So bar til hiñ sama Dag, Er Seggium fyrr eg talde, Jllt og mijked Ordalag, Ein Ambaatt heñe valde.

Þyged vonda þañeñ tier, Med þwngu Brijxle og hørdu, Alldrei lifne wt af þier, Afkvæmed aa Jørdu.

Eins vænt eg þu ætler nu ad afmaa Heilsu mijna, Mordingiañ sem myrter þu, Og marga Bændur þijna.

Saara griet og gieck i burt, Og Guds sijns foor ad leita, J þañ Tijd var eingeñ Kurt, Obyria ad heita.

Sætu fraa eg ad Sorgeñ vex, Hun sat i Hwse þraungvu, DRotteñ bad um Dægur Sex, Droos og neytte øngvu.

Ecke liette Brwdureñ blijd, Af Bæn og Taarafloode, Þar til Huggun saña um sijd, sende Fadereñ goode:

Þad mun vijst kvad Þornanaa, Þeim sem DRottins giæta, Ad epter Hrygd og þwnga Þraa, Þeir faa Huggun sæta.

Þettã þungt eg Bryxle ber, Bøl vill a mig falla, Leuse Herra liett af mier, Leys mig burtu ella.

Fiærre

Fiærre var mier Fysneñ su, Ad fylgia Gyrndum mijnum, Einum v illda eg veita Trw, Vijst i Otta þijnum.

Eg var þeirra omakleg, Af mier styrder Vanda, Ella hefur þu ætlad mig, Einhvorium til Handa.

Ef vier þioonum þier med Dygd, þad mun ecke bresta, Lier þu epter lidna Hrygd, Lucku og Huggun mesta.

Beggia þeirra Bæner señ, Budlung Himna kiende, Synde Daad og Dugnad eiñ, Og dyrañ Eingel sende.

Til Raada kom þeim Raphael, Riett i nefndañ Tijma, Fyrte Neyd og fylgde vel, Falle þañeñ Rijma.

Aukur Rijma.

EG mun verda i añad siñ, upp ad reisa Hroodur miñ, Sidum goodum seigia fra, Ef Segger vilt du hlyda a.

Þo eg villde Þundar Vijn, Þegnum biooda ad gamne mijn, Þa mun ecke Þiooden nein, Þessa nyta Mærdar Grein:

Ecke er breyttur Braguren, Ef berast kañ fyrer Hygna Meñ, Ofroodum og Ungum helldur, Ætla eg best ad hañ sie selldur:

Yngre Meñ og elldre Þiood, Epter Dæmeñ fiña good, ef þeir þetta Efned frijtt, Astunda og huxa tijtt.

Gamler eiga ad giefa af sier, Good Dæmeñ so siaum vier, Eñ yngra Foolked fylge þeim, Og fra sier legge vondañ Keim.

Ungdoomureñ Odæll er, Og illa giører ad hegda sier, Þvi þeim elldre er þad tijtt, Athøfn sijna ad vanda lijtt.

Æru verd er Elleñ su, sem Ungum kieñer christna Trw, Frood ad seigia Dæmeñ dyr, Og Dygdum yfer jafnañ byr.

Æsku-Meñ og elldra Lid, Eiga þessu ad midlast vid, Hæru Mañe Heidran ber, Eñ hañ skal Dygder kieña þier.

Nu skal miñast aptur a, Efned þad sem hvarf eg fra, Tobias i Tarum laa, Trwskap sijnum alldrei bra.

Æfeñ sijn hañ ætlar brætt, Endast mune a þeñañ Hatt, Son siñ kiæran kvedur a Tal, Og kieñer hvorneñ breyta skal.

Heyrdu Son miñ Hiarta kiær, Heilrædeñ þier kleñum vær, Amiñingar Orded mitt iñplanta i Hiartad þitt.

Þegar hiñ hæste heim til sijn, Hefur i burtu Aundu mijn, Mitt hid lidna Lijkams Holld, Legdu nidur i Jardar Molld.

Ætijd skalltu Arfeñ goodur, Elska Gud og þijna Moodur, Minstu þess ad mædd hun var, Medañ þig fyrer Briooste bar.

Attu heñe alla Hrygd, Umbuna med goodre Dygd, Sijdañ þa hun Sæludes, Setia nidur i Gröf hia mier,

Medan̄ ad Lijf þier endest allt, Almaattugan̄ gofga skallt, þier fyrer Augum hafdu han̄, Og Hiartans laattu geyma Ran̄.

Varastu jafnan̄ Verken̄ lioot, Sem veistu ad eru Gude a moot, Saurugleg an̄ synda Haatt, Samþyckia þu alldrei maatt.

Aulmosur af ollu Fie, Aumum skalltu laata i tie, Fordast allan̄ soolsku Sid, Faatækum ad stugga vid.

Ef þu ræker Auma Piood Um̄bun mun þier veitast good, Vor hin̄ hæste Herra þa, hyrlega þig slitur a:

Epter þvi sem þu hefur Maatt, Pursa Mon̄um Hiaalpa aatt, Ef Nægtum þijnum Nægd er a, nooglega skalltu veita þa.

En̄ þoott hafer Efnen̄ sma, Ecke maattu hvǫrfa fra, Gief þu þo af goodre Trw, Gagnast mun þier Myskun su.

Gud sem ecke gleymer þvi, Giefa mun þier Synda frij, Og Um̄bun gooda aptur ad fa, Einkum þa þier liggur a:

Aulmosan̄ er efunarlaust, Ecke lijted Naadar Traust, Hia Gude sem oss giefur Frid, Og grim̄um Dauda fordar vid.

Saurlijfe þu varna vid, Og vef þig alldrei i soddan̄ Sid, Hws-Frw þin̄e hiestu Trygd, halltu þad med allre Dygd.

Drambseme og Dreissed allt, Dygdarlega fordast skallt, Pvi alls hins illa er hun ein, Upphafed i hvorre Grein.

Þein̄ sem vin̄ur Verked þitt, veittu greidur Kauped sitt, Ecke leinge hijru han̄s, Hallda skyllder þessa Man̄s.

Ræktu ætijd Raaden̄ hrein, Og Riettlæted i hvorre Grein, eins sem villder aptur fa, Aumum skalltu jafnan̄ tia.

Mundu þitt ad briota Braud, Og bijta þeim sem lijdur Naud, Nær þu fin̄ur fatlausan̄, Med Fotum þijnum klættu han̄.

Eta og drecka iklum hiaa, Ecke skyllder gyrnast a, Hofklegt Raad, Pad hentugt er, Hia Hignum Mon̄um taktu þier.

Heyr mig Sonur Sæmdar giarn, So bar til þa þu varst Barn, J Rijkuglegre Rages Borg, Reika giorde eg ut um̄ Torg.

Gabel fan̄ eg Frænda min̄, Faatækan̄ med aumleik sin̄, Sijdan̄ Tiu Silfur Pund, Sett eg honum a þeirre Stund.

Sæktu þangad soddan̄ Fie, Er Seggnum liet eg fyrr i Tie, Handskrift ber þu han̄s i moot, So helldur verde greidslan̄ fliot.

Nær han̄ hana sialfur sier, Silfred mun þa greida þier, Laattu sijdan̄ laust i stad Letred ef han̄ gyrnest þad.

Kvijttu ei min̄ kiære Son, Kiættu þig vid gooda Von, Faatækt Lijf oss ætlad er, Ad un̄bera i Heime hier.

En̄

Eñ ef DRotteñ ottunst vid, elskum Dygd og goodañ Sid, Og Glæpum öll- um gongum frá, Gott mun alldrei bresta þa.

Sijnum Fødur Sveirneñ Svar, Sviñur gaf sem verdugt var, Eg skal hlyda i øllu þier, Epter þvi sem baudstu mier.

Þecke eg ecke þeñañ Mañ, Nie þaangad Leid sem bygger hañ, Okiendur fæ eg eingeñ Skil, a Aurum þeim eg kalla til.

Fadereñ ansar sa þu þier, Fylgdar-Mañ sem hollur er, Eins og giefur hañ gooda Raun, Greida skalltu Ferda-Laun:

Siidañ foor sem seiger Spil, Sveirneñ bioo sig Ferda til, wte hitte eirn þañ Mañ, Ecke þottest kieña hañ.

Sa var vel med Kostum klæddur, Kurteislega Sidunum giæddur, eins og være ærla Dags wtbueñ til Ferdalags.

Sveirn var fws ad fiña þañ, Er Ferdum hañs i moote rañ, Af þvi visse ecke par, Ad Eingell DRottens þetta var.

Kommumañeñ kvadde þar, Ad Kyne spyr og hvør hañ var, Eg er seiger ungur Sveirn, Israelis Madur eiñ:

Tia þu mier ad Tobias kvad, Trwlega sem friette eg ad, hvort þu ratar riettañ Stig, i Rages Borg ad leida mig.

Ansar hønum sem iñer hier, Alkuñug er Leideñ mier, Og giorla kieñ eg Gabel þañ, Ef gyrnest þu ad fiña hañ.

Til Hwsa hañs eg eirneñ er, Albweñ ad fylgia þier, Þegnar bader þetta Siñ, Þar næst geingu i Hwsed iñ.

Helgur Eingell heilsar a, Hryggvañ Mañ i Reckiu laa, Glede og Fognud giefe þier, Gud DRotteñ sa hæstur er.

Svarade hiñ sem heyra maa, Hvørneñ kañ eg Fognud faa, I Myrkre lucktur ligg eg hier, Lioos Heimsins mier bañad er.

Ansar hønum Eingell goodur, Atijd vertu þoleñmoodur, Herrañ sa þu heidrar braatt, Huggun mun þier senda braatt.

Ad Heite þijnu Kappeñ kvad, Og Kyne villde eg spyria ad, Eirneñ lijka ef þu villt, Ad þier taka þeñañ Pillt.

Ecke þarf eg Eingell tier, Ætt mijna ad seigia þier, vertu helldur vel til Frids, Verda skal eg þier til Lids.

Ferd hañs verdur Farsælleg, Fiña mun eg hiñ besta Veg, Eirneñ lijka o-siwkañ aptur til þijn leida hañ.

Sialfañ Gud hiñ gamle bad, Ad giæta þeirra Ferdum ad, Leider sijnar byria braatt, Bwner vel a allañ Haatt.

Moodur sijna hiñ mæte Nid, Miøg syrgiande skildest vid, Ockar er kvad Audarbru, Ellestod i burtu nu.

 Fære

Fære betur Fliooded kvad, Faatækt vorre ad lwta ad, Helldur eñ miñ ad missa Son, Sem mest er oss ad Hialpar Von.

Heñe vard ad telia Traust, Tobias so yrde hraust, ockar Syne eg hefe Grun, Ad Eingell DRottens fylgia mun.

Sagt er fra ad Sveinar þeir, siinar Leider geingu tveir, Racke nockur rañ þar med, af Raadum Guds er þetta skied.

Vid Moodu eina mællt var þad, Mæter tooku Næturstad, Ad Vatne geingur Sveirneñ so, Ad siinar mætte Fætur þvo.

Fiskur stoor wr Folldar-Und, Ferlegur a samre Stund, Uppskaut sier wr Añe þar, Og Ottasleigeñ Sveirneñ var.

Hræddur kallar Kappeñ þa, Kompan siñ er stood þar hia, Asynd hañs er ogur-lig, Hañ ætlar sier ad svelgia mig.

Eingell bad hañ Aurmum tveim, Upp ad ryckia Fiske þeim, Siidañ took i Talk-neñ hañs, Tobias og droo til Lands.

Siidañ biidur Sæmdar Reck, Ad sundra þañ sem faangad fieck, Lifur og Gall hañs Lækning er, Liika Hiartad geymdu þier.

Strauma Lagsins Stufa tvo, Steiktu þeir og aatu so, Eirneñ løgdu sumt i Sallt, Sier til Nestis geymdu kallt.

Tobias spurde Spektar Mañ, Spaadoom villda eg heyra þañ, Til Boota hvo-rra best er hent, Pad baudstu mier ad geyma þrent.

Eingell mællte so til sañs, Sniidtu þier af Hiarta hañs, Liiteñ Part og legg a Glood, Lækning mun þad harla good.

Reykur sa med ramlegt Megn, Rekur i burt fra Kviñu og Þegn, Diøfla kyn og kaskañ Maatt, So kuñe ad skada a ongvañ Haatt:

Fisksins Galled gooda Dygd, Giefur þeim sem hofdu Hrygd, Alla Glyu Aug-um fra, Aftekur so mætte siaa.

Seigdu mier kvad Sveirneñ goodur, Sie eg þu ert i Raadum froodur, Hvar vid meigum hverfa ad, J hentuglegan Nætur Stad.

Eingell DRottens ansar greitt, Eg skal leggia aa Raaded eitt, Hier i Borg er Bonde sa, sem best er ockur ad gista hiaa.

Recksins Nafn er Raguel, Rækne Guds hañ stundar vel, Pad er oss sagt til Sæmdar Mañs, Ad Saara heite Dotter hañs.

Fiaadur miøg og Menta giarn, Meyañ er hañs einka Barn, aattu þetta ad eignast Sprund, Og Audeñ hañs i Heimañmund.

Ber þu upp so bregdest ei, Bonord þitt uñ þessa Mey, goodur Kostur Giptu-lags, giørdur mun þier verda strax.

Ansa giørde ungur Þegn, ottunst eg þa feingna Fregn, Ad Moñum siø var Saataañ gipt, siidañ ollum burtu kiptt.

Fyrstu Noott at Frygdar-Bed, Er Frwñe skylldu leggiast med, Andskoteñ þa alla bo, Eñ ef mier maa verda so.

Eingell mællte eg skal þier, Jña fraa eñ hlyttu mier, Hvorium hellst uñ Heimsins Setur, Heiptar Andeñ grandad gietur?

Þeim einum sem ecke kañ, Ad Ottasi Gud og heidra hañ, Af saurugslegre Synda-Ast, Til Samrædis vill helldur liaast.

Þu skallt reyna Raadeñ mijn, So rækeleg sie Breytneñ þijn, Grijmur Priaar med Gullasnaa, Girndum Hollds ins sneid þu hiaa.

Vm þa fyrstu Frænings-Jood, Fiskins Lifur-logd at Glood, Og beggia yckar Bæneñ hrein, J burtu drijfur Diofla Mein.

Eñ verdur þu adra Nott, Edles þijns ad hepta Proott, Blunde fylger Bæneñ medur, Breyttu þañeñ helger Fedur.

Þridiu Nætur Bænar bid, Bindende ef geyme þid, Byr þad yckur Blessan þa, Ad Barnalagnad mættud faa.

Fioordu Nott eg næsta tel, Niota mattu Meyar vel, Yckar Fund og Edleshaatt, J Otta Drotteñs byria maatt.

Audlist þid þañ Audnu-Byr, Sem Abraham var heited fyr, Afkvæmed og eirneñ Fied, Og Andleg Blessan fylge med.

Reckar Tveir med Rædum þeim, Reika so til Borgar heim, Hier skal Berlings forne Fundur, Fyrst ad Siñe losna i sundur.

Þridia Rijma.

ÞRidia Þaatt skal byria braatt, Og biooda dyru Meinge, Oska eg þess ad efnad Vess, Ending gooda feinge.

Hef eg mier sett og huxad riett, Med HErrans goodañ Vilia, J allañ Vetur ef eingeñ letur, Erendis korn ad þilia.

Eñ eg bid mier auka Lid, Af Efnum Visku siñar, DRotteñ þañ sem fyrstur fañ, Froodleik Tungu miñar.

Hañs er fræg og Firdum hæg, Forsioo gott ad raada, Hefur þvi sett þa Hiwskaps Stiett, HErrañ oss til Naada.

Sialfur telur og samañ velur, Sierhvorium ad bwa, Og vill i Lag uñ Heimsins Hag, Hentuglega snwa.

Hver sem kañ ad kvedia hañ, Kvonfaang sier ad vanda, Velur hañ þeim uñ vijdañ Heim, Veglegt Raad til Handa.

Hiwskap bindur og Blecking hrindur, Og blessar þau at Laade, Ef Hiooneñ hreiñ i hvorre Grein, Haga vel sijnu Raade.

Þar af vex ad Þætter Sex, Þessu Bande hallda, Sem hnyta riett þa Hioona Stiett, Og heñar Sæmdum vallda.

Elskañ hrein at alla Grein, Skal Ecktaskapeñ prijda, Hioona Gied og Hiortun med,

med, Hun a fyrst ad þyda.
Auñur Dygd er Trw og Trygd, Þvi traust a uñ ad bwa, Er so hær ad heñ fra, Hvorge maa sier snwa.
Sierleg Frægd og Siñishægd, Og Samlynded ægiæta, Þesse Þattur er mestur Mattur, Mañsins Lijf ad kiæta.
Fioorda Magn er Fielags Gagn, Sem festu þau med Dadum, Ad Luckañ øll, Og Lijfsins Gøll, Liggie jafnt a badum.
Fimta sett i sagdre Stiett, Er Sattmaals Knwtureñ sterke, Holldlegt Band sem bygger Land, Med Barn-Gietnadar Verke.
Siotta Stod og sterklegt Bod, Er Stioorn og Verndeñ beggia, Hañs þad er eñ heñe ber, Hlijdne i moote ad leggia.
Bodna Stiett ef byriar riett, Og breyter vel til Enda, Lijfsins Hægd og Lucku-Nægd, Lijka mun þig henda.
Bodnar Far skal bæta þar, Sem bioost eg vid ad skilia, Hluña Gam̃ ad hleypa fram̃, Hlyde þeir ed vilia.
Eingell hreiñ og ungur Sveiñ, Eiñ Veg bader gaanga, Jñ i Borg med øngva Sorg, Ætla Hvijld ad faanga.
Fielagar þeir er fordum Tveir, Festing bundu Trygda, Rotudu beint þo reike seint, Raguels til Bygda.
Þesse gladur gøfugur Madur, Giestum took med Kiæte, Gieted var þeir gistu þar, J goodu Yferlæte.
Boondeñ skijr hañ horfde hyr, Og hugde ad Giestum sijnum, Sveirneñ slijkur lijst mier lijkur, Liwfum Frænda mijnum.
Seiged mier ef þecke þier, Þegneñ spyr hiñ teite, Trwlyndañ miñ Trygda-Mañ, Tobias ad Heite.
Eingell kvad sier kuñugt þad, Kieñ eg þañ þu hæler, Hañs er Nidur Nadda-Vidur, Nu sem vid þig mæler.
Vndrast hañ vid Adburd þañ, Og eirneñ Stolltar Kvende, Gledst þa þydur Boondeñ blijdur, Brædrung siñ er kiende.
Nockra Stund vid Fagna-Fund, J Fadmløgum sig hielldu, Kystust tytt og tolldu blijtt, Taar af Augum felldu.
Boon mijn er ad byteft þier, Blessan Guds til Handa, Arfe hañs þess Edla Mañs, Sem allt sitt Raad vill vanda.
Þeñañ Dag skal Dygdar-Plag, Dreingium veitt hier iñe, Slaatrad Saud og bakad Braud, Bwed ad Maaltijd miñe.
Fiærre er mier ad Tobias tier, Ad taka Fædu þijna, Fyrr eñ þu med fastre Trw, Fyller Beidne mijna.
Saara Mær er situr oss nær, Og Sorger laungum þijna, Þu wrskurder til Eig-
nar

nar mier, Einka Doottur þijna.

Þagna Hioon vid þessa Boon, Og þeinktu vid ad sporna, Þvi Raguel hañ visse vel, Vodañ hañ eñ forna.

Engell dyr ad Dreingnum snyr, Og dvelur ei Raadum sijnum, Þad grandar ei þo gipter Mey, Gøfugum Frænda þijnum.

Tijgeñ Madur er til ætladur, Tviñabil ad hlioota, Eingeñ Lijfs þess unga Vijfs, Añar mætte nioota.

Ordeñ slijk af Andarbrijk, Angur i burtu vende, Helld eg þad nu Halureñ kvad, Ad HErrañ yckur sende.

Samañleider Seimabeider, Svein og Hrijngagiefne, Fester Band med beggia Hand, Og blessar þeirra Efne.

Gud eg bid hañ bæte vid, Og Blessan yckur sende, Lucku-Magn og Giæskugagn, Af Guddooms Hiaalpar Hende.

Laanglijfed og fastañ Frid, Og Fognud hliooted bæde, Avoxt Lijfs so ad Eymdar-Kijfs, Ender verda næde.

Brwdkaup byr þa Boondeñ skyr, Og Bodsmeñ þaangad kvadde, Raguel og veiter vel, Og Vinena sijna gladde.

Svefnhws nytt var samed og prytt, Og Sæng med besta Gillde, Hin ungu Hioon fyrer utañ Tioon, Þar iñe hvijla skyllde.

Saarañ grætur Svañeñ mætur, J Svefnherberge frijdu, Heñar Fedur Frwna gledur, Og fyrrer Sorgar-Kvijda.

Eins og Hrygd i Hiartans Bygd, Hefur þu leinge kienda, Gud mun þier sem gietur hier, Gledena aptur senda.

Tijgeñ Drott þa tookst upp Noott, Tobias þeir leida, J Svefnhws þar sem Svañeñ var, Og Sængar-Klædeñ breida.

Ungur Sveirn var ecke seirn, Eingels Raad ad reyna, Lauk upp Siood og lagde a Glood, Lifrar Parteñ hreina.

Eingell merkur stoor og sterkur, Studdur Guddooms Horku, Andskotañ med Bøl og Bañ, Batt a Eydemørku.

Svel þu ei hin dyggva Mey, Dreingureñ ried ad greina, Statt upp braatt þvi Bæn i Naatt, Bæde skulu vid reyna.

HErrans Raad uñ Hiaalpar Daad, Hiartanlega ad bidia, Vñ Nætur Priaar, Og þo med Taar, Þad skal ockar Jdia.

Erfden good og einka Food, Erum vid helgra Maña, Þvi huxum braatt, A heideñ Haatt, Heilog Dæmeñ baña.

Sijdañ braatt uñ svarta Naatt, Sig til Bænar løgdu, Af øllum Hug og Hiartans Dug, Hietu bæde og sogdu.

Almaattugur sende oss Sigur, Sorgarlaust ad þreya, Og O siwkt Lijf fyrer utañ

Kijf, Til Elledaga ad teygia.

Rijmu-Hial og Rædu skal, Til Raguels þar snwa, Eina Grof fyrer utañ Tof, Ovart lætur bwa.

Hvar hañ þad henda kañ, Ad Halnum lijka verde, Sem fordum þeim med fagrañ Seim, Er festu Pornagierde.

Audlings Bedur Ambaatt kvedur, ædur eñ lijste af Morne, Fardu skiott, Og setadu hliott, Fram ad Sængar-Horne.

Seig mier þa ed sañа fra, Hvort Sveiñ er heill á Lijfe, Verda kañ sem vonade hañ, Verndeñ DRotteñs hlijfe.

Ambaatt þeck hun þangad gieck, Eñ Porngrund heñe trwde, Sier hun þar, J Svefne var, Sveirn hia siñe Brwde.

Aptur rañ og Frwna fañ, Og Fognud þeñañ sagde, Boondeñ giegn vid gooda Fregn, Gladdest miog ad Bragde.

DRottne Hioon med sætañ Soon, Sungu og Packer gierdu, Oss gaf Raad og af hefur maad, Ovin vorn á Jordu.

Byrala lætur Boondeñ mætur, Bwna Grof þar iñe, Fyrr eñ Dagur dyr og fagur, Dreifde Birte siñe.

Aptur byr þa Aurfatyr, Med Aunnu Hwsfrw siñe, Brwdkaups Giord þeim Bauganiord, Og bar su langt af hiñe.

Sijdañ bydur ad Sveina Lydur, Saude og Uxa fellde, Villdismoñum Vinum og Groñum, Veislu gooda hiellde.

Helming Fiaar og Fryggiar-Taar, Fieck hañ Maage sijnum, Allt mitt Fie skal ydur i tie, Upp fra Dauda mijnum.

Hia sier bidur ad Hiorfavidur, Haalfañ Maanud dvelde, Frweñar Skatt og Fiaarens Part, Fram so ad allañ telde.

Eingel þañ hañ ætlar Mañ, Ungur Sveiñ ried kalla, Fylgd og Raad og Dreingskaps Daad, Driwgum þackar alla.

Synest mier ad Tobias tier, A Trwskap þiñ ad herda, Villde eg froodur Felagie goodur, Faa þig eñ til Ferda.

Gabel fiñ þu Frænda miñ, Er fagnar vorum Gooda, Ad heimta Fied þad honum var lied, Og hingad til vor biooda.

Ferdar Faung sem Leid er long, Laattu fyrer þier flyta, Og Præla Lid ef þarftu vid, J þessa For ad nyta.

Foor so hradur Ferda Madur, Og fyrre hvorge tafde, Eñ Gabel fañ og Fiaarens hañ, Med fogrum Ordum krafde.

Eñ þa Fie var allt i tie, Og Afhending ad Bragde, Vinaattu-Stod og Brullaups Bod, Boonda Sveirneñ sagde.

Bioo sig hradur Boonde gladur, Bodna Veislu ad þiggia, Hvorge beid ad hallda á Leid, Hañ og Arfeñ Tiggia. Maagar

Margar Tveir og Motrareyr, Ad Maaltijd saatu og þogdu, Gloddust þa þeir Gabel sioa, Og Gudvelkomeñ sogdu.
Hañ i moot med Mañdooms Hoot, Miwklega took ad birta, Astar-Boon uñ yngre Hioon, Og allra bad þeim Virtta.
Einkum bidur ad Ættar-Lidur, Af þeim vaxa næde, Friosgist hrein su fagra Grein, Fiolge þeirra Sæde.
Aullideñ traust med eirnre Raust, Upphoof Gud ad prijsa, Og Herrans Raad er haglegt Raad, Hioonum giorde ad vijsa.
Brullaup þeckt med bestu Spekt Bods-Meñ aller saatu, Daarleg Ord vid Dryckiu-Bord, Dreinger fordast gaatu.
Onytt Hial og Illsku Tal, Eingeñ kuñe ad heyra, Festu Saatt og hoskañ Haatt, Hvor vid añars Eyra.
Guds er ein su Hræslañ hrein, Sem Holldsins stiller Kiæte, Myskun þa ad miñast aa, Er miwkast Epterlæte.
Ordeñ skyr og Dæmeñ dyr, Dreinger leggie i Miñe, Odar kaatur austrar Baatur endast hier ad Siñe.

Fiorda Rijma.

Sludrar Feriu i Fiorda siñe fram skal yta, Læt eg ecke lijted slijta, Ad lioda meir ef Piood vill nyta.
Gud mun veita Gamne þessu goodañ Enda, Pa sem fyrr liet Hrygder henda, Hugun mun þeim aptur senda.
Illra og goodra Olijk verdur Æfeñ seirne, Merkest þad af Alykt eirne, Athofn hvorra, Ad være hreiñe.
Ad Upphafe kañ illum margt til Audnu falla, Eñ seiña giorer Heillum halla, Hversa skioott so undrar alla.
Marger hreptu megna Sorg eñ mistu Kiæte, Peir fordum voru i goodu Giæte, Glader af Holldsins Epterlæte.
Oskabarna odru vijs er audnu vart, Pau lyast fyrst og lijda hart, laungum verda ad reyna margt.
Eñ þau fa a ollum Sorgum Ending besta, Gledena sem þa gyrnast mesta, Gott mun ecke leinge fresta.
David reiknar Riettlaatra sie Rauner margar, Ongvum þeirra Eymdeñ fargar, Ollum fraa eg þeim DRotteñ biargar.
Peim einum sem ottast Gud, og ætijd bidia, Hrygdeñ verdur hagleg Smidia, Hiaalprædis og Gledeñar Idia.
Harla sæt er Huggun su er hvor ma prijsa, Ef Honum i moote Hrygder rijsa, Hañ aa sijdar Gledena vijsa.
Sedduñ Dæme synast hier ef Segger giæta, Hvorsu DRotteñ giorer ad græta Gooda Meñ og sijdañ kiæta.

Pvi

Þvi skal tia og tijma fra um̃ Tobias gamla, Ottast took og um̃ þad vamla, Hvad Arfa sijnum munde hamla.

Af Dvolum þessum dapraſt Hioon, og driugum þreyia, Hrygdeñ giorde Hiartad beyia, Og Hvarma-Skwr af Augum̃ teyia.

Anna bar sig ysred lijtt, Og einatt grætur, Hrijngþoll valla huggast lætur, Og hafde sialldañ Svefn um̃ Nætur.

Tiarde margt og talade so med Tarafloode, O miñ sæte Arfeñ goode, Eingeñ er mier slijkur Grvode.

Ockar Hiarta einka Son og Arfe kiendur, Jlla tookst oss þad fyrer Hendur, Ofyrersyniu varstu sendur.

Hustru hafde a hæsta Biarge hvorn Dag Sæte, Þar vijdsynt þotte um̃ Veige og Stræte, Og var so þraatt a Faralls Fæte.

Sætañ took af Sorgar Ecka saart ad graata, Angursom wr ollum Maata, Ecke vill af þessu laata.

Tobias þa med þydum Ordum þaggar Brwde, Ockar Frænde fieck hiñ Prwde, Fylgiara hañ eg allvel trwde.

Nu skal tia um̃ Tobias hiñ og tviña Hillde, Hia Raguel sat i goodu Gillde, Eñ giarnañ aptur ferdast villde.

ORootteñ bad hañ dvelia eñ hia dyru Meinge, Kostur giordest a þvi einge, Ered kvad sig tefia leinge.

Veit eg ad froomust Fedgin mijn af fremdum Giædd, Jhugande og um̃ mig hrædd, Af Angre taka ad verda mædd.

Raguel liet hañ raada þvi ad reisa a braut, Med Fiaar-Hlut siñ og fallda laut, Fylgdar Meñ hañ ecke þraut.

Fagnande med Fiaarens gnott hañ foor af Stad, Med Præla Kyn og Kvikfienad, Kappeñ hvor fyrer odrum bad.

Ost mijn er þad Kalleñ kvad eg kys ad faa, Yckar Born med Augum siaa, Adur eñ eg skal falla fraa.

Fedgin kvoddu kiærlegt Jood og kystu bæde, Sogdu heñe Sidaña Giæde, Hvad Sætu mest til Heilla stæde.

Eckta Mañ ad elska siñ med allre Trygd, Hañs Forelldra heidra af Dygd, Og hvorugu þeirra veita Stigd.

Viñu-Hiwum vanda Stioorn og Verkeñ sæta, Þar med um̃ fyrer ollum bæta, Og Æru siñar jafnañ giæta.

Eingell talade Tobias vid og tiaade þa, Foru vid undañ fliott sem maa, Eñ Fylgdeñ oll skal epter gaa.

Taktu Fiskins Galled grænt er geymder fyrr, Fader þiñ mun feigeñ og kyr, Fagna þa hañs Augun smyr.

Anna

Anna horfde eñ sem fyrr uṁ ymsa Veige, Auga kom a Aurvasveige, Iñgieck hun og seinkar eige.

Fognud hef eg ad færa þier kvad Falldagna, ockar Son eg wte sa, Ecke laangt þo Bænum fraa.

Spratt a Fætur Spektar Madur er spurde þetta, Meidde sig a Morunum Stietta, Mest var honum bwed ad detta.

Þienara nockurn þangad kallar Þegneñ gillde, Sialfañ sig er Segguren villde, Sioonlausañ ad leida skyllde.

Fader og Mooder fagna sijnum frooma Nid, Morgum Siñum minntest vid, Meinum firt og feingu Frid.

Af Feigenleika felldu Taar og feingu alla, Siñes Hægd so seigest valla, Sijdañ fram til Bænar falla.

Sialfum Gude Packer þydar hañ Veg færa, Er Auma giorer ad Endurnæra, Sem Otta DRottens villdu læra.

Gallid Fiskfins Tobias took og tijdum braa, Sijns blinda Fodurs Augun aa, Iñ til þess hañ fieck ad siaa.

Horku-Raun uṁ haalfa Stund hañ hlaut ad fiña, Er sem dreigen af Eggie Hinna, Eiñ maa þetta DRotteñ viña.

Aptur fieck hañ alla Syn og Augun skiær, Packar Gude Gaafur þær, Er goodum jafnañ stendur nær.

Viku sijdar Saara kom med sijna alla, Kvikfienad so kiendest valla, Kynia Fie og Nodru Palla.

Sveiter allar samglodduft er soddañ frietta, Viner og Frændur vijst af Lietta, Fagna þa þeir vissu þetta.

Fedgar tooku ad tala uṁ hlioott, Og tljgeñ Svañe, Launeñ hvor med liioosum Sañe, Lwka skyllde Fylgdar-Mañe.

Tobias yngre talade uṁ vel og took ad greina, Oss hañ veitte Adstod hreina, Og Ending giorde vorra Meina.

Fraa Daudans Faare frelste mig, Hañs Forsio good, Ovin rak eñ oss til stood, Ad eignast mætte eg þetta Fliood.

Allañ Helming Afla mijns, Og Eignar Grooda, Er þad fyrer hañs Vṁsiaa gooda, Ongvaneigeñ noog ad biooda.

Fedgar baadu Fied ad þiggia Fielagañ gooda, Hañ kvadst ei þañ girnast Grooda, Grettesbijng ad safna i Siooda.

Helldur þad þid heidred Gud af Hiartans Gruñe, Vijdfræg so ad verda kuñe, Verkeñ hañs af yckar Muñe.

Yfer Hofdingia Heimugleikum Holdar þeigie, Eñ DRottens Verkeñ dylium eige, Dreingia hvor þau odrum seige.

Pid skulud miñast Myskun hañs, Og morgum skyra, Med Olmusugiord Auma hyra, Og Akall hreint aa DRotteñ dyra.

Soddañ Fie er Seggium betra ad safna leinge, Helldur eñ Heimsins Gots og Geinge, Er giarnañ plagar ad svijkia Meinge.

Ogudræker hreykiast hier aa haaum Stoole, Leika sier ad Liña-Boole, Litlu sijdar vellta af Hioole.

Took saa helgur Himna Bweñ hlioott ad tiaa, Og sijnum Efnum satt i fraa, Seigia riett sem liboosast maa.

Eg er sialfur Eingell Guds til yckar sendur, Raphael med riettu kiendur, Er Nækelega frame stendur.

Þa þu giorder graatna Bæn fyrer Gude þijnum, Faangeñ Swt og flestum Pij-num, Flutte eg þær HErra mijnum.

Eñ þu geymder Otta Guds til allrá Giorda, Hañ liet Eymder aa þier herda, Ad þu skyllder reyndur verda.

Mædde hañ þa Myskunseme mig ad senda, Eymdum þijnum af þier venda, So allar feinge goodañ Enda.

Packed Gude þessa Naad med þydum Hætte, Elsked hañ af ollum Mætte, Er yckar Sorger sialfur bætte.

Mier mun maal ad hversa heim og hitta þañ, Sem mig hijngad senda vañ, Og sialfur geymer Himna Rañ.

A samre Stundu Soolar-Kongsins Sende-Pioon, Hvarf i burt fraa Seggia-Sioon, Peir sungu Gude sætañ Toon.

Fedgar sijdañ saatu um kyrt i sijnum Raũe, Par til Laun med Lijfsins Bañe, Lukust þessum Elldra Mañe.

Hañs var oll til Enda lycktud Æfeñ klaar, Hafde lijka Lucku Fiaar, Og lifde meir eñ Hundrad Ar.

Gladur saa sijn Barna-Born og bytte þeim, Fortolum og frijdum Seim, Foor hañ so til Hvijldar heim.

J Ninive Borg hañs Æfeñ oll til Enda gieck, Hæstur Gud þar hvijlde Reck, Og heidarlega Jardan fieck.

Anna giordest olldrud miog og andast þar, J sama Leide laateñ var, Loflega sem heñe bar.

Tobias sijdañ took sig upp med trausta Lund, Folked sitt og Fiaarens Mund, Ferdast þadañ aa samre Stund.

Rijkañ hitte Raguel og ried til Vista, Alla vill þar Æfe gista, Po Ætt-Meñ sijna hefde mista.

Maaga-Folke Forsioo veitte fyrr og sijd, Reyta Stod um nockra Hrijd, Og Naa bjarger i Daudans Tijd.

Raguells

Ragnelis alla Eign ad Erfdum hlaut, Epter frægañ Fleinagaut, Forstood vel og leinge naut.
Elle gooda ødladest og Andlaats Frid, Fieck ad siaa siñ Fiinta Lid, Og farsællega skildest vid.
Allur sieck hañs Ættar-Lidur Audnu saña, Hylle Guds og goodra Maña, Gott maa slijkum alldrei baña.
Arfur eirn saa allra viñur Audnu Parta, Ad Ottast Gud og Elska af Hiarta; Eckert Gull nun so vel skarta.
Virdar þeir sem Vingan Guds og Virding hlioota, Leinge þess þa Nidiar nioota, Ef Naadena ecke af sier brioota.
Lofum Gud fyrer Lijf og Saal og Luckn alla, Tungufære tekur ad halla, Og Tyrs af Myñe Dreggeñ falla.

Ellekvæde epter Predikarans Salomonis
Ordum, J sijdasta Capitula.

Heyrdu Fader aa Himnum mig, Huggareñ Aumra Pioода, Hiaalpadu mier ad heidra þig, Af Hiartans grund nied uwfre Lund, Þu gafst mier alla Æfe-Stund, Orded þitt ed Gooda.
Pad Lifanda Saad var Læknis-Boot, Og Lijfgan Saalu miñe, Þo klága eg þitt af Hiartans Root, Ad harla sijd var su Tijd, Pañ kosta Dryck eg kiendest vid, Komeñ wr Hirdslu þiñe.
Þvi komed er nu ad Kvellde Dags, Eg kañ þad giörla fiña, Þo ad eg villde leita Lags, Og lækna þad strax i Stad, Sem Salomon Vijse vijkur ad, Fyrer Veykleik Augna miña.
Æskañ vard mier ecke tru, Eg eydde Tijmans Blome, Gaalans mißg þad græt eg nu, Eñ Gømlum er Hug-Boot hier, Kome su Tijd hañ siaae ad sier, J sijnum Alldurdoome.
Samt þo hafe eg seint ad gaad, Og Salomons Raad ei hallded, Eñ ad vill dynia Elleñ braad, Þvi Augna Syn hrørnar mijn, Pa fly eg nu HErra af Hug til þijn, So hægest Syndagialldeð.
Þeir saarlegu Tijmar fara i Hønd, Sem froode Madureñ sagde, Þo mig háfe su Þyding bønd, Pañeñ frekt hier til bleckt, Ad Elle hef eg eñ alldrei þeckt, Utañ aa þessu bragde.
Ad SOL og TUNGLED synest mier, So sem ad Birtu tyne, Slijmed þad fyrer Augum er, Eins og Sky velldur þvi, Laugast Taarum lijka i, Þo Lestnreñ Booka dvijne.
VACKTARAR HUSINS Hendur Tvær, Nu hafa ei Proott ad viña, Helldur siallдañ hrærda eg þær, Medañ hraustur var til Parfa þar, Sijst þad rækte sem mier bar, Eñ Sonur Guds Boot mun fiña.
ÞEIR STERKU BOGNA, Fiñ eg frekt, Ad Fætur stirdna mijner, Æskañ hefur mig eñ þa bleckt, Þvi af eru løgd Glijmu-Brøgd, Saa aadur þootteft fær vid Fløgd, Fauskur nu Boaange tyner.
MYLNUR FRECKA falla Teñ, Eg fiñ ad Jaxleñ skeikar, Sem møludu fordum margar feñ, Maganum Braud noog i Naud, Þeirra Hws eru ordeñ aud, So af eru Barna leikar.
A STRÆTUM LUCKTAR standa Dyr, Nu sloda ei Ferder laangar, Kall er hneyftur heima fyrr, Hrørge nær kreikad fær, HErra veit mier Heiller þær, Eg hafe ei Girnder raangar.
MOLUNAR PENNU MINKA HLJOD, Pa Muñureñ Ostyrt ræder, Þike mier Hindtan þeyge good, Þviad eg vil bera mig til, Mijnu giöra a Maale Skil, Eñ margur ad gømlum hæder.
Rienar GJORVALLT RADDANLAG, So Raamur Kall nøa þeigia, Sijgur Giestañ

 sier-

fierhvørn Dag, Sie hañ þa heimskum hiꜳ, Spott og Dꜳr mun Fullskiott fꜳ, Þeir sussa og vid hønum sveia.

SAUNGVARA Dætur byrgiast brꜳtt, Þa bæde Eyrun dofna, Eñ Fugleñ galar þa furdu hꜳtt, Fer so sꜳ ecke mꜳ, Fyrer Kullda og Mædu Kalleñ sꜳ, Klædsꜳr heima sofna.

SJONAR GLUGGur Augad er, Þau Odum diñtast bæde, Mier su Plꜳga makleg ber, Þvi medan eg sꜳ Bækur ꜳ, Idkan hafde eg øngva þa, So ædre Mentan næde.

Mun þa bloomgast MANDEL TRJE; Ad Madur er grꜳr af Hærum, GrasHoppum þo þyngre sie, Þad eru Bein krept og sein, Þvi sølur og skorpeñ full med Kveiñ, Fær hũ litla Æru.

Þeir gꜳnga um̃ krijng sem kveda af Sorg, So Kvein er sꜳrt ad heyra, Bæde um̃ Stræte Twn og Torg, Trege er þa i hvørre Krꜳ, Boreñ er wt um̃ sijder; sꜳ, so seiger ei fra hønum meira.

Þvi sie eg nu lox hvad Salomon vill med SILFURSMURUNA meina, Þo mig hafe bleckt so Berskañ ill, Hun brosteñ er sundur hier, Þad Alldurs Bloomed følna fer, Sem Fegurdar skart mꜳ greiña.

OG GULLKJEDiañ þorvnar þa, Er þrytur Dygdanæme, Hvad skarpsiñadur vel skynia mꜳ, Sꜳ skynugur var vijda þar, Af Lærdum heyrde lystugt Svar, Og lifande Epterdæme.

Eñ nu er mier Skøm̃ ad skyra frꜳ, Mijn Skioola lak vid BRuña, Hvad þad gott eg heyrde og sa, Hvarf i Vind þvi er nu blind, Hyggiañ mijn sem horfeñ Lind, Þar Heidur er gott ad kuña.

Hier næst veit eg Hlioodꝭed brestur, Hrapar ad døprum Danda, Eg er nu hier sem añar Giestur, Æfeñ leid furdu greid, Odum fram̃ um̃ Æskuskeid, So Ending verde Nauda.

Salomons er su Meining merk, Þad meign vier giørla skilia, Auriñing so straung og sterk, Medañ stendur Bloom Æskañ froom, Hañ bidur vier hrædunst dyrañ Doom, Og DRottens stundum Vilia.

Of seint verdur opt ad gꜳd, Eñ Ovijs Stund vors Dauda, Kiemur ꜳ margañ bysna brꜳd, Þvi bid eg nu eñ Konur og Meñ, Giørum vier Idran aller señ, Fyrer DRottens Dreyrañ Nauda.

Af Hiarta græt eg HErra miñ, Þa Hørmung sꜳrra Nauda, Ad ei hef eg Doomeñ Ottast þiñ, Nie Ognar Pijn Neide þijn, Eñ Odum lijdur Æfeñ mijn, Allt ad døprum Dauda.

I Daudans Neyd þu miñest mijn, Miuklega eg þess beide, JEsu fyrer þa Eymd og Pijn, Er ꜳ hier lꜳ vertu hiꜳ, Ad mykia alla Mædu þa, Sem mier þu hiest med Eide.

Þa hverfur bæde Heyrn og mꜳl, Hef eg ei Megn ad ræda, Medtak JEsu mijna Sꜳl, So meige eg med Frid skiliast vid, I Daudans Ogn þu legg mier lid, Og lꜳttu hañ ei mig hræda.

JEsus þu sem ert vort Lijf, Og Upprisañ vor saña, Fyrer Asookn Diøfuls allre hlijf, Einkum̃ þa vert mier hiꜳ, I Andlats Tijma er øngvo mꜳ, Orka Fullting Maña.

Þitt sæta Ord mier sie þa Boot, Sañlega allra Meina, Þvi helld eg leingst i Hiartans Root, Þu heiter ad sꜳ skule ei siꜳ, Daudans Kvøl þo fare hier frꜳ, I Fagnadar Sælu hreina.

Fel eg mig nu med fullre Trw, Fader ꜳ Hende þiñe, Og allt þad Lꜳn mier unter þu, Asmañ hvørn Konu og Børn, Þijn Myskun sie þeim milldust Vørn, Þo mijnu Lijfe liñe.

Þa Skapareñ vill eg skiliest vid, Mijn skynsøm Børn ꜳ Lijfe, Af instum Rootum eg þess bid, JEsus miñ fyrer Milldleik þiñ, Gief þau ende Alldur siñ, So yfer ei Smꜳn ad drijfe.

Eg lofa þig æ fyrer Audnu þa; Ad Ord þitt liest þeim kieña, Flocke þessum þad mun hiꜳ, Og þeirra Lid halldast vid, Þu leid þau øll i Lijfsins Frid, Þa lyktar Heimeñ þeña.

Kys eg ad aller Christner Meñ, Fyrer Krapteñ Orda þiña, Þa mier til trwder ꜳdur og eñ, Þad Edla-Sꜳd færa ꜳ Lꜳd, Þydest JEsu þijna Nꜳd, So þig meige blijdañ fiña.

Eilijf Dyrd og Æran mest, Sie einum Gude ad vanda, Sꜳ Fadereñ Nꜳda Barned best, Liet bera vor Mein hvør sem ein, Þeim Lausnara Heims sie Løfgiørd hrein, Med lifande heiløgum Anda.

A Enda send eg Elledickt, Sa Osk mijn halldest leinge, Ad mier og þeim sie miñelegt, Sem mꜳl er ad hyra þad, Sied hef eg skrꜳd hvad Solon kvad, Þa sa hañ ꜳ Cresus Geinge.
A Enda Dægred hyre hvør, Vort hꜳnger Lijf ꜳ Þræde, Og eñ þo gꜳnge allt i Kiør, Þꜳ er sꜳ meir sæll er deyr, Heilaglega eñ hiñ er þreyr, Hier skal Ender ꜳ Kvæde.

Eiñ Flockur uñ Fallvallta Heimsins Audlegd.

LANN hef eg Ungis-Møñum, Ord valed riett i skordum, Ef Flock vill þeñañ þeckiast, Þiood og launa goodu, Hvør ad uiñest þꜳtt þeñañ, Þañ fræder mitt Kvæde, Ad lijda þo litlum Aude, A Lꜳde hafa ad Rꜳda.
Birt eg hvad byr i Hiarta, Blindleike slær Hugveykañ, Eg efast hvørt einvalld hæsta, Ad giæte Jardar Strætum, Elligar hvørs Mans heiller, Halle þar sialft vill falla, Happ eda Forløg skeppeñ, Eda forn like Oskøp Norna.
Þa furdande fyrer mier virde, fagurt Hiool krijnglu Soolar, Heidarlegt Himna Smijde, Hæg uñ skipteñ dægra, Ende Mørk Arsens Stunda, Og Krapt Sioonum skaptañ, Almꜳtt einka DRottens, Eg fiñ þetta viña:
Þvi Jørd mꜳtte eingeñ skorda, Añar eñ DRotteñ þañeñ, Þar hꜳnger Heimsligur Þꜳnge, Sem Hnøttur i midium Vøttnum, Þa stend eg ꜳ græñre Grundu, Gꜳngande sem eg þꜳ hꜳnge, Hlyt eg þad jafnañ jꜳta, Ad Jøfur sterkur slijkt verkar.
Alldine frioofgast Folldar, Fagurt Bloom prytt med Sooma, Hvørt Ar hvad mun skorta, Himen Regn slijku megnar; Veitt af Vallde DRottens, Vørm Sool Jardar Boole, Græder Folld og Sioo sylldañ, Sañur Skapare Maña
Eñ þa eg Audlegd Maña, Undarlega meir grunda, Ad illum hverfa Heiller, Hvørskyns Nægd og Frægder, Eñ gooder sem Gud siñ hrædast, Gilld Mein lijda skylldu, Þvi fell eg aptur med øllu, J Efa sem jatad hefe.
Mier vex su hin veyka Hyxun, Ad verda mune allt ꜳ Jørdu, Sem Nꜳtturañ sialf ad sette, Sijdañ þad fyrst var Smijdad, Eñ Gud mun i hæstum Hædum, Hallda Stioornar Vallde, Giæta þar siña Sveita, Eñ siña uñ Heims Bygd miña.
Eñ sijdast sem eg þess gꜳde, Ad svipteſt Madureñ Giptu, Leidur i dauprañ Danda, Dꜳdlaus hrapar frꜳ Nꜳdum, Omilldur hlytur ad hallda, Helvijte og þar syta, Eñ gooder til Guds ad leidast, Gladur fæ eg Hugsun adra.
Þvi opt sie eg Audlegd skiptast, Undarlega miøg stuudum, Stolltur af Stoole velltest, Stoor-Rijkur sꜳrra Lijke, Eñ uppsettur einskis mꜳttar, Sem ꜳdur hañ miøg forsmꜳde, Ad Endalykt eg vil stunda, Og ætijd best ad giæta.
Haman hrepte auma, Heinging fyrer sitt geinge, Eñ Mardocheus hlaut meire, Og Mærest Hester Lijfs Æru, Saul var settur af Stoole, Sꜳr Naud illur Daude, David helldur Heidre, Og heidarlega burt leidest.
Sem eg nu soddañ Dꜳme, Set mier fyrer i Letre, Allur tek eg upp ad fyllast, Athuga þo med Hatre, Reidur er eg Rꜳnglꜳts Aude, Og reidest Drambꜳtra Heidre, Gladur vil eg Fꜳtækt frijda, Med frijdum Guds Vinum lijda.
Helldur vil eg hvad sem gillder, Hroosande fyrer mig kioosa, Med Joone Baptista eina, Fyrer ein Ord Deyding hreina, Eñ Herodes Aud med Eide, Og Æselok vondrar Giæfu, Vijst hef eg Krosseñ med Christo, Kiærra eñ Pilati Æru.
Lazari Lijfs Kvøl þessa, Læt eg mier helldur sæta, Eñ Krꜳsa-Bord Klæda-Dyrder, Og Kiøreñ slijk med hinum Rijka, Eingla-Saung eilijfd lꜳnga, Eg Kys helldur ad vijsu, Eñ Helvijtis Op og ylur, Og Aragꜳng fyrer Vog rꜳnga.
Aull Maña Efne tolla, A æde veykum Þræde, Glerhꜳl grant ꜳ Hiole, Giæfañ stendur Lijfs Æfe, Heill su er hætt vid Føllum, Hreyste siñe ad treysta, Lꜳttu mig Lifande DRotteñ,

 Lijte-

Lijtelætis best giæta.

Pa Dygd sem eg sagde, Sætast Lijtelæte, Lofar HErrañ upphefia, Hvørn sem lijkest Børnum, Pott vier allar Ætter, Eñ sem giørla kieñum, Skodum þær hallda Heidre, Og hender goodañ Lijfs Enda

Heilnæmur Himna-Skoole, Hefur kient slijkar Menter, Ad þydlund Poleñmæde, Sie þæg og ad øllu frægre, Gieteñ i Lijtelæte, Eñ leideñlegt Dramb og Reide, Kiendu mier Christur ad stunda, Kiær þa hædstu Æru.

Eiñ Flockur um̃ skam̃vint Lijf Mañsins.

Lijwse JEsu mier leyfe, Ad Liooda eñ af Hug goodum, Um̃ Edle vort Ar og fijdla, Undarlegra Mañkinda, Kyñ eg riett vid mig kañast, Kiære Fader og Læra, Hvad þolgood vid oss Præla, Pijn Raad alldrei dvijnar.

Vøkum nu so ei svijkianst, sañchristner Meñ þañeñ, Hyggium ad hvad oss baggar, Heimur dregur med Seime, A Tæalar margur mæler, Munde Lijfs Æfe-Stunder, Lœngar er þvi einge, Audnugur bueñ vid Dauda.

Prydur plagar ad ræda, Pindarus um̃ Smæakindur, Pær ed lifna af Leire, Vid Lagar-Fliootz er søñ Saga, Sum lifa Tvo Tijma, Til Kvøllds þa hin elldre, Elle-Dand er su køllud, Allañ Dag lifer þo valla:

Sæ Meistare margra Lista, Meñ æ Jordu hier kieñer, Kindur þær og so Endar, Alyktan sijns diktar, Dag eiñ ad Meñ eige, Alldrader mest hier siælldra, Sie vid Endalanst Ynde, Ara safne þvi jafnad:

David Guds Vin goode, Gietur þess vijst i Letre, Par eru Þusund Ara, Þvilijk i Guds Rijke, Sem Dagur eiñ og vier eigum, Eyktar-Stund lifa æ Grundu, So sem Straumur fram̃ streymer, Strœangur Mañs Æseñ lœnga.

Jafnar þvi samañ og Svefne, So sem Hey gleym þvi eige, Odum grær sølnar sijdañ, Señ uppskored ad breña, Pad giører riettvijs Reide, Og Raad Guds ad so brœadañ, Dauda fær eiñ med ødrum, Ottunst þvi Reide DRottens.

Framar vill David dæma, Draume er lijkt Heims Lijf aumast, Lijda so sem Kvølld-Ræda, Saga stutt er fram̃ flutteſt, Svare Sjøtige Arum, Sañlega Æseñ Maña, Eñ ef Attræder fiñast, Elle-Mæda Prœatt hrelle.

Syrach seiger ad auke, Synda-Boot giøra skal fliootta, Þvi koma kuñe sæ Tijme, J Kvølld ad ødruvijs hallde, Pad skiedur allt skiovtt hiæ Gude, Skarphyggeñ flest uggar, Og vaktar sig vid Sektum, Sviñur þo briovta kyñe.

Eñ mun Syrach iña, J Añañ stad Lijf Maña, Aumlegt sie allt i Heime, Eiñ Veg fyrr og seiña, Sijdañ fyrst vier sædunst, Fylge Naud allt Dauda, Veykiast samt vellrijker, Og Volader Armood þola.

Esajas avijsar, Allhœatt skalltu kalla, Hvad þa? Holldsins Pryde, Er Hey og Gras, Rødden seiger, So sem Heys sølnar Bloome, Sierdu Dyrd Hollds æ Jørdu, Lœata sig hvad sem heiter, Eñ HErrans Ord mæ ei þverra.

Goode Job ried so ræda, Rauna-Mañ, Sæar af Kaunum, Madur boreñ fræ Mooder, Munde lifa fæar Stunder, Allur Eymdum fyllast, Odum Bloomgast sem Groove, Jardar og visna verda, Og Valld i Kyrdum sijst hallda.

Jsrael ansar vijsum, Angurlaus Pharao Konge, Seiger ad sijner Dagar, Sañlega endest þañeñ, Fullskiovtt sæer og iller, Ferdarvegs Reisu verde, Forelldra hañs hæ Alldre, Hvørge nær jafn marger.

Skodum þad Ritning ræder, Raun sañar Lijf Maña, Fallvallt sie sæ mællte, So spurdur Urskurdar, Hvad hier villdast være, J Verølld Mañlegn Hollde? Ad sædast ei eda sliovtt sijdañ,

añ, Fara burt allra snarast.

Lijf vort JEsu liwfe, Lær þu oss riett sem bære, Kieña og send þad siñe, Sijd og Ar i þvi Strijde, Og Eymdum allra handa, Under Væng þiñ ad stunda, Treistande þijnu Trauste, Trygd og bestu Dygdum.

Laat þu ei Lijknar giæter, Lund mijna Dramb stunda, Helldur þo hefia villder, Heilnæmust þijn Dæme, Eda þo Eymder lijdum, Ædru nockurt siñ ræda, Festu mier Fader i Briooste, Fyrerheit þijn sem veitast.

Hvert skal eg nu mitt Hiarta, Hneigia aa Noott og Deige, Añarstadar eñ uña, JEsu miñ Giæskn þiñe? Þu ert Gud saa sem græder, Goodur med þijnu Bloode, Mijna Sekt og vel mykter, Misøg strijda Guds Reide.

Hvad nema Hrygd og Daude, Er Hiervist mijn og vera, An þijn JEsu hreine, Uñuste Saalu miñar, Heñar hiaalp ad søñu, Hlijf sem vegur og Lijfed, Brwdgume øllum ædre, Einbær Lækner Meina:

Hvad vil eg þa nu hrædast? Hiedan af skal mig gledia, Skugga Lijfed af leggia, Leid Heimferdar greidest, Riettar Dyr til DRottens, Daudeñ er ending Nauda, Og Sælu Hof miñe Saalu, Send mier goodañ Lijfs Enda.

Eg veit hier verdur ad þriota, Vist og Dag-Stundar gisting, Mijn so allt ad einu, Sem añara fyrre Maña, Þad er nu þo mijn Glede, Þu villt til mijn snua, JEsu mier veigeñ ad vijsa, Vid þig skal eg mig stidia.

Laattu mig liwfe DRotteñ, Laanga daglega þaangad, Er JEsus byr i þvi Lioose, Ugglaust varer aan Skugga, Ur Myrkre þvi Meins vill Orka, Mijñe Saal og þvi liñer, Leid þu mig Lækner Goode, Þa leid so eg ecke meidest.

Nær mig Saarast særer, Soott og Naud allt til Dauda, Limerner aller eymast, Jñañ til dofnar Siñe, Vit og Maal verdur ad þriota, Vertu nær JEsu Kiære, Þu eiñ þo allt hrørne, Þydur forder mier Kvijda.

Þrautar Strijd þa mun þreyta, Þriootur slægur mier moote, DRotteñ miñ ef mætte, Miñe Trw fraa þier snua, Veik Samviskañ Siwka, Siaadu þa leitar Naada, Styrke Almaattug Orka, JEsu þijn huxun mijna.

Fyrer Særing þiña Saara, Svida Verk og Raun sierka, Er iñañ til Angra kuñe, JEsu miñ þa þitt Siñe, Er under Neyd allra handa, Fyrer oss gafst Lijfed aa Krosse, Ofraun ecke neina, J Andlaate laat mier granda.

Nioota Lijknsamur laater, Lwed Holld þess eg trwe, Og Saalena sem þu mæler, Er siña vill Rædu þiñe, Ecke skal Ogn þa smacka, Eda Naud griñlegs Dauda, Og lifa þo Laateñ svæfe, Læresveirn þiñ hiñ kiære.

Vid Ast-Meñ allra bestu, Ad eg viliugur skilie, Þeirre sem hiaa þier HErra, J Himna-Vist sijdar Gistum, Flockur vor þa mun þeckiast, Þar i Sveit Eingla Skara, Gief þad Gud miñ liwfe, Gledie oss þa vier kvediunst.

Holdded er veykt þvi villde eg, Vor Gud aa þig skora, Anda sialfs þijns mier sender, J sijdustu Neyd ad lijda, Þoleñmoodlega þa Mædu, Og marg Freistne hins arga, Diøfuls er mig vill deyfa, Og driwgum ad mier liwga.

Ord Guds ad mier verde, Ein best Lækning Meina, Saalar Dryckureñ sæle, Er Saar mijn plagar ad klaara, Sorg og Sootter margar, Sefad hefur aan Efa, Fiñ eg þiñ Fadm mig speña, Fader hvad maa þa skada?

Ad søñu mætte eg miñast, Mooder Ast harla gooda, Er blijdlega best i Naudum, Barn sitt sadmar giarnañ, Þu villt og þad mællter, Þo hun bregdest ei tregda, Þiñe Hiaalp þeim þier uña, Þad er satt kiære Fader.

Styttu Strijded þetta, Og styrk mig til ad yrkia, søng og Lofgiørd syngia, Sijdast aan alls

Krijda,

Kvijda, Fyrer Laan þitt allt i einu, Epter þad eg hrepte, J Kvølld verd helgum hallda, Hollð og Blood JEsu gooda.

Laat mig ei aptur lijta, Nie linast helldur þad skynia, Ad þa fyrst kom Byr beste, Saa ber mig heim þar eg vil vera, Af Utlegd friaals og Fiøtre, A Fødur-Lande maa standa, Heidre hn̄s og Blijdu, Hallda um̃ Allder Allda.

Þetta Lijf sem vier vottum, Veit eg Utlegd maa heita, Laangar opt leigu Dreinge, Ad lijde Sool burt wr Hlijdum, Ætte oss æ til DRottens, Augurlaust meir ad laanga, Hollð og Blood i Taum hallda, Hier er þvi illt ad vera.

Bid eg þig Gud min̄ goode, Grandalaus Fader og Ande, JEsus sem lifer i Lioose, Ad leida mig burt med Heidre, Þren̄ing Sæl þu hefur kun̄ad, Þessa Lijfs giefa mier Blessan, Endadag Æfe-Stundar, Eide fester þo bestan̄.

Stundlegt allt fær Enda, Odur og Flockur Liooda, En̄ Heidur og hæsta Pryde, HErra Guds alldrei þverre, Saala mijn so skal mæla, Sie þier Dyrd þad er mijn Glede, JEsus ad eg maa prijsa, Ætijd Nafn þitt ed sæta.

Ein̄ Flockur um̃ fall Adams og Endurlausn Man̄kynsins.

Fyrst vor Gud HErran̄ hæste, Hvørn Man̄ skapte þanen̄, Med Vite og villde laata, Veita sier Gøfgan heita, Þvi skilldu vier Skaparans hallda, Skiær Bod og þad Læra, Ad þeckia han̄ og naa nockrum, Neisia Gudlegrar Astar.

Skrifar Paall ad vær ella, Ecke kun̄um Gud þeckia, Utan̄ vier gløgt ad giætum, Giørdum-han̄s og þad verde, Fyrst so ad Himenin̄ hæsta, Og Hiooled kringlu Soolar, Skodum med skiærre Pryde, Og Skøpun Heims Folldar geima.

Moyses mun þad lysa, Min̄ngur i Book sin̄e, Ad hafe Gud HErran̄ liwse, Himen Jørd og Sioo giørdan̄, J Upphafe allrar Skiepnu, Einglar fyrst Krapten̄ feingu, Og Lucifer Liooma bære, Leid Synd fieck þo blindad.

Ofdramb in̄ ried svijsa, Ørt i saurgad Hiarta, Lucifers hygg ad hvørsu, Hrædelega Gud reidest, Hønum med Selskap sijnum, Sneiptum þegar ad steypte, Sa aadur bar alla Pryde, Oflugur vard ad Diøfle.

Skard þad aa var orded, Eingla-Hird fyrer sier virder, DRotten̄ Gud og þa þootte, Þeige so standa meiga, Villde þvi Man̄ af Molldu, Maattugur Skapa sen fatte, Ad gieta Børn so þad Sæte, Sier til Dyrdar fullt yrde.

Gud sem gieted er vijda, Giørde þvi Man̄ af Jørdu, Og villde han̄ mætte hallda, Himna-Vist þa er fyrr miste, Lucifer orden̄ ad Are, Ofgreipelig Sneypa, Su bren̄e han̄ illa in̄an̄, Olle þvi Man̄sins Falle.

Vind og Elld Vijsdooms Ande, Verkade af Naad sterkre, Elld og Sioo ædst i gillde, Elemenza vel hentug, So þar af þessum Fioorum, Þydur Gud skapte sijdan̄, Man̄ til myndar sin̄ar, Þo mæ[illegible]e braatt Edle fysta.

Hier næst skal þad skyra, Ad skoop svin̄ur Gud Kvin̄u, Væna af hognu Beine, Blijdur wr Adams Sijdu, Hønum til yndes eina, Og sette Bod þetta, Fijkiur froodleiks Eikar, Til Fædu alldrei ad Snæda.

Aufundsiwkur foor Fiande, Ad fin̄a ad Maale Kvin̄u, Talar armur wr Orme, Ad upp riett-um Bwk þetta, Eva good Epled frijda, Eta være þier betra, Þijn Speke mun af þvi aukast, Ad ølln lijk DRottne Rijkum:

Sviken̄ burt fraa San̄leika, Svin̄ Brwdur lygd trwde, At þad Epled sæta, Og æde villt Hiooneñ bæde, Jafnsnart yfer þau siefnest, Ædru Grand þar ed ber standa, Gaatu siedLijkams lyte, Leidast under Guds Reide.

Guds Mynd fyrer svik Fianda, Fyrstu Hiooneñ so mistu, Kvijda vid døprum Dauda, Fyrer

DRottne

DRottne brugdust a Flootta, Allt þad Edle spillteſt, Aum Synd Dygdum hindrar, Sathan fleck ſo til þrautar, Sooma eytt Mañkyns Blooma.

Hørmung ſaar med Harme, Hvarf til vor med Arſe, Hatur, Praa hvørſkyns Lyte, Hugar-grand, Prælkan Fianda, Riettlaat Reide DRottens, Rijk med Bølvan ſlijkre, Sijdañ Soott og Daude, Saalar-Tioon Ellds i Baale.

Riett dæmur ried DRotteñ, Reidur wrſkurdar beida, Syſtur Sañleik beſta, Og ſitt aagiætt Riettlæte, Fridſeme framleider, Fioordu Myſkun til Orda, Friette hvørt Madureñ mætte, Myndugur bæta Synder.

Dygd Sañleikſins ſagde, Svivirding eilijfa, Dæmder þu DRotteñ reyndar, Og Daudans allar Nauder, Adam ef ſo kiæme, Ad eilijſt Vellde þitt hrellde, Riettvijſe kvadſt kiooſa, Sem Klettur ei halle Riette.

Frietter eñ Dyrdar DRotteñ, Og dæma vill hvørt goodnæmar, Eingla Stietter meir maatt-kar, Mættu hañ vid Gud ſætta, Riettlæted vijſt vottar, Være þetta Oriettaſt, Ad Ande ſaa alldrei ſyndgar, Eingell i Dauda geinge.

Sañleikur eiñ Veg iñer, Ad Eingell hafe ei ſeinged, Almaatt ad þad bætte, Aptur ſem Mad-ureñ tapte, Pær tvær Syſtur ſooru, Satt og riett ad Gud mætte, Fyrer Ord ſijn illra giørda; Efna og aa Mañe hefna.

Fridſeme giegn greider, Gott Svar tiaer ſo DRottne, Vardar þig meſt ad virda, Vitur Kongur þad øngva, Mootſtødu maatte veita, Molldar-Kier teked wr Folldu, Anda þeim er fyrr ſynde, Ofurdaad þig forſmaade.

Fioorda Syſtur Maal meſta, Myſkuñ flytur af Viſku, Hvad kañ Hug þiñ mæda, Helldur eñ þad kvelſt i Ellde, Stiepna þijn Skapare tøpnud, Med Skratta þeim hana til hvatte, Fyrer Lygena þijnu ad bruga, Parfgiørdu Bodorde.

Hañ hefur eñ þa uñed, Og eytt lijka þitt Rijke, Pad er þier eingeñ Æra, Um Allder þeſſ Madureñ giallde, Sem gietur ei giørt til Boota, Grand þo hañ kvelie Fiande, Pvi verdur þu DRotteñ Dyrdar, Dyrra Raad ſaa til Raada.

Hiarta Giæſkañ braatt birter, Boot vandræda flioota, Sonur Guds huleñ i hreinu, Hiarta Fødurſins biarta, Af hæſtu Spekt ſeiger ad Syſtra, Slijk Raad ſkule ſier lijka, Og ſtilla ſo hvørge halleſt, Hoof Mundangs þa prooſaſt:

Eg vil ſeiger hiñ ſæle, Sonur Guds draga til Vonar, Med Fødurſins riettu Raade, Og Raadvanda Heilags Anda, Mitt Ord Madur ad verde, A Molld og klædeſt Hollde, Lijda ſialf-ur ſo Dauda, Eñ ſyna Lizkn Præle mijnum:

Elſkañ fræg aaſ ſølſka, Fødurs med Lynde glødu, Og Sonareus allt ad einu, Añ ſo tøpud-um Mañe, Sem Guddooms Giæſkañ rædde, Giørdu ſtadt ad ſo verde, Raaded ad Gud Son goode, Giørdeſt Madur aa Jørdu.

Sañleikur hañs ſo kuñe, Sætur og ſtraangt Riettlæte, Halldaſt hvad ſem gillder, Helſt [illegible]d Madur ad lijde, Eñ Fridarens millda Mooder, Myſkun ſtudde Viſka, So lifande Gud med Lijfe, Leide daatt allt til ſaatta.

Saa Doomur aa hæſta Himne, Heimuglega ſo geymeſt, Ad ei vita Eingla Sveiter, Pa Alykt eda Raad diktad, Par til ad þetta birter, Preñing Bloomſtre Kveña, Mariu Maale ſkyru, Med Gabriels Kvedin.

Sijdañ af hæſtum Hædum, Haatt kallar Gud DRotteñ, Adam hvellum Hlioome, Hvad giørd-er þu aa Jørdu, Madureñ misg þa hrædeſt, Mæler ad Kviñañ tæle, Sig ſu hañ aatte ad eiga, Adur til beſtu Raada.

Orded Guds ad þvi ſpurde, Og iñer þvi brauſin Kviña; Hun ſagde ſig hafa teygda, Svika-form Diøfull i Orme, Hrædeleg Hiøonum baadum, Hefning yfer ad ſtefneſt, Var þo Vægdeñ meire, Eñ verdar ſku til Giørder.

Orme þeim hinum arma, Er ꝍdur gieck fram̃ a Lꝍde, Reidur Gud ſkipar ad ſkrijda, Skioot-ꝍdur under Footum, Mañs og Haudred hreinſa, Eñ hootar Fiãnda þvi Grande, Ad kvijdalauſt Kviñu Sæde, Kiꝍlka-Root hañs ſkal brioota.

Settur ſkal ſagde DRotteñ, Med Sæde þvi og þier bæde, Fiandſkapur utañ Enda, Egnet þig ſem kant megna, Moote þvi munt þu bijta, Pa mæl eg um̃ vijſt i Hæleñ, Þvi ei ſær orkad meira, Oſtrylldur þo ad villder.

Kviñuna þiꝍde þañeñ, Þegar med Angur Trega, Ad hun med Eymdum Fæde, Og under-giefne Mañ ſtunde, Eñ brꝍdgiørd Bølvan Jardar, Baña ſkal Heiller Mañe, Med Erfide allt til Dauda, Afle bæde ſier Fædu.

Olmur Audnu tꝍlmar, Eins og Lion þeirra Hivona, Fyrſta Son fyllte Leſte, Fiandſkap Broodur ad granda, Sathan ſo þau vꝍta, Sijnar Brꝍr brꝍtt af Tꝍrum, Gledur þo ſamt um̃ ſijder, Pad Sæde Kviñu mun fædaſt.

Viela ſterkur opt orkar, Um̃ Alldra Heims med þeim Galldre, Eitur Dreke ſꝍ ſvijkia, Sꝍmdarmeñ hier Nafnkienda, Loth ſem datt med Dætrum, Druckeñ vijſt i Olucku, Jeſſa Son eiñeñ viſsum, Aller David þungt falla.

Salomon hvørs vier hælum, Høfudſpekt um̃fram̃ Jøfra, Blindad gat forne Fiande, Og Fiøt-ur tꝍls lagt ad Petre, Son Guds ſiꝍlfañ reyner, J ſeñ med Freiſtne þreña, Frægum fieck ſꝍ Sigre, Felldañ Orm brent i Ellde.

Chriſtur vardeſt vel Freiſtne, Vañ og Sathan þañeñ, Med Orde Guds eins og Sverde, Oſs huggade i Kroſſe, Hvønær ſem hier vid Rauner, Um̃ Hrijd ſo þurfum ſtrijda, Sigur hũs ſiꝍlf-er eignum, Og Sverd ei fellder verdum.

Vier lijdum Lijkamans Dauda, Luner i Jørdu ſwuum, Fyrer Synd þa forne Fiande, Fañ og ſpillte Mañe, Deyde þvi Gud Son goode, Grim̃leik Heliar ſtema, Frægur ad feingnum Sigre, Med Forprijs upp nam rijſa.

Fædeſt ſølur af Dauda, Fijkeñ Ormur Mañs Lijke, Þvi Harmur af Heliar Orme, Hlauſt og ſnaudur Daude, Fyll med Orme illum, Odaun verdur raunar, Uns orded er aptur ad Jør-du, Allt Holld ſkapt af Molldu.

Eñ þvi ad JEſus kuñe, Otraudur ſigra Dauda, Høggorms Høfuded arma, Heriande ſundur-meria, Madur af Mey liet fædaſt, Mꝍttugur Helſtrijd ꝍtte, Sijdañ reis ſæll af Dauda, Sætt Lijf endurbætte.

Pad er nu ſied hvad Sæde, Sviñrar ꝍtte Kviñu, Gud og Madureñ goode, Grædareñ JEſ-us bæde, J Orde og ſo giørdum, Æred ſterkur lagfæra, Allt hvad ꝍdur ſpillte, Ormureñ iꝍls i Forme.

A þañ veg er þad uñed, Aptur med Guddooms Krapte, Af Aſt ſem ꝍdur miſtum, Aller i Dauda fallner, Sonur Guds Hiarta hreine, Hefur nu ꝍn alls Efa, Milldur i Mañdooms Holl-de, Mætte og giørvallt bætte.

Þvi kved eg nu Chriſtne gooda, Af klꝍrum Hug med Tꝍrum, Ad hallda i hæſta gillde, Hvørt ſiñ og vel miñaſt, Følſkalauſt ꝍ þa Elſku, Er Almꝍttugur Gud DRotteñ, Tiꝍde þa ſijnum Saudum, Ad ſøñ baud fram̃ til Dauda.

Heidur ſie HErra goodum, Hæſt Lof Fødurnum ædſta, Er Soneñ liet þvi ſiñ Pijna, Ad Sælu hreptum vier Prælar, Aſt ſu hin allra beſta, Anda Guds ſamverkanda, J miñe ſie øllum Møñum, Milldañ Gud elſka villdum.

Amiñing til Vallds Maña ꝍ Jſlande.

Heyre hier Hꝍtt ſo ſkyrañ, Heyred med gløggvu Eyra, Heyre hirr Vallds-Meñ vorer i Og vanded Stioorn i Lande, Landed gielldur ſo Synda, Þvi Synder fleſta miøg blin-da, Blindur leider hier blindañ, Byed Fall vøkmum aller.

Gud baud Lærdum Lyde, Sem Lꝍdur goodañ hꝍ Hlioodum, Peyta og þeckiaſt

laata,

laata, Ad Piodeñ er stødd i Voda, Þo sijst eg siaae ei næsta, Sioonbaug kringum Augun, Miñ kost mun eg þo kosta, Ad miña aa Flockeñ hiña.

Adur hef eg Ort i Kvædum, Og eñ nu þad vel kieñest, Hvad skada maa Land og Lyde, Leinge hefur þad so geinged, Ad Ovallder hier Høldar, Hafa Volld hvørs vier giølldum, Svipuler Sysslur kaupa, Eñ Sæmdar Meñ burt flæmder.

Veit eg hvar HErrañ Hootar, Hefnd fordum aa-nefndre, Sem Esajas aavijsar, Ydur i Lestre Þridia, Fyrer Synder og Verkeñ vondu, Vilie hañ skipta þañeñ, Gooda fraa Landstioorn leida, Eñ laata Valld Þussa hallda.

Giørum boot Gud høfum reitad, Graatande þad nu iaatum, Mun su maklig Þijna, Miñe eñ þraatt til viñum, Ad Løgsøgn lijtt vill gagnast, Lijdum Oriett strijdañ, Øfugt snyst allt wr Hoofe, Ærulitler sig stæra.

Þvi miñ eg aa eiñ og añañ, Yfer Meñ þeir so kieñast, Drottnar og vegleg Vitne, Veiter Gud þeim sijn Heite, Og trwde ad riettu Raade, Uñ Riettinde þau hañ sette, Ad legdest Løgeñ aan slægdar, Fyrer Lyd med allre Þryde:

Hygged ad hvad nu baggar, Hardraadum mest aa Laade, Ad metnadur meire Drottnar, Og meigeñ Root Glæpa lioota, Sem blindar Brioosied vonda, Eñ blijd Gudhrædslañ flyde, Vitur þo vilie heita, Verdur Þuss heimskur Drusse:

Helld eg ad hier næst valdde, Hardliuded Mañs Syndum, Þad hindrar Heilagañ Anda, Og hryggelega burt stygger, Ef eirn eda añar girnest, Of vitur haatt ad sitia, Fyrer villd suyr med Vallde, Veykum fraa Sañleika.

Þetta er eitt þad eg Ottast, Ad Oraadvendeñ braada, Kieñe Omilldum Møñum, Mart i grimm Hiarta, Eiturlegt wt ad briota, Nema Ande Guds moot stande, Vid Lygar er illt ad eiga, Ef Eidar med þeim leidast.

Stundar hiñ-forne Fiande, Fridbriootur under nidre, Ad giøra Mein Guds Ords Þioonum, Get eg hañ þar til hvetie, Yfervalld hvad vier hølldum, Hrædelegast Skadræde, Ef Strijda so sturlast baadar, Stietter þær Gud hefur settar.

Hvad er Christne Guds goodre, Grand skiædara i Lande, Eñ Yfervølld Hugmood hallde, Og hvører moot ødrum briootest, Kieñemeñ Raads i Rañe, Rægder þo med Slægdum, Umsetner eñ so ad vitnest, Ein af Lasta-Greinum.

Eñ þeir sem aa þañ Veg styra, Þungbærer vijst Akiæru, Slootuga sijdañ settu, J sakt Valld stioorn ad hallda, Tollheimtara of illa, Er aadur Þresta miøg þiaadu, So leida mætte Liwgvotta, J Leynd ef satt ei reyndest.

Kieñe eg eirn og añañ, Oflærda sem færdu, Votta ad valla riettu, Vanda Moal er so blandad, Satt þo seigia þættunst, Sviñer og Eida viña, Þa heyrda eg hast med Ordum, Haalfverk bike þeim sialfum.

Hier af vex Hatred meira, Hrædelegt Fors og Bræde, Ad hvører i Haaska styra, Hvad nema forsmaa adra, Þvi Þrestar lijka lasta, Løgsøgn þo med Søgnum, Eñ allt med Otrw pulltar, Uñ Lestur sea er hiñ veste.

Lydur kiemur Loks i Voda, Lijka af Hatre slijku, Med þvi marger leidast, Meñ i Flocka tveña, Sumer med saurugum Doome, Seigia vest af Hag Þresta, Eñ hiner þo riett ei reynest, Ræda og Valldstioorn hæda.

Synd ein su er i Lande, Sañlega flestra Maña, Sem leider af sodañ Saade, Sundurdrætte Valldstietta, Þvi allt þad Yfermeñ pullta, Under Lydur miøg stundar, Piker sem þad meige lijka, Og þeirra Doomur vel soome:

Hrædunst eg HErrans Reide, Hañ er forsmaadur þañeñ, Umbod sitt Dyrdar DRotteñ, Drottnum tveim gaf i Heime, Kong og Byskup med Meinge, Meñ þessa vel kieñum, Skylldu þeir vijst i Vallde, Vera baader samraada.

Hefur so alla Æfe, Almaattugur Gud DRotteñ, Kong giefed Christne leinge, Kieñemeñ yfer Lyd þeña, Sett med Raade riettu, Ritningeñ fraa eg so vitnar, Byskups valld blessa skyllde,

Og banna Synd hvørium Manne.

Samuel Faderenn froome, Fræbæra veitte Æru, A Saul Kong sæ ried deila, Fyrer Synd med hreinu Lynde, Nathan hørdu hootar, Herra David med pryde, Þvi ættum vier Yfervallds-stiettum, Osvijfer lijtt ad hlijfa.

Ambrosius vel vijsum, Væger lijtt Konge frægnum, Theodosium liet lysa, Lærdur i Bann sialf-færdann, Liwfur Milldlng bad Leyfes, Og Lausn took Byskups Raunar, Adur og einn veg sijdann, Unnst vel framann til Heliar.

So ættum vier og med riettu, Aminningar svinnar, Ad veita þeim sem so sitia, Ad Sysluræd-um til Ræda, Sijdann ef ecke Ydrast, Med Æru i Bann ad færa, Alldrei fyrr er vor Skyllda, Algiørd hreint æ Jørdu.

Þvi kalla eg Hlioode hvellu, Hæatt i Nafne Drottens, Vek eg upp Valldsmenn slijka, Þo valla me-ige so kallast, Byd eg ydur ad jdrast, Og Yferboot giora un sliota, So Lydurenn ecke leidest, Eda Landed med ydur i Vanda.

Enn ef þeir ecke kunna, Ad ottast Reide DRottens, Skeyta ei Skaparans hootan, Skammast sijn ængra Vamma, Vesnande vefiast Hræsne, Vilia DRottens þo skilia, Læt eg þvi lijka briota, A þann Veg lifa i Banne.

Bannsettur hvør sem hittest, Hallda Stioornar Vallde, simande Sannleik blindar, Sæter øng-vø Riettlæte, Med O-rædvøndum Eidum, illa goodre Søk spiller, enn riett Utvallda votta, vefur og girnest kefia.

Lijse eg bert og birte, J Banne sierhvørn Tyranna, Sem þvijngar og þo med raungu, Þegna i litlu Megne, Skieller a Skatt og Tollum, Sammtlaust þo ad Fie vaute, Lætur þad Løgmæl heita, Er liooslar hann upp wr Brioosle.

Bannsettur fare a Flootta, Frammgiarn i Stoorskammer, Hooru-Lijf Hoordoom meira, Og hæd-uglegar Odæder, Kunnur ad Kukle søun, Kalldhiartadur og Galldre, Er sinne Søk til annars, Snyr og vinnur ryrann.

Vid ydur Vallds-Menn gooda, Vil eg þad lox æskilia, þier geymed Guds ad Doome, Giæted jafnann Riettlætis, Muned vel þeim ad þioona, Þeingle gøfugum Eingla, Sem ydur sitt Umbod tiæde, Alvalldur riett ad hallda.

DRottenn Gud sa sem sette, Sinne Þiood Stioorn so gooda, Ad Kong þann Christinenn feinge, Er christenn Løg alldrei miste, Giefe þad Gudson liwfe, ad gooder Menn þar til bioodest, Skyrer og Christe kiærer, Kongs Valld yfer oss hallda

Samtsk eirnenn aukest, Allra sem best er falled, Yfervallds so hier hielldest, Heidur enn sturlan ey-dest, Leiker og lærder ræke, Land-Gagn og samfagne, Fullglader hvørs Manns Heillum, Hallde so Frid med Vallde.

Heyre Gud hvad vier kiærum, Heyr fyrer Sonar þijns Dreyra, Tekur nu vijst ad veykiast, Veyk Trw Dygder steika, Elskann fraus til Følska, Følsk Root vex a moote, Græd Mein þinna Þioona, Þu ert Grædare Vandræda.

Veit eg hvad velldur Hatre, Veit eg hvad Hiørtun reitar, Veit þvi vara Þrauter, Veit eg hvørt Fridar mæa leita, Velldur þad vier erum kallder, Velldur þvi Synd oss hrellde, Velldur Bænar Þel ballded, Bæn seige eg Lækning væna.

Bæn af Hiarta hreinu, Hrein er Lækning Meina, Mein græder Loks Lyda, Lifande Guddooms Ande, Eirn Gud illu varne, Er einn og þrennur best kiennest, Kiennemenn Kvæded minnest, Og kannest vid Flock Valldsmanna.

Eitt Kvæde umm Packlæte fyrer Skøpunena, Med Hymna Lag.

HU sem gyrnest ad þeckia Gud, Þar med villder hanns hallda Bod, Tru þu ad hann sie Ande einn, Almæattugur skiær og hreinn.

Guddomur sa var sialfur fyrst, segia kann eingenn slijka List, æfenlegur so aldrei m a

Ende neiñ verda hañs Rijki a.

Oseiganlegt er allt hañs Raad, ognarlegur og fullur af Raad, Riettlaatur vitur lifande Lioos, Lyknsamur trwr hañ byrtest oß.

Þesse vor Gud er þreñur og eiñ, þad jatar sierhver Lyndes-hreiñ, af heilagre Skript þad skynia maa, Þo Skilning bere þar fæster a.

Þetta syner oß Sooleñ hrein, Sier þu giorla ad hun er ein, Hite og Byrta þo er þar, Og þridie Geysleñ sem af lioomar:

Huggar mig best i hvorre Naud, Ad huxa um̃ þad miñ sæte Gud, J Moodur-Lijfenu Myskun þijn, so miuklaatlegana sa til mijn.

Samteingder þu Sinar og Bein, Sijdañ veittest mier Ondeñ hrein, Nooga veitter mier Næring strax, Nu sijdañ allt til þessa Dags:

J Moodur Lijfenu hafda eg Hægd, Hejlnæmrar Fædu bestu Nægd, Af Þreingíng ongre eg þolde Vel, þad bar fyrer mig Mooðureñ sæl.

Fædingar Neid þa Mooder mijn, mesta þolde hrygdar Pijn, Hond þijn Fader sem helgust er, Hana leyste og took vid mier.

J Fadme þijnum þu fostrader mig, Fyrer þad vil eg nu prijsa þig, A Moodur Briooste og miwkre Dygd, Mijna gladder þu Ungdooms Hrygd.

J Skijrnar Laug vard eg Skiepnan ny, Skyllda eg alldrei gleyma þvi, Ad heilög Þreñing i hvorre Neyd, Hiaalpar mier fyrer þañ Skijrnar Eid.

Skilningar Vit þu veitter mier, So være eg ein Skiepna lijkust þier, Med Naudsyniar allar edlis mijns, So ad þvi neytta eg Kiærleiks þijns.

Forelldra gafstu mier frooma Meñ, fyrer þad lofa eg Nafn þitt eñ, Sem Alhuga lögdu a þad mest, Ungdoomeñ miñ ad tipta best.

Christeleg Raad þau kiendu mier, Kosta skylld eg ad hlijda þier, Eg fyrerleit þijn og þeirra Bod, Þad fyrerlaattu mier DRotteñ Gud.

Lærefedur med liufa Ment, Lijka hefur þu Gud mier sent, J Forelldra stad ad fræda mig, Fostur Hond þijn er naakvæmlig.

Olst eg so upp vid Orded þitt, af þvi gledur sig Hiartad mitt, So hefur þijn en sæta Raad, sañlega skygnt um̃ allt mitt Raad.

Allañ leyst þu miñ Ungdooms Brest, afplanader mijn Lyteñ flest, So sem eg være Barned best, Braut eg eirn þier þo moote mest.

Einglar þijner miñ goode Gud, Gierdu mier alla Hiaalparstod, Giættu mijn fyrer þitt blessad Bod, Biargande þraatt i allre Naud.

Vited med Alldre veitter þu, Veyka bid eg þig styrkia Trw, Ad eg þig mætte elska nu, So alldrei dvijne Losgiord sw.

Herra Jesu vort Hiaalpar Raad, Hell þu yfer mig þiñe Raad, Fyrer Guds Ord þad gooda Saad, So giæte eg þessa jafnañ gaad.

* * * * * *

Annar Partur Þessarar

Vijsna-Bookar, Eru gømul og good Kvæde, og Vijsur Fyrre Maña og Forfedra, hvar af vier meigum siaa og merkia, og Gude þacka, ad i þeim blinda Pavadoome hafa marger haft, gooda og saña Kyñing A Almættugum Gude.

Þar med i Bland fylgia nockrar adrar goodar og Christelegar Vijsur, Froomra og skynsamra Maña aa vorum Dogum, sem nu ad Siñe hafa mier fyrer Hendur komed, Og eg meina ad goodum Moñum og Gudhræddum, munu ecke Ogiedfelldar vera.

Adams Odur, afgamallt Kvæde. Uñ Mañsins Skøpun og Fall.

Allra Hlutaña er Upphaf, Ord med Krapte sijnum, Lof sie þeim sem Lioosed gaf, Og leyste ofs fraa Pijnum, Þo vite eg þar lijted Vesæll af, Vaseñ j Synda Lijnum. Allt mitt Traust er under þeim, Sem med Orde skapade þeñañ Heim.

Epter skapada Eingla Sveit, Var eiñ af þeim eñ Fyrste, Lucifer sem Lydureñ veit, Lioossins þessa miste, Þvi Ofmetnadur og Aufundeñ heit, Ofmiog hiaa honum giste. Allt mitt Traust er.

Ræser Himna rak hañ sier fraa, J Raat Helvijtes Sveita, Og so med honum alla þa, Sem Ofmetnadarens leita, Hvør Mañ skyllde huxa aa, Heidran Gude ad veita. Allt mitt Traust.

Af Fioorum Hlutum eñ Fyrsta Mañ, Fader Himna uppvakte, Adam liet Gud heita hañ, Sem hañ siaalfur skapte, Eua wt af Rife hañs rañ, Med rijkum Guddooms Krapte. Allt mitt.

Hiooneñ þesse i hæsta Valld, Himna Kongureñ sette, Hañ baud þeim eirneñ Bodorda Halld, Og bregda ei sijnum Riette, Daglegt laa vid Daudans Gialld, Er DRotteñ siaalfur sette. Allt mitt.

Bañade Gud þad skyllde skie, Sem Skade var þeirra Barna, Ad bergia af þvi Bloomstur-Trie, Sem bar þañ Froodleiks Kiarna, Gierválltt añad Gots og Fie, Giørde þeim einskis varna. Allt mitt.

Satan ofundar Sælu ba, Sem sier hañ Adam setta, Kostgiæfer þañ Krook ad faa, Med Klookskap sijna Pretta, Ad Virding þeirre hañ vellte fraa, Sem Vodalegast ad detta. Allt mitt.

Skrass-

Skrafar hañ þa sem talest vid Tveir, Trautt maa eg ei þad lijda, Ad Madureñ skaptur af Molld og Leyr, Meige þa Sælu bijda, Eg skal þvi kosta og kieppa meir, Vm Koll hañ ofañ ad rijda. Allt mitt.

Evu skal eg ad Andeñ tier, Orms i Lijking fiña, Hana mun hægra og hygg eg þad, Helldur eñ Adam giña, Ef Boondañ liete hun bregda af, Og Bodordum ecke siña. Allt mitt.

Bryniar sig med Systrum VII, Svikareñ allra Allda, Heipt og Reide Hatur og Spie, Hiooneñ munu þess giallda, Feinge eg uñed hin Fyrstu Tvo, J Fiotrum skal eg þeim halldа. Allt mitt.

Ormureñ fraa eg ad Evu fañ, Og Ordum giorer so vijkia, Sæl ertu og so þiñ Mañ, Sett i Virding slijka, Sie yckur eckert sett fyrer Bañ, Af Sæmdum Himnarijkia. Allt mitt.

Eva svarar og seiger so sie, Ef sañlega verdur kañad, Epled af einu Allden-Trie, Er ockur þverlega bañad, Daudeñ er vijs ef skal so skie, Skiootur eñ ecke añad. Allt mitt Traust er under þeim.

Hafer þu mier ed saña sagt, Af Sæmdum yckar fleira, Pad lijst mier vera hin minsta Makt, Og mun yckur þetta eyra, Pid hafed þa alla Heimsins Fragt, Heidur og Vijsdoom meira. Allt mitt.

Oraad lijst mier ad Eva kvad, wt af þessu ad breyta, Vtañ eg siaae þier eyre þad, Ef þu vogar ad þreyta, Og ef þig skadar um ecke par, Eplis mun eg þa neyta. Allt mitt Traust er under þeim.

Ormureñ svarar med Andans Mok, Ad Eplenu giorer ad vijkia, Eta skal eg þvi Illsku-Tok, J ollu maa eg mig lijkia, Eg er falleñ aadur i Sok, Vid Fodur Himna Rijkia. Allt mitt.

So Svikfamlega sem sagt er af, Sathan giorde ad spialla, At hañ Epled eñ añad gaf, Evu ad skyllde hun falla, Gledelega gaadst heñe ad, Og giorde aa Adam kalla. Allt mitt.

Bydur hun honum ad bijta uppaa, Og bydst ad honum ad rietta, Adam ried ad ansa þa, Ockur er bañad þetta, Dauda hiet mier DRotteñ saa, Sem dæmer allt ed rietta. Allt mitt.

Hvort ætlar þu ad Eva kvad, Ad þig mune eg vilia pretta, Eta maattu þvi ecke þar, Angur giorer mier þetta, Adam took og aat i Stad, Sem ad honum giorde hun rietta. Allt mitt.

Epter þetta stundlegt Starf, Var stoora Neyd til handa, wr Augsyn þeirra ad Ormureñ hvarf, Eñ Adam leit þau standa, hrooplega nakeñ so hylia þarf, Hañ huxar um siñ Vanda. Allt mitt.

Fara þau nu ad fela sig fliott, Pvi Falsareñ hefur þau prettad, Naktra Limaña skammast skiott, skilia ma vel þetta, Hrædandest þa Hefndar gnott, Sem hier

fyrer

fyrer mun þeim detta. Allt mitt.

DRottēn spyr hvar Adam er, Og þau Hiooneñ bæde, Eda fare þid nu ad felast fyrer mier, Ad feinged hafe þid Giæde, Þvi braustu þad sem baud eg þier, Eda ber þu nu meire Fræde. Allt mitt.

Þvi dirfdust þid nu ad DRotteñ kvad, Um Daudañ ecke ad siña, Adam ried ad ansa i Stad, Ei er hañs Brot ad miña, Christe vill nu kieña þad, Ad Konu liet hañ sig giña. Allt mitt.

Fra eg ad Evu friette ad, Fader Himna Rijkia, Þvi Bodorde hefde hun brugded af, Og Bondañ giort ad svijkia, Orade þvi sem Ormureñ gaf epter giorde eg vijkia. Allt mitt.

Hiñ Ordslæge Ormureñ sa, Sem allt ried skrafa af lietta, Breytt hefde eg hvørge Bodorde fra, nie ad Bonda giort ad rietta, Ef skapad hefder ei Skiepnu þa, Sem skam̄lega giørde mig pretta. Allt mitt.

Eg gaf Adam Evu þier, Til Yndes og goodra Rææda, Nu vilie þid kyndug kieña mier, Klookskap yckra Rææda, Þvi verd eg ad setia harda hier, Hegning yckur brææda. Allt mitt.

Adam far þu wr Augsyn mier, Og þid Hiooneñ bæde, Siñkyrtla tvo skicka eg þier, Skulu þad yckar Klæde, Born mun Eva bera af sier, Bæde med Sorg og Mæde. Allt mitt.

J Dauda fullañ Dal Ebron, DRotteñ þeim baud vijkia, Fyrer Laga Brot sitt og Lijfsins Tioon, Ad lietu þau sig svijkia, Flæmdust so enu fyrstu Hioon, Fraa Fødur Himna Rijkia. Allt mitt.

Þau biuggu nu sem Bookeñ tier, Og bar þeim Naud til Handa, Ad þeirra Kyn sem kuñugt er, J Kvølum og stoorum vanda, Uns Himna Kongureñ siaalfur sier, Ad so maa ecke standa. Allt mitt.

Allur skade og Andar-Tioon, aa Adams Kyn mun detta, Vill Himna Kongureñ Hiaalpar Von, Huggun veita um̄ þetta, Þvi sende hañ siñ sæta Son, Syndum i burt ad lietta. Allt mitt.

Hañ liet berast af Mariu Mey, Med Myskun Heilagr Anda, Pañ pijndu aa Krosse Gydinga grey, Grædara Himens og Landa, Fyrer vorar Synder hañ villde dey, So værum ei hiaa Fianda. Allt mitt.

Sonur Mariu Sigureñ vañ, Sathan batt og meidde, Allt Helvijte eydde hañ, Og Adam i burtu leidde, Þad Hiaalpar Raad sem Fadereñ fañ, Flookañ allañ greidde. Allt mitt..

Hañ foor þa upp sem fraa var sagt, Til Fødurs og Heilagr Anda, Eiñ og þreñur i Eingla Makt, Sem Odaudlega mun standa, Mañeskiuñe hefur Lucku lagt, Og leyst fraa Kvølum og vanda. Allt mitt.

Hijngad kiemur med hvellañ Room, HErrañ Himens og Landa, Yfer ad seigia hañ

þañ Ogna-Doom, Sem æfeñlega mun ſtanda, Ander ſkiptaſt vid Eingla Hlioom, Eñ iller i Kvøl og vanda. Allt mitt.

Pad veite oſſ eñ mæte Mariu Son, Milldiug Himens og Landa, Ad hliota mætt-um vier Heill og von, Og Hiaalp hins helga Anda, So drogunſt alldrei i Dioſla Doom, Nie Daar hins illa Fianda. Allt mitt.

Odarſmijded Adams hier, Endaſt nu ad ſiñe, Lagfære ſaa ſem les og ſier, Og legge vel i Miñe, Bidie aller Bragnar fyrer mier, So bleſſun Guds eg fiñe. Allt mitt Trauſt er under þeim ſem med Orde ſkapade þeñañ Heim.

Um̃ Tempran Gudlegrar Riettvijſe, og Myſkunar,

epter Syndafalled. Sijra Olafur Einarsſon.

Hvad giordeſt a Himna Hædum, Hroodrar Efne er nu ſkal lioda, epter þad ad Adam ſkaptur, allra fyrſtur Mañ var falleñ:

A þeim Tijma er bañad Blóomed, Bited hafde og Synder lited, Villde Drot-teñ Doome halda, Daadum prijddur um̃ Verked tiaada.

Porteñ Himna haatt upp ſpertuſt, Hveller þar med Lwdrar giella, Þegar kemur Kon gureñ fagur, Og kallar Raad i ſijnar Haller

Hvadañ hañ ſier um̃ Siooeñ og Haudur, Soolar raaſer i biørtu Hioole, Allar Skiepnur vijtt um̃ Velle, Veykelega til Fædu reika.

Eingeñ dvøl til DRottens gaanga, Dygdum Prydder Himna Bygda, Høfd-ingiar ſem HErrañ krafde, Hrædelegt um̃ Maal ad Ræda.

Vænger Skijna aa vøldu Meinge, Verdur margur Hoopur i Ferdum, Epter bijda ædſta Kraptar, Orda Pryde fyrer glæſtum Bordum.

Himeneñ þagnar Hafed og Geimar, Hliooden byrgdu Vindar mooder, DRott-eñ took þa Dooomareñ riette, Dyra Skyckiu aa Axler hyrar.

Breiddeſt wt yfer Heimſins Haudur, Helldur biørt ſem Krapte velldur, Reidur talar Ræſer ſijdañ, Raudur ſtendur Adam ſnaude.

Heyre þier mier HErrar dyrer, hæſta DRottens Sveiter glæſtar, Mañs eg tala miñe Rædu, Miñugañ liaaed Hug og Siñe.

Af Giæſku eiñe og Guddooms Viſku, Giørde eg fagrañ Mañ af Jordu, Ad hvør-ium Himnar dyrer daaduſt, Daaduſt bæde Sioor og Laadèd.

Jardar þeñañ Gram eg giørde, Og gaf honum Pioona Eingla haafa, Himna Sveiter og hvørſkins Mæte, Hañs ad ſkillde Vilia anſa.

Raada maatte hañ Fuglum frijdum, Fiſka lijka øllu Hyſke, Odrum Dyrum Lij-ſs a Laade, Er leika ſier med Flocka reike.

Sijdañ giørde eg ſviñur i Raadum, Soolar næſtañ Morgun Boole, Urtra Gard þañ ecke ſkorte, Allden fogur beſt ad Tiallda.

Þar ſtood Lyke af Lilium hvijtum, Lioo ſar vijda ſpruttu Rooſer, Peñañ Stad eg Adam uñe, Alla Daga ſier Bygd ad kalla.

Eitt var Tried eg siaalfur sette, Sioonum fyrer beggia Hioona, Mitt i Garde eg mællte þetta, Madur varast þiñ eigeñ Skada:

Ef þu hefur Lyst at Lijfe, Laat ecke þig Epled bleckia, Eñ Eter af þvi þungar Praut-er, Pier eru bunar og Pijna verre.

Adam þvi ried øllu gleyma, Er eg baud um̃ Lijf og Dauda, Forsmaade mitt Bodord blijda, Bleckia liet sig Diøfuls Hvecke.

Allden beit þvi ædstum villde, J Aeru jafn og Skilning skiærum, Hvad er nu añ-ad eñ Heliar Nauder, Og Haller kañe Diøfla allar.

Er þetta hafde dyrstur DRotteñ, Doomareñ talad sniøllum Roome, Allar graata Eingla Sveiter, Adams Nauder Pijsl og Dauda.

Samþyckia med Siñe kløckvu, Sagdañ Doom i hryggvu Bragde, Ei þorande ædstum svara, Eñ þo Sorgeñ Brioosted speñe.

Epter þad til ædsta Kraptar, Jñganga med liettu Siñe, Systur fioorar sem honum næstar, sviñar uppa Raaded fiña.

Heiter fyrsta Frw RJETTlæte, Furdu strøng i Handaburde, er epter Skulld-um̃ øllum giélldur, Og stiettar med hæsta Riette.

Auñur geingur epter heñe, Jñ i Hollu Snot ei miñe, Heñar heite seig eg ad señu, SANNleik þañ er Lygder bañar.

Biørt hun er i Briooste og Hiarta, Ber sig ecke raangt ad veria, Rodnar alldrei raunar helldur, Rædu fyrer edur Bernsku Ede.

Moote þessum mitt sig setur, Mæreñ þridia Hrygdar snæru, Hafande fyrer Herr-an liufa, Er heiter MYSKun Naadar leita.

Græder flest med Kveñmañs Kostum, Klock þad virdest meiga hrøckva, Hana bidur hvor sem Rauner, Hitter fyrer sig ad kvitta.

Syster fioorda FRJDureñ ædste, Frijdlundadur med Asiaan blijda, Hiñe fyr-re giører ad gruñe, Goodhiartadur næsta stoder.

Strijd eckert nie Styriølld braada, Stundar hun epter upp ad tendra, Af blijd-re helldur Lund vill leida, Løstugt Hatur til betre Kosta.

Þegar nu høfdu Fliooden̄ Fiogur, Flutt sijn Ord med Rædu stuttre, Fyrer þañ hæsta Himna styrer, Holl Raad æ til bestu Naada.

Hliooden̄ sniøll um̃ Himeneñ vijda, Heyrast maattu um̃ Jardar ætter, Peytter Lwdrar þar med fluttu, Pungañ Nyd um̃ Vedra sprungur.

Leider braatt med Lund so strijda, Liootur jafn til Handa og Foota, Sathan Hi-voneñ saurgud Lytum, Soolar grams til Velldis Stoola.

J Blooded þystur Bødulleñ leide, Bloothrijfur þeim Pijnu hootar, Hlackar til med heliar Brocke, Hreppa mune þau Vijtis Kreppu.

Hrygdest Adam bliugur i Bragde, Bleikur eins og følskeñ Eika, Nidurlutur sett-ur wr Sæte, Og swtar Eva bundeñ Klwtum.

Stalld

Stalldrar vid af Faare fylldur, Fridarlaus i øngvum Gridum, Tareñ ruñu tijtt um̃ Kiñar, Titrar Holld eñ skiptest Litur.

Til baka giorde opt bliugur reika, Eñ bistur Keyred Sathan hrister, Hendur ried a baadum binda, Og beisla hart med Saarum Meislum:

Sijdañ droo fyrer Doomarañ reida, Dygdarlaus i mestu' Hrygdum, Klagar eirneñ kiærn til Lyga, Og kieppest vid i Pijsl ad hneppa.

Standa ried upp stutt i Lynde, Stoormañleg af Systrum fioorum, Snoteñ fyrsta snarpt RJETTlæte, Snaudum Hioonum ad afla Dauda.

Klagar þau æ med Kappe noogu, Klock og biwg so Tareñ stockva, Rædu'heñar hvellum Hlioodum, Hlyda mætte Kongureñ frijde.

Heyrdu Josur Himens og Jardar, Hreiñ Riettlætur straungur eirneñ, Syn þiñ Riett i soñum Greinum, Og siaa til Glæper Hegning fære

Pad hefur giefed Løgmaal Lijdum, Og lagt vid Straffed Guddoms Maktar, riett kiemur sa Doomur af DRottne, Er dæmer best hvad verda sæmer.

Sijnum Styrk og einvallds Orku, ossa geyst ried Madureñ treysta, Yfertrad þijn Blessud Bodord, Blindadur af Paurans Smiadre.

Par hañ villde i Vite og Æru, Verda lijkur DRottne rijkum, Pad er Glæpur, Pungar Nauder, Peñañ mættu laata kieña:

Hvadañ kom̃ þad Heimsku Æde, J Hiartans yckar jnstu Parta, Allden bañad ad þid villdud, Eta a moote DRottens Letre.

Obijtaladañ ecke lætur, Ædstur þeñañ Glæpeñ stæstañ, Honum sel eg þvi Hefndar-launeñ, Hañ vill straffa Synder Maña.

Steypper hañ fyrer giorda Glæpe, Glooder ofañ i Vijtis Odar, Hioonum baadum Heliar Pijnu, Hliooted so fyrer Æded'ioota.

Stund er komeñ ute er Ynde, Añad Lijfed skulu þid kaña, Fared skioott med Fiandans Arum, Fared i Pijsler heyrt er Svared.

Þegar hun hafde þañeñ klagad, Prwteñ Hioon af beiskum Swtum, Taka ried Grein af eirnre Eiku, Og villde ad hun brotna skillde.

Prisvar brast i beygdum Kvisie, Braut hun ei þo synde Prauter, Af þvi DRotteñ orku veitte, Adur sogdu Trie med Daadum.

Burt veik Snoteñ snørp i Hiarta, Snaudur olmast Vijtis Kaude, Reñur Augum miøg ad Mañe, Maatalaust af þungum Graate.

Heñar Maale Audþoll oñur, Adhnijgande snøgg til Vijga, Pañeñ ried af mætum Muñe, Ad mæla riett um̃ Verked þetta.

Fadereñ sañe riettur i Raadum, Rædañ þijn mun alldrei dvijna, Orda þiña ellegar Giørda, jdrast ecke nockur Nidur.

Pu sagder i traustum Trygdum, Tynast skylldu i Vijtis Pijnu, Hiooneñ tvo ef Epled eina, Æta af þvi Trienu sæta.

Hardur stattu a hermdum Ordum, Hrædeligt er slijkt ad ræda, Tak ei aptur eitt nie auker, Er ædur sagder Hioonum bædum.

Dyrden mijnkar gofugra Giorda, Ef giæter ecke ad Saṁleik mætum, Ellegar deyder Illsku fullaṅ, Adam Prioot fyrer Verked lioota.

Pott ad Sioor og Bylgiur brattar, Blæsest samaṅ med þwngum Ræsum, Samaṅ i eitt med sijnum Straumum, Sierhvørt eirneṅ Vatned berest.

Hvolse nidur af Skyum skiælse, Skynde Dogg med sterkum Vinde, wtþveiged þad alldrei giæte, Illa Groom af stoorre Spilling.

Allur Heimureṅ Orku fullur, Er ei sterkur slijkt ad bera, Bifast haṅ og bystur ysest, Boot øngva kaṅ fiṅa a moote.

Snauted þar fyrer snogt i Vijte, Snaud fra Lijfe keyrd i Dauda, Endalausa Æfe bundeṅ, Ellde brend og Diosla Vende.

Sem heṅar Ræda wt var uṅeṅ, Af Adamant Steine Reglu eina, Kvended took so hart med Hondum, Hrædelegt var soddaṅ Ede.

Mykest alldrei Berg nie brækast, Bæle i nie hvossu Stæle, Elleṅ hellduṙ ei kaṅ spilla, ædur greindum Mæle-Præde.

Braṅ vid þetta miwka MYSKun, Mædest og af soddaṅ Rædu, Sijnar þikest sia nu Rauner, Ad Systur eru furdu bystar.

Dopur giordest Droos af Ope, Detta Taar uṁ Vijsed þetta, Stynur vid af strongum Raunum, Stendur upp þo Meina kiende.

Purkar Augun Myskun merka, Mootlæted su flest vill bæta, Byr sig til med Bragde klaru, Ad birta Sorg fyrer Konge Torga.

Petta ræder þegar hun mætte, Prwteṅ fyrer Sorgar-Klwtum, Heyr mig goode Himna Styrer, Hrædelegana Briioosted mædest.

Lijtelæt eg fell til Foota, Fridarens Stools og Rædar bidiunst, Forsimæ ecke HErraṅ hyre, Hryggva Bæn af Vilia dyggvum.

Aumum lijkna Edla Lioome, Ei læt Maṅeṅ þurfa ad deyia, Milldur siert og Myskun hallder, Miwkur er goodur Lækner Siwkum.

Madureṅ er hin mesta Prijde, Miṅelegrar Skiepnu þiṅar, Hvorn þu setter heṅe ad stioorna, Heidra þig og Lofstyr greida.

Bæde er þijn Riettsyn Reide, Og Ræda soṅ þvi virstu græda, Avirdingar ædur heyrdar, Æred þwnga Hrygdar Snæru.

Veittu Myskun Maṅe grættum, Mijna heyrdu Sorgar-Lijnu, So ad haṅ life alla Æfe, Omakslaus i þijnum Liooma.

Endade so Edla-Sprunded, Ede længa Hrygdar Rædu, Syner ytra rietta Rænu, Po Reide og Harmur Briioosted mæde.

Er sakader eṅ nu bijda, Brædu epter Hefndar Ræde, Stijgur fraṁ hin Fioorda fogur, Fridarins Snoot uṁ Ræd ad bidia.

Hun ber Oliu Eikar Greiner, Eina Kvijſl med Bragde hreinu, J hvijtum Klædum hefur upp vitur, Hæverſk Ord Adam til Giæfu.

Riettlaatur er dyrſtur DRotteñ, Daadum prijddur og Sañleik baade, Myſkunar ſo milldur af Giæſku, Og miøg Fridſamur auma vidur.

Og ad þetta allt hañ meige, Alla Daga ſig laata kalla, Ein giet eg þvi orkad Raunar, Ad Otteſt ecke Madureñ Sootter.

Vijſañ ſkal eg Guddoom glooſa, Goodañ þar med øllum Pioodum, Prætur laangar ſundur ſlijta, Og ſætta Gud vid Mañeñ grætta.

Samſiñande Syſtur heñe, Sijna laata Reide dvijna, Fiña Soneñ Fodurſins ſaña, Framfallande þañeñ allar.

Hæſta Von i Miñe meſtu, Mañeſkiunar JEſus ſañe, Sonur Guds med ſoñum Greinum, Eñ ſamlijkur i Dyrd og Rijke.

Hvorn ad Heidra Einglar eirneñ, Allar ſkielſaſt Dioſla Haller, Urſkurda nu HErrañ hyre, Hvad þu villt uñ Adam ſpillta.

Fridureñ wt af Fodurſins Skaute, Fliott ried ſenda Prootter kiende, Heita Aſt aa ſætum Syſtrum, Synde bæde og Naudum tyndum.

Bydur ſtyrkur Madureñ merke, Mæt er ordeñ Sætt i Skordum, Talar ſijdañ til mune hlyda, Tioone bundeñ Hiooneñ ſtundum.

Saklaus riett fyrer Synda Klæke, Seig eg ad verde eiñ ad deyia, Blooded hañs ſo bæte Lyda, Blindud Verkeñ allra Synda.

Fullnægia ef Oſkum allar, Adur taldar Syſtur Raadum, Eingeñ ſo ad undañ gaange, Obænheyrd fraa þeſſum Doome.

Ad heyrdu þeſſu HErrans Orde, Hæſta Kongſins Sveiter glæſtar, Skygnaſt ad af meſta Megne, Hvør munde Raaded fylla tiaada.

Fridureñ vijdt wt Vænge breider, Vinda klijfur allar Mynder, Flygur i giegnum Lopted laaga, Laad ad ſkoda giørvallt naade.

Añad Fliooded miwka Myſkun, Mætuſt ſkodar Eingla Sveiter, leitar medal Lijdſins hvijta, Lundgood ef ad giæte funded.

Riettlaatañ ſem kyñe kvitta, Klæke fyrer Adam ræka, Angur Briooſted æred þvijngar, Eingeñ fanſt af voldu Meinge.

Flygur af Jordu Fridureñ hægie, Frijdur upp i Eingla Hlijder, Syndum ſpillt var giørvøll Grundeñ, Gat þar eingeñ ſiaalfur ratad.

Jñ var ſo til allra ruñeñ, aadur fyrer Saurgun tiaada, Affſpreinged og Adams laanga, Ecke kuñe riett ad þeckia.

Og þo Eingla Flockureñ fagur, Flecklaus være og Gude þeckur, Reide DRottens byſna braada, Bored ei gat nie Synda Hatur.

Gollded fyrer giordar Skullder, Fraa Gloodum frelſad Vijtes Piooder, Fært ſo iñ i Fridarens Porteñ, Frij og kvitt af Dioſla Pytte.

 Soneñ

Sonen̄ fin̄a Systur vænar, Siidan̄ aptur fyrtar Kviida, Liitelaatar bidia Boota, Ban̄settar fyrer Giørder Man̄a.

Hæsta Kraptar HErran̄ trauste, Hreine Fødursins Geislen̄ eine, Upphaf ei nie Enda hefur, Hvorn allar Skiepnur DRotten̄ kalla.

Pu sagder oss Raad þad hafa hugdunst, Hrelldum Man̄e Boot ad kan̄a, Riettlaatur ad Einhvor ætte, Alla Men̄ til Liifs ad kalla.

En̄ nu meigum øngvan̄ fin̄a, Vppe og nidre i Heime midium, Pan̄ er Synder klaara kun̄e, Kvitta Liid og Bæner hitta.

Kom til Hiaalpar kraunkum Heime, Krapte þiinum fer alldrei aptur, Klaar ertu af Synda Saure, Sæta DRDed DRotten̄s mæta.

Fullar Bætur ein̄ med øllu, Yta fyrer giørvøll Lyte, Greida kantu gløgt til Fridar, Goodum Fødur aumar Piooder.

Heyrde Bæner HErran̄ dyre, Hædsta Fødurs Sonuren̄ ædste, Systra Fiogra saa er sær leysta, Siina Men̄ wr Viites Piinu.

Føgnud siidan̄ færer megnan̄, Fagre Raust er øllum hagar, Adam hliider Efa bæde, Eingla þar med giørvallt Meinge.

Einaste eg seigunst SDNur, San̄a Fødurs Himna Ran̄a, Riettlaatur ad Raun og Mætte, Riikum Gude i Vegsemd liikur.

Klædast skal eg Hollde aa Haudre, Hreinu Meyar siaalfur einu, Fara siidan̄ fws i Dauda, Frelsa Men̄ wr Diosla Helse.

Bæde skal eg bliidka Fødur, Og bæta fyrer giørvøll Lyte, Brioota Dyr aa Benia Viite, Binda Diøsla allar Mynder.

Man̄en̄ frelsa wr Myrkra In̄e, Mædu fraa og Sorgum bæde, Ad life siidan̄ Alldur og Æfe, Einglum liikur i Himnariike.

Epter þetta wt um̄ Lopted, Omur flygur af søgdum Doome, Gleden̄ vex um̄ Himen og Haudur, Af Harme eingen̄ meir sier barmar.

Syngia Fuglar ott um̄ Einge, Eikur dansa Skoog-Dyr leika, Fagnar wt af fremsta Megne, Fiska liika giørvallt Hyske.

Allra mest i Himna Høllu, Helgar Sveiter Eingla teitar, Syngia spila sætum Tunaum, Sonarins Raader Man̄e tiaadar.

Rekur siidan̄ eins og aadur, Ærusnaudan̄ Dioful i Nauder, Michael af Megne þreku, Maattugur wr hæstu Gaattum.

Hiooner̄ skiott med bliidar Bæner, Bæde lutu Meinagræder, Lofudu han̄ um̄ alla Æfe, Vndan̄ frelsud Viitis Funde.

Heygdest opt af beisku Bragde, Blindar þegar ad litu Synder, In̄komnar til allra Man̄a, Af einu þeirra Glæpa Meine.

Virtu fyrer sier Synder svartar, Saarar Nauder Piisl og Dauda, Er liida villde Lausnaren̄ goode, Lyta øngvum spilltur Bytum.

Giørdu

Giordu Boot af Megne mæta, Moote Glæpum stoodu liootum, Heite trwdu HErrans sæta, Hiedañ fooru so med Glede.

Stoor var Hrygdeñ Huggun hærre, Hvad kañ oss nu Meined skada, Christo ef vier kuñum treysta, Er kvittade Lyd wr Diofla Pytte.

Speigell saa fyrer allra Augum, Ætte ad standa i Hiarta rættur, Hvorsu ad stoodu Hondum bæde, Hiooneñ bundeñ Guds fyrer Troone.

Heidur sie þier Lausnareñ Lyda, Sem lydur ecke ad Kvaler bijdum, Bydur helldur Guds Son goode, Goodur øllum Himna Slooder.

Hollded Meyar verda villde, Villder ecke ad nockur skyllde, Skylldugur eda hryggvo hallde, Halldeñ nieir i Pwkans Vallde.

Bardur særdur Saarum stirdum, Sundur undeñ Blooded dunde, Raudur vijda Grædareñ goode, Good var Pioodum Rodan mooda.

Oss til Vijsu alla hresser, Andarband ei Lydum grande, Leider sijdañ Lyd til Giæda, Lætur sætar mæta Bætur.

Fagne Himen fagne Geimar, Fagne Vinda allar Mynder, Fagne Dagur Fagne Skoogar, Fagne Noott af øllum Prootte.

Fagne Sooleñ fagne Hylur, Fagne Dyr med Lund so hyra, Fagne Meñ og fagne Kviñur, Fagne allt so Lofed ei þagne.

Illar fordunst allar Giorder, Illañ laatum ei Sathan spilla, Illum Laumum øllum beiner, Illur Kaude aa millum Nauda.

Goodum Hiortum Guds til Æru, Gooder Meñ ei mooder kieñest, Gooder synge glødum Tungum, Goodfws ætijd Lof um̃ Stræte.

Um̃ Synder og Osooma þessa Heims, Gømul Kvæde.

HVad mun Verollldeñ vilia, Hun vellterst um̃ so fast, Og heñar Hiooled snyr, Skiepnañ tekur ad skilia, Skapleg Setning brast, Og gamlañ Farveg fyr, Hamingiañ vellter Hioole nidur til Jardar, Haafur eru til einskes Vansa spardar, Eñ legst i Speñing Londeñ Gots og Gardar, Eñ þad aktast midur sem meira vardar..

Þwnger þesse Plaaga, Sem þytur i vort Land, Og saart er ad seigia fraa, Millum Frænda og Maaga, Magnast Heipt og Grand, Klagar hvor mest er maa, A vorum Døgum er Verolld aa hordu Reike, Riett er ei Vndur þo ad Skiepnañ skeike, Sturlan Heims er ei liett i Leike, Logmaal bindur eñ leyser Peningureñ bleike.

Svara med stiña Staale, Stolltar Meñ fyrer Kriaar, Eñ vernda lijtt med Letur, Þañ hefur meira wr Maale, Mañastyrkeñ saar, Og Brokeñ bryniar betur, Hiaalmur Pansare, Plassa og skygdur Skioome, Skwfar Løgum, og Riette burt wr Doome, ad slaa og stijnga, þiker nu Fremd og Froome, Fied er Booteñ, Fridur, Saat og Soome.

Hiñ sem Peningeñ plæger, Plockan øll er tom, Med Okur og Raaneñ raung,

Hvørium

Hvorium Præluum þæger, Þorf er jøfn og som, Bæde bræd'og laung, Peningur veiter Vølld, Eñ mijnkar Næder, Verda marger dugandis Meñ forsmæder, Svikner bæde sookter heim og hrimder, Siñ mun hvor þa Rietteñ standa bæder.

Hvort skal Lydureñ lwta, Løgeñ kañ eingeñ fæ, Nema Baugum bijte til, Tekst iñ Tollur og Mwta, Taka þeir Klausu þa, Sem hinum er hellst i Vil, Vesøl og snaud er Verølld af þessu Klandre, Vellden̄ efla Flockadrætt i Lande, Harka-Mæleñ hyljast Molld og Sande, Hamingiañ bañar ad þetta Ohoof stande.

Hvad er nu Heime verra, Hañ er misjafnt dæll, Og velltur æ Horne hallur, Mwtañ er Mañsins Herra, Eñ mun hañ heñar Præll, So fer Sigureñ allur, Hañ hrekst og vaker og veslast i sitt Hiarta, Hañ verdur ad leysa marga myrkva Parta, Þar skygger yfer hañs Skilnings Liooſed biarta, Eg seige med øllu sijdur eñ ecke skarta.

Hvad er ad Fienu feingnu, Fyrst þad kiemur Heim, I rwmañ Rijkisgard, Þad gleimer Are geingnu, Hañ greip fyrer Tveimur og Tveim, Snaudur af Sælu vard, Hañ giører sig rijkañ rwssar dreckur og byter, Eñ Rijkismañ vid Lijtelmagnañ kyter, Kotungur epter Kwm og Saudum sijter, Siælf Nætturañ þeñañ Lifnad lyter.

Þegar hañ veiter Veislur, Vinur er margur i noog, Þott være eingeñ ædur, Stodar þa Boon og Beidslur, Eñ ber þo upp lijteñ Ploog, Nema fyrer Skulldum skrædur, Falle nockud Hamingiu Bañ til Handa, Helldur sie eg þa Vinena fiærre standa, Er hañ þa epter eiñ i Søkum og Vanda, Æred morgum sie eg þañ Vodañ granda.

So er ægiørn Augu, Audugs Mañs og Briooſt, Sem grimt Helvijtis Gin, Dofeñ sem Druckeñ i Laugu, Þau draga til leynt og liooſt, Aud siñ ædsta Vin, Æ þess helldur sem hefur hañ Gooſsed meira, Heit Agirneñ þyster æ eñ fleira, Lijkt sem Siæfar Sandur og sprungeñ Leira, Sie eg ei nær ad hønum mun illa eyra.

Saar er þesse Þorste, Sem þreynger Rijkis Folk, Þad girnest Fætæks Fie, Þeir eiga einatt Koste, Aul eda Vijn sem Miook, Stødve stundar-Hlie, Siñe giøra þeir Sæalu wt ad voga, Svarligt være edru Fie ad looga, Þo ad hañ svelge Siooeñ og Lond sem Skooga, Sijdur eñ ædur hefur hañ Peninga nooga.

Dregst med þessu Drafle, Dygd æ añañ Hætt, Og Sidaña Setning øll, Størf og stundlegur Afle, Stytter Dageñ sem Nætt, So verda þesse Føll, Þad er og skiott ad skiekeñ mun Vindur wr Ædum, Og Narreñ kalldur numeñ wr føgrum Klædum, Valldt sviptur og Veralldar øllum Giædum, velltur i Grøfena Ata Ormum skiædum.

Hañ velltur Þall af Þalle, Þvi plæger fram̃ um̃ Þorf, Og tapar Trwñe þrætt, Hañ fær Fall af Falle, Fyllande Rængleg Størf, Eñ giørde hid gøoda fætt, Hafande siallda ñ Hiartad Gude til Handa, Hnijgur þvi under Kvøl hins forna Fianda, Þar eru Nauder noogar allra Handa, Nædarlaust mun þetta Heimbod standa.

Su Sæla er sijnum Giædum, Sæde i Þarfer opt, Af vondum Vølldum skødd, Hun snyst fræ snøggvum Klædum, Snarar sier upp i lopt, Og hlioodar hærre Rødd, Þu rijke Burgeis bw þig Vopnum goodum, Og buga þañ Fianda sem steyper yfer þig

Gloodum

Gloodum, Gief til Hiaalpar Gull og Silfur wr Sioodum, Pu grottader meira, Par vid Fordum stoodum.

Hvad er nu gott til Greina, Hañ greip vid oflga Hond, J þessare Sturlan staddur, Hañ giorer med Glæpe eina, Giædalausa Aund, Pa hañ er Kvalarans kvaddur, Kraf-ed er Skyn fyrer Skeikan Hugarins Orda, Skielfur Himen og Heimur aa millum Sporda, Stydur þa hvorke Stod nie nockur Skorda, Stadur er eingeñ leyndur ad meige sier forda.

Vart mun Verndar greida, Vijn og Bioor sem Mallt, Pad Aura Eydslu velldur, A Pijnge þvi enu breida, Preytt er Logmaal allt, Pad Himna Kongureñ helldur, Saa-la Kotungs kiærer epter sijnu, Kwgadur misser Fiaar med Holldsins Pijnu, Pu goode Hofmañ giæt ad Raade þijnu, Og geym vel þess þig snertur i Kvæde mijnu.

Pu ert aa þessu Roote, Med þvilijkt Lijf og Saal, Sem skilur vid Heimeñ hier, Pu ert ei gior af Grioote, Pu gietur ei klædst med Staal, Pu flytur ei Fie med þier, Tak þier Vara þvi Tijme er aptur ad venda, Trwna ber þier fram i Veigeñ ad senda, JEsus Christus laate oss Lucku henda, Lijfed gott og laangt, Eñ bestañ Enda.

Añar Heims Osoome Gamall.

Hygg eg helldur Seggium, Hroodur dyrañ ad skyra, Giort af Gledeñar Portum, Grundvolleñ med ollu, Hlijde Pegnar þyder, Pagnar Bañ skal magna, Fyrer Olld verdur Erfitt Skaallde, Jtrer Bland ad vanda.

Hygg eg hart mun brugga, Heimur um Atter heima, Vallt er Virdum stolltum, Veralldar-Hiool under Soolu, Pad hyggur margur ad morgum, Mune Lijf eilijft hlijfa, Aund hefur adrar Mynder, Og er þad Taal fyrer Saalu.

Hygg eg Heimsins Skugga, Hiegoomlegastañ Blooma, Mest þvi ad margañ lyster, Mañ aa Eigner añars, Viller Virda stollta, Vijsa Bloom i Lijfe, Lyte er Logeñ ad briota, Pvi lijtt er bætt sem ætte.

Hygg eg hvad mun styggia, Hamingiañ hrein med Greinum, Pioodar hær sem geyma, Ad Parslausu Starfe, Bæde Bloot og Eidar, Beida oss til Reide, Droott med Elsku ætte, Ord og Verk ill fordast.

Hygg eg hvad mune brugga, Ad hrygg Naatturañ styggest, Vid Lydakind i Lande, Med lioota Drambe og Bloote, Sañlega Sidunum spilla, Soomalauser Hordomar, Ausund med Opsa Syndum, Yfergeingur so leinge.

Hygg eg ad Heimskañ egge, Hreckiafull og blecker, Pañ sem Aurum vill uña, Og æ jafnañ Fie safna, Volldeñ skipa med Skylldu, Ad skule Mañkindeñ blindud, Pioona þeim er pijner, Præll naudugur Aude.

Hygg eg ad laagt mune leggia, Lagaña Proof wr Hoofe, Mest þvi ad margañ lyster, A myndalausar Synder, Af illum Ausundar Sulle, Eñ mun taka ad breña, Fyllest Frænda aa mille, Fiaar-Ploogur med Roogie.

Hygg eg Tigneñ Tyggia, Traud vilie fordast Dauda, Dul giorer driugt ad hylia,

Fyrer Drottum þarflegañ Otta, Rijkes Foolked reikar, Ranga Vegu og langa; Postañ þvijngar Briosted, Prwted til Fiaar og Mwtu.

Hygg eg ad seint mune Seggium, Synk Agyrndeñ mijnka, Vex af vondre Hux⸗an, Vansemd med Illendum, Sveiter sijdañ slijta, Saatt med Flocka⸗Draattum, Hvor vill heita Herra, Og hallda Aud med Vallde.

Hygg eg ad drupnis dreggia, Dreifendur saman hende, Aud og allskyns Giæde, Aulld su er styrer Volldum; Helldur mun hlioota ad giallda, Hiñ sem Fied a miña, Opt lætur Aurum svipttur, wte naudugur Mwtu:

Hygg eg hiñ rijke ruglar, Reckur sa Agyrnd blecker, J sundur Løgum i Lande, eñ Lijtel magneñ þagnar, Vijda ad Kotungur kvijder, Kañ ei ad fordast añad, wte skulu Lyder laata, Lijtt holla Giof Tolla.

Hygg eg ad Gladnings gliggve, Graadugur fieck med Raadum, Af frijdum faxtæks Aude, Fleina Hnecker fyrer ecke, Allt þiker Aude af stolltum, Oslijted fleyer Rijta, Fiñur þvi flestum Moñum, Fleire Saker og meire.

Siaadu Sooma beider, Siaa þu Pening a Lade, Siaa þu saddur af Aude, siaa þu a hvad muntraada, Siaa þu hvad soomer goodum, Siaa þu hvad legst til Raada, Siaa þu þig sigrar Daude, Siaa þu a Naudsyn braada.

Siaa þu ad Luckañ leider, a lossæmeleg Dæme, Pañ hiñ kvitta kiæner, Um̃ kyndugar Flærder Synda, Ad eiga ei Aura nooga, Eda biart Gull med Skarte, hlytur sa Heimeñ betra, Sem hafnar þessu jafnañ.

Siaa þu ad loks mun lijda, Lijfs hæfeleg Æfe, Stutt eñ Hel mun hitta, Halur snaudur fra Aude, Hverfur eñ adrer erfa, Allt fer um̃ Mañeñ þañeñ, Pa Holld er huled Molldu, Hirder eingeñ um̃ stirdañ:

Siaa þu Baugabeider, Hvad braatt Ritningeñ vottar, Af Molldu ert Skyser skiallda, Skal þier giord Vist i Jordu, Sem Gudspialled giorla, Greiner slijkt vid hreina, Eñ vor er Vansemd meire, Sem vilium slijkt ei skilia.

Siaa þu a Braut so breida, Beint stendur good fyrer Pioodum, Ottast ognar DRotteñ, Og skil þu æ hañs Vilia, hañ mun hiaalpa Moñum, Hañ hefur Valld um̃ Allder, Bidie hañ Bragnar frooder, Sem best kuña Myskunar.

Siaa þu ad Saaleñ hrædest, Siwk hun skilst vid Bwkeñ, Hun fiñur fyrre Grañ, Fletta Osund med Riette, þeir hallda Skatt med Skylldu, Er skipar Alvalldur ad giallda, Pier edur misser meira, Madur Plycktugur ad Lycktum.

Siaa þu Madur hvad meider, Mañ sins Aund i Bøndum, Vanrækt Visku spektar, Verk ill og Heims Villa, Bræde og Bølvan keider, Bloot med Ordum liootum, Reide Roogur og Eidar, Raangt Vañ og margt añad.

Siaa þu ad saart mun kvijda, Saal þa dreyst ad Baale, Vonder Vist fyrer Hondvm, Og vijs Pijn su ei dvijnar, Ven er ad vijst ei fynest, Valld med Sveina hallde, Dreingur ens Oguda er einge, Dyggver Meñ ad þvi hygge.

Siaa

Siaa þu ad Sidunum hlyda, Hin sæmelegustu Dæme, Heittu ad heidra DRottenn, Og hafna Drambe jafnann, reyn ad rækia Bæner, Rædu gooda og Polenmæde, Hygg eg ad Heims Skugge, Harla blijdur skiott lijde.

Siaa þu vid saarann Dauda, Sialfur mun Bwkurenn skialfa, Aundenn mun vid Ynde, Ovilliande skilia, Burt er Bloom med Skarte, Blood er kallt a Pioodum, Pvi lijtast mier Lytenn, Lioot med ongvum Bootum.

Siaa þu ad Alldar eyder, Almaattugur Gud DRottenn, J Dyrd med Daasemd skyrda, Dvijnar ecke ad skijna, Pvi lyster þitt Lostum, Lijf jafnann ad safna? Hygg ad i skomum Skugga, Skraadar eilijfar Naader.

Siaa þu hvad heimskum hæfer, Hier giaalfraar ad þier siaalfum, Pu vinnur þad veistu þannad, Verk lioot Gude a moote, Synder Saalu granda, Sem safnad hefur þu jafnann, Sækia ad siaalfs þijns Klæker, og svijvirda þig stirdann.

Siaa þu a Lostu leida, Sem Lijfed vilia fordrijfa, Margt kvelur nieir enn eg or.., Mannsins Saal i Baale, Pa villda eg vid Vellde, Vel kvittur meiga hitta, DRottenn þann sem Drotter, Med Dyrd Kraptanna er skapte.

Lijda Lijffins Tijder, Lijdur Heimur heima, Lijdur Laan med Aude, Lijdur Hamingiann blijda, Lijdur Lysting Piooda, Lijdur Bloom af froonum, Lijdur þo laangt sie ad bijda, Lijdur so flest umm sijder.

Þetta Kvæde kallast Heims Osoonie.

med Hioongsinu Lage.

MOrg er Mannsins Pijna, Meigum vier lijta a þad, Hvør umm Hagena sijna, Hugse og geyme ad, Hvørsu ad saarleg Synda Myrkur, Angraa Mann a allann Haatt, Po alldrei sie hann so styrkur.

Heimur og Holldsins Vande, Hefur so margann villt, Þridie er ohreirn Ande, Sem ollu gietur spillt, Jller Kaupmenn erum vier þa, Ef vier flyum Fodur vorn Christ, Enn fodmum þessa þriaa.

Heimurenn hefur til bæde, Heidur og Peninga Lof, Margfolld Mektar Giæde, Og Metord framm umm Hoof, So er hann stolltur stoor og rijkur, Ei vill honum nægiast þad, Ad nockur sie honum lijkur.

Hier med fylger Heime, Hofdingskapur og Spekt, Metnast margur af Seime, Og merkelegre Slekt, So eru teknar Tijgner þær, Forsed æ med Firdum vex, Og ser so ollum nær.

Vagsa Vited og Mætter, Pa Volldenn kunna ad faa, Pad eru Heimsins Hætter, Ad hoggva stijnga og slaa, Dramb og Fors og Deilann ill, Pa skal marka Mannenn hvørn, Pa maa hann þad hann vill.

Enn þegar ad bregdur af Blijdu, Og berst fraa Gledenne wt, Hann kveinar sier med Kvijdu, Og kvelst i Angre og Swt, Hann færer þann Veg sijna Aund, Pegar er uppe Opsenn geystur, Pa allvel geingur i Hond.

Hollded hefur ſo marga, Hrygdarfulla Grein, Traudt maa Bwknum biarga, Þvi Booteñ finſt ei nein, Reide-Kyn ad Rietteñ felur, Ofmetnadur og Auſundeñ ſwl, Iñ-añ Brioóſted kvelur.

Lockar ſig til Loſta, Eñ Lijfed fær af Skam̃, Þar ſkal Kapps um̃ koſta, Ad koma þvi ollu fram̃, Bwkureñ er galeñ og gladdur, Hañ vekur þar allañ Viliañ til, Eñ verdur þo alldrei Saddur.

Hart maa Hollde heſna, Þad hefur ſo margt til Bols, Lete med laanga Svefna, Lyſting Matar og Ols, Þa hañ gledur ſiñ graadugañ Kvid, Piker þa jafnt ſem Aundeñ aum, Einſkis þurfe vid.

Allt hvad Bwkureñ beider, Þa brekar hid kraanka Holld, So til Lykta leider, Og lijdur þadañ i Molld, Ei er fridt ad faaſt vid þañ, Ovin ſiñ þañ eirna er meſtur, Og alld-rei ſkilſt vid hañ.

Fer med Fiolda Sveita, Fiandeñ aarla og ſijd, Helldur er þwngt ad þreyta, Vid þeſſa alla Strijd, Vndañ fær þo alldrei naad, Nema Guddoomureñ Giæſkufullur, Giefe til Hiaalpar-Raad.

Ovin allra Daada, Illſku Orma Megn, Bryniar þeſſa baada, Og beriaſt oſs i gie-gn, Þvi maa hvor ſem þydeſt Heim, Naalega hvorke Noott nie Dag, I Naadum vera fyrer þeim.

Kvaler og kynſtra Sootter, Kreinkia Mañſins Lijf, Og ymſar drucknar Drootter, Og dreifaſt ſumer i Kijf, Þar med dopur Daudans Hond, Kiemur til Mañs og kall-ar haatt, Og krefur af Bwknum Aund.

Epter Lijfed lioota, Legſt i Synda Drafl, Kiemur til Skiemtan ſkioota, Og ſkilur fraa Bwknum Afl, Heſndeñ er ſo harla braad, Hañ velteſt um̃ med Veslingsſkap, Og veit ſitt ecke Raad.

Hvad ſkal gots eda Geinge, Griper og margſkyns Audur, Maaled ſniallt og Meinge, Þa Madureñ liggur daudur, Aſtmeñ gaanga honum aller fraa, Er hañ þa ſiaalfur ſett-ur i Jord, Eñ Saaleñ fer ſem maa.

Eitt maa Ovallt heita, Sem alldrei verdur aa Bil, Þaangad er Lids ad leita, Sem Lijkneñ oll er til, Kriwpum ad Footum Kongeþeim, Sem bæde er merkur mijkell og ſterkur, Maria fædde i Heim.

Þetta er Eitt Kvæde um̃ Synder og adra Oſidu

þeſſa Heims, Ny Wijſa, Med Liliu Lag.

NUllum Heime Otrw ſpiller, Allur nær er komeñ ad Falle, Yſte Doomur HErr-ans hæſta, I Hendur fer og Veralldar Ende.

Ræd eg þad af þvi ſem ſpaade, Þegar aadur eñ foor af Laade, Chriſtur uppa Himeneñ hæſta, Og um̃ Heims Enda þetta kiende.

Naalega mun aa villtum Veige, Wijda gaanga marger um̃ ſijder, Leſter og Skom̃er um̃ Koll mun kaſta, Kurt og Æru þo nockur være.

Gíorvallt

Giorvallt þad sem Guds Son tiade, Greinelega hier i einu, A Islande þo ecke fynd- um, Añara vidliik Dæmeñ Maña.

Hvar skal Upphaf Viisu vera, Veit eg eitt ef þarf ad leita, Efned sio-nog under ad stofna, Allstadar fiñ eg Viisu miñe.

Guds Ord fyrst vier geymum næsta, Gleymskulega þvi erum heimsker, Ongvañ tekur epter ad langa, Andar-Braude at moote Dauda.

Aungvañ þyrster aungvañ hwngrar, Ongvañ þrytur hvad vill nyta, Eingeñ harm- ar, Eingeñ þyrmer, Eingeñ Striid Guds vegna lijdur.

Poste Andar er og Lysting, Epter Fædu sem nu umræde, Og þeir i Anda ollum Stundum, Eru Volader og Otsookn þola.

Pær eru Dygder og Þusund fleire, Pandar wt af voru Lande, Eñ i Stadeñ hiñ Vrusnaude, Ovandeñ med Synda Grande.

Være Þijng þo villdum ei gaanga, Vilinger Orded Guds ad skilia, Meira er þad ad marger troda, Þañ mæta Fiesiood under Fætur.

Og af þvi vier erum so baagier, Ad ecke viliumi hid Gooda þeckiast, Þvi fyllun st upp af Osid ollum, Og añad ei girnunst nema bañad.

Skeytande ei hvad Skapareñ lætur, Skyra þraitt um allar Atter, Einum Gude ecke þioonum, Eñ Naunganum verdum þwnger.

Reckar ongver reider stockve, Þo ræde eg faatt um Heimsins Vede, Froomum Moñ- um þyl eg ei þeñañ, Þaatt, Eñ Sneid sie þeirra ed reidast.

Hvadañ er su Hefnd og Reide, Hatur og Praatt med Flockadraattum, Sem Lijf og Vru añars kefur, Fyrer ongva Sok edur litla laungum.

Hvadañ er Reittarraaned skiæda, Rædur Pootte og Maña Slottur, Laug eru wte lögd at Hauga, Pa Lyd faatækum Vrskurd smijda.

Hvad skal Moñum hellst i Siñe, Þeir hugsa ei hvad mune seigia, O Rotteñ Log og Doom er sette, Dygd til Lids eñ Skom til Hrygdar.

Hvad mun kieña Holdum þañeñ, Med Hind ad leysa Riett og binda, Lioosar Grein- er laata vera, Log i Dag at Morgun Bogur.

Hier med Gots sem Eign og Odul, Añara draga til sijn Maña, Eñ vita riett fyrer Vijrum Drottne, Dauda vert er moote ad nauda.

Eidur at Saalu sar er falleñ, Med soñu ad hiaalpa ollum Moñum, Mun hañs verda Giætur giordar, Og gard i Vanda hvorium stande.

Lausbeisläder svalla um Syslur, Saurlijfis Meñ og kuñer ad Pyse, Hofudlausum hiaalpa fwser, Hiaalparlausra Biorg wtausa.

Þvi vara Synder og vestu Hneyxle, Vill hvor Sidum goodum spilla, Otrw skapur undra Glæper, Alit raangt i moote Vite.

Ausund bæde og Agirnd stundum, Oped Raan at añars Laane, Horuñar Vem hi- er med Bloodskamer, Haadgiorn Lygd at mille Bygda.

Og hvad añad er um̃ kañ ræda, Ætijd vafed med Rangglæte, Lijferne vort og Laat vor Hoofe, Og Lyteñ mørg ſem vid oſs hnytum.

Allt er þetta af eiñe ſprotted, Adal=Root med Grooda liootum, Uppruneñ er allra samañ, Eiñ ſem ádur eg fyrr um̃ ſkrade.

Um̃ Ord þvi DRottens ecke hirdum, Og añad helldur eñ Lijfsbraut ſaña, Fara Lyſter fyrer þvi køſtunſt, J Forræde vidlijk ſnaud af Giædum.

Þad klagar hvør med hryggvum Huga, Hiørd ſem geymer Guds á Jørdu, Kvijda vid þeirre Kvøl og Voda, Ad Klæke Synda fleſter rækia.

Þar hafa Skallđeñ ſkyr med Snilldum, Skiællega byriad um̃ ad mæla, Ad lockad giæte Lyd fraa Hreckium, Og leitt til Chriſts med Afbrags Liſtum.

Fyrr og ſijd hafa Foolke boded, Fornum Glæpum vid ad ſporna, Þviad Laun i Helme hinum, Hvør fynde fyrer Dygd og Synder.

Stofn er þetta eiñ og Efne, Allra Kvæda er vorer Brædur, Driwgum hafa dicktad frægust, Og diarfer vered i ſijnu Starfe.

Helms Oſoome er hiedañ komeñ, Hugvekia þar Efned tekur, Naudbogeñ og øll hin øñur, Eru af Bruñe þeſſum ruñeñ.

Berlegana koma vid Rauneñ, Med Chriſti Ordum vilia forda, Jllum Voda og Andarſpiøllum, Yfer Agalauſa ei Fiødur draga.

Aungver vilia Amiñingum, Adgiæta nie Kieñing mætre, Sem þad være Svefn og Órar, Er ſañaſt Preſtmeñ øllum kieña.

Gagn oſs hugdeſt giøra þeſs vegna, Og goodum Møñum villde biooda, Byſkup vor med Raade røſkvu, Ritning prenta liet til Mentar.

Ad þar mætte aller hitta, Orded Guds ſem gaf oſs Fordum, Fieſiood þañ ad fleſter kyñe, Fiña liet þvi Bibliu viña.

Samt er þetta Uggur og Otte, Ogn og Strijd hiaa Sveitum Lyda, Sem hugga ætte Hiartad gløggvaſt, Og hrinda burtu Girndum Synda.

Þacka laataſt lijtt edur ecke, Þo Leid þeim hier med villde greida, Adrer upp med Aufund og Reide, Og Ulbwd ſtøckva þeige prwder.

Villtu (ſeigia þeir) vera ſtølltur, Og vanda Prentverk hier i Lande, Þrifunſt aadur eñ þijnar hoofuſt, Þarfa Bækur og Fiølde Starfa.

Eiga villtu æred ſlægur, Añars Lof ſem þier er bañad, Utleggingar añara laungum, Under villtu leggia um̃ Stunder.

Agirne villt ei vid ſporna, Aude ſafna og Gulle raudu, Prentverk Fiaarens Þloogs þier orkar, So Þwngur af Dolum verde þwngur.

Þockena ſlijka af Þiood og Reckum, Fyrer þeſſa ſijna millda Bleſſan, DRotteñ fær eñ añad ætte, Ad oſs ſaa er hieck á Kroſſe.

Þetta er Lof ſem Gude giefum, Fyrer Gudſpioll klaar á vorum Arum, Og Þioonar Ordſins þeir oſs ſijna, Þad Saal næra eda kuñe ſæra.

Aungvø

Aungvø launum odru eñ Smaaner, Og Ofriootande Synder DRottne, Endurgiolldum og Ovillder, Ovænt Haad fyrer slijkar Naader.

Par med Ordsins ædste Hirder, Jñsettur ad gaa ens rietta, Og Med-Brædur marger adrer, Maña flestra Styriolld kaña.

Vill samt ecke Verknad halla, Nie vijkia fraa Tiltæke slijku, Bodord DRotteñs ber fyrer Lyde, Byskup riett med Dygd og Visku.

Ad Privotar aller þeir sem laata, Petta gleymt sem i Bibliu sette, Vm̃ Orded Guds sem ecke hirda, Og aungvu nyter gioraſt laungum.

Ad Meñ þesser meige vorkyñaſt, Par maalad siaa þeir Vijtis Baaled, Blinder siñe baka Aundu, Byskup sette Maalverk þetta.

Petta seiger ad þeim skule votta, Pyngsle sijn i Vijtis Pijnu, Sem ei hrædast Eymd nie Voda, Og ana fram̃ i liootum Vana.

Heyrdu Madur hvad vill verda, Heyrdu Synd sem vid þig reyrder, Heyrdu Lasta hladeñ Byrde, Hladeñ Eymd eñ Ydran gleymder.

Hygg og siaa þar Hrund og Seggur, Hygg og siaa hvar Pwkeñ bygger, Hygg og graat med Hrædslu og Vgga, Hygg og vit hvad fyrer þier liggur.

Vtañ ad Gude aptur leiter, Æper og syter þijna Glæpe, Pu hrapar vijst i Helvijte oped, Og hitter Lagsmeñ i þeim Pitte.

Eilijft Baal med bysna Kvølum, Breñer og steiker Flockeñ þeñañ, Og hier med sem meire er Vndur, Mesta Frost med hordum Kostum.

Friooſa og stikna eñ faa ei sloknad, Friooſa i Baale fyrer utañ Liooſed, Liooſe aa moote Lijfsins risu, Fyrer Liooſed villdu Myrkred kiooſa.

Kvelur þa Elldur og kynstra Fyla, Kvelur eñ lifa þo i Hele, Olykt slijk er af Elldsins Kveikiu, Og meinfullum Breñesteine.

Hoggur Ormur Aund og naggar, Alldrei slijtur Pijnu Vijtis, Kremia Dioflar Kropp med Hrem̃um, Kreista, Pryste, Hrista og Nijsta.

J moote Naatturu hvør eiñ Hlutur, Hier skal þæfa um̃ Alldur og Æfe, Andstygdarleg allra Hegdan, Ein mieg pijner og velldur Meinum.

Blinder siaa þar blindañ Fiandañ, Blindader mest af Skom̃ og Syndum, Arar i Kvølum ad þeim skiælast, Illwdleiger til Sambwda.

Fyrsta er þad Faared og sijsta, Fyrsta mest og allra vesta, Guds Auglitis naa ei niootta, Naumlega komnar Saaler aumar.

Hrædast smæder Haad og Dauda, Hriader lijda bræda Kvijdu, Skiædum Voda Neydeñ naade, Neydeñ faarda sneyder Daadum.

Oseigianleg Ogn og Bage, Otteñ stoor hia nedstu Droottum, J Skom̃ og Sneypu skrækia og hroopa Skrockeñ hwngrar eñ þyrster Tungu.

Tijme er ei ad iñe Tunga, Tañagnyst og fleira añad, Sem lijda eiga med Pijnu og Plaagu, J Pwkans Elldeñ þa fram̃ sellder:

Hvør

Hver þeim Voda og Kvølum kvijder, Kieña vill ei Staden̄ þeñañ, Eitt er Raad hañ giefe sig Gude, Og giegne hañs Bodum epter Megne.

Elske hañ af Hiartans Gruñe, Ord hañs heiløg alldrei fordest, Hallde þau i hæsta gillde, Hefie og prijse med Lofvijsum.

Oss gief Christe ad ei þijn missum, Oss þvo med þijns Dreyrans Fosse, Oss gief Raad og eilijfa Blessan, Oss þu leyster Gud a Krosse.

Ein heidarleg Brwdvijsa Hustru Veralldareñar.

Sijra Sigsws.

HEyr þu Verolld hvad eg tel, Hvorsu sem þier lijkar vel, Einum Gude eg mig fel, Eñ undañ Vallde þijnu, Þu ert Brwdur følsk og fla, føgur og væn ad lijta a, Eñ under nidre grim̄ og gra, J Giedenu byr þad mijnu.

Þu hefur vestañ valed þier, Sem vottar heiløg Ritning hier, Høfdingia þad Hugast mier, Hrakleg er þijn Villa, Hiuskap yckarn losa eg lijtt, Þo læted hafe þid jafnañ blijdt, Afkvæmed er ecke frydt, Og er þier hent ad dylla.

Þu kant svæfa Børneñ blind, Þad blecker marga heimska Kind, A þijnum Hlioodum þiker Hind, Þo þad vestu giegne, Þijnum Børnum þiker best, Þegar þau hafa Svefneñ fest, Sem leingst a goodu ad læta Frest, Og lifa i Holldsins Megne.

Afmor þijnum er so vart, Med epterlæte Gull og Skart, Þad þryckist iñ i Hiartad hart, So hvørge næer ad skeika, Hier til heyrer Ramb og Raan, Med Rijkdoom þeim sem kallast Laan, A Fatæka so fellur Smaan, Eñ fæer a moote leika.

Þu ætter fyrr so froomañ Mañ, Og forsæ þig med goodañ sañ, Faarlega þu forriedst hañ, Og fletter hañ sijnu Lijfe, Añar sa þig sijdañ fieck, Sathan nefne eg þeñañ Reck, Fullañ hafde hañ Flærdar Seck, Og færde sijnu Vijfe.

Um̄ wtvallda eg iña vil, Erfdeñ þo þeim heyre til, Longum fa þeir lijtel Skil, Og lifa med Stiwpu siñe, Veralldar Ætteñ kiæn og kæt, Kyndugleg med hvørskyns læt, Børnunum Lioossins bruggar Græt, Og byrger laungum iñe.

Svei þier Verolld sollteñ Aurn, Satt sær eingeñ þijna Gørn, Eñ þo svelger Aud og Børn, Alldrei kañ þier nægia, Jeted hefur þu Jarda Gooss, Ad Jomfru ecke vante Ross, Þo aller tijne i toomañ Foss, Trautt mun Hungred lægia.

Hækelega svijkur swr, Samdræattur og Lodnu Bwr, Þeir hrutu lijka Heime wr, Sem høfdu Dagana gooda, Aud og Jarder ad sier droo, Ogudlegur mørgum þo, Længgiædlega um̄ Lijfed bioo, Med lista megned frooda.

Mæa þad kallast makleg Þijn, Mam̄on leikur Þrælum sijn, Eñ þeim gediast gott sem Vijn, Ginter meiga þeir heita, Bogeñ i Hrygg eñ Bæklud Hond, Bolgeñ Foot eñ hrickter Aund, Um̄hyggiañ og Ýoneñ vond, A þa giørde ad leita:

Hverfur Loñ eñ trosnar Hær, A tignar Hollded falla Sær, Augana raudur og Andlits blær, Þo a nockud bære, Asaka þarf eingeñ lijkt, Af Orde DRottens fæ þeir slijkt, Þad sækia ei so Segger rijkt, Þeir siæ sier ecke Fære.

Eñ Fatækañ þu siña skalltt, Sem flestar allar Skullder gallt, Hlaut ad lijda heitt og kallt, Og hvørn Dag nockud viña, Þesser hallda hraustre Lund, Og Heilsu fram i Dauda Stund, Fæda upp Born eñ fostra Sprund, Og fara til Náda siña.

Giør so vel hiñ gøfuge Mañ, Gief þu fra þier Mamon þañ, Sem Lyde alldrei lækna kañ, Þa lijdur Aundeñ heita, Tak a moote traustañ Ford, Og Trwnad legg a DRottens Ord, Hefur þa Sααleñ soddañ Bord, Sem sialfur kañ Gud veita.

Kvæde uñ þad hvørsu ad Luckañ misfellur Mañkyndunum, Sijra Sigfws.

Nu ma heyra þiodstig þañ, Þad var fyrst eg miñast kañ, J Eymdum lifde margur Mañ, Og maal er ad liñe.

Sumer attu Gotz og Gull, Gilldañ Aud og Hwseñ full, Adrer fundu Frost og Sull, Og feingu hvørge iñe, Undu sier vid Eymd og Swt, Æfeñ þeirra gieck so ut, Og maal.

Sumer baru Sverd a Hlid, Og Sveinstiettena kíepptust vid, eñ adrer ongvañ feingu Frid, Og føldu sig þar iñe, Sijdañ datt a Dyrnar Spioot, Med dααruskap og Hofmañs Hot, Og maal.

Sumer tooku añars Arf, Under sig þa nockur hvarf, Eñ adrer hielldu ei halfum Skarf, Af heillre Eigu siñe, Lidu Swt og Sorger Meñ, Ad sijdustuñe Hwsgangeñ, Og maal.

Sumer høfdu so margt Bw, Ad setia vard i Eyde þriu, Eñ añar hvørke Hund nie Kw, Hafde a Æfe siñe, Kot fieck eingeñ Fielaus Mañ, Foor so upp a Almwgañ, Og Maal.

Sumer uñu sier til Fiaar, Ad setiast under Stietter þriar, Eñ adrer hrøcktust atjan Ar, J allre Goodvilld siñe, Þeirra Ord og þarfleg Raad, Þotte Rijkum mesta Hαad, Og maal.

Sumer baru Silke og Skrwd, Sopudu allt wr Kaupmañs Bwd, Eñ adrer feingu a Hakalls Hwd, Og hielldu a Beining siñe, Ellldureñ undañ Hoofum hraut, Þa Hofmans Foolked reid a braut, Og Maal er ad liñe.

Sumer høfdu soddañ Þrótt, Þeir satu og drucku frañ a Nott, Eñ adrer lααu i Sæng med Soott, Sa var Hasskeñ miñe, Hvar sem nockur datt edur doo, Dααreñ margur ad þvi hloo, Og maal.

Sumer Þrestar hoofust hier, A Hoofgardana olærder, Eñ adrer lietu lijka sier ad liggia a Giæruskiñe, So var broted Brædralag, Bivijsast þad eñ i Dag, Og maal.

Sumer høfdu Sessur og Stool, Silfur og Gull sem lite a Sool, Eñ adrer feingu Ausku-bool, Þo øllu meira viñe, Litlu kostud Klæde fa, Kañ þar eingeñ falla uppa, Og maal er ad liñe.

Sumer gaatu ecke att, Afkvæmed so lifde Natt, Adrer færdu Foolked smaatt, fram a Handbiørg siñe, Rijkis Kveña Kistvrnar, Konu þeim ecke ad Gagne par, Og

 maal

Maal er ad linne.

Eitt Kvædis korn umm Veralldarennar Hofmennsku, og adrar hennar Athafner, Sijra Sigfws.

HOsker Menn sem Heimsins Mekt, Sier hofdu mest til buna, Enn þad þike mier undarlegt, Eru þeir burtu nuna.
Vid Hofdingsskap og Hoopadraatt, Hiartad Mannsins verdur kaatt, horfest nu til Hamingiu braatt, Ad hafa so marga Krwna, Eru þeir.
Voru Menn og vissa eg þad, Volldugleger i mørgum Stad, Hollda fiolldenn hnie þeim ad, Heimurenn og Fortuna, Eru þeir burtu nuna.
Epterlæte opt eg saa, Afreks Mønnum noog i hia, Vandad allt hvad verda ma, Vijslega Kaapann bruna, Eru þeir burtu.
Þeirra List og Laaned allt, Lofadest meir enn þusundfallt, hvad mætte þad verda vallt, Þeir volldu rijka Frwna, Eru þeir burtu.
Tijda holld og Helgestod, Og Hrijngingar fyrer Soolar-rod, Þessu næst enu þungu Bod, Og þeirra en mikla Krwna, Eru þeir burtu nuna.

Jdrunar Vijsur og Amminningar. Lagabrots Vijsur.

HÆstur Gud i Himnarann, Hefur oss Visku setta, Hygge ad þvi hvor ed kann, Honum ad giallda þetta, Og fordast Faar og Pretta, Helldur hef eg sied þad Sijd, Ad setia mig fra Lasta Smijd, Og Synda Lijf ad lietta.
Man eg ei alla mijna Seckt, Mun eg þvi verda ad þeigia, Lifande Gud med Lijfsins Mekt, Laate mig alla seigia, Adur enn eg skal deya, So ganga mætta eg Glæpum fra, Og gyrnast alldrei optar a, Mig til ills ad hneigia.
Faarlega hafa mig Fedgin tvo, Flæmt i burt fra Raadum, Og er sa villtur elskar þau, Og ollum sviptur Daadum, Af Sathans Svika Raadum, Eitur Drekenn dotter hanns, Dregst i Brioosted hvors þess Manns, sem þeim vill þioona baadum.
Milldum Fødur seig eg mijna Sekt, Og mætum Guds Ords Klerkum, Saarlega hefur mig Sathan blekt, Og sviked med Vielum sterkum, Þad jaata eg JEsu merkum, Heilagur Ande hlyttu mier, Hvad eg gloosa nu fyrer þier, Af Lijfs mijns Lastaverkum.
Eg vandest a þegar Vited fieck, Og varla eg mæla kunne, Med Søgur og Kvis ad semia Hveck, Synda Lyse eg unne, Eg spillta Spektar Brunne, Ord og Verk med Aufund og Haad, Eitur bland og falskleg Raad, eg lærda af Lasta Grunne.
Med Are hvøriu Jllskann mier, Eflast took i Briooste, Fyllda eg Lijfsins Flærdum Kier, Faare og Grimdar hriooste, Hatre og Heiptar Pioosté, Gaada eg lijtt umm Gud nie Saal, og girntest allijtt Skripta Maal, Fyrer saaru Synda liooste.
Raan og Stulld og Rostu Verk, Og Raskan helgra Tijda, Lygar med Smaan og Lytenn sterk, mig lyste opt ad smijda, Sa eg a Svalled vijda, Galenn er sa hann gioerer sett eg, Og geingur i burt af riettum Veg, J Fiandans Fiotur hinn strijda.
Losta Girnd med Lijfed liott, Laungum villda eg efna, Hvatte mig su Skiemdenn skioott,

skiott, Ad skillda eg ovænt stefna, Med Lete og langa Svefna, Og girnest þennan Glæpenn a, Giarnann villda eg allt til lia, meir enn eg mætta nefna.

Forneskiur eg framda þratt, Og foor so stunder leinge, Eg dvalda ute umm dockva Nætt, Med Diofulsins rwna streinge, J burt fra ødru Meinge, Eg girntest af þvi Gullasbrw, Hun gaf mier þar til sijna Trw, Mier unne ædre eingenn.

Pa Saurlifnadarins Girndar graad, Giører til Mannsins falla, Funden verda þa Falskleg Raad, Vid Flioodenn miukt ad spialla, Po vel sie komed valla, Pa Vijsenn ad mier vijkia kiært, Pa verdur Lijfed galed og ært, Og blecker med blijdu alla.

Dro eg þad allt med Flærd eg fieck, Af fullrijkum og snaudum, Eg leiddunst fra med Lasta Hveck, Ad lykna DRottens Saudum, Og þeirra þungum Naudum, Veit eg þad ad Syndenn sær, Saalu minne kveiker Fær, Dugda eg allijtt daudum.

Læ eg opt gladur med Lytenn flest, Latur a Fostu og Saungva, Eg kveikta Roog og Reide mest, Og rækte Siduna øngva, Fylltest so Flærdar Slaungva, Og er þess Von fyrer onytt Verk, Ad a mig falle Hefndenn sterk, J Mein og Myrkred þraungva.

Droo eg æ þetta Lijfed lioott, Lyda hvørn eg kunne, Fyllta þenna Flockenn skiott, Færlegum Lostum unne, Eg talade med Tungu og Munne, Optast þad sem ei var gott, Eida og Bloot med Daar og Spott, Eg kveikta af Klwngurs Runne.

Vmmlestur med Lyge og Last, Liet eg mig einatt henda, Ofnøysluna elskade fast, Allt mitt Lijf til Enda, Og ødrum so Illsku kienda, Vafde mig øllum Vømmum þeim, Sem Virda dregur i myrkvann Heim, Og fær mun illann Enda.

A Viel og Lymsku vandest eg, Og vondslegt Vnderferle, Prætu og Reide eg þreytta miøg, Og Prioskufram til Elle, Af hørdu Hugarens Svelle, Med Odygd allre Lostum leynt, Og Lærdum Mønnum sagde seint, Duled i Visku-Velle.

Gallt eg rængt fyrer Gott og Illt, Og glatade riettu Efne, Andar Heilsu allre spillt, Opt i Voku og Svefne, Vijst er Von mier hefne, Mig hafa lockad Lytenn ill, Ad leika þad allt sem Fiandenn vill, Hryggur eg Nauder nefne.

Gladda eg Lijfed enn gleymde Saal, Med grimmum Lasta-Gøllum, Vijtes Arenn vefur þad Taal, Og vill i Daudann føllum, Med Lijkamans Lostum øllum, Bruggar hann sijn bølvud Raad, Og blecker oss fra allre Naad, Hiælp og Heilsu Pøllum.

Visku-Lioosed viller fær, Sem vinnur Oleyfdar Synder, Hann geingur allre Giæsku fra, Giører so illar Mynder, Og skilur vid eilijft Ynde, Hann fellur i þad feikna Bad, Og finnur øngvann verra Stad, Sem svartur Svikarenn kynder.

Fioorar Systur i Svefne fast, Sækia Gisting ad gænga, Pessar auka Lijfsins Last, Ef leyft er inn ad gænga, Og efla allt ed rænga, Edla Dætur JEsu Christ, Oss er betra ad taka i Vist, Og rietta Gøtu ad gænga.

Løgmaal Kyrkiu lagda eg nidur, Og Letra Reglu setta, Lijkamans Girnder liek eg vidur, Enn leit alldrei æ þetta, Lijfsins Raad ad rietta, Skwlkande ad þvi Skrattenn hlær, Ef skiædar Synder elskum vær, Og Efling allskyns Pretta.

Morgu hef eg gleymt þvi mier var skyllt, Mijnum Gude ad viña, Deilur kveikt og Drambed hyllt, O Rottne þienad miña, Lioot er Lijffins Siña, Vier otlum ad felast fyrer Augsyn Christs, Med ymsum Brogdum er þad vijst, Ad Gud maa eingeñ giña.

Følskum hef eg Fortølum hlytt, Flærdar Smidsins illa, Heited Gude eñ hallded lijtt, Hlydne øngre ad spilla, Og vel hiaa Vondu stilla, Raadvendne Guds hef eg raskad vijst, Rosed hañs Spekt, Og sied þad sijdst, Ad lioot er Lijffins Villa.

Vonda Otrw varast eg lijtt, Vielar Heimsins Skugga, Fiandans Hatur og Heimbod strijtt, Sem hañ vill Saaluñe bruaga, Lioott tekur Lijf ad ugga, Hæstañ Gud þa hiedañ eg skal, Hañ bid eg Lijkama og Saal, Ad hvijla bæde og hugga.

O Rotteñ miñ hef eg Daglega reitt, Og dreigest med Prælum Fianda, Og giort þad allt sem Bwkur hefur beitt, Eñ brotest fraa Heiløgum Anda, Og elskad illañ Vanda, Legg eg bæde Lijf og Saal, A Lausnarans Raad og øll mijn Maal, Hañ siaae mier Hiaalp til Handa.

Mig blecker jafnañ Blijdañ Heims, Sem Bragning Giæsku traudañ, Audur og Vølld sem Agirnd Seims, Allmarga dregur til Nauda, Virda Viskusnauda, Gaada eg lijtt ad Gud fyrer oss, Gaf sitt Lijf aa helgum Kross, Og blessada Blooded rauda.

Aulmusu hef eg øngvum veitt, J Ordlofs Lijfe liettu, Skullder vijst med Skilum ei greitt, Og skilad aa moote riettu, Varest med Viel og Prettum, Margañ dreiged aa villtañ Veg, Pañ Visku hafde miñe eñ eg, Og fylgt so Flijtum settum.

Byrde Synda batt eg mier, Fyrer Brek hins forna Fianda, Vin maa øngvañ verra sier, Velia neirn til Handa, Peim Voda vill hañ til standa, Lifande Gud fyrer Lijknarmaal, Hañ leyse Fiotur af miñe Saal, Med Hiaalp hins Helga Anda.

Fioorar hafa mig Fiandans Dætur, Fastlega dreiged i Voda, Ofund og Viel med Agirnd lætur, Odygd jafnañ raada, Og sijst fliott til Naada, Eñ Riettvijse og Fridseme fraa, Fagra Myskun eg nefne þa, Sañinde dyrra Daada.

Med Galldra Vielum Galareñ slær, Og giarnañ vill oss faanga, Og allskyns Snør ur hañ egner þær, Hañ ætlar þeir skule i gaanga, Sem efla Osidu raanga, Hañ bijr þeim Kvaler og bølvada Vist, sem bregda Trw vid JEsum Christ, Plaagu og Pijnu laanga.

Vorunst þvi Heimsins Viela-Smijd, Og viñum þad oss stæde, JEsus Christus aarla og sijd, Oss efle og styrke bæde, Ad forsooma falsklegt Æde, Flest er Laan i Verølldu vallt, Vijst er Daudans Heimbod kallt, Pa Lijf vort leikur aa Præde.

Skylldur er hvør sem mæla maa, Meyar Soneñ ad beida, Vm Millde og Naad þa mest liggur aa, Myskun sijna til reida, Nær Mors tekur Meñ ad meida, O Rotteñ miñ fyrer Daudans Pijn, Drag mijna Saal i Flocke til þijn, J Lijffins Borg all breida.

Med Ydranar Taarum ættum vier, Akur Lijffins ad vanda, aagiætañ gief oss Avøxt hier, Audling Heims og Landa, Hañ eyder Odygd Fianda, Hiartad vort fraa Synda Sull, Sonur Guds giører skiærra eñ Gull, Fyrer Myckt hins Helga Anda.

Baktmaall var eg til Bragna þraatt, Vm Breitne þeirra og Æde, Og miøg þess

hatad

hatad sem miña hefur mætt, Med Ord og Hootan bæde, Og veitt ei Voludum Fæde, Veslega hrellt med vont Mootkast, Vm̃ Valldsmeñ skialad med Leyndar Last, Peir styrde ei Logum sem stæde.

Yrkt hef eg Nijd um̃ adra Meñ, Og Yke fært i Kvæde, Hroopyrdunum hroosad eñ, Med Hool og Hædne bæde, Og stutt ei Log sem stæde, Hordom drygt, Eñ Hinskap spillt, Og Hiælpar-Gotuna fyrer mier villt, Af hordu Hugarens Sæde.

Lagde wt Guds Son Lijf fyrer mig, Sem lijser Soolar Palla, Af Dauda reiste hañ sialfur sig, Par syngia af Smider Gudspialla, Og leyste so Lyde alla, Eñ Glæpa Fader grim̃ur og skiædur, fra Gude villtest sem Heime rædur, i Kvaler Helvijtes Hallar.

Hugskots blindur hvorge fetur, Po heil skule Augun heita, Veigeñ ad gæ hañ Viskañ hvetur, Og Volldugs Skaparans leita, Elskarañ Eingla Sveita, Lifande Guds Son lyser þeim, Lijknar Gotu i Paradijs heim, Sem Illsku Andskotans neita.

Hnye þier mijnar Hurder fast, Seiger Hilmer allra Dæda, Fyrer þeim skal eg læta upp Lijfsens Past, Sem leitar miña Næda, Og skilur vid Synder Skæda, Meyar Son talar vid Mañeñ skyrt, Mitt skule þier siña Heimbod dyrt, Sem ills giora Idran bræda.

Magn og Spekt sem Miñe og Lijf, Mæ vel Skuggsioon kalla, Eñ adra Stund i Eymdar Kijf, Sem iller hlioota ad falla, A hryggva Heliar Palla, Ad Brognum kiem ur sæ Bragda Refur, Brædur Daude og Andar krefur, Varast mæ þetta valla.

Pa Daudeñ fær mig dapur med Hrygd, Dregied æ Heliar Slooder, Leid Aund miña i Lijknar Bygd, Lausnareñ JEsus goode, Pa leyster med þijnu Bloode, Hiælpa mier Christur Keisare skyr, Kongur Heilagur DRotteñ dyr, Pa uppriisa allar Piooder.

Være mier skyllt fyrer Lijfed lioott, Ad leggia Vm̃boot alla, Ræd eg þvi til med Skilning skioott, A Skapara miñ ad kalla, Og honum til Foota falla, Bid eg mier lijkne Lausnareñ hreiñ, Lifande Guds Son Preñur og eiñ, Og hefie æ Hiælpar Palla.

Logbrots Vijsur læt eg nu, Liooden þesse heita, Fyrer Skopun og Fæding Skijrn og Trw, Skal eg til Fodursins leita, Ad hreinsa Hyggiu-Reita, HErrañ JEsus Hiælpar-Hnoss, Og Heilagur Ande vere med oss, Huggareñ allra Sveita.

HimnaKongureñ heyr mig nu, Hiælpar-Brauteñ skiæra, DRottne vil eg af Dygd og Trw, Dickteñ þeñañ færa, Med Hiartans Hyggiu kiæra, Lifande Gud fyrer Lijf og Sæl, Læte mier snwast i Skripta-Mæl, Og þeim sem lesa og læra.

Fodur og Son bid eg frelse mig, Og fyrerlæte Oræckt alla, Heyr þu nu eg heite æ þig, HErrañ Himna Halla, Af Hiarta eg til þijn kalla, Duga nu þessum Prælnum vid, Preñur og eiñ Gud ærla og sijd, Og hier skal Fræded falla.

Petta kallast Bodorda Vijsur, Lag so sem Logbrots-Vijsur.

Sialfur Gud med siñe Næd, Siæe mitt Ræd og Efne, Giefe mier til þess Giæskusæd, So gott eg ævallt efne, Vijst i Voku og Svefne, Eirneñ Mælsku og Miñed med, Myktu lijka Hiartans Gied, So ad eg allvænt stefne.

Iña verd eg Orda Hautt, Af so mijkelle Mæde, Fugleñ hvor sem flygur þraatt, Sem Faung hefur til og Giæde, Fer so mier uñ Fræde, Viliañ mñ skal virda hvor, Vijst þo ecke gaange i Kior, Mitt Vidrigs Vara-Sæde.

So er dæarlegt Dagfar mitt, Diarft er uñ ad ræda, Fer þad harla fyrer mier lijtt, So Fiandur ad mier hæda, Eñ allt maa JEsus græda, Jeg hef þo jafnañ Hop og Trauft, A Himna DRotteñ Efunarlaust, Hañ mijna Saal kañ fæda.

Aumlegt er þad Æskulag, Sem Jtum ber til Stundum, Skaalldeñ jafnañ skyra Brag, Af Skallas vænum Sprundum, Med frijdum Afmors Fundum, Eñ hafa þar litla Huxun aa, Hvorsu ad Hiooled vellta maa, Praatt fyrer Pornalundum.

Po mun Halureñ hætta til, Hellst med Naudum sniollum, Bodordeñ Guds eg birta vil, Bæde Konum og Kollum, Vijst med Vilia ollum, Hvad þeir heita i hvorre Stiett, So Holdar meige þad skilia riett, Og laata af Lasta Gollum.

Hvor og eiñ skal hafa þad Lag, Hellst med Visku Bruña, Naalega bæde Nott og Dag, Ad nema þetta og kuña, Eñ ecke añad nuña, Ad elska Gud af allre Root, Og alldrei giora honum aa moot, Og ongvum jafnvel uña.

Pau eru Tiju aa Tveimur sett, Tabule giord af Steinum, Med Fijngre DRotteñs Furdu riett, Fraaskileñ ollum Meinum, So giorla sem vier greinum, Hañ bydur hvorre Holda-Sveit, Ad hallda þau i Visku-Reit, Og brioota ei burt af neimum.

Bodorded Fyrsta beint med Von, Budlung Himens og Landa, Folked trwe aa Fodur og Son, Og frægañ Helgañ Anda, Giet eg þa ecke granda, Pvi hañ er bæde Preñur og Eiñ, Peckelegur eñ ecke seiñ, Ad leysa Lyd wr Vanda.

Añad Bodord i Ordasafn, Ut af Frædaskordum, Legdu ei vid Lausnarans Nafn, Med Lyge nie liootum Ordum, Sem hiner giordu fordum, Pad lyser Book, Ef Lydureñ sver, Ad lifande Gud sem riettviis er, Hootar pijnum hordum.

Pridia Bodorded þañeñ kañ, Fyrer Pegnum vel ad hliooda, helgañ Suñudag halltu Mañ og haf so Peinking gooda, Pad vill Gud þier biooda, Af goodre Trw þu gior þad allt, Glæpena vonda fordast skallt, Og varast so allañ Voda.

Fiorda Bodord i Fræda-Reit, Fra eg so greine Odur, Pad hæfer hvorre Hollda Sveit, Ad heidra Fodur og Moodur, Bæde Systur og Broodur, Ef leinge villtu lifa a Jord, Lijta þessa Skaparans Hiord, Og eilijfañ hreppa hroodur:

Bodorded fimta byrte eg Piood, Beint med Orda Leyre, Med Heipt ei skallt wthella Blood, nie Hollda veaa med Geire, Bid eg þess Bragna fleire, Underferle og Illsku Stiett, Æ tijd fordast vondañ Prett, Er sa Kraptureñ meire.

Siotta Bodord skal Seggium tia, Og sijdañ leggia i Miñe, varastu Hoordooms Villu þa, Sem venker Maña Siñe, Eg veit þad Ungañ giñer, Hiwskap þijnum i hvorre Grein, Halltu fyrer utañ Mein, Lesterner trw eg so liñe.

Siounda Bodord skal semia braatt, So med goodu Æde, Raan og Stuld skulu Reckar þraatt ramlegg fordast bæde, Eñ sem iñer Kvæde, Syn þu alldrei Seggium

þad;

þad, Sem sialfur villt ei hafa i Stad, Og frem so Fridarens Giæde.

Attunda Bodord skal iña skioott, Sem Skapareñ baud ad hallda, Ber ei Vitned Lygeñar lioott, Med Lymsku Anaud kallda, Vondskañ giorer þvi vallda, J Ordum øllum seigdu satt, Sææluñe mun þa verda glatt, Og Myskun fa margfallda.

Nijunda gief eg til nooglegt ans, Nu er þar fra ad greina, Eignar Kviñu añars Mañs, Alldrei girnstu neina, Eñ elska þu Brwde eina, Og lasta alldrei Løgmæl slijkt, Sem Lausnareñ baud ad hallda rijkt, Og leider siist til Meina.

Tijunda Bodord trw eg þad sie, Tel eg sijdast ad heita, Ecke gyrnstu añars Fie, ef hañ giorer ad neita, Og vill þad ecke veita, Og vertu ecke ægiarn a, Odul Mañs nie Eing ad fæ, Og gior so goods ad leita.

Þesse Bodord þau eru sett, Þeim skulu aller siña, Læærum þetta Løgmæl riett, Leinge i Huganum viña, So meige þad Meistareñ fiña, Eñ ef oss viller Veralldar gialp, Volldugur Herrañ giefe oss Hiaalp, Ad giæta Orda þiña:

Milldur JEsus Mariu Son minka þu Synda Parta, Ecke hef eg a odrum Von, Af øllu mijnu Hiarta, Mier gief Myskun biarta, Helldur er eg i Huganum þver, Ad hallda þijn Bod, Og fer so ver, Og vill þad ecke skarta.

Þo geinged hafe eg geyse ott, Af Gudspiallegum Raadum, Og vixt ei fyrer mier Verked lioott, Af Vielum Diøfulsins bræædum, Og ødrum hañs Odææ dum, Læt mig Gud miñ læra hier, Lijfsins Veigeñ sem mier ber, Og lifa þar i med Nææ dum.

Leystu af mier Lasta Bond, Lausnareñ allra Jooda, Þier gief eg Trw og teingda Aund, Tigneñ valdra Þiooda, Signud Sææ lañ riooda, Ædar Sinar og allt mitt Raad, Ætijd fel eg a þijna Naad, Gimsteiñ Garpa og Flioods:

Lijkama miñ og Lijfed med, Legg eg a þijnar Dygder, Nær dett eg nidur i Daudans Bed, Þa drag fra mier allar styggder, Og hardar Diøfla Hrygder, Fødurs Sææl og Moodur mijn, Milldur JEsus tak til þijn, So kañe ei Kvalañs Bygder

Siaalfañ Skaparañ samt eg bid, Hañ siææ til miña Barna, Og giefe þeim bæde Glede og Frid, Og Guds Ords sæætañ Kiarna, Og so vid Syndum varna, Eirneñ adra wt i fræ, Alla læætu Biarger fæ, Eg vil þad þiggia giarnañ.

Tungur allar Lopt og Lond, Lofe þig Skapareñ mææte, Allt Hafed og Heimsins Grund, Hieroden øll og Strææte, Lwte þier Lausnareñ sææte, Dææ semd Guds æ dreifest hier, Og Dyrdeñ hañs sie yfer mier, Og hier vor allra giææte.

Bodorda Vijsur beint i Stad, Bragnar legge i Miñe, Þo diarflega hafe eg dictad um þad, Drotteñ Boot mier viñe, Med mikelle Myskun siñe, Himna Fødurnum fææ rest Dyrd, framareñ verdur med Ordum skijrd, Oduren trw eg so liñe.

Eñ adrar Bodorda Vijsur, Og er Ton, sem vid,

Dickt vil eg dyrañ hefia.

Ullum skipar Skylldañ Skapara ad lofa siñ, Eg vesææll eirneñ villda vegsama Drotteñ miñ, Og ætijd syngia um hañs Dyrd, Visselegg veit eg þo, hun verdur ei full skyrd,

Hæ dst-

Hædstur Himna Smidur, Hiaalpar eg þig bid, Glæstur Guddooms Nidur gief þu mier þitt Lid, So lysa mætta eg Lofgiørd þijn, Til ad tia þijn Tijgnar Verk; Tunguna greid þu mijn.

Hindra þu Huxun lioota, Eñ Hiartad lys upp mitt, So eg ødlest Skynsemd skiota, Ad skyra Lofed þitt, Einkanlega fyrer øllum þeim, Er þitt girnast Orded skiært, Um allañ þeñañ Heim.

Huggan Heilags Anda, Hiartans Kveike Root, Eg meige so i strijde standa, stødugur illu a moot, Og Falsarans allañ fordast Prett, Eñ gyrnast þad hid gooda, Og giøra avallt riett.

Omaklegur med øllu, Er eg ad nefna þig, Þvi saart i Synda Føllum, Saurgad hef eg mig, Bodordeñ þijn eg braut so þraatt, Hvørke gaad nie giætt ad þvi, Sem giøra hefda eg aatt.

Blijdur i Bodorde þijnu, Baudstu mier þad fyrst, Eg skyllda af Mætte mijnum, Megne Krapt og Lyst, Ottast þig og elska af Daad, Eg hafnade þvi og hiellt ei þitt, Hid haaleitasta Raad.

Gleymda eg Giæsku þiñe, Eñ giørda eg adra meir, Af aumre Idiu miñe, Afgude hiaa þier, Skiepnuna i Skaparans Stad, Hefe eg dyrkad harla tijdt, Hrædeleg Synd er þad.

Trwlega eg tijdka aatta, Tignar Nafned þitt, eñ hafa hvørge maatta, Vid Hiegooma Taled mitt, Þvi saa er ecke sykn fyrer þier, Sem þad leggur Lygarnar vid, Lioost er þad fyrer mier.

Þo hafe eg þvert aa moote, Þwnglega DRotteñ miñ, Med Eidum Bañe og Bloote, Broted Viliañ þiñ, Lygarnar framda eg liootar þraatt, Vid signada Nafn þitt soor eg opt, Og særda eg margañ Hatt.

Hvijldar-Dageñ med Heidre, Hallda baudstu mier, Og læra af Giæsku greidre, Gøfug Ord þijn hier, Myskunar-Verkeñ ad fremia fws, Recka ad leida aa riettañ Veg, Og rækia Bæna-Hws.

Eg hefe þo allt ad einu, Ohooflega mier breytt, Og ecke af Huga hreinum, Heidur nie Dyrd þier veitt, Sijst eg giørda sem mier bar, Lausnarans Ord ad læra Latur eg næsta var.

So maa eg gløggvast greina, Glæpena Efalaust, Hef eg ei hallded neina, Hlutena þa mier baudst, Sem aa Fyrra Spiallde DRotteñ dyr, Ritader þu sem Ritning þijn, Ræder harla skyr.

Þu skipader Skapareñ goodur, Ad skyllda eg heidra riett, Fwslega Fodur og Moodur, Og Fyrermaña Stiett, Ef laangiætt villda eg Lijfed faa, Eg skyllda ad vijsu Valldstioorn allre, Verduga Lotning tiaa.

Eg hafnade Raade riettu, Og reitta opt og þraatt, Forelldra lagda eg ad liettu, Og lytte aa margañ Haatt, Eg forsmaade alla Firda þa, Er mig villdu eggia aa Gott, Og

Illu-

Illu hrinda fraa.

Bydur Bodord þetta, Ad Brædur skyllda eg, Elska af ollum Lietta, Eñ alldrei at nóckurn Veg, Med Bræde wthella Bloode hañs, Eirna sijst ad færa i Hel, Eda sitia um̃ Lijfed Mañs.

Eñ eg hefe af Hiarta, Hatad Naungañ tijdt, Med Brijgslum og Bølve svarta, Bæde hañ stygt og nijdt, Og hefde ei vered Hefndeñ brædd, Munda eg hafa allskiott hañ, Aumlegana smæd.

Hier næst Hordoms Greinum, Hafna ætta eg, Med særum Synda Meinum; Og Saurlifnadarens Veg, Po hefe eg þvert æ moot, Broted þrætt med Breytne mijn, Bæde og Hugarens Root.

Eg gieck med Girndar Hootum, Gudlauslega fram̃, Og drygda i Løstum liootum, Lausung og alla Skam̃, Med Ofneyslu a allañ Hætt, Saarlegt er ad seigia fra, Synd- um Dag sem Nætt.

Pu baudst mier Fadereñ frijdur, Ad fordast Stuld og Raan, Pu gafst mier Gud miñ blijdur, Goß og Peninga Laan, So ecke skillda eg ødrum fra, Girnast neitt af Gripum Mañs, Nie Gull med raungu ad fa.

Eñ eg ma medkieña, mijna Synda Lyst, Ad Losteñ þratt hef eg þeña, Peinkt og framed vijst, Yfer ad komast añars Fie, Og forsvara þad med Flærd og Fals, Sem fullvel riett þad sie.

Fordast fws eg ætte, Fals ad bera og Lygd, Par Naunganum mætte, Mein ad verda og Stygd, Helldur skyllda eg honum tiæ, Hiæstod mijna, Og hiælpa wr Neyd, Og Hæska ollum fra.

Nu hef eg Ney vid þessu, Nærlega flestu sagt, Med Grimdar-Gedenu mestu, Gialld a adra lagt, O Rottne mijnum þad er ei þeckt, Til Lyta ødrum lagda fram̃, Lygarnar noogu freckt.

Hin sijdustu Bodord ad soñu, So hafa bañad mier, Eign af ødrum Moñum, ecke ad girnast hier, Hvørke Kviñu Hws nie Hioon, Ambætter sem Yxn eda Fie, Og øngvum giora Tioon.

Bodordeñ þesse bæde, Braut eg þratt og tijtt, Framda eg færlegt Æde frekt med Lynded strijdt, Agirnd mijn var ecke smæ, Sijd og sneñma sat eg um̃ þad, Sæmd af ødrum ad næ.

Ranglætañ med riettu, reikna eg mig þratt, a Spiallde seirna settu, Sem eg hef- da ætt, Med Gæte ollu ad geyma vijst, Pad sem mier frekast flya bar, Fordadest eg sijst.

Aullum Efnum mijnum er nu hañeñ vart, Af blessudum Bodordum þijnum, Brá- ut eg jafnañ hart, Hvad er til Næda Skapareñ skyr? Verkeñ mijn eru vond og lioot, Og virdast muñu þau ryr.

Blijdra Bodorda þiña, heint hef eg siælldañ gæd, Er eg þvi fws ad fiña hid feg-

ursta Hiaalpar Raad, Og falla þier til Foota braatt, Giefa mig a þitt Guddooms Walld, Giet eg þa einskis faatt.

Hier hef eg birt hvad baña, Blessadur DRotteñ nu, Hygge ad hvør sem añar, Sem hrept hefur Skijrn og Trw, Hvad oss vantar hier uppa, Ad hallda þesse heilog Bod, Sem Hrooduren skyrer fra.

Jaata eg þvi med øllu, Uppa sialfañ mig, Herrañ i Himna Høllu, Hef eg so stygdañ þig, Og broted so opt af Bodordum þijn, Jfer mig steypt med Jllsku Verk, Synd og allre Pijn.

DRotteñ Dyrd og Soome, Dasamleg sie þier, Heidur og hædstur Bloome, Halldest sa sem er, Fodur og Syne sie frabær Prijs, Heigum Anda hvørskyns Makt, Og halldest Fridureñ vijs.

Eitt Kvæde af Sio daudlegum Syndum.

Ton, Sem Adams Oodur.

MJldur DRotteñ Myskun þijn, Muntu oss øllum veita, Po forþient høfum vier Faar og Pijn, Og Fiandans Baaled heita, Aumleg var þa Æfeñ mijn, Ad eg þig giørde Lad reita. Lausnareñ Heimsins lyt eg þier, Lifande DRotteñ Lijknadn mier.

Gudlaus er su Glæpa Nægd, Sem giører Meñ heim ad sækia, Von er ei aa ad verde vægd, Fyrer Vonsku miña Klækia, Fyrer Holldsins villd, Og Heimsins slægd, Hafnade eg Gud ad rækia. Lausnare Heimsins.

Bysna miøg mun Baaled þad heitt, Sem bølvadur Pwkeñ kynder, Hønum mun helldur gaanga greitt, Ad greina vorar Synder, Sialfañ Skaparañ so høfum reitt, Ad saarar eru þær Mynder. Lausnareñ Heimsins.

Bodordeñ DRottens brint hefe eg, Broted fram wr maata, Sem Raadlaus Madur aa røngum Veg, Riettelega maa eg þvi jaata, Viskañ af þvi verdur treg, Hun vill sem Hørunded laata. Lausnareñ Heimsins.

Af Jnvidia eg hefe fyrst, Og øllum heñar Rootum, Hørmulega var Hiartad byst, Med Hugreñingum liootum, Fyrer þa krønku Kroppsins Lyst, Ad koma maa varla Bootum. Lausnareñ Heimsins.

Superbia situr þar med, Sañlega maa eg þvi jaata, Vijst fyrer heñar vonslegt Gied, Være mier skyllt ad graata, Saalena hefe eg sett i Ved, Saarlega fram wr maata. Lausnareñ Heimsins.

Accidia ein er su, Sem ei vill fra mier gaanga, Pesse hefur mier Pioonad Trw, Praat um Æfe laanga, Systur þær sem seige eg nu, Saarlega giøra mig faanga. Lausnareñ Heimsins.

Avaritia er ein af þeim, Sem ei vill fra mier venda, Eg girnest þraatt aa Gull og Seim, Gots og Silfred brenda, Og venda skialldañ Hugañum heim, Hvørneñ þad mun lenda? Lausnareñ Heimsins.

Jra hefur eignast Bygd, So opt i Hiarta mijnu, Vijst med Hatre Heipt og stygd, Og hørdu Vallde sijnu, Visku kañ hun ad venda i Lygd, Med vondre Lasta-Lijnu. Lausnareñ Heimsins

Gula hefur mig gintañ þraatt, Med Grimleik siña Nidia, Hier fyrer verdur Hollded kaatt, Og hyggst þess fleira ad bidia, Goodra Verka giørda eg faatt, Graatleg er sw Jdia. Lausnareñ Heimsins.

Luxuria er sw liootust ein, Sem leideñlega maa kalla, Pvi fyrer heñar Grimdar Grein, Giøre eg braatt ad falla, Gott mun ei ad græda þad Mein, Sem grefur um Æfe alla. Lausnareñ Heimsins.

Pessar Sio hafa Systur sig, Sett med sterku Vallde, J Hiartad mitt med hørdum Rig, Og hafa mig so i halldе, Skapareñ vid þær skilie mig, So ad skade þær mig alldrei. Lausnare Heimsins.

Sijdañ

Sijdañ eg kuñe ad giøra Grein, Goods og ills aa mille, Søfnudust ad mier margfølld Mein, Mest i Drambe illu, Eñ Booteñ var sw Brygdu sein, Med braadre Heimsins Villu. Lausnareñ Heimsins.

Eñ hvad sem eg giøre Gude aa moot, Gripeñ i Villu straangre, Med Ord og Verka Jllsku-Hoot, A Æfe miñe laangre, Pa villda eg giarnañ viña aa Boot, Og venda fraa Huxun raangre. Lausnareñ Heimsins.

Doomeñ þañ sem Dreinger faa, Af DRottne Himens og Landa, Med Ord og Verk ad eing-eñ maa, Ødrum aa moote standa, Pa dreyrugañ Krosseñ Drootter sjaa, Og dreifast ad allra handa. Lausnareñ Heimsins.

So er þa nærre Naudsyn sett, Ad naaer sier eingeñ Forda, Verdur þa hvørke Valld nie Stiett, Eda vidreist nockur Skorda, Mær Pioodeñ øll skal þola siñ Riett, Fyrer þeinking Hugarins Orda. Lausnareñ Heimsins.

Pa skiptest Foolk af Flockum tveim, Føders i Himna Stræte, Viskañ Briooststins vendar þeim, Vinstrameigeñ i Sæte, Sem þydast fastlega þeñañ Heim, Og Pioonudu saatt med giæte. Lausnareñ Heimsins.

Skapare Heimsins skyrer þa, Skioott til siña Maña, Pier skulud æbstañ Føgnud faa, Med Frægd og Virding-saña, Og hædstum sitia Himne aa, Og hvørskyns Rædu saña. Lausnareñ Heimsins.

Drootter aunar hañ Dæmer hier, Dyr med Vellde sijnu, Þeir vondum Glæpum vøsdu ad sier, Villu og Lasta-Lijnu, Braadlega fared i burt fraa mier, J bitra Vijtis Pijnu. Lausnareñ Heimsins.

Hier skal Odureñ Enda faa, Og aller bid eg þess giæte, Ad hverfa Heimsins Girndum fraa, So Heidur med Lijtelæte, Hreppa kyñe Himnum aa, J helgu Dyrdar Sæte. Lausnareñ Heimsins lyt eg þier, Lifande DRotteñ hiaalpadu mier, Amen.

Eiñ Skriptargaangur, eda Jaatningar Vijsur.

Lag sem, Lioota hef eg Løstu mijn.

HErra JEsu Hiaalpeñ mijn, Heyr þu hvørs eg beide, Mitt Mælskuleysed Milldeñ þijn, Til miwkra Orda greide, So vakna mætte af Svefne sijn, Synda Kroppureñ leide, Sañlega hefur þijn saara Pijn, Sigrad Fødursins Reide.

Mijna veit eg marga Seckt, A moote JEsu Raade, Sathan hefur mig sviked og bleckt, Seint eg þessa gaade, Holldeð aunt eg elskade frekt, Og alldrei Heim forsmaade, Af þvi dosnar andleg Speckt, Eilijfur Gud mig Naade.

Þesser hafa mig þrælkad vest, Og Piaad i sterku hallde, Oviner þeir sem megna mest, Og mørgum koma ad Giallde, Heimsins Draad hyller flest, Hugureñ Dygdar kallde, Eñ gleymer þvi sem biargar best, Boot er i JEsu Vallde.

Hier til hafa mig Hoor-Børn Siø, Heimsins giørt ad þvijnga, Dramb og Reide daarleg Tvø, Med daudlegum Aufundar stijnga, Ofneyslañ vill Angra þo, Og Agirnd Snilldar þinga, Lostañ mest af Leteñe dro, Og Lijkamans Fysneñ kringa.

Aungvañ hef eg Mañdooms Maatt, A moote Freisting Fianda, So gat Heimsins Blecking braatt, Bægt mier Loks i Vanda, Hiñ iñra Mañ eg aangrade þraatt, Æskañ Hollds ried granda, Hrædunst eg þvi Hefnda þaatt, Eñ hiaa mun DRotteñ standa.

Fer eg nu riett sem Flootta Meñ, Sem Faangner voru i Strijde, Burt wr Fiskrum Ovinañ, Aptur komast ūm sijder, Athvarfs leita aller señ, Ougvs so þeir kvijde, Eñ eg til þess Jarn-Hlids reñ, Sem JEsus ver med Pryde.

Fly eg nu til þijn Fadereñ miñ, Firtur øllu Grande, Sijdañ mig leyste Sonureñ þiñ, Og sadde Heilagur Ande, Hæled slijkt eg hvørge fiñ, J Hættu Veralldar Klandre, Laattu glediast Præleñ þiñ, A þijnu Foostur-Lande;

JEsus er mitt einka Traust, JEsus Lækner Meina, JEsus leider Efunarlaust, Oss a Lijfs-Braut hreina, Athvarf vijst og Verndeñ traust, Veit eg ei slijka neina, Heilagum Anda af Hiartans Raust, Hønum skal Lofsaung greina.

Samtal a millum Daudans og Syndugs Mañs.

Med Liliu Lag, Er Aminning til Christelegs Andlaats.

Nu Ifur einar vil eg hier byria, Virdar hlyde a þetta Smijde, So Fræda-Grein med fæum Ordum, Fram sie sett af Efne riettu.

Pad er upphaflegast ætijd Fyrsta, A Efne hvoriu, Ef Mañ vill byria, Ad bidia Gud med blijdu Hiarta, Sitt bæta Raad med Orda-Saade.

Goodfwslegana giore eg ad bidia, Grædarañ Christum JEsum Fyrstañ, Ad Mælsku Andañ mier hañ sende, Og Mærdar-Bloom af Orda Roome.

Mier geingur þad til þo giore eg þetta, Ef Garpar vilia nockrer skilia, Læra þo ad lijtel være, Lioода-Grein af Hiarta hreinu.

Samtal Dauda og syndugs Mañsins, Seige eg riett er Efne þetta, Liwfer meiga þad Lyder skilia, Ad Liooda-Vess er gior af þessu.

Kiemur Daude og kallsar þañeñ, Med kalldre Lund i samre Stundu, Þier vil eg Greiner Þrenar skyra, Þañeñ talar hañ nu vid Mañeñ.

Þrijr Hluter ad þesser eru, Þeyge blijder sem a þig strijda, Þu att þiñ ad missa Matteñ, Mekt og Lijf i Daudans Kijse.

Fyrst er Diofull øllum illur, Añad er vond Samviskañ Maña, Pridie er mestur og þad er Daudeñ, J þessum Greinum ad so mæ meina.

Madureñ.

Hvort geisande hijngad Væser, Hvad villtu hiñ ille spiller, Hvadañ komstu hellst af Lade, Hvort sveimar þu nu um Geima.

Illwdlegur ertu ad øllu, Ecke friñ med sijdar Bryñar, Skineñ vijda med skornug Beineñ, Skart er horfed allt ed hiarta,

Daudeñ.

Eg er sa sem Angur og Trega, Eyk eñ giarnañ Firda bleika, Adams Born med ongvar Raader, Øll wr þessum Heime kalla.

Daude heit eg drep eg Lijde, Driwgum Fior af Moñum kwga, Eg felle vijda Firda smalla, Frooda, Heimska, Illa og Gooda.

Madureñ.

Allt sem hefur Aund i Lijfe, Eydest mieg i þiñe Reide, Fwll og illur ertu ad øllu, Allar Kindur vid þier hrinda.

Dyonlaust tekur þu hiedañ wr Heime, Hvoria Kind og svipter Ynde, Hrædast vijda Holdar Daudañ, Hañ er mestur Ovin Maña.

Daudeñ.

Vijst er þad þa verd eg hastur, Viñ eg flest med Þijlu miñe, Gyrtur Synd og Sverd

kð i Hende, So mig Adam bioð til Vijga.

Pa i Fyrstu hañ Fiandeñ hreyste, Eñ framde Synd og miste Ynde, Vard-Eingelleñ Villð Guðs giorde, Og vijsade þeim af Paradijsu.

Eñ þier þydest avállt sijdañ, Illgiorder og Synda Villu, Mai þvi Dauðeñ Mońum eyða, Mest fyrer Synd og Adams Leste.

Madureñ.

Mai þa ecke undañ hrockva, Eñ fordast illa þetta Morded, Blijdkast muntu beint fyrer Lyða, Bænastað og Gulled væna.

Dauðeñ.

Satt er að ei mai setia a Flootta, Siñe eg ecke uñ Fofnis Iñe, Eg hirde lijted uñ Hiarstoð Firda, Hoskar ongvum mijkell Proske.

Sijdañ Adam svipteft Prijde, Og Slekted Maña Ormureñ blekte, Orded háfa aller Firdar, Aumer og Rijker mier að lijkiast.

Muntu nockuð meiga vænta, Meira Styrks eñ einhvor þeirra, Hvorke sier þu Samson sterka, Salomon nie Absalonem.

Neñe eg ecke nu að Siñe, Nófneñ þeirra að greina fleire, Eingeñ er Von að þu muner, Vndañkomast Dauða-Stundu.

Kongar, Herrar, Kaser og Vnger, Klerkar frooder Hofmeñ sterker; Hafa kañað Helstijg þeñañ, Hrauster Meñ og að Afle trauster.

Sonur Guðs að sig liet pijna, Syndum eydde a Krosse deyddur, Eingeñ fæddest Audnu giæddur, Jafn að Pryde fyrr nie sijdañ.

Giere eg ei fyrer Gaafur stoorar, Greinarmun a Mañe neinum, Læt eg Herra liwsa og mæta, Lijda eina Neyð og Sveina.

Þo þu hefder hoskar Drootter, Og Hwseñ full af Rauða Gulle, Flioott munder þu fara ver-da, Með folvan Krans i Dauða Danseñ.

Madureñ.

Mund eg að soñu marat til viña, Mætta eg með nockrum Hætte, Fordast Dauðans Fundeñ harda, Firrast Kijf eñ hallda Lijfe.

Flioott kom að mier Vagur og Otte, Er eg sa þig hijngað rasa, Ogurlegur ertu Augum, Og æreð grim er Dauðans Diña.

Dauðeñ

Naattura Maña nu er þañeñ, Næsta veyk þa Hugureñ reikar, Nooger verda nyter Firdar, Af Naavist mine harla tvister.

Eñ það er þo ecke að soñu, Vtañ Svefn og Gledeñar Efne, Fyrst þu trwer fast a Christum, Pa fyrrest Saaleñ Vijtis Vaxled.

Þar til með mai þig það gledia, Það er að soñu Lijssins Vaded, Hurð og Dyr til Himna Dyrdar, Helst fyrer frooma epter Doomeñ.

Madureñ.

Pitt Uppsatur efter Grateñ, Voger mig þo lijted hugge, Stelande fer þu hvorn Dag Hende, Og hrijfur i burt wr Ædum Lijfed.

Hvar þu stendur hellst æ Hlere, Hafa þeir einhvorn þañ til Grafar, Lijdur Lijf sem Lioos af Hwse, Lagdur i Jord ad skomu Bragde.

Dauden̄.

Po ad eg þañeñ øllum eyde, Epter Natturuñar Hætte, Packa meiga þetta Reckar, Pad eg alla hiedañ kalla.

Fraa so margre Synda Saurgan, Sorg og Naud sem Andar Dauda, Mundu ellegar margar Synder, Meiga drygia æ Villustigum.

Heidner mig æ hvorn Veg heidra, Og hallda framt af mijnu Vallde, Hormulega þo Heimvon eiga, Hvad meiga þaglediast adrer.

Peir sem treysta og trwa æ Christum, Og taka hañs Ord i Ritning skorda, Øllum þeim i ødrum Heime, Er Audnan vijs i Paradijsu.

Pad er Gleymska og husleg Heimska, Ad þreygia mieg þa adrer deyia, Trwe eg lijted tiaae ad syta, Tartara Meñ hafa Sideñ þeñañ.

Hormulegana hvor sier barmar, Pa kiemur hiaa þeim Barn i Heimeñ, Pegar graata þeir Okaater, Ad þad skal fædast til Armædu.

Peir sem koma i þeñañ Heimeñ, Pvijngan lijda og Harmastijnga, Med Armædu sier afla Fædu, Eymd og Sorgum Kvolld og Morgna.

Par i giegn þeir giora ad fagna, Pegar ad andast þeirra Lande, Ad hañ skal fraa allre Mædu, Opsa feigeñ hiedañ deyia.

Ættu Christner aller þetta, Einkanlega ad hyxa og þeinkia, Ad þeir hlioota epter Doomeñ, Eilijft Lijf eñ fordast Kijsed.

Madureñ.

Saña mætu siaalfur framar, Seigia vilia so ad eg skilie, Hvør þig sende hellst til Landa, Hijngad til mijn med Soott og Pijnu.

Dauden̄.

Saña mæ eg seigia kuña, So og vil eg ad þu skilier, Hvørneñ DRotteñ hefur ad Fornu, Hættulega skickad Rietteñ.

Ad þu skyllder Andrnu fylldur, Ecke æ moote hañs Bodordum brioota, Lijka baud sa leyser af Dauda, Løgmaals Stilling hier ad fylla.

Mun þad eingeñ Mañleg Tunga, Meiga skyra Ordum dyrum, Hvad þier veiter eñ dyre DRotteñ, Daasamlegur hier æ Vigre.

Ætter þu af øllum Mætte, Eirneñ ad hlyda þvi sem hañ bydur, Bodorda Stilling þeim ad fylla, Og brioota honum ecke æ moote.

Eñ þu hefur ei ad søñu, Eina fyllt af Løgmaals-Greinum, Pvi hefur DRotteñ Svipter Sootta, Settañ mig ad straffa þetta.

Gamle Adam girnteft Brantled, Gude ad lijkiast Himna Rijkia, Jñ hañ sette þig i a, Ad þola Naud og hardañ Dauda.

Sa-

Saa nye Adam nu hefur fridad, Naudum þig og Andar-Dauda, Þar med fwlañ Fiandañ bunded, Og frelsad þig af Diofla Helse.

Þvi er best a hañ ad treysta, Þo Oviliugur hier vid skiliest, Driett lijda adrer þættust, Ef þu hier skallt epter vera.

Madureñ.

Eñ eg hygg þig eige dyggvañ, Opt eru Verkeñ þijn a Lopte, Oboden med ollu lædest, Iñ i Sloted sem i Skoted.

Fellur þu med Foolsku alla, Fræga Meñ og ongvum væger, Ovænlegur ertu Sioonum, Og ecke neinu betre ad reyna.

HErra Gud sa Himnum rædur, Hialpa þu i þessu Gialpe, Hvorneñ ma eg hier vid sporna, Og harda standast Svipting Andar.

Daudeñ.

Vertu sterkur i Hug og Hiarta, Hrædast skalltu ongva Mædu, Set þitt Traust a sialfañ Christum, So þu meiger gladvær deyia.

Hafer þu nu helldur vafest, Haturlega i Synda Klatre, Þetta og añad þynger Rietteñ, Þu ætter med riettu ad bera.

Þar fyrer mattu þola þetta, Packsamlega og til þess hlacka, Ad þu kiemur epter Doomeñ, J Guds Rijke og Einglum lijkur.

Fel þiñ Anda fyrst a Hendur, Fodurnum med ollum odrum, Þeim þu att og yfer varst settur, Viñ þad virdest hañ ad hirda.

Madureñ.

Vngañ mig þu illa anarar, Þu ætter um Hrijd mijn litla ad bijda, Ei leingur eñ hefda eg feinged, Vered Skiegg og grarar Hærur.

Ovart komstu ad fyrer komu, Eñ til mijn med Hrygdar-Lijnu, Andstygdeñ med ærnum Moode, Af þier fæst og Voled stærsta.

Daudeñ.

Ecke leynest eg ad neinum, Undañ mier eg sende stundum, Litla Sott þa linar Þrotteñ, Hun Lijþum bodar, Þeñañ Vodañ.

Vita meiga þad virdar teiter, Vijst ad eiga þeir ad deyia, Þa ad Tijme þañ er komeñ, Þo þad undañ dragest stundum.

Þar fyrer ættu þeir med riettu, Þar med Lwa vid ad bwast, Fliott so med mier fara mættud, Eñ flester þeim Bwninge fresta.

Madureñ.

Upphef eg i ockar skrafe, Eina Spurn eñ þu matt greina, Þvi þu ert so allre fyrtur, And'its Fegurd og hrædelegur.

Daude þu ert dreingiur leidur, Dreingum munu þig Ormar singa, Hvijtañ Blett ma hvorge lijta, Fyrer Holldsiwa og Andstygd Molldar.

Daudeñ.

Dauden.

Undrar mig a margar Lunder, Miøg vel hvorsu þu spyr ad þessu, Eda mig i Ordum nijder, Enn skal þetta skrafa af lietta.

Pann verdur þu ad sonu, Þa þitt Holld er fwed i Molldu, Øngvu betur ertu ad lijta, Alunur þott þu mig nu spottet.

Mier lijkest þu mest ad slijku, Og mun þad fara sem mig varer, Þetta um sijder þu skallt lijda, Þottu briooteft frekt a moote.

Madnren.

A eg þessa alls ad missa, Og med Dauda ad ganga snaudur, Audæfaña er eg hefe Eigen giarn hier saman safnad.

Þike mier nu þetta miked, Þannen heliar Stijg ad kaña, Verollden mun vijst mier hallda, Vid hana leinge hef eg feingest.

Dauden.

Eige ma fast a hana treysta, Alldrei neinum vel hun reynest, Sagnat lijted goodum Þegnum, Gull og Audur epter Dauda.

Satt vil eg þier seigia þetta, Sælest eg a ongvum Prælum, Lijted hiaalpa Lagadeilur, lijka deyia þeir enu Rijku.

Þo þeir treyste mijked a Maatten, Mekt og Aud sem dyrlegt Slekte, An Efa þeir yfergiefa, Allan Reikning þa eg kalla.

Laattu hia allt lijda Þetta, Laattu Heimen Gotzed geyma, Laattu sem þu lijted ætter, Laattu falla Lijf og Praattan.

Af øllum Mætte Eingla stiller, Þu ætter um Lid og Naad ad bidia, So Hirdmadur hans þu verder, Hañ mun raunar fullvel launa.

Þeim sem hafa i þessum Heime, Þioonad under Guddooms Troonum, Øllum þeim er a hañ trwa, Er bweñ Vist hia honum Christe.

Þad er miklu þyngre Skaden, Ef þoler Saalen Vijtes Baaled, Enn þo ad þu eitt sin kiener, Litla Þijn a Lijkama þijnum.

Lijkamans Daudañ Lyder hrædast, Langtum meir en Saalar þraungvan, Er þess von þvi æ fyrer Sioonum, Er hañ þeim i þessum Heime.

Enn vier siaaum Adburd heñan, allvijda hia christnum Lijdum, Ad Tijgnar lijken Tiggia rijkra, Trodast under Footum stundum.

Maduren.

Nu verd eg fyrer Naudung harda, Næsta ad kaña Hormung stæsta, Hrelling sit i Hnganum svellur, Hlyt eg nu fra Aund ad slijtast.

Dauden.

Lijted hefur þu lært af Petre, Læresveine Christi einum, Vilsingur sem vel ma skilja, vard hañ feigeñ hiedañ ad deyia.

Postulen eirneñ Paulus fyster, Þijnu fliootl ad lijda sijna, Lijkama sin med Lijst þat tamed, Og laungade til ad verda min Fange.

Eirn

Eirneñ Daudañ optar girntust, Adrer Drottens Pijslarvottar, Ad Saaleñ sliott fra Syndum mætte, Sendast burt i DRottens Hendur.

Hafe þier med Heidre lifad, Hier a Jord til Orda og Giorda, Pañeñ ætter þu ad soñu, Þig ad bwa vid Daudans Prwgan.

Þa munder þu þeñañ Fundeñ, Þeygiu hrædast sviptur Mædu, Sumer Meñ þad seigia froomer, Saa Svefnhøfgeñ margañ gøfge.

Christur þig af Kvølum leyste, Christo aattu ad þioona fyrstum, Christur er sa Kiærleiks Neiste, Hia Christo mun þijn Saaleñ gista.

Einkanlega aattu ad þeinkia, A þa Frygd i Himna Bygdum, Sem ad traustur Tulkureñ Christur, Trwudum hefur fyrer bwed.

Vine fiñur ad vijsu þijna, velsiñada og helldur glada, Þar med er þar eilijf Glede, Og oþrioothande Elskubanded.

Madureñ.

Hrada þu þier hijngad Daude, Og hrijf sem sliootast burtu Lijfed, So ad mætte Saaleñ riettañ, Siñ Brwdguma Christum fiña.

Far nu vel þu fagra Jordeñ, Frackt og Gotz sem Veralldar-makteñ, Vil eg ad soñu vid þig skiliast, Eñ vona uppa Mariu Soneñ.

A mier siaae Epterdæme, Ytar prwder þar vid bwest, Ad þeir eiga eitt siñ deyia, er sa dygs sem þar uñ huxar.

Af Jordu var eg ad vijsu giordur, Verdur Hollded aptur ad Jordu, Nakeñ kom eg hier i Heimeñ, Mig hefur nu snaudañ burtu Daude:

Vered glader Viner gooder, Og vardveite Gud alla ydur, hittunst vier hia helgum DRottne, J Himna Høll med Gledskap øllum.

Þock hafe aller þyder Reckar, þeir sem hier i krijngum eru, Fyrer alla ydar Æru og Snille, Og su Hiukan vid mig Siukañ.

Fare nu vel hin føgru Dyreñ, Fugla kyn og allt Alldined, Sool og Tungl sem Akur og Einge, Uxar Ploogur og Alldenskoogar.

Sætu Børneñ Syne og Dætur, Sie eg graatande fyrer mier standa, Eilijfur Gud allrar Naadar, Ydur hlijfe i þessu Lijfe.

Gud sie ydar einka Fader, Elsku Børn og Hiaalpar Vørneñ, Hañ mun ydur hugga ad soñu, Haaleitur og Naader veita.

Hier er nu mijn Hws-Frw kiæra, Harmþrwngeñ og miøg sier barmar, Ad eg skal fra Aundu skiliast, opsa miked mier þetta þiker,

Hofum vid med Heidre lifad, J Heimsins Bygd med allskyns Dygdum, Daudeñ meinar allt ad einu, Ockur leingur samañ ad teingia.

Þu hefur mijn Hiaastod vered, Hiartans kiær med Elsku Parta, Hlioottu Sprunds-Hylle DRottens, Hamingiu Laan og mestañ Frama.

Halltu þig med Heidre allt jafnt, Hrijnga frijd vid alla Lyde, Ockar Børn i Otta

DRottens, aga þu med besta Lage.

Raunar dygg og i Raadum hyggeñ, Reflaſkord og good i Ordum, Vid munum fiñast fliott ad søñu, Med Frygd og Glede i Himna Bygdum:

Helldur vil eg hvad sem velldur, Huganum nu fra Moñum snua, Glede og Heill fae Guñar aller, Og Gud sie Vorn fyrer mijnum Bornum.

Flyt eg mier til Foota DRottens, Framfallande a hañ kalla, Medkeñande mijnar Synder, Maa eg varla Barn þitt kallast:

J so margre Synda Saurgan, So einatt hef eg hier i Heime, Fra mier stygt og einskis acktad, Anda helgañ allskynanda.

Þrønglega mig þetta þvijngar, Og þokar ad mier Synda Oked, Goode Jesus Guddoms bloomed, Gief mier Vægd og Naadar Nægder.

Fyser mig ad fara til JEsum, Eg fel miñ Anda honum a Hende, Eg hefe mig aadur giefed, J þitt Valld med Christnu Hallde.

Saalena mijna sviptu Pijnu, Saaleñ vill þig hellst adhyllast, Saaleñ hitte Sæmd hia DRottne, Og sijna Vine a Himnum fiñe.

Eilijft Lof um̃ Alldur og Æfe, Alls valldanda Konge gialldest, Fodur og Syne Frelsara Landa, Freinst vandad og heilogum Anda.

Um̃ Høfud Ovine Mañsins, Med þad Lag,

Lioota hef eg Løsta mijn, Sijra Joon Biarnarson.

Vattu mig hiñ goode Gud, Geymslu þijna kieña, Ovinaña øflug Naud, Um̃ mig giører ad speña, Naatturañ vill næsta traud, Naadarstigeñ ryña, Saalar ecke acktar Aud, Nie Andar Gaafur þreñar.

Sathan fyrst miñ Ovin er, Ollu giører ad spilla, Skynsemd þa sem sköpud var mier, Skilnings Siooner villa, Eingeñ Madur ætle sier, Orku hañs ad stilla, Hvør so leinge leiddur fer, Lycktast maa þad illa.

Heim eg añañ Ovin aa, Allijtt trw eg þad sæme, Hvørn Dag verda heyra og siaa, Hañs Eitur vesin Dæme, Von er til ad villest saa, Sem venst vid soddañ næme, Hættelega hrasa maa, Hiaalp ef eingeñ kiæme.

Hollded lijka helld eg mitt, Høfud Ovin hiñ Þridia, Adam synde Edle sitt, Til allra siña Nidia, Lijfed er alldrei lasta kvitt, Leidest Heiløg Jdia, Veykre Saalu er valla fridt, Vil eg þri Hiaalpar bidia.

Ei er Von ad Orka mijn, Asookn þeirre mæte, Offterker mier auka Pijn, Optar Hrygd eñ Kiæte, Gløggvañ Mañ þo giæte sijn, Giña þeir vr Sæte, Mitt i hvøriu megned dvijn, Myskun Guds þad bæte.

Dapur vil eg mitt daglegt Mein, DRotteñ fyrer þier kiæra, Adgiørd mijn er ecke nein, Auma Saal ad næra, Sw er Lækning søñ og hrein, Sem þu vill oss færa, Andans Naad og Gudspialls Grein, Gief mier hana Læra:

Andar heilsu Gaafañ good, Guds er Orded hreina, Øflug Lækning Aumre Þiood, Allra Saalar Meina, Heller oss i Hiartans Siood, Huggun fleire eñ eina, Þar af mørgum styrkur stood, Stærre eñ eg kañ greina.

Þetta Ordsins andlegt Sverd, Ovin kañ ad viña, Dugnad mier þu DRotteñ herd, Daud og Orku stiña, Felldur strax eg Veykur verd, Ef Vopna misse eg þiña, Saña Hiaalp og Sigurferd, Um̃ siðer laat mig fiña.

Heilagur

Heilagur Ande Huggun hraust, Hertuge vor i Kijfe, Afl þitt fylge Ordsins Raust, Ovin fraa mier drijfe, Guds Her-Klæden good og traust, Gyrtu ad mijnu Lijfe, Þau mier Aumum endalaust, Vid øllu vondu hlijfe.

Breittu yfer mig Bryniu þa, Sem brestur alldrei i Strijde, Efst fraa Hvirfle ofañ aa Taa, Aund og Lijkama skryde, Christs Riettlæte er Kyrtell sa, Klæded hañs er tryde, Yferstiiga þañ eingeñ maa, Sem alldrei þar fraa flyde.

Skiølldur Trwar skyle mier, Þa Skot-Hryd aa eg ad mæta, Grundvoll heñar giefur af sier, Gudspiallds Naaden sæta, Þad hun laus og lijtel er, Lijfed hellst maa græta, Hvad mig Veykañ vantar hier, Virstu JEsus bæta.

Trwar Bæn er Skeyte skaast, Og skielfer Sathans Vellde, Digrum Risa Daaden braast, Davids Sløngvañ fellde, Akalls Signr eñ mun faast, Ef Meñ þar til hiellde, Kvittad hefur oss Christi Ast, Kvalaña burt wr Ellde.

Veit mier DRotteñ Verndarhlijf, Og Visku þa eg kyñe, Yfer ad viña Audlegt Kijf, Oviner so ryñe, Freystne illa fraa mier drijf, Frid gief Saalu miñe, Hañs er jafnañ hoolped Lijf, Sem Hiaastod naaer þiñe.

Lausnareñ JEsus Lof sie þier, Sem leister Meñ wr Vanda, Makt Ovina aumum mier, Eingeñ maa þvi granda, Frelsarans Nafne frægdeñ ber, Med Fødur og Helgum Anda, Audmiwk Þøck sem upphefst hier, Eilijf mun so standa.

Deila Hollds og Saalar, af heiløgum Ritningum utdreigeñ

Sijra Olafur Gudmunds son.

HJoonasiñu hura eg tijtt, Hvonar mune liña, Hollde og Anda lynder lijtt, Løngum stunda Raaded sitt, Eina reyner añad þañeñ viña.

Sælu vil eg sagde Holld, Sitia nioota Naada, Dyrleg Klæde Owkatiølld, Dryck og Fæde Sveina Holld, Sætu mæta og Sængarfaung til Naada.

Saaleñ talar miñast maatt, Mañeñ þañ eñ rijka, Þa hefur Sælu sied og aatt, sijdañ Kvøl a allañ Haatt, Þolde i Ellde Þosta mestañ lijka.

Holld so deillde hafde Skraut, Hester mest hin væna, Veraalldar Sooma sañañ hlaut, Sælu blooma leinge naut, Spaña boñum Saalar Heilsu ræna.

Saaleñ talar Tignar Stiett, Tel eg þad vel sæme, J Virdinguñe vier høfum friett, Var i Siñe Faatækt riett, Helldur skyllder hyggeñ þiggia Dæme.

Holld so bulldrar besta su, Birt eg virt er Gaafa, Gleyma Ecka af Eignum nu, Eta og drecka sæll siertu, Medañ i Naadum mattu þetta hafa.

Saaleñ talar sæll er mest, Soñ i miñe cæta, DRotteñs Fræde er deyfa best, Daudans Ede so ei siest, Um vora Næring virdest Hirder giæta:

Hollded kvad villd eg Fied sem flest, Fast og laust eg ætte, J Kistum Gull og Klæde best, Af Koste full sie Hwseñ mest, Millda villd ad vijsu kioosa mætte.

Saaleñ talade siaadu þañ, Søfnud stofnad hefde, Hwsrum brast ad hirda hañ, Hældest fast eñ rijke Mañ, Feigd ad bragde fieck so ecke tafde.

Holld so deillde heiløg Skript, Hæler Salomon vijsa, Meira Goss og Gull hefur hrept, Eñ girne oss þo alldrei slept, Dyrd hañs virdest DRotteñ haatt ad lysa.

Saaleñ talar Tygge bad, Tvent sig vanta skyllde, Sækia Obyrgd sveria kvad, Sæ-

 lu

lu og Ofdirfd fylgiast ad, Heilum Mæler hlioota ætijd villde.

Holld so bulldrar Blessun þa, Blijdur Gud oss veiter, Utañ Trega audgar sa, Alla Vega sem verda ma, Dyrum varast Dæmum þeim ad neiter.

Sæleñ talar Fæde og Føt, Fullur kallast Audur, Þetta lijke glogt eg giet, Goß og Rijke epter liet, Hvor sem er i Heimeñ komeñ snaudur.

Holld kvad villd eg Herradoom, Hallda og Vallde stooru, Virding nædest full og froom, Flester hrædest Tignar Room, Holler aller hlyde Bode voru.

Sæleñ talade soddañ Lof, Sivole a Stoole heyrde, Heidre feigeñ hoofst vid Of, Hæsta eige virte Giof, Þeingil Eingell þeñañ i Dauda keyrde:

Holld so deillde dyrdleg Raad, Daniel man eg hallda, Virding hlaut um̃ heidna Laad, HErra skraut og Konga Naad, Laateñ jaatum Lucku ecke giallda.

Sæleñ talade Sæmd þa fieck, Søñ ad kieña Fræde, Israel i Utlegd gieck, Adstod vel þa hlyfde þeck, Heided Lid ad liete betur Bræde.

Holld kvad Volld ei hafa kañ, Heimur nema af Gude, Laanud verde Lagnad þañ, Og Lucku fræde þeim sem añ, Kiøre eg mier sem mest þa bestu Pryde.

Sæleñ talade fyrer Flood, Forkar sterker lifdu, Enachim su þrekna Þiood, Þar med grim̃ ei leingur stood, Seinast neinum hreyste Koster hlijfdu.

Holld so deillde Samson sæll, Sañast kañ af Hreyste, Heidnum virtest hañ ei dæll, Horku fyrtest margur Þræll, Kroptug Hopt af Kyne sijnu leyste.

Sæleñ talar Samsons Mætt, Siaaum gaafu helga, Lande Juda synde Sætt, Sveit O prwda hrakte þraatt, Svikeñ veykum vard i Jord ad fylgia.

Holld so bulldrar Herrans Giof, Honum vonum lijka, Hvør þa fær hañ þiggur Brief, Ad þeim sie kiær fyrer utañ Ef, Hæst er Traust ad hafa Gaafu slijka.

Sæleñ talade Afled eitt, Ecke þocknast honum, Þo þad Hollde hafe veitt, hitt af Millde virder neitt, Ad ottunst riett og a hañs Myskun vonum:

Holld kvad villd eg Vænleik miñ, Vera meira Dæmum, So þañ Heidur þecke hiñ, Þar af leidur verde siñ, J Frægdar Nægd af froomum Blooma kiænum.

Sæleñ talar Absalon, Ætt hañs Pootte frijdur, Af Sæmd vard oodur svika Þioon, Sijnum Fodur villde Tioon, Fegurd plagar fylgia helgan sijdur.

Holld so deilde Mariu Man, Mester Koster pryddu, Eñ þo være ysfred væn, Oskum stærre fieck hun Bæn, Sider vijda Sooma froomum hlyddu.

Sæleñ talar helgust hun, Hlaut ærgiætust vera, A Trw og Ast liet øngvan Grun, Audmiuk fæst ad meira mun, Frijdleik sijdur siñum þañeñ giora.

Holld so bulldrar klaart er kient, Kong þiñ lange epter, Vænleika sem vijst hefur hent, Hlyd og sia um̃ þessa Ment, Fodur Aud ad fws og Hw sum slepter.

Sæleñ talade andleger, Æra vor sem gyrnest, Svikul þeckest Sælañ hier, Soome bleckest opt a sier, Þeim O Rotteñ ottast Dyrdar stærd ei firnest.

Holld kvad villd eg Heisu Laan, Hafa um̃ Æfe mijna, Mæda Treigie, Mein og

Slliaar

Smaan, Metnad eige viñe Raan, Lijf i Giæfu lijte Kiæte sijna.

Saaleñ talade tveir og sio trwdu Fadar spillter, Lausn þeim Herrañ liet i tie, Lyk-þra verra hygg þad sie, J Andargrand þeir aller fiellu villter.

Holldeð deillde uñ helgan Paal, Hrelling illa kiende, Pridia siñe Sathans Taal, ad sigra kyñe byriar Maal, Bidur Gud i burtu Hirting vende.

Saaleñ talar sian þau Raad, Sæll er Paall fieck aptur, Sig skal læagia Lundeñ bre-aad, Laat þier nægia mijna Naad, J veykum rijkur vottast DRottens Kraptur.

Hollð so deillde DRotteñ sijst, Dauðe gleður og Helia, Heilsa Kiæte og Blessun bydst, Bæn Packlætes þiggur vijst, Pañ milldur villde, Maatte Sott ei kvelia.

Saaleñ talar Porf er þier, Uñ þetta Riett ad hyggia, Kross siñ bere synie sier, Sa þad kiøre ad fylgia hier, Vist hia Christe kañ ei añars þiggia.

Holld kvad villd eg Viska mijn, Være stærre Maata, Mælskañ snialla miog vel skijn, Mañ-Lof valla uñ þad dvijn, Einaeñ þreinga Orde þyrde jaata.

Saaleñ talar Tungur Priaar, Til hiaa Pilat voru, Vitur lijst og i Volldum haar, Var þo sijst i Doome klaar, Lijted hlaut þvi Lof af Gaarfum stoorum.

Holld so deillde Davids Son, Dyrum Ordstyr naade, Megn og stoor var Menta Von, Mioglaangt foor þvi rijka Kvon, Spurde heyrde Speke frekar þraade.

Saaleñ talade soddañ Vit, Sañleikañ ei hatar, Frid og Trw hañs frooma Rit, Fiñur þu ei toomañ Lit, Hlydne Lyd og Heidre Gude jaatar.

Holld so bulldrar Bækur oss, Birta margt og kieña, Viskañ nefnest vænsta Hnoss, Vid þad jafnast eckert Goss, Po añad liñe ætijd niootum heñar.

Talar Saal Guds Otte er, Upphaf Happa Speke, Saa i honum hegdar sier, Hygg eñ vonum virdest hier, Lof ei efum Lydeñ sijdañ veke.

Sana kañ eg seiger Holld, Sælu-Taal med Volldum, Mædu fær og marskyns Giolld, Misjafnt naa þo fram a Kvolld, Jlla hollañ Aud i Dauda holldum.

Giæter ætijd seiger Saal, Sedier gledier Auma, Eñ þo leynest Lucku-Taal, Laungum reynest vollt og haal, Nægd og Frægd i einu ræner nauma.

Sana kañ eg seiger Holld, Sooma toomañ Skugga, Lijdur skioott sem følne Folld, Fellur lioott og verdur Molld, Aundu grandar ecke fieck ad hugga.

Giæter ætijd seiger Saal, Sid og Frid ad hallder, DRotteñ hatar Dreiss og Bri-aal, Drambed ratar seiña Baal, Froomañ Sooma frekar miwkur giallder.

Sana kañ eg seiger Holld, Sæla heilog heite, J Trwar Sid uñ alla Olld, Ad elska Gud miñ Hlijfdarskiolld, Blessun þessa bid eg Gud mier veite.

Giæter ætijd seiger Saal, Sælle Heill er heima, Goodfws ræker Gudlegt Maal, Giarnañ taker HErrans Skaal, Hirder virdest hlydeñ Saud ad geyma.

Lijttu kvittur Letred aa, Leyse eg Giof ad virda, Upp ad skrifa og ødrum liaa, Epter þafa og herma fraa, Preñing bañar þetta Goss ad myrda.

Kløgun af Premur Saalar Ovinum, Hollde, Heime og Diøfle,

Sijra Magnus Olafsson. Med Lag sem Hugraun.

PJne Paanka eg mun tiaa, Alvarlega ef skyrt er fraa, Hvørsu hardar Haudre aa, Hollde Prauter strijde, Skal ei hittast Skiepna ein, Skadvæn under fleire Mein, Eñ aumur Madur Odar-Grein, Eg vil þar til hlijde, Vid sijna hvør hefur Sorg ad tiaa, Pad saña maa, Sveit um̃ Laad og Vijde.

Ymist þvijngar Sootteñ saar, Svipter Vina eda Misser Fiaar, Ovirdingar ecke smaar, Yfer Stundum detta, Hwngur Faatækt Lwe Last, Landflæming sem Haming-iu Kast, Med Bøle ødru berst aa fast, Bagar Audlegd rietta, Madur Vlfur Mañe er, Og mun ei hier, Minst til Stygda þetta.

Hart ef þvilijkt Heilla Bañ, Halur nockur røyna kañ, Harmur kremur Hyggiu-Nañ, Hoofe valla nærre, Vætter adrar fleire faast, Sem faarlegra er vid ad klaast, A-ræde þeim alldrei braast, Athüga þessar færre, Samañ laungum settu Raad, Og sviptu Daad, Saa er Vodeñ stærre.

Fiandmeñ Saalar fiñast Prijr, Flockur saa yfer Orku byr, Aform þessa alla knyr, Eitt hun Gløtun bijde, Skal þa telia Holld og Heim, Hatskur Sathan fylger þeim, Helfærendur hafa þañ Keim, Hætta alldrei Strijde, Miøg opt faa þeir Sigur sóckt, Med Siñed klokt, Og setia marga wr Prijde.

Eins og Saaleñ Sooma verd, Af Sañhimneskn Efne giørd, Myklu dyrre eñ Molld og Jørd, Mektug DRotteñs Anda, Mootstand heñar mun þeim er, Meinsamlegra og horfer ver, Eñ Lucku-Raan sem løngum ber, Lijkamlegt til Handa, Var maa heita og Vitur hañ, Sem vel þa kañ, Vielara af sier standa.

Holld sitt eiged eingeñ Mañ, Vtreka nie fordast kañ, Blijfur þar vid bundeñ hañ, Til Bana maa ecke lesta, Foostur ad veita og Forsiaa þvi, Finst hvør skylldur Heime i, Aled vel þad Ostillt By, Ovin giører sig mesta, Lioota Huxun leider þad, Vm̃ Lyndis-Stad, Og Lysting alls hins vesta.

Heimelis Nodru i Barme beint, Berum vier sem nu var greint, Allopt verdur ad þvi meint, Hun orkar þwngra Nauda, Hugreñing su fæder slaa, Fer þar epter Girndeñ haa, Sijdañ vill til Vondska þraa, Og Venian Dygda snauda, Ydran rænt so rasar Lijf, Fyrer Raad Osvijf, J Rauna fullañ Dauda.

Heimur Añar Ovin slaar, Alla Vega til Skiemda staar, J Ydiu þeirre kiæñ og kn-aar, Kiergrip vorn ad seida, Hañs Orvasnæra Ognagrim̃, Jñ ganar um̃ Vijgskørd Fim̃, Broddakost þau bitur og dim̃, Beima hrøñum meida, Skilnings Viteñ meina eg Mañs, Pañ Skota-Skans, Skadanum Vei-eñ greida.

Augun vakta Heimsins Haatt, Heyra Vondsku Eyrun þraatt, Hugskot af þvi blind-ad braatt, Bua aar laangt fraa Veige, Muñur lijka mæler þad, Mest er nam i Hiarta Stad, Hañ vijkur sømu Villu ad, Vakta kañ sig eige, Allt vill þetta ópna Dyr, Sem jñt var fyr, Ad Ondeñ tapast meige.

Jllt

Ilman lijka og Atekning, Allre goodre Hugteñing, Hindran veiter hardla slijng, Hefja Girnd so bræda, Hun sem ramleg Eiturs Art, Ecke af Krapte lætur spart, Lijkamans alla lester snart, Lime ef fær ad ræda, Sie heñe ecke geinged gegn, Med Gudlegt Megn, Giefst þa faatt til Næda.

Pridie er Diofull þrwngeñ Mood, Prætækeñ i Mañsins Blood, Alla ad viisu Veralldar Piood, Vill i Afgruñ færa, Starfsyn Pijlur Streinge æ, Stiñar setur i hvoria Kræ, Hæfer Saaler hellst þar mæ, Heliar Fleinum særa, Af eigeñ Krapte eingeñ fañ, Ad fordast hañ, Fals-Vijkingeñ æra.

Vielar Net og næmleg Brogd, Nijdings verda allrei sogd, Allstadar af þeim Lostum logd, Er Lund vill sierhvors rækia, Girndeñ Heims og Stundun stæst, Til Starfa volld sem Metord glæst, Sællijfe æn Sorga kræst, Saalu Mañsins slækia, Lijkt sem Fugld Snarañ snogg, Hun sneydest rogg, Hætt i Himen ad sækia.

Dramb og Hatur med Daudlegt Afl, Dreissug Aufund Neideskabl, Ofneytsla sem Dryckiu-Drafl, Diofuls eru þau Skeyte, Saurlifnadur Lete lioot, Leid Agirnd og Flærdarhoot, Sem añad fleira Illsku-Root, Er eg kañ valla Heite, Oll eru þesse Eitre flijnd, Og Bole brynd, Beittare hvorium Hneyte.

Hvort sem giorer til Laar eda Lands, Lijf ad flæmast Veralldar Mañs, Fimer Haukar Freistarans, Framñ huara til Bræda, I Blund og Voku uñ Veigeñ vest, Voda Hæske fyrer sest, A Ofrid lætur alldrei Frest, Armur Svipter Dæda, Fylgdeñ þesse fer sem My, Yfer Folld og By, Fws æ oss ad ræda.

Hofud-Oviner heria frekt, Hermder Prijr ad auka Sekt, Fatlast hvorke Flærd nie Mekt, Fiorræds Boga ad speña, Hvorn Dag flyckest lioost og leynt, Leitar vid oss verde meint, Skamar Lided Skap Ohreint, Skipad i Flocka Preña, Vijkings Hereñ verdum señ, Vesæler Meñ, Vid ad kiempa þeñañ.

Einkum stundar argur flaar, Ofridsamur Vondsku Ar, Vor Adam gamle æsest þrær, I Adsookn þeirre ad liggia, Heimiles fasta Hatur Sveit, Hentare til Skada veit, Hiñ er æ Folldu feste Reit, Firruara ad byggia, Eñ honum fylger Holld og Blood, Af Megne og Mood, Mun pad Saalu hryggia.

Af þvi þrooast Idia lioot, Andanum strijder Hollded moot, Moglande med Heimsku Hoot, Hondlan æfer rænga, Vmvondun og Agaflyr, Ondvort sier ad Lostum snyr, Soomalausa Synda-Dyr, I Siaalfræde vill gænga, Fræ Dygdum kwgar Geded greitt, Og gietur leitt, A Glæpa-Venin længa.

Stiller Heliar stitter Frid, Stidur ad eñ Holldsins Lid, Piggur beint og ber æ Mid, Sem beittast er ad villa, Eigeñ Vopnum oss hañ slær, Eigum Basted lijka vær, Slægur med þvi fiotrad fær, Fræ eg so hagast illa, Pad HErra Gud til Hiælpar gaf, Par hittum af, Hættelegastañ Kvilla.

Ovin meñskum illa felst, I einu ef med þier Hwse dvelst, Ordugre ad akta telst, Ulfur Christnra Sauda, Hañ sem Leon uñ hvoria Stund, Hradur skygn og Olmur i Lund,

Glep

Glepsande aa Glotunar Sund, Glæper Vokusnauda, Augum Holldlegum ecke sieſt, Hañs Vallded veſt, Vei þeim Drekanum rauda.

Ef þañ villde veſleg Piood, Vega yfer i Hyggiu-Slood, Hoopeñ þrwngna Megne og Mood, Munde lijted hirda, Vm̃ Lijkamans hiaa honum Lucku-Breſt, Eñ leida Ugg i Hiartad meſt, Ad banvæn Ferd um̃ Saalu ſeſt, Er ſvijkia vill og myrda, Giæfeſt Ongvum Glede Stund, A græñe Grund, Ef Grand þad kyñum virda.

Vor er Hyggiañ veyk og blind, Vafeñ oll i myrkre Synd, Feſtum ſiiſt þa fyrer oſs Mynd, Ad fælaſt ſlijkañ Vanda, Af þvi bilar Bæneñ heit, Veykeſt Holld eñ gleymer Sveit, Chriſtens hallda Riddara Reit, Og rausnarlega ad ſtanda, Gieck ſo margur wr Giæfu-Braut, Og girnaſt hlaut, J Gaupner ſvartra Anda.

So er vared Svika Prioot, Sie honum ecke ſtaded aa moot, Sterkur ſinſt ſem Lioneñ lioot, Leika ad ſtæla Preña, Pañ eiñ ſigrar gletteñ Gaur, Er Glæpa þeckeſt med honum Aur, Ecke hefur þo Afl vid Maur, Ef Andſtædes ſkal kieña, Bleſſad Guds Ord Bæn og Trw, Beſt Vopneñ Priu, Bitrum Ovin reña.

Eirn hef eg bundeſt aa þañ Taum, Ongvañ giefed ad Hollde Gaum, Anad fram̃ vid Glenſe og Glaum, Gleymt i Hoofe ad ſtilla, Hafnad Bæn eñ huxad ſmaatt, Vm̃ Herrans Vilia og Dygder faatt, Jdkad Priooſku Odyr kaatt, Ad mier geinged hylla, Hendur og Muñ aa Heimſku fyſt, Hugad ſijſt, ad Hel færde ſu Villa.

Ovarfærins Æſku Mañs, Er mitt Dæme Synda Krans, Mig leidde fram̃ i liootañ Dans, Lytt eg moote ſagda, Falſara leit ei Fared aa, Fyrer Augun Huldu braa, Ohapp bijde Sathan ſaa, Mig ſveik aa hættu Bragde, Peſſe hiñ vonde Viela Pioon, Viller Sioon, Verre hvoriu Flagde.

Epter uñeñ Verkeñ veſt, Vikaſt Stundum Hugureñ beſt, Pa opeñ ſtendur Ogneñ meſt, Sem audur kuñe ei hræda, Nu er mier liooſt um̃ Miñes-Naa, Hvad Mañſkamlegt þad reiknaſt maa, Merkium Chriſts ad falla fraa, Fyrer oſs liet ſier blæda, Eñ Fangeverda Þremur þeim, Hollde Heim, Og Heliar Arnum ſkiæda.

Ande Naadar Lyndeslaut, Liet i Eyde eñ veyk aa Braut, Voneñ Heilla hier med hlaut, Ad hallda fraa til Sijdu, Komeñ aptur Kvijde og Pijn, Kremiaſt Bein eñ Frideñ dvijn, Saart um̃ Hiartad Syndeñ hrijn, Af Svartar-Bragde-ſtrijdu, Rauna-Byrde rom̃ er ſu, Pad reyne eg nu, Hun ræner Siñed Blijdu.

Byflugurnar Flootta aa, Færaſt Reyknum longum fraa, Vondum Daune Dwfur hiaa, Dvelia ecke vilia, So veit eg mijn ſaar Misgiord, Synda Lykt og Vondſku Mergd, Vardhallds Einglum vijkur aa Ferd, Vid mig aller ſkilia, Mitt Gudleyſe grætur þa, Sem glogt þeir ſiaa, Gillder ecke ad dylia.

Af Skiptum þeim eg ſiaalfur ſie, A Sijdur allar Neyd og Ve, Doomur ecke dregſt i hlie, Dæmdur ſlijku Ede, A mijnum Slyſum merke hvor, Misraad þetta veſta er, Falla i Sid med ſolſkum Her, Fyrrgreindum i Kvæde, Ending fæſt ſo ill wr þvi, Morg ſem My, Mein og Gudleg Bræde.

Aumur

Aumur fiñ eg ei añad Raad, Eñ aptur leita upp JEsu Naad, Saa hefur HErra Hug og Daad, Vr Helium mig ad faanga, Nægre trwe eg sie Naadeñ hañs, Eñ nockur Synd hañ vill til Sañs, Velltest einge Veralldar Mañs, J Vijtes-Pijnu straanga, Legg þvi allt mitt Lasta-Gialld, J Lausnarans Vålld, Lækne saa hid raanga.

Bid eg mier drijfe Briooste wr, Blundeñ Dauda Lækner trwr, Heitre kuñe Hyggiu-Mwr, Hallda Ydrañ leinge, Visku Augu verke hrein, Vondañ Ar og Holldsins Mein, Hiedañ i fraa med Hreyste Grein, Hatad rijkt eg feinge, HErrañ ollum hiaalpa Lyd, So Helvijskt Nijd, Hreppe miña Geinge

Klogun yfer þeim gamla Adam, sem i Holldenu byr,

kallast Hugraun. Sijra Sigfws Gudmundsson

HUgraun miñe herme eg fraa, Ef hlyda maa þar Foolked aa, J Nafne DRottens nu skal tiaa, Hvad neyder Saalu mijna, Aetta eg Christe ad fylgia fast, Þvi fyrer mig leid hañ Spott og last, Eñ Heimsins Gys mig girner hvast, Med girndar storma sijna, Fæ eg mier ecke hallded hier, So hreint sem ber, Hørd er þesse Pijna.

Þetta mitt ed þrutna Mein, Þijdest ecke aa adra Grein, Utañ samlijking soñ og hrein, smæst i þessu Kvæde, Heilags Anda megn og Maatt, Mynda eg þvi vid Soolar haatt, Anglit Heims er avallt kaatt, Ef hun þad verma næde, Meñ og Skiepnur gaanga uñ Grund, Pa Gledeñar Stund, Glooar aa Lauf og Sæde.

Fuglar Loptsins kvickiast þa, Og føgrum syngia Eikum aa, Skoog-Dyr leika furdu fraa; Framar eñ eg kañ greina, Ur Diwpuñ reña Fiskar fliott, Og Føgnud þeñañ merkia fliott, Biartañ Dageñ sem blijda Noott, Ber þeim faatt til Meina, Hafa þeir sier til Yndes allt, Þvi ecke er kallt, Eirneñ Sand og Steina.

Þegar ad Soolar Birtu ber, A blaankan Turn og skijra Gler, A Kveña Skara og Konga Her, Kaup-Skip Segl og Reida, Gudvefs Þell og glæsta Høll, Græna lund og sliettañ Vøll, Steindañ Mwr og Stræteñ øll, Staal og Liliu breida, Gudlegt Ynde greine eg frijtt, Þad geingur vijdt, Og giører ei nockurn leida.

Nu hef eg birtañ blijdleik þañ, Sem Blessud Sooleñ veita kañ, Allar Skiepnur heidra hañ, Og Hiartalegana uña, Hun maa kallast gladning good, Og Gierseme fyrer Heimsins Þiood, Giefeñ til þess ad mykia Mood, Ef Meñ þad skilia kuña, Skapareñ gaf þad haaleitt halld, Þvi hefur hañ Valld, A Heime og ofañ til gruña.

Hier til legg eg þyding þa, Sem þægelegust er Jørdu aa, Lausnarans Ord sem lækna maa, Lasna Saal og mooda, Þad giefur Art og ellañ Sid, Eins og Sool vid Heimsins Lid, Hun reñur wt þad hægra Hlid, Himna Kongsins gooda, Mier virdest þad Muñur hañs, Sem maa til sañs, Ad midle slijkañ Grooda.

Þetta Ord er Andeñ saa, Sem Almaattugum er geingeñ fraa, Rauna-Møñum rijker hiaa, Þa rañleg Sorg vill hrinda, Hañ skijn so med helgum fyrst, Ad Hiartad Mañsins verdur þyrst, Til Riettlætis hañ leggur Lyst, Og lastar Villu blinda, Þad er hañs girnd ad grijpa hart, Þad Nooanda Skart, Vid Gud sig fast ad binda.

Ute er Sorg eñ øngva fiñur, Arma Synd sem Hiartad viñur, Nu er feingeñ Fridureñ stiñur, Fraa eg þvi JEsum vallda; Ande Guds med Elsku Megn, Eina kieñer hañ bestu Fregn, Ad Christur frelsie Kviñu og Þegn, Kong skulu vær hañ hallda, Vorar Synder virdast meir, Eñ Vatn og Leir, Vard hañ slijks ad giallda.

So er nu haattad Hugañum Mañs, Þar Heilagur Ande byr til sañs, Eins og hañ ætte i Eingla Krans, A efre Loptum gaanga, Blijdañ sw af Gude gaar, J Giedenu Mañsins liggur skaar, i Helldur eñ allur Heimureñ daar, Þo Holldar mættu hañ faanga, Er þvi Daudeñ sæter

Svefn, Og Sælu Fregn, Fyrer Sonarens Pijnu strꜳnga.

Ohreinleike eingeñ mꜳ, Anda þessum nærre stꜳ, Løstum øllum flyr i frꜳ, Sꜳ Fadereñ allsens gooda, Unadsemd hañ alla kañ, Ad audsyna vid Christeñ Mañ, Synder allar hrædest hañ, Hatur og Odygd Piooda, Aufund og Hꜳd sem Angur og Strijd, Og Oheil Smijd, Og eirneß Girnd til Fliooda.

Gledeleg heit so mørg og mæt, J Mañe þessum verda sæt, Uppteliast og ad þvi giæt, Og um þad Ritning hlioodar, Skiepnur Guds sem Skꜳllded kvad, Med skylldu siñe reikna þad, Hønum ad þioona i hvørium Stad, Um Heimsins Alfur Fioorar, Af Hiꜳstod þiñe mælest margt, Og mun so vart, Um Meñ og Kviñur goodar.

Stiarnañ kieñer Kongum Leid, Christur siꜳlfur þeirra beid, Þeim var hamlad Heliar Skeid, Hañ Herodem aptur ad fiña, Sijna Lidsemd Sooleñ blijd, Synde lijka ꜳ þeirre Tijd, Josua hꜳde hardlegt Strijd, Heidingiana ad viña, Hun stood kirr so hægt og spakt, Og hafde a vakt, Þeim Heidurs Mañe ad siña.

Hval-Fiskureñ med Hrædslu-Dyn, Hlioop til Lands og fieck þad skyn, Ad Jonas mætte Mañlegt Kyn, Menta a Jdran skiæra, Eige sijdur Asne og Naut, Ungum Sveine DRottne laut, Þau krupu ꜳ Hnie, Vid Konglegt skraut, Og Christe var þad Æra, J Musterenu epter ꜳ, Þau Ung-Børn smꜳ, Um hañ Lofsaung færa.

Hafed og Jordan hrucku i tvent, So Hereñ fieck i giegnum rent, Ei fieck Sveina Blosseñ brent, J brꜳda Loganum sꜳtu, J einu Fialle Elias var, Elldur kom og varde þar, Hañ tyok til Lopts og Skatna skar, So skadañ ei uñed gꜳtu, Himeneñ var so Hyr og trwr, Ad Hird og Frwr, Hveited besta ꜳtu.

Eingell DRottens eydde Nand, Ad Elias færde Vatn og Braud, Eñ sockte Loth þa Sool var raud, J Sodoma Borgu lijka, Ur Myrkvastofu med liwfre Lund, Leidde Petur ꜳ Nꜳttar-Stund, Philippum bar so brꜳtt um Grund, Til Blꜳlands Herrans rijka, Cornelius hañ komst ad Trw, Og hañs kurteis Frw, Fyrer Kiærleiks Breytne slijka.

Gabriel sem goodur Þegn, Gøfugur kom med besta Fregn, Sw mun þikia Meining megn, Ad Maria Ordum hañs trwde, Hiñ helge Pꜳll i Hafenu var, Til Hiꜳlpar var þar ecke par, Eingell DRottens þa kom þar, Ad Prauteñ Hiartad lwde, DRotteñ hafde þa siꜳlfur sent, Ad syna Ment, Og siñe ad hiꜳlpa Brwde.

Eg mun verda Ordlof fa, Af Einglum ecke leingur ad tiꜳ, Hitt er meira ad hverfa frꜳ, Vid helga Sool ad skilia, Riett wr Nordre Svælañ swr, Svørt hun strykur Hafenu wr, Neidnglega sem Meñ og Miwr, Mun hañ þa svelgia vilia, Upp ꜳ Landed grimlega Sys, So i giegnum frys, Græna Jørd og Lilia.

Sijdañ dirfest dꜳrlegt Fool, Ad draga sig fram fyrer vora Sool, Og byrger DRottens blessad Hiool, Bøled mꜳ þad heita, Hryllest Sioor og skielfest Skip, Og skiellur yfer i einum Svip, Herder Kvøl ꜳ hvørium Grip, Sem hyggst ad Skioole leita, Kiennir ad Foolke Kvijdeñ stoor, Kullde og Snioor, Kastar sier til Sveita.

Furdu daprer Fiskar þa, Flya øllu Lande frꜳ, Eñ ꜳ Fuglum Sorg mꜳ siꜳ, So sem ꜳ Dauda Mañe, Krapta Døgg er til þess traust, Ad tyrma hvørre Kynd ꜳ Haust, Þu heyrer þa ecke adra Raust, Eñ allt sie byrgt i Rañe, Dynur ꜳ Hwsum Hrydar-Fiwk, Eñ Hiørdeñ Siwk, Þvi Hwngred Trw eg þad kañe.

Mig lysier ecke leingur ad tiꜳ, Nie Liooda Heimsins Prautum frꜳ, Aptur ꜳ Veigeñ eg verd ad gꜳ, Og votta af DRottens Orde, Þad situr so vid Mañsins moot, Med merkelegustu Jndes Hoot, Eins og nockur ylmud Root, Sie Eteñ ꜳ Konga Borde, J Brotnum Kiernm bernmier þad, Og Bøl mun ad, Ef bila vill þesse Forde.

Eins og nockud Jllsku Sky, Jñ um Mañsins Leyndar-By, Flygur hart ed falska Þy, Føgru Orde ꜳ moote, Þetta grey er grꜳleg Synd, Gletteleg og illa lynd, Hun giefur sig wt i margre

re Mynd, Saa Mein-Votturen̄ lioote, Vid Hellagañ Anda helldur Strijd, Þad hvimleitt Lyd; Hardara øllu Grioote.

Evu hefur hun illa krækt, Og Adams þar med Sooma lægt, Cain laangt i burtu bægt, Hun blekte Loth med Raadum, Judas ad sier Thamar took, Talen̄ var þesse Eckian̄ klook, Aaron Prest hun illa skook, Og eydde hañs Sonum baadum, A Eydemørku Ogna Lyd, Eñ ef miøg þyd, Og øllum svipter Raadum.

Helgañ David hefur hun beygt, Hollded vard til Kveña veykt, Salomon Kong fraa Trwskap beygt, Og tældur lier sig eggia, Balaam leinge stødugur stood, Med stolltuglegre Gydinga Þiood, Droogst uñ sijder Dygden̄ good, Døgling Raad ad leggia, Heli dati i dapra Þiju, Fyrer Sonuna sijn, Og Synder þeirra beggia.

Þesse Raun vill mæda mig, Maal mun snart ad þeckia sig, Þo Elskañ DRottens lijknsamlig, Mig leide nockrum siñum, Hæg og Dyr i Huganum þeck, Heñar reit eg bestañ Smeck, Þa svipar yfer so svørtum Fleck, Sem vier stundum siñum, Horsen̄ er þa Heidur og List, Miñ HErra Christ, Hiaalp oss so vier viñum.

Med þreñu moote er soddañ Soott, Sem mig staangar Dag sem Nott, Offsaker med æren̄ Proott, Eins og Paulus sagde, Hañ þoottest hafa i Hollde sijn, Hardañ Brodd ad Skilning mijn, Þecke eg giørla þessa Þijn, Og hañ sem slijkt aa lagde, Mun þeim ecke Mañe glatt, Eg mæle satt, Sem snæter soddañ Flagde.

Þetta er mier tijtt i tie, Tilfelled þo miña sie, Anaud strijd eñ stundum Spie, Þad stendur af Sathan einum, Hitt ed gooda eg hafda fyrr, Þad hnijgur fraa mier wt uñ Dyr, Hugureñ er þa hvørge kyr, Hrakeñ i Villu Greiñum, Ad þvi vard David dapur hañ sañ, Saa DRottens Mañ, Ad dvijnade Anda hreinum.

Añad Kyn er Soottar sagt, Sem mier verdur þraatt tillagt, Ohreint Holld eñ ecke spakt, Sem Adams Synden̄ smijdar, J mijnum Limum liggur tøm, Lyste giørn og haatskasøm, Utvølldum hun opt var røm, Ad afmaa Dygder skijdar, Nu er ad mier þo minsta Von, Þu Marin Son, Munt þad rietta sijdar.

Nu er hin Þridia Nauda Stwt, Med nockrum Ordum reiknud wt, Hun lagde ad mijnu Lijfe Hwt, So leinge hef eg hañ funded; Heñar Kyn og hraklegt Nafn, Þad heiter vondra Maña safn, Af Farsælld miñe fæder Hrafn, A Forraad hefur mier hrunded, Mier var so liwst ad lijkiast þeim, Vid kiootañ Heim, Sem leinge hafa sig bunded.

Sathan leggur sialfur fyrst, Sijdar slær mig holldleg Lyst, Vansemd Þridia verdur yst, Hun viñur mest af øllum, Vesølld þiker optast Aum, Odrumeigeñ hiaa Lyst og Glaum, Eg gaf þeirre gyning Taum, Sem geingur i Konga-Høllum; Hun þijner Meñ og Presta Val, J Pilatus Sal, Þetre laa vid Føllum.

Mier þiker skøm ad skiliast vid, Skrauted Heims og Hofmañs Sid, Eñ laangar epter Lijfsins Frid, Og leinge hañs ad niota, Hvør sier nockur hreyker haatt, A Hamingiu Laaned stundar graatt, Vil eg med hønum velltast þraatt, Og Virding øngva briota, Allt er þad af illre Root, Þeim Anda aa moot, Sem Odygd bañar liota.

Nu er komeñ Klogun mijn, Christur JEsus upp til þijn, Bættu þessa beisku Þijn, Bid eg þig med Taarum, Hrittu fraa mier HErrañ kiær, Sem hamlar mier ad vera þier nær, So ad eg verde fullvel fær, Ad fagna þijnum Saarum, Mier virdest i miñe Trw, Sem mæler þu, Med mijwkum Ordum klaarum.

Allt skal þetta eslaust hier, Endelegana veitt af mier, Tek eg nu vid þreyttum þier, Þig skal eingeñ Kylia, Mitt skal Ord og Astgiøf hrein, Enda þitt ed strijda Mein, Þo þier lijtest Lækning sein, Lærdu nu ad skilia, So kañ helst mijn sæta Raad, Ad semia Raad, Eg seige þier miñ Vilia.

Miñ goode JEsus Gud og Mañ, Glatt hefur þu mitt Hyggiu rañ, Þad fegursta Lof eg fiña

 kañ,

kañ, Fære eg þier til Handa, Æru og Prys a allañ hatt, Af mier þygg þu Dag sem Natt, Vijd eg so þitt Barned katt, Burt wr øllum Vanda, Fel eg nu mijna þreytta Aund, J þijna Hønd, Og þar skal Vijsañ standa.

Vielrædt Hollds og Heims. Sijra Sigfws.

HETT hef eg vid Holld og Heim, Harla margt ad spialla, Minst var eg a moote þeim, Miøg vel þotte mier falla.

Heimureñ þottest hollur mier, Og hvijslade i mitt Eyra, Hañ fyste mig ad fylgia sier, Fijnt var þetta ad heyra.

Huggun skalltu hliota af mier, Og Hiartans Gledena nooga, Fiaarhlut drag þu fast ad þier, Og flest allt þar til voga.

Mañord þegar ad mecktast þu, Mun þier vaxa þadra, Þvi saa er eingeñ nytur nu, Sem naaer ei beygia adra.

Ef þu villt þier verkest þad, Og vollduguñ skule þig kalla, Utvegu þijna i øngvum Stad, Undañ laattu falla.

Medañ ad þessa Lijkams Lyst, Þu leggur þier til nyta, Haf med þa sem heidra Christ, Harla faatt ad byta.

Þvi þeir telia wr Tignar Raad, Og tiaa sier allt til Rauna, Eñ þvætta um̃ sijna ferne Raad, Og seigia sig vænta Launa.

Holldet kvad þad Heilsu-Raad, Ad Heimureñ liet þig fiña, Sa er nu ei Madur a Laad, Sem miñast vill Eymda siña.

Meira er Raad ad rækia Ploog, Og Rausnar Verkum hroosa, Eñ syta i sijna Saalar droog, So munu flester kioosa.

Hygg eg þa sie Gamaned greitt, Og Glede a hvøriu Þijnge, Hvad skal þier ad hallda neitt, Med hræddum Vesalinge.

Þa mun Kram i Kistu þijn, Og Kaupmans Skrwdeñ mæte, Ad hiñ hefur Eymd og ylur sijn, Og oñur Sulltarlæte.

Hugda eg nu ad hefiast fast, Og hlyda þessum baadum, Elskulega mier ad þeim gast, Og øllum þeirra Raadum.

A þesse Raadeñ þegar i Stad, Mig þurfte ei leinge eggia, Hugdest eg sem Heimureñ bad, Hvørn Mañ underleggia.

Avallt villda eg eignast flest, Eñ eckert leggia a moote, Af þvi vard eg vesæll mest, Og virdtur ad minsta Hoote.

Lagda eg Ast vid Aud og skriaal, Epter fremsta Megne, Eins og eg ætta øngva Saal, Illa trw eg þad vegne.

Hiellt eg mig ad Heimskre Sveit, Sem Heimeñ stunda og brasta, Eñ til þeirra illa leit, sem Odygd villdu kasta.

Lærda eg ad þeim Lygar og Bloot, Last og vonda Eida, Um̃lestur og Orda Root, Og illu ad morgum sneida.

Fyrerlitning og Faatækdoom, Fieck eg æ þess meira, Hia vitrum Moñum vondañ Room, Og vañ þar ecke a fleira. Eñ

Eñ siælfur Gud hañ sa mitt Vañ, Og seiger upp Doomeñ slioota, Ef þu fer leinge þessu frañ, Pa er þier fatt til Boota.

Hvørn eg hygg ad hafa til mijn, Og Hiartanlegana uña, ongvañ Hlut med Agyrnd sijn, Eg afla læt hañ kuña.

So var eg i Heime hier, Ad Heidre þotte sæta, Rijkdoom ongvañ relf eg ad mier, Og Raad mun slijks ad giæta:

Eñ þeir sem Rijkdoom rijsa ad sier, Og ræna kiært er alla, Ecke kañ eg þa ad eigna mier, Sem alvarlega so falla.

Jeg kañ senda i Saalu iñ, Med sætu Orde mijnu, Fullkomlegañ Fognud hiñ, Og Frideñ i Hiarta þijnu.

Heimugleik og Himnesk Raad, sem Hollded ei kañ skilia, Eg læt i þeirra Lynde skraad, Sem lifa ad mijnum Vilia.

Mijner Viner kuña klaart, Pad kiemur af helgum Anda, Er mier til þeirra einka sart, Ef þeir koma i Vanda.

Utvalder ei hirda hier, Heimenum epter ad suijkia, Þvi þeir vita ad vijst er sier, Ad vera med mier og rijkia.

Vid helga mijna herder tok, Heimureñ opt hiñ lioote, Eñ þeir giefa mier ongva Sok, opt þo þeim gange a moote.

Sa sem skapade Haudur og Haf, Hinna og Mañkyn lijka, Hañ wti mijna Aundu gaf Ord og Ræduna slijka.

Nær eg þessar Lister leit, Og lifnad goodra Maña, Samviskañ mig sarum beit, Sorger ried eg ad kaña.

Þreyngde ad mier hin þrutna Kvøl, Sem þeyge er dællt ad stilla, Hafda eg þetta bañsett Bøl, Bued mier leinge og illa.

Sijdañ var mier sendt i Hug, Hvad Sonur kuñe ad viña, Took eg þa ad dryga Dug, Þvi DRotteñ liet sig fiña.

Fañ eg þa i Helgun hañs, Hreinsun allra Synda, Endurlausn og Audlegd Mañs, Sem Adam hafda hañ synda.

Ef Adam matte eiñ fyrer sig, Øllum Moñum tapa, framar kuñe Christur mig, kvittañ aptur ad skapa.

Pad var illt sem Adam vañ, Af þvi spillteft fleyra, Eñ hitt var gott sem Fadereñ fañ, Og fyrer þvi er þad meira.

Ef satt og rangt þad sækest ad, So mun Skripteñ hlíooda, Æfenlega ef þreytt er þad, Þa skal rada ed gooda.

Daudeñ hugde Drepsoott sijn, Ad driugur skillde Fordeñ, Eñ nu er Lausn og Lijfsglof mijn, Langtum stærre ordeñ.

Eg var dreigeñ Dyke wr, Med Daudans Strijde hordu, sa var miñe Saalu twr, sem Sigureñ vañ a Jordu.

Sanleik hefur þu syndañ mier, Sigurvegareñ stoore, Eg skal fylgia eftaust þier, qvarllt medañ eg toore.

Ein alvarleg Vidurkieñing Mañsins, i hvøriu andlegu Strijde, geingur Stopullt, S. S.

Mañ er Odur ordeñ margur, Epter þvi hef eg stundad lenge, Ad þvi helldur Holldsins kargur, Heimskur vilie a burtu geinge, Lofe þig aller lifande Drottiñ hreine.

Um Tijma fioora talade eg fyrre, Teigia munu þeir Rædu mijna, A medañ ad hvijlest Madureñ kyrre, Missir Sorg og Anaud sijna, Lofe.

Opt er mijnum iñra Mañe, Anaud veitt og Prauter hardar, Glys ad elska Gud þo bañe, Eñ gleyma þvi sem mestu vardar, Lofe.

Ligg eg flatur lagt a Jordu, Lijkama hef þungañ feinged, A eg ad standa i Strijde hordu, Stopullt hefur mier þetta geinged, Lofe.

Sæker ad med sijnu Kappe, Sathan epter gomlum Vanda, Ad yrda eg sviptur ollu Happe, Er mier JEsus vañ til Handa, Lofe.

Under sig hañ leide lockar, Lids-Meñ þa sem mier eru kiærer, Verdur þad i Orustu ockar, Optast þad ad hañ mig særer, Lofe.

Mijn Nattura med henum stendur, Og mier vill ongva Lidsemd bioda, Er þvi Hugureñ opt umvendur, Ad ecke nærer þvi enu gooda, Lofe.

Under Sathans Hogaeñ hordu, Hun helldur mier med kiænsku vallde, Þo DRotteñ a mier Vakt og Vordu, Viliagoodur laungum hallde, Lofe.

Añañ hefur hañ ad sier dreiged, undañ mier til margra Taala; Ad leidum Heime Lidsemd þeiged, Og Lockad hañ til Fylgis Maala, Lofe þig.

Dyrfd og Heimsku byd eg þetta, Þad er nu miñ fyrste Tijme, Ad eg liet mig so Oviñ pretta, epter sier og Heimsins Slijme, Lofe þig.

Añar Tijmeñ hoof sig hradur, Hrædast tock eg Syndernar, Þo i hvøriu Gamne gladur, Gadst mier ecke ad þeim þar, Lofe þig.

Svikull Madur i Syndum herdur, Saalarlaus i Hollde gladur, J ødrum Heime einskis verdur, Eñ þo hier eiñ snilldar Madur, Lofe þig.

Nu med þessum hræslu Hætte, Hurade eg epter Synda Launum, Eil'ifd su sem ogna mætte, ad alldrei verdur Boot a Raunum, Lofe þig.

Su mun Ogn og einneñ meire, Jllañ Dauda og Synder hrædast, Sancte Pietur og sijdañ fleire, Soñudu þad og urdu ad grædast, Lofe þig.

Sa þridie Tijme hoofst til Handa, Og hañ er nu um þessar Stunder, Andlegt Strijd sem yfer mun standa, ymest viña edur liggia under, Lofe þig.

Saña eg þad sem seiger Ritning, Siosiñum a Deigenum freistur, Fellur Madur og fær þa litning, Eñ full vel uppe i hvort siñ reistur, Lofe þig.

Fodursins Ast og Epterlæte, Understend eg nu sem tijdast, Sijdañ a Krosse Sonurs-

Eñ

eñ sæte, Sijnu Bloode dreifde vijdast, Lofe þig.

Hvad kom til miñ Fadereñ fræge, Þu fellder Heipt og Reide þijna, Og ert mier þesse Errañ hæge, Hvoria Stund i Naudsijn mijna, Lofe þig.

Hvad kom til miñ Gud Son goodur, Giarnañ villda eg Lof þier skijra, Ad þu hofst af helgre Moodur, Holld og Blood med Audmykt dyra, Lofe þig.

Hvad kom til miñ Skapareñ skijre, Ad skyniad, fæ eg ei Giæskur þijnar, Ad so pijndest Sonureñ dijre, Syndálaus fyrer Giörder mijnar, Lofe þig.

Pad kom til þijn Myskun mætte, Mijna Vesolld ecke lijda, Þu villder þiñ Præll eñ sætte, Med þijnum Syne hañ skyllde strijda, Lofe þig.

Þetta Strijd hafa helger hallded, Hier til fiñ eg Ritning gamla, Eñ eg fæ þeirra Vopnum vallded, Varla nu þvi margt vill hámla, Lofe þig.

Fioorda vantar og fiñ eg þetta, Sem Fullkomleikans Tijmeñ heiter, Adur eñ nærer a Daudeñ detta, O Rotteñ mier hañ eirneñ veiter, Lofe þig.

Þad ertu eiñ eg allra hæstañ greine, Synder vorar bar a burt, Af blijdum hef eg þad Fodurnum spurt, Lofe þig aller Lifande O Rotteñ hreine.

Þad gamla Liliu Kvæde, i nockrum Erendum lagfært.

Almættugur Gud allra Stietta, Yferbiodandeñ Eingla og Piooda, Ei þurfande Stade nie Stunder, Stad hálldande i Kyrleiks Vallde.

Señ verande wte og iñe, Uppe og nidre og þar i Midiu, Lof sie þier um Alldur og Æfe, Eining soñ i þreñum Greinum.

Æske eg ad þijn mykla Myskun, Mier veitest er eg epter leita, Af klockvum Hug so iñest ecke, Añad gott nema þier til O Rotteñ,

Hreinsa Briost og leid med Listum, Losleg Ord i Studla skordu, Stefnleg giörd so Vijsañ verde, uñeñ ydur af þessum Muñe.

Beide eg þig Meyar Mogur (Sonur), Mijnum ad fyrer Vmsiaan þijna, Reñe Mæl af Raddar-Toolum, Riettferdugast i Vijsum sliettum.

Skyr og sæt af Vorum vorum, Ordeñ þau sem mælltust fordum, Laugudust oll i glooanda Gulle, Gude være eg þau skylldur ad færa.

Fyrre Meñ ad Frædeñ kuñu, Forn og klook af heidnum Bookum, Sungu miwkt af sijnum Kongum, Slunged Lof med danskre Tungu.

Og i þvilijku Moodur-Maale, Meir skylldast eg eñ nockur þeirra, Hrærdañ Dickt med Ástar-Ordum, Allsvalldande Konge ad giallda.

Skopun Fæding Skijrnar Prijde, Skynseme full betre Gulle, Dreyreñ Christs af Sijdu Saare, Synda-Lijkn og Daglegt Ynde.

Haaleit Von ar Himna Sælu, Hrygdeñ Jardar nedstu Bygda, Biooda mier i Fræsogur færa, Fogur Stoormerke O Rotteñs Verka.

HErra Gud sæ hvorium er dyrre, Himen og Jord i Fyrstu giorde, Prydde hañ med Prisvar Preñum, Þad er riett Erwa mijn Eingla-Stiettum.

Adur

Adur var hañ þo jafn og sijdañ, Ereñ sier eñ Skiepnañ være, Giorde hañ Heima og teingde Tijma, Tvo-Jafnalldra i sijnu Vallde.

Mektarfullur af þar øllum, J Natturu og Skiærleik sijnum, Skaptur good...r steirn med Pryde, Skapara næstur ad Vegsemd hæstre.

Eige liet sier alla nægia, Eingell Makt er hafde feinged, Medur Ofbellde edlast villde, Edra Sess og Virding bæde.

Fyrstest hañ med Opsa æstum, Ad vidlijkiast yfred rijkum, Guds Eingietnum Syne sijdañ, Sier nææande eñ øngvum vægia.

Fullmetnadur er med øllum, Ofurlegur sem Ritning proofar, Ad ætla sier vid Drotteñ dyrañ, Della Megn, Eñ hvørsu vegnar?

So er greinande i samre Stundu, Sem Eingilleñ took ad spillast, Sockrest hañ med sijnum Grofiñum, Sem Bly-Varda i Diwpleik Jardar.

Blindañ þar sem Fodur siñ Fiandañ, Feikna Ofbellded kvelur i Ellde, Fæviss er sa Fedgin þesse, Fadma vill eñ Sidunum spilla.

Dagarner Sex ad vijsu vøru, Vellteleger um Siæfar-Vellte, Adur eñ feinge alla Pryde, Jord og Lopt sem DRotteñ giørde.

Pressad Vatn i Himeneñ hvassa, Hiorn og Elld sem Merke-Stiornur, Hagleg Dyr sem Fiska og Fugla, Fagrañ Ploog og Allden-Skooga.

Breytte Gud og bræ til Hætte, Blood og Holld af Vatne og Molldu, Liettañ Blæstur af Lopte næsta, Eñ Lijfs Heitleika af Soolar Reike.

Aund og þar til sijdañ sende, Su er skiliande DRotteñs Vilia, Leid kuñande um Lijfsins Edar, Eñ Lijf skynande af Helgum Anda.

So er lijdande Madur af Moodur, Molldu þo med skiæru Hollde, Adam nefndur alls i Heime, Atte hañ Ræd med Frelse og Nædum.

Hofgeñ rañ so hægur æ þeñañ, Heims-Styrandans fieck hañ skyrar, Andagipter sijdañ sendar, So vordeña Spædooms Orda.

Vtleidande af Adams Sijdu, Evu brætt sem Moyses vottar, Vist og Eru Valld og Aster, Ad vijsu gaf hañ þeim Paradijsar.

Þangad til eru þau med Einglum, Þo er Blijdañ mest er lifdu sijdañ, Og Afspreinge allt þad feinge, Eefenlega og Packer giæfe.

Sem Verdleikureñ wox æ Jordu, Ad virde Sok til Himna Dyrdar, Bodorde einu eñ blijde DRotteñ, Bydur þeim i Skylldu ad hlyda.

Epled eitt eg baña ad bijta, Bædum yckur eñ þid munud ræda, Deyia skulud ef efned eige, Einfallt Bod med Dygdleik hreinum.

Prwtnar svellur og uner vid illa, Eingell Bañ sa er hafde feinged, Ef Firda Sveit sem fædd er æ Jordu, Fær þar Vist er sialfur hañ miste.

So bruggande Daudañs Dreggiar, Duldist hañ fyrer Augsyn Maña, Fiolkuñugur i einum iñgañ, Orme took so Mæl ad forma.

Señ

Señ profande (seiger vid Evu), Svara mier skiøtt eñ þvi hefur DRotteñ, Sætast ydkur Bloom ad bijta, Bañad? Eñ lofad þo giørvallt añad.

So foor þad ad svarade Eua, Sem margbrugdeñ Fiandeñ hugde, Ad vid eigum Lijfs af Leidum, Liettlega Hrapa a Daudans Stietter.

Liettlega so liooſañ vottar, Liettleikañ i Svarañа Reike, Þvi Treystest hañ framt ad freista, Flærdum settur og talar med Prettum.

Eige skulu þid Adam deyia, Andlits hvijt þo Epled bijted, Helldur munud med Heidre og Vallde, Hoff og rijk vid Guddoom lijkiast.

Audgint miøg þvi Eua trwde, At hun Bloom eñ tapade Sooma, Og til med sier Adam teygde, Vañ hañ þad er visse bañad.

Vgde hañ ad Eua stygdest, Ef meitade hañ Bæn ad veita, So gat Fiande i Fyrstu blindad, Fedgin var med noogu Dære.

Ressar þeim med riettum Doome, Rijkur HErra fyrer Odygd slijka, Rak þau braut wr Sæmdar-Sæte, Snaud og nøkt i Pijsl og Dauda.

Velltust aum i vesłum Heime, Vijda Lands þar nær øll sijdañ, Lyda Kynd med saarum Syndum, Sendest wt af Adams Lendum.

Remañ brast sem Rot i Kviste, Rañ þa Glæpur af hvøriuin til añars, Leld so Heimur um laanga Tijma, Lijfs andvana eñ fullur af Grande.

Liette hvørke Vgg nie Otta, Eñ eitt er mest sem þo 'er ad Leste, Oped Helvijte hwed med Bølve, Baud sig fram vid hvørs Mañs Dauda.

Heimur er daudur: hvad er til Rada? Hvar gietur þañ er sier maa biarga, Hvørge þvi ad i Synda Saurgan, Sañlega hvør ad þvijngar añañ.

Eitt er til þad eg vil votta, A eg graatande frame standa, Attu siaalfur eñ dyre DRotteñ, Dugier nu Ferd so lijsgud verde,

Veitter Lijf þad er vard og matte, Veitter Lijf þad Adam neitte, Su Myskun a settum Tijma, Sendest fram af Guddooms Hende.

Livos i Heimeñ lifande kiæme, Lifande vijst þad kvaldar Ander, Tæke burt wr Diofla Dijke, Dyrd Einglaña slijku styrde.

Tendrast øll og talar med Snille, Tunga mijn af HErra fijnum, Vm Stoormerkeñ a hun ad yrkia, Yferspeñandans Heima Preña.

Biwgur og saar i Bañe være, Og Bande riett ens nedsta Fianda, Nema Hiaalpræded Guds ens gooda, Giefe a Jord mig leystañ verde.

Rær og fyrr med Skilning skiærum, Skipande allt med Syne og Anda, Fodur Persoñañ Eingle einum, Erended bydur eñ þesse hlyder.

Fliwg og seig þad Mariu Meyu, Mætre þeirre eg vil giæta, Miñ einka Son Hollde heñar, Hlydeñ æ vill biørtu skrydast.

Mooder so er Maria þesse, Mektar Bloom og full af Sooma, Glæselig sem rodnust Roosa, Ruñeñ upp vid lifande Bruña.

Root ylmande Lijtelætis, Lifande Ast med Syne og Anda, Gude uñande og goodum Moñum, Gude lijkust i Dygdum slijkum.

Eingeñ seig eg ad Jardnesk Tungañ, Nie hæleitre Stiornu-Reitar, DRotteñ þier sem verdugt være, Vandad fære Stef til Handa.

⁂ Sie þier Dyrd med sañre Pryde, Sungeñ Heidur af øllum Tungum, Eilijflega med Sigre og Sælu, Sæmd og Valld þitt mijnkest alldrei.

Leid sigrande Pafugls Prijde, Pentad iñañ Firmamentum, Gabriel sem Geisle Solar, Gledelegur i Loptum nedre.

Sendebod kom Siøfalls Anda, So er greinanda ad Hwse einu, Sañur Meydoomureñ sat þar iñe, Siælfst Hreinlijfed Geimsteiñ Vijfa.

Og so veik ad Meyu miwkre, Maria hlyd þu Ordum varom, Frægasta Vlijf þier fære eg AVE, Full Myskuñar af sætum Bruñe.

Samañ gupnande sijnar Skiepnur, Sañur Hofdingeñ Eingla og Maña, Bygger þier fyrer Briooste skiæru, Blessud Mær þu ert Einglum ædre.

Heyrde trwde og undrast Ordeñ, Jomfrweñ kyrr þvi visse hun fyrre, Alldrei kvaddañ Mañ aa Molldu, Med þvilijkre Tignar Kvediu.

Fyrerbioodande heñe ad hrædast, Hofud-Eingelleñ talade leingra, Gud Himnaña frañ mun fædast, Frweñ skijnande af Lijfe þijnu.

Frietter hun ad med hvorium Hætte, Heñe bære til Fognud þeñañ, Borgar Mwr so briste hvørge, Bygd geymande Hreinleiks Dygda.

Eingelleñ seiger eige mun spillast, Jomfrweñ blijd þo Sveineñ smijde, Hagleg Myndgan Heilags Anda, Med Holld og Bein af Lijkama hreinum.

Lopteñ øll af Lioose fyllast, Leir og Grund þad stood og undrast, Kwgud siælf og nærre noogu, Nætturañ sier ecke mætte.

Giptest Aundeñ Guddooms Krapte, Goodrar huldest Mæriu Bloode, Gladrar dvelst i Jomfrwr Ydrum, Ein Persoona Preñra Greina.

Hiørtun jæte falle og flioote, Fagnadar Laug af hvørs Mañs Augum, Æ-þackande Myskun mykla, Miñ DRotteñ i Holldgan þiñe.

⁂ Sie þier Dyrd med sañre Pryde, Sungeñ Heidur af øllum Tungum, Eilijflega med Sigre og Sælu, Sæmd og Valld þitt mijnkest alldrei.

Fim Mænudum og Fioorum sijdar, Fæddest Sveiñ af Meyu hreiñre, Skygnast sem þa Glered i gegnum, Geisleñ bræar fyrer Augum klærum.

Glooar sem Sool ad Glerenu heilu, Gledelegt Jood er skein af Moodur, Ad Iñsigle Holld mun heñar, Hreinferdugust Meydooms Greina.

Eingeñ heyrde og eingeñ urdu, Jofn Tijdendeñ Fyrr og Sijdar, Ad bæde señ var Mey og Mooder, Og Mañ og Gud baud Trwañ saña.

Þo var ei so Rijk ad Reisa, Ræsers Moodureñ ætte gooda, Þvi vard Konguneñ hørdu Heye, Huldur ad mæte hañ fordast Kulda

Lopteñ

Lopteñ sungu komnum Konge, Kuñugt Lof þar Hirdar uñu, Himna Dyrd var hneigd ad Jordu, Hier samteingdust Meñ og Einglar.

Vmsnijding a JEsu Pryde, Atte Dagur fra Fæding vottar, Asist Blood um Lijkama lioosañ, Laga miñeleg Tar a Kiñum.

A Prettanda Dag til DRotteñs, Dyrdar Meñ er Rijkium styrdu, Austañ um Heim med Offren komu, Vngañ Mañ ad heidra þañveg.

Vmreñande Sex ad Siñum, Sio Daga Grein og þar til Einum, Offrast kaus fyrer oss ad vijsu, JEsus sialfur i Musteris Hvolfe.

Vijgde hañ oss þa Vatn eñ døgdest, Balldur Himnaña a Þrijtugs Alldre, J Jordan med Æded hreina, Jon Baptista DRottne þioonar.

Þesse Astvinur JEsu Christi, Er nu Vottur ad þañ Dag matte, Samskynande a grænre Grundu, Guds Þreñing med Lydum kieña.

Fiñ eg ad allt Mañvit Maña, Mædest þegar ad um skal ræda, Matteñ þiñ eñ Millde DRotteñ, Þvi meire er hañ eñ glørvallt añad.

. Sie þier Dyrd med sañre Pryde, Sungeñ Heidur af øllum Tungum, Æfeñlega med Sigur og Sælu, Sæmd og Valld þitt mijnkest alldrei.

Vndrast took hiñ forne Fiande, Fæddañ Mañ eñ Lilia var bañad, Vgdeñu sem Andeñ segde, Ordeñ slijk af Tungu Fordum.

Þycker mier sem Nyung nockur, Nalgest Heim og ætter heima, Eitthvad klookt mun DRotteñ dikta, Duldur emk þess þad fer ad Huldu.

JEsum tigna Eingla Raser, Vpp og nidur i Heime Þridia, Stiørnu-Lioos og færdar Foorner, Fridar-Samband a hveriu Lande.

Slijk afla mier Soottarauka, Soñ Stoormerkeñ veitt hia Moñum, Kvijde eg hañs Neming Rada, Rijde mier ad badum Sijdum.

Fodur-Ætt hañs trw eg faer hitta, Fiñst Mooderned hier med Þioodum, Þvi er Adferded JEsus Burdar, Vndarlegt so skil eg þad varla.

Ecke er mier a þessum Þocke, Þañ Veg fer þad unga Mañe, Alldrei var sa fyrre a Folldu, Fæddur Madur eg næsta hræddunst.

Þystur er hañ og følur af Føstu, Firrest Hlatur eñ kañ ad grata, Mæddest hañ og a Moodur siñar, Mioolku fæddur eñ Reifum klæddur.

Fiñ eg þo i slijku ad sañañ, Sialf Natturañ Mañdoom vottar, Fyser mig þvi fram ad æsa, Flein Oddygdar hønum ad Meine.

Mier virdest hañ myklu hærre, Og mætare eñ Adam sæte, Adur eg sveik þau Evu bæde, Urdu snaud i Þijsl og Dauda.

Satt er ad fæster sia vid Þrettum, So mun eñ um JEsum heñañ, Þvi treystunst eg framt ad freista, Fordum hef eg slægur orded.

Sonur Marie Sonureñ dyre, Sonur meñelegur Guds og heñar, Kiendu mier ad fordast Fiandañ, Fiolkuñugañ eñ hier ad uña.

. Sie þier Dyrd med saññre Pryde, sungeñ Heidur af øllum Twngum, Eilijflega med Sigur og Sælu, Sæmd og Valld þitt mijnkest alldrei.

Friett hofum vær ad freistade Drottens, Fostu moods med ymsum Lostum, Pwkeñ slægur er hvorn Mañ hugde, Hreckium vanur i Synd ad bleckia.

Viela krijngs ad vofdum Streingium, Vundeñ opt þar snerust i Lopte, Skeyteñ øll hins Flærdarfulla, Og Fiandans Brioost i giegnum standa.

Þessu næst ens kiæra Christi, Kleñing took um Bygd ad reña, Lijf þioonande Læresveina, Leitar fiñur og þar med veiter

Blindum, hriufum, Dumbum, Dausum, Daudum, Krømdum, Ærum lømdum, Augna Græding Orde ad hlyda, Andar heilsu, Visku ad standa.

Þetta sier hañ Fiande ad fættast, Foolked hañs og lijst þad Vanse, Ad Dæmeñ good þau vara vijda, Eñ verre Brøgd og Lijteñ þverra.

Pwkeñ kvalldur þeyge þolde, Þeñañ Leik er took ad kieña, Þvi flytande sijnum Sveitum, Synda Brioot ad drepa sem fliootast.

Leidañ Dreing ad liootum Raadum, Lockar hañ sa er JEsus Maña, Yfermordingeñ iñañ Hirdar, Judas nefndur er ovænt stefnde.

Milldañ Gud vid Silfre sellde, Sveitum þeim er Judar heita, Fullar upp af Grimdar Galle, Greniade Pioostur i þeirra Brioosté.

Two ser hlupu og fundu JEsum, Fundeñ hroktu lomdu og bundu, Bundeñ leiddu heidner hæddu, Hæddañ rægdu sloou afklæddañ.

Fianda Børn giøra þrongañ Pyrne, Þessum speña blessad Eñe, Þesser negla Christ á Krosseñ, Og keyra Jarn so stock ut Dreyre.

Ættum vier a JEsum DRotteñ, Efunarlaust med fullu Trauste, wt af Hiartans iñstum Rootum, Aller señ med Graate ad kalla.

. Sie þier Dyrd med saññre Pryde, Sungeñ Heidur af øllum Twngum, Æfeinlega med Sigur og Sælu, Sæmd og Valld þitt mijnkest alldrei.

Yfermeistareñ allra Lista, JEsus goodur er lijfgar Piooder, Kiendu mier ad stilla og stijra, So stefleg Ord meige Twngañ efla.

Æfenlega med lyptum Loofum, Lof rædande a Hþie sijn bæde, Skiepnañ øll er skyllld ad falle, Skapare miñ fyrer Asiaan þiñe.

Eru miñeleg Epterdæmeñ, ad Yferbiodandeñ Eingla og Pioda, Hneigde hañ siñ Hals og vægde, Hvorium Præl sem lyste ad beria:

Faataladur med Lijtelæte, Laagraustadur med Asiaan trausta, So bioodande i saaran Dauda, sijna Aund fyrer Naudsyn mijna.

Hrækiande þa Hofudeñ skooku, Heidingiarner sem Judar beida, Flester aller flydu Christi, Fylgdar Meñ vid Stormeñ þeña.

Miñast verdur ma eg ei añad, Moodur Guds i þessum Ode, Heilagra þvi Flioodа frægust, Fædde hañ vor Meineñ grædde.

Hofud Drottningen̄ Harme þrwngen̄, Hneigd og lwt hun skalf af Swtum, færdest nær þa fiell wr Saarum, Fossum Blooded nidur um̄ Krossen̄:

Prwtnar Brioost en̄ Hiartad hristest, Holldeð klockt en̄ Aunden̄ snøkte, Augun̄ toku ad druckna driugum, Dopur og mood i Taara floode.

Rodd Eingelsins Kven̄man̄ kvadde, Kvadda af Eingle DRotten̄ gladde, Gladdest Mær þa Frelsaran̄ fædde, Fæddan̄ Svein hun Reifum klædde.

Klæddan̄ med sier laungum leidde, Leiddur af Moodur fadmen̄ breidde, Breiddur a Krossen̄ Gun̄a grædde, Grædde han̄ oss þa Hel-Striid mædde.

So grjet hun nu saarra Swta, Sverde niist i Briingu og Herdar, Sitt Einberned siaalfan̄ DRotten̄, Saa hun hangande a Nøglum stangast.

Armar soijddu a bryndum Broddum, Briioosted mædt med þessum Hætte, Særdest bæde Sonur og Mooder, San̄heilog i Græding Man̄a.

Fyrer Mariu Frumburd dyran̄, Fyrer Mariu Barned saara, Laattu mig þiin̄ar Liiknar nioota, Lifande Gud med Syne og Anda.

** Æfenlega med lyptum Lofum, Lofrædande a Hnie-siin bæde, Skiepnan̄ øll er skylld ad falle, Skapare min̄ fyrer Asiaan þin̄e.

Syne Mariu svarter færa, Segger blandad Gall med Dreggium, Fulla Smaan og flestar Piinur, Fundu þeir en̄ Heimuren̄ stunde.

Folnar Skin̄ og fellur ad Ene, Fættast Ord en̄ þverrar Mætte, Aunden̄ leid af JEsu piindum, Yfervalldanda Himins og Landa.

Eg seige riett ad eingen̄ ætte, Ograatande Borum laata, JEsus min̄ þa Letred læse, Linhiartadur af Piislum þiinum.

Þviad Natturan̄ æpte af Otta, Øll skialfande og Himnar siaalfer, Tyndu Lioos þa ber var bunden̄, Bifadest Haudur i þiinum Dauda.

En̄ i Andlaate JEsu sæta, Oss er flutt ad giægst a Krossen̄, Fianden̄ hafe og friett ad Syndum, Færa klokur ef nockrar være.

Hlær mig ad hier mune teygast, Han̄s Forvitnen̄ sier til vansa, Eige mun nu Ormuren̄ biuge, Agn svelgiande af Kroke fagna.

Øll Helviitis Jarnhlid skiaalfa, Uydrast Myrkur er Lioos vard styrkra, Hlaupa Fiandar og ætla undan̄, Odæmen̄ þeir sogdu ad kiæme.

Hrædslan̄ flaug um̄ Heliar Bygder, Helga Men̄ sem Fioturen̄ spen̄a, Hlaut Ormuren̄ lausa laata, Lamdur og meiddur þvi Valldeð beiddest.

Hvad er Tiidenda? Hiaalpast Lydur, hvi nu? Þviad JEsus piinest, Hvad er Tiidinda? Hracktur er Fiande, Hvør van̄ Siguren̄? Skaparen̄ Man̄a.

Hvad er Tiidenda? helger leidast, Hvørt? Agiæt i Tignar Sæte, Hvad Tiidenda er? Himnar bioodast, Hvørium? Oss er priisum Krossen̄.

Signad Lioos en̄ sæte JEsus, San̄ur Liifgiafe daudra Man̄a, Drag þu mig fra Diøfla Bygdum, DRotten̄ bliidur og hallt mier siidan̄.

*** Æfenlega med lyptum Lofum, Lofrædande a Hnie sijn bæde, Skiepnañ øll er skylld ad falla, Skapare miñ fyrer Asiaan þiñe.

Sie eg ei þañ er wt meige iña, Med Ordasnilld þo profa villde, Alla Glede er fieck ad fullu, Forne Adam vid JEsu kvamo.

Sialfur eiñ hañ batt med Bølve, Børn sijn øll i Daudans Pijnu, Eñ nu leyste øll wr Bañe, Eitt hañs Barn og Myskun veitte.

Þvi stundader þu forne Fiande, Fremþar snaudur i JEsu Dauda, Eda hugdest þu meire ad mætte? Maatturen hañs þo Guddoom vottar.

Eda hugder þu Lijkamans Lygder, Ad Lijkama tæke hañ Meyiar rijkrar, Overdugañ fleingdu Firdar, Flecklausastur þo var ecke.

Þu fyrerdæmder aumu Evu, Og Evu Mañ fyrer Epled bañad, Madur Bañsettur um allar ætter, Ættena Christs a Spioote niste.

Christur liet þvi ad fanstu i fyrstu, Fyrstañ Þrett til Mañdraaps Lystar, Þañ Odygdar Brandeñ biuga, Beygiast aptur i þijna Kiapta.

Sijdañ reis med Sigre af Dauda, Suñudageñ og giørde kuñañ, Siñ Odaudleik mørgum Moñum, Miskuñ sialf er deyia villde.

Tveñar geingu tvisvar sinum, Tiu Dægrana Naxser hægar, Adur eñ upp yfer Himna-Hæder, Hoof þad Blood hañ took af Moodur.

Umreñande so ad siñe, Sio Daga Grein og fioorer einer, Hingad sende hañ helgañ Anda, Hreinferdugustum Læresveinum.

Vegsamlegur til Handar hægre, Hañ er Gude med Virding saña, Siñ bloodande Fadmeñ frijda, Firda ad lada til Himna Dyrdar.

Mariu Son fyrer Myskun dyra, Mañs Naatturu og Lijkam sañañ, Kenstu vid so milldur miñest, Mijn DRotteñ i Rijke þijnu.

*** Æfenlega med Lyptum Lofum, Lofrædande a Hnie sijn bæde, Skiepnañ øll er skylld ad falla Skapare miñ fyrer Asiaan þiñe.

Eñ mun koma i ødru Siñe, Allsvalldande Kongur ad giallda, Seggium Verd fyrer siinar Giørder, Sooma ør a efsta Doome.

So geisar þa Elldur og æsest, Um Iord og Fiøll i Heime øllum, Ad eige siñur upp yr Skyum, Obruñed og nidur ad gruñe.

Upprijsundum allra Landa, Jbyggerum vid Doomeñ hryggva, JEsus mun sijn Saareñ sijna, Og Søt hrærande Pijslarfære.

Ord Hugxan og allar Giørder, eru kañadar hvørs Sem añars, Bloodast hvørke Bloot nie Eidar, Byrgiast wte Saafur og Møtur.

Eingeñ finst a þessu Pijnge, Prætugiarn nie klookrar Varnar, Orda hreims a DRottens Doome, Dreifast Meñ i Flocka tveña.

Adra Sveit med hæstum Heidre, Hefur hañ langt yfer Spheras efre, Eñ steyper þa med Eymd og Ope, Ødrum nidur i Fiandañ midiañ.

Reckn

Reckner burt i Daudans Drucknan, Drepner Meñ er þar skulu breña, Gnysta Teñ i Fylu og Froste, Fiandar i krijngum Bwka standa.

Bryxl og Hroop a giørdum Glæpum, Er grimleg Sott i Myrkre og Otta, Einge er Von a ødru eñ Pijnu, Eilijf Naud eñ kvikur er Daude.

Þessu i giegn munu fiña Fognud, Firda hvør til Himna Dyrdar, Herrañ baud med hæstre Pryde, Heimleidder þa ed verda Beimar.

Unger glader Friaalser frijder, Fœrer Maattkier vitrer skiærer, Haatijd gilld um allar Allder, Allda þeim mun Virdum halldeñ.

Taarum rigne eñ Twngañ þagne, Tekur af Maal eñ þurftug Saaleñ, Berst um fast so Bwkeñ hrister, Bid eg ottande hiaalp mier DRotteñ.

, Afenlega med lyptum Lofum, Lofrædande a Hnie sijn bæd, Skiepnañ øll er skylld ad falla Skapare miñ fyrer Asiaan þiñe.

Tvo hrædunst eg Doom og Dauda, Deyr sa margur eingeñ biargar, Mitt eitt veit eg Lijfed lioota, Leida mig i DRottens Reide.

Og af margfalldre Synda saurgan, Svijdur Briost og Hei dum kvijder, Fyrer Afbragded flestra Dygda, Fautt er gott þad er Sidena votte.

Vinde fullt hefur vestañ Anda, Vondt Ofbellded laungum hrelldañ, Blaar og liootur i ofundar Eitre, Jafnañ hefe eg næsta kafnad.

Reide Gall med saarum Sullum, Svidrar mier um blaaseñ Ydreñ, Hrygdeñ slijtur af Hiartans Rootum, Hardañ Styrk i Swta Myrkre.

Festestropt i Fiuke Lasta, Frost Agirndar mier i Brioste, Grædge drep med Glæpum audgum, grefst hier iñ a Krookum stiñum.

Hrædelegana med blindre Blijdu, Bleckest Holld i Daudans Fleckium, Hrelldur af slijku ætte eg alldrei, Ugglaus vera þo Myskun hugge.

Fyrerlaate mier Fadereñ sæte, Fyrerlaated mier eg vil graata, Ord Huxun og illar Glørder, Audmiuklega eñ firrast Daudañ.

Þvi lyt eg nu þier ad Footum, þraungdur og kvaldur i Mæding taldre, Klockur og hræddur eg þurfa þickiunst, Pijna Vægd i Naudum mijnum.

So fysist eg sæte JEsus, Synda Lykn þvi þeirra Mynder, Lijtast mier sem ligge þrwted, Liña Eitur um Hiartad iñañ.

Send mier hijngad siofalls Anda, Saña Gipt þa er leyser wr Bañe, Mijna Aund so mætte eg þioona, Mildeñ from fyrer þijnum Doome.

Laust alldreige laat mig Christe, Lasta vinds i bylia kaste, rypta mitt og tem sem optast, Tendrad Briost med lijknar Vende.

So ad graatande fws ad Footum, Fader skynande kriupe eg þijnum, Hvort þad siñ eg Kuldans kieñe, J kostalausu Glæpa Froste.

Þijn mig aadur eñ dettur a Daudeñ, DRotteñ miñ i Kvølum og Soottum, ad þess mijdur sie eg þa sijdañ, Sliteñ af Fiandans Krooke bitrum.

Lijfed siaalft ad lucktre Æfe, Leys mitt Bañ fyrer Ydran sañа, Oleo sinnrdur

veittu eg verde, vidurkieñande Milldleik þeñañ.

Hreinast gief þu Hiarta mijnu, Holld og Blood sem tookst af Moodur, Listelegasta Leidar-Neste, Þa leysest Aund fra Holldsins Bøndum.

Hrædunst eg ad saart mune svijda, Samviskuñar Bygd af Gruñe, Sundrud øll þa Synder kalla, Sijna Eign i Hiarta mijnu.

Oockver munu þa Fianda Flockar, Færast nær med Ope og Kiærum, Bwner mig ad breña og pijna, Bijta kremia hrijsa og slijta.

Muntu þetta dyre DRotteñ, Diosla Sveitum nockud veita, Mijna Aund ad meida og pijna, Mariu Barn eñ Hiaalpar varna?

Med heitu og raudu Hiarta Bloode, Hana leyster og þvi mun eg treysta, Ad JEsus miñ hefur Ast a Moñum, Sa øllum baud til Lijfs fra Dauda.

Heyrdu mig nu Himins og Jardar, Haaleit Dygdeñ Lækner Hrygda, Meigeñ Kongur Maña og Eingla, Meistare froodur Blessan Piooda.

Þa eg mædunst i noogum Naudum, Naalægur vertu miñe Saalu, Vef mig augiætu Verndar Skaute, Von mijn soñ þu hiaalpar Moñum.

Myskunar giefdu miwkur Proske, Mitt ad fooстra nære Briooſted, Dreyrug Jodyrnum syndu Saareñ, Sonur Mariu er Naglar skaaru.

Eg vænust ad aumum Pioone, Eingeñ Kvol mun drottna leinge, Myskuñar þa miwkust reña, Merkeñ slijk um Himna Rijke.

Frañe stattu eñ fædde DRotteñ, Fyrer skijnande Gude mijnum, Myskuñ bid eg ad miwka fiñe, Madureñ hverr eñ Glæpe þverre.

Ber þu fram af blijdum Vørum, Bæna-Maal fyrer Christnum Saalum, Mariu sællgar Møgur hiñ dyre, Mundu ad eg ei skiliest undañ.

Þu ert elskande a allar Lunder, Agiætur fyrer Lijtelæte, Umbætande Bragna Synder, Byter Giæda hvorium ædre,

Þu wt sender Sañleiks Anda, Saad Abrahams pryddur Daadum, Ei kieñande kvittar af Syndum, Krapta þraung, Eñ Losteñ øngvañ.

Þu ert Hreinlijfes dygdug Dwfa, Drootta Hirder Lækning Sootta, Giptu Vegur og Geisle Lopta, Gimsteiñ Lyda Jofur Himna.

Giæfu Herberge Gleyming Sorga, Gledeñar Vast og Eyding Lasta, Lijknar Ædur og Lioosed frijda, Losfegur næsta Fodurnum kiærstur.

Tungu sætur einhvor Jta, Ef Ordeñ hygst i Kvæde ad skorda, Miwkañ Dikt ad Maklegleikum, Miñ DRotteñ af Vegsemd þiñe,

Þa er lijkt sem rase edur reike, Naadlaus Seggur ad ymsum Veggium, Faldur og byrgdur eñ sete þo hvørge, Fws i burt wr Volundar Hwse.

Hrærd af List þo hvørs Mañs yrde, Holld og Bein ad Taugum einum, Vindur leiptur og grænar Grunder, Gros ylmande Dupt og Sandar,

Hagl og Drift sem Fidur og Fuglar, Fiskar Dyr sem Hollt og Myrar, Haar og

Kvrn

Korn sem Heidar Stiornur, Hreystur og Ull sem Dropar og Neistar.

Vider og Grioot sem Stader og Stræte, Streinger Himnar Lopt og Einglar, Orma Sveit og Akrar hvijter, Jurturs (Jurter) Maalmur og Lauf ed Paalmar.

Augabragd og alldrei þegde, Allar þær i Heimenum være, Mædast fyrr eñ Meistarans Pryde, Mætte skyra fullum Hætte.

Virtu Megned mijns vel Hiarta, Millden siaalf þvi giarnañ villd eg, Blessadur þier ef eg mætte meira, Margfalldastañ Lof-Song giallda.

Loflig Ord i Liooda-Giordum, Af lysteligustum JEsu Christo, Ongvum tiaaer ad auka leingra, Eiñ er DRotteñ hvorium hreiñe.

Nu eñ Krossfeste Kraptureñ hæste, Christur er Fioorer Broddar nijstu, Pier bijd eg og þiñe Moodur, Petta Verk i eiñ Stad setta.

Nu lætur mig þiña nioota, Praatt skordadra Naadar-Orda, Erdu sier mig ollu varda, Aundeñ mijn so fyrrest Pijnu.

Verde kaatar nu Virda Sveiter, Vætta eg þess i Kvædes Hætte, Pier vorkyñed mier Verknad þeñañ, Po vande eg mldur eñ þike til standa.

Vardar mest til allra Orda, Vnderstadañ sie rietteleg fundeñ, Eige glogg þo Eddu Reglañ, Vndañ verde vijkia Stundum.

Saa er Odeñ skal vanda og velia, Velur so margt i Kvæde ad fela, Huleñ Fornyrdeñ trautt maa telia, Tel eg þau meige Skilning dvelia.

Vel þvi hier maa skyr Ord skilia, Skilie Piooder miñ liooðañ Vilia, Tal Obreytt er ve[illegible]t af Vilia, Vil eg Draapañ heite Lilia.

Af sañre Ast og sætu Briooste, Siñe riett fyrer Hiaalp og Miñe, Seige JEsus hvor ad heyrer, Hroodraat Vers og Diktan þessa.

Efenlega med lyptum Loofum, Lof rædande aa Hnie sijn bæde, Skiepnañ oll er skylld ad falle, Skapare miñ fyrer Asiaan þiñe.

Sie þier Dyrd med sañre Pryde, Sungeñ Heidur af ollum Tungum, Eilijflega med Sigur og Sælu, Sæmd og Valld þitt mijnkest alldrei.

Pijslargraatur, Kvedeñ af Biskup Jone.

FAder vor Gud i Fridenum hædsta, Forsmijdande allra Tijda, Sonur i Dyrd og sijdañ færde, Saña Lausn og Hiaalp til Maña.

Heilagur Ande aa hvorre Stundu, Hier reñande um Heimeñ þeñañ, Blaase hañ oss i Brioosteñ þesse, Bestum Raadum Guddooms Naada.

Heilaga Preñing hier meiga fiña, Hiortun hrein i sogdum Greinum, Guds Almætte giefed med riettu, Grundvoll þeñañ oss ad kieña.

Skipter hañ til Skilnings Moñum, Skijring um siñ Guddom dyrañ, Eiñ og Preñur er hañ ad soñu, Efenlega sem Trwñe hæfer.

Hreinast Hollo af mestre Millde, Meñelegt i Heimeñ þeñañ, Bored var eitt sem Bækur votta, Bloomed allra helgra Dooma.

Og Adur

Adur fyrre og alldrei sijdañ, Añar med so Guddoom sañañ, A Jordu fæddur ei hefur orded, JEsu lijkur ad Krapte og Rijke.

Meistarar hafa med mørgum Listum, Miñelega i Rædu siñe, Vandad margt med Visku kienda, Vessa Smijd af JEsu þessum.

Eingeñ kañ med Ordum iña, Alla hañs Dyrd i Letrum skyrda, Þo ad hañ feinge Þusund Tungur, Þær allar ad Maale sniallar.

Eñ hef eg þessum øllum miña, Orda-Smijd og Lærdoom frijdañ, Þo bid eg ad þetta Kvæded, Pioodum verde allt til gooda.

Atreystande allt ed besta, Iñelega fyrer Hupun miñe, JEsus Dygd til Elsku Nægdar, Upphvessande Tungu þessa.

Villda eg epter vorre Skylldu, Vera miñugur Pijnu þiñar, Hvorsu þu villder i þessum Heime, Þola Naud og saarañ Dauda.

JEsus giorde Lyd ad leysa, Laangmiñugur og til sijn viña, Grædare Heimsins giefur oss sijdañ, Guddooms Blooded Christnum Pioodum.

A Skijrdags Kvølld sem Skripter hallda, Skyr Ritningen þañeñ vitnar, Gieck hañ wt i Grasgard nockurn, Grandhreinastur og Læresveinar.

Sialfur visse og sagde fyrer, Sijna þa enu beisku Pijnu, Hollded skalf aa HErra milldum, Hugsterkum vid Daudans Merke.

J Fyrstu þa hañ fiell til Bænar, Floode Sveiteñ wt med Bloode, Nidur aa Jord fyrer Naud so harda, Nu þeinkiande Briooysted kreinkia.

Guddooms Listeñ giorde hrausta, Grædarans Ond J Sorgar-Bondum, Lijkama siñ i liwfu Kaupe, Lagde hañ fyrer Saaler Maña.

Samtijdis komu sender af Judum, Sveiter þær ad JEsu leita, Bwner honum til brædra Meina, Bryniad Foolk med Vopnum dynia.

Þegar þeir heyrdu eitt hañs Orded, Aller hlutu aa Jord ad falla, Sijna Makt med soddañ Greinum, Synde hañ þeim i þessum Heime.

Sijdañ liet þa sialfa raada, Sijnum Verkum Illsku sterka, Þviad hañ villde i þessum Heime, Þola Naud og saarañ Dauda.

Eñ þeir neyttu Ordlofs þessa, Adgangande og JEsum faanga, Bundeñ droou og bordu Hondum, Blessadur þagde hañ vid þessu.

Lofed og Dyrd med Lesning Orda, Lijf og Saal af bestu Maale, Ættum vier med Elsku rietta, Iñelega i Hiarta ad miñast.

*** Yser Vollldugre allre Millde, Er skynande JEsus Pijna, Hun giefur best þeim heñe treysta, Himnesk Raad til Guddooms Naada.

Iñleidande aumer Judar, J þa Borg med Neyd og Sorgum, Bundeñ JEsum sijdañ sendu, Sijnum Herrum bweñ til Pijnu.

Krossfesting og Kvalernar stæstu, Kalla þeir med Ope aller, Verdugañ þañ sem vañ aa Jordu, Verkeñ stæst og Nytsemd mesta.

Hañas

Hañas hiet sa æ med soñn, Akiæru ried fyrst ad færa, Vppa JEsum allt med Kappe, Ogurlega med þeirra Roge.

Forsvar riett ad Fader vor ORotteñ, Feinged gat þvi Sok fanst eingeñ, Hogged eitt sem hardast mætte, Hañ var sleigeñ i þessum Rañe.

Þetta Hogg med þrungum Hætte, Þvijngan kiende af stælltre Hende, Lausnarans Kiñ ad lamdest þañeñ, Og leystust Bein i Hofde hreinu.

Mardest Holld eñ Muñureñ millde, Moodur og saar hañ fylltest Bloode, JEsus fieck i Annas Hwse, Ongva Vægd til Hvijlda Nægdar.

Judar harder JEsum færdu, Jaarne bundeñ droou og hrundu, Fyrer þañ Mañ er Caiphas kiendest, Kyrkiu-Valldeð hafde ad hallda.

Yfergydingar aller þangad, Jñañ Borgar komu ad Siñe, Er audur hofdu um̃ ORotteñs Dauda, Dicktad Fund a þeirre Stundu.

Færdu hañ med Flocke stoorum, Fyrer þañ Jall er Pilatus kallast, Kvadu hañ skyllde af Keisarans Vallde, Kvelia þañ sem Logmaal bañar.

Þeir spyria hañ ad med Spieskaps Ordum, Spektarlaust i Heimsins Trauste, Ertu Kongur yfer þvi Meinge, Er þig leida hijngad reider.

JEsus svarar eg er ad soñu, Jafnañ Kongur og i þvi Nafne, Byd eg riett med bestum Hætte, Baña eg Synder hvorium Mañe.

Eige kom eg eñ ad dæma, Og ei rijkande i Mañdooms Lijke, Helldur er eg af hærra Vallde, Hijngad sendur og Sañleik kieñde.

Andsvar riett ad Jarle þotte, JEsus hallda i Sañleiks Vallde, Sijdañ gieck og sagde Judum, Soddañ Grein med Orde einu.

Aungvar Saker eg giet feinged, Asañadar þessum Mañe, Eñ þeir reider og med Ede, Jllsku liooter mælltu a moote.

Viller hañ Lyd og vijkur ollu, Voru Raade sier til Naada, Giorer hañ Taakn med Golldrum læknar, Gudlastande og Trwñe kastar.

Kong hefur hañ sig kallad leinge, Keysarans vill so Æru spilla, Þvi skal hañ og þo med soñu, Ad þijnum Doome a Krosse pijnast.

Ordeñ vond og illar Giorder, Angur og Hrygd med Rooge og Lygdum, Þolde hañ med Þagnar Millde, Þessa Noott og allt til Ottu.

Yfer Volldugre allre Millde, Er skijnande JEsus Pijna, Hun giefur best þeim heñe treysta, Himnesk Raad til Guddooms Naada.

Jalleñ vondur JEsum sende, Jafnañ hallde ñ storu Vallde, Konge þeim sem komeñ var þangad, Kieña Bækur Herodes þeña.

Hañ villde med Hyggiu kallda, Heyra kuña af HErrans Muñe, Taakn edur nockur Tignar-Merke, Torfeingeñ og fieck þau eingeñ.

Heyra mætte ad hiellt fyrer Daara, Herodes illur i siñe Villu, Hvijtu Klæde hañ liet skryda, Haad merkiande i þessu Verke.

Og sende hañ aptur i samre Stundu, So fyrer Jarl sem Judar kalla; Krossfestu hañ sem Keisarañ lastar, Og Kong sig helldur moote hañs Vellde.

Pilatus villde Pijnu hallda, Plaaga'i Neyd eñ ecke deyda, JEsum þvi ad hañ visse ad vijsu, Vera klaarañ af Lijfsins Faare.

Sijdañ liet med Svipum meida, So fleingiande hart og leinge, Ad Limerner aller lamder sullu, Og leyste hreinast Holld fraa Beinum.

Standa hlaut vid Stoolpañ bundeñ, Styggelega med Ásiaan hryggva, Mætte hañ ei af Mañdooms Hætte, Meire Pijnur þola eda fleire.

Kalla þeir sem Kvølunum ullu, Kalldraader med stooru Haade, Krynum hañ sem Konge einum, Kañ ad þioona i Augsyn Maña.

Þyrne Koronu þaangad færa, Preingia og speña um hañs Eñe, Broddar þeir med bitrum Goddum, Bein og Holld i giegnum skeina.

Eñ leidande wt fyrer Juda, Vndum hladeñ eñ Dreyreñ dunde, Saareñ øll af Svidanum sullu, Siaæ þier Mañ sem Ritning sañar.

Lijtum nu vorn Lausnarañ sæta, Lijfeñ hrein i sogdum Greinum, Siaaum þad Verd er hañ gialldа giørde, Grandalaus fyrer vorar Synder.

Yfer Vollduge allre Millde, Er skynande JEsus Pijna, Hun giefur best þeim heñe treysta, Himnesk Raad til Guddooms Naada.

Pilatus sagde eiñ fyrer øllum, Ecke fañ eg þessum Mañe, Ad Sakaña Haad og sodd-añ Pijna, Sie hønum ei noog med ydrum Rooge.

JEsum vil eg þvi laata lausañ, Og Lijfe hallda af mijnu Vallde, Ellegar bere þier Ab-byrd alla, Vm hañs Naud sem Pijsl og Dauda.

Judar svara med jafnre Bræde, Jalleñ muntu kuña valla, Landsins Riett med Lag-aña Hætte, Ef lætur þeñañ Villu kieña.

Þeir kalla þa med Kappe ollu, Ad Keisarans Rijke villde hañ svijkia, Þvi muntu fyrer Orded þetta, Ei halldast i þijnu Vallde.

Jalleñ hræddest Juda Reide, Þvi Jardlegt Vallded villde hañ hallda, Daudum horfeñ og dæmde sijdañ, Daudañ þeim sem leyste Nauder.

JEsum leiddu Gydingar glader, Grimlega hrundeñ Reipum bundeñ, Vt af Borg med Angre og Sorgum, Eñ hædande stoorre Mædu.

Krosseñ þwnga Kvalarar seingu, Christe ad bera med hørdum Kvistum, Særdust hañs enu sælu Herdar, So blædande hañ fiell af Mæde.

Mañdooms Styrkur mætte ei orka, Meire Pijnu at Hollde sijnu, Þvi hañ var aad-ur þreyttur af Gaungu, J Posta mæddur og stooru Froste.

Sijdañ mætte hañ siñe Moodur, So falleñ hun kiende hañ valla, Sverd hins gamla Simeons Orda, Saarlega snart þa heñar Hiarta.

Guddooms Styrkur gaf heñe Orku, Graat ad stilla vel i Maata, Hofud-Dwk sijn-um hun ried sveipa, Harme vend um Sonarens Lendar.

Sonarens

Sonarens Neyd og Sorgar-Moodur, Samblandadar i Hugarens Lande, Ættum vier med Elsku rietta, Jñelega i Hiarta ad miñast.

⁂ Yfer-Volldugre allre Millde, Er skynande JEsus Pijna, Hun giefur best þeim heñe treysta, Himnesk Raad til Guddooms Naada.

Færde JEsum Foolked harda, Fram̃ aa Leid, Og giorde reida, Krossins Pijn i Kvolunum þessum, Kvijder Holld eñ Saareñ svijda.

Gadda stoora med grim̃um Broddum, J giegnum slofu JEsus Loofa, So festande Slñu haster, Sigurmerked aa Trie id sterka.

J Fætur sloou sem fastast gaatu, Fleineñ lijka Nagla einum, Keyrdu hañ med hordum Hamre, JEsu Ristur giegnum nijste.

Vndum giordu opt um̃venda, Vr Ædum took þa fast ad blæda, Sinarnar togna eñ Saareñ megnast, Svide og Mein i Hollde og Beinum.

Mooder hañs og marger Lyder, Miog-aangraader komu þaangad, Sorger heñar synduft margar, Sonarens Naud sem hardur Daude.

Jon Postule Evangelista, Oss kieñande fylgde heñe, Bæde þau med bestu Raade, Bloode rignd vid Krosseñ stoodu.

Pijn og Syrn Vonder færa, Valla klaart eñ blandad Galle, Ad Muñe JEsu meingad þañeñ, Maatte hañ ecke af slijku drecka.

Porsteñ ried ad þvijnga Briosted, Prauter mest og Pijnur flestar, Maatte þañeñ ei fyrer þetta, Aundeñ hallda Lijkams Vallde.

Lijfsins Styrkur og Lijkams Orka, Linast Magn eñ Saaleñ þagnar, Aundeñ JEsu wt þvi sendest, Ogrøndud fraa Lijkams Bondum.

Sanctus Fader i Sonarens Bloode, Sanctus JEsus pijndur Moode, Sanctus Ande sendur eñ goode, So hefur kient oss Meistareñ froode.

Lijfed og Andeñ lese og lioode, Og Lof þitt allre Skiepnu bioode, Hugarens Raaser Hiortun rioode, Og huggest riettu Taara-Floode.

Syngium aller sætum Tungum, Samhlioodande Vilia goodum, Hæsta Lof med Heidre mestum, Eñ halldest Dyrd i Guddooms Vallde.

Holld og Lijf med Himna Vallde, Hañ hefur fyrer Dyrder saññar, Sonarens Preñing so maa fiña, Samblandada med Fodur og Anda.

⁂ Yfer Volldugre allre Millde, Er skynande JEsus Pijna, Hun giefur best þeim heñe treysta, Himnesk Raad til Guddooms Naada.

Vissu Judar varla af þessu, Villdu þeir ad JEsus skyllde, Deydast epter dæmdu Raade, Daasom Vndur aa þeirre Stundu,

Vrdu þar yfer allre Grundu, Ogna Myrkur eñ Sooleñ styrkva, Geymde sijna Geisla hreina, Gude lijkiande i Himnarijke.

Saa blinde Riddare bweñ til vonda, Bragda sliootur Hañ lagde Spioote, A Sijdu JEsu sett med Raade, So þad snart i giegnum Hiarta.

 Blood

Blood og Vatn af Bwknum daudum, Blessad rañ og veitte þessum, Skiæra Syn med Skilning hreinum, Skyrande yfer Christne dyra.

Vndañ fellur i Orda Spialle, Allmorg Grein af JEsu Meinum, Þvi ad Fundingum þore eg ei blanda, Þetta Mæl edur Fræa tæalum.

Helldur villda eg hafa þad skylldast, Ad heidra og treysta þeim er oss leyste, Vier reñum Hug med Rödd og Muñe, Yfer Rædu þessa og lijted Kvæde.

Þvi giorda eg Islendsk Orden, O-gloosud i Mæle lioosu, Greidara hugda eg giefast til Ræda, Goodviliugum þad aller skilia.

Eñ þier bære ad Offra Tæarum, Aundeñ mijn fyrer JEsu Pijnu, Pijslargræatur plaae ad heita, Þentad Vess uñ Dyrder þessar.

Bidium þañ sem best mun kuña, Blessadur giefe ad Pijnañ þesse, Avallt reñe oss til Miñis, Og styrke fræa Synda Myrkre.

JEsus Lijfed Lyda leyste, JEsus Aundeñ eydde Grondum, JEsus Pijnañ oss giorde hreina, JEsus Daudeñ frelste Nauder.

Megnest Ast þo Mæaled þagne, Miñ DRotteñ af Pijnu þiñe, Græatureñ fellur eg gief oss alla, Gude i Valld uñ Allder Allda, Amen.

Vijsur uñ Limena Christi æ Krossins Gæalga særda.

Adereñ sæte furdu skiær, Sæ Fridur er allra Jooda, Til þijn kiære kollum vær, Kalla Hiælp og Fliooda, Þar af Huggun Piooden fær, Af þijnu Orde gooda, Virdstu æ ad vera oss nær, Eg vil þier Lof-Saung biooda.

A Gofugañ JEsum Gud og Mañ, Gladur eg huxa munde, Þraut og Pijnu þolde hañ, Þræatt æ margar Lunder, Hvad eg aumur alldrei kañ, Vpp ad reikna uñ Stunder, Dyr med slijku Daudañ vañ, Og doo so Kvolunum under.

Hofuded JEsu heidra eg þad, Med Hiarta bæde og Muñe, Þyrne-Korona þreynad var ad, Þvert af Ofundar Gruñe, Þitt blessad Andlit byrgdu i Stad, Og beygdu Knie sem kuñe, Spyttu og hræcktu Spieareñ kvad, Spæa þu af Visku Bruñe.

Blessud JEsu hægre Hond, Heidrud sie æn Enda, Fær sæ allur Fridarens Bond, Flockur sem þar skal lenda, Vijsa oss æ þad Luckú-Land, Og læt oss þæangad venda, Þa ad Vondum verdur Grand, O a vijsad æ Elldeñ brenda.

Hiælpareñ Maña heidra eg þig, Og Hondena vinstre þijna, Med Nagla fest eñ frelsader mig, Fæarleg var su Pijna, Mooder vor Eva margfalldleg, Meineñ liet ei dvijna, Lifande JEsus læckade sig Og leit æ Anaud mijna.

Lofad og blessad sie Lausnarans Sæar, Lestur hægra Fæte, Gydingar fremdu Gys og Dæar, Gabb og Heimskleg Læte, Sviptu af oss Synda Fæar, Sañur HErrañ mæte, Oll vor Von ad i þier stæar, Eingeñ trw eg þess þræte.

Vinstra Footar var su Pijn, Villda eg þacka bæde, Brodddureñ smo eñ Blessan sijn, Barst yfer Adams Sæde, Kiore eg hellst ad koma til þijn, Kvittur allrar Mæde, Lijknsamlega þu leist til mijn, Læangt þo eg fiærre stæde.

Heidra

Heidra vil eg þa kynstra Kvol, Ad komeñ var Daudeñ skiote, Opnast Sijda eñ ordzeñ sol, Asi aan Guds aa moote, Longinus stood med Strijd og Bol, Og stack i giegn med Spioote, Vatn og Blood rañ so vard eige Dvol, Verolldeñ trw eg þess nioote.

Himens og Jardar eg HErra bid, Þu heyr nu Bæn so straanga, Þyrm þu mier eg þarf þess vid, Þreyngdur i Naud so laanga, Veit Orde þijnu allgott Lid, So aafrañ mætte gaanga, Heilaga Christne hreinañ Frid, Hiaalpareñ laattu faango.

Christ bid eg fyrer Kvalaña Halld, Kross og Dreyrañ rauda, Send oss hiaalplegt Hrygdar-Tialld, Þa hellst horfer til Nauda, Myskun veittu eñ mijnka Gialld, Og minst so þiña Sauda, Ad giefunst hier aller Gude i Valld, Greitt fraa Andar-Dauda.

Heidrum Gud af Hiarta og Trw, Hvorge maa þa granda, Þar med JEsu þockum nu, Þad oss leyste wr Vanda, Volldugum eirneñ Virding sw, Veitest Helgum Anda, Hin Gofuga Þreñing geym oss þu, Giæskañ allra Landa.

Þetta Kvæde kallast Kross-Vijsur.

Fader og Sonur med Sætleiks Skin, Og signadur heilagur Ande, Eiñ og þreñur fagur og fijñ, Hañ frelste oss med Dauda sijn, Og leidde oss til Lijfs fra ollu Grande.

Skijrdags aptan Skapare miñ, Scharioth þig kiste, Heita aatte hañ Þienare þiñ, Eñ þañeñ sellde hañ HErra siñ, Gaf þad Mark sem Gydinga til lyste.

Grijpa riedu Gydingar þa Grædara vorn eñ prwda, Þeir logdu Streing hañs Hendur a, og lamde hvor sem mætte na, og flettu af honum frijdum Þurpura Skrwda.

Þeir hroopa haatt og hrækia a, Med Hæde og Gabbe strijdu, DRottne vorum Dauda ad faa, Dygdarlauser Gydingar þa, Og logdu Spioote hañs i hægre Sijdu.

Allañ Dag med Illsku sijn, Juda Sveiter lomdu, Lifande Guds Son Lijkama þijn, Þeir liettu hvorke Kvol nie Þijn, Hollded þitt med hvorskyns Naudum kromdu.

Þyrne-Koronu þeir hafa spent, Þitt um blessad Eñe, Snwed so ad med Snarvol kent, Sem sneiptur Andeñ hafde þeim kient, Fossum Bloded fiell wt undañ heñe.

Pilatus fieck so dæmdañ Doom, Drottne vorum til Nauda, Fyrer illgiarnañ Juda Room, Hid elskulegasta Eingla-Blom, Krossfestu þeir med Kvolum og saarum Dauda.

Þañeñ leiddur Lausngreñ var, Med laanga Mædu sijna, Hardañ Kross aa Herdum bar, Hañ var sijdañ reistur þar, Illskañ Juda ecke ried ad dvijna.

Þa var hafeñ aa Krosseñ Christur, Kongur Himens og Jardar, J giegnum Loofa Gaddur nistur, Giort var so vid baadar Ristur, þolande Neyd og nogar Þijnur hardar.

HErrañ var þa hafeñ aa Kross, Fyrer vorar Synder stærstar, Dunde af Saarum Dreyra-Foss, Daudañ þolde hañ fyrer oss, Harda Þijnu Hilmer þolde næsta.

Daudañ DRotteñ dyrkum nu, Og Dyrdar Holldeđ saara, J hvorre Messu er Helgun su, Hañs Holld og Blod med sañre Trw, oss giefst i Braude og Vijne so klaara.

Vppaa Tried hiñ Ille skreid, Orms i Lijking Fiande, Maklig Giolld saa lymske leid, Leinge hañ þar af Illsku beid, Ad skein i Glyrn hañs Guddooms helgur Ande.

Þad

Pad hefur wr honum allañ Dug, Ef hañ sier Merking þijna, so er hañ vordeñ hræddur i Hug, Og hvoriu siñe komeñ a Flug, siidañ hañ leit þiñ lioosañ Guddom skijna.

Lofe þig æ med lioosre Grein, Lydur i hvoriu Lande, þar sem kieñest Christneñ hrein, Kvøl og Swt og allskyns Mein, Pa leid þiñ Lyd til Lijfs fra øllu Grande.

Koppum øllum Christur sætur, Sem kveliast i Sioar Haaskum, Naad þu þeim sem bradast Bætur, bid eg þiñar Lyknar mætur, fyrer þa Forn þu færder Fodur a Paskum.

Pitt vilium JEsus þiggia Lid, Pydur um allar Allder, Sentu vorum Saalum Frid, Sañañ Skaparañ þess eg bid, Beint þegar liggia Bwkar vorer kallder.

Himna Gud i hvorre Praut, Hiaalp þu Christnum Moñum, Fyrer þad Blood wt Benium flaut, Lydureñ þiñar Læknar naut, Langa Friadag þu leidst med Krapte soñum.

Guds Lijkama eg gyrneft hier, Og Græding allra Saara, Laate mig hliota Hiaalp af þier, Pa hardur sæker Daude ad mier, So Briooffted mætte byrta Ydran klara.

Dreyra Lykama DRottens þa, Dyrañ villda eg hliota, Og hverfa siidañ Heime fra, Hafe þad Saal sem leggur hañ a, Vijst vil eg þa Vægdar þiñar niota.

Kiærlega bid eg hvorn Christeñ Mañ, Ad klarlega DRottne uñe, JEsus sialfur mun elska hañ, Sem jafnañ giorer ad heidra hañ, Siid og aarla so med Hiarta og Muñe.

Pessa Dyrd og milldañ Maatt, Meiga nu aller skilia, Kys eg bæde hlioott og haatt, A hvorre Stundu Dag sem Naatt, Ad oss gange allt ad JEsu Vilia.

Villda eg bæde Vite og Maal, Vijst til Daudans hallda, Og bidia Gud ad siaa fyrer Saal, So hañ fordest Bruna og Baal, Og bwe vid hañ um allar Allder Allda.

Kross vijsur eg kalla bid, Kvæded ad laata heita, Kañest aller christner vid, Ad kvitter erum og feingid Frid, Packa meigum og þar med til Guds leita.

Hañ sende oss siñ sæta Son, Syndum af oss lietta, Sw er vor hæsta hiaalpar Von, Ad heyra vill hañ vora Boon, Ef vier miñunst miøg vel opt a þetta.

Pier Gud Fader þreñur og eiñ, sie Pock fyrer Gaafur þijnar, Eirneñ Sonur og Ande hreiñ, Pvi eingeñ er þar añar neiñ, AEra og Dyrd þijn alldrei naaer ad dvijna.

Eñ adrar Vijsur af Pijnuñe Christi.

Med Himna Lag.

HEyr þu JEsus Hiaalpeñ mijn, Af Hiartanlegre Millde þijn, Grædareñ fyrer Giæsku sijn gief ad eg fordest Faar og Pijn.

Mijna veit eg marga Seckt, Mig hefur Syndeñ ætijd bleckt Elskuleysed ofmiøg freckt, Og øllu goodu fra mier hneckt.

J svoddañ Koose Synda hier, Sañlega eg vasdur er, Marga og stoora eg Meinsemd ber, Nema milldur JEsus hiaalpe mier.

Ef ad eg skyllde Umbun fa, Epter þvi sem Von er a, Ofañ i Vijtis Elldeñ blaa, Efunarlaust eg fære þa.

Syndugum þu felldur varst, Soddañ Giæsku med þier barst, Pu villder lyda mikid og margt, Milldur JEsus smdu snart.

Veralldar Mackt ei virder þu, Veit eg þier þocknast ecke sw, Gud alytur gooda Trw, Gief hana mier i Hiartad nu.

Froomust þegar ad fæddе þig, Af Fienu hafde ei audgad sig, Pviad med Heye hulde þig, Herrans Mooder Elskuleg.

Aptur og fram um Bygder ber, Barned gooda JEsus ser, Liestu þetta lijka hier, Ad lijda soddan Anaud hier.

Grimer Judar Gabb og Dar, Giordu ad veita sijd og Ar, Par med eirnen baren blar, Og bunden lijka stundum sar.

Sijdan þig sem sagt er fra, sarlega negldu Krossen a, En þijn Mooder Maria, miog aumlega Horfde a.

Hormuligt mun ad huxa a, Hvad hun þolde Maria, Þegar saklausan Sætan sa, Son sin pijndan Krosse a.

Veralldar trw eg varla eitt, Vijdfræg hefde Ynded neitt, Helldur bæde Hiartad heitt, Og Harme þrwnged Sorgum meidt.

Leidstu þessa langa Kvol, En leyster mig vid eilijft Bol, Pijnan þijn var sar og sol, og signud Asian einka sol.

Lagdur Spioote liwfur var, Longinus i Hende bar, Hiner skooku Hofuded þar, Hirdande ecke um þad par.

Fyrer þessa Kvol sem þolder þu, Þig bid eg af hreinre Trw, Mier ad veitest Myskun su, mine Saal ad biarger þu.

Angrad Hiarta alldrei eitt, Yfergiefur þu ecke neitt, Holldum þeim sem hafa þig beidt, Hefur þu margar Biarger veitt.

Lofar þu ollum Lykn ad fa, Lausnaren sem þig kalla a, Fyrer Myskun þijna og Millde ha, Mun eg þar ecke skilen fra.

Ogudlegum muntu mier, Milldur lina Anaud hver, Þo eg hafe i Heime hier, HErran broted a moote þier.

Muntu nu fyrer Millde þijn, Minast vilia DRotten mijn, Lausnarans alldrei Lofed dvijn, Langtum fremur en Soolen skijn.

Ein Agiæt Mining HErrans JEsu Christi Pijnu,

Sijra Arngrijmur.

Mier er i Hug ad minast, Millde JEsu Pijslar þijn, Hvar munu hellst finast, hentug Ord til Liooda mijn? Eingen Twnga Eingla kan nie Mana, Fyllelega fræda Piood, Hvad Frelsaran stood, Pa feikna Kvol ried kana.

Hvad mun hier þa krapta, Hellstrof-vesol Twngu Snilld, Mier sem veit med skapta, Minst til skijkra Efna gilld, Syndugra Varer sanlega meiga ecke, Christi Pijnu koma nær, Nema Naaden skiær, Bæte um Hrodrar Hlecke.

Gief þu gofugs Anda, Gipt og riettan Skilning med, Stef og Studul ad vanda, Stofnest vel þad eg sæ tied, Grædare min af gofugu Pijnu þine, Fyrer mig sem þolder

 þu,

þu, Pad er mijn Trw, Lidsemd þijn ei liñe.

Pors-Dags þad var ad Kvollde, Po miog seint ad JEsus gieck, Helga Bæn so hi-ellde, Hradlega yfer Cedrons Beck, wt wr Borg a Oliufialled væna, Getsemane Hof eitt hiet, Par Herrañ leit, Gardeñ Alldens Græna.

J þeim Alldingardi, Med ærna Kvol og bitra Pijn, Hoofst Bardageñ harde, Herr-ans fyrer Synder mijn, Lyste Hrygd a Hiarta og Saalu siñe, Skalf og hristest Lausn-arans Lijf, vid leyndar Kijf, Pad Madureñ atte iñre.

Steinkast eitt ad Stundu, stefnde Læresveinum fra, Nidur a Grænre Grundu, Gloöande i Bænum laa, Bloodugur Sveiteñ beint wr Limunum, frijdu, Rañ og draup a ramañ Hatt, Pa rauna Nætt, Dauds i Starfe strijdu.

Hvad olle miñ HErra, Hæste JEsu Madur og Gud, Piñ ried Kraptur þverra, Pvi komstu i slijka Naud? Hvadañ var su harda andar Pressa, Sem þig þiade og þreyngade ad, J þessum Stad? Syn mier Sok til þessa.

Heliar harda Angist, Hættlega vafdest krijng um mig, Freckt eg hafde i Fange, faar-ed Daudans stærde sig, Belials skielfdu Bylgiur Saalu mijna, Himna Drottins Ha-tur og Grimd, Med Hrijdum lijmd, Fyrer Hroop og Misgiord þijna.

Avi edla HErra, Aum eru Giollden mijn a moot, Piñ vil eg Sveitañ þerra, Pack-laatre med Hiartans Root, Og þvi vel una þo mig læter svitna, Mæddañ undir Mo-otgangs Kvol, Pa Mein og Bol, Hiartanu lætur hitna.

Litlu nemur næsta, Neydeñ su i Heime hier, Hvor kañ hreppa stæsta, þo heñe villd-um lijkia vier, Vid þañ Harm og hrædelegu Pijnu, Sem þu JEsu signadur beidst, þa saarañ leidst a Saalu og Lijfe þijnu.

Samt þiñ setter Vilia, Sialfs i Hendur Fodursins, Hvar af hier ma skilia, Hlyd-na Audmykt Sonarens, Fader ef þu villt, Framar badst þu ecke, Gief þad Hoof og Hiartalag, Mier hvorn eirn Dag, Holld so Bæn ei blecke.

Framar er fra ad skijra, Frelsareñ upp af Bænum stood, Med so Myskun ryra, Mwgur Strijds ad honum ood, Falsareñ Judas Flocke þessum styrde, Læresveina liost var eiñ, Ei Lymsku seiñ, So Grædareñ gripeñ yrde.

Kom ad frañ og Kyste, Christ Gydingum so forried, Ast Guds af þvi miste, And-skoteñ var honum med, Braast ei reidur blessadur vid þetta, Vinur sagde villtu nu, so viela Trw? Piñ Lavard Lijfe fletta.

Synde samt ad Bragde, sijna Makt og Vallded slijkt, Vijst ad Velle lagde vonda Lided foolsku rijkt, Einu ried þar Orde til ad kosta, af þvi veit eg aumur Præll, Ad JEs-us sæll, Leid þa Kvol af Losta.

Spratt a Foot hiñ fracke Flockur þegar næde Proott, Peim gæfst Byreñ blacke, Binda Christ uñ dockva Noott, Saklaust Lambed sijdañ burtu leiddu, Grimer Ulfar giordu Slark, Og Geira hark, Allre Gledeñe eyddu.

Meistareñ Mijlu halfa, Med Strijds Moñum fangeñ foor, Jñ fyrer Añas sialfañ, Akiefd

Akiefd var nu helldur ftoor, Añas ried hañ Erckebiskupnum senda, Caiphas sem kiendur var, Sa kuñe þar, Sañleik saart ad benda.

I hañs Hwse atte, Eymdarfulla JEsus Noott, Pwnga Lygd med þraatte, þolde frekt af Juda Drootť, Hoggum, Slogum, Hraakum og Smaanum morgum, þeigande hañ þa vid took, Er Pyngsleñ jook, Gabb af grimmum Vorgum.

Lester og Limgvætte, Lijtt vorn sporud DRottne a moot, Og med ymsum Hætte, Ofunskapar smaaleg Hoot, Peir hiełldu Christum Heliu vera sekañ, Vordu þar til Visku Proott, Pa voku Noott, Doom afelldu frekañ.

Affoor uñ Skeid þetta, Eiñ af Sveinum Herrañ siñ, Hañ nam Hrædslañ þretta, Og Hollds Ostyrkve Maattureñ, Gude sijnum giorde þrisvar neita, Postule sa er Petur hiet, Hvorn Pwkeñ liet, Eina Ambaatt þreyta.

Po nam honum þyda, þar næst JEsus Myskun tiaa, Saart er hinum took svijda, Synd og Glæpur epter a, Leit so til hañs lijknarsomu Auga, Naadarfulle Frelsareñ, Pa sola Kiñ, Læker giordu Lauga.

Fria Dags fyrst ad Morne, Pa fordæmt hofdu Lausnarañ, Mieg trw eg Maattur þorne, Mædde Haadung Fanngañ þañ, Po voru epter Pyngsleñ halfu fleire, Under þessu ollu vel, Vid Eymd og Hel, Fra eg ad Frelsareñ eire.

Fiotradañ þeir færdu, Fyrna ooder Pilato, Kiæru stollta stærdu, stood vid Heidne Doomareñ þo, Driugum sagdest Dauda-Sok ei fiña, Eptu Judar upp vid þad, J añañ Stad, Illsku ei ried liña.

Uñ breida Borg og Stræte, Bandingiañ ried senda þar, Sem Antipas sæte, Og Sooma Kongs med Nafne bar, Herodes nam honum i ongvu vægia, mnyklu sijdur Hirdeñ hañs, Med haadleiks Dans, Jafnt ad JEsu þægia.

Aptur og þa leiddu, J Pilati glæsta Holl, Christ og Kiærleik eyddu, Kolna giorde Myskun oll, J fyrstu DRotteñ flettu Klædum sijnum, Sijdañ Lijf hañs særa bert, Med Siñed skert, Hwdlaat herte Pijnu.

Pessa Haadunga þolde, Par fyrer ollum mwaa Mañs, Refsing rom hañ kvalde, Neyndest allur Lijkame hañs, Blooduaam Undum Blaameñ giorde fylgia, Hrockvevondur Holldeð sleit, Par Her-Foolk leit Ert i Blood sem Ylgia.

Klæddu Kyrtle raudum, Kryndu Eñe Pyrnum med; So med saarum Naudum, svijvirdelegt Gabb var tied, Sprota Reyrs hañs speñast lietu Hende, Kvoddu Kong og hneigdu Hnie, Med Haad og Spie, Kynstra Rauna kiende.

Eñ i Asiaan hera, Illsku fyllter hrækia þar, Grimmer þetta giora, Godans heidna Pienarar, Pyrnekrynda þar næst Hofuded bordu, Lagade Blood uñ Braa og Kiñ, Beint i þad Siñ, af Heiptar-Raade hordu.

So wtleikeñ synde, Sigalsur Godeñ Juda Lyd, Ætlande ad heim mynde, Af þvi kiena Heiptar-Strijd, Olmer þvi meir æstust fram wr Maata, Krosdu hañ skyllde fyrre stiott, Eñ fiell aa Noott, Christ Krossfesta laata.

Viijst hañ verra hielldu, Eñ Viiga-Mañeñ Barrabam, Til Heliar hañ þvi selldu, Hinum Vægd þeir fluttu fram, Naudugur Jarleñ JEsum þa fordæmde, Krossenum ad kveldest aa, Med þwngre Praa, Foolsku Lyds framkvæmde.

Pijslar ferlegt Fære, Fwser bwa þegar i Stad, Tel eg þad Trie-Kross være, Tasviiger þar geingu ad, Fimtan er mier Foota haar saa greindur, Helstar breidur sem hef eg friett, J Fræde sett, Ad Namleik øllum reyndur.

Þañ Kross aa kramdar Herdar, Kvalarar JEsu leggia bratt, Fønsudum so til Ferdar, Fraa eg ad byriar helldur smaatt, Frelsareñ hafde ei Fadma marga geinged, Bakne under aadur eñ skell, Med Vnda-Svell, Sem fyrr hafde hañ feinged.

Ottudust ad þa munde, Vm̃ hañ meiga verda skioott, Þorna þverum Lunde, Þar fyrer naudgar heideñ Drott, Aptañ Krosseñ under þar ad lietta, Saa var nefndur Simeon, Hiñ þarfe Þioon, Er hrepte Happed þetta.

Sijckar samt ad Mætte, Sierlega var Lijfed krankt, Þo bar þeim med Hætte, Þyngsla Krosseñ JEsus langt, Allur Mwgureñ eñ ried horfa aa þetta, Breitt og oped Borg arhlid, Þa barust vid, Aptur eñ ried detta.

Laa þar ecke leinge, Lijtel var þa ætlud Roo, Hid Myskunlausa Meinge, Mykendeñ i burtu droo, Hneptu aa Fætur hañ og lietu gaanga, Gryttañ Veg til Golgata, Hvat giørde þa, Þridia Falled faanga.

Til Vtnordurs Attar, J fraa Jerusalem laa, Lioost so lijtels haattar, Lijflaats Fialled Golgatha, Allt var krokt af Kroppum vondra Maña, Þvi var Haadung þesse stoor, Ad þangad foor, Lausnareñ Kvøl ad kaña.

Droo þa mieg ad Megne, Mæddest Hiartad furduhart, Trw eg ad Taale giegne, þeir tooku Gall, og Edik snart, Budu JEsu braad-þyrstum ad drecka, Riett sem liete riena Þijn, Med Remu sijn, Og svalade saarum Ecka.

Med Omilldum Hondum, Meistarañ gripu þessu næst, Þvert aa Krosseñ þondu, þesse giørdest Neydeñ stæst, Gadda keyrdu giegnum Hendur og Fætur, A þeim hieck allur Þwnge Lijfs, J Þrautum Kijfs, Er þolde JEsus sætur.

Aurdugañ upp reistu, a Krossenum heingdañ haatt, Lastyrde morg leystu, Lydum ad þvi verdur katt, Spillvirkiana honum til beggia Handa, Krossfestu so Haadung hañs, Ei hefde Stans, Vijst þa Laasmeñ vanda.

Hieck i Kvol og kramdest, Christ um̃ Stunder heilar Priaar, Lijf þad fyrr um̃ lamdest, Lækium Bloods med daudlegt Faar, Haad og Spotte hvorge riede dvijna, Þad var Huaggun herseleg, Sem hvor um̃ sig, HErranum giørde sijna.

Samt liet sijna Jdiu, Sijst af Hondum Lausnareñ, Moods i Starfe midiu, Milldrañ bidur Fodur siñ, Kvolurum sijn ad signadur villde hlijfa, Ræningeñ fieck Naad þvi næst, er Neydeñ stæst, Saart ried aa ad svijfa.

Saa þad signud Mooder, Ad Sonureñ var so leikeñ wt, Þvi bar huñ i Hlioode, Hiartans alla stæstu Swt, Blessadañ raked Bloodfereleñ hafde, Þegar wr Borg i þeirra Stad,

Stad, Er Prauta Bad, Viiſſins Briooſted vaſde.

Leit ſo liwſt til heñar, Lijknarfullur Sonureñ, Bornunum beint vill kieña, Blijda Rækt vid Forelldreñ, Svara-Mañeñ ſynde og fool at Hende, Mætum Sveine Moodur ſijn, Saa Mædu og Pijn, J Kvalaña Diwpe kiende.

Anſtygd þa ei þolde, Pyda Sool i Heide ſkein, Ad Skiepnañ Skaparañ kvelde, Skorte Heliar ecke Mein, Giordeſt ſvort og greip ſyrer Aſiaan ſijna, Vm̃ allañ Heim ſo aamaatlig, Hun ſynde ſig, Medañ JEſum Judar pijna.

Daudans Strijd ſia ſtællte, Stood i Voda JEſus þa, Miñ Gud Miñ Gud mællte, Mier þvi gioreſt ſo horfeñ fraa? Chriſt i Velferd vora allra þyſte, Beiſka Edik baaru eñ þa, Ad berga aa, Loked Offred lyſte.

Hiartanu Hrijd gieck nærre, Heliar-Broddur hreytte Maatt, Andlaat ei var fiærre, Af þvi kallar JEſus haatt, Fader Miñ Anda Fel Eg J Hendur Pijnar, Skildeſt ſo vid ſaara Kvol, Og ſijfellt Bol, Pad Saalena grædde mijna.

Vndur og Odæme, Vid Adburd þeñañ giordeſt gnoog, Juda allt Afkvæme, Aumañ hafde Agirndar Ploog, Kyrkiu-Tiallded kloſnade allt i Midiu, Haudur og Biorgeñ hrylltu vid, Pa hræklegt Lid, Atte ſlijka Jdiu.

Tel eg eñ Tilræde, Tignar Konge daudum veitt, Skygda Gladiels ſkiæde, Skiemdar-Broddur Saared eitt, Hañs Sijdu vañ ſo vijſt ried wt ad flioota, Vatne medur bleſſad Blood, So Bogeñ ſtood, Af honum gott maa hlioota.

Dropeñ Bloods hvors dyra, Dugde ad leyſa Mañkyn eirn, Hier hugdeſt Oryra, Hiaalp ad ſijna JEſus hreiñ, Dreyra-Foſs ſyrer Dropa liet wr Vndum, Petta JEſus þolde allt, Og Puſundfallt, Frideñ ſo vier ſyndum.

Vm̃ Stund eg hefe nu ſtijlad, Sem Stafroſs Barn aa Frædis Kver, Frekt ei fyrer mier vijlad, Frelſare miñ ad leſa af þier, Laat þier Maalleyſingſins ei misllijka, Bulldur Oſkiled og dauflegt Draf, Pier dyrſtum af, Mier gief Myſkun rijka.

Mig ſo miog eg kalla, Minſt verdugañ Naadar-þijn, Aſena mijna alla, Ent hef eg ſem ſaurugt Svijn, Hafnad Dygda Heidurſomum Blooma, Eñ valed Hauga Moſk og Molld, Sem heimſkaſt Holld, Hiellt ſier betur ſooma.

Judas helld eg illañ, Af þeim Koſs er forried þig, Peturs virdeſt Villañ, Vijſt ad ſoñu Ogudleg, Og allra hiña er yfer þig lietu gaanga, Raangañ Doom og daarlegt Spott, Vm̃ Dag og Nott, Med Kvalaña Strijde ſtraanga.

Ef eg mig aumañ ſkoda, Ongvo reyneſt betre eñ þeir, Sit eg i ſama Voda, Syndgaſt hef eg jafnañ meir, Med Fals-Koſſe frekelega DRottne neitad, Sekurum̃ Hogg og Hraaka med, Sem hef eg tied, Peim Lauſn mier villde veita.

Pvi er eg i Jllſku faangeñ, Alla kañ ei ſkynia þo, Beint er Hugureñ baangeñ, Bwna veit Ovijda Roo, Fleira er illt eñ Haar aa Hofde mijnu, Eda Kornen Æges Sands, Par Leggur Lands, Logur ſleyter ſijnu.

Yfer mitt Hofud hladeſt, Hefur Synda Mergd fraabær, Eg ſo ei fæ ſtadeſt, Vpp-

Skyeñ vara þær, Overdugur er til Himnens lijta, Eda lypta Augum mijn, Til Andlits þijn, Miñ Gud fyrer Girnd Onyta.

Feil eg þier til Foota, Flatur i Hiartans Angre og Swt, Laat mig Lijknar nioota, Vr Lasta-Diwpe hiaalpa wt, Añars sock eg Ofær nidur ad Gruñe, Laat mig heyra Hugguñ þijn i Hormung mijn, Af helgum Guddooms Muñe.

So hef eg lofad sialfur, Sem Skraamadureñ Vitne ber, Allar Heimsins Alfur, Ydur til mijn sñwe þier, Eflaust skal eg Aumum Lækning veita, Aller þyster og þiader hart, Kome hijngad snart, Añars ei skulud leita.

Aungvum wt vil skwfa, Aumum heim er vitiar mijn, Og Heit mijn hvørge riwfa Vm̃ Hreinsun allra Synda þijn, Raunglaatur ef Riettelega ydrast, Æ skal gleymast øll til Sañs, Illgiørdeñ hañs, Hiaa Hefndum so mun hlydra.

Siaa miñ Krosseñ sæla, Sijdu-Vnd og Lemstureñ noog; Fraa þia laat ei fæla, Fiña munt þar bestañ Ploog, Blood mitt dyrt skal dreift aa Saalu þijna, Piña vegna eg þad allt leid, i þwngre Neyd, So øll þijn eydest Pijna

Siaa mitt Hofuded hyra, Hneigt aa Krosse nidur til þijn, Dauda Kosseñ dyra, Deiwgum sækia maatt til mijn, Fadmureñ breidest fwslega þier aa moote, Lijfed allt eg lagda i Ved, Pa Lausn var tied, Þig so Hiaalp ei brioote.

Nu aattu hitt epter, Oke mijnu ad taka vel, Holldsins Vilia hepter, Hygg ad hvi sem eg nu tel, Hægur i Lund af Hiarta Lijtelaatur, Saalu þiñe fiñur Frid, Og festest vid, Pad sæla Lijfs Vppsaatur.

Þier nu JEsu þackar, Þetta Andsvar Aundeñ mijn, Hellst oa til þess hlackar, Ad horfeñ sie øll Synda Pijn, Ok hitt Saalu allra þiker sætast, Þijn er Byrdeñ þeyge strong, Þo Lijfsins laung, Kuñe Misgaung mætast.

J þvi Andar-Strijde, Æfeñlega styrk þu mig, Ad þijn eg so biide, Þo Æfeñ giørest brygduleg, Saaluñe styre signadur þiñ Ande, Einglar Lijse veite Vord, So Vieleñ hørd, Hins Vonda ei kome ad Grande

Þetta er Kvæded sem kallast Davids-Dyctur, wt af Psalmenum Miserere, Lag sem Lioomur, Biskup Jon.

HEyr mig Himna Styrer, HErrañ allra Greina, Gofgaust Guddooms Makt, Aller Einglar skyrer, Vm̃ hitt Rijked hreiña, Sunged fære og sa[illegible]t, Æfenlega og Ander helgra Maña, Auke jafnañ þijna Lofgiørd saña, Hiørtun vor bid eg Helgañ Anda kaña, Hvørskyns Synder burtu drijfa og baña.

Sender sijnar Naader, Sialfur Fadereñ Allda, Sem Eiñ og Þreñur er, Giefe oss Guddooms Saade, J Gruñe Hiartans hallda, A Himne og Heime hier, Orded JEsu og fyrer Helgañ Anda, Oss laattu i þiñe Pioonkan standa, Og leyse allañ Lyda Voda og Vanda, So Lijfe og Saalu meige þad ecke granda.

Loflegt Lioosed hreina, Lydum hijngad sende, Af hæstre heilla Dygd, Ast og Eyding Meina, J Aund og Lijkam kiende, Ad hafa uñ Heimsins Bygd, Hvør Mañ skyllde

Hug-

Huganum til þeſs reña, Helga Trw og Guddooms Skilning þeña, Lijffins Veigeñ læra og odrum kieña, Loſtu og Synd med Aſt og Ydran breña.

Lauſnareñ JEſus leide, Lijf Chriſteña Maña, A ſkyra Skilnings Grein, Vorar Viſkur greide, Ad verka Trwna ſaña, Fyrer utañ Angur og Mein, Med ſañre Aſt og Sætleik Orda þiña, So maa þeñañ Kiærleiks Grundvoll fiña, Øll þijn Verk ad elſka og aa ad miña, Og odrum jafnañ Guddooms Dyrd ad iña.

Heimſins Skiepnur hallde, Himna Liooſe ſkiæru, Sier i Siñis-Bygd, Giæſku-Verkeñ giallde, Gude med Heidre og Æru, Af hreiñre Hiartans Dygd, A JEſus Nafned jafnañ ſkulum vier kalla, Eg er bidiande Chriſtna Lyde alla, Ad Ordeñ hañs meige alldrei wr Miñe falla, Og Sañleikur helgra Guddoms Spialla.

Kongureñ David kiende, Med Kiærleiks dyrum Anda, Moñum miwka Bæn, Sig fraa Syndum vende, Setter af ollum Vanda, Viſku-Verkeñ væn, Sijdañ meigum vier Pſalmeñ þeññ kuña, Sem Spaamañſins Ordeñ akta og uña, Vijſar hañ oſs uñ væna Skilnings Ruña, Vegſamlega aa klaara Mælſku Bruña.

Bidium vier þad beſta, Bleſſad Himna-Vellde, Med allre Aſt og Trw, Ad giefe oſs Myſkun meſta, i Mañdooms Skyrſlu Ellde, Hier i Heime nu, So fyrer Maattkan Milldleik þiñar Stærdar, Mætte vorar Bæner DRottne færdar, Andernar i Aſt og Naadum nærdar, Med Ydran Synda Guddooms Giæſku hrærdar.

Fyrer margar Millder þinar, Og Myſkunſemdar Naader, Oſs veitande er, Aſmaa þu Illſkur mijnar, Sem Ovin miñ hefur ſkraadar, Og miog eru aa moote mier, Eg vil nu af ollum Syndum venda, Ad eg faae riettu Trwna kienda, Verkeñ good og Viſku Ordeñ ſenda, J Vallde DRotteñs lifa fyrer utañ Enda.

Breide wt mijnar Bæner, Med Betran goodra Verka, Og hreina Hugarens Lund, Veit mier Viſkur vænar, Ad vernda Trwna ſterka, Stoduga hvoria Stund, Pvo mig DRotteñ þiñe Myſkun meire, Af Pvingan Holldz og liootum Laſta Leire, Ydrun lempreſt Orde og Hyggiañ fleire, Auñdeñ klaareſt eins ſem Gull af Eire.

Veit eg Vondſkur mijnar, Vera med morgum Hætte, Sem eg kañ ecke ad Siaa, Lien mier Lijkner þijnar, Af leifdum Guddooms Mætte, Og ſkil mig Skiemdum fraa, Pwngar Synder mier i moote ſtanda, Pvi er eg jafnañ ſtaddur i ſtoorum Vanda, Bid eg HErrañ Himens og allra Landa, Ad Hormung þeſſe meige ei Saalu granda.

Almaattugum þier einum, Eg hefe giort aa moote, Marga og mykla Synd, Aumur i Illſku Greinum, Og eñ Laſtalioote, Geingeñ fraa goodre Mynd, Pitt Rietklæted Rædur þijnar ſæmer, Raad og Vallded Viſku med ſier tæmer, Kraptur DRotteñs Kiærleiks Naadum næmer, Konſt ried viña þvi hañ i Myſkun dæmer.

So i Synda Forme, Sañlega er eg med Vilia, Gieteñ i Girndar-Lyſt, J þeſſum Prauta Storme, Pikiunſt eg kuña ad ſkilia, Ad mig bar Moodereñ fyrſt, Eg hefe ſijdañ auked Sauraan mijna, Aumlega lifad i Holldſins Laſta-Lijnu, Bid eg þig DRotteñ fyrer bleſſada Myſkun þijna, Ad Brioſted mitt þu laat med Ydran ſkijna.

So

So elskade eñ ædste, Alls Riettlætis Vellde, Sañlega siñe Naad, Prælleñ þiñ eñ lægste, Þrongar Synder sellde, Þu gafst honum Gudlegt Raad, Ad læra og kieña af leyndre visku þiñe, Lijfsins Veigeñ i Hiartans Dygda Iñe, Giæsku þessa gief þu Aundu miñe, Guds Kiærleikureñ Hugarens Naaser siñe.

Yfer mig dreife Ysopo, Med Ast og Kiærleiks Naadum, DRotteñ Dyrdeñ þijn, Forklaaradur og fegre Snioo, Eg fare af Guddooms Raadum, Synddur allre Þijn, Sijdañ giøre eg þier sañlegt Lof i Hiarta, So med Verk og Orda Skyring biarta, Ad meige eg med þad um mijna Æfe skarta, Meir eñ Sool um alla Heimsins Parta.

Miñe Heyrn gief þu marga, Og mykla Glede ad skilia, Med Fognud Fridarens nu, Þad mun Þioodum biarga, Þeim sem girnast vilia, Ad Visku veiter þu, Bein mijn oll þau blijdke DRotteñs Radder, Med Blessan þiñe Christeñ Lyd þu kvadder, Kome þier aller Kiærleiks Naadum sadder, Sem kieñast vera i Guddoms Myskun stadder.

Siaa ei Synder mijnar, Sætt Riettlætis Vellde, Fyrer Myskun maa þad skie, Mier nægast Naadar þijnar, Med nockrum SkyrsluEllde, Eda Plaagu pijndur sie, So oll Naanglæteñ afmaaest mijnu Lijfe, Ad eg varest ad vera i Synda Kijfe, Og þo Neydeñ yfer miñ Lijkam drijfe, Aundu miñe bid eg ad DRotteñ hlijfe.

Skapa þu skyrlegt Hiarta, Med Skilnings nyañ Anda, J mijna Briostsins Bygd, Veit mier Visku biarta, J Verke þijnu ad standa, Med allre Ast og Dygd, Helgan þijna Hugarens Naaser siñe, Rietta Trw ad tala med Tungu miñe, Hvoria Stund af milldre Myskun þiñe, So Kiærleikureñ alldrei um Allder liñe.

Ei kast mier fraa eñ Froome, Frijdre Asiaan þiñe, So miog sem maklegt er, Mier i myklum Doome, Myskun bid eg ad fiñe, Og hafe i Heime hier, Ande Heilagur alldrei fraa mier vende, Eg mitt Traust til Guddooms Naada sende, Hañ styre mier med styrkre Velldis Hende, Fraa Strijde Synda aadur eñ Lijfed ende

Heilsan þiñe ad hallda, Med Hiartans Gledena mesta, Mier i miñe Tijd, Þig bid eg ad giefa og giallda, Guddooms Naaded besta, J Fridnum fyrr og sijd, Hofdinglega þui Heilags Anda Speckter, Vm Heimeñ senda sañar Vitsku Mekter, Eñ fyrer Trwna eydast vorar Seckter, Og fyrer Myskun frelsast allar Sleckter.

Vegana þijna eg villde, Vijslega odrum kieña, Þeim sem þurfa nu, Ad vonder venda skyllde, Med Vilia og til þijn reña, Med allre Ast og Trw, Myskun þijn er Moñum vijs til Naada, Marg kuñig ad eyda Illsku braada, Og Kiærleikureñ Christelegra Saada, Kiemur med Hiaalp og Vellde Guddooms Naada.

Leys mig burt af Bloodum, Og Bræde hardra Nauda, Dyrlegur DRotteñ miñ, Ad ei meige aa Illsku Gloodum, Andañ Lijkameñ deyda, Fyrer vondañ Viliañ siñ, Heilsu miñar hreinsa þu Tungu mijna, Hef þu upp ad tala um Millde þijna, Riettlæte og Naadeñ med Visku sijna, Roksamlega i Guddooms Myskun skijna.

DRotteñ Dyrdar þiñar, Drage mig burt wr Vanda, Leyse Lijf og Saal, Veite ad Varer mijnar, Vijst med Helgum Anda, Vtgiefe allt gott Maal, Og miñ Muñur

ætijd

ætijd Lof þitt ræde, Og kuñgiøre þad Guddooms Visku-Sæde, Hvorsu mikel og margfolld Andar-Giæde, Mañsins Lijf fyrer Ast og Ydran odlast næde.

Ef ad þu villder uña, Ad auka Heisan þijna, Mier fyrer Maal og Trw, Pa munda eg þiggia kuña, Þig fyrer Naudsyn mijna, Ad heyra i Heime nu, Ei muntu i Offrum lystast neinum, Vtañ þad giørest af Hiartans Vilia hreinum, Kome þad med Christs Kieñingum einum, Med Kiærleiks Vitne kvitt af øllum Meinum.

Helgun þijna ad hallda, Hollded maa med Anda, Ast og Ydran faa, Og þier Offred giallda, Ordeñ og Viljañ vanda, Og Visku Verk sem maa, Eige fyrerlijtur þu angrad Mañsins Hiarta, Asiaan DRottens sender Geisla biarta, Lijfgar Ander og lyser Myrkred svarta, Og leider i burtu vora Villu-Parta.

Goodgiarnlega giørdu, Gud miñ sañur ad Vilia, Vid Christne kiæra þier, Lattu oss Lijfs a Iordu, Lyd þiñ heyra og skilia, Hvad hæfer Hollde hier, Po ad ei þurfe þar til Pioonkan mijna, Þvi bid eg DRotteñ veite Myskun sijna, Vpp ad byggia Borgar-Mwra þijna, Med Blessan Guds ad alldrei naae ad dvijna.

Þu medtekur mesta, Maña Helgun skiæra, Af allre Ast og Trw, Er þad Ydran besta, Offred þier ad færa, Hier i Heime nu, Alltare DRotteñs audmiwkt Mañsins Hiarta, Fyrersetiande Tolf Trwareñar Parta, Pa maa kalla Kiærleiks Kaalfa biarta, Klaert eydande Saurgun Synda svarta.

Davids-Dickt maa kalla, Giørsung mijna sijna, J Islendsku Ordeñ sett, Eg er þess verdugur valla, Versa-Smijde neina, Ad auka nie yrkia riett, Þvi mun eg bidia þa sem vilia læra, Þetta Maal til betra Efnes færa, Ad Ordeñ good meige Andar-Lijfed næra, Ydran Synda giører Meñ Christe kiæra.

A liooſar Glooſur Lyde, Leide og greide mijna, Eina og hreina Art, Bæner vænar bijde, J Blessan þess er sijna, J Sælu velur Skart, Piooder froodar þessar Vijsur fiñe, Þyde og pryde miwkre Mælsku siñe, Ordeñ giørd ad aller hallde i Miñe, Ent og kient i dyggvu Hyggiu Iñe.

Dyr og skyr faa Drottnar, Dæmum sæmer allar, Tungur og Tigna-List, Hañ er hañ el þrotnar, Piooder goodar kallar, J helga Himna-Vist, JEsu vijsa oss fyrer Krossens Pijnu, Iñe ad fiña med Naade Rijke þijnu, Mætte og ætte meira i Maale mijnu, Miñing iña ætijd Nafne þijnu.

Endañ vijst eg villde, Viña og fiña eñ besta, A miñe Maala-Grein, Skyra og dyra eg skyllde, Skiærum færa ed mesta, Være mijn Viskañ hrein, Eydest sneydest Orda-Smidiañ kallda, Iñe og Miñe maa þvi raada og vallda, Laat oss DRotteñ Lijfsins Trwna hallda, Lofed sie þier uñ allar Allder Allda.

Þetta er Kvæded Fridar-Boon, med eins Lag og Lassarus Vijsur.

HÆstur bid eg þig Himna-Tigge, Fyrer haaleitasta Millde þijn, Blessadur af mier Bragsmijd þiggie, Og breidest yfer mig Myskun þijn, Lof þitt alldrei i Leyndum liggie, Pad leidest wt af Vørum mijn.

Liwk upp mijnu Liooda-Porte, Lifande DRottenñ Skapare miñ, So Ordeñ good mig alldrei skorte, Ad auka og styra Heidureñ þiñ, Eñ sijge fra Augunum Synda-Sorte, Siaae eg giorla hvad eg viñ.

Laattu alldrei Lof þitt dvijna, Lausnareñ goodur i Muñe mier, So aavallt hreppe eg Vmsiaan þijna, Añars Heims og eirneñ hier, Pa Daudeñ kiemur eñ Dioflar hrijna, Dæm mig þa i Ferd med þier.

Pier vil eg lwta eñ liwfe HErra, Og Lijknar bidia a hvorre Stund, af Saaluñe laattu Synder þerra, Fyrer sialfs þijns Pijnu og blooduga Und, Ad Illskañ mijn giore øll ad þverra, Og aumleg Verk aa Veralldar Grund.

Heilagur Ande Heidureñ hæste, Heims Ovandañ af mier snijd, Signadur JEsus Sonur Guds ædste, Siaae til mijn aarla og sijd, Christur DRotteñ Kongureñ kiærste, Kome til mijn aa Daudans Tijd.

Signadur DRotteñ sialfs þijns Anda, Sentu i mitt Hiartad iñ, Brynia þu mig til Bwks og Handa, Blessadur Gud fyrer Almaatt þiñ, So bañsett Skeyteñ bølvads Fianda, Brotne i sundur hvøss og stiñ.

Fyrer Lijkamans Heilsu og Lijfed snialla, Lausnara mijnum eg Packer gief, Fyrer Veralldar Laan og Verndan alla, Vakande og þa eg sef, A Himna Gud skulum hædstañ kalla, Hañ hiaalpar oss fyrer utañ Ef.

Fyrer Skopun Fæding og Skijrnar Giæde, Skiolldung Himna eg þacka þier, Fyrer Miñe Maal og Mañvit bæde, Myndan þijna eg aa mier ber, Fyrer Heyrn og Syn og Holldsins Klæde, A hvorre Stund þu veiter mier.

Fyrer þiñ Dauda og Dreyrañ rauda, Dyrdar-Fader eg þig bid, Riettast-laattu Rijka og Snauda, Raungum Giordum forda oss vid, So kieñe eingeñ kraankra Nauda, Christur veite oss þar til Lid.

Fyrer beniada Fætur og baada Arma, Bid eg þig Lijknar DRotteñ miñ, Fyrer Pyrne-Koronu og þrøngva Harma, sem þolder þu fyrer Daudañ þiñ, Fyrer blessadar Sijdur og Blooded varma, Fyrer blaanad Holld og bleika Kiñ.

Frelsada Lyde frida þu alla, Og fast þeim hallt i riettre Trw, Børn og Kvinur og Brædur snialla, Blessa þu yfer oll mijn Hiw, Kieñemeñ og Christna kalla, So Kieñingeñ riett halldest nu.

Laattu alldrei lifande DRotteñ, Lioota Otrw granda mier, Po mier bloodest hiñ bitre Hrotte, Bregdest eg alldrei i burt fra þier, Vondur er saa Veralldar Otte, Ad boga ei ad trwa hvad sañast er.

Verd eru lijtels Veralldar Giæde, Po Virdar lofe i Heime nu, Vier girnunst helldur aa Gudlegt Sæde, Af goodre Root og sañre Trw, Mig er Von þo Meineñ mæde, Mijn er sønust Persoñ sw.

Fyrer Vatne Ellde og Vedra Grande, Volldugur DRotteñ hiaalpe mier, Geym þu mig aa Græde og Lande, Fyrer grimum Skrymslum hvar eg fer, Mijnkast mun þa

Mein

Mein og Vande, Nær Myskun þijn yfer ollum er.

Sloonhverfingum svikulla Anda, Sviptu fra mier DRottẽ miñ, Alla Foolke og Vmsaat Fianda, Ollum skyler Kraptureñ þiñ, Fyrer Heimsins ollum Haaska og Vanda, Hiaalpa þu mier i hvort eitt Siñ.

Fyrer Steina-Fluge og stiña Staale, Stiller Himna styrk þu mig, Fyrer beiskum Dauda og Bruna Baale, Blessadur Gud eg treyste aa þig, Fyrer raungum Doomum og Recka Taale, So rate eg alldrei Sorgar Stig.

Lijkama miñ med Lijfe og Ondu, Lausnara Heimsins gief eg i Valld, Mijnu þyrmi þu Maale vondu, So mijnkest allt mitt Synda Gialld, Sviptu af mier Sathans Bondum, Og set mig aa þitt Lijknar Valld.

Epter lideñ Lijkams Dauda, Leid oss Gud i Paradijs, Siaa þu þar til þiña Sauda, ad Sælañ sie þeim ollum vijs, So kieñe ei Saaleñ krankra Nauda, Nær Christeñ Piood upp aptur rijs.

Eflaust kiemur a effsta Doome, Einglà Gramur og dæmer Piood, Synda fiollde og saar Osoome, Sijna oss þa hardañ Mood, Ogurlegt mun Op med Ome, Ef ecke finst þa Trweñ good.

Krefur þa Orda Christna Dreinge, Kongur Himna og Krosseñ ber, Sijnar Beniar syner Meinge, Siaalfviliande a Hollde sier, Skyn ber ad giallda fyrer Goss og Geinge, Sem gaf hañ oss i Heime hier.

Eg var bundeñ bardur og dreigeñ, Blessadur Gud so talar vid oss, Hæddur og spyttur hracktur og hleigeñ, Heingdur og negldur uppa Kross, Dwke hnyttur og Dreyra þveigeñ, Dunde wr Ædum Benia Foss.

Pyrne Koronu þvert uñ Eñe, Preyngdu þeir mijnu Hofde ad, Skiñ og Hollded skarst fyrer heñe, Mier skullu Pwstrar ofañ a þad, Bloodsins trwe eg Bogar riñe Vwknum af og wr Naglastad.

Peir giordu mig med Gabbe noogu, Ad gryta beria stinga og slaa, Pwngum Pwstrum þar med slooü, Og þveittu Svipum uñ mig þa, Peir kromdu Holld eñ Krosseñ þvogu, J klaaru Bloode meige þier siaa.

Mig þyrste fast med þwngum Ecka, So þornade mijnu Brioste ad, Mier Gall og Edik gafu ad drecka, Grimer Judar giordu þad, eg kvaldest miog fyrer Klæke Recka, Komeñ ad Dauda þegar i Stad.

Hvad er þad gott þier giordud a moote, Mijnum arimum Dauda og Hrygdar Skwr, Pa Longinus mig lagde Spioote, Lagade Blooded Hiarta wr, Pa Leystest af ydur Losttureñ liopte, Logande Pijna og Harmureñ swr.

Kalldur og Hwngradur kom eg ad leita, Klædfaar ydrum Hwsum ad, Giofum ollum giordud ad neita, J Guds Nafne eg ydur bad, Harda faae þier Hrygdar-reita, Sem heyre villdu ecke þad.

Aumum Pioodum þier alldrei veittud, Aulmosu nie añad gott, Bodordum mijnum

berlega neittud, Ad Brædrum ydrum giørdud Glott, Vine og Frændur Vielum beittud, Og velldud þeim bæde Haad og Spott.

Myskunsemena minst hafed stundad, Meinlausa þier stygdud þraatt, Til skiemda Verka skiootlega skundad, Skamlega breittud a margañ Haatt, Ad goodum Sidum ei gaad nie grundad., Gaafud i mijnu Nafne faatt.

Eingeñ finst so ørord Twnga, Ad Andsvør greide Gude a moot, Nie synie fyrer siñ Synda Pwnga, Sveina Styrk og Mektar Hoot, Pad geingur jafnt yfer gamla og Unga, Ad Gull og Fie giører øngvum Boot.

Aller munu Ottafuller, Pa allsvallds HErran Augun siaa, Ofmetnadur og Aufundar Suller, Aumar Saaler þar strijder a, Af Drambe og Forse og Dooma krulle, Daprar verda Piooder þa.

Reide Bloot og ranger Doomar, Roogur og Agyrnd Peningeñ a, Hrædeleiger Heims Osoomar, Hefnda bidia øllum þa, Af Løstunum þa lijted lioomar, Nær leseñ er upp vor Syndaskraa.

Dæmer sijdañ Drotter allar ONotteñ epter siñe Villd, Hverfa sumer til Himna Hallar, Og hreppa bæde Heidur og Snilld, Peim veitast væner Visku Pallar, Vegur Dyrd og Haatijd gilld.

Fara bæde yfer Fiøll og Steina, Fliootara eñ Hugur Mañs, Lijda hægt uñ Lopted hreina, A Leidum verdur eingeñ stans, Pad tresiast miñe Twngu ad greina, Tign og Dyrder Himna Rañs.

Sitia sijdañ med Sæmd og Sælu, Hia sialfum Gude Himnum a, Kieña hvorke Kvøl nie Kiælu, Og kuña allar Twngur ad tia, þeir siaa þa hvorke Bruna nie Brælu, Biartare eru eñ Sool ad siaa.

Fared fra mier fyrerdæmder, Med Fiandanum i eilijfañ Elld, Dugande eru þeir Dygdum tæmder, Dooms Alycktan er so felld, J Fyrerbunar Fylur flæmder, Fared og kañed Myrkra Velld.

Med Veine og Ope vondar Piooder, Venda sijdañ Gude fra, J heitum Loganum hryggver og mooder, Hreppa bæde Sorg og Praa, Peir dragast um diñar Diøfla Slooder, Peim Dauda er eingeñ Ender aa.

Med Aund og Lijkama aumer breña, J Ellde Eitre og Orma Kraa, Sem Sindur fyrer Asle i sundur reña, Svartare eru eñ Bik ad siaa, Myrkur og Fylu meinlegt kieña, Meira og verra eñ ea kañ tia.

Kongur Himna christnar Piooder, Kvittar giører af slijkum Mood, Og leider oss a Lijknar Slooder, Lauñsnareñ fyrer sitt Holld og Blood, Meiga ei iña Meistarar frooder, Hañs Myskun alla og Verkeñ good.

Heyr Krossfeste Kraptureñ fyrstur, Kiæraste Herrañ JEsus Christur, af Mañdooms Edle Mioolkur lystur, Til Moodur þiñar þu varst þyrstur, Med blessudum Vørum Briosted kyster, Blijdur vert eñ alldrei bistur.

Piooⁿ

Pioonustu gooda þu þiggia villder, þiñar Moodur þydur og væñ, Spakra Pioo-da Spædoom fyllder, Spratt upp fyrer þier Lundureñ græñ, Christnum gafstu Krapt og Snillder, J Kieñedoomnum þu varst kiæñ.

Fyrer hijn zad burd og Hiervist þijna, HErrañ JEsus hiaalp þu mier, Pa Dioflar vilia mig draga og pijna, i diupt Helvijte nidur med sier, Ad þier tak þu Ondena mijna, Adur eñ Doomureñ dæmdur er.

Laat mig verda i frijdum Flocke, Og fara med þier i Himna Bygd, Skryddur skiær-um Skijrnar Rocke, Skynande sem Skuggsiaa skygd, Lifande Gud oss leide og locke, Fra losta Gyrnd og illre Blygd.

Hæstur Gud med helgum Anda, Herrañ JEsus eg þig bid, Ad sied faxe eg vid Svik-um Fianda, Saaleñ hreppe eilijf Grid, Og hverfe þier til hægre Handar, J Himna-Rijkis Naad og Frid.

Med þijnu Bloode þu mig leyster, Preñur og eirn Gud Lostum fra, Hvoria Stund þad Hug miñ hreyster, Ad hiaalper þijnar mune eg faa, Tapast sa eingeñ sem trwer og treyster, Piñ Tijguglegañ Daudañ a.

Siaalfur Gud med Sigre og Vallde, Sijna Myskun sende mier, So Orda miña eg ongra gialde, Odar þess sem eg lïe af þier, Guñum koine ad goodu hallde, Um Grædarans Pijnu, Sem gloosad er.

Dirfd var mier um Dyrdar Efne, Ad dickta med miñ Visku-Skort, Stirnar Maalsins stioornar Stefne, Og streingest aptur mærdar Port, Fridar-Boon bid eg Firdar nefne, Fræded mitt þo lijtt sie ort.

Myke eg ei leingur Mærdar Streinge, Mier er ecke þetta hent, Lioost er þad fyrer Ly-da Meinge, Ad litla hafe eg a þvi Ment, Fieck eg alldrei af Fiolnis Feinge, Frædakor-ne nidur rent:

Hier vil eg laata Lioodiñ lijda, Lodins Byte falle nidur, Lioost er þad fyrer Lydum vijda, Ad tijtell mune eg Orda Smidur, Ei þarf sa Christeñ ad kvijda, Sem Kong Himnaña Hiaalpar bidur.

Baangad hef er sa Boguñar laangar, Sem Byrkar Fiæke hvijler a, Sa Lydum stytter Leider straangar, Lioslega skal þetta tiaa, Bysna margur Broddum staangar, Bane Hiardar heita ma.

Syngest Lof med sætum Tone, Siaalfum Gude Himnum a, Um Heima og Geima a Haudre og Froone, Heidre og dyrke hvor sem ma, Pydum JEsu Pegnar þioone, Paneñ hverf eg Fræde fra.

Ein auñur Bænar Vijsa.

Vilt Ud Himnaña grædare miñ, Giefe mier þar til Siñe, So hyxa mætta eg Hro-dureñ þiñ, og hafa hañ þraatt i miñe, Heilogum Anda helltu iñ, so Hiartad mitt þad fiñe, Po miñ sie ecke þar til Kraptur, Pa er eg þo þar til skaptur, Ad lofa þig so ei liñe.

Fyrer hiingadkomu og Hierviſt þijn, Hvor heidra Chriſtum ætte, Þañ hæſta Gud ſem a Himnum ſkyn, Og Hollda alla ſætte, Hañ færde ſig i Foorn fyrer oſs, Og feſta liet ſig upp a Kroſſ, So goodfwſlega vor giætte, Hañ frelſade oſs af Faare og Pijn og fyrer oſs alla bætte.

Fyrer Skøpun og Fæding Skijrn og Trw, Og Skynſeme þar med gooda, Sem volldugur DRotteñ veitte oſs nu, Og Viſku elrneñ frooda, Þo hafe eg þad allijtt hallded nu, Sem heiløg Ord þijn biooda, Drag þu mig nu DRotteñ miñ, Fyrer dyrdarlegaſta Maatteñ þiñ, A hæſtañ Himna ſlooda.

Lyknſame DRotteñ laat mig faa, Lauſn af þiñe Hende, Eg fel mig þiñ nu Frideñ a, Fødurs mijns Hiw og Kvende, Syſkenum mijnum þu Sæmder lia, So øll fra Angre vende, Þar med Vine og vanda Meñ, Veit þeim øllum Naader ſeñ, So a Himnum hia þier lende.

Gief þu DRotteñ goodur Fridur, Giøreſt i þeſſu Lande, Þrætur allar þryckeſt nidur, Og Þegna leyſeſt Vande, Eñ Orded þitt oſs aukeſt vidur, og ætijd hia oſs ſtande, So Eymdeñ verde einſkis Mañs, Eñ æred gott til Sioos og Lands, Og Illſkañ øngvum grande.

Laana þu mier Lijf og Aud, Liufur af Millde þiñe, Og forda mier allre Fiandans Naud, þad faſt eg leggie i Miñe, Þo giørt hafe eg lijtt þad Gud mier baud, Þa gief eg Naader fiñe, Eg fel mig under Forſiaan þijn, fyrtu mig ſo allre Pijn, Þegar mitt Lijfed liñer.

Vid Dauda braadum og Drepſoott med, DRotteñ bid eg oſs forde, Fleire hefur ſlijkt Firda ſkied, Þeir fooru ſumer af Borde, Trautt var þeim ſo Tijmans lied, Ad tala mættu Orded, Lijf og Saal med Lucku og Raad, Legg eg allt a IEſu Naad, Oſs frels af Fiandans Morde.

Helger hlutu Heidran meſt, I Himna Kongſins Rijke, DRotteñ gief þad Dyr um fleſt, Ad Dæmum þeirra eg lijkeſt, Helga Trw mier i Hiarta feſt, Og hvørge af heñe vijke, So leide eg mijna Lijfdaga fram, Ad leggeſt mier til eingeñ Skam, Og Sathan mig ei ſvijke.

Mijnum Gude mier er ſkyllt, Maklega Lofgiørd iña, Þo ecke giete eg allt þad fyllt, Fyrer Eymdum Laſta miña, Margt hid vonda eg hefe hyllt, Miog aum er ſu ſiña, Gat Frw Maria Gud og Mañ, Og giørde ſijdañ ad fæda þañ, ſem Lijkn nam Lydum viña

Daarleg er mijn Dirfſkañ ſu, Ad dyckta ſlijkt edur iña, Um Guds Mykla Millde nu, Og maklega Lofgiord ſyña, Bleſſadañ DRotteñ bid eg af Trw, Um Bæting Orda miña, Og mykia ſtirdañ Mælſkubreſt, So i miñe verde Ordeñ feſt, Og Lioodeñ ſkulu ſo liña.

Ein føgur Bænar Vijſa, med Lag, Siaa hier Tijma.

VYria ſkal eg hier Bragſmijd eina, um blijdañ IEſum Chriſtum hreina, Er hañ Lækning allra Meina, Eiñ og þreñur DRotteñ Gud.

Aller ſkulum vier IEſum prijſa, Oſs vill hañ til Lijfſins Lyſa, Laat mig ætijd Lydum vijſa, Ad loſa og dyrka ſañañ Gud.

Brioost mitt hreinsa blijdur Herra, Brædlega munu þa Kvalernañ þverra, A Himnum villda eg hiaa þier verck, Hiaalp mier þar til sañur Gud.

Fyrer þitt Blood og bitrañ Dauda, Biarga þu mier fra Andar voda, Eilijfa Naad munt ollum biooda, Sem elska vilia þig sañur Gud.

Kiærleiks Verk mier kieñ ad veita, Og klaarlega vid miñ Naung breyta, Til þijn vilda eg Lijknar leita, Hiñ loflegaste Herra Gud.

Heyr mig JEsus HErrañ goode, Hordum liett mier Synda Moode, Po ad eg liooska Bragsmijd bioode, Bæta maa þad sañur Gud.

Gief mier Naad og Giæsku ad kaña, Gofugur Skapareñ allra Maña, Og vijsa oss aa Veigeñ saña, Volldugaste DRotteñ Gud.

Heilags Anda Hiaalpeñ skiæra, Hun mun mig til Lijfsins færa, DRotteñ sie þier Dyrd og Æra, Dagsins Lioome er sañur Gud.

Frelsa þu mig fraa Faare og Pijnu, Fadereñ skiær med Vallde þijnu, So ad eg fordest Lasta-Lijnu, Lijfsins Bruñur sañur Gud.

Læt eg þañeñ Liooden standa, Og lofum ætijd Helgañ Anda, Sañañ Fodur og Son ad Vanda, Su Preñing er siaalfur Gud.

Ein fogur Vijsa uñ JEsus Nafn, og þad Laun sem hañ Mañenum veiter.

NJlijfum Gude aukest Sæmd og Æra, Eg vil uñ hañ lijted Kvæde færa, Lyde bid eg þad læra, Med List og Audmykt kiæra.

Hier vil eg fyrst af Hiarta ollu hlioода, Vm Helgast Nafned Hiaalparans allra Piooda, Glede og Huggan gooda, Hañ giorer oss ollum biooda.

JEsus Nafn er gieted af Guddooms Raade, Gabriel Eingell þetta Mariu tiaade, Hun fædde aan Synda Saade, Svein-Barn fagurt aa Laade.

JEsus gieteñ af Orde Guds med Vijse, Vtlijdande af heñar Jomfrwr Lijfe, Fyrer Synda saarn Kijfe, Sijnum Kindum hlijfe.

JEsus ried þad Edla Barned heita, Af þvi þad kañ Synda-Lausn ad veita, Med dyrum Saara Sveita, Siña er komeñ ad leita.

JEsus fæddest i Anaud Heimsins strijda, Allskyns Naud og Saarleik villde lijda, Siina svipte Kvijda, Sañast maa þad vijda.

JEsus Nafn er einka sætt i Muñe, Pad efler saña Glede i Hiartans Gruñe, Skyllt er ad eg þvi uñe, So Illu gleyma kuñe.

JEsus Nafned hiaalpar i ollum Vanda, Ongva lætur Hormung sijnum granda, Oss leyste vr Fiotrum Fianda, Frelsareñ allra Landa.

Nu vil eg greina Giorder þær med Sañe, Guds Son blijdur giefur Christnum Mañe, Velflester Meñ Veiting þessa kañe, J vijdum Heimsins Rañe.

Mier skilst þad lijtt þvi Skaalldeñ vilia liooda, Vm Skallasgrund og Aster þydra Fliooda, Og villa so Visku-Siooda, Vijst fraa þvi hinu Gooda,

Pad

Pad er betra ad þylia af Kvæda Reitum, Hvad blijdut DRotteñ veiter Birda-Sveitum, Ef vier a hañ heitum, Og epter goodu leitum.

Verk oll hañs maa Virda eingeñ ſkyra, Po velie þar til Viſku ſijna Oryra, Eg nefne hañ DRotteñ dyrañ, Daaſamlegañ og hyrañ.

Hañ ſkipar þad fyrſt ſem ſkyrer þeſſe Odur, Hañ ſkapar Mañ i Leyne ſiñar Moodur, Vier eigum þig beſtañ Broodur, Bleſſadur JEſus goodur.

Añad ſraabært ſem Firdum lijſt ei miña, Pa fæder af ſier Mañeñ Oliett Kviña, Eingeñ Mañ kañ iña, Pad Edla Verked ſviña.

Hun gledſt af Burde eñ gleymer Hrygdar-Lijnu, Eñ griet þo ædur af ſaarre Neyd og Pijnu, Grundeñ af Giedenu ſijnu, Gior Lof DRottne þijnum.

Pa ſkijrer Mañ og ſkilſt vid Synd og Vanda, Skynbragd veiter ſo Skade maa eingeñ granda, Tel eg hañ trauſtañ ſtanda, Hañ teingeſt Helgum Anda

Miñe og Vited mun honum lient med Nædum, Mælſka og Rodd Aſl med odrum Dædum, Taallauſt ſem vier tiadum, Oa trwr i ollum Raadum.

Fæde og Klæde ef Firdar þetta mynde, Fiñ eg meira añad Daglegt Ynde, Kviñu og Kallmañs Lynde, Med Kiærleik trw eg hañ binde.

Hædſtur Gud af Himnum ofañ ſende, Hiaalparañ ſem Folked eige kiende, Saa leyſte Karl og Kvende, Fraa Kvolunum ollum vende.

Hañ gaf oſs ſitt Holld og Blood i Maata, Honum maa þacka og hañs Nafned jaata, Giordar Synder graata, Og giarnañ af þeim laata.

Ef Mañ laangar Loſtu nidur ad briota, Lwte hañ med Ydran Gude til Foota, Par med bidiaſt Boota, Braatt mun hañ Nader hliota.

Heidred Gud um̃ Heimſins allar Grindur, Heidre hañ Jordeñ, Lopted, Vatn og Vindur, Par med Hirter og Hindur, Og hvorskyns goodar Kindur.

Lofgiord hef eg litla fært ad Siñe, Lofe Gud allar Skiepnur bæde wte og iñe, Lofe hañs alldrei liñe, Og lijka a Tungu miñe.

Hid miña JEſus Kvæde, med eins Lag og hitt.

HErra JEſus heyr þa Rauſt, Jeg huxa i mijnu Hiarta, A þier einum er allt mitt Trauſt, Eingla Liooſed biarta, Varſtu pijndur Vægdarlauſt, Fyrer vora Synda Parta, Saal og Lijf med Sæmd og Raad, Set eg allt a þijna Naad, A hæſta Himne ad ſkarta.

Veit þu mier þa Viſku Grein, Med Vallde og Mykſun þiñe, Ad leideſt fram̃ a Lijfſins Rein, Fraa liootu Glæpa-Siñe, So bætaſt mætte Boled og Mein, Sem bwed er Saalu miñe, Pvi vona eg a þijna Dygd, Pu munt ſetia i Hiartans-Bygd, Pad Lydum Lækning viñe.

Siaa þu hvorſu ad Synda-Neyd, Særer Hyggiu mijna, Loſtu af mijnu Lijfſe Sneid, Solæckeſt verdug Pijna, Frelſe veit mier fyrer þijñ Deyd, Ad tordaſt Reide þijna, Bid eg hañ Gud ad biarga mier, Sem Bloode ſijnu wthellte hier, Fyrer aumia Mañkynd ſijna.

HErra

HErrañ JEsus hugga mig, Af hrelldum Synda-Gruñe, So ad eg Verk mijn saurugleg, Siaa med Visku kuñe, Sialfur Fadereñ sende þig, Af sijnum Giæsku-Bruñe, Fridar Andeñ fylger þier, Med Fremd og Makt af Himne hier, Meir eñ telst af Muñe.

O millde JEsu þitt Maktarkraut, Mig laat fra Heime speña, Eñ Lyknar Veg og Lijffins braut, Laat mig ætijd kieña, Mijnka laattu mykla Praut, Maña um Heimeñ þeñañ, So ad eg hverfe Syndum fra, Og Sætt Fodur þijns eg mætte naa, Eñ Lyte og Löstu breña.

HErra JEsus med Heidur og Valld, Hiaalpeñ allra Lyda, Leys af mier þad Lasta Gialld, Ad Lijf mitt mætta eg prijda, Med þad rietta Reglu halld, Sem Ritningarnar byda, Guddooms Makteñ giefeñ er þier, Ad græda allt a Jordu hier, Og Himen heidre ad skryda.

Gud fyrer sijna Guddooms Makt, Giefe mier Præle sijnum, Syrnd og Villd med goodre Vackt, Ad ganga fra Syndum mijnum, So ad eg fænge saña Akt, Ad snua fra Lasta Lijnum, Mier sæte JEsus send þa Naad, So ad æ nockud Hiaalpar-raad, verde ad Vilia þijnum.

Eg hefe so leinge i liootum Sid, lifad a margar Lunder, Eg Dyrdarfullañ DRotteñ bid, ad draga mig Myskun under, So ad eg feinge ad fara med Frid, a fagrar Lijffins Grunder, Og ganga fram med goodleiks Dygd, gladur fra allre Synda Hrygd, Pa dynia a Daudans Stunder.

Villda eg sijdañ veittest mier, Vist med Helgum ollum, Og af ad laata Angre hier, Orda og Verka Follum, Og Herra þeim sem hæstur er, J Himna Rijkis Hollum, Lof hañs Synge oll lifande Piood, Æ a medañ ad endast Hliood, Af instum Hiartans Pollum.

Nu epter fylgia nockur Psalma-Kvæde, og adrar Bæna-Vijsur, Med nockru fleira sem nu epter fylger, og er fyrst Huggun i Krosse og Mootgaange. Lag, Af diwpre Hrygd.

VJsrvøll Christineñ i Gude treyst, Gledst vid þa Huggun sæta, Ad JEsus Guds Son oss hefur Leyst, Eymd Kross þo laate oss Græta, Þyngra Straff fullvijst forþient er, Fyrer Gude þad jaatum vier, Maa þar ei moote Præta.

O Gud vor Fader aller vier, Oss giefum i Valld þitt blijda, So leinge sem ad hiørum hier, Hiaalp þu veiter oss frijda, Heimsins þiaaer oss hvørskyns Neyd, Hørmung og Pijnir i vorn Deyd, Hiaa þier munum Huggun bijda:

Eins sem ei fær nema felest Molld, Frioosgast Korus Hveitesæde, Hlytur so swna hier i Folld, Holld vort og Beineñ bæde, Fyrr eñ til hæsta er Heidurs leitt, Sem hefur þu JEsus oss til reitt, Med Bloodugum Bana og Mæde.

Hier fyrer skulum þa hiedan af vier, Heipt Daudans ei ottast straanga, Eingeñ blijfur um Eilijfd hier, Aller med honum gaanga, Eñ saa med Simeon sofnar riett, Saña Trw hefur a JEsum sett, Dauda man dyrdlegañ faanga.

Aund þijna og Lijf umhugsa skallt, Æ laat JEsum þier raada, Heilager Einglar hañs Avallt, Hamla þier Skadanum braada, Eins sem Ungum sijn Hænañ hyr, Hita og Skiool med Vængi-

um byr, So giører oss Gud ad Naada.

Hvørt sem Sofum eda Vøkum vier, Verndar oss HErrañ goode, Oss hefur keypt til Eignar sier, JEsus med sijnu Bloode, Adam leidde yfer oss Deyd, Eñ JEsus frelste af þeirre Neyd, Hañs Lof þvi Heimureñ Hlioode.

Æ sie þier Lof med ædstre Dyrd, Edla Gud vor og Fader, Søñ heidran JEsu sie þier skyrd, Sem oss alla frelsader, Anda Heiløgum sie Æran vijs, Eilijfre Preñing Lof og Prijs, Syngium af Saaln glader.

Um̃ Kross og Mootgaang, i hvørium Meñ skulu hugga sig

vid Guds Ord, og Dæme þeirra Heilagu. Lag, Eins og Elle-Kvæde.

Myk þu Mærdar Sæde, Milldur Gud og Ordgnoott mijn, Eg so iña næde, Astudlega Myskun þijn, Er þu veiter Aumum Maña-Kindum, Sem þig þo styggia sijd og Ar, Med Synda-Faar, Af Huganum harla blindum.

Skøpun og Fæding styra, Skipter þu oss DRotteñ miñ, Vit og vegseind dyra, Veiter oss eirneñ Maattur þiñ, Afl og Hreyste Aud og Peninga bæde, Lucku Laan og liwsañ Frid, Med lijkn og Grid, Lijka nũ Lønd sem græde.

Eirneñ Ord þitt sæta, Ut um̃ Heimeñ hefur þu breidt, Oss sem best kañ bæta, Bøled og Saalar Strijded heitt, Er þad Liws fyrer allra Maña Footum, Þeim sem stunda i Himna Heim, Eñ hafna Seim, Af Hiartans hæstum Rootum.

Samt eru þo villter, Segger marger Heime i, Synda og Saurleik spillter, Ad siña þeir ecke Lioose þvi, Er skiærra Soolu skijn um̃ Veralldar Grunder, Meina þeir þvi ad Meinsemd øll, Mune Lucku-Gøll, Himens Hvoole under.

Seigia þvi samrooma, Saarlega Oluckañ sier, Vænañ Veralldar Sooma, Verda missa i Heime hier, Firtur Heilsu eñ Faare pijndur Saara, Betre ad søñu er braadur Deyd, Eñ Bøl-sins Neyd, Bera um̃ margt Ara.

Eñ eg aptur iñe, Øllum þeim þad seigia mier, Ad Neyd sie mykłu miñe, Meinsemder Lijkam-ans bera hier, Helldur eñ lisa Heimsins epter Villdum, Og tapa Lijfe eñ tijna Saal, Fyrer taal-legt Brial, Og gleyma Gude milldum.

Þvi Heill ei hittest stærre, Eñ HErranum JEsu lijkiast mest, Og i Astsemd skiærre, Anaud Holldsins bera best, Oss hvør ad gaf Epterdæme þetta, Medañ hañ hafde i Heime Dvøl, Og hætt-legt Bøl, Af Verølldu villde lietta.

Erfidt æ vill veita, Allt þa geingur Mañe i vil, Ad Braude Lijfsins leita, Og Lausnarans JEsu flya til, Og laata ei Diøful Lifnad mijnum spilla, Pa Ytar Taumeñ allañ liaa, Fyrer utañ Praa, Hollde og Heimenum illa.

Eñ ef aum vill stanga, Angurseme Briooſted Mañs, Og miøg margt moote gaanga, Mun þa Lækning best til sans, Vonena setia vijst aa HErrañ Christum, Og þoleñmodlega þessa Kvøl, Og þunglegt Bøl, Lijda i Lijfsins Vistum.

Og hafa i Hiartans Bygdum, Huxun þessa allañ Tijd, Ad med aumum Hrygdum, Elskañ DRottens harla blijd, Locka vill oss liwflega til Naada, Er þad Skoole ædstur eirn, Ei añar neirn, Eykur Idran braada.

Þvi þetta er þad Verkfære, Er þydur DRotteñ tijdkar hier, Lyder so ad Lære, Lofgiørd dyra ad veita sier, Af þvi er þad allra Maña Siñe, Ad heidra Gud i Hiarta sijn, Pa hørd er Pijn, Ast er añars miñe.

Og medañ Eymdeñ strijda, Angrar Mañsins Hug og Gied, Holld og hlytur ad lijda, Harda Pijn og Asookn med, Meina eg ad Girndeñ Synda burtu sveime, Eñ heziest DRottens Heidran good, J Hyggiu-Slood, So traust sier Trw ei feime.

Eins sem oss bivijsa, Ordeñ Davids stadfastleg, Gud þa giørde hañ prijsa, Fyrer Giafsku þa

hañ

Hañ hirte sig, Sw var Booteñ best aa Saalu miñe, Ad þu setter Piaaning mier, Eg þacka þier, Þar fyrer mørgu siñe.

O hvad aumt er þetta, Ecke huxa uñ slijkt par, Heldur Holldeð metta, Hoofsemdarlaust hier og hvar, Og raasa epter Rijkdooms liootum Faanga, Hafande Vols og Hofmañs heit, J hvørre Sveit, Vill so Verøldeñ gaanga.

Sioonar siaae þu Steine, Seggur hvør sem hittast maa, Soddañ Synda Meine, Saarlega klemdur Jørdu aa, Hvøria ad Christur Kongureñ Himna Laada, Hefur oss skeinkt sem Hrygdeñ skier, J Heime hier, Huggun heilla Raada:

Medañ ad Mootgaangs Pressa, Maktarstoor ad skrwfar þig, Haf þu Huggun þessa, Hiaa þier skal eg hallda mig, Og sijdañ burtu slijta þig wr Þijnum, Eñ þu skallt Heidran hier aa moot, Af Hiartans Root, Mier veita med Vørum þijnum.

Þvi hvøria sem hef eg kiæra, Hrygdar Snæru hirte eg mest, Og Astsemd Audsræra, Eg hefe vid Son þañ fest, Sem eg stryke strijdum Mootgaangs Vende, So þad Merke mætt aa Jørd, Siaa mijna Hiord, Setta af sialfs mijns Hende.

So sem siaast maa vijda, A sañarlegum Pioonum mijn, Hvøria eg hefe tijda, Harlega plaagad Lijkamans Þijn, David Kong og Daniel eirneñ lijka, Settu fyrer þitt Sioonar-Gler, Sem svmner þier, Hag og Heidran slijka.

Auglioost Abels Dæme, Abrahams og eirneñ siest, Haf þu hier af Næme, Hygg ad Jobi Eymduni best, Tobias Johans trw eg ad þessar Hrygder, Saara og so Susaña, Med Sorgar Þraa, Hreptu uñ Heimsins Bygder.

Og ef forer utañ rietta, Ertu Typtan þessa Heims, Sem fyrer Piaaning þietta, Þeir hlutu og Varnan Seims, Hvøria eg hefe hier upp talt med Mæte, Hiaa-Barn vijst þu heiter þa, Þar hugsa aa, Eñ ei miñ Sonureñ sæte.

Hvør er nu Heims uñ Stræte, Halldeñ slijkre Villu i, Ad af Astarlæte, Uñe meira Gotze þvi, Er Vedurs Hølleñ veita kañ med Blijdu, Helldur eñ þad sem HErrañ þier, Nu heiter hier, Af Huganum harla þydum.

Eg med øllu jaata, Jñelega i Hiartans Grund, Ad eg i allañ maata, Utvel helldur Hrygdar-Mund, Med þeim sem ad Mædu þoldu straanga, Helldur eñ Aud og Herodes Makt, Med Hefdar-Frakt, Uñ Daga Lijfsins laanga.

Þvi hvørier sem hlivota ad lijda, Harma Freisting þwngre i, Hrygd og hardañ Kvijda, So Hiartans Trw i Strijde þvi, Dyrmætare og dygdugre sie fundeñ, Til Dyrdar og Heidurs DRott-ne þeim, Er dæmer Heim, Þa komeñ er Christi Stundeñ.

Þeir munu i Himna-Høllu, Hædsta Glede og Huggun faa, Meir eñ maa med øllu, Mælast wt og skyrast fraa, Þvi eins sem Christi i oss gnæfer Þijna, Gnæfer so lijka Huggun hrein, J Hiartans Grein, Fyrer Myskun Frelsarans sijna.

Og þo Sorgeñ sære, J Soolar kiøre nockurn Mañ, Þa samt þesse nære, Þydleg Huggun Hiarta-Rañ, Ad stundlegt Strijd og Stygdeñ liettbær sijdar, Eilijfa Dyrd wtvegar oss, Strax epter Kross, Unaner og so frijdar.

Af þvi Dreinger dyrer, Dyding JEsu Lausnarans, Bera i Bragde hyrer, J Byggingu Lijkamans, So ad lwfast Lijfed JEsu mætte, J oss verda opeñbert, Æ øllum giørt, Med dyrstum Dygdar hætte.

Eñ saa med Kongenum Christe, Kieña hlytur nockra Neyd, Hañ trw eg hiaa hønum gyste, Hafeñ i burt wr Saalar-Deyd, Upp til Dyrdar ædstu Himna-Hallar, Aumre Prælkañ allre fraa, Utsliteñ þa, Er gøfugañ Gud aakallar.

Þvi Blooded Benia-Æda, Blessadur af þier JEsus miñ, Saar kañ Saalar græda, Fyrer Signada Guddooms Krapteñ þiñ, Eñ þu sialfur Edla HErrañ mæte, Taar af Augum tekur þess, Þa Trw hef eg fest, Mier i Miñis-Sæte.

Fyrer þad fære eg eñ Millde, Fadereñ dyrsta Lofgiørd hier, Þad þu þañeñ villder, Þy'leg-ana ſyna mier, Hvørſu vøllt er Veralldareñar Blijda, Miñ Gud miñ Gud minstu mijn, Fyrer Myſkun þijn, Og bæt mier Bøled og Kvijda.

Gief ad giete eg um̄flwed, Glæpa-Kaſted lioott og leitt, Eñ mier aptur ſnwed, Af Helvijtis Veige greitt, Hvørn eg hefe hlauped um̄ Æfe mijna, Eñ Orde þijnu ad gꜳd ei, Ohei Ohei! Sörg vill Sꜳlu Pijna.

Allt fyrer Augum mijnum, Er nu Æfe-Skeided lioost, Christur af Krapte ſijnum, Kiæle nu mitt heita Brioost, Med Bloode þvi ſem burt af Hiartans Ædum, J Kvøleñe ørt wt rañ, O Gud og Mañ, Nu lꜳt mig vꜳ þeim Giædum.

Sialfañ Sañleiks Anda, Sentu mier i Hiartad iñ, So ad hañ Siwkleiks Vanda, Svipte af mier i hvørt og eitt ſiñ, Lꜳt mig niota Lækia þeirra enu raudu, Er hrundu nidur um̄ hard-añ Kroſs, Til Hialpar oſs, Af bleſſudum Bwkum daudum.

Þvi veit eg ad vijſu HErra; Ad villtu ecke Daudañ miñ, Helldur eg hvørſe af verra, Og hugſe um̄ ſtrꜳnga Doomeñ þiñ, Og heidre þig af Hiarta og Aundu miñe, So ad eg Erfe Sælu hꜳ, Þier ſialfum hia, Eñ Anand allre liñe.

J Hiarta þvi er eg hraustur, Ad hefur þu þetta ſagt vid mig, Kom i Trwñe traustur, Taka ſkal eg wr Eymdum þig, Erfide ſkal eg øllu af þier lietta, Og endurnæra Ondu þijn, Fyrer Under mijn, Med Riettlætenu rietta.

Þvi hvør hañ hefur i ſiñe, Hiartans Bygd þa Trwna feſt, Ad af Anaud miñe, Aukeſt hønum Hialpeñ meſt, Sꜳ ſkal lifa ſañlega þvott være, Sockeñ nidur i ſꜳrañ Neyd, Fyrer Synda-Neyd, Sꜳ þad Son miñ kiære.

Oh miñ ædste Brooder! Eg fyrer þetta þacka þier, Ad lifanda Lijfſins Slooder, Lꜳted hefur þu kyñaſt mier, Sꜳlu miñe ſw er hin beſta Kiæte, Ad eg ꜳ Von til eilijfs Lijfs, Añ Andar-Kijfs, J hæſtu Himna-Sæte.

Ute er Orda-Fære, Og Efnad tal um̄ Mootgꜳngs Mein, Alla oſs Endurnære, Eilijfs DRottens Giæſkañ hrein, Er nockra hliootum Neyd edur Kvelling kaña, Hugge oſs i Hiartans Lund, A hvørre Stund, HErrañ Himna-Raña:

Eitt Kvædis korn, i hvøriu Mañ huggar ſig vid Guds Nꜳd i moote Synd, og Løgmꜳlſins Bølvan, og vondre Samviſku:

HEim ſem nockra Pijꜳning verda ad lijda, Trwlegaſt þad tel eg Nꜳd, Ad treyſta uppꜳ DRottens Nꜳd, Hvad ſem giører i Heime ꜳ gd ſtrijda.

Hun er beſta Hugarens Boot, Heilnæmare eñ Urt edur Root, Helldur eñ Vængia Fugl er ſlioot, Ad fiña Piꜳdum Lijknar-Nꜳd, Treyſtum þvi ꜳ DRottens Nꜳd, Af-ſamleg eru heñar Hoot, Hiartad mwkaſt þyda, Hvad ſem giører i Heime ꜳ Mañ ad ſtrijda.

Syndeñ einatt ſærer Mañ, Sañlega fiñ eg Kvillañ þañ, Huggunar giører hættlegt Bañ, Heit er mier ſw Raun og brꜳd, Treyſter þo mig DRottens Nꜳd, Þvi hun ein bæta Kvøl þa kañ, Med Chriſti Bloodenu ſrijda, Hvad ſem giører.

Einatt þetta tiꜳer og tier, Til þeſs JEſus komeñ er, Syndum burtu ſvipta af þier, Sꜳ þu hañ pijndeſt hier ꜳ Lꜳd, Treyſter ſo mig DRottens Nꜳd, Alldrei hrekur hañ eiñ frꜳ ſier, Aumer ef til hañs ſkrijda, Hvør ſem giører:

So þier Giæſka hañs ſagde ſijn, Syndare aumur kom til mijn, Er Glæpa hladeñ ert Giørd-um þijn, Giefaſt ſkal þier Hreſſing brꜳd, Treyſter ſo mig DRottens Nꜳd, Alldrei þeſſe hañs Elſkañ dvijn, Til allra fyrr og ſijda, Hvør ſem giører.

Hreſſing þeſſe er Bleſſad Blood, Af Benium hañs ſem wt er flood, Synda þvær af Sꜳlum Mood, So er JEſu lijknſøm Dꜳd, Treyſter ſo mig DRottens Nꜳd, Naktur i Daudans Strijde ſtood, Stitte hañ ſo þiñ Kvijda, Hvad ſem giører.

J moote

J moote þessu hroopar þaatt, J Hiartanu mijnu Dag sem Naatt, Løgmaal Guds af megnum Maatt, Miøg þa sturlast Aunden Piaad, Treysier þo mig DRottens Raad, Til heñar giøre eg ad hroopa þraatt, Hun er mitt Trausted frijda, Hvad sem giører.

Bølvan hvør sa bijde Mañ, Er Bodord Guds med riettum Sañ, Upp ad fylla ecke kañ, Er mier Løgmaals Grein so tiaad, Treyste eg uppa DRottens Raad, Hvørge adra Heims um Rañ, Hiaalpena fiñ eg blijda, Hvad sem giører.

Af þvi nær mijn Ønden tvist, Allre Hrygdar Raun er nist, Fyrer Løgmaals Bañ i Veralldar Visi, Eg veit mier eckert Gledeñar Saad, Treyster þa mig DRottens Raad, Siaadu uppa seiger hun Christ, So mun lietta Kvijda, Hvad sem giører.

Hañ er sendur af Himnum nidur, So hvørium Mañe veitest Fridur, Er af Hiarta um þad bidur, Athuga þetta Guddooms Raad, Treyster so mig DRottens Raad, Liña mun þa Løgmaals Klidur, Lyxneñ giefst hin frijda, Hvad sem giører.*

Under Løgmaaled lagde hañ sig, Sw Lausnar-Fregn er gledelig, Alla frelste og eirneñ þig, Sem yfer hafde Løgmaal Raad, Treyster so mig DRottens Raad, Ei laat viña aa þier Svig, Angurs Hrædslu Kvijda, Hvad sem giører.

Løgmaals fyrer þig Bølvan bar, Þa bundeñ hæddur strýktur var, Hreinast Nagleñ Holldeð skar, Hafed aa Kross fyrer utañ Raad, Treyster so mig DRottens Raad, Sijdañ wt af smaladest þar, Sañlega skalltu ei Kvijda, Hvad sem giører.

Athuga þad hvad Adam braut, Þeirrar Edla Glede ei leingur naut, Burt fraa Gude hañ gaanga hlaut, Gaf sig i Stoos þa Lijknar Raad, Treyster so mig DRottens Raad, Koma skal þier wr Kvøl og Þraut, Kviñuñar Sæded frijda, Hvad sem giører.

Gief þar lijka giætur ad, Guds Vandlætis Ord so kvad, Fyrer Adams Synd skal strax i stad, Sturdañ Þyrner fæда Laad, Treystum uppa DRottens Raad, Bølvanar er þvi brosted þad, Er burt took JEsus sijdar, Hvad sem giører.

Þviad hañ af Þyrnum bar, Þegar aa Krossen Negldur var, Koronu hañs sem Høfuded skar, Sw hrunde Blooded nidur aa Laad, Treyster þvi mig DRottens Raad, Bølvanena so burt took þar, Eñ Blessan veitte frijda, Hvad sem giører.

Þess er øllum Þioodum veitt, Þetta skal þig hugga eitt, Eñ Angra og stugga ecke neitt, Abrahams riett þvi er hañ Saad, Treyster so mig DRottens Raad, J Fride og Blessan fieck þig leitt, Sem Fyrerheits Ordeñ hlyda, Hvad sem giører.

Sijst ad þetta Samþycker, Samviskañ sem byr i mier, Er hun þvi raangrar Illsku Kier, Til allra Lasta sws og braad, Eñ Treyster so mig DRottens Raad, Til huggunar einast haf þu þier, HErrans Bloded frijda, Hvad sem giører.

Þvi betra eñ Hafra Blooded heitt, Blood Guds Sonar hreinsar eitt, Hiartad af Lasta Saurgan sveitt, Sañlega fieck eg ad þvi gaad, Treyster so mig DRottens Raad, Daudans sær þig Mein ei meitt, Þu maatt vel vera aan Kvijda, Hvad sem giører.

Hugar þijns so hreinsade Siood, Hiartad Christs i giegnum Od, Unda hvest med Ede skood, Er þier besta Læknis Daad, Treyster so mig DRottens Raad, Þad Rauda sem þar rañ wt Flood, Vid Rauna Faared hrijda, Hvad sem giører.

Hiartad þitt þu hijngad ad, Haf og iñ i Saared vad, Sem Fugl i Vatne sa hier Bad, Fiñast maa ei betra Raad, Treyster so mig DRottens Raad, Alhreinsast muntu vid þad, Þitt skal Mein burt lijda, Hvad sem giører.

Hier er Bruñur Hiaalprædis, Heilager Spaameñ gieta þess, Aus so verder heill og hress, HErrans bydur þier þad Raad, Treyster so mig DRottens Raad, Synged JEsu sætt Lof-Vess, Saaleñ skal Føgnud bijda, Hvad sem giører.

Heidur og Lof med hædstre Makt, HErrañ JEsu þier sie sagt, Ast hefur þu vid auma lagt, Eilijft fanstu Lijknar-Raad, Treyste eg nu aa DRottens Raad, Hiartad mitt þvi hefur nu þakt,

Pijn helguſt Lijknar-Blijda, Hvad ſem giører.

Yfer Bloodſins Hiarta Bruñeñ þiñ, Bleſſadur Gud og Skaparen miñ, Gaf mier Hønd og Satmaal ſiñ, Ad ſyna vilia æ mier Raad, Treyſte eg nu a DRottens Raad, Eg hura ei um þo Heimureñ, Mig Hate Arla og ſijda, Þvi Frelſareñ JEſus fyrer mig mun ſtrijda.

Eñ eitt Kvædis korn, ad Madur jaatar hañ ville lijda þad ad Høndum kiemur, i Nafne DRottens.

HÆſte JEſu fyrer Helgun þijn, Hiaalpadu Lijfe mijnu, Po er mier liuft ad lijda i Nafne þijnu.

Margt træ eg hrelle mijna Aund, Mootlæted og Sorgar Bønd, Vertu mier JEſu vid hægre Hønd, Hiaalp og ſtod i Pijnu, Pa er mier liwft.

Þvi ecke varer allañ Tijd, Eymdeñ þeſſe hørd og ſtrijd, Helldur mun þijn Milldeñ blijd, Myſkuna Lijfe mijnu, Þvi er mier.

Og fyrer ſaaru ſialfs þijns Pijn, Synder muntu af ma mijn, Þvi burt er horfeñ Brædeñ þijn, Bloods fyrer rauda Lijnu, Þvi er mier.

Hier med muntu hia mier ſta, Hiare eg medañ Jordu a, Blijdar eirneñ Bæner ſiaa, Pa bid eg af Hiarta ſijnu, Þvi er mier.

Tijgeñ mun upp teikna þær, Piñ Tignar Fingur, Andeñ ſkiær, Hæfelsgt gior þad Herrañ kiær, Mitt Hiarta Giedenu þijnu, Pa er.

Allt mitt Trauſt þad er a þier, Ad alldrei muner þu gleyma mier, ſijſt þa Daudeñ ſundur ſkier, Saal fra Lijfe mijnu, Þvi er.

Helldur þegar hiedañ fer, Af Hwſe þvi ſem byggde hun hier, Til Himna hana hefur med þier, Heims fra allre Pijnu, Pa er.

Par plaagar mig hvørke Sorg nie Soott, Saalu miñe er þar roott, af helgum Vijsdoom er Hiartad froodt, Hreinſad Bloode þijnu, Pa er mier.

Eins og Sooleñ eg þa ſkijn, Eru þa burtu Torrar mijn, Rooſad er þa mitt Ryckelijn, Raudu Bloode þijnu, Pa er.

Pitt Nafned JEſu mun þa mier, Milldaſt lyſa hvar eg fer, Fæda mijn þad aavallt er, Og Aurkumſl bæta Pijnu, Þvi er mier.

Ad heyra er þad helldur mætt, Hiartad fær þad allvel kiætt, JEſus Nafned, JEſus ſætt, Ilmur i Muñe mijnum, Þvi er mier liwft ad lijda i Nafne þijnu.

Ein Jaatning og Bæn til Guds i Sorg og Siukdoome, med Lag, Eirn Herra eg beſt ætte.

JEſu Lijfs Herrañ hæſte, Til Hiaalpar kom þu mier, Meingiørda jeg Madureñ ſtæſte, Miñ Breſt jaata eg fyrer þier, Synd hylia eg ſijſt kañ mijna, Hun ſærer mig Dag og Noott, Af þvi vill Angur og Pijna, Allañ miñ ſiwga wt Maatt.

Jeg bid þig JEſus kiære, Jafnañ ſiaa þu til mijn, So a medañ Aund eg hrære, Umvende mier til þijn, Misgiørd eg marga framde um mijna Æfe-Tijd, Lijfed til Laſta tamde, Mig lemur þvi Otte og Strijd.

Miñ

Miñ hef eg Kross med Kvijda, Og kronkum bored Mood, Pañ gaf mier Gud ad vva, Gagn vort veit Naad hans good, Po skal mig ecke þreyta, Pesse mijn Sorg og Pijn, Ords Guds eg æ vil leita, Sem er stæst Huggun mijn.

Hvad añad Hug maa kiæta, Hrygdar-Tijd gioreft laung, Allfaer ad mier giæta, J miñe Neydar Praung, Pa Audnan ad Oskum geingur, Eingeñ sig þeckia kañ, Saar verdur Sorgar Feingur, Sijdar fyrer Verknad þañ.

Heimugleg Hrygdar-Snæra, Hiartad saarbitrast skier, Fyrer øngvum þore eg þad kiæra, Eñ þu Gud sem allt ser, Mig kant æ mixkast hugga, Mijna þier kyñe eg Neyd, Mein villtu mier ei brugga, J mijnu Lijfe nie Deyd.

Gief mier JEsus miñ goode, Glada i þier Von og Trw, Þvo mig i þijnu Bloode, Þig bid eg af Hiarta nu, Villd laat mig þioona þiñe, Þig Ottandest sem ber, Andar-Tioon ei so fiñe, Eñ audlest Vist hiaa þier.

Fyrer Dauda þijns dapra Þynu, O Drotteñ Bænheyr þu mig, Aund miñe i Orde þijnu, Vnan er treystelig, Hiedañ þa hlijt eg fara, Heimsins af Eymdar-Dal, Saal mijna best bijvara, Og ber hana i Himna Sal.

Eins Syndugs Mañs Jaatning og Bænar Ord,

Med Lag, A þig alleina JEsu Christ.

TEg aumur Madur jaata aa mig, Ad jafnañ aa Illt mig vande, Hef eg þvi Gud himneskur þig, Hellst styggt med Synda Grande, Huggun þvi øll er horfeñ mier, Hiartad af Angre daudstwkt ber, Nær huxa um hvorneñ eg fer, Hrædsla mitt Briost skier, Morg þvi mijn Synd oa mikel er.

O Gud miñ þijna gief mier Naad, Graatande Saalu hugga, Aund mijna Lijf mitt Æru og Daad, Vnder geym Lijknar Skugga, Æfenlega þier þacka eg þa, Pa Stund Lijfe eg hallda maa, Hvonær sem þeinke eg hier uppaa, Hiartad Glede mun faa, Burt er mitt horfed Bol og Praa.

Leid mig Gud sem ad þocknast þier, Þijna Eign laat mig vera, Allt gott þu veiter ad vijsu mier, Vil eg þier Packer giora, Alldrei þvi ad Aundu mijn, A Taalar dregur Myskun þijn, Framar eñ Gull med Geislum sijn, Gudlegt Ord þitt skijn, Hiartanu er þad Huggun fijn.

Eñ Huggunar Ord i Mootgaangenum.

Med Lag, Maa eg Olucku ei moote staa.

HEleing Traust fyrer utañ Ef, A Gude eg hef, Hvorneñ sem hellst vill gaanaa, Bygd hef i honum bwed mier, Boled þa hier, Mig vill mæda og staanga, Hañ er alltijd, Hiaalpeñ mijn blijd, Grimd Diøfuls i giegn, Gud er mitt Megn, Hver skal mig Hrædsla faanaa?

Synder Lester og Svika Naad, Sveipa allt Laad, Heims nu um hvoria Reita, Eñ Trygd og Dygd med Trwleiks Riett, Til Baka er sett, Allfaer ad Æru leita, Sar þetta sied fær, Sier i Hug hlær, Gud huxar hañ vijst, Sijn gigte syst, Ad lifa so i Lasta Sveita.

Vin miñ ei dœm med þier so þu, Þeink helldur nu, Ad þad sie Guds Þolenmœde, Nær oss hañ hirter ecke hast, Eñ þo vort Last, Siæe og Syndsamt Ede, Þvi þa honum lijst, Þig slær hañ vijst, Þeim er Ospar, Þriooskur sem var, Hardlega hegna i Brœde.

Þo giefe þier ecke Gud so snart, Hvad girnest þu margt, Þad lææt samt þig ei þreyta, Lijknar tregur þo lijtest hier, Liwf þydur er, Ei vill hañ þo ætijd neita, Hañs bijd i Trw, Hallt so fram þu, Hreinferdugañ, Forlætur ei hañ, Hiaalp mun Gudhrœddum veita.

Nær sem þig mæder Hrygdar Hret, Hop þitt allt set, A HErrañ þiñ Himna Tiggia, Honum þijna Forhuxun fææ, Fullvel mun sææ, Allt siææ þad aa kañ liggia, Oss nærer hañ best, Og hvors Þørf girnest, Veiter oss þar, Þvi hañ vantar ei þar, Af engvum Laan þarf ad þiggia.

Vt er mijn lideñ Vngdooms Tijd, Eñ nu um sijd, Elleñar añ eg Deige, Vm Borger og Lond hef rided og rent, Riett margañ kient, Fieck þo fornumed eige, Ad aa Vonarvol, Vike med Bol, Bidiande um Braud, Nie Born hañs snaud, Sææ rañ aa Riettlææatum Veige.

Eñ þad hef eg reynt og vitad vijst, Ad vondum sijst, Hlijfa vill HErrañ rijkur, Vpp þo reñe sem Vrteñ ein, Allfogur og hrein, Bloomstre Liliuñar lijkur, Guds Hefndar Slags, Hogged þvi strags, Rijdur aa þañ, Raanglææta Mañ, Flivott so i Visnañ vijkur.

Eñ sææ sem ætijd Ottast kañ, Eirn Gud og Mañ, Og er hañs Elskugeñ stæste, Med Handtieran siñe heidrar Gud, Hañs stundar Bod, Traust aa Lausnarañ læste, Hormungeñ þa, Hañ strijder aa, Honum med Prijs, Hiaalp Guds er vijs, Og Sigureñ Sooma hæste.

Gud miñ af Hiarta þacka eg þier, Þu hefur mier, Lijfs Næring nooga umgeinged, Þess sem ad giordest Þorfeñ mijn, Þad gaf Raad þijn, Hvad girntest hef eg feinged, Þvi Rijkdoomur kañ, Ad Raanglæta Mañ, Fordæma og med, Effws vid Fied, Hiartad sterklega streinger.

Hvad skal eg Auds med Hefdar Giølld, Hier i Verølld, Hvoria snart hlyt forlææta, Og grima Daudans gaanga aa Veg, Gull þo hefde eg, Eingeñ har er til Gææta, Ofþurfd, Ofnægd, Ei er good Hægd, Oñur forsmaar, Ein dramblææt staar, Gud þvi allt gief i Mææta.

A Orded þitt sem er Leid glæst, J Rijked þitt hæst, Hiartad mitt hellst nu laangar, Hell þvi þess vegna i þad iñ, O HErra miñ, Lææt mig þa Lijfs Kyñing fanga, So ad Efalaust, Þier trwe eg traust, Þijn fyrtur og Þrææ, Faae eg þig ad sjææ, Og i eilijft Lijf med þier iñ gaanga, Amen.

Bæn i Mootgange og Freistingum, med Lag,

JEsus heyr mig fyrer þiñ Deyd.

Ó Gud mig laangar epter þier, Æ nær mitt Hiartad Synden skier, Fyrer þig Aund mijn fram skrydur, Uppa þitt Ord og edla Raad, Eg vil mig giefa og allt mitt Raad, Mier vert nu Gud milldur og blijdur. Hiartad

Hiartad mitt giörest Hryggdum nijst, Hellst velldur þvi mijn Sorgeñ tvist, A JEsum jeg þo treyste, Framar eñ odrum eg honum añ, Alldrei mig umfellur hañ, Med Bloode sijnu mig leyste.

Freistniñar Laged fiñ eg margt, Fiotur Synda mig reyrer hart, hiaalp mier Gud Himna Halla, Lijfs nie Daudañ ei laattu mig, Lijda Fortopun, vil eg þa þig, Lofa um Eilijfd alla.

O JEsu Lijfsins Josur kiær, JEsus miñ vertu fyrr og nær, JEsus Nafn jaaka eg sætast, JEsus mijn Lausneñ einust er, O JEsu skil mig ei fra þier, JEsus er mitt Skiool mætast.

Herra Gud Fader sem hefur mig skapt, Heliar ei laat mig kaña Krapt, Trw mijn batt vid þig Trygder, Son Guds er leyster Saalu mijn, siertu mitt Traust og hialpeñ sijn, Auk þad þu i mier uppbygder.

Heilage Ande af hæstre Raad, Hier med gief þu mier Vijsdooms Raad, Lucku og Framkvæmd frijda, J miñe Gudlega ad standa Stiett, Strijd og Mootlæte bera riett, J Himne fa Hlutdeilld sijdañ.

Bæn um gudlegañ Afgang, Lag, Heidur sie Gude.

Herra JEsu eg hellst bid þig, Heyr mig fyrer þiñ Dauda, Af ollum frelsa Eymdum mig, Og fyrer Blood þitt rauda, Lijka fyrer helgast Hollded þitt, hiaalpsamlegt gief sie Andlaat mitt, So kieñe eg ei Kvala Nauda.

Upplaat mitt Hiarta Saal og Siñ, Sætaste Herrañ goode, Og heilogum Anda hell þar iñ, Hvor ad i Sorgar Moode, Hugge mig og i hvorskyns Neyd, Hellst þa sijdast mig þreynger Deyd, Pa nære med þijnu Bloode.

Laattu hañ geyma Lijfed mitt, Lijferne ollu raada, Jñræta i Hiartad Orded þitt, Ast til þijn kveikia bra da, Af eilijfum Deyd mier og Frelsan faa, Eñ falle þa burtu Heime fra, Saal mijna þu sialfur naada.

Pviad Frelsareñ þu miñ ert, þijns Fodurs stiller Bræde, Fra Pijn hefur mig frialsañ giort, Er forþientu Lijf Saal bæde, Sijst fyrer Gull nie Silfred hvijtt, Sañlega helldur Blooded þitt, Er Hiartans rañ ut af Ede.

Vid edla Traustsed Orda þijn, Og Astar Rædu sæta, Vil eg þa Daudeñ vitiar mijn, Vollduglega mig kiæta, O Gud styrk mig fyrer Anda þiñ, Aund mijna tak i Fang þitt iñ, Og laat hana Myskun mæta.

Ein huggunarsamleg Jaatning og Bæn, Med Lag, JEsu Christe þig kalla eg a

JEsu Christe Guds einka Son, Eilijf Goodgyrnd þig hrære, Mijna ad heyra minka Boon, Millde þijn so mig nære, Myskunar Bruñur eirn þu ert, Og Naad fliootande Kiellda, Um Allder Allda. O JEsu ei af horfeñ siert, Yfer mig Naad ad tialldra.

Alldrei muntu eirn forsmaa, Aumra sem til þijn leita, Og sijna Von þig setia a, sijst mier nu Naadar neita, yfer mig Lyknar Augum reñ, Eg mig synduga ñ jaata, i marg an Maata, Fyrer Blooded þitt bid eg eñ, Blijdlega ad mier giæta.

Yfer Petrum sem aadur vañ, Andlit þitt klart ad skijna, Þegar gieck wt af Hollu hañ, Harmande Afneitan sijna, Og sem þa Kviñu er nam þvo, Astar med Taara Floode, Oh Gud miñ goode! Þijnar Fætur mig siaadu nu so, Saarum lwdañ i Moode.

Og sem Ræningiañ aumkader þu, A Krosse þa ried hanga, Alijka JEsu ad mier snu, Ad Naad meige þa fanga, Med Petre mijna syrgia Synd, Og sañar þier Aster færa, Sem Kviñañ kiæra, Ræningians og ad riettre Mynd, J Rijke þijn Saal ad næra.

Bænar Ord med Lag, O Gud miñ HErra aumka mig.

HØg Gud JEsu graatande eg bid, Greidlega veit miñe Aundu Frid, Af þvi ad ertu eine, Ædst Boot vid ollu Meine, Synden er stoor, Þvi situr stygg Saaleñ mijn aum og yfred hrygg, Lækning kañ Lijf ei fiña, Laat ei Vægd þijna liña, Þu hefur heited Hlijfdum mier, Hæste JEsu Christe Lof sie þier, Þyrster mig epter þiñe Naad, Þu ert mitt heilla Hiaalpar Raad, Þad er mijn traustust Trwa.

Omøguleg er Synden mijn, Ætijd eykst mijnu Hollde Þijn, Sathan þvi Sorg mier bruggar, Saalena eingeñ huggar, Flyt þier JEsu Frelsareñ miñ, Fyrer Myskunar Krapteñ þiñ, Ut-tak Aundu fra Hele, Og wr Kvalaña Jele, Helvijtis Gin mier horfer moot, Hreller mig og so Syndeñ lioot, Himnavist hef eg hracktur mist, Hier finst i Heime eingeñ Lyst, Er mig kañ aumañ kiæta.

Riett fæ eg ecke Naaded neitt, Vid Naun er Hiartad þijner heitt, Hier under Himens Hioole, Haudurs a vijdum Stoole, utañ þad eg med Ast og Trw, Jñslye til þijns Dauda nu, Sem þu signadur Brooder, Saart leidst fyrer Heims Þiooder, Þar sæ eg Lækning þydlega, Vid þungum Hugarens Trega, Liufa þvi ad þijns Lijkams Saar, Lykia wte allt Andar Faar, Þad fyrr eg forþient hafde.

Blood þitt JEsu kañ bæta allt, Banvænlegt Strijd og Angred kallt, Hel er þad hordum Dauda, eñ Hiaalp megtug þeim snauda, Syndena kañ þad svipta Makt, so hefur þu JEsus sialfur sagt, Blood mitt er Borgun besta, beint maatt þar Trw a festa, Mijn Saal mijn Saal þar minstu a, Muntu þar stoora Huggun fa, Þetta skrifa med þarfre Trygd, A þijna Hiartans iñre Bygd, So skalltu Sælu fiña.

Eg vil þig bidia af instum Gruñ, iñes Hlijdar og mijnum Muñ, Ut-skufa ei þijnum Præle, Þu Herra JEsu sæle, Eñ þo eg hafe miked og margt, Moote þier broted og giort svart, Eg mig samt þar uppa reide, Ad Naad yfer mig breider, Af þvi forliestu alldrei neiñ, er þig ydrande i Hiarta hreiñ, Hefur beded med hraustre Trw, Helldur þier vid honum snerer þu, Mier er þad mesta Glede.

Riett er þijn Naadeñ rijkuglig, Rekna ea Barn þitt vera mig, Þvi sialfs þijns saarust Þijna, Syndena hylur mijna, Eitt-eiñ þitt dyrsta dreyra Blood, Adreifins miñe

miśſe Saalu er good, Og Samvitſkuñe af ſvipter, Syndareñar Helſkripter, Af þvi ef hreinſade aadur vel, Af øllum Saurleik Iſrael, Aſkañ Kvijguñar a þañ ſtockt, Aullu betur fær Glæpa krokt, Hiartad mitt Blood þitt hreinſad.

Gud Fader fyrer Giæſku þijn, Giæt eige Syndar Jllſku mijn, Sem eg med Heimſku Hoote, hefe þier giørt a moote, Helldur ſiaa hvad miñ Hiaalpare, Hefur borgad a Kroſſens Trie, Siaa þad wr Saarum floode, ſignudu hañs af Bloode, Reñande lækia raudur Foſs, Rett er þad ſkied til Hialpar oſs, So ad vier feingium Frid og Naad, Er fyrſtu Hiooneñ hofdu forſmaad, Gud miñ þvi gremſt mier eige.

Vijk ei fra þijnum veſla Pioon, Veit mier helldur gooda Umſioon, Giæt þeſs ad gieteg eige, Grandlaus a einum Deige, Lifad eda uñ litla Stund, Leid mig aptur af Heliar Grund, Myſkuneñ þijn og Millde, Mier verde ad Hlijfdar ſkillde, Kiem eg nu Herra krameñ ſaart, Kiærlegaſta þitt Orded klaart, Bevijſar ad þu biooder mier, Beſta Næring ad þiggia af þier, Hafe eg Synd þunga a Herdum.

Reynd er þijn DRottens riettvijs Naad, Rijkuglegaſt og Hialpar Raad, Ollum þeim a þig trwa, Anſtu med þier ad bwa, Sie þier þvi ætijd ſætuſt Dyrd, ſogd af øllum Twngum og ſkyrd, Medañ ad Maals er Mattur, Og miñis ſlitnar ei Þaattur, Vijke þeim alldrei Veige fra, Virdar ſem lifa Jordu a, Nyañ Saung Gude ad ſyngia bratt, Siaalfviliande Dageñ ſem Natt, Sie þier JEſu ſoñ Æra.

Uñ Joola Tijmañ, Ma þetta ſyngia, Med Lag, Allt mitt Raad til Guds eg ſet.

Ho mijn Saal! uppvakna nu, Allfaſt wr Maata ſefur þu, ſiaa nu þiñ Sælldartijma, Lijfs fagur kiemur Lioomeñ þiñ, Laatande frame Geiſlañ ſiñ, Lijt þad ad lideñ er Grijma.

Gled þig og allre gleym þu Sorg, Gled þig farſæl i Heimſins Borg, Gled þig i goodañ Maata, Gladvær uppriis þu Reckiu wr, Rañ i burt Harma ſtundeñ ſwr, Ad þvi maatt alblijd giæta.

Upplyptu Hiartans Augum þijn, Aſtkiæruſt heyrdu Rædu mijn, Chriſti uñ Fædingu klaara, dyrſtur er komeñ Dagur ſa, Er Daniel ſette frañ i Spaa, Fyrer margt Hundrad Ara.

Pryd þig þvi nu med Bloomed beſt, Og bwſt nu uñ ſem maattu meſt, Skryd þig med Skijrnar Klæde, Hier kiemur til þijn Himneſk Frw, Heilagleg Bleſſan nefneſt ſw, Fagnande fa þau Giæde.

Flyt þier þvi kiemur Farſælld ſiaa, Er fiellu Adam og Eva fra, Sathans umvafeñ ſlæde, Skijruſt ſ m Sooleñ ſkyna maatt, Skygndum med Bleſſan Dag ſem Naatt, Fagnande fa þau Giæde.

Hiartans ſtreingleika hef þu Liſt, Heidra nu Gudſon JEſum Chriſt, Lioo ſlega og leynt bæde, Himnaña beygeſt Holfed mitt, Hijngad þier færa Lijfs Braud ſitt, Fagnande fa þau Giæde.

Himnarner nidur hneygia sig, Heyr þu þad Saal mijn elſkuleg, ſkiott utbreid Skiŋnarklæde, Riettlætenu þui rigna Sky, Roosſøgur allañ Heims um By, Fagnande fa þau Giæde.

Allt þad ſem ámar Mañe a moot, Meinleike Soott og hrygdar noot, Skynia ad ſkiott þad græde, Synd Dauda Dioful ſigra kañ, Þvi ſame er bæde Gud og Mañ, Fagnande fa þau Giæde.

Saal mijn O ho, Oho mijn Saal! Alldrei heyrder þu ſoddañ Maal, J Lopte a Lande edur græde, Øll Piooden vakne upp med þier, Aſamt Synge og ſpile hier, Piggiande þeſſe Giæde.

Synged nu Loffins Pſalma hatt, Soſed hvorke Dag nie Natt, Hugur og Hiartad danſe, Samþreyte Tungañ Saalu vid, Ad ſamiøfn verde i þeſſum Sid, J ſoddañ ſælldar kranſe.

Snøgt Oho Saal mijn ſnu þier vidur, Snart reyn hvad er i Hey hier nidur, Uppſegt i Aſna Stalle, Armana bæda utbreid þijn, Eins og Simeon fyrre ſijn, Hier er Gud Hinina af Palle.

Sæll ſæll alſæll O Chriſte kiær, Kom Guds Son Sæll og vert mier nær, Klienañ vil Koſs þier færa, O ho Lof ſie þier edla Gud, Endud er nu mijn Kvol og Naud, þvi Chriſts kañ mig Naviſt næra.

Kom þu nu ſæll i Kierru hier, Kom þu nu ſæll þvi Hvijlu þier, Bioo eg i Bygdum mijnum, Allt er bwed ſem eg kañ beſt, Aungvañ laattu a þvi Freſt, Ad giſta hia Præſe þijnum.

Yraneñ ſkiær Aſbrota mijn, J Leguſæng ſkal vera þijn, Under-Vod Aflaat Synda, Aſvæfes Kodden audmiwkt Trauſt, Yfer-Lijnlaked Trwañ hrauſt, Aſt þijn ſkal Yleñ kynda.

Stillt allvel Hiartans Streingia-Spil, Stynia ſkal JEſu þier i Vil, So ad þig ſvæfa kuñe, Hoſanna ſeigie Hlioodeñ ſkiær, HErranum þeim mier hvijler nær, Minted ſamhlioodar Muñe.

Heyr nu liwfaſte HErra miñ, J Hiartans Herberged gacktu iñ, Hvijl þar med Heidur og Sooma, Sof þu hvijl þu þig Sælañ mijn, Sæt eru nu JEſu Fadmlog þijn, Pitt Lof ſkal Rodd mijn rooma.

Loſa eg þig JEſu Lijſſins Bloom, Loſa eg þig JEſu med Hiarta og Room, Loſa eg þig JEſu Lijfs HErra, Loſa eg JEſu Lijkn og Raad, Loſa eg JEſu Viſku Raad, Lof JEſu læt eg ei þverra.

Af þvi ad eru adteingder, Aſamt Jord og Himnarner, Fyrer hañs Fæding friida, Gud og Madur er orden Eitt, Orde Guds er Mañs Hollded ſkreytt, Lof ſie þier Barnkynd blijda.

Hañ ſem ad rædur a Himna-Stool, Hegdar bæde Tungle og Sool, Og Stiornum arla og ſijda, Haudre og Sioo til Heidurs ſier, Hvijler hañ nu i Brioſte mier, Lof ſie þier Barnkynd blijda.

Aull

Aull samt Christneñ med Astargiord, Herleg og Gudhrædd hier a Jord, Ei rat-
ar Eymd nie Kvijda, Hooglaatust fordast Heimsins Glys, Hvor añars stiller Skada
og Slys, Lof sie þier Barnkynd blyda.

Eingeñ hana Ovina fær, Offookt nie kvaled fyrr nie nær, Nie þiaad med Præl-
kan strijda, Øll Svik og Lyge Enda took, Astsemd til þijn soñ Trwañ jook, Lof sie
þier Barnkynd blijda.

Otte og Hrædsla øll hefur Prot, Eru þvi komner i sterkast Slot, Er þig aakalla
Tijda, Elldlegur Mwr ert øllum þeim, Astsame JEsus hier i Heim, Lof sie þier
Barnkynd blijda.

Oho glediunst vier aller nu, Elskañlega med Hug og Trw, Byggiande i Heim-
sins Hollum, Packe med Audmykt Pioodeñ klaar, Petta er fegursta Sældar Ar,
Þvi Christur er allt i øllum.

Hvorra sem saarust Sorgeñ tvist, Siñed fær Harma Pijlum nijst, Byggiande
i Heimsins Hollum, Giefa mun hañ þeim Gledeñar Vijn, Guds Anda fyrer Mys-
kun sijn, Þvi Christur er allt i øllum.

Lijtelaatlega hañ hefur haatt, Hofmooduguum Kollvellter braatt, Byggiande i
Heimsins Hollum, Aurfaadum veiter æred Fie, J ongvu so þeim Brestur sie, Þvi
Christur er allt i øllum.

Þeir sem siñ Heidur þryktu mest, Þvi ad þeir giordu allra vest, Byggiande i
Heimsins Hollum, Æru mun hañ þeim aptur faa, Algylltum Sooma kryner þa,
Þvi Christur er allt i øllum.

Lyzeñ ef nockurn læcka kañ, Leidest so burt fraa Sæmdum hañ, Byggiande i
Heimsins Hollum, Sañleikeñ þessum Sigureñ fær, So sem Tungl er þa Heidureñ
skiær, Þvi Christur er allt i øllum.

Hvoria sem kvelur Kraankdooms Pijn, Edur kaun og Saar a Lijkama sijn,
Byggiande i Heimsins Hollum, Med Oleo þa sijns Anda smyr, Og Orde veiter
Heilsu og fyr, Þvi Christur er allt i øllum.

Yfergaangs Moñum øllum hast, A burt vijkur og þrycker fast, Byggiendum Hei-
ms i Hollum, Faangada leyser wr Fiotrum Ott, Frelsar Herleidda af Prældoom
skiott, Þvi Christur er allt i øllum.

Allar Synder og Afbrot Mañs, Ef þær þecker og flyr til sañs, Byggiande i
Heimsins Hollum, Med Bloode raudu blessadur þær, Burtu af øllum Saalum
þvær, Þvi Christur er allt i øllum.

Helvijtis brytur Hlid og Makt, Hardañ Daudañ fær underlagt, Og Offtærd
Heims i Hollum, Siñ Fodur alla sætter vid, Saalunum veiter Lijf og Frid, Þvi
Christur er allt i øllum.

Oho hvor er so aumur Præll, Ad ecke þikest nu ordeñ sæll, Byggiande i Heim-
sins Hollum, Lijf Heilsa Glede Fridur fæst, Frelsan Velferd og Audnan glæst Þvi

L 13 Christur

Christur er allt i ollum.

Lijfed og Saalenn leike nu, Liwflaat gladvær i riettre Trw, Allstadar Heims i Hollum, Siinge af Hiarta umm Sigurenn þann, Samrooma bæde Kvinna og Mann, Ad Christur er allt i ollum.

Alldrei nu laate af þvi neirn, Elskande þig Lausnarenn hreinn, Ad lofa þig Heims i Hollum, Limer aller og Lidamoot, Laate nu framm Packlætes Hoot, Þvi Christur er allt i ollum.

Blood, Ædar, Sinar, Briooſt og Bein, Bile nu ecke i þeirre Grein, Allstadar Heims i Hollum, Ad ſeigia med Roome ſijd og Ar, Sie þier Lof Heidur Prenning klaar, Þvi Christur er allt i ollum.

Enn ſeigie eg fagne Pioodenn þyd, Þetta er ſw rietta Sælldar-Tijd, Bleſſud i Heimſins Hollum, Fædingar Tijme Frelſarans, Er færer oſs upp til Himna-Ranns, Og er þar ſo allt i ollum.

Oll ſamt þa Neyd ſem Eymd og Bol, Erfide Vijl og Hugar-Kvol, Endaſt i Himna Hollum, Hvors ſem nu vonum hreppum þar, So Hiartad ſkortar ecke þar, Þvi Christur er allt i ollum.

Eilijf er þar Farſælld og Frygd, Fullkomenn Æra Sæmd og Dygd, Hiaa Gude i Himna Hollum, Þar er Dagur ſem Þuſund Ar, Og Þuſund Ar ſem Dagur klaar, Þvi Christur er allt i ollum.

Fyrer eins Dags Viſt þar inne ad faa, Allre Veralldar Sælu maa, Gleyma i Heimſins Hollum, Hvor annan elſkar eins og ſig, Er þa Vnanenn fullkomleg, Þvi Christur er allt i ollum.

Soolunnar Biartleik ſigra kann, Sierhvor wtvalenn Chriſtenn Mann, Bleſſadur i Himna Hollum, Forvud eru hanns Fot med Blood, Þad Frelſarans wt af Ædum ſtood, Þvi Christur er allt i ollum.

J ſoddann Skrwda ſiaa þeir þa, Sannhelga Prenning ſier i hiaa, Bleſſada i Himna Hollum, Sediaſt af þeſſum Sætleik þeir, Sannlega girnaſt einſkis meir, Þvi Christur er allt i ollum.

Med einu Hlioode aller Menn, Einglum ſamlijker munu ſenn, Seigia i Himna Hollum, Heilagur ertu HErra Gud, Hefur þu Endad vora Naud, Þvi Christur er allt i ollum.

Med Ordum faam þad inna vil, Alldrei hefur þad Eyrna til, Komed i Heimſins Hollum, Ei helldur fieck þad Auga ſied, Hvad oſs mun þa af DRottne tied, Þa Christur er allt i ollum.

Jaa, Alldrei i Hiartans Hyggiu-Laad, Hefur ſo myklum Vijsdoom faad, Verid i Heimſins Hollum, Ad griped feinge hvad Giædenn blijd, Giefur oſs DRottenn Sijduſtu Tijd, Þar Christur er allt i ollum.

Kiærlegar ollum Kirkiann ſijn, Komande þvi Brwdgumia þijn, Fagna nu Heims

ms i Hollum, Kiært liek fyrer honum kaat og blijd, Sem Konung David a sinꝰ Tijd, Er Christur þvi allt i ollum.

Hlideñ og upplaat Hiarta þijn, Hugkvæmust Elsku Saaleñ mijn, Oleum wtbreid Kviste, Avoxt Trwar og añad Bloom, Asamt hañs Pienurum seig med Room, Lof sie þier Kongur Christe.

Ja, Pier sem ofañ af Himnum har, Hijngad komst nidur Jordu a, J Nafne DRottens dyra, Siertu blessadur sijd og Ar, Synge þitt Lofed Christneñ klaar, Packargiord þar med hyra.

Lofe þig bæde Lopt og Sioor, Lofe þig allur Eingla-Kor, Lofe þig Himeneñ hæste, Lofe þig Stiornu-Liooseñ frijd, Lofe þig Tungl og Sooleñ blijd, Ja lofe þig Guds Son glæste.

Lofe þig bæde Logur og Folld, Lofe þig giorvallt Jardneskt Holld, Lofe þig Steinn og Stræte, Lofe þig Fioll og Lauter nu, Lofe þig allt hvad skapader þu, Ja lofe þig Son Guds sæte.

Heidre Gud Fodur hvor og eiñ, Heidre hañs Son i Trwñe hreiñ, Heidre og Heilagañ Anda, Heidre æ Preñing Heilaga daadt, Heidre hana Dageñ sem Naatt, Heidur þañ hellst skal vanda.

Eilijft Lofed af instre Grund, Andar miñar a hvorre Stund, Æ skal eg Gude giallda, Dyrd sie þier Preñing Daada blijd, Dyrd sie þier alla Heimsins Tijd, Dyrd sie þier um Allder Allda.

Agrip hins Hellaga Catechismi, Edur Jñehalld Christelegra Fræda, Med Lag, Tunga mijn af Hiarta hlioode.

Elska Gud, Ei skalltu sveria, Helga Dagana hallt vel þa, Foreldra skulu Firdar heidra, Fordast Mañ i Hel ad sla, Fly Hoor, Stuld, Og Fals ad bera, Goss añars þu girnst ei a.

Credo.

A Eirn Gud trwe eg Almaattugañ, Allra Skiepna Skaparañ, Og a hañs Soneñ Elskulegañ, Sem aptur keypte Kviñu og Mañ, Og Anda Helgañ eilijflegañ, Sem Aumum besta Huggun fañ.

Fader Vor.

Vors Fodurs Nafned Helgest hreina, Hia oss blijfe Rijked þitt, Oskum vier þiñ Viliañ eina, Veit oss Braud og gief oss kvitt, J Freistne iñleid oss ei neina, Vid Illu ollu oss sie fritt.

Skijrneñ.

Skijrnar Skraut sw Gaafañ gooda, Sem gaf oss liwfur Lausnareñ, Lijfs mat kallast Laugeñ Piooda, Sem leider allar Piooder i Fognudiñ, Preñing dyrust þad vill eg liooda, Preñañ synde Krapteñ siñ.

Kvolld

Kvølldmaaltijdeñ.

Kvølldmaaltijdar Gaafu glæsta, Græđareñ siaalfur iñsette, Sitt Holld og Blood med Heidureñ ædsta, Hefur giefed til Fæđu sie, Ad Saaleñ feinge Saðning stæsta, Synd sie tynd eñ Lausn i tie.

Kvølld Bæn.

Eg bid þig hæstur Himna Styre, Fyrer Hiartañlega Soneñ þiñ, Geym þu mig nu Giæsku skyre, Goodur i Nott sem Dageñ hiñ, Þiñ Eingel send mier ð Notten dyre, Til Dugnadar i hvort eitt Siñ.

Morgun Bæn.

Sem i Nott mig Nægdar stæste, Naakvæmlega vardveitter, Eins i Dag miñ HErra hæste, Hiaalpa bid eg þu villder mier, Eiñ og Þreñur allra ædste, Eilijflega Lof sie þier.

Vm Ast Guds og hañs Velgiørninga.

Vistena kys eg vijst hiaa þier, Volldugur Lækner Meina, Añars Heims og eirneñ hier, Vm Stund eina og eina.

Mier er so liwst ad miñast aa, Millde Verkeñ Tignar haa, Sem þu liest mig Lausnareñ siaa, Læknareñ allra Meina, Vm Stund.

J Eymdum gat mig Mooder mijn, Eg maatte kaña Sorg og Pijn, Ad Hondum kom mier Hiaalpeñ þijn, Hef eg þad fyrst ad greina, Vm Stund.

Þegar i Moodur-Lijfe laa, Lijfs Anda þijn Millldeñ haa, Veitte mier sem vel maa tiaa, verdur slijkt ad greina, Vm Stund.

Af Moodur-Lijfe leidder mig, Loflega maa eg þvi prijsa þig, So var þijn Adstod iñeleg, Ad øngra kienda eg Meina, Vm Stund.

Myskun þijn og Millldeñ sterk, Mier veitte þad Dyrdar Verk, Ad skrautlegum naade eg skrydast Serk, Þa Skyrnena fieck eg hreina, Vm Stund.

Fodur og Moodur fieckstu mier, Fullþackad verdur alldrei þier, Noogar veittu Velgiørder, Verdur slijkt ad greina, Vm Stund.

Þo illa fare eg med Efned mitt, Eilijfur JEsus gief þad kvitt, Heit-Ord gott mier helld vid þitt, Helgra Saattmaals Greina, Vm Stund.

Þo Diofull Holld og Heimur hier, Hverke marga leike mier, Þa er mitt Traust aa einum þier, Eilijfum JEsu hreina, Vm Stund.

Þo svartur Skugge og Synda Blær, Svipe yfer Christnum nær, Riettlætis Sool eñ reñur upp skiær, J Nausnar Heide hreina, Vm Stund.

Christi Ord þvi kroptugt er, Ad Christur siaalfur med fylger, Christneñ øngvañ Kvijdañ ber, Eñ kveikest Trweñ hreina, Vm Stund.

A Hvijtasuñu Heilsu Vijn, Hæstur gaf Postulum sijn, Su Andans Gaafañ æ nu skijn, Yfer hañs Søfnud hreina, Vm Stund.

Eingeñ er saa med ollu eiñ, Sem er naalægur JEsus hreiñ, Faagast Vegureñ fordu beiñ, Til Fodurlandsins hreina, Vm Stund.

David

David seiger siñ Stafur a Stord, sie stolltuglegasta JEsu Ord, Hrædest þvi eckert Heliar Mord, Hvad sem a eg ad reyna, Vm̃ Stund.

Þañ Lijknar Krossen̄ kys eg mier, Sem Christur sialfur Hlutskipter, Hañ veit best hvad hentast er, Hvad sem a eg ad reyna, Vm̃ Stund.

Kongureñ JEsus Kviñu og Born, Kvitta af Naad og veit oss Vorn, So yferstiige Ovin hvorn, Eñ ecke bere til Meina, Vm̃ Stund eina og eina.

Amiñing til Gudlegrar Lofgiørdar, af Dæmum heilagra Forfedra.

HVad er i Heimenum hollara, Eñ hafa um̃ sig sem minst, Þar med lofa siñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Lofgiørd hæfer Preñing hier, Þiooder allar veite af sier, Skiepnu hvørrar Skylldañ er, Skaparañ heidra riett sem ber, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Paulus seiger ad Christeñ Droott, Kvede og synge Dag sem Noott, Lausnaranum Lofgiørd fliott, Af Lyst og Hiartans Edlis Þrott, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Moyses adur eñ hrepte Hel, Hañ hiellt a Lopt med eingeñ Viel, Lof Þacklætis virta vel, Fyrer Veiting Guds vid Jsrael, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Debora sem dæmde Sveit, Af DRottne vijsañ Sigureñ veit, Æru og Dyrd med Ástarheit, Ædstum Saung af Hiartans Reit, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Marga Psalma diktar dyr, David Kongur vitur og skyr, Til Æru DRottens ollum snyr, Ecke var su Lofgiørd rijr, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Salomon Kongur orte eiñ, Edla Dikt i Lynde hreiñ, Hyggnare ecke hittest neiñ, Hañ var ei a Lofgiørd seiñ, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Tobias hellst var Hyggiañ fliot, Þa Harma fieck hañ allra Boot, Greida Lofgiørd Gude a moot, Giørde hañ slijkt af Hugarens Root, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Holofernes Heliar Gong, Hlaut ad ga fyrer Ordsløg rong, Judith fagrañ orte Saung, Þa Seggia bættist Anaud strong, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Vr Elldsins Ofne Þrijr i Þra, Þegnar leystust Brunanum fra, Þeim myskunade Millden̄ ha, Mikla Lofgiørd sungu þa, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Þa Hvalsins Kvidureñ hulde Jon, J Hafs Dimpe fra allra Sioon, Lofgiørd Saung med sætañ Ton, Soñum̃ Gude i hædstum Tron, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Esajas i Anda sa, Eilijfañ Gud hañs Stiorn var ha, Einglar sungu honum i hia, Til Heidurs SANCTUS hvør sem ma, Þvi vil eg lofa miñ Lausnarañ medañ Lijfed vinst.

Nyaars Vijsa, Año M. D. XC. vii. Pa Priar Formyrkvaner sauſt a einu Are, a Soolu og Tungle, med Lag sem þad Fornkvæde, Vier lofum han̄ Gud sem leyſt hefur oſs og liet ſig negla uppa Kroſs.

HEilagur Ande Hiarta ſtyr, Hverſe ad þvi Gaaſan̄ dyr, Mijn ad þo ſie Mærden̄ ryr, Muntu hiaalpa vilia, Pundat Vijn ad þylia, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Þig vid alldrei ſkilia.

Jllſku min̄ar eg Jdraſt nu, A þier hef eg faſta Trw, Ad mig hafer þveiged þu, Med þijnu rauda Bloode, Grædaren̄ vor en̄ goode, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, J þijnu verda Floode.

Laat mig nu med Mun̄e mijn, Meiga tiaa um̄ Daſemd þijn, J Alſum Heimſins øllum ſkijn, Aſten̄ Guds og millde, Giør ſem greina villde, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ haf Prælen̄ þin̄, Þijnum under ſkillde.

A Enda trw eg Ared ſie, En̄ þier hæfer packlæte, Fyrer Laaned þad þu lieſt i tie, Um̄ laanga Æfe alla, Jafnt vid Konur og Kalla, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Þier ſraa alldrei falla.

Kom þvi Lydur og lofed han̄, Lauſnara vorn Gud og Man̄, Hured um̄ i Hiartans Ran̄, HErrans Millde dyra, Sem eingen̄ wt kan̄ ſkyra, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, J þijnu Skioole hijra.

Næſta Ar ſem ønur med, Ord ſitt hefur oſſ DRotten̄ lied, Par med bleſſad Bw og Fied, Børn og Foolked an̄ad, Faa þad fleſter ſan̄ad, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Þijna Hlijfd ſoo kan̄ad.

Pu hefur laated i Lioofe hier, Linkind þa ſem hentuſt er, Hirting þa ſem hofum vier, Helſt forþienad ſtrijda, Hiaa lieſt HErra Lijda, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Pungum ſyrtan̄ Kvijda.

Peyge kun̄um þetta vier, Ad þacka riett ſem verdugt er, Einkum þad þu aa hier ber, Allan̄ Man̄kyns Vanda, Pn Lijfgiøf allra Landa, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Pier ei ſkærre ſtanda.

Daſemd villde dyrſta þa, DRotten̄ ſyrer þvi Mon̄um tiaa, Løgmaals Bølvan lagde aa, Lauſnaren̄ Herdar ſijnar, Um̄ſkurn oſs þad tijner, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Punga Synd ei pijna.

Um̄ſkurn Chriſts er einka mæt, Aumu Hiarta furdu ſæt, Synder þijnar Saal mijn græt, So hen̄ar meige eg niooта, Og fordaſt Faared ſlioota, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Þijna Myſkun hliota.

Land-Men̄ gooder giørum nu, Til Guds ſnwaſt med riettre Trw, Er fyrer Dyrum wte ſtu, Eymdar Hormung braada, Nema vier niootum Naada, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Þijna Hønd vid raada.

Amin̄ingar ecke faar, Oſſ hefur ſeat nu DRotten̄ klaar, Nu um̄ þetta Nya Ar, Nockru þar vid hnyta, Oſs gieſur aa ad lijta, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Pier ſraa ongvan̄ ſlijta.

Birtu ſijna bak vid Jool, Bæde miſte Tungl og Sool, Vallt er þetta Veralldar Hiool, Peim Villuſtijgen̄ gaanga, Og ongva Jdran faanga, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Pitt i Rijkeo laanga.

Same Maanndur ſem nu kvad, Sool og Tungled Formyrkvad, Februarium færer þad, Forde oſs DRotten̄ Voda, Ad meigum han̄s Millde ſkoda, JEſu min̄ min̄ min̄, JEſu min̄, JEſu min̄ laat Prælen̄ þin̄, Pier vid Hendur loda.

Sama Ars i Auguſto, Aptur Tungled Myrkur bioo, Dockvo Jardar þiſnu a ſlo, Sem dregſt-

yfer

yfer Mannanñ skiæra, Med Umferd ofliooтt bæra, JEsu miñ miñ miñ; JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Pijna Huggun næra.
Nu þo þetta Náttúrañ, Naae ad verka alltsamañ, Er samt mesta O-Gaman, Ei þvi vilia hiña, Griñ koma Giolld fyrer miña, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ; Pijna Hiaastod fiña.
Efe længa eru til, Ereñ Dæme sem giora skil, A þvi hvør þo ecke vil, Ydur þylia nwna, Brætt tel eg Vijsu bwna, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, J þijna Hvijld þiñ lwna.
Mijn er þvi i Mærdar Soon, Miwkust Ósk og Hiartans Boon, Adur eñ sundrast aptur i Spoon, Austrar-Fared graña, Til Islands allra Maña, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Vid þijna kyñing saña.
Jdran giørest alvarlig, Anara lære hvør eiñ sig, Ad HErrans Reide hrædelig, Hanger yfer Lande, Vex af Syndum Vande, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ haf Prælеñ þiñ, J þijnu Astar Bande.
Bliugu Hiarta Bæneñ good, Beint fylge med Taara-Flood, Og Yferboot þad Edla Jood, Sem Angred fæder hid rietta, Pa mun Prautunt lietta, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Pier wr Hug ei detta.
Andleg Veralldleg veit þad Stiett, Vilie Guds hvad heimter riett, Hvørutveggiu hañ hefur sett, Hiørd til giætslu siñe, Haf þad mest i Miñe, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ gief Prælеñ þiñ, Pesse Heimur ei giñe.
Efned Looma Landhreinsun, Lijta a þad DRottеñ mun, Allañ dreg eg af þvi Grun, Oss vill hañ þa hlijfa, Añars giørum hañ yfa, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Vid þijn Fyrerheit blijfa.
Høfdingjaruer helgañ Frid, Hafe og eigest gott eitt vid, Alvarlegana eg um þad bid, Ei sier láte spilla, Agirud Heimsins illa, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Pier fra anngvañ villa.
Undergiefnum eg byd þad, Yfervallded hyllest ad, Oss þad i Guds stendur stad, Ad styra vid Andar Voda, Og Bylgiu hættum Boda, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Pijna Forsiá stoda.
Underserle og Illsku-Hoot, Oñur þvilijk furdu lioot, Legged af og Lagaroot, Lyge Osund Bræde, Og langramt Losta-Ede, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ gief Prælеñ þiñ, Pijn Lækningeñ græde.
Ecke tekst mier Osideñ, Allañ telia nu um siñ, Fyrer hvørn vor Fadereñ, Frekt a Himnum Reidest, Oss þvi illt ei leidest, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ gief Prælеñ þiñ, Pijn Hønd yfer breidest.
Umskiernust þvi aller nu, J Hiarta med riettre Trw, Lijssins bwest Booteñ sw, Bert sem fyrr um skræda, Giører oss Gud þa Næda, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Pier verda samræda.
Ad fornum gamla Ared er, Og sitt Datum med sier ber, Pusund oñur hálf telst hier, J Hundrade fætt Premur, Uñ þad øllum semur, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ geým Prælеñ þiñ, Pa Daudans Stundeñ kiemur.
Nyaars-Giøf eg nefne þañ, Nordrar Baateñ ofrijdañ, J Skañdeigenu eg Skeinkеñ fañ, Er Skotnum nu ried senda, Uñ alla Lands-Enda, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, J þiñe Høfn best lenda.
Añañ vil eg Od og Brag, Esna þegar birter Dag, Firdar muny færa i Lag, Peir Fræda-Kuggeñ lijta, Pañ leste Lodred hvijta, JEsu miñ miñ miñ, JEsu miñ, JEsu miñ lát Prælеñ þiñ, Pessare Tijd vel slijta.

Mariu Æfe eda Lijf-Saga helgustu Guds Moodur.

Med Lag, Eg-vil eina Jomfrw losa.

I Eg vil Jomfrw eina, Jafnañ losa best, Heimur ei hlaut þa neina, Heñe samlijkest, Guds Meñ ætijd greina, Giæfuna heñar mest, Leysest mier ei leyna, Las eg uñ þad flest.

Fyrstu Fedgin bæde, Fognud heyrdu þañ, Syndlaust Kveñmañs Sæde, Sigre Falsarañ, Sijdañ seigia Fræde, Sañañ Gud og Mañ, Froomust Meyia fæde, Fylgd vor nefnest hañ.

Frændleifd Davids frooma, Fræg var Mariu Ætt, Burdug Hioon med Blooma, Barn þad hafa fædt, Lijf og Siver liooma, Lærdoms hafa giætt, Olsi Mey upp i Sooma, Ast og Lof fieck sætt.

Jomfrw Joseph hreinum, Jaatud sneiña var, Hæfde honum einum, Heñar Vernd og Svar, Hrein i Hiwskaps Greinum, Himna Kongeñ bar, So ei mætte Meinum, Meyar Lijf nie Faar.

HErrañ heñe sende, Hofud-Eingel siñ, Gietnad Chrisis ad kiende, Kom til Meyar iñ, Fraa hier froomasi Kvende, Fædest Lausnareñ, Alls Valld hefur i Hende, Hæsta Son og þiñ.

Ansar agiæt Meyia, Ongvañ kiend eg Mañ, Eingell eñ ried seigia, Anda Heilagañ, Sig ad heñe hneigia, Hæsta Krapteñ þañ, Heñar Hag mun beygia, Hvørt Ord verka kañ.

Aungvañ Grun aa giørde, Guds Bod hyllteft ad, Trw og Hiactad heyrde, Hlydne bwna bad, Ambaatt Guds ad yrde, Oskar sier og kvad, Epter þijnu Orde, A mier fyllest þad.

Pa Guds Son gicted hefur, Gieck til Frænd-Foolks hart., Kiærleiks Tign ei tefur, Tookust Kvediñr snart, Foostre Fagnad giefur, Framar Kveña Art, Andeñ elldre krefur, Uñ þad mæler margt.

Hæsta HErrans Mooder, Helgust Kveña ert, Blessadañ ber þu Broodur, Barn mitt sañ þañ Snert, Sañrar Trwar Sioodur, Sæla fieck þig giørt, Hellst saa Hagur goodur, Hiet þier DRotteñ hert.

Sætt Lof Gude syngur, Sæl Mey Maria, Hæstur Himna Kongur, Hoof mig Pernu smaa, Af Stool HErra stijngur, Styrk liet auma saa, Allur Allda-Hrijngur, Asigiøf þessa aa.

Halft Missere hafde, Hiaa Elisabeth, Pad sem Porfeñ krafde, Pioonad giarnañ liet, Svæfde Son og vafde, Saa Johañes hiet, J Heimfør hvørge tafde, Hitte Nazareth.

Fyrr eñ Joseph froome, Frwñe tæke vid, Lyst vard leyndum Doome, Lijfs Vøgst bar i Kvid, Vitur vill i Toome, Vægia Frægd og Frid, Pootte sier ei Soome, Ad samhyllast þañ Sid.

Pogull huxar þetta, Par med sofnar eñ, Eingels Ord ried frietta, Otta hafdu ei neiñ, Mariu Meyu rietta, Maattu elska hreiñ, Af Anda Guds Olietta, Elst af heñe Sveirn.

Jungfrw Jooded sæta, JEsum nefne þier, Saa mun Synder bæta, Siñ Lyd kvitta hier, Vaknadur vill giæta, Vitrunar sem ber, Hiellt vid Meyiu mæta, Vid Munad fordar sier.

Skattgiolld skipud voru, Skylldast hvør Mañ heim, Helgust Hiooneñ fooru, Hratt til Bethlehem, Davids Ætt ad svooru, Eins var baadum tveim, J Feikn og saatækt stooru, Ferd var Ohent þeim.

J Ætt-Borg ei naadu, Abyle nie Vist, Løgleg Hioon lijtt Fiaadu, Lidsemd hafa mist, Aungver ad þeim gaadu, J Eydne feingu gist, J Hwse harla smaadu, Hvijlast mædd og þyst.

Oliett Mey þar elur, Ædstañ Himna Kong, Af sier uñ hañ velur, Onur sær ei Faung, J Stalle DRotteñ dvelur, Diña Nott var laung, Brioosted Barne selur, Byriar sætañ Saung.

Hirdar Fedgen fundu, Friettum lystu þar, Eingell oss aa Grundu, Uñ Christ Vitne bar, Saaum i samre Stundu, Sveiter Himneskar, Lijknar Lærdoom mundu, Lofgiørd kuñug var.

Miñug maatte vera, Mey sw Maria hiet, Ein kuñe øll bera, Ord og Taaku sem set, Sijdañ saalf kuñgiøra, So upp skrifad giet, A Attadag uñskiera, Ungañ Son siñ liet.

Stiørnu-Geislar gooder, Greina, Hwsed þad, Fundu Herrar frooder, Fiærre Austan ad,

Son

Son og sæla Mooder, Sijdañ i þeim Stad, Hrein Trw Hnie og Siooder, Hafa vegsamad.
Fram leid Fiølde Daga, Foor til Kyrkiuñar, Goodsws giætte Laga, Guds Son þangad bar, Foorn sem flester plaga, Fyrer hñ greidde þar, Helguſt eins sier haga, sem Hioonum skylldugt var.
Agiæt i Musiere, Ung-Barn hafa fært, Kom þar ad sia kiøre, Kroptug Nøad fieck hræri, Sæteſt Sveirueñ bere, Søng þad hafde lært, Ad eins aller giøre, Undraſt Fedgen kiært.
Friwñe Forspaa giørde, Froomur Simeon, Minſt sia mørgum verde, Meſia Heill og Tioon, Saal þijn mun aa Sverde, Særd fyrer þiñ Son, Ad sig Hiørtun herde, Huleñ Maña-Sioon.
Aull Bod Løgmaals enda, Oskylld baadum tveim, Taakn og Tilsøgn kienda; Trwna ivok i þeim, Dygdar Dæme senda, Dyrre Gull og Seim, Ur þvi aptur venda, J Nazareth heim.
Uñ Hws og Heima Efne, Hafde Forsioon Maũs, Foostreñ fieck i Svefne, Fregn og Gudlegt Ans, Baud i burtu sæfne, Braatt til Egypta Lands, So Kongur Kalls ei hefne, A Christe nie Moodur haũs.
Joseph bregdur Blunde, Burt foor somu Nott, Misser øngvañ munde, Mædgeñ frelsar sliott Ar Sixmed þau unde, Hiaa Egyptskre Droott, Beid til þess Blood-Hunde, Banad hafde Soott.
Svar Guds sieck þar sijdañ, Saa er Joseph hiet, Ei þarft hier ad bijda, Ætt-Land meira met, Ogn skallt øngre kvijda, Ovin eg Daudañ giet, Med Svein og Fliooded friida, For i Nazareth.
Hætte Reideñ raanga, Riettu vel wr Sorg, Huggun heima faanga, Hvijld og gooda Biørg, Arlega uppgaanga, J Jorsala Borg, Bratta Leid og laanga, Lidu Areñ mørg.
Eitt siñ eñ uppfooru, Og Toolfvetra Sveiñ, Til Haatijdar stoorn, Tøldu ei Baga neirn, Uñ Viku þar voru, Veitteſt Sermon hreiñ, Sø heim aptur sneru, Son var epter eirn.
Ofmiøg Ætlan trwa, Ætt-Foolk hylleſt ad, Eiñ Dag ofañ snua, Ecke fundu þad, J Hoop sem hiaa þeim bwa, Hvør Mañ goods þeim bad, Hrygg i Harme og lwa, Hvørsu aptur i Stad.
Pria Daga þar leita, Peſſe bleſſud Hiovn, Svefn og Sadning neita, Syngia marga Boon, Mæda sig til Sveita, Syrgia meſta Tioon, Meyañ Hugſun heita, Hafde uñ siñ Son.
J Kyrkiuna koma, Kieñefedrum hiaa, Hæſi i Seſs og Sooma, Soneñ fundu þa, Svør hañs Søgn og Dooma, Sierhvør undraſt maa, Fagnar Meyañ frooma, Firnar þa hañ saa.
JEſus Son miñ sæte, Saara fieckſt oſſ Pijn, Med Sorg og Mootlæte, Mædd leitudum þijn, Anſar Son aagiæte, Uñ mig Trega tijn, Fødurſins Frægd ad bæte, Fremſt er skylldañ mijn.
Ord þau ecke skilia, Eñ þo være skyr, Mooder mun þau hylia, Miñug ad þeim byr, Søn maa sier ei dylia, Samt heim med þeim snyr, Veitte þeirra Vilia, Var þeim dæll og hyr.
Bækur votta vijda, Var þar helguſt Frw, Foostreñ framde Smijdar, Forſtood þeirra Bw, Tala þeirrar Tijdar, Toolf Ar eru og Priw, Sæle Joseph ſijdar, Søfnade i Trw.
Sonur Seſs og Giæde, Sijdañ veitte þar, Fulla Pørf og Fæde, Forſioon þeirra bar, Byrsiar bleſſud Fræde, Birteſt hvør hañ var, J Cana Brwdkaup bæde, Bodeñ Fiorda Ar.
Vijn i Veiſlu þrytur, Veik til Sonar ſijns, Hioonum biarga hlytur, J Hiaa-Viſt Kraptar þijns, Moodur Bæn ei brytur, Bijd til Tijma mijns, Trweñ Naadar nytur, nøog var þa til Vijns.
Heiløg Ritning hæler, Hafe Hioonum sett, Hvad miñ Sonur mæler, Miñeſt giøra riett, Aller eru sæler, Sem Ord Guds fylla sliett, Hræsneñ Hlydne tæler, Hañs Ord virder liett.
Borg Nazareth siaaum, Sijdañ skildust vid, Komu i Capernaum, Chriſti fylgde Lid, J Sioo-Stad ei smaaum, Attu Seſs og Frid, Mey aa Herra haaſum, Hiellt med Sæmd og Sid.
Aungvañ Metnad Maña, Mædgen hafa att, Aud og Ohoof Graña, Olldeñ virder haatt, So Meignum vier þad saña, Vid Son vill mæla faatt, Flockar Foolks þad baña, fieck ei Rum uñ Gaatt.
Undraſt miøg Ofrooder, Ord hañs Verk og Tal, Trie-Smid tiaa hañ Piooder, Tign hans virda Skial, Maria hñs Mooder, Minſt i vorum Sal, Hñs Ætt og hvør Brooder, huleñ oſſ ei skal.
Audna Heims Odæla, A þeim hafde Piooſt, Meinar Lof ad mæla, Miøg þo gaange liooſt, Ei maa Andañ tæla, Ord hiaa Kviñu bivoſt, Sañ eg Moodur sæla, Sw þier veitte Briooſt.
J Lausnarans Lide, Lijka Kveñ-Foolk var, Mey Mooder ad Gude, Meinum hellſtig þar, Son-

ar Ord og Side, Ew heyrde og bar, Full af Trwar-Fride, Fws til Astsemdar.

Til Jorsala seinast, Sonar Ferd var hiaa; Eins af øllum meinast, Athøfn hañs þar saa; Hana med Bordhalld hreinast, Helgust eirneñ þa, So i sundur greinast, Sal þeim gieck hun fra:

Under Kross hiaa Christe, Klarust Meyañ stood, Frid og Føgnud miste, Fiell aa hana Blood, Harmur Hiartad niste, Hrygd med saarañ Mood, Eins angraad i Bryste, Alldrei var ueitt Fliood.

Mañ sa Moodur swiña, Mestu þolde Pijn, Hlydne Harm skal viña, Hier þo misser mijn, Siaa þar Son þiñ Kviña, Saa skal giæta þijn, Eins ried Svein amiña, Ad sie Moodur sijn.

Forsio Frwñe veiter, Fraa þvi Johañes, Sem Barn vid Moodur breyter, Vweñ vel til þess, Hlysd og Huggun veiter, Hlydne Sæmd og Sess, Sio Ar þar uñ Sveiter, Sa til Upphelldis.

Dauda Christs var vidur, Veik ei Krosse fraa, Af Trie tekeñ nidur, Tigeñ Son siñ saa, J Stein-Pro sem var Sidur, Sier hun Smurdur laa, Sterk Trw Moodur siydur, Stoodst þvi Hørmung þa.

Lijwf hia Læresveinum, Lijka var þa stødd, Hird af Herra einum, J Hwse øll var Kvødd, Holld med helgum Sveinum, Hoof þeim sæta Rødd, Allra mest þa meinum, Mooder yrde glødd.

Allt ad Uppstigningu, Opt fieck Soneñ sied, A Fiall øll þan geingu, Uppfør hefur þar skied, Hiaa Christ þar samañ hiengu, Hlant Matthias Ved, Andans Asgiøf feingu, eins var hun þar med.

Yfer Søfnud Sonar, Sio Ar hafde Raad, Sønust Vitne Sioonar, Siaalf hefur þeim tiad, Hvør Mañ veit til Vonar, Verda þvi uppskraad, Par med Gude þioonar, Peck vid hæstu Raad.

Lyndes lijk var Christe, Lijf heñar og Saal, Ande Guds upp lyste, Eins Verk Sid og Maal, A Synd alldrei fyste, And Metnad nie Brial, Til Guds Giæsku þyste, Giorde øngvum taal.

Alla Æfe næsta, Ol i Mootlæte, Gude Hlydne hæsta, Hvørt siñ liet ttie, Hun fieck Heidur stæsta, Hroosan liet ei skie, Hiellt sig helldur smæsta, Helgust Mey þo sie.

Heñar helgust Dæme, Hrein er Ast og Trw, J Briooste blessad Næme, Best vardveitte sw, Christnum sem vel sæmre, Ad siaa uñ Hws og Hiw, Heillt vill hvøriun kiæme, Hiaalpargiørn var Frw.

Hiervist vissa Køñun, Vart Sextiu Ar, Hiaa sijns Sonar Møñum, Sofnar Meyia klaar, J Fride og Føgnud søñum, Fañ ei Daudans Saar, Øllum Efa bøñum, Ast-Meñ felldu Taar.

J Leide Lijk med Blooma, Lagde helgra Hønd, J Dyrd Lijf og Lioomа, Leidd var heñar Aund, Uñ Sælu þa og Sooma, Søgn er mier Ofvønd, Christs Postular koma, Med Kieñing vijdt uñ Lønd.

Mey Guds Mooder fiñum, Mitt i Augusto, Ædre øllum Kviñum, Agiætlega do, Ment þo marga kyñum, Maal sem Cicero, Virding þa ei Viñum, Være makleg þo.

Mariu Nafn þa þyder, Pad er Reñu-Sioor, Heñar Raun þad hlyder, Hier var beisk og stoor, Heims þo Harma lijder, Heill þier DRotteñ soor, Sætt Vijn fær uñ sijder, Swrt þvi undañ foor.

Eg vil Mariu Æfe, Øll greina med Vers, Vid Ared vard i hæfe, Vijsna Fiølde þess, Bidium Gud oss giæfe, Glede og Himna Sess, Sorger Maña svæfe, Saungur Olafs Prests.

Samjafnan þessarar Alldar sem nu er og heñar sem vered hefur.

HA huxa gior eg uñ Heimsins Art, Hvørsu hun tekur ad sølna Snart, Vindur seyke vijtt og hart, Veyku Jardar hioome, Sviptur burtu Soome, Gud miñ Gud miñ gief eg mig þier, Giættu ad mier, So Ord þijn ætijd Roome.

Farsæl var su fyrre Tijd, Furdu good og harla blijd, Ætijd er nu hregg og Hrijd, Med hryggum Siaafargange, Hvør hefur hart i Fange, Gud miñ Gud miñ, Packa eg þier, ad þañeñ skier, DRottens Doomureñ Strange.

Alskons fordum Alldin bar, Urter Jørd og Ræturnar, Eñ nu vex nær ecke par, Angred

gred fiolgar meira, Hvor Mañ kañ þad heyra, Gud miñ Gud miñ, Gief oss Raad af Giæsku Raad, Fyrer Sonarens Saaran Dreyra.

Fiska nooga færdu þa, Flooden Votn og Alldañ bla, Eñ nu varla eirn ma siaa, Eymdeñ vex ad meire, Giefast so Giæden fleire, Gud miñ, Gud miñ giættu ad, Hve geingur þad, Sem Gull sie jafnad Eyre.

Mañkyn hrornar miøg so allt, Mun þvi virdast Hiooled vallt, Astar þeled er orded kallt, Eingeñ Dygder ræker, Vaxa Vom̃ og Klæker, Gud miñ Gud miñ; Gief þu mier, ad giete eg þier, Poknast þegar mig sæker.

Adur Foolked einfallt var, Og ecke giorde Meined þar, Avoxt goodañ optast bar, Eñ illa Lostu flyde, Vegleg var þad Pryde, Gud miñ Gud miñ graata ma, af grimre Praa, Nær lytum vora Lyde.

Eñ nu þroast Bañ og Bloot, Beisker Eidar lymsku Hoot, Og allskyns vaña rom̃ust Root, Raun er slijkt ad heyra, Hyrde eg ei herma meira, Gud miñ, Gud miñ, Gief þu mier, Eg gleyme ei þier, Fyrer Sonarens saaran Dreyra.

Orkañ studde adur Lyd, Afl og Hreyste langañ Tijd, Hugprijdeñ i hvorskyns Hrijd, og Hamingiu safned mesta, Pad var Piooden besta, Gud miñ, Gud miñ, Giptu þa, Var gott ad fa, Og Giæsku laaned flesta.

Asteñ good var adur heit, Er hun nu burt wr hvorium Reit, Af hreirnre Trw eg hvorge veit, Hvor vill añañ pretta, Og af Æru fletta, Gud miñ, Gud miñ, Geym þu mig, ad giete eg þig, Gyrnst af Huganum rietta.

Frost og Kulde kvelia Piood, Koma nu sialldañ Areñ good, Ef iñ skal setia allt i Liood, Auma fæster rækia, J Æru aller sækia, Gud miñ, Gud miñ, Giæt þu mijn, Fyrer Giæsku þijn, Og laat mig ei Lostu flækia.

Adur virtu Afl og Frægd, Aller meir eñ Peninga Nægd, Eñ nu fylger Aude Slægd, Og Underferled lioota, So þu munt þurfa Foota, Gud miñ, Gud miñ, Greina ma, og glogt so siaa, Ad giorer nu Heimur þriioota.

Po meingud være Mentan frijd, Af meigeñ villu fordum Tijd, Uppe var samt arla og sijd, Olld fyrer Roodu Krosse, Med tijdum Taara fosse, Gud miñ Gud miñ, Orded þitt, Pad er oss frijtt, Um̃ fram̃ adrar Hnosser:

Yfer um̃ Heidar Hraun og Snioo, Med Hofud bert ried ferdast þo, Ongva Socka a suna droo, Særdar vijda Fætur, Daga sem Dockvar Nætur, Gud miñ, Gud miñ, Hægt er Mañ, Nu herma þañ, Er af Hiarta Synder grætur.

Eñ nu komeñ er Kieñing good, Kuñgiord hvorn Dag vorre Piood, Ecke er nærre Allld so frood, J Guds Orde klaaru, Sem var hun a villu Arum, Gud miñ, Gud miñ, Foolke þijn þu forda Pijn, Og fwlum Vijtis Baarum.

Aullden gioerest nu yfred treg, Jñ ad ganga a Lijfsins Veg, Traudlega fer til Tijda miøg, Tekur so Rækteñ dofna, J Syndum marger sofna, Gud miñ, Gud miñ, Siaa til mijn, fyrer Sonarens Pijn, Og Sættena hallt vrofna.

Giorum þvi Ydran gooder Meñ, Gudleg bydst oss Naadeñ eñ, Feigeñ tekur oss Fadereñ señ, Ef sollum honum til Handa, Og gyrnest ongvumgranda, Gud miñ, Gud miñ, Hialp þijn best, J Haska nest, Og hættum Salar Vanda.

Myke Straffed Mildeñ þijn, Moodgad hafa þig Synder mijn, Pær steyptu yfer oss strangre Pijn Med stooru Bernsku Ede, Pad bid eg Giæskañ græde, Gud miñ, Gud miñ, Hialpa mier, J Heime hier, Um̃ Himna ad þeinkia Giæde.

Minstu Sonarens Mæðu a, Megna Pijnu Sorg og Praa, Auma rek þier alldrei fra, Er siñ Lifnad bæta, Og elska Orded sæta, Gud miñ, Gud miñ, Sauda þijn fra Synd og Pijn, Siaalfur virstu giæta.

Leingiast skyllde Liooda Kver, Ef liña villde ei Mærdar Kier, Eñ nu gief eg mig Guds Son þier, Grædareñ allra Meina, Gior þo eñ kañ greina, Gud miñ, Gud miñ, Eñ med mier, þitt Orded hier, Og Astar Peled hreina.

Viisur af Konuñe Canversku, Med Lag sem, Lassarus Viisur.

Suptungs Bioor vil eg Seggium færa, Og senda af Hende lijteñ Brag, Milldañ Gud mig bid eg ad læra, So mætta eg slijku koma i Lag, Pad er hiñ hæsta Heimsins Æra, ad heidra JEsum Naatt sem Dag.

Fødur og Son bid eg fyrst i Kvæde, Ad fa mier Mackt og Ordeñ sviñ, So auka mætte eg Orda Sæde, Um̃ æskelegastañ Mattteñ þiñ, Heilags Anda hæstu Giæde, Hellest i mitt Hiartad iñ.

Pyda vil eg þess Preñing bidia, Ad þarflega Hlutena veite mier, su gofugasta Guddooms Ydia, Gagnest vel þeim med hana fer, Pu Eilijfur Gud munt Yta stydia, alla þa sem treysta þier.

Viist af Hiarta vil eg þess bidia, Volldugañ Herra JEsum miñ, Po kolnud sie mijn kvæda Smidia, Pa komest ei sijdur upp Bragureñ þiñ, Pad er eg skylldur aumur ad Ydia, Ad utseigia þijn Verkeñ sviñ.

Liwfur med sijna Læresveina, Lausnareñ JEsus ferdadist þa, Um̃ Lands-Alfur ad liooft ma greina, Lyder sooktu hañs Fundeñ a, J Tyro og Sydon so eg meina, Segger munu hañs Myskun sa.

Siaa þu ad ein Canversk Kviña, Kom ad JEsu og tilbad hañ, Sonur Davids so ried iña, Sootter allar lækna kañ; Aller seigia þig ongvu miña, Eñ eilijfañ Gud i Himna Rañ.

Af Diøsle kvelst mijn Dootter gooda, DRotteñ miñ þu siaa til Raad, þu ert Lykn og Lausneñ Piooda, Lættu hana nu hlioota Naad; Gief þu heñe þañ Guddooms grooda, Ad gange hun heil um̃ þetta Laad.

Hañ ansade ei Orde einu, Pad auma Kviñu gledja ma, Hrijngboll var med Hugannum hreinum, Hvorae veik hun Trwñe fra, Hraut þa Vatn af Hvarmasteinum, Hun mun um̃ sijder Myskun sa.

Læresveinar med lijknar Ede Lausnarañ JEsum kalla a, Sætañ er med Sorg og

og Mæde, Seigeſt vilia Myſkun fa, Gief þu heñe þijn Guddooms Giæde, Ad ganga meige hiun oſs i fra.

Af Iſraels Hwſe eru þeir Sauder, Sem eg er ſendur ad hiaalpa nu, Fortapader og furdu ſnauder, Ad færa þa a rietta Trw, Hin Canverſka med krankar Nauder, Kallar eñ til JEſum ſu.

Heyr þu mig nu Herrañ froome, Himna Kongureñ DRotteñ miñ, þu ert lifande lijknar Bloome, leyſtu mig fyrer Krapteñ þiñ, af kranke Neyd og Kvalaña Doome, Ad Kapparlofe þijn Verkeñ ſtiñ.

Fra Bornum tek eg ei Braud ad ſiñe, Og byta þar nockud Hundum af, fiærre er þad Forſian miñe, ad fare eg ſlijku þañeñ ad, Heñar vard ei Harmureñ miñe, Pa heyra ried med Eyrum þad.

Satt miñ HErra ſeiger þu þetta, Sañlega ma þad tala til mijn, Nær Molar af Bordum DRottna detta, Pa draga þo Hundar þa til ſijn, Eñ Virdar þeir ſem vita ed rietta, Med Von og Trw munu koma til þijn.

Gud mællte med Myſkun liooſa, Mijkel er Kona Trwa þijn, verde þier ſem villtu kiooſa, Vijk þu heim i Sveit til mijn, Audgrund ma þvi allvel hrooſa, af heñe took þa Sorg og Pijn.

Heilbrigde fieck heñar Dotter, Herrañ JEſus lofadur ſie, Sa kañ lækna Lyda ſootter, lijſt mier þetta betra eñ Fie, Med Orde græder hañ aumar Drotter, Og alldrei mun þar verda a hlie.

Vier bwum oſſ ſem Baugſkord þeſſe, Bar hun a ſijnum Herdum Kroſs, og giætum ad þeim Glæpa Seſſe, Er grimur Sathan ſitur um̃ oſs, Stundum þad med ſtyrkvu Verſe, Ad ſtockve af Augum Taara foſs.

Liwflega vileg þeſſ Lauſnarañ bidia, Ad leida oſs a rietta Trw, J Aſt og Kiærleik er þad þridia, Sem Ytar eiga ad hallda nu, Med elſku ad añaſt auma Nidia, Og allra meſt vor Faatæk Hiw.

Af Vegunum tveimur vijſt vil eg greina, Og Virdum nockud af þeim tiaa, Añar er vijdur med væna geima, Veglegur og breidur ad ſiaa, Eñ hiñ er þraungur þad vil eg meina, Og furdu þunat ad ferdaſt a.

Vijſt hef eg fared a Veigeñ þañ breida, Og Villuſtigunum geinged a, Af þeim villda eg aptur ſneida, Adrar Brauter fiña ma, Su mun oſs til Lijffſins leida, Po Lydum þyke hun þraung ad ſiaa.

Virdum ſeige eg vijſt ei fleira, Vegunum þeſſum tveimur fra, Skatnar meiga þad ſkiællega heyra, Hvad ſkulu Meñ epter Daudañ faa, Laatum oſs þad loda vid Eyra, Lijkn Saalar ad hliootum þa.

Komed er þetta Kvæde a Enda, Chriſtur JEſus lofadur ſie, Pangad ſkulum vier vona og venda, Sem vijſleg oll er Hialp i tie, Milldur Gud mun Myſkun ſenda, So man þar alldrei verda a hlie.

Viisur af Rijka Mañe og Lassaro med sama Lag.

Hofadur siertu Lausnareñ goode, Fyrer Laaned allt þu veitter mier, Mætta eg nu i mijnum Ode, Mæla gott so lijke þier, wt af þijnu eigen Bloode, Sem allra ameſta Hiaalpeñ er.

Milldur DRotteñ Myskun þijna, Muntu ollum veita nu, Hepptast mun þa Hrygdar Lijna, Ef holldum oss vid rietta Trw, Vier faum þa Lyst og Lucku fijna, Ef Leid og Veigeñ greider þu.

Eg kañ seigia af einum Mañe, Vndra rijkur i Heime var, Pa hañ sat i sijnum Rañe, Og sæmeleguſtu Klædeñ bar, Bwed var til vid Bord hañs frame, Beſtu Kraaser ad feinguſt þar.

Brwkade sig med Bioor og Vijne, Burgeis rijkur Natt sem Dag, Med Gulle Silfre og Gudvefs Lijne, Glede Kvæde og Horpuslag, Huxade um̃ þad Halureñ fijne, Hvorge ad vijkia sijnum Hag.

Lassarus var ad Nafne nefndur, Naudum hladeñ og Kaununum, J Sorg og Pijnu saa var stefndur, Sat og var i Raunumum, J Sæmdum DRotteñs saa mun vendur, Sem seirna er gieted i Launonum.

Hormulega took hwngra þeña, Med Hrygd og storum Naudunum, Fieck hañ hvorge Fædu ad kieña, Af Fiske eda Braudunum, Eñ Halureñ Rijke ried Horn ad speña, Og huxade lijtt fyrer Saudunum.

Pangad ried hiñ Volade vijkia, Sem var saa Rijke fædu ad faa, Vndra leinge ætldr ad rijkia, Auma villde hañ ecke siaa, Sañlega giorer saa sig ad svijkia, Sem so vill falla Myskun fraa.

Hundar sleiktu Kaun hins kallda, Sem kvaleñ fyrer Dyrunum laa, Daudeñ villde Dreinanum hallda, J Dyrd Himnaña iñ mun gaa, Fader vor Gud mun Fædu giallda, J Fadm Abrahams var boreñ saa.

Daudeñ sookte heim Dreingeñ rijka, Dioslar komu sliootlega þar, Jllre Pijnu ad honum vijkia, Ecke vard þa af Svorunum par, Og eilijf Naudeñ eirneñ lijka, Allt hañs Hiarta i sundur skar.

J Daudans Naudum Dreingureñ stendur, Dioslar pijndu þeñañ Mañ, Logeñ gaus um̃ Lijf og Hendur, Lijkameñ allur þañeñ brañ, Saa mun vel ad Visku kiendur, Sem Vodañ kañ ad fordast þañ.

Vppleit hañ þa Augafijnu, Og yfer sier vera Lazarum, Vndra fagurt med Englum skijna, Og er so kveded i Viisunum; Abraham Fader fyrer Elsku þijna, Af mier sviptu Pijnunum.

Laattu mig saa Lazarus goode, Lijteñ Dropa af Fijngre þijn, Af kolldu Vatne i Kvalaña Floode, Ad kiæla mætta eg Tungu mijn, Fyrer Sællijfed kvad Segguren froode, Sit eg nu i Kvolum og Pijn.

Svarade Abraham so aa moote, Sælu alla hefur feinged þu, Adur i Heime med Af-

mors

mors-Hoote, Ecke þarftu mijn vid nu, Eñ Lazarum alldrei Liooſed þrioote, Og Lijf Eiliijft fyrer ſijna Trw.

Vegur er haar wr Vijte nedañ, Þvi verdur þu ad bliifa þar, Og eingeñ helldur ofañ hiedañ, Eika eg greide fyrer þig Svar, Þig ſøgdu marger at Myſkun tregañ, Maa þier ecke hiaalpa par.

Frændur aa eg Fim̃ aa Lijfe, Fara laattu Lazarum, Ad ſeigia þeim fraa Swta-Kijfe, Ad ſit eg nu i Pijnunum, So Flockureñ Diofla fraa þeim drijfe, Og forde þeim vid Raununum.

Abraham ſvarar aptur aa moote, Eru til nooger Spaameñ nu, Moyſes med miwku Hoote, Meiga þeir honum hlijda af Trw, So Faatæker þeirra Fiaarens nioote, Felaſt mun ei Ombun ſw.

Sagde hañ nei vid Abrahams Ordum, Eige villde hañ hlijda aa þad, Nema Fram̃lideñ nockur fære wr Skordum, Fram̃ aa þeirra eigeñ Stad, Og Idran giorde ſem adrer fordum, Aumt ad firraſt Sorgar Bad.

Dauda Meñ trw eg ei dugie ad ſenda, Dauflega munu þeir hlyda þeim, Fyrſt Spaamañs Ordum þeir ſpyrna og venda, Eñ ſpeña ad ſier Myrkra Eim, I Daudans Naud munu Dreinger lenda, Og dragaſt ſo i Kvalaña Hreim.

Gioreſt hier Endeñ Gudſpialls Orda, Sem gieted var fyrr i Textanum, Gud Him̃naña giore oſs forda, Vid grim̃re Pijn og Myrkrunum, Heilag Anda hæſta Skorda, Hiaalpa oſs fraa Pijnunum.

Fyrer Hugſkots Augum hofum nu þetta, Hvad hlaut hiñ Rijke af Veralldar Makt, Vier ſtillum oſs ad ſteyta og metta, Og ſtynia wt af Mataræns Frakt, Hwngrada ſkulum vier helldur vidrietta, Og hugſa um̃ þad ſem Gud hefur ſagt.

Gud vor Fader geyme oſs alla, So gougum ei af riettre Trw, Bid eg þar um̃ Konur og Karla, Ad kiærlega honum hlydum nu, So meigum vier ecke i Miſtrauſt falla, Þa Moñum Hiaalpeñ kiemur ſw.

Lofum nu aller Lauſnarañ Þiooda, Og laatum oſs vera Hiartnæmt þad, Hañ mun viiſt oſſ Viſku biooda, Vier ef hollunſt honum ad, Neckum vill þad Ritning hliooda, Ad rijkañ faae þeir Hvijldar-Stad.

Alldrei ſkulum vier ain Guds Otta, Allra hellſt þa vel vill gaa, Ef vier kuñum ad fara aa Flootta, Fullvel mun oſs þad hlijfa þa, Spaamañs Ord þad ſpaklega votta, Hañ ſpyrne oſs alldrei Myſkun fraa.

Heilagur Ande-hugge oſs alla, Hin Hiartanlegaſta Guddooms Naad, Verda nu þeſſar Viſur ad falla, Viſkuna breſtur og Mælſku-Saad, Helge DRotteñ Konur ſem Karla, Eg kañ ei fiña betra Raad.

Kvæded um̃ Fugleñ Pellicanus.

PEllicanus heiter hañ, Hefur ſaa Dygder fleire, Aſteñ hañs er ollum kollud meire.

Þeſſe Fugl hefur eina Art, Vnga-Kyned hañ fæder margt, Fyrer þa lijdur hañ furdu hart, Fraa þvi verd eg ad ſkyra ſnart, Aſteñ hañs er. Pelli-

Pellicanus Ovin ꝏ, Eitur-Dreke heiter ſꝏ, Med Eitre drepur hañs Vnga ſinꝏ, Pa ecke er Fugleñ Hreidre hiꝏ, Aſteñ hañs er.

Vnganꝏ dauda Daganꝏ Priꝏ, Dygdar-Fugleñ ſyrger þa, Sig bijtur ſijdañ Brioöſted ꝏ, Blood af Hiarta vill ſiet-nꝏ, Aſteñ hañs er.

Pellicanus Fugleñ ſañ, Fegurſta Rꝏd ſem verda kañ, Vngana dauda hitter hañ, Af Hiarta-Bloodenu lijfga vañ, Aſteñ hañs er.

Hier næſt verdur ad herma frꝏ, Hvorneñ ad breyta Vngar ſinꝏ, Er þeir Lijfenu aptur nꝏ, Ecke þeckia Foodureñ þa, Aſteñ hañs er.

Eñ ſumer hafa þa Elſku Art, Ad honum hænaſt nockurn Part, Fagnar þeſſum Fugleñ ſnart, Eñ frꝏ ſier drijfur adra hart, Aſteñ hañs er.

Nu ſkal Lydureñ læra hier, Liooſa Grein ad ſkilia gior, Vor Pellicanus JEſus er, Eñ þeir Chriſtnu Vngarner, Aſteñ hañs er.

Illur Sathan Eitre ſpioo, Allt Mañkyn til Heliar droo, Fyrer þa Synd vor DRotteñ doo, Daganꝏ Priꝏ bar Angiſt þo, Aſteñ hañs er.

J Graſgardenum Grꝏteñ ſtood, Gieck og til Kroſs med hardañ Mood, Hañs ed Rauda Hiartans Blood, Hefur oſs lyfgad auma Piood, Aſteñ hañs er.

Vngar þeir ſem Elſka hañ, Ad ſier fadmꝏ Goodleik þañ, HErrañ þeim af Hiarta añ, A þa Dꝏdlauſu feller Bañ, Aſteñ hañs er.

Af Hiartans Root eg hvorn Mañ bid, Ad HErrans Aſt þier kañeſt vid, Chriſtur hefur oſs keypt i Frid, Hañ koſtade dyrt ad veita oſs Lid, Aſteñ hañs er.

Af Sætleik þeim eg Fognud fiñ, Mier Fadereñ ſende i Brioöſted iñ, Eg prijſa af Hiarta Prwdleik þiñ, Pellicanus JEſus miñ, Aſteñ hañs er.

Eitt Kvæde af Fuglenum Halcyon.

HAlcyon frꝏ eg ad heiter Fugl Hafs i midiu Floode, Hañ ꝏlijtur Himna Fadereñ goode.

Fugleñ ſꝏ ſem Frædeð tier, Fram i midium Sioonum er, A Hafs Aulldu byr Hreidred ſier, Hvort Ar ſlijkt um Vetureñ ſkier, Hañ ꝏlijtur.

Vm midiañ Vetur verper hañ, Votta eg þetta ꝏ miñ Sañ, Alldañ ſtrijd þo ecke kañ, Vmbwning ad hindra þañ, Hañ ꝏlijtur.

HErrañ eiñ ſꝏ allt gott mꝏ, Olldu Hafs ſo ſtiller þa, Hañ lætur Fugleñ Laged ſꝏ, Og lifande ſijnum Ungum nꝏ, Hañ ꝏlijtur.

At þeſſum Tijma Skapareñ ſkiær, Skynia ættum þetta vær, So dꝏſamliga vor Chriſtur kiær, Chriſtne ſiñe hiꝏlpad fær, Pvi hana ꝏlijtur.

J midiu Floode heñar Hreidur, Hindrad fær ei Sathan reidur, Po Storma æſe Lygareñ leidur, Sꝏ lægia vill Guds Barna Heidur, Hana ꝏlijtur.

Morg er Villañ mikel og ſtoor, Mꝏ þad kallaſt Illſku Sior, Vondra Maña Prꝏ og Por, Po ſier DRotteñ ſamt til vor, Og hiꝏlpar ꝏvallt Himna Fadereñ goode.

Vode er ſtoor i Verolldu hier, Pvi Vetrar Tijmeñ hardur er, Kulda og Froſt þad

kollum

kollum vier, Sem Kyrkiu Guds til Meina ber, Hana ælijtur.

A millum Disfla mun eg þad tiaz, Marga Voda eñ greina maz, Frelsareñ er helm Flocke hiaz, Frideñ og Blessun lætur faz, Og hialpar ævallt Himna Fadereñ goode.

Stiller hañ bæde Storm og Flood, Stioorneñ hañs er harla good, Honum sie Lof af hvorre Piood, Hier skal enda þeñañ Od, Hialpe oss ollum Himna Fadereñ goode.

Kvæde um̃ Paalmaviden̄.

AF Paalma-Videnum David dregur, Dæmeñ goodum Mañe, Avallt bloomsgast æskelegur, Po Illskañ Jardar bañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

J Myrar Leyre saz Vidureñ vex, Vil eg hañs telia Dygder Sex, Oss til Næmis natturlegs, Og nytsamt hvorium Mañe, Linast hañ ei þo langar Prauter kañe.

Sagt er hañ bloomgest Sumar og Vetur, J Saurlende sem greiner Letur, David slijkt i Dicteñ setur, Af Dygda rijkum Mañe, Ad linast hañ ei þo langar Prauter kañe.

Po beigdur sie hañ, Hañ bendest vijst, Brotna nærer þo allra sijst, Polugur alldrei i Prautum lyst, Po hañ sie ecke ad Mañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Verdur ei hamlad Vegste hañs, Vier hofum þetta friett til Sans, Hnekt fær eingeñ Heidre hañs, Hvor eirn trw eg þad sañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Aurdugur reisest upp æ moot, Po æ hañ Raunar bored sie Grioot, Linast hañ ei vid Horku Hoot, Nema Hamingiañ þetta bañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Goodur Madur med Sæmdar Sid, Sañlega lijkest Paalmavid, Sem Poleñmæde Frægd og Frid, Fester i Hiarta Rañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Saur Land kalla eg Heimsins Hætt, Sem hiñ Gudhrædde berst vid þrætt, Ad þvi giefur sig optast fætt, Po Angur-Stunder kañe, Linast hañ ei þo langar Prauter kañe.

Po ymist vellteft aptur og fram̃, Ei finst med honum Last nie Skam̃, Vill hañ ecke vita sitt Vam̃, So virdest Sæmdar Mañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Sumared mættu merkia hier, Medlætes ad Tijmeñ er, Hrokast hañ ei nie breyser sier, Po Hesd og Æru kañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Vetrar Tijmeñ Mootgaang Mañs, Merkia skal hier riett til Sañs, Solnar ecke Soomeñ hañs, Po Swt og Nauder kañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Po Heimureñ vilie þryckia hañ, Og Pvijngan straanga lijde hañ, Jñañ Stundar Vppreist fañ, Aller trw eg þad sañe, Linast hañ ei þo laangar Prauter kañe.

Kvæde af Paafuglenum.

PAfugl sijna Prijde ber, Hañ plagar sig af heñe stæra, Hlyded hier mier sem Hof-Sideñ vilia læra.

Fugleñ sa ber fagrañ Lit, Sem fegurst kañ verda saumad Glit, Pad blindar hañs ed veyka Vit, Hañ vill sig af þvi stæra, Hlijded mier sem Hof-Sideñ vilia læra.

Fiadra skraute breyser hañ, Og hroosar Pafugl slijkt sem kañ, Pad hender og lijka heimskañ Mañ, Sem hefur sig lært ad stæra, Hlyded mier sem Hoffsideñ vilia læra.

Pafugls Hamur er ſkam̃wint ſkraut, Pad Skart ſem ſtodar i aungre Praut, Hårla ſkiott þad hverſtr Braut, Hvad er ſig vert ad ſtæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ v. l.
Pvi ſkialldan̄ hledſt ſo allt a ein̄, En̄ þo ad han̄ ſie ſtolltur Svein̄, ad fylge þar ecke Folſke nein̄, Fleſta trw eg þad kiæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Su er og Pafugls Prijde Grein, Han̄ plagar ad hindra Foota Mein, rosmar eins og Riupan̄ ein, Nodd hefur ecke ſkiæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Pa ſijna lijtur han̄ ſaara Fætur, Sagt er ad Fuglen̄ Metnad lætur, Siallda n̄ ad þeim giefur giætur, Giorer þad Fidred ſkiæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
A þeſſum Fugle merkia ma, Metnad Heims ſem aller ſiaa, Ad ſijnum Lytum ſialldan̄ gaa, Peir ſig hafa lært ad ſtæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Foota Meïn þad Fuglen̄ ber, Fin̄ eg ad ſierhvors Loſturen̄ er, Sem Maduren̄ eingen̄ ſiaalfur ſier, Satt Maal hef eg ad kiæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Fuglſins ræma Naddar Hliood, Er Raup og Skrum hia nytre Piood, Pad er ein̄ Venia þeyge good, Og þyker þo mörgum Æra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Po hafer þu bæde Vöxt og Vit, Væna Nodd og fagran̄ Lit, Færdu þier þad fyrſt i nyt, Fremd og Kurt ad læra, Hlyded mier ſem Hoſiden̄ vilia læra.
Po hafer þu Aud og alla Ment, Sem einum Man̄e beſt er lient, Petta Næded þier ſkal kient, Packer Gude ad færa, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Par næſt lær þu ad læcka þig, Luckan̄ mun ſu prijdeleg, Hvor ſem ad þecker ſialfan̄ ſig, ſialſan̄ mun han̄ ſig ſtæra, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Hvort þu kant ad heyra eda ſiaa, Hvad ſem nockrum verdur a, Skulcke og Hædne ſkilldu þig fra, Pu ſkallt til betra færa, Hlyded mier ſem Hoſſiden̄ vilia læra.
Afdriſen̄ fær ſa einka good, Sem alla Dagana læckar Mood, Lykta eg þan̄en̄ lijten̄ Od, Lofed ſie DRottne ſkiæra, Hlyded mier ſem Hoſiden̄ vilia læra.

Kvæde af Dygdum Dufun̄ar.

DUfan̄ liwf og einfolld er, Ecke hefur til Meina, Lærum af hen̄e Aſtar Peled hreina. Hiooneñ ſkulu af Dwfu Dygd, Dæmen̄ beſtu læra, una ſier vel med øngre Stygd, Aſtena hvorn Dag næra, Lærum af.
Dwfan̄ hefur ei Galled good, Hun giefur þau fyrſtu Dæme, Hiooneñ fordeſt Heiptar Mood, Af Hiartans Elſku næme, Lærum af.
A un̄ur Dæme af Dwfu ſtyn, Drage ſier Aſten̄ klaara, A Hiartans Bænum hafe þau ſkyn, Hugar med Ydran ſaara, Lærum af hen̄e.
Med Neſenu giorer ei nockurt Mein, Eda Noglum ſijnum Dwfa, So ſkulu vanda Hiooneñ hrein, Ad hallda Sambwd liwfa, Lærum af.
Kien̄er Dwfan̄ Kornen̄ hrein, Klaart vill jafnan̄ tijna, Drage ſo Hioon i hvorre Grein, Hreint fyrer Arfa ſijna, Lærum af hen̄e Aſtar þeled.
Fagnar Vatne Fuglen̄ ſkær, Fer ſo eirnen̄ Dwfan̄, Huggeſt lijka Hiooneñ klaar, Vid Herrans Orded liwfa, Lærum af.

Hrygdar Vatn sa helge Kross, Hiooneñ gledia ætte, Hañ er giefeñ til Hiaalpar oss, Hver sem ad þvi giætte, Lærum af.

Ad Flöcke leitar Fugleñ beint, Flyr so Hættur allar, Vid Grañana tefle Hiooneñ hreint, Og Hate so Flærdar galla, Lærum af.

Hvatrar Dwfu Edled eitt, Ungana miukt ad græda, So skal Fodursins Hiartad heitt, Med Heidre Borneñ fræda, Lærum af.

Fæder Dwfañ Ungana eñ, Adra jafnt sem sijna, Goodar Konur og milldir Meñ, Myskun ollum syna, Lærum af.

Helldur Dwfañ hreina Trygd, Harmar þa þau skilia, Pad giorer og flestum Hioonum Hrygd, Sem hofdu miwkañ Vilia, Pad angrar þeirra Astar þeled hreina.

Allt er kallt i Heime hier, Hvad Sem til skal greina, utañ þad sæta Astar Peled hreina

Elle Kvæde Sijra Olafs Gudmunds sonar.

NU Sku Kostum Elleñ kañ ad sooa, Saña eg þad a siaalfum mier, Siotugs Alldur halfañ ber, Orvasa nu ordeñ er, Orku Madur hvor so ser, Samt er eg eiñ i Sona tolu Nooa.

Hafd eg ungur Haared frijdt, Hvirfel prydde gult og sijdt, nu er þad af Hærum hvijtt, Sem hitter urnings Mooa, Samt er.

Hofud adur hulde þykt, Haare er nu burtu rykt, Skiool er ei vid skiaña tryggt, Skijn sem Rot i Flooa, Samt er eg eiñ.

Fordum nam eg fliootl sem kaus, fiell mier Kieñing seint ur Haus, Miog er eg nu miñislaus, Mein þad ei vill grooa, Samt.

Hofudsundla hættañ leid, Hef eg eñ þa stooru Neyd, mest þa Votneñ mijkel reid, mig vill þar vid Oa, Samt er.

Hiellt eg leinge hvasfre Sioon, Hradur a Lestra Skrif og Ton, Gler stodar nu Geisla Tron, Gledur Skygning slioa, Samt er.

Andlit bleikt er þunt og þurt, Prisa kiñur hvurfu burt, Elle ryrd fær ad þvi spurt, Alijka Vort Kiooa, Samt er.

Adur hafda eg agiæt Hliood, A þeim hægt og leinge stood, Raust mijn er nu raam og mood, Raulande sem Tooa, Samt er.

Tugged fær ei Toñeñ slioo, Tynd eg nockrum Joxlum þo, Hafmat ad mier helldur dro, Hart og sterkt ei þroa, Samt er eg.

Fæde aott þo fram sie reitt, Fæ eg stundum lijtels neitt, Heldur Dryck ur Hoofe eytt' Hams ma þad ei þroa, Samt er eg.

J Oxlum hraustur adur var, A þeim Vidu þwnga bar, Kvol mestu nu kieñ eg þar, Kañ ei slaa nie Rooa, Samt er.

Hond var fort og Horku styñ, Hældest þa um Mañskap miñ, Proottlausa nu Fingur siñ, Fallna miog i Looa, Samt er.

Aff

Afl og Proottur allur hvarf, Eckert giet þvi framed Starf, Lyd þo vante hvad sem þarf, Heima verd mig krooa, Samt er.

Illa liggur mier Omak, Mæda strit og Ferda hrak, Valla kañ ad beyia Bak, Nie benda Foot uñ Pooa, Samt er.

Hnien voru mier hraust og miuk, Hvor nu eru stird og siuk, Orka ei ad bera Bwk, brattañ Stig nie Sniooa, Samt er.

Kroptugur uñ Kalfa fast, Kostur sa sem añar brast, Lasner toomer liner tiæst, Legg er upp til Piooa, Samt er.

Til Vtvega fyrre fws, Faung og Efne droo til Bws, Fastur nu vid heima Hws, Hokta ei til Siooa, Samt er.

Ostyrk sem eg iñra ber, Ytre Mædu þyngre er, Kañ ei uñ þad kveina mier, So kalle ei neirn mig Hrooa; Samt er.

Kalleñ gioerest Kullda giarn, Kañ ei lijda Hita Parn, Framar eñ lijted Fata Barn, Po fiærre kølld sie Gooa, Samt er.

Gamalmeñed grætur allt, Gletta hañ i øngvu skallt, Hvorke þoler heitt nie kallt, Horkulaus sem Looa, Samt er eg.

Bwnad sliettañ ber hañ spart, Brialast sijst uñ Klæda Art, Hirder lijtt uñ Hofmañs Skart, Hosur Rock nie Glooa, Samt er.

Sidlaatur ad sijnu byr, Sætt og Fridur þyker dyr, Ospakt Pras og Upphlaup flyr, Okur og Gripdeilld Booa, Samt er.

Vid Elld og Varma einatt siest, Indæl Hvijla lijkar best, Kyrd og Naad þo kioose mest, Kveinar uñ Oværd Flooa, Samt er.

Hoosta Mædu Hrygla ber, Hlaatur og Leikur leidur er, Naalega jafnañ nuddar sier, Og Neyter beggia Klooa, Samt er eg.

Eymder slijkar Elleñ fær, Allar giet ei reiknad þær, Ynges Foolked ad þvi hlær, Eins og leikum Kiooa, Samt er eg.

Stynur Elleñ stird og siwk, Stiller Volsed Vas og Brwk, Eyder Leikum beiget Bwk, Beinalaged miooa, Samt er.

Arlega hañs Orka þver, Afl vana sig hvorge ber, Hellst á Palle og Hvijlu er, Og Hnacke Oskustooa, Samt er.

Undrum geingur af honum Fied, Uñ neitt ei gietur siaalfur sied, Fra er tijnt og fagast med, Sem Flood reyter af Mooa, Samt er.

Bwnad hañs ef bilar Starf, Born hañs vilia skipta Arf, Midla Fie ef med sier þarf, Man strax Eign upp sooa, Samt er.

Ytre Kaun og iñre Mein, Efst og nedst i hvorre Grein, Hrella hañ og Klaada kvein, Kvelst i þeim Orooa, Samt er.

Foota Stioorn er stird og treg, Strax sundlar a hædar Veg, A Reid og gongu reikar mieg, riett sem tillu hrooa, Samt er

Verdur ei longum virtur neins, Vorn og Raad hañs þydd til Meins, Po fiñe ad um̃ vid fiflsku Sveins, Fracker þeim og þooa, Samt er.

Hofmenska er horfeñ oll, Hvorge siaast a Fotum Foll, Hvessner giora ad Hempum Skoll, Hatt og Belgium Skooa, Samt er.

Fær of sialldañ Foteñ ny, Fornum leppum liggur i, Rwm-Hnoll Bloodlaus ratar þvi, Reckiod er aflooa, Samt er.

Vinum sijst þvi veita ma, Veslegt hlytur dudra þa, Bera Sorped Bænum fra, Beina hark og Slooa, Samt er.

Med Pockum ma þiggia allt, Pad til biargar nockur gallt, Sie þad þurhvijtt svart og mallt, Af Sel, Hval, Horne fooa, Samt er.

Alvaldur þad Elle gaf, Opse Hollds so sock i kaf, Gioreft Barn þvi gomlum af, Gyrydum Heims ad sooa, Samt er.

Sijdañ fiell a Sorg og Mein, Siukdooms Mynd a ymsa Grein, Stod og Boot vard stundum sein, Syn eg ecke Orooa, Samt er.

Um̃skiptest þa Elle Lund, Alltijd byst vid hvijldar Stund, Langar epter Lausnar Fund, Lyst Heims metur miooa, Samt er.

Pañ veg DRotteñ Deyder þa, Dyrd eilijfre lætur naa, Hreina leider Heime fra, J Himna Sælu glooa, Samt er.

Guds Ord þeckt þeim giorla sier, Gamle Adam leidur er, J Bæn og Jatning brjoostlaus hier, Bratt i Taarum Flooa, Samt er.

Hvad er vert um̃ Heimsins Svall, Hrornar ott so synt er Fall, Pioed mune hvad þylur Karl, Protnar Kvædes Roa, Samt er eg eirn i Sona Tolu Roa.

Gaatu Vijsur.

Hvi skulu Peguar hliooder, Og þydra Kveña Val, Hefie Holdar frooder, Helldur Specktar Tal, Eg læt ei Lydum leinge, Lucktar Vijsu Dyr, Pier leysed wr þvi eg spyr.

Hvort er þad Dyr i Heime, Harla fagurt ad siaa, Skyrt med Skraute og Seime, Eg skreyte þar ecke fraa, A Morgna med Fioorum Footum, Pad fær siet vijda fleytt, Eñ gaar þo ecke greitt.

Pa Sool hefur seirña geinged, J sialfañ Haadeges Stad, Tvo hefur Fætur feinged, Fraabært Dyred þad, Giorer um̃ Grunder ad reña, Geyse hart og fliott, Pvi fram̃ ber furdu skiott.

Pegar Sooleñ sest i Ægeñ, Og sijna Birtu ei ber, Pa dregur aa Enda Dagtiñ, Dyred geyst ei fer, Forlast þvi ad flestu, Fætur ber þad Priaa, Og þramar þwnglega þa.

Audsvar hier uppaa.

Hlegt vil eg Andsvar greina, Goodum Vinum til, Mun þo Mærdeñ seina, Misjafnt giora aa Skil, Po munu leysa wr þessu, Peim sem veiter liett, Og greida Gaatuna riett.

Oo Bratt

Braatt giorer Barn ad kieña, Beint vid Dyred eitt, Pad vill vijda reña, Pa veiter þvi ecke greitt, Hefur þad Fætur Fioora, Og ferdast Hniarum ä, Hiælpa og Hendur þa.

Mañsins Æfeñ midia, Hun merker Hardeiges Stad, Pa Giptañ giorer ad stydia, Greiner i Kvæde þad, A-frijdum Footum Tveimur, Ferdast Meñ vijdt um Heim, Sier afla Aud og Seim.

Iñe eg Audarballdre, Peim efnde Visku-Hlool, Hnijgur ad efra Alldre, Pa i Ægeñ geingur Sool, Pa tekur hañ Staf so stooran, So stidst hiñ gamle Mañ, Pa fiolgar Footum hañ.

Hier skal lykta og lenda, Lodens Horna Vijn, Pa Æfeñ Mañs er at Enda, Vte er Mærdeñ mijn, Nær Elleñ ar vill strijda, Og Æskañ hverfur bratt, Pa mijnkar allañ Matt.

Marger girnast Heilræda Vijsur, Eñ þær voru nu ecke so fyrer Hende, Par fyrer hef eg lated setia hier Heilræde þau bestu, sem wr Guds Orde eru tekeñ, og Jesus Syrach hefur skrifad.

Jesus Syrachs Book, Snweñ i Rijmur.

S. Jon Biarnar Son.

HAttarlist med Hliooda-Grein, Hefur um Stunder leinge, Kallast Ment og Jþroott ein, Oktud vel hiar Meinge,

Adur hefur su Edda þient, Amors Liooda Greinum, Pvi skal hiedañ af þesse Ment, Pioona Gude hreinum.

Soome er þad sierhvors Mañ, Par soddañ Garfur bwa, Til Æru Gude og Orde hañs, Ollum Kvædum snwa.

Villda eg nockur Vijsna Liood, Velia af Orda Safne, Og heilagt Fræde þilia Piood, Po i DRottens Nafne.

Himneska Liooséd Hiarta Rans, Hiælpe Garfu miñe, so ad Jbygging Anda hañs, Olldeñ hiar mier fiñe.

Sidgiædes þa soñu Root, Syrachs Book eg kieñe, Ytum veiter Edlis-Boot, Ande Guds i heñe.

Heilræden sem henta best, Hvorium Mañe ad læra, Heilagur Ande i heñe flest, hefur oss viliad færa.

Lautum soddañ Syrachs Patt, Siaust oss opt i Hende, Er miog Lofleguñ Lijfsins Hatt, Liwsum Syne kiende.

Bodord hañs og Barna Rad, Byst eg fram ad tijna, Heilar Anda helltur Rad, Hoof so Rædu sijna.

Fyrste Capitule.

VIsdoomureñ allur er, Af einum Gude soñum, Eilijf Viskañ ollum hier, Ogrijpanleg Moñum.

Sand-Korn Siaafar tijna og tiaa, Trw eg þad eingeñ megne, Dagana Heims og Dropa smaa, Sem detta i hvoriu Regne.

Vel saa þetta Viskañ klaar, Og verda hvorsu skyllde, Jordeñ vijd og Himeneñ haar, Og Hafed i sijnu Gillde.

Mañleg Viska valeñ og hrein, Vinst þo hvorge nærre, Þvi Speke Guds er eilijf ein, Ollum Hlutum hærre.

Heñar Bruñur Ord Guds er, Vppsprettañ su gooda, Af Himnum send i Heimeñ hier, Til Hiaalpar aumra Piooda.

Spekena vottar Lopt og Laad, Logur og Holda-Sveiter, Astgiof þessa eilijf Naad, Elskurum sijnum veiter.

Otte DRotteñs er til Sañs, Vpphefdeñ sw hæsta, Heidurs Pryde Hofde Mañs, Og Hiartans Værdeñ stæsta.

Hvor hañ geymer sæll er saa, Og Sigre fær ad hroosa, J Hættum Daudans Hiaalp mun faa, Og HErrans Blessan kioosa.

Otte DRotteñs einka dyr, Vpphaf Vijsdooms Perta, Hiaa volldum Kviñum Viskañ byr, Og vel trwudum i Hiarta.

HErrañs Otte hefur i sier, Hañs Pioonustu saña, Vnadsemd i Briooste ber, Og bæter Hiortun Maña.

Otte Guds er hvorskyns Hægd, Og Huggun sæt i Raunum, Giæter Mañs i Gossins Nægd, So good sie Von aa Launum.

Hvor þañ Vijsdoom hondla kañ, Hyggeñ bel maa kalla, Lofsamlega lycktar hañ, Lijfsins Æfe alla.

Rooteñ Visku reiknast hier, Rækne Guds ad fanga, Heñar Kvistur Blooma ber, Best um Eilijfd langa.

Sagdur Otte Syndum ver, Og soddañ hæger Byrde, Gude þeckur eingeñ er, Saa aan hañs funden yrde.

Ottalausum allañ Tijd, Epterfylger Sneipa, Metnadureñ mun um Sijd, Mañe slijkum steypa.

Lijtelaatum Huggun hent, Hepnast morgu Siñe, Næmest vel hañs Visku Ment, Po Voner þætte miñe.

Orded Guds er illum Pegn, Andstygd Hiarta Rañe, Dyrrar Visku Dygda-Megn, Dylst fyrer slijkum Mañe.

Ef villtu Son miñ Vijsdoom faa, Og vitur Madur ad heita, HErrañs Bodord hlyttu aa, Eñ hañ mun Skilning veita.

Ædsta Speke er Otte hañs, Og allra best Sidgiæde, Hugnast Gude hrein Trw Mañs,

Mañs, Og heilog Poleñmæde.

HErrans Otta ef hefur þu, Med Hræsne skallt ei blanda, Falslaust Hiarta Heidur og Trw, Honum ættu ad vanda.

Orda og Giorda Athofn hrein, Og Atrwnad þiñ vakta, Hygg so vel fyrer hvorre Grein, Eñ Hræsnes Lof ei akta.

Hreyk þier ei med Hræsne þa, So Hroosun meiger þu hliota, DRotteñ kañ þig diarfañ slaa, Og Drambseme þijna brioota.

Hneiking þier er soñust sw, Ef Svik þijn auglioos yrde, Fer so þeim med falskre Trw, Fodurnum þioona þyrde.

Añar Capitule.

EF Giordum þijnum girnest þu, Til Guds Þioonustu snwa, Þarftu freckt med fastre Trw, Vid Freistne þig ad bwa.

Hugprydé og Hoosseme good, Hygg eg Raad þier kieñe, Veiklast eige þo vilie Þiood, Vijkia þier fra heñe.

Halld þier fast vid HErrañs Dygd, Herkeñ munt þa vera, Alla Þraut og þwnga Hrygd, Þolugur skalltu bera.

Gulled reynt i Ellde er, Eins fer þad um slijka, Þeckañ Gude hvorn Mañ hier, Hrygdeñ proofar lijka.

Treystu Gude, Hiaalp vill hañ, Hallkvæma þier senda, Sa hañs Gotur gaunga kañ, Gótt mun slijkañ henda.

Vtvalder munu aller þier, Sem Ottast Gud med Sañe, Hins besta Von ydur Bweñ er, Bregst su ongvum Mañe.

Af Velldis Raad og Vilia hañs, Vænted alls hins gooda, Hañ vill reynast Hiaalpstod Mañs, Og Huggun aumra Þiooda.

Laangfedgaña leittu fram, Lioosleg Dæmeñ flestu, Ef hafa þeir nockrer hitt i Skam, A HErrañ Trwnad festu.

Ellegar sa i Eymdar-Þijn, Yfergiefeñ være, Sem helgastañ i Hiarta sijn, HErrans Otteñ bære.

Forsmaad hefur hañ alldrei eirn, Þañ a hañ giorde ad kalla, Rijkur af Raad til Reide seiñ, J Raunum huggar alla.

Jllt er þeim er a Guds Raad, Ongvañ Trwnad sette, Velltur so þad veyka Raad, Ad Verndarlaus hañ dette.

Laus Trwader lijta faa, Lækning Saalar neina, Hvor mun þeirra Hiaalpeñ þa, Er HErrañ vill þa reyna?

Astmeñ Guds þeir eru til Sans, Sem Ordenu vilia trwa, Verkum epter Vilia hañs, Vanda riett ad snwa.

Hrædder þeir sem heyra maa, Hiortun lægia og beyga, Audmykt saña eirneñ tiaa, Af ollum Hug og seigia.

J HErrans kioosum Hendur vier, Helldur en Mana ad falla, Þvi mijkel so hans Myskun er, Sem Men han sialfan kalla.

Pridie Capitule.

Kiæru Syner Christen Born, Kiening heyred mijna, Hun er þeim liwf og Lucku-ciorn, Sem lǽ til Hlydne sijna.

Vill þad Gud og bydur beynt, Ad Bornen jafnan skyllde, Foduren heidra lioost og leynt, Og læta i besta Gillde.

Eijn Veg skipar Skaparen þydur, Skyrt i allan Mæta, Hvad þeim Mooduren hlyda bijdur, Hallda vill han læta.

Hvör sin Fodur heidra vill, HErran mun þeim hlijfa, Synda Refsing eingen ill, Yfer han kan ad drijfa.

Geingur Madur æ Giptu Slood, Guds ef Rǽden hirder, Goodum mun sæ safna Siood, Er sijna Moodur virder.

Sæ Foduren heidrar Huggun mæ, Heimta i Bænum sijnum, Gud lætur þig Giptu fæ, Og Glede af Bornum þijnum.

Lijfs Von æ han lǽnga hier, Lucka er ei ad minne, Sæ HErrans vegna hlijden er, Huggnast Moodur sinne.

Otte Guds i goodre Stiett, Giorer oss þar til frooda, Fedgin vor ad virda riett, Og verdugan Heidur biooda.

Aftadu þau med Ord og Verk, Og allre Polenmæde, So þeirra Bæn og Blessan sterk, Beggia hiæ þier stæde.

Blessan Fodurs byggir riett, Bornum Hws æ Jordu, Bolvan Moodur brytur sliett, Þa Banne mæter hordu.

Fodursins Vam og veykan Mætt, Varast skalltu ad hæda, Heidur er meire ad hafa um fætt, Hylia slijkt og græda.

Ef veitest Fodurnum Virding su, Vegur er þinn ad hærre, Moodur ef ecke aktar þu, Er þad Skommen stærre.

Heyrdu Sonur Heilog Bod, Sem hef eg i Rædu minne, Fodur þijnum Forlags Stod, Fæ þui Elle sinne.

Hvorke veittu Hæd nie Stygd, Honum æ Æfe sinne, Bættu fyr og ber med Dygd, Þo Bernsleyt nockud vinne.

Fordast þu þo frægre siert, Ad forsmæ han nie styggia, Hvad honum var til gooda giort, Gleymt mun alldrei liggia.

Mun þijn verda minst i Þraut, Og Myskun ættu vijsa, En Syndum þijnum svipt æ Braut, Sem Soolen bræder Jsa.

Hvör sem Fodurnum einskis ann, Og ængrar Moodur sijna, Honum er dæmt af Drottne Bann, Daudlegt Straff og Pijna.

Son minn læt þier lynda best, J lægre Stiett ad standa, Heimsins ofinur Fordill flest, Færer Mann i Vanda.

Minstu þig vid Hafning haa, Hellst ad Lijtelæta, HErrañ mun þier hollur þa, Og Heilsu þiñar giæta.

Heilog DRotteñs Hondeñ sterk, Er hædstañ aller jaata, Mijkel viñur Maktar-Verk, Mest fyrer Lijtelaata.

Huxa þu ei aa Hefdar-Stiett, Sem hærre er þijnu Megne, Stunda þa sem þier var sett, Pad trw eg bestu giegne.

Hvad skal þar ad þeinkia uppaa, Sem þier vill eingeñ vijsa? Og Embætte er ollu fraa, Vm̃ þad skallt ei hnysa.

Þvi ollu meire er þijn Stiett, Eñ orker þu ad viña, Metnadur kañ marga sliett, Meñ til Falls ad giña.

Hvor saa Madur er hætter þraatt, J Haaskañ sig ad leggia, Forgeingur og fellur braatt, Sem fiñast Dæmeñ Seggia.

Metnadureñ Mañe viñur, Marga Neyd ad lijda, Eina epter adra fiñur, Symdar Plaagu strijda.

Drambed ætla eg ollum vallt, Og Afdrif vestu fiñe, Studla Maaled stirt og kallt, Stande hier ad Siñe.

Auñur Rijma.

NNañ ser eg ad efna Brag, Ord mijn DRotteñ fære i Lag, Good so verde aa Greinum Skil, Giefe þeim Raad er hlijda til.

Efne vort er andleg Kurt, Amors Kvædeñ drijfur burt, Verkun þessa Viñulags, Vijk eg þvi til Bookar strax.

Fioorde Capitule.

GUds Ord lærer giarnañ saa, Er girnest sañañ Vijsdoom faa, Skynsemd good og gagnsamlig, Glogt so lætur merkia sig.

Eins og Vatn i Elldeñ stockt, Allañ fær um̃ sijder slockt, Aulmusañ med eiñre Grein, Afmaaer so Synda Mein.

A Milldleik þiñ og midlad Fie, Miñist Gud þo sydar sie, Vm̃bunare alls um̃ Heim, Fraa Olucku mun hiaalpa þeim.

Arfe kiær ef aattu Braud, Aumañ laat ei lijda Naud, Jllviliadur vertu ei, Voludsym Mañe ad seigia nei.

Angra þañ og auka Stygd, Sem Armood ber og hvorskyns Hrygd, Soddañ skalltu siaa þig vid, Og seinka ei ad veita Lid.

Þa Neydstaddur um̃ Næring bidur, Neitadu ei ad hiaalpa vidur, Hardwd þijna kiæra kañ, Christur mun þa heyra hañ.

Varastu þo værer framur, Ad vera i Riette Prætusamur, Af Dygd þu heidra Doomarañ, Þvi DRotteñ baud ad akta hañ.

Faatækum skallt leggia Lid, Liwfur hlyda og stydia vid, Vinsamlega veita Ans, Viliagoodur Maale hañs.

Ofrijke ef einhvor lijdur, Arna Goods og gleym þo sijdur, Einardur sem er þier sett, Allra Maal ad dæma riett.

Fodurlaus fra Fader siert, Fedgin þeirra ræk þu bert, Kiærra hefur þa HErrañ þig, Helldur eñ Mooder eigenlig.

Vppheſd veiter Viſkañ dyr, Vidtekur þeim moote ſnyr, Þar med orkar ein til Sans, Ad iñdællt verde Lijfed Mañs.

Þeim ſem heñe fylgde faſt, Fremd og Heidur alldrei braſt, Aform geingur allt i Vil, Þvi Almaattugur hiaalpar til.

HErrans Ord ſaa heidra kañ, Hañs Þioonuſtu rietta ſañ, Hafe hañ þau i Hiarta kiær, Hylle Guds i moote fær.

Viſku hvor ſem hondlad gietur, Hañ maa fræda Folked betur, Og til heñar helldur ſier, Haaſkalauſt mun bwa hier.

Fær ſaa hana er fyrr og ſijd, Falslaus reyneſt allañ Tijd, Vel mun longum laata þeim, Lijdum hañs ſem bygaia Heim.

Reyner hun hañ med Reſſing fyrſt, Riett ſem være þwng og biſt, Iñ til þeſs hun allañ þañ, Eſtlauſt ſiñur Falslauſañ.

Sijdañ kiemur og huggar hañ, Og Heimugleik ſiñ birta kañ, Eñ ef reyneſt Otrwr ſaa, Yfergiefnum hun geingur fraa.

Geym þu Tijmans Raad og Rök, J raangre vef þig alldrei Sök, Skamaſt ei þo ſakadur ſiert, Sañendeñ ad jaata bert.

Sem þad Mañe ſum hvor Blygd, Synd er taleñ eñ ecke Dygd, Af Oeinurd ſo Madureñ maa, Mykla Raad og Sæmder faa.

A þier viñe eingeñ Svig, Til Oſtadfeſtu ad ſæla þig, Skyllder þu fyrer Skielfing þa, Skadſeme og Sneypu ſaa.

Riettu fylg þu alltijd ad, Og einardlega jaata þad, Frelſaſt ſaa ſem Saklaus er, þa Sañleikur fæſt opeñber.

Soñu ſkalltu ei mæla aa moot, Mijnkun þo þier verde ſkioot, Lijd þu helldur Hneyxled illt, J hvørre Sök ſem foorſtu villt.

Blygdaſt ei vid Þegna Þijng, Þijna ad keñaſt Avirding, Þier mun lijtel Þecknis Boot, Þwngum Straume ad kippa aa moot.

Hafdu ei vid heimſkañ Mök, Honum ad þiona i raangre Sök, Allt til Daudans elſka ſatt, Og mun Gud þig veria hratt.

Lijkſt ei þeim er longum kañ, Loſgiarn vera vid ſierhvorn Mañ, Med Brwke myklu bydſt þar til, Eñ bilar ad giora nockur Skil.

Vargur Hwsſins vert ei þu, Nie Vijkingur vid heima Hiw, Og þyrſtur eige ad þiggia margt, Þar med naumur og veita ſpart.

Fimte Capitule.

Fulltreyſt ei aa Fiaarens Rægd, A Fongum þo þu hafer Hægd, Girndum vondum gack ei nær, Ad giora þad allt ſem beida þær.

Hurs

Huxa þu ei þott hefder Megn, Hvor kañ mier ad standa i giegn? Hæstum Gude Hefnd su ber, Hañ mun sialfur reffsa þier.

Hælst ei um̃ ad Holdar þeir, Hefndarlaust þo syndga meir, Eñ þo Gud sie Giæsku-rijkur, Grandalaus mun eingeñ slijkur.

Vggande vert ei ad sijdur, Ostroffud ef Syndeñ bijdur, Tof þa laat ei tæla þig, Ad treysta framt a Glæpa-Stig.

Hættu ei vid Huxun þa, HErrans Naad er noog ad fiaa, Hvad sem illt eg hefst ad hier, Hañ mun alldrei reffsa mier.

Eins sem er til Giæsku greidur, Gud so braatt kañ verda reidur, Er su Heipteñ ecke good, Og Endalaus vid vonda Piood.

Dvel þvi ecke Dægur hier, Til DRotteñ aptur ad snwa þier, Furdu bræd er Heipteñ hañs, Pa hegna vill hañ Syndum Mañs.

Jlla feingnum Aude og Seim, Ecke duger ad treysta þeim, Nær þig fæla Freistingar, Fullting hañs er ecke par.

Vindur hvor ei veife þier, Volyndum so hættur er, Rædañ stodug stande þijn, Stadfesta er Gaafañ fijn.

Hlyttu þvi þier heyra bar, Eñ hasta ei ad greida Svar; Vndervijsa ym̃ añars Sok, Ef þu veist til betre Rok.

Sakar Veg ef sier þu þañ, Seig þeim til er ecke kañ, Eñ ef skyniad glogt ei gietur, Geym þa Pogn og fer so betur.

Rædañ hefur til Heidurs Mañ, Huñ og lijka læckar hañ, Tungañ er þier eigenlig, Eñ þo sialfañ feller þig.

Sagna Kvise sia þu vid, Sogvijs Tungañ brytur Frid, Bakmaalugur margañ Mañ, Meir eñ Piofur skada kañ.

Aeggiun þa fordast fast, Ad fiña um̃ Vin þiñ Lygd og Last, Mælge su er Vonsku-Vegur, Til Vanvirdu sem Mañeñ dregur.

Siotte Capitule.

PJklast Vijs og velfalleñ, Vijta og straffa adra Meñ, Vamer slijkar varast skalltu, Vollt er Mañe Hroosun sw.

Eitradur sa illur Pegn, Olucku sier fær i giegn, Af Offa þessum allmiog herdur, Ovinum ad Spotte verdur.

Hins er Athofn aastsamleg, Sem ollu snyr a betra Veg, Slijkum Mañe Aulldeñ añ, Og aller tala gott um̃ hañ.

Halld þig vel sem verda kañ, Vingiarnlega vid sierhvorn Mañ, A Hundrad ef þig ongvañ brast, Einum valla trw þu fast.

A ongvañ setier trausta Trw, Tryggvañ þañ ei reynder þu, Vinur er margur vel þa geingur, Vijst i Neyd eñ ecke leingur.

Margur Vin ber illa Art, Og añar kañ ad verda snart, Vite hañ af þier myrtañ Mañ, Munde hañ birta Giorning þañ. Mar-

Matbords Vin ber vallta Lund, Og vijkur fraa a Neydar-Stund, Hollur læst og Gladvær Gestur, Geinged medañ ad ecke brestur.

Nær þijn Makt og Matbiorg þver, Mootfall veiter giarnañ þier, Miñest lijtt a laanga Roo, Eñ læst i ongvu fundeñ þo.

Heiptar-Moñum hallt þig fraa, Hollum vid skallt eirneñ sia, Vijge-traust er Vinureñ goodur, Og verda mun þier Fiaarens Sioodur.

Vinur trwr saa villdur er, Verdur ei med Gosse hier, Borgadur þo besta Fie, Bioode Meñ ad laata i tie.

Hañ er þeim er hallded fær, Huggun Lijffins einka kiær, Soddañ Vinur goodur og giegn, Gudhræddum mun veitast Pegn.

Peim sem HErrañ hrædast riett, Hylleñ Maña fellur sliett, Eins og hañ er trwr i Trygd, Taallaus verdur Vina Dygd.

Hlydeñ Sonur heyr þu mig, Heilög Viskañ fooftre þig, Heñar Skoola ef hallda maatt, Hyggeñ muntu verda braatt.

Hlytur þu fyrer heñar Fund, Ad hafa Mædu um litla Stund, Sijdañ epter Prauter þær, Peckañ Avogst smackad fær.

Heimskum beisk er hun ad siaa, Hirdulaus þar sneider hiaa, Margur Visku hroosar haatt, Af heñar Dygdum skyniar faatt.

Kiære Son eg kieñe þier, Kostgiæf þu ad hlijda mier, Viskuñar med vegleg Bönd, Vef þu bæde Foot og Hönd.

Under hana beyg þu Bak, Eñ Bondeñ ecke af þier tak, af öllu Hiarta halltu til, A heñar Vegum greida Skil.

Epter heñe avallt spyr, Umgang hafdu um heñar Dyr, Eñ þa frægust feingeñ er, Forda þvi hun sleppe þier.

Um sijd af heñe Huggun hlyst, Hrygd þijn öll i Fögnud snyst, Heñar Bönd sem barstu hier, Ad bestum Heidre verda þier.

Dyra Hwfu a Hosde ber, Heñar Fegurd veitest þier, Og Gullkorunan glæsileg, Gersemie þesse pryda þig.

Ef þu heñe hallast ad, og Hiartanlega stundar þad, vissulega verdur þu, Vitur Madur, i riettre Trw.

Gomlum vertu giarnañ hia, Par goodañ mætter Skilning fa, Nær þu hitter hyggeñ Mañ, Hafdu löngum Tal vid hañ.

Guds Ord heyra giarnañ skallt, Sem gagn er Saalar ongvum vallt, Viskuñar hin gooda Grein, Geymd sie hia þier hvor og ein.

Skynsamañ þa funded fær, Fordast ei ad ganga nær, Far med honum wt og iñ, eins og være Herra þiñ.

Umhuga þu allañ Tijd, Orded DRottens fyrr og sijd, Hañ mun senda i Hiarta þier, Hvad sem hellst ad gagnlegt er.

Viiſdoom þañ ſem villder fa, veita mun þier DRotteñ þa, Þañeñ læt eg Fiølners Fund, Falla hier uñ litla Stund.

Þridia Rijma.

ÞRidia verdur þaattar hætteñ Þiood ad heyra, Vera kañ þeim veiteſt meira, ſem vilia lia til heyrnar Eyra.

Eingeñ hate Efned gott, Fyrer Ordgnott ſtirda, Þeim er Gæfur HErrans hirda, Hæfer ſlijkt til goods ad virda.

Ræde DRotteñ Rædu og Heyrn med rijkre Millde, Lære Børneñ Lærdooms gillde, Er liufur Fadereñ kieña villde.

Siøunde Capitule.

GJør ei illt ſo añad ſlijkt þig ecke hende, Þeim er Oriett alldrei kende, Ohamingiañ fiærre lende.

Ræangirndum þu hafna hellſt, Þvi Holldar fiña, Af ſvika Akre ef Sæaning viña, ſiøfolld Launeñ Verka ſiña.

Til Ydiu DRottens iñþreingſtu ei okalladur, Hia Konge vertu varla hradur, Ad verda Foolkſins Stioornar Madur.

Þeyge ſkalltu þikiaſt goodur, i Þæanka ſliettum, Nie vel falleñ i Vanda Stiettum, Af Viſku þiñar Mætte riettum.

Ofws vertu Yferdoomare illra Þegna, Øll Ræanginde mættu ei megna ad mykia Riett ſem beſt kañ giegna.

Høfdings Mañeñ hrædaſt kyñer hañ ad ſtyggia, Og Rietteñ nidre læta liggia, eñ Laſtyrde af Moñum þiggia.

Upphlaups valldur vertu ei, Med Vondſkaps Hætte, Samdræattur ſa fialldañ bæte, Eñ Synd þijn tvefolld verda mætte.

Ohegndur mun eingeñ ſæa ſem Illſku hvetur, Ædſtur Gud ei acktar betur, Offur hañs nie dyrra metur.

J Bænum vertu oefadur og æſtwdlegur, Til Ølmoſu ecke tregur, Er þad hvørium Giptu Vegur.

Hæd ei þañ ſem Hrygder ber uñ Hiartans Setur, Sa er eiñ ſem øllum betur, upphafed og læckad gietur.

Lyge ſkalltu liwſum Vin ei liooſta a moote, Voñeñ ſu med veſtu Hoote, Vinættu gooda hygg eg brioote.

Hia þeim gømlu hiala margt er heimſku ſidur, Nie þramæalugur þa þu bidur, Þad ma hinum lijka midur.

Þo þier verde bagt uñ Braud, Og Biørgeñ þver, Læt þad ecke lynda ver, ſem lifande DRottens Skickan er.

Fulltreyſt ei a fiølda Lids, nie Færleik Handa, Þeirra er med þier goodu granda, Þvi Gudlez Hefnd mun nærre ſtanda.

Af

Af Hiarta þu þig Lijtelæt og læcka helldur, Þvi Ormabit og Eiſu Elldur, Ogudræk-um Heſnder giellдur.

Froomañ Vin þu forlegg ei fyrer Fiegirnd neina, Nie trwañ Broodur i taale reyna, Þo taker a moote Gulled hreina.

Hwsfrw goodre hafna ecke hvad ſem velldur, Skynſom Kviña koſtar helldur, eñ kynia Geſs og Ægers Elldur.

Halltu vel þiñ hollañ Þioon, Sem hlydeñ viñur, Uñ þu honum ecke ad miñur, Al-wd hañs ef vid þig fiñur.

Giæt þu vel þijns feingens Fiaar, Og Follum ver, Avoxt goodañ ef þad ber, Eiga ſkalltu og nyta þier.

Laattu hvorn þiñ liwfañ Soneñ Lærdoom fa, Bornum Haalſeñ beygdu a, Beſt a medañ þau eru ſmaa.

Lifnad Dætra lijka geym og laat ei granda, ven þær ongvum illum vanda, Eñ Æru og Dygd til Muns og Handa.

Þeirra Raad ſkallt feſta fws og Freiſtne ſvipta, Hvad Gud vill þeim velia og ſkipta, Og vel ſkinſomum Mañe gypta.

Hafer þu Kviñu kiæra þier af Koſtum beggia, Skalltu ei fyrer Odal leggia, Ef aa þad vill þig nockur eggia.

Hollañ Fodur heidra vel i Hiartans iñe, Minſtu hvorſu Moodur þiñe, Miog varſt þüngur nockru ſiñe.

Af Forelldrunum mun þu fyrſt þig fæddañ vera, Kantu jafnt þeim gott ad giora, er giarnañ fyrer þier Huxun bera.

Til Herrans Otta haf þu Gyrnd af Huga meſtum, Og Preſta hañs med Haatt-um fleſtum, J Heidre þeim þu kyñer beſtum.

Skapara þiñ þu elſka eiñ af ollum Mætte, Og yfergief hañ med ongvum Hætte, ſem Orde DRottens þioona ætte.

Kieñemeñ þu akta aatt eñ alldrei reita, Bodnar Skylldur viliugur veita, Og Verka Laun þeim ecke neita.

Aumum riettu Hialpar Hond af hvorſkyns Grooda, Nægdar Bleſſun Guds ens gooda, Gieſſt þier bæde og Vingan Þiooda.

Velgiord þijna votta þeim er veyker deyia Hugga þa i Harme þreygia, og hrygſt med þeim er Sorger beygia.

Siukra Maña vijſt ad vitia vertu hradur, Sa mun Þioodum þeckur Madur, Til þeſſa Verks er alldrei ſtadur.

Hvort þad Verk ſem hellſt kañ þier i Hiarta ad byggia, Fyrer endalokunum aattu ad hyggia, Ei mun þig þad ſijdar hryggia.

Attunde Capitule.

Vid Oſmeñe auktu ecke Ordariñu, Hañ er vijs i Heiptar diñu, Ad hegna þier med Afle griñu.

Vid Holldeñ rijkañ hættu ei ad hallda Kijfe, Ad hañs Heipt ei a þig drijfe, Og ofþungur sie þijnu Lijfe.

Fied so tæler margañ Mañ, Og Makteñ rijka, Med Kappe herder Kempu slijka, og Konga Hiortum bregdur lijka.

Prætta ei vid Maalskaps Mañ so midur fære, Forsooktur sa valla være, Vid sem ad hañs Ellde bære.

Orda hiale hirtu ei vid heimskañ byta, hañ ma þad af name nyta, Næsta sialfs þijns Ætt ad lijta.

Bregd þeim ecke um̃ brœna Synd er Betran giorde, Rietteñ ei þo Herrañ herde, Hvor Mañ trw eg Sakadur verde.

Forsma þu ei Ellena i Æskutijd, Hana girnest hvor um̃ sijd, hun þo lijtest fæstum frijd.

Helsorum þijns Heiptar Mañs þu hlacka eige, añar meir þo Alldur teyge, aller trw eg um̃ sijder deyie.

Hyggens Rædu hafna eige i Hag þier færa, Þar af mættu Mañvit læra, hja Megtugum er hentust Æra.

Gomlum skalltu hroosast ei ad Hyggiu hærre, Er Ment af Fedrum feingu stærre, Fordillo þijn mun þessu nærre.

Af þeim helldur Hugvit nem og Hættu gooda; Giegndar Andsvor greida og biooda, ef Guñar nockrer til þijn hliooda.

Heiptar Elldeñ Omilldra skallt ecke kveikia; Soddañ kañ þier Siñe veykia, Og sialfañ þig med þeim ad steikia.

Hædeñ Mañ og Illskugiarnañ ertu eige, So ecke snwe hañ Orda Veige, Og Efned þier til vonda sveige.

Þier volldugra vijst ad læna vertu þver, Goss þad honum greidder hier, Glatad mættu reikna þier.

I Borgun ganga Megne meira mættu valla, Ella skallt ei Heitum halla, Og hyga vel um̃ Greidslu alla.

Vid Doomarañ vekia Maal mun valla tiæ, Þvi Meñ leggia Urskurd a, Eins og þeir hañs Viliañ siæ.

Med Fifldiorfum i For ad vera fordast skallt, So dirfska hañs og dared vallt, Dræge þig ecke i Klandred kallt.

Vid reideñ Dæra deil þu ei nie drag til Ferda, Bilar hañ ecke Blood ad skierda, Biarglaus mættu myrtur verda.

Rædagiord vid heimskañ Hal þa hafdu sijdur, Alhuga þier ongvañ bydur, Er þier fra þa Stundeñ lijdur.

Fyrer Gestum þad ei giordu neitt, Sem gyrnest leina, Þeim þu veiter bestañ beina, Bakmælugañ kantu reyna.

Birt þiñ ecke Hiartans Hug fyrer hvorium Mañe, O: Pock kañ þier giorda Grañe, Nij-Grandvarlega þo Hug þiñ kañe.

Níjunde Capitule.

Ad vandlæta um̃ Hwsfrw holla hæfer lijtt, Allð hart eñ ecke blijdt, Osamþycke velld-ur tijtt.

Eigeñ Konuna ecke laattu yfer þig biooda, hallt þad ei fyrer Hegdun gooda, Ad Herra þiñ sie Baugatrooda.

Lausakonur fordast frekt so faller ecke, J Snoru þeirra og Sneypu Hrecke, Snotra þo þad stundum blecke.

Ven þig ei til Kvedendis Konu kiært ad laata, So æfestest i ongvañ Maata, Areit-ingum heñar jaata.

Sprogset ecke Jungfrwr freckt, Eñ Fysne spara, Hellst vid Hoorum vel þig vara, Ef villt ei þijnu fyrerfara.

Giættu lijtt ad Giptra Kveña Gyrndar Prijde, Hun hefur Gabbad longum Lyde, Og Lostañ kveikt þañ ecke hlyde.

Auldryckiur med añars Kviñu elska eige, So Hiarta þitt ei vijke af Veige, Og villt-añ þig til Syndar teygi.

Gief þu ei fra þier goodañ Vin er geymder leinge, Vijst er ei ad vaxe Geinge, Vid þañ nyia er sijdar feinge,

Fersku Vijne Vinureñ nyr hañ vidlijkst giætur, Meige hañ elldast niargañ Vetur, Mun þier sijdañ smackast betur.

Vonda laattu ei vijkia þier med Vegsemd siñe, O-vijst er hvor Afdrif siñe, Um̃ þad sijdast lokunum liñe.

Langt sie Giorder gudlausra fra Giedenu þijnu, Sem viña ei Boot a Efne sijnu, Uns þeir fara i Heliar Pijnu.

Halld fra þeim sem hafa til Valld i Hel ad fara, So Ugglaus meiger þig alltijd hræ-ra, Og eingeñ þijnu Lijfe bæra.

Eñ verder þu ad vera vid hañ med Vilia bestum, Varfær siert i Verkum flestum, Þar veistu þig i Hæska mestum.

Lærdu ad þeckia Þegna hvorn eñ þeige giña, Vante Raad til Verka þiña, Vijsañ spyr og muntu siña.

Fæ þier Tal vid Forsoktañ er flest alls gæde, Ollu þijnu Efne æ Læde, Ordeñ Drotteñs jafnañ ræde.

Gladvær vertu Goodum hiæ med Gudrækneñe, Herians verdur Hrodrar Miñe, Hvijlast eñ i Þridia Siñe.

Fioorda Rijma.

Fiorda Siñe feskañ Od, Fære eg þeim er hlijda til, Hafne ei hin heska Þiood, Heilrædeñ eg liooda vil.

Skemtun hvor sem hygst ad fæ, Hygginde og Lærdooms Ment, Syrachs Ordeñ elske sæ, Af þeim leider Gagned Tvent.

Hwsſins Skart og Skiemtun dyr, Skickun mæt og þarſſamlig, Chriſteñ þar ſem Pioodeñ byr, Þañeñ lætur merkia ſig.
Soddañ Dikt og Dygdar Raad, Drootteñ ſkyllde læra fleſt, Heilags Anda hiaalpe Raad, Ad hallda þvi oſs giegner beſt.

Tijunde Capitule.

MAñſins Viñañ vondud ſie, Þvi Verked lofar Meiſtarañ, Margur hyggeñ Hofdinge, Heidur af ſijnum Giordum fañ.
J Valldſtiorn er þad Oraads Vegur, Ordmælge ad flytia frañ, Soddañ Skraf og Skvalldur dregur, Skyrañ Mañ i Laſta Vañ.
Hvor Doomare hardur er, A Hyggindum ſaa er viſſe Skil, Þar ſem Valldſtioorn Viſku ber, Vel mun giarnañ gaanga til.
Vnder-Mañaer Athofn ein, Auglioost Merke Stioornarans, Jllur Kongur eykur Mein, Og allañ Skada Lyds og Lands.
Lyds og Landa Stioorneñ ſterk, Stendur Guds i Hende riett, DRotteñ i þad dyra Verk, Dyggva Meñ hefur laungum ſett.
HErrans Stod og ſterka Valld, Stioornaranum Lucku lier, Þeim hañ veiter Heidurs Halld, Og hentuglegañ Cancelier,
Vm Giorder Maña girnſt ei aa, Grant ad leggia Hefnd aa allt, Nie Siñe þijnu ſvaka þa, Er Sokudum þu reſſa ſkallt.
Dreiſſuger og Drambſamer, DRotteñs reyna Lynded ſtraangt, Heimur lijka Hatar þa hier, Þvi hvorium tveggiu giordu raangt.
Ofrijke og Agyrnd Fiaar, Ef Oriettindeñ ſtydia ad, Þeſſar kuña Kempur Þriaar, Konga Rijkeñ hræra vor Stad.
Jordeñ aum og Auſku Saur, Ecke þarf ad hreykia ſier, Sem riett er Leir og leidur Aur, Lijfed medañ ad endeſt hier.
Og þott þad lappe Læknareñ, Lyktan ſo uñ ſijder fer, Kongur i Dag med Dyrleik ſiñ, Daudur ſtrags aa Morgun er.
Eñ þa Madur er falleñ fraa, Fer þad uñ hañ ſo til Sans, Madka verdur Matureñ þa, Og mettar Orma Hollded hañs.
Drambſins er ſu daufleg Root, DRottne ſijnum falla fraa, Hvor ſem þar i feſter Foot, Follum valla ſneider hiaa.
Þvi hefur jafnañ DRotteñs Daad, Drambſemeñe kollvarpad, Lækkad ſlijka og laungum ſmaad, Eñ laaga ſett i þeirra Stad.
Heidingiaña Hefdar Root, HErrañs Reideñ ſleit upp þraatt, Audmiwka þar aptur aa mogt, Jñplantade aa þeñañ Haatt.
HErrañ liet þau heidnu Land, Hrorna miog og eydde þeim, Vmturnad og af heſur ſnaad, Eirneñ þeirra Nofn uñ Heim.
Drambſeme er Dreingium ſijſt, Af DRottne ſett i Hiartans Rañ, Maa þad ollum Helldur hirdaſt vijſt, Ad vondañ Gud ei giorde Mañ.

Helldur ſaa ſem hrædeſt Gud, Med Heidre jafnañ geingur fram, Hiñ ſem brytur HErrans Bod, Hitter beint i Laſt og Skam.

Gudhrædder Meñ vilia vijſt, Vallded heidra riett ſem ber, Þar fyrer Gud þeim gleymer ſijſt, Giæter þeirra og Follum ver.

Fieþurfar og Fullrijker, Froomur bæde og veſæll Mañ, Hrooſun þeirra ei oñur er, Eñ Otte Guds ef geymdu hañ.

Fremd er ei ad forſmaa þañ, Faatækañ er Skynſemd ber, Eñ audugañ ad akta Mañ, Sem Ogudrækeñ helldur er.

Hofdingiar og Herrar fa, Heidurs Lofed vijdt um̃ Heim, Valldsmeñ Goſſe og Geinge naa, Eñ Gudhræddur er ædre þeim.

Stundum verdur vitrum Þioon, Ad veita Æru Herra hañs, Sier þad ecke telur hañ Tioon, Þo tijgna bære Skynſemd Mañs.

Valldſtioornare ef þu ert, Eigeñ Þootta ſtydſt ei vid, Siergoodur þu ſijdur vert, Þa Seggium þarſt ad veita Lid.

Verke þvi þier viñur Biorg, Være betra ad fylgia framt, Helldur eñ fremia og faaſt vid morg, Faatækur þo verda ſamt.

Haf þu Son miñ hoogvært Gied, Hvad ſem vill þier gaanga aa moot, Embætted þad er þier Lied, Atreyſtanda viñur Boot.

Hvor vill akta og audga Mañ, Orvænteñ i ſiaalfs ſijns Stiett, Eda i Heidre halldа þañ, Handverk ſitt er laſtar ſliett.

Hellſt er halldeñ Faatæks Frægd, Er Fremdeñ Viſku prijder hañ, Audugum Mañe Aura Nægd, Upphefd ſtoora veita kañ.

Voludum Þrijs ef Viſkañ tier, Volldugum þa mykłu beſt, Fullrijkum þad forlioott er, Faatækum þo laanatum beſt.

Lijtelmeñis Viſku Val, Til Virdinga hañ hefia kañ, Hiaa Hofdingium i haaſum Sal, Hun mun ſijdañ ſetia hañ.

Ongvum hæl þu ofur faſt, Þo Aſynd mykla hefde ſaa, Og ecke neinum legg þu Laſt; Þo laangtum miñe være ad ſiaa.

Bijfluga er Fugleñ ſmaar, Og furdu ſætañ Avoxt lier, So kañ vera ad Viſku haar, Sem Veſalmeñed ſyndeſt þier.

Af ſtoorre Makt ei ſtær þu þig, Nie ſtollt þo bærer Klæde Mañs, O Rotteñs Verk eru daaſamleg, Dylſt fyrer oſs um̃ Otlun hañs.

Ofrijked þeir ed efldu frekt, Urdu ad ſetia aa Folldu vijſt, Koruna og Kongleg Mekt, Kom þeim opt er varde ſijſt.

Stoor-Herrar og ſtollter Meñ, Staf-Kallar þeir urdu um̃ ſijd, Mykler Kongar adur og eñ, Uñer fiellu margañ Tijd.

Afelle dæm ongvum fyrr, Eñ alla veiſtu Sok um̃ Mañ, Epter heñe adur ſpyr, Og þa ſijdañ ſtraffa þañ

Aung-

Aungvañ legg þu Urskurd a, Alla fyrr eñ veistu Sok, Laat til lykta tijna og tiaa, Tilfelle og mestu Rok.

Vesia þig þvi ecke autt, J añarlegu Sakfelle, Nie tesia Dag og dvelia þraatt, Hiaa Doome þeim ad raangur sie.

Ellefte Capitule.

Ecke skalltu Arfeñ kiær, Jdiu marga stunda señ, Þetta siaalfur sañad fær, Ad siallðañ mun þad audga Meñ.

Eñ þo stoorum stunder þad, Starfa Launum valla nær, Hier og hvar þo hnysser ad, Hvorge ad helldur lyktad fær.

Morgum verdur rijked um flest, Mieg til Rijkdooms flyter sier, Hvar med sig þo hindrar mest, Og Heillum siaalfs sijns þañeñ ver.

Hinum sem verdur hooft um allt, Hiaalpar saa þo þyrfte med, Aumt og veykt hañs Efned kallt, Auka mætte sturlad Gied.

Þañ aalijtur eilijf Raad, Og Eymdeñe so hiaalpar fraa, Audgar hañ med Æru og Daad, So undrast þeir ed soddañ siaa.

Hamingiañ og Heilla Bañ, Hel og Lijfed Mañe vallt, Audlegd hvørt eda Armood fañ, Af einum Gude kiemur allt.

Goodum Moñum Gudleg Raad, Giefur Audeñ laanggiædañ, Laaned hañs og Lijknar Raad, Luckusamlegt verda kañ.

Margur synkur swr og spar, Safnar þañeñ Aura Nægd, Audugur þo ordeñ var, Ætlar ad hafa hvørskyns Hægd.

Lijted veit af Logunum þeim, Ad Lijf er komed til Endadags, Adrer taka vid Aud og Seim, Eñ Eiganden skal deyia strax.

Vid HErrans Ord þig halltu fast, Hirteñ vert i þiñe Stiett, Undrast ei þoott Aurapast, Ogudrækum falle sliett.

Treystu Gude og giæt ad þier, Gior þad vel sem viña bar, Almaattugum audvellt er, Ad audga þañ sem snaudur var.

Goodra Maña Goss og Fie, Gud blessar a marga Lund, Allijted þott aadur sie, Eykst þad fljoott a Heilla Stund.

Mæl ei so þa misser Ploog, Mier til Biargar saatt er veitt, Hyxa eige þott hefder noog, Hvorneñ kañ mig vanta neitt?

Velgeinged þa blæs þier blijtt, Bwstu vid þad falle ver, Vittu þa þier vegnar lijtt, Ad vænta Goods er Prauteñ þver.

DRotteñ kañ a Daudans Stund, Dreingium endurgiallda riett; Hvad hvør eiñ a alla Lund, Adhafdest i siñe Stiett.

Ostund ein sw aangrar Mañ, Allañ nemur Fognud fraa, J Fraamfor siñe fiñur hañ, Þad Fordum giorde Jordu a.

Af þvi losadu ecke neñ, Uns hañ hnijgur Jordu ad, Hvilijkur ad hvør var einn, Sende Hañs Afkvæme syner þad.

Sende Gud oss sijna Nand, Og sanā Trw i Daudans Tijd, Hier skal Obreitt Orda Sand, Jnnebyrgt um lijtla Hryd.

Fimta Rijma.

Nu Jd þad Fimta Fræda-Spil, Fyser mig ad hætta til, Valla maa þeim verda aa Bil, Sem villdu giora aa morgu Skil.

Heilags Anda Hiaalpeñ good, Hiortun giefe ad verde frood, Og þacknæm giore sier þesse Liood, Eñ þarfsamleg fyrer Landsins Piood.

Tolfte Capitule.

I Hwsum þijnum hvorn sem eirn, Ad herbergia siert ecke beirn, Pvi Otrwr Heimur er ongvum hreiñ, Til Oheilenda siallðañ seirn.

Hiartad falskt er fullt med Taal, Og fyrer þig byr sitt vonda Kaal, A vestañ Veg þijn Verk og Maal, Virder bæde og hreller Saal.

Af Gneista einum geysest Elldur, Og grimmum lijka Saklaus felldur, Vondum Skaalk er Skommum velldur, Skil þig fraa og fordast helldur.

Ef iñtekur þu Okiendañ, Omak þier þad viña kañ, Af þiñe Eign ef orkad vañ, Vt þig sialfañ rymer hañ.

Ef Velgiord nockrum villtu tiaa, Være best ad slijku gaa, Hvilijkur ad hellst er saa, Holla Pock so mætter faa.

Goodum Gott ef giorder hier, Golldeð best mun verda þier, Vmbun hañs ef eingeñ er, Eflaust launar Gud sem ber.

Skaalkar þeir med Pyckiu Root, Sem Packer ongvar leggia aa moot, Fyrer Giafmillde og goodleg Hoot, Grijpur slijka Eymdeñ Skioot.

Good-Hiortudum gief þu vijst, Eñ Gudlausañ þu aumka sijst, Aumañ gleð sem ad þier snyst, Vid Omilldum þu helldur bijtst.

Fæde þitt þu Vondum ver, Ad vende ei til Proska sier, Pvi illt so miked hañ Endurlier, Sem aadur fieck hañ Gott af þier.

Allmaattugur er Ovin ber, Ogudrækum Pegnum hier, Riettlaatur i Reide þver, Refsar þeim sem verdugt sier.

Velgeinged þa viller Mañ, Vin siñ ongvañ þeckia kañ, Eñ sem læckar Eymdeñ hañ, Ovin margañ vijda sañ.

Hefiest Madur til Mektar haatt, Pad mislijkar hañs Ovin þraatt, Eñ verde hañ med veikañ Maatt, Vinerner sialfer flyia braatt.

Fiandmañ þiñ þu fordast señ, Og fest ei vid hañ Trwskapeñ, Jarned rydgar aadur og eñ, Og alldrei tryggiast slijker Meñ.

Po hneyge beyge og blydke sig, Best vid honum þa vakta þig, soddañ Audmykt allslijklig, a þier skyllde ei viña svig.

Peñañ sijst þu set þier hia, Sæte þijnu hañ hygst ad naa, Um sijd þu miñest Ord mina, Og Ydran sterka siñur þa,

Med Hoggormenum hvor sem byr, Hættleg Bit sa valla flyr, Skynie Madur um̃ skadleg Dyr, Skiemder fær ef moote snyr.

Eins fer sa til ills sig hefur, J Ogudrækins Syndum vefur, Falleñ þig hañ fra sier giefur, J Farsælld þiñe hia þier tefur.

Fiandmadureñ frame lætur, Fogur Ord sem Vinureñ mætur, Med Audmykt stoore synest sætur, Sviksamlega og eirneñ grætur.

Huxar þo i Hiarta sier, J Heliar Grof ad koma þier, Harla fws og framgiarn er, Fiertioon þitt ad gyrnast hier.

Þier til falls er fyrstur hañ, Fulltrwr læst þiñ hialpar Mañ, Sijdañ Skada og Skiemd þier vañ, Skulk og Hædne veita kañ.

Þrettande Capitule.

Hvor a Tioru þreifar þraatt, Þar af sialfur saurgast braatt, Vid siergoodañ ef samlag aatt, Sañañ lærer Drambsins Haatt.

Fordast skalltu forrijkañ, ad fella þig i Lag vid hañ, Ella ber þu þwngañ þañ, Er Þrauta noogur verda kañ.

Pottur hvor sa er med Eyr, J odrum þo ef være Leyr, Beriast samañ bader þeir, Brothættur er añar meir.

Þa Audugur Viñur illsku Þrett, Um̃hælest og kallar riett, Þo vesæll lyde hañs Vallded þiett, Þad verdur honum ad falla liett.

Hañ añast þig ef ertu nytur, Uppgiefeñ þu ryma hlytur, Medañ þad endest Braud þitt brytur, Broser þa adter hialp þig þrytur.

Þijns ef nockra Þorf hañ hefur, Þig sialfañ med Giñing vefur, Morgu lofar og miuk Ord giefur, minst er Von ad tryggest Refur.

Spyr þig ad hvort þarft ei neitt, ad þiggia þad þier verde veitt, Til Veislu bijdur og veiter greidt, Eñ Virding hañs er Taaled eitt.

Þar til Eign og Efle þitt, Af þier ginte og giorde sitt, J Launeñ sijdañ hefur þu hitt, Hædne Spoott og vondañ Kvitt.

Þa þig aumañ ordiñ sier, Aumkar sijst nie Biarger lier, Einfalldleik þiñ laat ei hier, Lucku tiooned stofna þier.

Mektugur ef þig ad sier dregur, Undañ telst sem værer tregur, Þiñ er helldur hærre Vegur, Ef hañ er þar til þraasamlegur.

Jñþreyngiast þu ecke maatt, Utrekeñ so verdur braatt, Samt þo skallt ei syniast þraatt, Ad syna Gagn a nockurn Haatt.

Skipun hañs þu mæl ei moot, Miuk Ord hefur eñ adra Root, Taal er slijkt og Tegging lioot, Treystu vart a Vinskaps Hoot.

Eñ sem hañ er ordeñ reidur, Allur fellur Vinskaps Heidur, Hañ mun þa til Hefndagreidur, Hondla þig sem værer leidur.

Kvikindeñ þad kuña flest, Kyn sitt eiged rækia mest, Vid sier lijkañ Samla a fest, Seggia hvorium hentar best.

Vargs-

Vargsins Samlag Sauden̄ vid, sijst er Von ad veite Grid, Eins mun goodum eckert Lid, Med omilldum ad falla i Sid.

Þegar Hyena Hunden̄ fan̄, Hefur til Rꜹd ad svijkia han̄; For-rijkur vid Fꜹtækan̄, Furdu lijkt ad breyta kan̄.

Eydemerkur allmargt Dyr, Olmu Lioone Fædu byr, Fꜹtæks eignen̄ eins er rijr; Sem audugur sier til Kostar snyr.

Dramblꜹtum er Andstygd ein, Audvirding og Læckan hrein, Volldugum er Vidbiods Mein, Voladur Madur a alla Grein.

Þegar hin̄ rijke rasa kan̄, Reiser a Fætur margur þan̄, Fꜹtækur þar falla van̄, Fotum trooda Viner han̄.

Rijkismān̄sins rangleg Stygd, Ræmest vel um̄ Heimsins Bygd, En̄ þoott mæle Last og Lygd, Lyduren̄ kallar San̄leiks Dygd.

Fꜹtækur ef illt hefst ad, Ykia kun̄a marger þad, Hyggen̄ Svor ef heyra bad, Hafa mun þad þo ongvan̄ Stad.

Þa rijkur talar þagnar Piood, Þydest hvor og læckar Mood, Fꜹtæks Rædan̄ fær ei Hliood, Forsmaad er han̄s Skynsemd good.

Hvad sem han̄ vill herma og tiꜹ, Heyrendur mun valla fꜹ, Verde honum eitthvad a, Eflaust fær ad plata þa.

Audur er goodur a min̄ san̄, Fyrer utan̄ Synd ef neyter Man̄, Ogudrækins Au̇....
han̄, til illyrda mun neyda han̄.

Hvad sem byr i Brioostē Man̄s, Birtest skioott a Augum han̄s, Gladlegt Tillit glogt til Sans, Gledena merker Hiarta Rans.

Hin̄ sem ber i Hiarta sier, Heimugleik sem leyndur er; Rꜹdꜹ ongra nytur hier, Sem Rꜹtturun̄e Værder lier.

Sæll er sa ei Oraad giefur, Og ongva þar af vonda hefur, Samvisku þa Sorgum vefur, Og Synden̄ ecke Trausted kiefur.

Fiortande Capitule.

Sijnkum skyllde sijst i tie, Saman̄ ad draga Aud og Fie, Korgum Hunde hellst er Spie, Ad hafa þad neitt ad dyrmꜹtt sie.

Sierplægen̄ ef Seggur finst, Siꜹlfum sier þo veiter minst, Upp han̄s Gotz af odrum vinst, Og eingen̄ hin̄a fyrer þad bindst.

Hvor sier siꜹlfum einskis an̄, Odrum sijdur veita kan̄, Af Eignum sijnum aumur Man̄, Alldrei gladur verdur han̄.

Einskis goods ad un̄a sier, Allra stæstur Lostur er, Mesta Plꜹgu Man̄e ber, ma...legt þeim er þan̄en̄ fer.

Þoott han̄ være i Verke dyggur, Veit þad ei nie ad þvi hyggur, Um̄ sijder verdur Sin̄is styggur, af soddan̄ Efne og Longum hryggur.

Illur Madur er eflaust sa, Sem ecke kallast meiga siꜹ, Ef einhvor gott vill odrum

tia, Og Augum Naadar vijkur fra.

Fiarploogur þeim frekt er kiær, Fullnægiu sier alldrei fær, Agyrnd vond hañ alltijd slær, So aungvañeigeñ þrijfast nær.

Nijskur Madur næsta gietur, Naudugur sied þad añar etur, Furdu dyrañ Mat siñ metur, Mun honum saart ad veita betur.

Son miñ goodur gior þu þier, gott af þvi sem Eign þijn er, Eirneñ DRottne uñ þu hier, Offurs þeß sem honum ber.

Driugum minstu ad Daude þiñ, Dvelur ei leinge Forgang siñ, Yckar er þier Arfe miñ, Alkuñugur Saattmaaliñ.

Þijnum Vin þu vijst i Hag, Velgiord fyrer þiñ enda Dag, Eins sem þitt er Audnulag, til aumra Maña jafnañ drag.

Minstu glogt a Gledeñar Tijd, Ad gleymer ei þeim auma Lyd, Þar fyrer heilnæm Huggun blijd, Heppnast mun þier fyrr og sijd.

Stoors Erfidis epter Mañ, Añarlegur niota kañ Harla swrañ Sveita hañ, sijnum Nidium leyfer hañ.

Midla fws og muntu fa, Minstu Saal hvad helga ma, Under eins þu fellur fraa, Fiegiofum er Ender a.

Alleins hrornar Holldeð kallt, Sem hafnar Klæde slitnar allt, Forn Saattmaaleñ seiger sniallt, Sañlega þu deyia skallt.

Laufum grænum lijkiast ma, Sem lystug þykia a Trienu ad siaa, Falla þo og fiuka fra, þar friovgast oñur epter a.

Aullum Moñum eins fer þad, Sem iñganga i Synda Bad, Sumer hnyga Heliu ad, og hiner koma i þeirra Stad.

Forgeingelegt allt sem eitt, Til Enda verdur uñ sijder leitt, Medferd slijks er Moñum veitt, Eñ Madur fær ei hia Dauda sneitt.

Herrañ giefe oß Hiartans Frid, Og Heimfør vorre ad bwast vid, Allijtt vandað vestrar Lid, Verdur ad eiga Stundar Bid

Siøtta Rijma.

Siotta Brag med Lioода Lag, Lydum hygg eg færa, Villde good hin vallda Piood, Virda slijkt og læra.

Er mier tregur Eddu Vegur, Ordasnilld ad hroosa, HErrans Raad fyrer Hroodrar Saad, Helldur villda eg kioosa.

Hiñ sem betur gamnad gietur, Gaafu siñar neyte, Hvorium Ment er meire lient, miog þar epter breyte.

Verkeñ slijk þo være ei lijk, Vilieñ trw eg þau jafne, Heilrædeñ skal hefia uppeñ, i HErrans Christi Nafne.

Fimtande Capitule.

HEppeñ ma vel heita sa, Sem Herrañ stunda neñer, Ord Guds hefur og ad sier vefur, Utleggur og kieñer.

Af

Af hreinnre Dygd i Hiartans Bygd hvør þad giørde ad stunda, Og lærer riett sem liooster sett, Lijffsins Ord ad grunda.

Hañ er fregnar mest sem megnar, Mæta Visku ad fanga, Og aktar þrætt a allañ Hætt, Epter heñe ad ganga.

Stendur frws vid heñar Hws, Heyrer og lærer giarna, Hun þar byr hañ hverfur og snyr Hæle siña Barna.

Hvør sier Rañ hia heñe fañ, Hiteñ sijst mun breña, Hiartans Frygd og Heidurs Bygd, helldur ma þad kieña.

Adstod þa fær ei nema sa, Er Otta Guds nam kuña, vid Ord hañs hier ef helldur sier, Hitter a Visku Bruña.

Hønum a moot med heidurs Hoot, Hun mun sijdañ reña, Sem Mooder blijd og Brwdur þyd, Baadum Ørmum speña.

Skilnings Løg mun skiær og føgur, Skeinka hønum ad drecka, Vijsdooms Aud og Visku Braud, Sem ver Mañ Sorgar Ecka.

Af þessu hañ verdur Hørku herdur, Ad høndla Styrking alla, Trwar Proott og Trygda Gnott, So trautt mun sijdañ falla.

Upp hañs Muñ og Mælsku Bruñ i Mañsøfnude lykur, Unadarsemd af Ordløfs Fremd; Og Eilijft Nafn fær slijkur.

Gudlaus Madur Heimsku hradur, Hana fær ei ad lijta, Nie hræsner Mañ, Sa Hrokanum añ, Heñar Raadum hlyta.

Eingeñ kañ Omilldur Mañ, Aññañ riett ad fræda, Af valdre Trw sie Viskañ sw, er verda skal til Giæda.

Ef foorstu villt eda framder illt, Og fals Trw liest þig breña, Þeinktu vijst ad villder sijst, Volld þess Gude kieña.

Þeirra Lid hañ þarf ei vid, sem Þioodum Kieñing spilla, øngvañ þañ sem elskar hañ, Af ber Trwar villa.

Gud fyrstañ er giørde Mañ, Gaf hønum Kiør ad velia, Vanda þu med Vilia og Trw, J Verkum hañs ad dvelia.

Er þvi sett og ad þier riett, Elldur og Vatned bæde, Kioos þad þier sem hentast er, Og hellst til Þaanka stæde.

Lydureñ hier a Laan og Kiør, Lijfs og Daudans stranga, Huxa ma ad hañ mune fa, Hvørt sem kys ad fanga.

HErrans Spekt og Haleit Mekt, Hyggur ad Mañsins Vilia, Hiydneñ merk og Hræsnes Verk, Hañ mun giørla skilia.

Aungum bydur og eggiar sijdur, Ydkun goods ad flyia, Letur hañ vijst eñ leyfer sijst, Lasta Verk ad drygia.

Sextande Capitule.

EJger þu Børn a Odygd giørn, Ei læt þad þig kiæta, Ogudhrædd a Jllsku frædd, Ordstyr þiñ ei bæta.

Þeinktu iaust a þeirra Traust, Þo Þroska noogañ bære, Betra er eitt til yndis veitt Eñ ill þo Þusund være.
Betra er þa' sem birt eg fra', Barnlaus helldur deyia, Eñ ill og korg ad eiga morg, Sem ecke vinst ad beygia.
Eiñ ef Þegn er goodur og giegn, Hañ giorer þad Borgeñ stande, Eñ ef argur er Otal margur, Allvijst helldur grande.
Illra œdur Blossen brœdur, Brende upp Hoopeñ Þegna, Heipteñ svell a Holda fiell, Er hofnudu Gude ad giegna.
Rymde hañ Mood vid Risañá Þiood, Er reyndust best til Vijga, Afla dimer Orku griñer, Vrdu þo ad hnijga.
Lijknar Bañ sa Lydureñ fañ, Er Loth var med hiñ goode, Land og Þiood fyrer Lastg Mood, Vard lukt i Heliar Floode.
Hundrad margur Hlydnis kargur, Hegning giste strœnga, Þriskulu eñ þeir illir Meñ, Vndañ slijku gœnga?
Myskunsamur miog þo gramur, Er Mœttugur Gud vid Lyde, Hœgur og blijdur i Hefndum strijdur, Helldur eñ nockur tryde.
Megn til Sañs er Myskun hañs; Mun so lijka Brœde, Vill i Raun so velta Laun, Sem Verdleiks Riettur stœde.
Vondum Vool þo verde a Kvol, Vijst hiœ sleppa eige, Good Von hañs eins Gudlegs Mañs, Giet eg ei wte deye.
Velgiord hver vid Guña gior, Goodañ Stad mun fiña, Eins fœr Mañ sem opt til vañ, Ombun Verka siña.
Þeink ei hier miñ HErrañ sier, Hvorge mig i Leynum, I Heimsins Ferd og Holda Mergd, Hañ hyggur ei ad mier einum.
Huxadu slijkur Heimsku rijkur, Ad Himineñ Jord og Grœde, Skœler og Fioll, Þau skielfast oll, Vid Skaparans Hefndar Brœde.
Skal þa sijdur Skapareñ frijdur, Skygnast þier i Hiarta, Allt ad siœ hier eingeñ mœ, Nema Andlit hañs ed biarta.
Oœrs Vedur œdur eñ skiedur, Ecke skyniar Meinge, Gudleg Verk eru mijkel og merk, Og meir eñ varde Dreinge.
Ef HErrañ dyr til Hefnda snyr, Hvad sem giorde Meinge, Sañleiks Room og riettañ Doom, Ræd eg ad standest einge.
Soddañ Ord og Hootan hord, Hier synest sem være, Lœngt oss frœ i Sioon ad siœ, Og sijdst þeim giegna bære.
Oœreñ traudur Dygda snaudur, Dul sig lætur giña, Helldur samt og hætter fram, A Heimsku Giorda siña.

Seytiande Capitule.

Son miñ mœtur gief þu Giœtur, Gloogt ad Rædu miñe, Jeg giet þier kient þa goodly Ment, Sem Gagn er Sœlu þiñe.

Gud vor stæstur ad Hagleik hæstur, J Heims Upphafe og Piooda, Harla frijd sijn Handa Smijd, J Hegdun sette gooda.

Verknad metur og sijdan setur, Er sierhvor viña mætte, Stioorn hañs staar um̃ Alldur og Ar, Og allra sijdan giætte.

Verk hañs eitt mun ecke neitt, Odru Hindrun viña, Ar og sijd er allañ Tijd, Jdeñ til Giorda siña.

Fraa eg hañ leit aa Folldar Reit, Og furdu rijkañ giorde, Audgud Jord med alls kyns Hiord, So oss til Parfa verde.

DRottеñ bestur ad Mætte mestur, Mañeñ skapte af Folldu, Liet þo samt aa Lijfe Skamt, Eñ Loks hañ giorer ad Molldu.

Med eigeñ Mynd fyrer utañ Synd, Alldar Hiooneñ fyrstu, Giorde hañ Tvo og sette so, Ad sijn aa millum lystu.

Allt þad Holld sem fæder Folld, Fraa eg þau hrædast ætte, Skiepnu Raad um̃ Lopt og Laad, Lagde i þeirra Mætte.

Skynsemd Maal og Skilnings Saal, Skarpa Syn og hreina, Heyrnar Part med Edles Art, Og Jllt fraa Goodu ad greina.

Lijfsins Bod þeim lagde Gud, Laun hefur Piooden̄ funded, Sattmaals Tal og Tryg=da Sal, Trwlega vid þa bunded.

Hier til med hafa heyrt og sied, HErrañs Rodd og Vellde, Rongum Sid þa var=ade vid, So Vonskañ ei þa fellde.

Virda og Seim um̃ vijdañ Heim, Veralldar geymer Kerra, Eirn Gud leit aa Js=raels Sveit, Og er þeim siaalfur HErra.

Mañsins Serk sem Vilia og Verk, Veit hañ glogt ad skilia, Hvort Æfe Slood er ill eda good, Ongvum vinst ad dylia.

HErrañ virder og Velgiord hirder, Og verndar Goods Mañs Jdiu, sem sierlegt Pijng og Signets Hrijng, Eda Stalldur i Auga midiu.

Loks hañ kiemur og Launeñ semur, Er lofade fyrr i Ordum, Vid alla helldur og Endurgielldur, Eins sem giordu Fordum.

Saa fær Naad sitt rietter Raad, Og raungum snyr fraa Veige, Huggar hañ þa sem Prauter þiaa, So þreytast skule þeir eige.

Glæpa Madur girnstu hradur, Til Guds þier aptur ad snwa, HErrañ bid um̃ Hiaalp og Grid, Vid hañ skallt sijdañ bwa.

J Heliar Pijn su hvorge dvijn, Hvor kañ Gud ad prijsa? Lofgiord hañs, Eda lif=ande Mañs, Liwfleg helldur vijsa.

Ei maa dęudur Andar snaudur, Ord af Muñe greina, DRottеñs sterk ad vitna Verk, Nie votta Dyrkan neina.

Hier medañ Fior og Heilsu Kior, Hellst um̃ settañ Tijma, HErrans Naad þu heid=ra af Daad, Eñ hverfe hin Siotta Rijma.

Siøun=

Siounda Rijma.

SJounda skal Mærdar Mund, Til Maalsins breyta, Marghaattadañ Fiolnis Fund i Frædum þreyta.

Veite Gud oss Verka-Dug af Visku-Bruñe, Styrke Hiartad stille Hug og stioorne Muñe.

Atiande Capitule.

HEyrdu hvorsu HErrans Naad er harla stoor, Ef betra vill sitt veyka Raad saa villtur foor.

Naadarfullañ Fodureñ hier sig fiña lætur, Þeim fraa Vondu vijkia sier, Og viña aa Bætur.

Miñe er Von ad Mañsins veige mæleft Sigur, sialfur fyrst hañ er þo eige Odaudlegur.

Hvad er fegra eñ Sool ad siaa i sijnum Liooma, Eitt Siñ muu þo Enda faa med øllum Blooma.

Hvad uppkveiker Holld og Blood þo heilnæmt syneft, Afdrif fær þad ecke good og illa tyneft.

Omælande Heimsins Hæd vor HErrañ sier, Molld og Aska aa mioonm Præde Madureñ er.

Hañ sem lifer um eilijf Ar og alldrei þver, Verk hañs øll sie valeñ og klaar þad vottum vier.

Hañs Riettlæte og haaleit Verkeñ hvør kañ skyra, Hvad mykel sie Magteñ sterk og Myskun dyra?

Mijnka og auka Myskun hañs kañ Madureñ einge, Ellegar høndla hier til Sans þad Himneskt Geinge.

Þo Mañ akte um Efned sitt sem orkar best, Ogiort allt er epter hitt sem aa laa mest.

Makt er eingeñ Mañligs Lijfs um Mein nie Gagn, Hundrad Ar er Holda Lijfs hid hædsta Magn.

Vatns-Drope sem virdest eiñ hiaa vijdum Sioo, Og Marsins Sande Malkorns Steirn hiñ minste þo.

Lijka er þesse Lijfsins Tijd sem Lyder hlioota, vid Eilijfdar Areñ blijd sem alldrei þriota.

Þvi hefur Gud vid Þegna Sveiter Poleñmæde, Myskunsemdar Moñum veiter mestu Giæde.

Hañ veit ad aller vellta þeir i vijsañ Deyd, Og kieñer i Brioofte myklu meir um Mañsins Neyd.

Til Naaungans Myskun Mañs þo mætte falla, Eñ Velgiord Guds fer vijst til Sañs, Um Verølld alla.

Typtar kieñer og Oñ hañ elur, Ongvu miñe, Eñ Hirder trwr sem Hagland velur Hiørdu siñe.

Lijknar øllum Lydum þeim sem Lærdoom þiggia, Ordsins giarnañ elska Seim, Og ad þvi hyggia.

Nær

Nær þu Son miñ rockrum veiter Nytsemd gooda, Med Atolum hañ ecke reit-er, Illt ad biooda.
Vatned hepter Hitanum þvert, Og hañ kañ metra, Gott Ord virdest goods sie vert, Og Gaafu betra.
Eitt Ord gott maa gegna betur, Eñ Gaafur stærre, Hvorutvegge goodur getur, Geinged nærre.
Ovitur þad eptertelur, Er aadur veitte, Leida Giof hañ Seggium selur er sier so breitte.
Jþrootter þu aadur nem, Eñ odrum veiter, Lækning fyr þier sialfum sem eñ Seggium heiter.
Atel fyr þitt eiged Raad, Eñ adra dæmer, Fyrer þad muntu fiña Raad, þa falla slæmer.
Yferboot ei undañdrag, Til Andlaats Soottar, Set ei leinge sialfs þijns Hag, Til Synda Proottar.
Almaattugañ akta ber, Med Alwd hreina, So fiñe hañ ecke Fals med þier, Nie Freistne neina.
Makt og Reide minstu þa, og mykla Neyd, A effta Deigenum iller faa, og a þiñ Deyd.
Þad skal saddur þeinkia Mañ, Og þolugur bijda, Hañ ad aptur hrorna kañ, Og Hwngur lijda.
Hañ sem mektar Heimsins Audur, Huxa skyllde, Ad eñ meige verda Aura snaudur, J ongvo Gillde.
So kañ skipta Gud vor greitt, Vm Giæfufar, Ad Aptne Dags ad um sie breytt, Þad aarla var.
Vareygd slijka vaktar hañ, Sem Visku giætte, Og vill ei fremia Vondskap þañ, Er viña mætte.
Vel sie þeim sem være froodur, A Vijsdoom þeña, Mun saa verda Mañvits goodur og morgum kieña.

Nijtiande Capitule.

Vondra Girnda varastu Hrecke, Og Viliañ brioot, So Heiptar Maña hafer þu ecke Haad i moot.
Matar og Dryckiar dryg þu traudur daarlegt Ede, Ad ei þu verder Aura snaudur, Og aumur bæde.
Sijdañ Tærings tæmder Siood, Og tynder Laane, Verder Fie ad þiggia af Piood, Med þwngu Raane.
Ef Daglaunare er Dryckiu Mañ, Og dvelst þar iñe, Ecke er Von ad audgest hañ af Idiu siñe.
Ad litlu ef Mañ ecke sier, um Eigner sijnar, þeim um Aura aptur fer, Og ætijd dvijnar.
Vijn og Konur Vitrum snwa, Og villa þraatt, Hvorier sem vid Hoorur bwa, heimskast braatt.
Mootta og Orma aumle Lagun ad yfer þa kiæme, Odrum gie[...] þad Allts Raun
so Epterdæme,

Hañ sem trwer hvoriu strax, Er hægt ad giña, Soddañ Hættur Heimskulags maa Hindrun viña.

Maalskaps Dæreñ dyggvum hiaa, Hañ dvelst ei giarna, Hvor þeim Skaalke skwfar fraa, Mun Skadanum varna.

Hvad þier kiemur til Eyrna illt, Pad ecke seiger, Ongvo þijnu i er spillt, Po yfer þeiger.

Hvorke Vin nie Heiptar Mañe hermdu fra, Ef hrein Samviska i Hyggiu Rañe halldast maa.

Herming þiñe hvad sem lydur hlyda þeir, hata þig þo hvørge ad sijdur og helldur meir.

Heyrda Meingiord Mañsins laattu med þier deyia, J hægu Siñe hier fyrer maattu Helldur þreyia.

Heimskum hvad i Hiarta stood, vill hart wtrijma, Sem fra Moodur sierhvørt Food a sijnum Tijma.

Leyndarmaal hia heimskum Hal, Pau hyliast bæde, Sem Pijla laung med litlum Fal i Lære stæde.

Vid Naungañ reyn þu Rok, i Rædu þiñe, Sie hañ valldur i sagdre Sok, Ad sijdañ liñe.

Rek þu ei nie reys a Lopt, Hañs Rædu alla, Margur lygur a aññañ opt, Og aarnar Falla.

Misyrde so mørgum hrytur Meining fiærre, Mun sa til vid Mañ ei brytur, Mootgiord stærre.

Vid Naungañ vektu Tal, og vit hid saña, Fyrr eñ dryger Deilu Hial vid dyggañ Graña.

Otte Guds og Orded giefur, af Anda bestum, Ad Visku hvør og Vareygd hefur, J Verkum flestum.

Prettvijse er Vondsku Vegur, Eñ Viska einge, Slægdarfullum framhwd dregur ad fella Dreinge.

Med Guds Otta miñe Slægd, Er Mañe betre, Helldur eñ Vondum Viela Nægd, J Visku setre.

Margur Skarpur i Skynsemd er, Og Skaalkur bæde, Sokeñe so vijkur og ver, sem vill hun stæde.

Sa kañ Høfuded heynga nidur, Og hreysta Maal, Med Tillit diarst, eñ soddañ Sidur, er Svik og Taal.

Klookiegt hefur heyrnar Vid, Eñ hugsun svella, Sa mun þig ef sier þu ei vid, i Søkunum sella.

Maattlijtell þo megne þier ecke Mein ad viña, Ad betra Fære Bragda Hvecke, brautt mun fiña.

Førstandigur f[illegible] snart, þad fyrr eg sagde, merker gløgt hañs alla Art af Yferbragde.

Hañs

Hañs Klædnadur Hlaatur og Gaangur, Holdeñ syna, Eñ skal Urnis Logureñ langur Lage tijna.

Attunda Rijma.

HAtteñ Atta hylia skal, Þeim til Gamans er hlyda, Ef meingad feingest Mærdar val, Maa þad Efned pryda.

Þesse vessa vondud Ord, Ef villde Þiodeñ læra, Ment er hent vid Munars Bord, Morgum Glede og Æra.

Kieñing eñ og kurteis Raad, Koppum hygg eg greina, Sveitum veite signud Naad, Sætleiks Gaafu hreina.

Tuttugaste Capitule.

ÞEgn ogiegn aavijtun Mañs, i Otijma mun seigia, Være nær yfer Vomum hañs, Villde hañ helldur þeigia.

Betur er metiñ Muñsins Styad, eñ Mood i Briooste ad herda, añ þad kañ ad þyggia af Dygd þeim mun gott af verda.

Hvor sa er sem odrum tier, Ofrijke i Doome, Ei mun þeim þoott ætle sier, Ordlofs fylgia Soome.

Lijkest slijkur Lostum i, Liostum Hofmañs Hætte, Er illa spiller Sprunde þvi, Er spara og geyma ætte.

Hañ sem fañ ei Forsvar neitt, Fyrer þad verdur ad þeigia, Þagnar Gagn er Vitrum veitt, Veit sier Stund ad seigia.

Rijs hia Vijsum Rædañ giegn, Er riettum Tijma naade, Hastar fast hiñ heimske Þean, Hugvits sijdur gaade.

Þeckur er ecke Þioodum sa, Er þvæler margt ad vanda, Ovilld gillda opt þeir faa, Jymsum Volldum standa.

Aurgum morgum vegnar vel, Ad viña i Sokum rongum, Þad verkar sterkum voñda Hel, Og vijst i Þijslum laungum.

Sveit so veita margur ma, Ad meige hañ Obock fiña, Añar kañ fyrer wtlaat smaa, Aster sier ad viña.

Reck ef þeckest Skart og Skraut, Skada mun ecke varna, Hafning jafnañ hlaut og naut, Hvor sig læckar giarnañ.

Hlaupa ad kaupa miked og margt, Margur fyrst ei sparde, Eñ hañ speña Utgiolld hart, Eptera meir eñ varde.

Mætur lætur liwflegt Tal, Litla Gaafu bæta, Hiñ Osviñe sialldañ skal, sagdrar Hylle giæta.

Vin-Giof hins er Visku brast, Valla mun þig stoda, Lygner skygnum langt og hvast, Laun se feinge ad skoda.

Hefur ef giefur Auguñ tvø i Utlaatunum vid Dreinge, Launum raunar Siooner sio, Setur hañ epter leinge.

Faatt og smaatt ef fær i burt, Firnum giorer ad raupa, Vijda sijdañ verdur spurt, Sem Vijn sie falt til kaupa.

J Dag þad Lag ad laana Fie, Lienar hañ þeim er beide, A morgum Borgad sijdast sie, Sañlega vill hiñ leide.

Hag siñ klagar hiñ Heimske þraatt, Hollur finst mier einge, Firdar virda vid mig smaatt, þo velgiord marga feinge.

Faung þo laungum feinge hier, Og Fæde af Braude mijnu, Alldrei giallda aptur mier, Æru i Maale sijnu.

Faarlegt Daar mun Faavijs hañ, Af Fiflsku siñe bijda, J Lasta kaste falleñ sañ, Foolksins Hædne vijda.

Hreckia Reckur Hyggiu ryr, Hreyter Ordum vijda, Hvad sem þad i Briooste byr, Birter hañ þeim er hlyda.

Eitthvad neytt þoott iñe sa, J Otijma þad giorde, Hædeñ Rædu hygg eg þa, þonum ad ongvu verde:

Aureigń giorer ad aumur kañ, Aungvum Skada ad viña, þvi er frij i Hugsun hañ, Um Hefnder Verka siña.

Argur margur illt til viñur, Upphefd siñe ad hallda, Par til margt vr Marta fiñur, Munu þvi vonder vallda.

Pienar og lienar Lidsemd margur, Lasta Verk ad fylla, hañ mun þañeñ kallast kargur, Og kiemur sier laungum illa.

Skamar Vamer Lygeñ lier, Og lyter alla Dreinge, Vijda Tijd og almeñer, hia athugalausu Meinge.

Pioofur ad proofast ogoott er, Eñ þo Lygd hin vesta, So mun koma ad bada ber, Bundna i Galgañ festa.

Driugum liwga daarlegt er, Og Dreinglum svipter Sooma, Hañ sem vañ mun hvorinm ver, Til Heidurs alldrei koma.

Heidur greidañ hyggeñ fær, Hellst fyrer Rædu gooda, Rijkum slijkur reiknast kiær, Rausn og Virding bioda.

Vakur a Akre Viñu-Madur, Ef Verka Dygd ei sparde, Hrwgu driwga hyrder gladur, Helldur meir eñ varde.

Hver sig ver so HErrum hia, J Hegdun ongre ad reita, Ef kiær þeim være og virtur sa, Varsær miog ma heita.

Skeinker kreinkia skygnum Sioon, Og Skilnings Visku blanda, Meisla Beisl er Muñe Tioon, Og meinar þeim um ad vanda.

Ef vitur situr sagna hliodur, Og sijn ei lætur neyta, J Folldar Molldu folgeñ Sioodur, Fæster um bæda skeyta.

Giet eg ad betur aigne Piood, Po geymd sie faavijs Ræda, Mein er ad leyne menta Siood, Sa margañ kañ ad fræda.

Tuttug-

Tuttugaste og fyrste Capitule.

SYnda Ynde ef sookt er fast, Seinka þu ei ad neita, Grid og Frid fyrer giordañ Last, Gud þier bidtu veita.

Hrædstu skiædañ heñar Haatt, Hoggormur sem være, Er bijtur og slijtur bysna knaatt, Ef bilar hañ ecke Fære.

Heñar Teñur myrda Mañ, Sem Mat þa Liooned næde, Og beittur Hneiter bryngde a hañ, Ben þa ad eingeñ græde.

Blijdur uñ sijder Armoods Eymd, Ofrijke sa veiter, Eydast sneydast Gotseñ geymd, Garp þeim Drambed þreyter.

Snogt og glogt þa snaudur bidur, Snart vill Gud hañ heyra, Hefndeñ stefnd er nærre nidur, Naadlausum vid Eyra.

A raanglaats gange reikar sa, Er Rædur goodar styggia, Ottans Þrottur odrum hia Amiñing vill þiggia.

Þræll odæll af Giordum gladur, Gud þañ lijtur skærre, Frægur slægur siñur Madur, Ad Fordiarf hañs er nærre.

Hañ sem añars Eignum snijr; J Efting Hwse sijnu, Grioot a moot sier geymer og byr, Til Grafar og stærre Pijnu.

Hollda fiolde Hoopur sa, Er Hrædslu Guds ei kieña, Lyngva bijng þeim lijkiast ma, Sem Logeñ a upp ad breña.

A hreinu Steina Goolfe gaa, Gudlauser og kalla, Þess mun Sess og ender aa, Afgruñ Heliar Palle.

Grunder stunder Guds Ord beint, Eñ gegn ei Þootta raungum, Gott er DRotteñ hrædast hreint, Heill þad styrer laungum.

Vanti Gantañ Vijsdooms Ment, Vil eg sier laate kieña, Vit med Lit er Seggium sent, Samt þo Nauder speña.

Eñ so reñur Ræda hañs, Sem Roksemd mykla kuñe, Sem Flooded oodum Fiska Nañs, Fellur af Nægdar Bruñe.

Hiartans Art þo heyre gott, Heymskur þañeñ sijner, Lijkt er slijkt vid lekañ Pott, Lærdoome so tijner.

Þegneñ giegn og Kosta kiær, Þa Kieñing heyrer gooda, Rijs þeim Prijs um̃ Rædur þær, og roomast vijdt til Þiooda.

Eñ ef heñar heyrde Room, Haluren giarn til Lasta, Bysteſt fyst og bodadañ Doom, A Bak sier giorer ad kasta.

Hial og Tal af heimskum Þegn, i Heyrn er þungt sem Byrde, Mæt og sæt er Maalsemd giegn, Og morgum þacknæm yrde.

Aktast vaktast Orda Spekt, J Samkundu Þegna, Vijsañ prijsar Visku Mekt, Vill þvi hvor Mañ giegna.

Ræduhæd er hins heimska Mans, Hws sem falled være, A Orda skord og Aform

 Hañs

hañs, Eingeñ Skilnig bære.

Bryst og snyst hiñ bernske a moot, Ef bydstu honum ad kieña, Sem villder gilldum Heiptings Hoot, Uñ Hendur og Fætur speña.

Velur og telur hiñ vitre sier, Virding slijkt og Blooma, Sem glæst hid stæsta Gretters Skier, Giæfest honum til Sooma.

Fraviis snafar uñ fiarlæg Hws, Eñ froomer Hegdun vanda, Gapeñ snapar ad Gluggum fws, Eñ giegn vill wte standa.

A Hlere ad vera Hwsdyr vid, Hellst er darleg Viisa, Nyter lyta soddañ Sid, eñ sañañ Trwskap priisa.

Skrafmeñ hafa skvalldurs Hial, Eñ skorda ei Rædu neina, Spaker vaka og vega sitt Tal, J Viktum Gullsins hreina.

Hiartans Parteñ Heimsku hradur, hefur sier i Muñe, Tallaust Mæled tiigeñ-Madur, Tekur i Hugskots Gruñe.

Hatt og katt hiñ Heimske hlær, Hefur hañ darleg Læte, Hoofe proofast Hegdun nær, Hygner þo sier kiæte.

Ef Piooftur liooftar leidañ Mañ, Liikum sier ad bloota, Þo mun Doom og Bölsins Bañ, Booseñ sialfur hliota.

Helldur velldur Sögvliis Seggur, Siinum eigeñ Baga, Er eingeñ leinge Ast vid leggur, Eñ ad sier fæster draga.

Sæmd er dæmd þeim saña Dygd, Sier vill giarnañ vanda, Mundar Funde Mals i Bygd, Mun hier leyst ad standa.

Nijunda Rijma.

NJunda skal Nordrar Skeid wr Nauste reña, Lofast mier ecke leinge ad þeigia, Lydum hef eg fleira ad seigia.

Leider og gooder Lærdoom fa af Lioodum miinum, Eirneñ ma hier Karl og Kviña, Kieña Dygder Verka siña.

Keñslu Foolke Christur sialfur Krapteñ veite, Ad velia Gott eñ Vondu hafna, Vañær flyia og Dygdum safna.

Tuttugaste og Añar Capitule.

LOtum Mañe er liikt vid Stein sem liggur i Saure, Hendur þær sem þessum roota, Þvost munu siidañ aptur hliota.

Vanheidur er froomum Fodur ad feingnum Nidia, Er Skyckan ongva skynia kañ, Eñ skynsom Dotter fær vel Mañ.

Dradvond mun helldur hliota heima sitia, Hun er Fodurnum hellst ad Angre, Heimsk og velldur Vansemid langre.

Otiimañleg Aminiing er eins ad fiña, Sem Stilling Hlioods a Streingia Fære, Styrlge Mañ hañ hryggur være.

Hvor,

Hvør sem fræder Heimskañ Mañ, Vm̃ hañ mæ seigia; Ad Leirpotts bæte brækad Efne, Og bregde af Mañe þwngum Svefne.

Eins er Tal vid Heimskañ haft, Og hiñ er sefur, Epter Rædu yckar bwna, Ad spyr hañ hvad sagder numa.

Lyder syrgia læteñ Mañ, Er Liooſed miſte, Eñ Skynlijteñ er skyllt ad eyma, Þvi Skilning ongvañ hefur ad geyma.

Afgeingeñ Mañ eingeñ skyllde ofmiøg harma, Þvi hañ er komeñ i Hvijld sijns HErra, Eñ Heimsks Mañs Lijf er Dauda verra.

Dreinger plaga um̃ Dagana Sio hiñ Dauda ad harma, Eñ Ogudrækeñ Heimsku Hal, Hañs sem længt er Ara Tal.

Fyrer Fævijsum mæl ei margt, Og miog þig vara, Vm̃gong hafa æ ills Mañs Veige, Af Ohreckt hañs so saurgest eige.

Helldur vijk þu honum i fræ, So hallder Fride, Og þu verder ei fyrer Angre, Af Athæfe hañs og Heimsku stræangre.

Bly er þwngt og þad mæ kallaſt Þegneñ heimske, Liett er Jærn og Sallt med Sande, Hiæ Seggnum þeim er Fiſtskañ vande.

Sterklega bunded stendst vel Hws, Þo Stormar blæse, Og orugt Hiarta i Efne hreinu, Ottast ei fyrer Harke neinu.

Lijmkast sliett æ sliettan Vegg, Er slæst af Regne, A Hæsiall upp ef Gardur geinge, Giet eg ad hvorke standest leinge.

So mun Hiarta hins Heimska Mañs, Af Hræslu bunded, Ecke duga i Otlun siñe, Eñ þo litla Skelsing fiñe.

Af kreistum Augum koma wt Tær, So Kappar lijta, Og ef Mañ ratar æ añars Hiarta, Auglioost verdur um̃ Hygaiu Parta.

Sæ sem kastar i Fugla Flock þa flyia lætur, Med Hædungu Vin siñ vijta, Vinskap mun þad sundur slijta.

Ad riettum Vin þo rycker Sverde i Reide þiñe, Helldur mun þad hægt ad þijda; Eñ Hædung nockra ef feinge ad lijda..

Brædleg Heipt mun bætast aptur af beggia Hende, Ef Længrækne þu lætur falla, Og liwflega vid hañ giører ad spialla.

Meñ forlijka hvoria Heipt, Eñ Hædung valla, Trwskaps Rof og Tæled Pretta, Trygda Banded slijtur þetta.

Þijnum Vin þa vertu trwr, Ef Voladur yrde, So med honum mætter Fognud fiña, Fæstækt hañs þa giører ad liña.

Stattu fast og stid hañ vel þa stopullt geingur, Þu munt Lof af Lydum hlioota; Lucku hañs og sijdar nioota.

Eins sem Reykur ædur kiemur eñ Elldur loge, So mun Hædung Hefnder greida; Og Helling Bloodsins af sier leida.

Skæñast

Skamast ei þiñ Vin ad vernda og veita Fylge, Ef þu verdur af honum felldur, Adrer hañ þa fordast helldur.

Tuttugaste og Þridie Capitule.

Mi Vñ og Varer villda eg kuña vel ad læsa, Og traust Iñsigle aa þau smella, Ad ecke meige mig Tnngañ fella.

Gud miñ Fader Giafare Lijfs og goode HErra, Fraa Lastarana leys mig Þijnu, Og laat ei steypa Raade mijnu

Hier med kiøre eg ad hafa Taum aa Hugsun miñe, J Meinleyse mier ad haga, Og med Guds Orde Hiartad aga.

So ecke hyrie eg Verkeñ vond nie Villur neina, Ovinum mun Hædne herda, Ef hier fyrer skyllde eg tapadur verda.

Lijknar Fader lifande Gud, og Lijfsins HErra, Alit liott og Lysting illa, Laattu ei mitt Hiartad villa.

Synd Ofneytslu ecke laattu aa mig falla, Vid Saurlijfes Verka Vallde, Varna mier og Lasta Giallde.

Muñeñ læred liwfust Børn med List ad geyma, Saa þad kañ mun siaa vid Meinum, Og sig ei fella i Ordum neinum.

Hrokafuller, Haadgiarner og Hyrdulauser, O-Gudrækner umfram alla, Af Ordum sijnum þesser falla.

Ven þitt ecke Muñsins Maal aa mykla Eyda, Nie ad leggia Nafn Guds hreina, Naudsynlaust vid Rædu neina.

Eins og Prælleñ þraa-stryktur er þakeñ Benium, So er hladeñ Syndum Seggur, Sem Guds Nafned opt vid leggur.

Optlega syndgar Seggur hvør er sver sig Tijdum, Þvi mun ecke Plaguteñ stræanga, Þessa Mañs af Hwse gaanga.

Samt hañ syndgar Eidsins Afl, Þo ecke skilie, Eñ ef veit og sver ei sijdur, Søkeñ Tvofolld Hefnda bijdur.

Til Onytis saa sem sver, Er Syndlaus ecke, Þvi mun Hwsed þeirra Maña, Þrøngar Hefnder verda ad kaña.

Heided Bloot er hvørge nærre helgum Moñum, Christna geymer Gud vor HErra, So giøre ei slijkt nie añad verra.

Ven þig ei med Orde hvøriu Eid ad leggia, Soddañ Art og illur Vande, Af Ogudrækne hygg eg stande.

Forelldraña Fræding good þier fyrnest ecke, Hiaa Sviñum muntu Sæteñ pryda, Og Seggium ecke wr Miñe lijda.

Heimskañ so ei þiaae þig og þar til neyde, Ad bølver þijnum Burdar-Deige, og bidier værer fæddur eige.

Haadgiarn Seggur sig ei bæter um sijna Æfe, Añad Siñ mun Ohegnt valla, Eñ aa Þridia Hefnder falla.

Garpur

Garpur hvør sem Girndar-Bruneñ giører ad fanga, Ecke hætter Ørfaspeñer, Jff til þess sig sialfur breñer.

Lostasamur litla Roo aa Lijkama sijnum, Hefur þar til Hirder gagna, Hyriar-Tundur giører ad magna.

Saurlijfum er sætur ad fiña sierhvør Matur, Fyr ei hætter Fleinameider, Eñ full-giort er hvad Lysteñ beider.

Ef saa Halur er Hordom dryger hurar þetta, Hvør sier mig þa Myrkred diña, Mijna byrger Athøfn grima.

Hwssins Vegger hylia mig, Eñ hvad maa granda? Hæstur Gud aa Himne sijnum, Hyggur ei ad Syndum mijnum.

Hañ so fordast Hølda Sioon eñ hurar ecke, Ad Augu DRotteñs øllu beirne, Eru skiærare Soolu hreiñe.

Þau siaa allt þad adhefst hvør i øllum Heime, Leyndar-Fylsneñ lijka skoda, Laun-ung slijk mun øngvañ stoda.

Eru og honum aller Hluter alkuñuger, Adur eñ til Efnis fooru, Eins og þeir er giørder voru.

Saa mun hitta Hefndar Straff so hvør Mañ siaae, Ovart lijka Eider sverda, J Odygd siñe faangeñ verda.

Eins er þad ef Ekta-Frw siñ eigeñ Boonda, Yfergiefur giptur Svañe, Eñ gietur Børn vid ødrum Mañe.

Hun so fyrst vid HErrañs Bodord Hlijdne brytur, Otrw sijnum Eignar-Mañe, Elur Børn i Hordoms Bañe.

Soddañ Vijf wr Samkundu mun Sveiteñ drijfa, Er Børnum giører Brijxleñ vallda, Og Breytne heñar hlioota ad gialldа.

Heñar Kvister øngvañ Jlm nie Avøxt færa, Miñing vonda Meñ þad kalla, Og Misgiørd heñar fyrnest valla.

Vt af þessu Affomendur aller læra, Ad Otte Guds sie Efned besta, Og Ord hañs sier i Brioostе festa.

Tuttugaste og Fioorde Capitule.

VEgsamlega Visfañ sig hiaa Virdum prijsar, J Guds Søfnude giører sig liooса, Giædum sijnum hañeñ hroosa.

Eg er seiger hun Orded Guds og allt umskoda, J Vpphædum aa eg heima, Vm alla Stade mun eg so sveima.

Bæde um Himen Hafsins Diwp og Heimeñ vijdañ, Eg fer ein med Vmsiaан Sooda, Og allra aa medal Meñskra Piooda.

Hiaa þeim øllum hef eg mier leitad Hvijld ad fiña, Skapareñ allra Skioole mijnu, Skipade Vist hiaa Folke þijnu.

Vpphaf mitt er Eilijfdeñ eñ Ender einge, HErrans sett i hæsta Gillde, Helgun hañs eg þioona skyllde.
Miñ Vppvoxtur vid'mæ lijkiast Vidunum dyrstu, Avoxt goodañ eg so tære, Sem edla Trie þau bestañ fære.
Hijngad kome hvor sitt girnest Hiartad sedia, Samtal mitt er Sælar Gruñe, Sætara eñ Hunang Muñe.
Æ mun sæ sem æ mier kieñer epter længa, Hvorke fær hañ Skom nie Skada, Er Skilning miñ vill ad sier lada.
Sw er DRottens Sattmæls Book er siælfur giorde, Logmæl hañs sem Lydnum gooda, Loffæll giorde Moyses biooda.
Vppspretta sem wt af flytur andleg Viska, Sem Vatnsfoll stæst æ Voreñ reña, Med Vegste þeim er fæster kieña.
Alldrei nockur er sæ til er wt mæ læra, Visku Megn og Mentan hærre, Myklum Sioo er ollu stærre.
Læker af mier gænga greitt i Grasgardana, Yferdoggva eg Eingiar mijnar, Avoxtureñ sijdur dvijnar.
Miñ Lærdoomur lioomar vijdt sem lyse Dagur, Spædooms Ordeñ af mier fliioota, Pau eilijf sijdañ standa hliioota.
Er þvi synt ad ei fyrer mig eg erfidade, Helldur þeim til hollrar Skylldu, Er hreinañ Vijsdoom girnast villdu.
Lof sie þeim sem Lydum veiter Lærdooms Giæde, Par med læt eg leita ad Enda, Lioodagiord af Muñe senda.

Tijunda Rijma.

MErdar-Val med Tællaust Tal, Tijunda hier byria skal, Nædar hyr so nu sem fyr, Næme bid eg ad opne Dyr.
Ei skal Piood nie ærlegt Fliood, Auka sier af slijku Mood, Po hier sie sagt um Heipt og Makt, Hvorre Frw sem til er lagt.
Vijtt um Jord eru Vijteñ hord, Til Vidvorunar auglioos giord, Eñ lyndis Dygd er langt fra Stygd, Og Lof sitt hefur i hvorre Bygd.

Tuttugaste og fimte Capitule.

PRent eg tel og Pioodum sel, Er þocknast Gude og Moñum vel, So sem ber ef sætlegt er, Samlynde med Brædrum hier.
Añad tijtt er einka frijdt, Ef Naungar elskast blijdt, Og ef fast fyrer utañ Last, Allvel Hiooneñ forlijkast.
Prent er vijst mier þocknast siist, Med þurftugum ef Drambed brijst, Ef Rijkullemur og Lyge semur, Og leidur kall ef Hoordoom fremur.
Ef unaur tefur og ad sier hefur, Eingeñ Fong þa Færed giefur, Hvad mun sa eda fiña sa, Fellur þegar ad Elleñ a?

Vird-

Virdast mæ þad Vegsemd hær, Ad Visku full sie Hofudenn græ, Olldrud Piood i Frædum frood, Fremd er Herrum Skynsemd good.

Hellst er Skart og heidurs Art, Hafe þeir gomlu forsookt margt, Ottenn ber a Herrann hier, Hofud-Korona slijkum er.

Nockvæmer ad nefnast hier, Nyu Hluter Lofleger, Pessa best i Panka fest, Pann tijunda prijsa eg mest.

Garpur nytur er Giæfann hytur, Og Glede af sijnum Bornum hlytur, Hinn er sa æ Hepne þa, Ad hanns Oviner fiellu fra.

Heillenn su er hvorium trw, Hyggna ad eiga Eckta Frw, Audar-rein ef Ordenn nein, Ongvum lætur vinna Mein.

Eckert hvarf nie Ydiustarf, O-þeckum sa veita þarf, Vel sælann og virde eg þann, Vin sem a sier trwfastann.

Vel þeim fer sem Soomann sier, Setnings Madur og forsiæll er, Lijka sa sem lærer þa, Leidrietting sem þiggia ad fæ.

Miog er dyr sa Mannvits skyr, Med hvorium ad Viskann byr, Goodann Mann og Gudhræddann, Greindra fyr eg ædstann fann.

Aullu hier þvi ædre er, Otte Guds sem skynium vier, Sa vid hann sig hallda kann, Hvorium skulum vier lijkia þann?

Angurs Grein er eingenn ein, Ounnur meire enn Hiartans Mein, Og Konunne hiæ er Klookskaps Præ, So kantu ongvann stærre siæ.

Ummsæt rijk er eingenn slijk, Ofundssiuks ad Manns sie lijk, Nie hefndar Ræd umm Hyggiu Læd, Sem Helpter Manns ef være Dæd.

Hvorge er Slægd i Hofde vægd, Hoggorm[illegible]ns sem Viela Nægd, Konunnar heit i Hyggiu Reit, Heipt er meire enn margur veit.

Halurenn vijs sier H[illegible]var kys, Ad hafa þar Vist er Liooned rijs, Og Eiturs siæ þann Gamenn græ, Enn grimmre Konu ad bwa hiæ.

Illsku Root þa erter Snoot, Andlits Prydenn verdur lioot, Lynded kætt og Bragdæd brætt, Breytest umm æ vestann Hætt.

Hennar Mann fyrer Hættenn þann, Hneixle laungum blygda kann, Bryxl og Vijtur af Brwde hlytur, Brioosted jafnann Angred slijtur.

Illsku Goll i Heimsins Holl, Hia hennar Heipt eru Lijtenn oll, Af þvi ma su Audar Næ, Ogudrækens Hefnder fæ.

Mælugt Sprund kann marga Stund, Miuklyndum so þreyta Lund, Sem sondug Breid hin bratta Leid, Biwgum Kalle ecke greid.

Andlit Biart og Brwdar Skart, Bleckia læt þig ecke snart, Po þier ein su gediest Grein, Girnst ei fyrer þa Lauka Rein.

Audþoll kann su audgar Mann, Ordstoor vera og forsma hann, Dapur og hlioodur Hiarta moodur, Af hennar Illsku er Pegnenn goodur.

Ekta Viif sem efter Kiif, Eñ alldrei gledur Mañsins Liif, Orkar greitt ad allt sem eitt, Angrar hañ og verdur leitt.

Syndeñ þver i Heimeñ hier, Af heñe til vor komeñ er, Þar fyrer Neyd a Lyfsins Leid, Lydum vier og straungañ Deyd.

Vatnsins Rein ad viñe ei Mein, Varnar hvor a marga Grein, Minstu hiñ ad Hrundeñ sviñ, Hafe ei allañ Vilia siñ.

Moñum hia ad sæll er sa, Sem dygduga Kviñu a, hañs Audnu Val, Og Ara Tal, Af þvi Tvefallt verda skal.

Froomur Mañ þa Frwñe añ, Forstodu sw gooda kañ, Fagnadar sañs er Rooteñ Rans, Og Roosamt giorer hun Liifed hañs.

Tuttugaste og Siotte Capitule.

DRegla Briif i Dygdum riik, Dyrmæt Gaafa reiknast sliik, Fær sa þad sem fyrr eg kvad, Er Fodurnum hæsta liitur ad.

Hvørt sem Fied eda Fatækt med, Fellur þessum Mañe i Gied, Samt er Madur i Huggun hradur, Hier fyrer sæll og jafnañ gladur.

Upptøk Moods og Eyding goods, Uthellingeñ saklauss Bloods, Þetta margt er Þrauta hart, Þwngbærra eñ Daudans Art.

Af þvi fæst þo Angred stæst, Ef Audþoll griñ a adra slæst, Vandlæter og Bryxle ber, Baadum hvad sem giegner ver.

Eins fer þa ed einhvor a, Jllre Konu ad bwa hia, Sem Yxn i Moo er Ardeñ droo, Ooru hvørt i moote þo.

Druckeñ Svañe er daarlegt Bañ, Dylia ei siin Liite kañ, Ef laustaatt er Lynded kaatt, Af lyptum Augum merkest braatt.

Dottur snart ef ill er Art, Obliuga þu hallder hart, So falle ei ver nie verde þver, Viislega ef sialfrad er.

Osett tiitt med Andlit friitt, Ef umskignest og horfer viidt, Su mun hord a Holldsins Giørd, Ef helldur hun ei sterkañ Vørd.

Eñ ef þu med øngre Trw, Adgiæter nie geymer Frw, Gaalausleg þo saurge sig, Siidar laat ei furda þig.

Þystur hradur hlaupa Madur, Hviilld og Vatned þiggur gladur, So og jaa mun Svañeñ saa, Seigia þvi hun kañ ad faa.

Menþoll þyd i Maale bliid, Mañ siñ gledur allañ Tiid, Heñar Blygd og Dagleg Dygd, Dreingnum kiæter Hiartans Bygd.

Svaña þañ er þeigia kañ, Þecka Giøf sier reikne Mañ, Hegdun good ef heidra Fliood, Helld eg betra eñ Ægis Glood.

Hævesk Frw sem helldur Trw, Hvør skal Mañe kiærre eñ sw? Eignar Mund et alla Stund, Eckert betra eñ hreinliist Sprund.

Eins sem Sool uñ Himna Hiool, Heimsins lyser giørvallt Bool, Dygda hrein

so Hrundeñ ein, Hwsed prijder aa maraa Grein.

Andlits frijd su Falldahlijd, Froom sem reyneſt allañ Tijd, Lof hun fær og lijkeſt nær, Lioos Lampa sem þo er ſkiær.

Stodugt Gied og Stilling med, Stolltre Frw ef være lied, Giorn aa Frid med goodañ Sid, Gull-Stoolpa maa lijkiaſt vid.

Tuttugaſte og Sioumde Capitule.

TVeir Hluter misllijka mier, Moodaun ſtoor hiñ Pridie er, Ef Strijdsmañ nytur Næring þrytur, Neyd um̃ ſijder lijda hlijtur.

Raudneyte þo forleſt Fe, Foracktad um̃ ſijder ſie, Til rangrar ſnwa af riettre Trw, Reide Guds þeim dæmd er nu.

Kaupmañ ſaa er Krambwd aa, Kañ valla vid Syndum ſiaa, Faatækt ſtreng til Fiaarens ſvona, Fyſer Mañ aa Verkeñ rona.

Nagle ſtiñur Mwrvegg viñur, Veru aa medal Steina fiñur, Eins er midur Synda Sidur, Seggia i mille er kaupaſt vidur

Kaupmañ frekur Syndum ſekur, Sig ef ei til Vara tekur, Miſſer Maatt og fordar ſaatt, Falla mun hañs Hwſed braatt.

Saallded ver þa ſiktad er, Ad ſaurugt ei med hreinu fer, Aform tied vid allra Gied, Oklaart fiñſt þo nockud med.

Leirpott aadur eñ ſie maadur, Ofnſins proofar Hiteñ braadur, Mootgaungs Vnd ſo Mañſins Lund, Motlijkt reyner alla Stund.

Eins mun Trie ſem aktad ſie, Avoxt nytañ laata i tie, So til Sañs er Maaled Mañs, Merked gloggvaſt Hiarta Rans.

Ongvañ þañ þu mykler Mañ, Medañ ei aadur heyrder hañ, Ollu gior mun Aurfagrier, Af Ordum ſijnum kyñaſt þier.

Riettlæted ef venſtu vid, Veiter þad þier Hiaalpar Lid, Heidurs vert og vermer þert, ſem vænum Stacke klæddur ſiert.

Fer ſo Lag um̃ Fugla Hag, Þeir fylgiaſt ad med ſama Slag, Og Sañleiks Dygd hefur ſijna Bygd, Hiaa ſviñum þeim er geymer Trygd.

Eins ſem Lioned ſetur Sioon, Ad ſigra Braad og viña Tioon, So um̃ ſijd þad Syndar Nijd, Svijkur Mañeñ einhvorn Tijd.

Gudhrædder þeir giefa af ſier, Gagnſamt Tal þad heilnæmt er, Apans Liſt hun um̃ breytiſt, Eins ſem Tunal i ſiñe Viſt.

Huxa þa ert Heimſkum hiaa, Hvad Tijmanum lijda maa, Hafdu Frid hiñ Hyggna vid, Helldur Dvol og leingre Bid.

Vitrum Hal er Heimſkra Tal, Harla leidt ef lijda ſkal, Orda Skiemd og Angurſemd, Jller kalla Lyſt og Fremd.

Svardagar og Siñufar, Sviñum gediaſt ecke par, Vid þañ Haatt og Heiptarþraatt, Hallda Meñ ſyrer Eymun braatt.

Drambsamer þa deila hier, Dáuda Strijd þar epter fer, Forsugt Spie og Faarhyrde, Fordast hvør ad nærre sie.

Leidast Briaal er Leyndar Maal, Lioos ad giøra og viña Taal, Trwñe fraa er tyndur saa, Og tryggvañ Vin mun alldrei faa.

Heill er sw ef Heidur og Trw, Hollum Vin ad veiter þu, Hvør hañ sveik i Heimugleik, Hier til alldrei aptur veik.

Ei faa mætur Angurs Bætur, Ovin siñ saa lausañ lætur, Mootlijkt er ef þeckur þier, Piñ Fulltrweñ burtu fer.

Eins sem Happ wr Hende slapp, Ef halldeñ Fugl i burtu skrapp, Lijka hlaut saa harda Praut, Hollañ Vin sem fælde aa Braut.

Hvad þu stræangañ herder Gaang, A honum ei þo færdu Faang, Veriast liet og Vareygd hiet, Sem Villedyr er slepte Net.

Boot til staar ad binda Saar, Bryxlyrde og verda klaar, Leynt Ord hvørt ef lioost er giort, Lækna mun þad øngvum vert.

Pwnglegt Gied er Pegne lied, Peim sem bender Augum med, Ovijst er ad Aurfagrier, Af þvi laate vijkia sier.

Vm þig frijtt i Eyrun blijtt, Oheill talar eñ hugar strijtt, Hañs Ordtak þo ei sie Sak, Añad finst i Rauna Bak.

Læst i Trw sem Lundprwd Hiw, Lofar þad allt er sagder þu, Vmbreyter þa fraa þier fer, Flest øllu sem giegner ver.

Okiær mier hañ alltijd er, Ovilld Guds og lijka bér, Fordist hañ saa þeckia kañ, Par med byrg eg Liooda Rañ.

Ellefta Rijma.

Nefsta skal Austra Far, Eñ wr Nauste hræra, Fyrra Brag þañ falleñ var, A Fætur reisa og næra.

Æ vid þesse Vijsna Stork, Vaxe DRotteñs Æra, Morgum hygg eg mykla Pørf, Mentan slijka ad læra.

Pvi eru Syrachs sætu Raad Sett i Rijmu Fræde, Ad upp fraa þessu af sie maad, Afmoors fornu Kvæde,

Hyrting þessa heyre Droott, Hier mun Kostur Meinge, Vm sig siña frijtt og lioott, Fraa þo nefnest einge.

Tuttugaste og Attunde Capitule.

Hvor sem giører ad henda Stein, Og hææt i Lopted senda, Hañ maa þeim med hættlegt Mein, J Høfde sialfum lenda.

Hvør sem Vmsaat ødrum vañ, Og einatt bruggar Prette, J þa Grof er giørde hañ, Giet eg ad sialfur dette

Ætle Madur aa añañ vijst, Olucku ad fella, Allt mun þad þa ugger sijst, Yfer hañ sialfañ skiella.

Splatt-

Spiærtungar med Spott og Haad, Spara ei fram̄ ad gaunga, Uns þa hondlar Hefndeñ braad, Hart sem Liooned straunga.

Hvør sem einhvørs Andlegs Mañs, Oførum vill fagna, Eymdeñ mun fyrer Afgaung hañs, Angur i Briooste magna.

Reide stoor og grim̄legt Gied, Guña lyter næsta, Ogudrænum optast med, Er sw Synden stæsta.

Hvør sem er til Hefnda braadur, HErrans Straff mun lijda, Glæp hañs lætur Gud sem aadur, Geymdañ leingur bijda.

Gief þad til af goodre Dygd, Þo Garpar vid þig briodte, So fær þu ad Synda Stygd, Sie þijn kvitt æ moote

Hvør sem Heipt og Hefndar Prai, Helldur fast vid añañ, Hvorneñ kañ ad hitta sai, HErrañs Vinskap sañañ?

Vilie Argur Illsku frekur, Odrum Naadar neita, Hvør mun þeim ed so er sekur, Synda Kvittun veita?

Lyt æ þad hvar lyktast maa, Laat þvi Reide falla, Heñar Veiger hallast æ, Heliar nedstu Palla.

Heiptar Kiife hallt þig fraa, Hept so Syndum þijnum, Kveiker margur Kapp og Prai, Med kølldum Deilum sijnum.

Giarnañ sturlar Gudlaus Þegn, Goodra Vina Lynde, Erter þa þo Astar Megn, Adur med sier binde.

Vindur giorer ad vaxe Elldur, Og verde Logeñ hærre, Miøg so lijka Makteñ velldur, Ad Mañs sie Reideñ stærre.

Audugum Mañe allmiøg fellst, Ef æ hañ giorer ad sviifa, Þvi leingur sem Heipteñ hellst, Heitare vill hun blijfa.

Uppkveiker sai Elld til Meins, Sem ept deiler af Moode, Verdur af slijku Efne eins, Uthellt morgu Bloode.

Vindur af Muñe vallda maa, Ad vaxe af Neista Elldur, Eñ ef hañ þu hræker aa, Hygg eg ad slockne helldur.

Þetta kiemur þurt og vott, Af þijnum eigeñ Muñe, Eirn so bæde Illt og Gott, Odrum mæla kuñe.

Fals Muñur sem fer med Lygd, Fordæmdur maa heita, Hañ sturlar Frid eñ steyper Trygd, Og stofnar Eyding Sveita.

Tungañ ill hiaa ymsum velldur, Osamþycke stooru, Margur var so Meinlaus felldur, Meñ af Lande fooru.

Borger sterkar brytur nidur, Briaalar Velldum vijda, Þeim er hvørge Hvijld nie Fridur, Sem heñar Rædum hlijda.

Svipañ giorer Svida og Mein, Saar og Beniar meire, Tungañ ill hun brytur Bein, Og brakar Hlutena fleire.

Segge

Segge marga Sverded vo, J Sooknar Jele þwngu, Laangtum fleire fiñast þo, Fellder af illre Tungu.

Gott er þeim sem geymdur er, Fyrer grim̃rar Tungu Ode, Heñar Ok sa ecke ber, Og hiaa sneida næde.

Hord sem Jarn er heñar Kvol, Og hættar Snorur af Eire, Plagur verre eñ beiſt aſt Bol, Og Brunanum Heliar meire.

Vnderleggur hun ongvañ þañ, Sem Otta Guds nam kieña, Alldrei lætur HErrañ hañ, J heñar Ellde breña.

Hiñ sem DRottne hverfur fraa, Hañ mun þar i falla, Og breña so i beiſkre Praa, Ad Booteñ fiñeſt valla.

Pegnar girda Pyrna vid, Piett ad Eignum ſijnum, Haf þu lijka Hagleiks Snid, Hurd fyrer Muñe þijnum.

Gull og Silfur girneſt þu, A gloggva Vikt ad færa, Veg þijn Ord med allre Trw, Er þad Prijs og Æra.

Vm̃huxa so Ord og Verk, Ad ecke meiger þu falla, Ovine og Vm̃saat ſterk, Yfer ad viñer alla.

Tuttugaſte og Nijunde Capitule.

Naung ſijnum Naudþurſt hañs, Ef nockur laanar giarna, Goodgiord er þad ein til Sans, Og ei maa þeſſa varna.

Peim sem liet þier Laan i Tie, Loford ſkalltu hallda, J riettañ Tijma tilſett Fie, Trwlega ad Endurgiallda.

Hondla riett og huxa um̃ þad, Hvad þu ſkyllder iña, Helldur muntu i hvorium Stad, Hiaalp i Naudſyn fiña.

Feinged Laaned feilar margur, Og Fund ſiñ reiknar Grañe, O villd ſijnum iñer kargur, Eigeñ Hiaalpar Mañe.

Hañ miñeſt vid hañs millda Hond, A medañ ad hiñ vill veita, Audmiwk eru þa Ordeñ vond, Og Vm̃bun ſtoorre heita.

Eñ sem giallda aptur ſkal, Er þa margt til Varna, Flijtur bæde og faanytt Hial, Freſta vill þvi giarna.

Eñ þoott hefde Efneñ noog, Alla Skulld ad reida, Hinum telur hañ hæfañ Ploog, Helning Laans ad greida.

Efneñ Gialld ef eingeñ ſie, Er þo Svik vid añañ, Pa hefur eirn med eigeñ Fie, Ovin keypt ſier ſañañ.

Saa bitalar Bolve aa moot, Brijxle og Skiemdar Ordum, Eñ fyrer Packer þwngleg Hoot, Peim er hañ gladde Fordum.

Margur laanar miog so tregur, Meinar ad verda meige, Ad ſaa sem Fie-Eign fraa honum dregur, Frekt mune launa eige.

Po i Neyd er Naudſyn meſt, Naaunganum ad biarga, Eñ aa Giallde goodañ Freſt, Giefa um̃ Dagana marga.

Fautæk-

Fatækum þu Fullting greid, Fyrer Bodorded straanga, Laat hañ sijst i siñe Neyd, Syniande burtu gaanga.

Pijnu Fie þu fagna þvi, Fatæks Broodur vegna, Helldur eñ feler Folldu i, Fraa eg þad betur giegna.

Himneskum þier safna Siood, So baud Preñing hæsta, Er su betre Eigneñ good, Eñ Edla Gulled glæsta.

Almosañ i einum Stad, Vtvaleñ so bijde, Fraa Olucku frelsar þad, Og fær þier Sigur i Strijde.

I Borgun geingur goodsws Madur, Giarnañ leyser Vanda, I Vtlautum er añar stadur, Okvitt lætur standa.

Velgiord blijd þijns Borgunar Mañs, Bid eg þier fyrnest ecke, Hañ i Ved hefur sig til Sans, Sett fyrer þijna Hrecke.

Ohacklaatañ ecke nein, Astar pryder Hreyste, Stofnar Skada Meisl og Mein, Mañe þeim hañ leyste.

Borgunar sw þwnga Praut, Piaad hefur løngum flesta, Audugur margur af þvi hlaut, Aura Tiooned mesta.

Ef saa bregst sem Borgun hiet, Bydur Viel og Hvecke, Hegningu sem hæfa liet, Hañ hiaa sneider ecke.

Hvorium Mañe Hornung fraa, Hiaalpadu epter Megne, Po vid Skada siaalfs þijns siaa, Sem fyrer bestu aiegne.

Vatn og Braud ad vijsu Tvent, Voru næger Lijfe, Par til Klæde og Hwseñ hent, Ad hylie Meñ og hlijfe.

Eiged Hws med Efneñ smaa, Iñdælla maa heita, Eñ Gestur ad vera Gumnum hiaa, Po Gnotter hafe ad veita.

Laat þier lynda hvort þu hefur, Hægd eda Skorteñ straanga, Hornung stoora hvorium giefur, Hwsa aa mille ad gaanga.

Hvar hañ iñ ad Kvollde kiemur, Kuñugur Mañe øngvum, Hryggvañ sig med Hrædslu temur, Hlytur ad þeigia laungum.

Verdur sitt ad veita aa Bord, Vill hañ hvort eda eige, Po maa skie ad þiettleg Ord, Par med lijda meige.

Rymdu wt med øngvañ Frest, Ecke fær þu Greida, Eg vil añañ ædra Gest, Iñ i Hwsed leida.

Vijst er þwngt þeim vitrum Hal, Verda slijks ad bijda, Ad Hwssins vegna hliooта skal, Hostug Ord ad lijda.

Er vid Brijxlum best ad siaa, Og Breytne giæta siñar, Hier skal eñ sem ætla maa, Ender Rijmu miñar.

Tolfta Rijma.

Til atladañ Tolfta Od, Tijne eg fram wr Mærdar Siood, Vandratadur Visku Bruñur velldur þvi hvad mæler Muñur.

Forelldrarner fiña hier, Foostur Naam þad Bornum ber, Syrach kieñer Moñum me,t, Mundaangs Hoof aa ollu best.

Eins og Skiñe Kappeñ klæddur, Kvijdulaus og vel til bræddur, Saa mun Vos og Vedrafoll, Vidbweñ ad standast oll.

So mun Halur Hegdun pryddur, Hyggindum og Dygdum skryddur, Sturlan Heims og styrkeñ Hoot, Standast vel og fiña Boot.

Helldur faatt af Heimsins Piood, Hagneyter sier Raadeñ good, Po skal aptur iña til, Vppbyriad ad leingia Spil.

Þrijtugaste Capitule.

HVor sitt leggur Elsku aa, Eiged Barn og hygst ad faa, Par af Fognud Elle i, Vnder Vondeñ helldur þvi.

Hvor þvi under Agañ helldur, Eitthvort Siñ þad Fognud gielldur, Barnsins vegna Virdum hiaa, Vijst þarf ei ad blygdast saa.

Hvor sem reynest Rækslugiarn, Riett ad typta sialfs sijns Barn, Ovin hañs þad eyrer vest, Astmoñum þo lynder best.

Eñ þo slijkur falle fraa, Froomañ Son ef aatte saa, Afgeingeñ sem ecke er, Pvi epterlætur lijkañ sier.

J Lijfe fañ saa Fognud vijst, A Feigdar Stund hañ sorgar sijst, Vondum giegn þvi Verndar Mañ, Eñ Vinum Adstod leyfer hañ.

Hiñ oflinur ecke lijdur, Vndar Ben ef Barne svijdur, Angrast Lundeñ aadur kaat, Ef þess fær ad heyra Graat.

Vngur saa sem Ogun brestur, Odæll er sem galeñ Hestur, Ef þu honum hampar þraatt, Hrædast hū þu seirna maatt.

Hlæ þu ei ad nie hroosa þvi, Hañs sem lioott er Hegdun i, Maa þvi vallda Misgiord sw, Ad med honum seirna graater þu.

Vngañ Son laat ecke þiñ, Allañ hafa Viliañ siñ, Afsaka ei Heimsku hañs, J hvorju sem hañ braut til Sañs.

Barns þijns ungañ beig þu Haals, Sem best kantu til Verks og Maals, So þad ei þa alldrad er, Arga Prioosku syne þier.

Mentum laat þad aukast i, Jdiuleyse forda þvi, Vilier þu vid Vijtum siaa, Og vera ei smaadur Moñum hiaa.

Hvor Mañ kys sier helldur lied, Hraustlegt Lijf og Faatækt med, Eñ þo veitest Audur mestur, Ef þvi fylger Heilsu Brestur.

Heilbryade og Hreysteñ full, Hvorium Mañe er betre eñ Gull, Hañs Lijkameñ Heilsu goodur, Hentugre eñ Aura Sioodur.

Audur Heims er allre Piood, Eingeñ jafn sem Heilsañ good, Onzvañ fiñum Fognud þo, Frægra þeim i Hiarta bioo.

Daude er betre eñ Dagleg Soott, Dregur af Mañe Lijffins Prođtt, Faanytur er feſkur Riettur, Framlidnum ad Muñe ſettur.

Gagn er ecke Godonum neitt, Ad Gæfa og Offur þeim ſie veitt, Pvi þau liggia dumb og daud, Daunſna ei nie bijta Braud.

Audugur Madur eins er ſa, Sem Eymdeñ Soottar liggur a, Eign ſijna med Augum ſier, Af þvj ſtyn og Hrygder ber.

J goødre Hvijlu gillder ei, Gelldingur hia frijdre Mey, Ongvañ kieñer Edlis Maatt, Andvarpar af ſlijku þraatt.

Set þier ecke ſialfur Hrygd, Og ſær þig ei med Angurs Stygd, Hiartad glatt i Hollde hier, Hægd og Lijfed Mañſins er.

Vid þig ſialfañ Veiting i, Velgiør þu ſem hæfer þvi, Hiartad gled eñ hrittu þa, Hrygdeñe þier langt i fraa.

Hrygdeñ ſtoor um̃ Hiartans Pel, Hefur ſo margañ fært i Hel, Ongvo nyt er ollum þa, Eingeñ Gagn af heñe droo.

Hatur Reide og Heiptar Kijf, Heilldur ſtytter Meñum Lijf, Sieſt a Ungum Ellemoot, Ahyggiañ þvi velldur liot.

Hægt er þeim ſem Hiartans Bygd, Hvorn Dag kiæter Gledeñar Dygd, Peſſum liwft og lyſtugt er, Hvad leggur hañ til Fædis ſier.

Þrytugaſte og Fyrſte Capitule.

Epter ad vaka Aura gnott, Utſpeñer þad Holldſins þroott, Ahyggiuñar auſlug ſtærd, Ytum bañar Svefn og Værd.

Þegar ad Madur mæddur liggur, Med Ahyggiu Naader þiggur, Hun uppvekur hañ opt um̃ Noott, Eins og nockur þwngleg Soott.

Sa ma reiknaſt rijkur ſie, Af riettu Starfe græder Fie, Hefur ſijdañ Hvijld og Roo, Eñ hagſamlega neyter þo.

Fatækur ſa virdeſt vijſt, Er viñur ſtrekt eñ audgaſt ſijſt, Nær hañ hætter Þrautum þiadur, Þurfamadur er ſamt og adur.

An Syndar er eingeñ ſa, Sem elſkar Fie og ſtundar a, Forgeingelegt Fegurdar Glis, Pad feller Mañ i ſkadlegt Slys.

Margur opt fyrer Aud og Seim, Til o=falls kiemur af Volldum þeim, Bæde hañ og fallvallt Fied, Fordiarfaſt um̃ ſijder med.

Rijkur Madur ſæll er ſa, Er Seggia eingeñ ſtraffa ma, Vel falleñ i ollu er, Æra og Heidur ſlijkum ber.

Rijkur hvor ſem reyndur er, ad riettvijſlega hegde ſier, Miog ſa verdur Moñum kiær, Og maklegt Lof af ollum fær.

Ogagn viña odrum ma, Ongvum vill þo ſælaſt a, Hellſt þeim kinge Heidur og Audsur, Hañs Aulmoſu prijſar ſnaudur.

Vertu Reckur Raadavitur, Pa Rijkis Mañs vid Bord þu ſitur, Of mat fremdu ſke neitt, Allmyked þo frañ ſie reitt.

 Hellds

Helldur skalltu þeinkia þad, Þier mune einhvor giæta ad, Otrwtt Auga og Auf-
und siw, Angrast vid ad neyter þu.
Taktu ei a ollu greitt, Er þu sier ad fram er reidt, Ododed þad ecke skier, Sem od-
rum liggur nær eñ þier.
Þo sa være Vilie þiñ, Vel þad ei sem girnest hiñ, Þier i Skipun skicka ætt, Skyn-
samlega a allañ Hætt.
Eins og Madur et þu riett, Af þvi sem fyrer þig er sett, ecke vertu ofmiøg gier, Eing-
eñ so ad gremiest þier.
Hæfeskuñar hafdu Sid, Ad hætta fyrstur Bordun vid, Ovinættu aflar sier, Sa
Osediande Svelgur er.
Eirneñ skyllder ad þvi ga, Ef þu situr morgum hia, Eñ þoott værer allmiog lystur,
Eter ei nie drecker fyrstur.
Hvor sidsamur Madureñ mætur, Mat sier lijteñ nægia lætur, Þvi i Hvijlu hægre
Roo, Hefur og Næder lijka þo.
Sie ad Hoofe hallden Kvidur, hægre er Mañe Svefn og Fridur, Olwen ma Arla
strax, Vpprijsa ad Morgne Dags.
Ofmiked sa eted hefur, Ovært hañ a Noottu sefur, Ydra Verkur illa slær, Og Iñ-
añtokur lijka fær.
Ef þig hente Heimskañ su, Hoofe meir ad neytter þu, Leita vid þier lægne Kvidur, Legg
þig strax til Hvijldar nidur.

Prijtugaste og Añar Capitule.

Fræded Son'r fest vid þig, Forsma þu i øngvu mig, Ellegar seirna sañar þu, Sagn-
Ver þær eg kieñe nu.
Alltijd skalltu jdka þad, Eitthvort Verk sem Gagn er ad, Illur Kvilleñ odrum strijd-
ur, Vnder mun þig leggia sijdur.
Matar og Dryckiar Milldañ Mañ, Miøg vel lofar Alþydañ, Þar af Hefd og Hylle
rijs, Helld eg þetta goodañ Prijs.
Bygdeñ oll og heima Lid, Briooftleysinge stuggar vid, Amæle og Atvik þiett, opt
hañ fær og slijkt er riett.
Vijnsvelgur þu vert ei neirn, Vard so steyptur margur eirn, Allt Iarn reyner Elld-
sins Glood, Eins og Vijned Hiartans Mood.
Med Hoofe drucked heilnæmt Vijn, Hiartad gledur svipter Pijn, nærer Lijf og Næd-
er giefur, Neyd er þeim er eckert hefur.
Vijn er skapad Verolldu i, So verde Moñum gladt af þvi, Sæalu og Lijfe iñdællt
er, Epter Þorf ef dreckum vier.
Aflar þeim i añañ Stad, Ofmijked sem drecka þad, Øngva Hægd i Hiartans Bygd,
Helldur Trega og meire Hrygd.
Ofdryckiañ so ærer hañ, Sem alldrei var so stilltur Mañ, Þar til skvalldrar Skæl-
kur hver, Ad Skiemder fær æ siælfum sier . Vand-

Vandræde og vondsleg Ord, Vek þu ei vid Dryckiu Bord, Gledeñar Stund þa stendur Mañ, Sturla þu ei med Hædne hañ.

Seggium lijkstu Sidunum i, Samsæte sem hæfer þvi, Um̃huxa hvad ar er sett, Af þvi mættu sitia riett.

Dragdu ei undañ Dryckiu Fied, Ef Dreingium villtu sitia med, Pad myn gledia Gumna smalla, Og goodañ Vin þig sijdañ kalla.

Ellstur Madur alltijd skal, J Samkundum hefia Tal, Hugvit nægst ef hia þeim bioo, Hindrest ecke Spilmeñ þo.

Sönglist hlyder sidugs Mañs, Sijst þo feller Skiemtun hañs, Kvedling þiñ ef einhvør er, Til añars Tijma geymdu þier.

Carbunculus kveiker Skart, J klaru Gulle lyser biart, Vijsna söngur sijst til Meins, Samdryckiuna pryder eins.

Eitt siñ tala og aptur þa; Ungmeñenu leyfast ma, Adspurdur skal Andsvar gløgt, Ærlegt giefa og seiga snøgt.

Ei þo þikiest Orda rijkur, ecke jafn nie Herrum lijkur, Alldrader þar eiga Tal, Aptur Muñe hallda skal.

Eins sem birtest Ellding opt, Adur eñ Pruma kiemur i Lopt, Ast og Hylle aflar Blygd, Ungmeñis og tæknar Dygd.

Arla Dags þu uppe vert, Ecke i þessu sijstur siert, Høndla sijdañ hvad sem villt, Huxa þo ad fordest Jllt.

Packer giördu Gude þeim, Sem gaf þig Lijfs i þeñañ Heim; Og uppfædde med Aude sijn, Endest þañeñ Rijmañ mijn.

Þrettanda Rijma.

Vrk eg Brag med añad slag, Þo ervidt viñe, J þrettanda þessu siñe, Þioodum byt eg Asa Miñe.

Safnast hvad sem er Mañ ad, Og jdkar brætt, Mun so Korned margt og smætt, Mæler stooran fylla brætt.

Yggiar feingur afram geingur, Ecke ad sijdur, Leingest þeim er Bragsins bijdur þ Byriar smætt eñ Tijmeñ lijdur.

Ordum Ræde eilijf Ræd, Eñ añar eingeñ, Lioода Mælsins stille Streinge, Er stirdar gæfu Radder leinge.

Þrijtugaste og Þridie Capitule.

Hvør sem nemur og til sig temur, Tællaust viña, Ad Ottast Gud og ætijd siña, Ædsta Ræd mun giarnañ fiña.

Hvør sem stundar gløgt og grundar, Guds Ord hreina, Sadning fær og svipter Meina, Eñ Svikfamleger Spilling eina.

Vel Gudhræddur verdur fræddur, Um̃ Vijsdooms Parta, Lyser rijkt i reyndu Hiarta, Riettlæted sem Lioosed biarta.

Vid Avijtaner illa uner Ogudhræddur, Pikest vel til varna bræddur, Vondra Maña Dæmum kiæddur.

Rædeñ giegn eirn goodur Þegn vill giarnañ þiggia, Ei kañ Daareñ ad sier hyggia, J Oddum þo giøre ad liggia.

Ad sie gæd fyrer utañ Ræd, Þo eckert viñer, So øngva sijdañ Jdran fiñer, Uñins Verks er kiendu sviñer.

Vijk þier fræ þañ Veg ad gæ, Sem Von er falla, Steinum hiæ med Stilling alla, Stødver þig eñ hlauper valla.

Treystu sijst þo Vegureñ vijst, Sie væñ ad siæ, Brauteñ slietta bregdast mæ, Børnum lijka sneidtu hiæ.

Hvad sem beint i Briooste hreint, Ad byriar þu, Treystu Gude af goodre Trw, Giæfusøm er Hlydneñ sw.

Hvør sitt Traust vill Hættulaust, A HErrañ festa, Og hønum syner Hlydne mesta, Hañ mun gott i øngvø bresta.

Skädlegt Bañ ei hender hañ, Sem hrædest Gud, J Freistinguñe fiñur Lid, Þvi Fullting DRottiñs hiælpar vid.

Hugvits skyr sier hvørge snyr, Fræ HErrans Orde, Ødrum Hræsneñ hrinda þorde, Hafs sem Bylgiañ Sneckiu Borde.

Fyrre siæ þu Efned æ, Eñ um̃ þad ræder, Undervijsun ef þig fræder, Andsvør betur greida næder.

Fævijss Mañs er Hiarta hañs, Sem Hiool æ Vagne, Hleypur i krijng af Heimsku Magne, Hugreñingeñ fiærre Gagne.

Hestur gradur hneggiar hradur, Hrossum moote, Og Hræsnareñ i hvøriu Høste, Hæds Maña vill kallast Noote.

Soddañ Ræd og Sagna Hæd, Þeir samañ bera, Hvad mæ Dageñ helgañ giøra? Helldur eirn eñ aññañ vera?

Viskañ stæsta HErrans hæsta, Hefur sliett, Adgreiningar æ þeim sett, Ar-Tijder so stande riett.

Hañ hefur Vølld um̃ Helgehølld, Og heiløg Fræde, Ars Daga fyrer Ordsins Sæde, Utvaled og helgad bæde.

Eins og Mølld er Adams Hølld, Og allra Maña, A þeim ad giøra Greining sañа, Gude matte eingeñ baña.

Hañ hefur Dæd og Nægdar Næd, Þeim nockrum bytt, Helgad blessad hafed og prytt, Til høllra Þioona kiøred og nytt.

Suma i Bañ og Bølvan hañ, Med Bræde sellde, Stiettum fræ og stooru Vellde, Støllta Meñ hañ ofañ fellde.

Øll er Þiooden ill og good, J HErrans Hende, Leir-Smidur so Lijmed rende, Sem lyster hañ og Menteñ kiende.

Skiepn-

Skiepnañ Mañs er Skapara hañs, J skiæru Vallde, Hvoriumtrwe eg hañ giefe og giallde, Sem giegner best og vill ad hallde.

Gud hefur riett hid Gooda sett, J Giegn þvi illa, Dyrdlegt Lijf mæ Daudañ stilla, Dygður bæta eñ vondur spilla.

Driwgum merk þu Dyrdar Verkeñ, DRottens sæta, Eiga Tvo sem ad mæ giæta, Odrum Tveimur jafnañ mæta.

Stolltum byd eg stioornar Lyd, J Starfe sijnu, Vel ad hlyde Mæle mijnu, Medañ eg þyde Parfa Lijnu.

Ekta Kvon þiñ eigeñ Son, Og Astmeñ gooda, Ongva læt þu yfer þig biooda, Uns þu helldur Lijffins Grooda.

Fie þitt allt þu ongvum skallt, Til Eignar veita; Epter a fær þu Jdran heita, Ef til þeirra þarft ad leita.

Uns ad Maattur og Andardraattur, Endest þier, Aungvum Mañe ef Audna lier, Vndergief þig sialfur hier.

Betur þarfar þijn ad Arfar, Þurfe vid, Helldur eñ þu af þijnum Nid, Þiggia verdꝛ er Hiælpar Lid.

Auk þier byr og Ordlofs styr, Af Aude þijnum, Voladur margur vesst i Þijnum, Er villtur slepper Heidre sijnum.

Eñ sem hallar Hel og kallar, Holdeñ æ, Rijkdoome ad ryma fræ, Riettvijslega skiptu þa.

Asna heyrer Knappa Keyre, Klyf og Foodur, Þrælnum Braud er þreytest moodur, Parfa Starf og Ageñ goodur.

Fylg þu ad vid Þræleñ þad, Er þioona skyllde, Onæda þig ella villde, Og aktar sig i stooru Gillde.

Hælseñ sveigia Bond og beygia, Bernsku Hoot, Eñ Stafur og Keyre Jyrfeñ Prioot, Starfe kioreñ eñ onare Boot.

Verka Fause Viñulaus, Ef vil eg ad geyse, Jllt margt kieñer Jdiuleyse, Olæn trw eg so margur reise.

Eñ þo Sekt og Ofbod frekt, Skallt ongvum setia, Forgeingur hin harda Hetia, Hoofed Offañ lættu letia.

Þioon þiñ ver og vernda hier, Sem verda kañ, Seggia hvor sem fæxer þañ, Sialfs þijns Lijfed meinar hañ.

Hallt hañ riett sem hæfer sliett, Og hañs er Lid, Adstod slijk þier efter Frid, Eins og Lijffins þarftu vid.

Hitt so fer ef Hoofe ver, Er halldeñ Dreingur, Hañ bregdur Vist og burtu geingur, Bistur vill ei þioona leingur.

Þrijtugaste og Fioorde Capitule.

HEimsku rijkur sialfur svijker, Sælar Hreyste, Dærleg Von fra DRottns Leyste, A Drauma hvor sem giarnañ treyste.

Hvor

Hvor sem auma heimsku Drauma, Huxar æ, Skugganñ greidt vill griipa sæ, Og geystum Vinde hygst ad naa.

Siñe blindu Sañleiks Mynd, J Svefne giøra, Loged saurugt sioonum bera, Er satt kañ ei nie hreint ad vera.

Drauma Spaa er spottleg Praa, Og spiller Roo, Huxun giører þunga þo, Þat sem nockud under bioo:

Aungva Akt nie Visku vakt, Þeim veita ber, Ef þeir koma ecke þier, Af Jñblæstre þeim helgur er.

Ei er Dygd vid Drauma Lygd, Ad dryggia Ast, er margañ sveik og Seggium brast, Ad Svefn-Orum er villdu dæst.

Guds Ord kient og Lydnum lient, Er Leidsogn riett, Sie þvi fylgt sem fram er sett, Eñ forsmaa Draum og lygaña Prett.

Reyndur mest mun Raada flest, Og Recka fræda, Vel lærdur til Viisdooms giæda, Viturlega kañ ad ræda.

Skamsyn Madur Skilnings stadur, Skyniar fætt, Villu Andar vekia þrætt, Vandræde a margañ Hætt.

Fordum þar eg villtur vár, Fra Visku Bruñe, Fæænytt flutt eg margt af Muñe, Meira nam eñ seigia kuñe.

Sie eg nu um Sañleiks Trw, Ad siist maa blanda, Gudhrædder hafa goodañ Anda, a Grundvallaðre Visku standa.

Helger festa Huxun besta, J Hyggiu Rañ, Siina Von ad setia a þañ, Er sañarlega hialpa kañ.

Gudrækeñ sæ giarnañ viñur, Goodsemd eina, Ei þarf Skielsing Ottast neina, Þvi eirn er Gud hañs Traustèd hreina.

Vel Gudhræddur Sælu saddur, Seigiast mæ, DRottens Augu yfer hañ siæ, Og oflug Vernd er sliikum hiæ.

Hita i giegn er HErrans Megn, Þeim Hulning fest, Svale og Tialldbwd mæddra mest, A moote Follum Studning best.

Gledeñar Hægd hañ giefur af Nægd, Sem Girnd til stæde, Andlit glatt og Bragded bæde, Blessun Liif og Heilsu Giæde.

Eiliif Dyrd af ollum skyrd, Sie ædstum DRottne, Lodins Skeid i Lesning brotne, Liide Meñ þo Kvæded þrotne.

Fioortanda Riima.

Horrar Dreggiar Fryggiar Øl, Fioortanda eg liooda, Dryck er ecke at Dyrum vol, Dauft þvi verd eg biooda.

Mier var ecke Mærdeñ kiend, Meistarans under Vende, Eddañ miin er ofañ send, Almættugs af Hende.

Vissa eg miina veyka Ment, Ad vanda Rædu sliika, Hefde mier eige HErrañ sent, Higlþar Gæfu riika.

Til

Til Aræðis Anda sin̄, Ein̄ Gud mier til lagde, Hoolastícktis HErra min̄, Hroodrar Efned sagde.

Af þeirra Trauste took eg Magn, Tæpan̄ Dug ad herda, Villd eg bæde Gaman og Gagn, Gumnum mætte verda.

Þrijtugaste og Fimte Capitule.

ENN þo giefest Offur þrijtt, Af Raangfeingnum Aude, Anstyggelegt og engvu nytt, Acktast þad hiaa Gude.

Illra Giof er Ogiedlig, Fyrer Augum HErrans sæta, Ecke laata Synder sig, Meþ soddan̄ Gaasum bæta.

Fer þeim eins er Foorner giefur, Af Faatæks Eignar Baugum, Og þa Sonen̄ sæfdan̄ hefur, Sialfs fyrer Fodurs Augum.

Lijted Braud hin̄ aume aa, Einum sier ad veita, Hvor þad tekur hier fyrer maa, Han̄s Mordingen̄ heita.

Næring Lijfs ef nockur tekur, Naungans fraa Mun̄e, J hn̄s Dauda ad ei sie sekur, Alldrei veriast kun̄e.

Hvor sem vegar verdug Laun, Verk Man̄e ad neita, Blijdu lofar en̄ bregst i Raun, Bloods ma Hundur heita.

Þa Man̄ Bygger Efned eitt, Og aptur giører ad brioota, Þar af kan̄ ei an̄ad neitt, En̄ Erfided sialft ad hlioota.

Nyta Boon þo bidie Man̄, Ef bolvar strax aa moote, Sijst er Von ad sialfur han̄, Sin̄ar Bænar nioote.

Þeim um̄ Daudan̄ þreifar Man̄, Þvottur gillder valla, Ef saa verdur en̄ um̄ han̄, Aptur strax ad fialla.

Saa fyrer Synder þunga Þraut, Þreyter Føstu laanga, Onytt strax ef aptur braut, Er þeim Skripten̄ stranga:

HErrans Bod ad hallda riett, Hellst er Offred besta, Mikels akta Ordsins Stiett, Astar Foornen̄ mesta.

Þackar Gude saa er semur, Sætleiks Foorn þad heiter, Han̄ sem Myskun Man̄e fremur, Megtugt Offur veiter.

Aflaat Synda Goodgiørd er, Og Guds Þionustan̄ Man̄a, Raangindum ad hafna hier, Hlijsdar Offred san̄a.

Toomhentur ei hæfer þier, HErra ad birtast þijnum, Honum i øllu hlyda ber, J Helgum rædum sijnum.

Offur hélgra Audgan giefur, Alltarenu stæsta, Sætan̄ Ilm og Alit hefur, J Auglite hins hæsta.

Offurs giafer Gudlegs Man̄s, Gooda Hylle bijda, Almaattugum Utlaat han̄s, Alldrei ur Min̄e lijda.

Med glodum Augum gief þu Dyrd, Gude sem þier bære, Utlaat þijn med øngva Nyrd, Og ei sem Skortur være.

Alltijd siert i giöfum gladur, Giarn og fws til Ræda, Epter þvi sem ert til Madur, Efneñ hliota ad ræda.

Hyrleg Giöf mær helga Mañ, Og hollum Launum vallda, Gud vill sijdar sænia þañ, Og siofallt Endurgiallda.

J Utlætum varast vijst, Vesælingur ad heita, Af Offre þijnu allra sijst, Ordlofs þier ad leita.

Sunium HErrañ Hefndeñ er, Eñ Hiælpeñ aumra Maña, Augum hañs ei aktast hier, Alit Persoonaña.

Fodurlaus þa falleñ grætur, Fws vill DRotteñ hlyda, Eckna Bæner ecke lætur, Andsvars leinge bijda.

Eckiu Taar af Augum þrætt, Po ofañ reña hlioote, Þau kalla upp i Himeneñ hætt, Heiptar Mañe i moote.

Guds Pienare goodfwslegur, Giediast DRottne næsta, Peim mun Bæneñ sækia Sigur, Send i Lopted hæsta.

Bæn hins auma geingur greidt, J giegnum Skyeñ þröngvs, Þar til hun er heyrd og veitt, Hnecker fær i öngvs.

Mun þa DRotteñ dæma riett, Og dvelia ei ad giallda, Pessum Straffed þeyiu liett, Er Piæning aumra vallda:

Rænglætra hid rijka Valld, Reidur feller HErra, Hvorium einum greider Gialld, Giordum epter þeirra.

Foolks sijns hefner HErrañ sætur, Hördu steyper Meinge, Guds Næd hina glediast lætur, Græt sem boldu leinge.

Rooteñ þurr ma Regne best, Riettañ Tijma kioosa, So þa Neydeñ Mans er mest, Myskun fær hañ liioosa.

Prijtugaste og Siøunde Capitule.

MAñsins Kvidur til sijn tekur, Tærings Fædu marga, Po er Matur misjafnt frekur, Mensku Lijfe ad biarga.

Villebrædsins reiddañ Riett, Reyner Twngañ hreina, Fra þvi saña Falsid sliett, Forsiæll kañ ad greina.

Prettvijs eiñ ma añañ hier, til Ofalls stundum giña, Forsooktur sig Vijtum ver, Og Verka giæter siña.

Mooodureñ alla elskad gietur, Arfa sijna kiæra, Samt ma Dotter Sonum betur, sidugu Headun færa.

Kviñañ frijd su kiæter Mañ, Kiær yfer Hlutena alla, Sie hun giæf og good vid hañ, Sarp ma sælañ kalla.

Peim sem hefur holla Frw, Hægdeñ skortar eige, Jñdæl Hiælp og Adstod trw, er uppa treysta meige.

Bæ siñ einaeñ brotum ver, i burt ef Gardur være, Breste Konu Boondeñ er, Beint sem villtur fære.

Neyfara þeim er Odygd añ, Eingeñ giorer ad trwa, Er Stada i mille stilla kañ, Eñ stødugur hvørge bwa:

So er Odygd otlud þeim, Sem eckert Hreidur hafde, Leitar þar til Hwsa heim, Er Hwmed Leider tafde.

Hollañ Vin sig helldur tijdt, Hvør i Rædu siñe, nockrer bera þo næsta blijdt, Nafn eñ Rentu miñe.

Ef Vina i mille þrwtnar Praa, Af þungu heiptar Naude, Seggia eingeñ sætter þa, Siaalfur'fyrr eñ Daude.

Hvad mun vallda vondskap þeim, Er vex i millum Sveita, Af Falsleika sem fer um Heim, Full ma Verolld heita.

Einum Vin sem allvel geingur, Adrer giarnañ fagna, Eñ sem ecke er Audnañ leingur, Otru vid hañ magna.

Sitt Ogagned spyrgia meir, Eñ sialfs hañs Neyd og Vanda, Hañ þo falle hyxa þeir hættulaust ad standa.

Goodum Vin a Gledeñar Tijd, Gleyma skalltu eige, Einkum þo þier Audnañ blijd, Aptur vaxa meige.

Eiñ so Raadeñ odrum leggur, Aldyggur sem være, Gagn sitt eiged sier þo Seggur, Siaalfum hvad sier bære.

Setnings gloggur siaa þu vid, Soddañ Raada neyte, Þeirra mun þier lijted Lid, Lijklega þo breyte.

Hañ raadleggur siaalfum sier, Sitt Gagn viña villde, Eñ fyrer Byrdum beiter þier, Beint so falla skyllde:

Af þeim þigg þu eingeñ Raad, Sem Ofund vid þig geymer, O-heill ongva Dryger Daad, Dygdum helldur gleymer.

Hvad mun Raad i Randa Jel, Ragur kuña ad leggia, Nie Kaup-Madur virda vel, Voruna yckar beggia?

Skyllde hañ siaalfur setia Lag, A solu Peninga þijna, Nie Okockeñ orleiks Hag, Odrum fram ad tijna.

Hvad skal þesse ad þiggia Raad, Sem þecker ongva Millde, Hvørneñ Madur nyta Raad, Nockrum veita skyllde?

Raunar eingeñ raadgast þarf, Nie reisa nockra Siñu, Vid Leigu-Dreing um Dygdar Starf, nie daadlausañ um Viñu.

Ræk þu ecke Orda Hial, Oraadhollra Grana, Giarnañ helldur girnstu Tal, Gudrækeña Maña.

Þeir sem HErrans hallda Bod, Og hnijga ad þijnu Siñe, Samharma og syna Stod; Segger ef rasa kyñe.

Hafdu þeirra hentug Raad, Hellst til Giorda þiña, Ecke muntu ædre Daad, Añarstadar siña.

HErrañs girnstu Hialpar-Lid, J hvorre Jdiu þiñe, Giorder þijnar greida bid, So goodañ Enda fiñe.

Adur eñ þu þitt ætlad Verk, Vppbyriar ad viña, Hentug Radeñ holl og merk, Haf til giorda þiña.

Peinktu ad hvad sem viña villt, Vijst mune af sier leida, Lof og Gott eda Last og illt, Lijf eda Daudañ greida.

Vel skickadur opt er eiñ, Odrum Raad ad iña, Heilrædeñ þo sialfur seirn, Sier til Gagns ad viña.

Klookleg hygg eg Recka Raad, Rauñ ill verda küñe, Sem hefiast ei af HErrans Naad, Og hreinum Visku Bruñe.

Sa af Reynslu verdur vijs, Og Vijsdooms safnar Faungum, Raunar fær af Radum Prijs, Og riett a hitter laungum.

Sa sem velur uñ Visku Magn, Veiter Kieñslu stærre, J Radum morgum gior-er hañ Gagn, Gietur og flestum nærre.

Maateñ skamtar Moñum Fior, Og Mundaangs Tijmeñ riette, Añars Lijffins eilijf Kior, Vtvolldum Gud sette.

Madureñ hyggeñ Heidurs Room, Hefur uñ Sveiter vijda, Mañord hañs og Miñing froom, Mun þvi valla lijda.

Sveitum veiter Visku Dygd, Vijsañ Prijs til Handa, Hrærda Mærd i Maal-sins Bygd, Mæta læt eg standa.

Fimtanda Rijma.

Fimtanda skal Fræda Maatt, Folke vanda a nockurn Haatt, Vppbyriadañ auka Partt, So Ahlydendum verde katt.

Lærdoomur er lioos og hægur, Lof sitt vottar Meistareñ frægur, Eñ til Mærdar minstur Slægur, Morgum kañ þo stytta Dægur.

Jdeñ hvor þo orke smaatt, Akur siñ ef stundar þraatt, Vppskier riett a allañ Haatt, Eins sem syner Dygdar Maatt.

Jdinvirkur Akur Mañ, Akte hvor ad fiñest hañ, Eirn Gud giefur Avoxt þañ, Erfided sa blessa kañ.

Prijtugaste og Attunde Capitule.

REyndu Son miñ hvad mun hier, Heilnæmt vera til Fædu þier, Lijkama þa Lyst-ing ver, Sem Lijfe þijnu skadlegt er.

Af hvorskyns Fædu fyll ei þig, Frekt þad bañar Heilsustig, Jñañ Meina epter sig, Aflar Neyslañ graaduglig.

Sviñer hafa a Setning Saatt, Sig til Dauds þvi margur aat, Hoofleg Neyslañ Lijffins laat, Leinger og verdur Æfeñ kaat.

Hyggeñ Lækner heidra ber, Hañ i Þorf so gagnest þier, Menteñ hañs i Heime hier, Af hæstum Gude tilsett er.

Kongur

Konga hæst er Heimsins Rañ, Heidra þeir þo Læknarañ, Listeñ giorer ad hefia hañ, HErrum jafn so reiknast kañ.

Skatna Lækning Skapareñ mætur, Skyrt af Jordu vaxa lætur, Hyggeñ hvør sem giefur ad giætur, Gyrnest slijkar Heilsu Bætur.

Þarsemd DRotteñs sies til Sans, Þvi soddañ kiemur af Krapte hañs, Ad fyrer Lister Læknarans, Lijkamans grædast Meineñ Mañs.

Guds Verk oll sem giordust hier, Greina kuñum ecke vier, Hañ giefur eiñ so alldrei hver, Allt þad gott á Jordu er.

Forlijt þig eige Firdum hiaa, Falle þier þo Heilsañ fraa, Helldur DRotteñ heiter aa, Hiaalp og Lækning muntu faa.

Lijfed gior þu Lasta frij, Laat af Synd er vafdest i, Hiartans verde Hreinsun ny, Hitt hid vonda sijdañ fly.

Foornum blijdum byter þa, Bæn Gudhræddra þigg ad faa, Strax sem atter epter A, Aüde og Lijfe falla fra.

Leita þa vid Læknarañ, Ef Lijfe siwku biarga kañ, Gud tilsette Grædslu Mañ, Gief þu ei fra þier lausañ hañ.

Opt þa Hepne hittum vær, Ad Heilsuboot hiñ Siwke fær, Fyrer Guds Barns Bæner hær, þo Bartskiereñ sie hvørge nær.

Saa sem DRotteñs Bodord brijtur, Bartskieranum sijdar lytur, Adur eñ Lijf ad Lycktum þrytur, J Lækners Heñdur falla hlytur.

Harma þañ af Heime fer, Hrygdar Merke sijn aa þier, Sveipadu hañ sem altijtt er, Ærleg Jardan Christnum ber.

Harms sie Stundeñ hæfelig, Hugga sijdañ aptur þig, Hrygdeñ leider Heliarstig, Hættleg þeim so kvelia sig.

Faatækteñ og fastleg Hrygd, Fyller af Angre Hiartans Bygd, J Freistingunum fulla stygd, Flestum giefur eñ ongva Dygd.

Aungvañ Harm nie Hrygdar Graat, J Hiarta þijnu festast laat, Ad Endalokunum gief þu Gaat, Giorvallt fellur Heimsins Staat.

Laateñ Mañ þott harmer hier, Hañ til þijn ei aptur fer, Gagnlaust honum eñ grand; ar þier, Ad graater meir eñ hoofslegt er.

Helldur siaa þu Sattmaal þañ, Ad sofnar þu sem añar Mañ, A fyrra Deige deyde hañ, J Dag þig þvilijkt henda kañ.

Christeñ Mañ sem laateñ liggur, Leinge skallt ei harma hryggur, Þad þig hugge Hal; ureñ dyggur, Hañs ad Saaleñ Naader þiggur.

Þrijtugaste og Nijunde Capitule.

Rjtning hvør sem ydka aa; Añad valla stunda maa, Hvorneñ kañ hañ Kyñing naa, Sem keyrer Eyke og vaktar þa.

Hañ uñ Verknad hyxa hlijtur, Hvørn Dag sie ad nockru nytur, Ar og sijd ad Jo-

iu lijtur, Ellegar Fienad Fodrid þrytur:

Trie Smidur sem til er sett, Tijdum sijna stundar Stiett, Vandar mest ad Verked riett, Verde dyrt og falle sliett.

Jarn Smidur med sama Sid, Sitia hlijtur Stediañ vid, Omaks fær af Afle B:d, Elldmoodur eñ sialldañ Frid.

Hluster fyller Hamars Hliood, Heitañ Mæder Elldsins Glood, Pvi Astundun þar øll til stood, ad endud verde viñañ good.

Leirpottareñ lijka kañ, Longum reyna Hvijldar Bañ, Handa Raun og Foota fañ, Frekt ef stundar verknad þañ.

Ad gaa þarf hañ allañ Tijd, Efnud Kier so verde frijd, Ofneñ hreinsa Ar og sijd, Ef sitt hygst ad vanda Smijd.

Aller þeir eg aadur kvad, Athofn siñe hneigiast ad, Eru þvi þeir idka þad, Omissande i hvorium Stad.

J Samkundum ei kañ saa, Odrum Stioorn nie Kieñing tiaa, Hvorke þyda spektar Spa, Nie Spakmælum ad greina fra.

Seggur hurar Sumar og Vetur, Siaalft þad eitt eñ ecke betur, Erfidid sem Agirnd hvetur, Aflad hvad um sijder gietur.

Hañ sem stundar Heppne þa, HErrans Orda Visku ad naa, Laangfedgaña Lærdooms Spaa, leite fyrst ad grunda sa.

Lijf-Sogur hañ lese af þeim, Sem lofader voru fyrr um Heim, Menta og Dygda mætañ Seim, Meir girntust eñ Lasta keim.

Ef soddañ Dæmum Seggureñ añ, Og sier i Nyt þau færer hañ, Greina goodur og Maalskyr Mañ, Mektar Herrum þioona kañ.

Lijka saa med Lyst og Maatt, Sem leitar Guds aa allañ haatt, Sie Bænrækeñ Þegneñ þraatt, Þeim mun sialldañ raada fatt.

Fyrer þad blijda Bænar Hliood, Blijdkast Gud vid Heimsins Þiood, Vijsdooms Anda Gaafañ good, Garpnum vex um Hyggiuslood.

Þesse gaafañ Garpnum lient, Gagnsom verdur og morgum hent, Þar af fær hañ Þioodum kient, Þarfleg Raad og Lærdooms Ment.

Undrast Þiooden øll til sans, Afbragd Visku þessa Mañs, Alldrei fyrnist iñañ Lands, Agiætt Nafn og Miñing hañs.

J Predikun verdur sijdañ sett, Siaalfur hvad hañ mællte riett, HErrans Kyrkia hroosar sliett, Hañs Kieñingu og dyrre Stiett.

Medañ aa Lijfe mætur tefur, Meira Nafn eñ Þusund hefur, Lijka sijdañ Laateñ sefur, Lofsamlega Miñing giefur.

Fertugaste Capitule.

HEyred Borneñ helg og froom, Hondled þar til nadugt Toom, Sæt ilmande edla Bloom, Auked DRottens Dyrdar Room.

Vott-

Vottum þad sem verdugt er, Ad Verk hans hvört i Heime hier, Harla er gott i sialfu sier, Sem han bijdur jafnan skier.

Sem þa Skaparans skickun good, Skipte i tvent hid mykla Flood, Mwrs sem Vegger Vatned stood, Veg so feinge hin helga Piood.

Liuft er Skiepnum lijda Raus, Ad lwta Skipun Skaparans, Eingen klage so til Sans, Svik nie Brest i Adstod hans.

Augun DRottens ætijd sia, Allt hvad giort er Monnum hia, Heims Upphafe Fyrstu fra, fram til þess han endast a.

Skilst oss lijttþo skodum vier þraatt, Um Skiepnu hvorrar Gagn og Maatt, Allt þo stodar a einhvorn Haatt, En þott syness brygdu smaatt.

DRottens Blessun fram so flytur, Folld sem Vatned doggva hlytur, Heidingiang Heiller brytur, Hardnar Jord ef Vokvan þrytur.

Guds Verk helger heidra best, Heimsker Men þau virda vest, Til gagns skopud godum mest, Giora þeim Illu hiaalpar brest.

Lijfs Þorf Seggia sanleg hier, Sallt Jarn Vatn og Elldur er, Hunaang Miol sem Hwngre ver, Heilnæm Mioolken Vijn og Smior.

Hulning Klæda er Hollde bar, Og hvad sem fleira telst til þar, Giort til Parfa goodum var, En gudlausum til Skadsemdar.

Vindur sterkur stundum blijdur, Til Straffs er giordur ei ad sijdur, Hans þa geisar Stormur strijdur, Stooran Skada margur bijdur.

Þegar ad koma Kvalning aa, Kaskier Vindar Heimen slaa, Hella wt yfer Haudur og Sia, Hans Reide sem giorde þa.

Hwngur Daude Hagl og Baal, Hættleg Dyr og Orma Taal, Vijga Sverd og Vopna Staal, Vondum slijkt er Hefndar Kaal.

HErrans Vallde vilinger, Vina þeir hvad boded er, Hvar han þeirra þarf med hier, þreytast ei nie hlijfa sier.

Vrskurdur sie saa um sijd, Samþycktur af Christnum Lyd, Ad Guds Verk oll eru good og frijd, Og gagnsamt hvört a sine Tijd.

Onytt kallast ecke neitt, Þad ædstur Gud hefur giort og veitt, Hiartanlega hvört sem eitt, Heidre Men og þacke greitt.

Hormulegt er Manlegt Mein, Medfædt oss en Booten sein, Þar til Mollden Moodur ein, Medtekur vor stirnud Bein.

Otte og Stwran Æsen er, Epteraa Dauden seinast fer, Hæstum eins i Heidre hier, Sem hinum er minstas Jorden ber.

Han sem geingur Gumnum hiaa, Med Gull Koronu og Silked snaa, Ahyggiu ber eins og sa, Sem alltijd skyler Hempa graa.

Alltjafnt hlytur yta Lid, Okiör slijk ad bwa vid, Ofund Hatur Heliar Bid, Heipt og Kross en siallda̅n Frid.

Og

Og þa nockur Naader hefur, A Noottuñe i Hvijlu sefur, Margskyns Heimska Hugeñ vefur, Hindrar Værd og Giñing giefur.

Svefn þa hvijler sialfañ Mañ, Sioonhverfing þo skielfa kañ, Ef argañ dreymer Ovin hañ, Sem asæker ad myrda hañ.

Hañ þa vekur Hrædslu Gnyr, Hrygd siñe i Fögnud snyr, Eins og þeim wr Orustu flyr, Otteñ hverfur og verdur rijr.

Gledeñar Svipur og Giñing flest, Gioerer so morgum Værdar Brest, A ollu Holldeeinatt siest, Omilldum þo langtum mest.

Bloods Vthelling ecke hrein, Olucka og Heiptar Grein, Hwngur Sverd og Heliar mein, Hvorskyns Straff og Plaagañ ein.

Allt þad sett og ætlad var, Omilldum til Refsingar, Fordiorfun þeim Flooded bar, Fanst til Hialpar ecke par.

Miñ vill bresta Mærdar streingur, Meiskred Haars þvi illa geingur, Reñur ei af Rosta leingur, Rognis skal so bijda Feingur.

Sextanda Rijma.

HVi sextanda Pioodum byd eg Pagnar Bañ, Jdeñ Hendeñ audgar Mañ, a þad giorn er viña kañ.

Hvorke viñ eg Lof nie Laun, i Liooda smijde, Edla Raad eg odrum þyde, eingeñ þo mig sialfañ pryde.

Arkar smiderner uñu gagn eñ adrer nutu, Verknad hinum vanda hlutu, J Vatnenu þo sialfer flutu.

Po eg odrum kienda Kurt i Kvædum reise, sialfs mijns geymer syndugt Hreyse, Sidaña Brest og Viskuleyse.

Pad ma heita Hyggende og hvors Mañs Æra, J Heilrædum añañ læra, Eirneñ sier i Nyt ad færa.

Fertugaste og Fyrste Capitule.

JOrdeñ allt hvad aflad gietur, Oss ad senda, A til heñar aptur ad venda, Oll sem Votn, J Sioonum lenda.

Jlla feingeñ Audur mun til Eydslu falla, Sañleiks Bloomeñ solnar valla, Sijdañ varer uñ Eilijfd alla.

Upp so þornar Ogudræknum Audur nytur, Sem reidar Prumu Regned brytur, Og raklende þad visna hlytur.

Gudlauser eru glader a medañ giafer þyggia, Endalokonum ad ma hyggia, Aumer þeir uñ sijder liggia.

Afkvæmed þeim ongvañ Kvist nie Avoxt greine, Root a berum stendur Steine, stodar ei Dogg vid slijku Meine:

Gudlegt Lijf hins liwfa Mañs er lijkt ad vanda, Alldin garde er ei ma granda, Æfenlæg mun Myskun standa.

Hvor=

Hvør sier Næring nooga viñur og nægia lætur, Raadugt Lijf og Svefn er sætur, Sioodur telst þad harla mætur.

Hañ sem Borger bygger upp og Børneñ getur, Langiæda sier Miñing metur, milld þo Kviñañ langt uñ betur.

Hiartad gledur Hlioodfæred og heilnæmt Vijn, Þo fær Vit og Viskañ sijn, Vinsælld þa er sijdar dvijn.

Pijpur hliooda helldur vel og Hørpuslaattur, Eñ Vinskaps Ord og Elsku Maattur, Øllum lijst þo fegre Haattur.

Margur vitiar vijst i Neyd til Vina siña, Hvort mun ødru Kall og Kviña, Kiærleikañ þo bestañ iña.

Brooder sijner nockra Raad, Þa Neyd er mest, Myskun heit i Hiarta fest, Hialpa mun þo þeirra best.

Gull og Silfur Guñum veiter gott Upphellde, hentugt Raad sem hyggeñ sellde, Helldur styrker Mañsins Vellde.

Makt og Gotz til margrar Dirfsku Mañeñ hvetur, Otte Guds þo øllu betur, Er þeim Nægd er hallded gietur.

DRottens Otte Grasgarde er goodum lijkur, Guds af Blessan giørdur rijkur, Gyrndar fagur er eingeñ slijkur.

Giør þu þig ei Þurfa-Mañ af þijnu Braude, Betre er helldur hægur Daude, Eñ Husganguren Dyada snaude.

Illt er þar ad oska Brauds er adrer borda, Hallda sig til Hræsnis Orda; Hyggner Meñ sier þessu forda.

Blygdarlausum blijd og sæt er Boonar Ydia, Opt þeir fa uñ Æfe midia, Oheilinde er þañeñ bidia.

Heliar Miñing Heimskum vekar Hugraun stranga, Er Sorgarlauser Farsælld fanga, Og flestallt vill ad Oskum ganga.

Þeim er Daudeñ þacknæmur sem Þrauter lijda; Og Elle kvillar opt a strijda, Eñ einskis hafe þo betra ad bijda.

Ecke skyllder brædast Hel eñ huxa helldur, Øllu Hollde Herrañ giélldur, Hegning þa sem Syndeñ velldur.

Eckert duger Oralfa moote DRottens Vilia, Æfe-skamteñ øngver kilia, Epter þa er hier vid skilia.

Fertugaste og aftar Capitule.

BØrn omilldra Erfda ploogs sijns allijtt nioota, Last og Smaan ad Lyktum hlioota, Lags-Meñ þeirra er þañeñ brioota.

Vondur Fader Vitur Barna verdur lijda, Þvi fyrer hañs Foolsku strijda, Foraktan þau laungum bijda.

Þeim er Vei sem ecke aktar Ord hins hæsta, Þesser Lijfs og lidner næsta, Lijda verda Bølvan stæsta.

X x Allt

Allt sem verdur aptur Jord sem af heñe kom, Illſwo fær ſo Forbods Nööm, Fyrerdæmingar ſijdañ Doom.

Mootgangur opt endeſt þar til Æfeñ þrytur, Nafn Omilldra afmaſt hlytur, Eingeñ finſt þeim heidur nytur.

Hafdu kapp ad hallda meiger Heidurs Nafne, Pad oſpillt er fyrer Hunde og Hrafne, Og hvoriu betra Fiarins ſafne.

Eiñ þo kuñe iñdællt Lijf og Audlegd ſanga, Skamvint mun a gruñ þo ganga, Eiñ gott Nafn varer Dagana langa.

Adgiæted mijn Elſku Born þa allvel geingur, Ad Guds Otta þvi geymed leingur, Goods þarf ecke ſkamaſt Dreingur.

Eiñ ſijn ſkamaſt opt uñ þad ſem ecke ſkyllde, Og samþyckur þvi verda villde, Er veit ei nema ſijdar gillde.

Hiooneñ ſier þad hallde Skam ad Hordom drye, Hofdinge er legſt i Lyge, Og Log ſeigiande ad Rietteñ flye.

Alþydañ fær Æru-Breſt af Ohlydneñe, Goodur Vin ef Grand hañ viñe, Eñ Grañe Mañs af Pyſſku Siñe.

Blygdaſt þu a Bordum Braud i Hondum hylia, Klaart þiñ Reikning kuña ei ſkilia, Og kvedianda ei giegna vilia.

Skamaſt þijn ad ſkyllder epter Skiækium leita, Ellegar i Naudſyn neita, Naaſkylldum þier Lid ad veita.

Eiganda med Oriette fra Arfe vijkia, Eigeñ Konu añars ſvijkia, Ambaattar vid Sæng ad ſnijkia.

Vin og Broodur blygdaſt ſkyllder Brijxle ad ſiña, Epter leitanie aamiña, Vmbun hañs til Giafa þiña.

Skamaſt þijn ad herma hvad ſem heyra naader, Leyndra Orda ecke ad gaader, Einka Maal ef morgum tiaader:

Hvor med Skynſemd ſkamaſt ſijn, Og ſkwfar Meinum, Pryddur kallaſt Heidre hreinum, Og Hylle ſæll i Morgum Greinum.

Goodra lijka giæta ſkyllder Giorda hiña, Er ſkamaſt ætter ecke þiña, Og einskis vegna rangt ad viña.

Til Riettinda goodañ Grañа giarnañ ſtydia, Vid Trygda-Mañ þiñ trwtt ad ydia, Og til Arfſkiptis Vinum rydia.

Vigt og Mæling mietra riett og Maatañ ſiña, Hoogværd geyme Hiartad ſviña, Hvort þu aflar meira eda miña.

Riett Handtiera Heimſins Aud, Pott huxer græda, Born med Alwd upp ad fæda, Og argañ Præl med Vende hræda.

Vondre Konu veria þitt er vill þig æſa, Fyrer Odygdum allt ad læſa, Ad ecke ſijdar þurfer þræſa.

Vegg

Vega og telia allt hvad ætter odrum hiaa, Jñtekter og Vtgiolld sinaa, Vppskrifa sem glsggvast ma.

Gomlum Heimskum goodañ Lærdoom giarnañ kyña, Vid Vngmeñe ecke siña, Ordskyr ma so hvor sier viña.

Velskickadur virdest saa þvi veniast kuñe, Greindum Kostum giarnañ uñe, Gietur sier Lof af hvoriam Muñe.

Fodurnum eykur Andvokur hañs Ogipt Meyia, Hier til verdur Huxun hneygia, Og heilar Nætur Svefnlaus þreyia

Gullkord ugger gamlest syr, Eñ giptest Mañe, Til Ekta giefeñ ad Ovilld kañe, Eda Sie spillt i Fodur Rañe.

Boonda sijnum bundna Trw ad bregda meige, Born vid honum eingeñ eige, Obyria so Lijfed þreyge.

Dottur þijna Obliwga ef Ogun þrytur, Æru-Kosteñ af sier brytur, Ohroodur þu sialfur hlytur.

Kosta ei ad kieppast epter Konum frijdum, Hiaa þeim vertu valla Tijdum, Varna so vid Haska strijdum.

Motte kiemur Klædum wr, Med Kraxngdooms Slage, Maa so falla margur Bage, Mañe til af Kveña lage.

Haaska mriña Athvarf er hiaa illum Mañe, Eñ Kalls ad lijda i Kveña Rañe, Kiært þo laate vid þig Svañe.

Hafne illu hondle gott saa heyrer Kvæde, Heilræda ña hentugt Fræde, Hier mun Maal ad standa næde.

Seytianda Rijma.

S Yrachs Bookar sætlegt Tal, Seytianda hier hefia skal, Ordgnoott dim og Eddu Briaal, Ecke aa skyllt vid Heilagt Maal.

Lofgiord DRottins skyrast skal, Med skiled og vandad Orda Val, Pad mun fleirum færa gagn, Eñ fornt og diupsett Kvæda-Magn

Hef eg þvi Odyrt Orda Letur, Einfolldum ad þockneft betur, Efne sijst þad uñbreyter, Eñ afkomtud er Gaafañ mier.

J Kieñing og Kvæda Lund, Kostgiæst hef eg þad alla Stund, Einfolldum ad auka Lid, Adrer mijn ei þurfa vid.

Fertugaste og Pridie Capitule.

EG vil dikta um Dyrdar-Verk, Er DRotteñs giorde Honden sterk, Prijsa þau sem vel er vert, Og vottar Moñum Skrifteñ bert.

Vijtt um giorvallt Veralldar Bool, Veiter Lioose hin fagra Sool, Skiærara i Heime hier, Hvoriu þvi sem kieñum vier.

Helgur margur i Heime bioo, HErrañ gaf þad ongvum þo, Guds Verk oll ad greina ligost, Greip þad alldrei Mañlegt Briooft.

Vnderdiwpsins Edlis Far, Og allra Hiortun ransakar, Huxast eingeñ Hlutur sa, Hañs sem Augum dyliast ma.

Eiskuleg eru oll Verk hañs, Yfergaanga þö Skilning Mañs, Hlydeñ viña hvort þad Stark, Sañ sem bydur og þeirra þarf.

Tvent æ moote Tveimur sieſt, Tæallauſt giort med ongvañ Breſt, Hvoriu þeirra siidañ sett, sierlegt Gagn ad viña riett.

Skaparans Dyrd Meñ skynia þa, Skiærum Augum lijta æ, Ad Festingar Himen hæar, Harla trauſtur ljoos og klaar.

Vppreñande ærla Sool, Endurlyser Jardar Boel, Skamtar Dag med dyrre Ferd, Dæasemd soñ og þackar verd.

Heit og skiær þa hæar er Dagur, Haudred þurkar Geisleñ fagur, Vermda frioosgar Folldar Root, Fær þar eingeñ staded æ moot.

Gnægre Hita giefur af sier, Eñ glooande Ofnar marger hier, Geisla ber og Biartleik þañ, Ad blindad fær hun skygnañ Mañ.

Mykla Dyrd og Megned rijkt, Mun sæ hafa er giorde slijkt, Og heñe baud ad hlaupa greitt, Hindra lætur ecke neitt.

Tungled geymer ad Tijma sijn, Tijtt um alla Verolld skijn, Maanud eiñ fræ odrum snogt, Og Ared jafnañ skamtar glogt.

Þetta Liooſed Alldar eitt, Ymeſt vex eda þverrar greitt, Maanud sierhvorn mæler beſt, Merkelega þo umbreyteſt.

Lijka allur Himna Her, J Hædum giefur Lioos af sier, Stiarna Fiolde furdu skiær, Festingena pryda þær.

Eirneñ baud og ætlar þeim, Vpp ad lysa þeñañ Heim, Þær geyma Skamt og Skickun þa, Sem Skapareñ Hæſtur sette uppæ.

Riett þu skoda Regn-Bogañ, Rijkur Gud þvi giorde hañ, Og Lite fagra liet þar æ, Lofe þetta hvor sem mæ.

O Rotteñs Rædur dyrlegt Raad, Ad drijfur Snioor og byrger Laad, Opnaſt Himeñ og Ellda gnyr, Odrum hvor i moote snyr.

Eins og fliwga Fuglar hier, Ferdeñ Skya mootlijk er, Guds af Krapte þyckna þo, Og þadañ sender Hagl og Snioo.

Reidar Þrumur herder hañ, Og hrædaſt lætur Folldar Rañ, Skielfing kieñer Skiepnañ oll, Skoogar Merkur Daler og Fioll.

Guds ad vilia Vindur megn, Veſtañ blæs og þar i giegn, Vtañ Suñañ ymeſt fer, Eins og Flugl þeir swa sier.

Drivvar um Jord þeir dreifa Snioo, J Drijfter vijda fellur þo, Af þeim mykla Hvijtleik hañs, Harla blindaſt Augu Mañs.

Hielu dreifer hañ Haudred æ, Hun er lijk sem Sallt ad siæ, Verdur ad Jſe Vatned hier, Vedrid þegar ad kalldaſt er.

Vatned

Vatned þa þad Vindur slær, Vollduġt Asl og Horku fær, Hrylleſt braatt hid hæga Hlie, Harneſkiu ſem klædt þad ſie.

Med Blaaſtre ſtoorum birker Fioll, Breñur og þornar Morkeñ oll, Eins og Vollꞇ eñ verme hyr, Viſnar hvad ſem grænt var fyr.

J moote Purknum þvi er giord, Pokañ diñ ad verie Jsrd, Epter Hitañ Oſka Reꞇ gn, Endurnærer heñar Megn.

Med Orde Sioonum hamlar hañ, Hvorge wt ad briootaſt kañ, Jñſett hefur þar Eyia Lond, Vñſerd hañs er Haaſka vond.

Vndran morg þar iñe bioo, Augum Maña ſkialldſien þo, Hvala Kyn og Kvikinde fleſt, Kynia margt er ecke ſieſt.

Hañs ſem Ord hefur aadur ſett, Aller Hluter ſtanda riett, Pepie kuñum þeſſu ad naa, Po vier morgu ſeigium fraa.

Hañs þo Giorder hefium meſt, Med Heidre þeim er kyñum beſt, Myklu hærre er HErrañ ſterke, J hvoriu ſijnu Dyrdar Verke.

J Makt og Vallde meire er hañ, Eñ Mañleg Tunga ſkyra kañ, Po vier lofum meſt ſem maa, Myklu ſtærre er Tigneñ haa.

Hañ hefur eingeñ Augum ſied, Saa Edled Synda bygger med, Hvor mun kuña i Heime þa, HErrans alla Dyrd ad tiaa.

Giet eg ad faatt af Giordum hañs, Gieſſt ad lijta Augum Mañs, Añad furdu fleira er, Fyrer oſs dulſt i Hollde hier.

Alla Hlute um Heimſins Alfur, Himna-Styrer giorde ſiaalfur, Greindra Verka gaf þo fleſt, Gudhræddum ad ſkynia beſt.

Fodurnum hæſta Heidran ſterk, Fyrer hvort og eitt hañs Dyrdar Verk, Sie aan Enda ſogd og tied, Syne og Helgum Anda med.

Syrachs dyrañ Sagna Paatt, Settañ riett a Rijmu Haatt, Læt eg mætañ lyktaſt hier, Af Leſara þeſs eg oſka mier,

Mijn Vanmælen virde betur, Viſku Breſt og braakad Letur, Viliañ mig ei vanta bar, Veyk Kuñaattañ helldur var.

Par Oſpekeñ Spilling giefur, Spakmaalum þeim Bookeñ hefur, Hygner bæte um hart og myrkt, Hiner laate ſtanda kyrt.

Lof ſie Gude er Lærdoom gaf, Eñ Lydum verde Skiemtan af, Virtrár Kveikeñ kolnad er, Sem Kvædum lagde eg under hier:

Kieñing Nafns vid Kvæded ſeſt, Kys og greiner Bookeñ beſt, Syrachs Rijmna ſeytian hier Samſetningar Ender er.

FLOCKA VIJSVR
EDA
Heilræda Vijsur / wt af Fioorum Mañkostum og Dygdum, Sem kallast.

Sapientia.	Speke, Viska.
Iustitia.	Riettvijse.
Fortitudo.	Hughreyste.
Temperantia.	Hoofseme.

Af hvørium allar adrar Dygder og Sidsemder framkoma, og Vppspretta, i Vijsu Ord samsett og snween, Af Sijra Jone Biarnarsyne.

FJoorar frægar styra, Froomleik Veg og Sooma, Allra Maña i mille, Marg hæfar til Giæfu, Frijdum fylger Systrum, Fiølde af Dygdum vøldum, Pær prijda dyrum Dœdum, Dreing þañ epter geingur.

FORSJAL er hin Fyrsta, Flock dyrum vel styrer, Samjøfn sijdañ nefnest, Søñ RJETTVJSE Oñur, Hier med heiter hin Pridia, HUGHRAUST med Lund trausta, Fiorda Hoofed hirder, HŒFELAT i Mœta.

Skylde Ungdooms Ølldeñ, Adur sagdar Dœder, Fiorar swslega læra, Er Forprijs af mœrijsa, Vel falleñ i Elle, Er sœ þessum nœer, Jeg vil Lijdum Liooda, Lystugur Flockeñ Fyrsta.

Fyrste Flockur Dygda og Mañkosta.
Guds Otte.

VPPtøk ædstrar Speke, Jþroott er Guds Otta, Giøf þa hvør sem hefur, Er hyggeñ og Aldyggur, Hæg sœ HErrans Augu, Hugar-Rañ og Verk Maña, Piood skal hier vid hrædast, Og Hafna Løstum jafnañ.

Elska Guds og Trweñ.

Uñ þu med Ast sañre, Einvallds DRottne hreinum, Atreyst og bid Christum, Er oss vañ Lausn a Krosse, Goodverk giegnar Rædur, Giørda Mœltijd hvøria, Efu þu i hañs Nafne, Ætijd med Packlæte.

Allt ad giøra i Guds Otta.

Verk þoott viña orker, Vijst fyrr eñ þad byriar, Bid Gud fyrer þier greida, Giefa Nœd heill og Dœder, So Størf sie Piood til Parfa, Packnæm og vel ræmest, Good og gagnleg Jdia, Giet eg so luckest betur.

Ad byria eckert yfer Megn.

Adur eñ efnar Smijde, Adgiættu hvørt mætter, Sijdañ siœlfs af Dœdum, Sœmelega framkvæma, Uñi Megn øngvum hagnar, Afl vid Stein ad reyna, Piood ad þier mun Hæda, Pijn ef Orkañ dvijnar.

Gott ad læra, og Guds Ords Pioona ad Heidra.

Vijsdooms sætum Seime, Safna skalltu jafnañ, Meir eñ ødrum Aurum, Ovøllt Viskañ proofast, Ord Guds og þiñ Hirder, Eyrun giarnañ heyre, Heyrn þvi lied er Lydum, Ad lærum vier hvad oss bære,

Forelldra

Forellda ad Heidra.

Fødur þiñ haf i Heidre, Hyrugoodur siert Moodur, Uñ þeim þeirra Kieñing, Pu geym eñ ei gleymer, Audmyk epter leider, Wke laanga Giæfu, Añars er þijn miñe, Audeni Trygd og Dygder.

Hyggeñ Sonur og Heimskur:

Siñ Fødur sañgledur, Sonur hyggeñ og dyggur, Audlegd Hefd og Heidre, Hañ velldur Forelldrum, Styrseñ Ovitur Arfe, Er þeim bañ fraa Seime, Angur Omegd þyngre, Og Ohroodur hiaa Pioodum.

Børn upp ad fæda.

Børn vel upp ad ala, Allvæn Dygd maa kallast, Starf Audur og Atgiørfe, Alþydu Mañ pryder, Ungur skal fyrst faanga, Frægd af Menta Nægdum, Daad og Dreingskaps Heidur, Dreing þa hellst þvi leingur.

Ad hlyda goodum Kieñingum, og kieña Faafroodum:

Halltu i Hoose stilltur, Hag þiñ þar hiaa sviñum, Er Lister og Lærdoom traustañ, Lijfs Boot mætter hlioota, Iñtak Visku veykañ, Viliande gott skilia, Peim er kieña kuñer, Kieñing Leidriettingar.

Pad ødrum bydur hallt siaalfur.

Hvad þu hallda bydur, Hvørn Dag Kienslu-Børnum, Attu Sidsemd setta, Syna i Verkum þijnum, Høfuded Gaum ef gleymer, Galed og Ovit talar, Utlimer aller villast, So eingeñ riett frañgeingur.

Ad fordast Fagurmæle.

Varastu Vidsiaar-Giesteñ, Veide Mañ laat þier leidañ, Sem Hunang hefur aa Tungu, Hañ finst i Raun añar, Braud ein Hønd hañs syner, Hin leyner þo Steine, Sijnum opt Ordum reynest, Olijkur margur Doole.

Ad siaa vid Følskum Moñum.

Betra er Madur ad mæte, Mørgum flimgande Vørgum, Eñ Oheilum Mañe, Er Ord sæt frañe lætur, Dautt Hræ Hrafna mettar, Hrædast hvørn er siæde; Hiñ Miwkorde Muñur, Moñum lifande grandar.

J Vørgum ad gaanga.

Vijtum og vondu Sæte, Varna skalltu þier giarnañ; Utgiølld under ad jaatast, Yfer Megn nockurs vegna, Sa so Footlegg lætur, Løngum i Stock þrongvañ, Opt fær Aura svipter, Orsnaudur til Dauda.

Viska er betre eñ Afl.

Betur stodar i Strijde, Stødug Viskañ og Dugur, Helldur eñ Garpa gillder, Gott Sverd, Traustar Gierdar, Eyder eiñ med Raadum, Akiesd margra Straaka, Laust maa Lydur treysta, Lids Hoop heimskra Gloopa.

Goodur Vilie er Sigursæll.

Peim best Verk sijn viñast, Vilie greidur sem leider, Øll þa Erfidt falla, Er mest Neñing brestur, Packnæm þeyge reiknast, Pørf eñ naudug Størseñ, Lostug leysa flester, Leid ef koma af Reide.

Lofa øngvañ nema þess sie vel verdur.

Adgiæt ef þu veiter, Einum Lofstijr hreinañ, Virding Upphefd Orda, Æru verdur hvort være Dreinger launa løngum, Lytum Sæmder nytar, Heidur hlyder goodum, Hañ spiller þeim illa.

Lꜳt ecke Hiarta þitt i lioose fyrer hvørium Mañe.

Hug þiñ hvørium Mañe, Hirtu sijst ad birta, Kost eda leynda Leste, Lꜳt þu kyrt ad jꜳta, Piñ ef þeiger Muñur, Uñ þad sem mætte skada, Illt þa um þig bullta, Ei kañ nockur añar.

Seig ecke leyndar Hlute Vinar þijns.

Hugfast hvør þier treyster, Heimugleik ad geyma, Halltu hvad þid mælltud, Hreina Dygd og Trygder, Heipt hañs eñ þvott aptur, Areiting þier veite, Lꜳt þad ei þig etia, Einka Mꜳlum ad briꜳla.

Valldstiett Vande fylger.

Ad geym ꜳdur i Tijma, Ef þu skyllder hefiast, Hꜳtt til Heidurs Stiettar, Hvad þig kañ ad skada, Þess hættara hvør dettur, A Hæd sem ofar stæde, Vandañ Vegsemd bindur, Vijst hægre þeim lægra.

Klock Kviña og fagurmællt.

Muñe klookrar Kviñu, Kiæte og Ordum fætum, Hlyd og trw þu traudur, Tꜳl þvi fylger Mꜳle, Vid Segg Siñis styggvañ, Sæmra trw eg ad bwa, Eñ blijdlꜳta Brwde, Sem Blygd veit ei nie Trygder.

I Tijma skal Lækningar leita Meine hvøriu.

Kannum og Krꜳnkdooms Meine, Kvillar ꜳdur eñ spillast, Bootar er best ad leita, Brꜳtt sem fliootast mꜳtte, Leider Dvøl i Dauda, Dreing ef þreytt er leinge, Ungdooms Athøfn rꜳnga, Adgiæt snart ad bæta.

Vinur goodur i Neyd.

Pañ er Krꜳnkdoom kieñer, Kvijdu og Hugrann strijda, Huggar og gledur gløggvast, Goodur Samlags Brooder, Yfergiefa vijst varast, Vin þiñ i Neyd siñe, Styrk med Vilia og Verke, Veit siwkum og Stod minka.

Ecke er Hyggeñ hægt ad veida:

Vænte eg varla hente, Veide-Net ad breida, Fyrer slæg Fuglsins Augn, Fꜳng mun erfitt gꜳnga, Lijka Visku veykum, Veit eg þo til leite, Vitrañ og adgiæteñ, Ecke vinst ad bleckia.

Skipte og byte vid slægañ Mañ ad eiga.

Hept þier ad hafa skipte, Hvørke Lag nie Kaupslagan, Vid þañ Rannar reyneſt, Riettslungeñ til Pretta, Gotz þad er greider þessum, Giører vel fær ad selur, Glatad þier giørla viter, Gott er ad siꜳ vid Spotte.

Ad Afla og kaupa i riettañ Tijma.

Forda Bws og Birder, Best er ad kaupa mestar, A medañ Efneñ stoda, Og eingeñ Neyd ad geingur, Vilier Fædu fala, Fort þegar sæker Skortur, ei mun tækur Tijme, Tijd þu harda bijdur.

Alla Daga Forsiꜳll, fær Lofstyr goodañ.

Forsiꜳll fram i Elle, Fiñur Lof af sviñum, Goodur og giegn i Rꜳdum, Giæfuna fær uñ Æfe, Læt eg Hof-Mañ heita, Hañ er breyter þañeñ, Sie þeim Gagn er geymer, Grandlaust Flockur stande.

Añar Flockur.

Af RMañ Flock eg iñe, Aldyrañ þeim styrer, Sañgiørn siw mꜳ kieñast, Siꜳlf prijsud RIETTVISE, Fræg hun dreiser driwgum, Dygd uñ Landa-Bygder, Hlydeñ heñar Rꜳdum Hañ mun froomur sañast.

Ad vera Riettlꜳtur i Ordum og Giørdum.

Raust Riettlætis Fyrsta, Room hañ hefur i Doome, Añar ad øngvum viñe, Oriett Meinie

nie Prette, Hafe sitt hvør þad ætte, Häfne raungu jafnañ, Pad eitt ødrum bioode, Er ſier vill giørt vera.

Skil þu Søkena ædur eñ Dæmer.

Ofæattum yfer settur, Eiger þu Doom ad ſeigia, Stijng æ Urskurd øngvañ, Adur eñ hlyder bæadum, Añars Kappeñ kuñur, Kallaſt Riette halla; Eñ þótt efna kuñe, Alykt ſaña æ Mæale.

Illa kyntum eingeñ trwer þo ſatt ſeige.

Ef Mañ ædur viñur, Oræadvendne ſtoora, Fæangeñ Løſtum leinur, Lyge og Pioofnad dryger, Eñ þo ſeige hid ſaña, Og Sakvar verda take, Ill-Kyñing því olle, Ad Odreing trwer þeim eingeñ.

Elska Dygd og alla Mañkoſte.

Ætijd læat þier leida, Lygd eñ ſtunda Dygder, Gedminkur Gudrækeñ, Giæt vel Lijtelætes, Heill trwr og hreiñ øllum, Halldeñordur Fridvalldur, Goodur og giegn i Ræadum, Giæfur og ſnideñ i hæfe.

Añaſt Naudþurft Voladra.

Eitt vil eg einkum votta, Ætijd ſkyllder giæta, Voludum veita Hæle, Vægd og Lidſemd Hægdar, Pa mun æ þeckum Tijma, Pioodvalldur kaun giallda, Ad Vinſæll hafer þu Hylle, A Hædum og Jørdu bæde.

Pecktu ſialfañ þig.

Sioalf Næatturañ ſette, Sañañ hvøriun Mañe, Skap-Løſt eiñ ſem optaſt, Aſtrijder Mañ tijdum, Valla ver ſig Føllnun, Vill þo ſtundum ſtilla, Pañ er Porf ad kieñum, Po til Yfervootar.

Gud ſteyper Rærnglærtum, eñ hefur þa hañ Ottaſt:

Ogudræked Æde, Og Dramblæte mæter, Hætre æ Himna Setre, Eñ hørdum Doome æ Jørdu, Almæattugañ ad Ottaſt, Er Slood Lijſſins gooda, Eilijf Sæmd og Sæla, Soñ hiæ Gude og Møñum.

Sæler eru hrein Hiartader, Hiner Heillalauſer.

Pioonum Hiarta hreinum, Heiter Gud ad veita, Ræad og Bleſſan bæde, Beſt Lijf giefur fleſtar, Eñ Omilldum Møñum, Eyder DRottens Reide, Tyna þeir Lucku Læne, Lijka og Himna Rijke.

Idran ſie af Ofølſku Hiarta.

Pegar Vending fræ Vondu, Viñur ſkalltu miñaſt, Ad vond Ord Boot eige binda, Beſt er Raun æ fleſtu, Hug læat trutt ei tregañ, Tæallauſt fylgia Mæale, Aflæat hafer þu heited, Halldtr Lijfs um Alldur.

Varaſtu Pioofnad og Veſælañ Dauda.

Aura Skuldur ſtoore, Steypter Mañe i Sneypu, Pvi fær þrøngva Snørn, Pioofur og Gæalgañ proofar, Hæatt fyrer Handa Prette, Hæanger og ber læanga, Hæadung Hunda-Dauda, Hañ ſo fordaſt añar.

Hiælpa þu Helſtoddum, hafer þu mæatt til.

Añañ ef þier viñur, Audvellt leyſa af Dauda, Eñ þu þiæadum Mañe, Pverneitar Hiælp veita, Hañ af Hardwd þiñe, Hel-Ferd gæanga verdur, Pvi mun æ þig aumañ, Allſtoor Skulldeñ falla.

Sæa ſem gleymer Forelldrum, eñ gietur þo biargad, verdur ſtraffadur.

Dreingur hvør ed Aſt øngva, Endurgielldur Forelldrum, Neyd þau lætur lijda, Po Lids Megn ſie hiæ Pegne, Hañ mun þa Kvøl kieñer, Kallande heyraſt valla, Margt Gud Møñum lijdur, Miñugur vill þo ſiñaſt.

Yy Halltu

Halltu Heit og Lofaner.

Varastu leida Leste, Lucku baned Mana, Trygd og Trunad bregda, Taal þad grandar Saalu, Heit-þijn hvørium jaatud, Hallt med Dygd ovallta, Mætast munt þa hlioota, Manord og Prijs sanan.

Ærlegur og merkur, ødlast Heidur, en Otryggur Smaan.

Maalgløggur mun dyggur, Merkur og trwr i Verkum, Heidur og Hylle gooda, Hreinsinadur mun fina, Liootl er ad luma aa Prettum, Lijka og Vin sin svijkia, Hunang hafa aa Tungu, En hreinum Oheill reynast.

Entu Lofun en þo þig þad bage.

Loford ødrum giefed, Ograndad skal standa, En þa Forsøll finast, Full Søk aptur tøku, Fliool ur hafer þu heited, Hvad þig meir maa skada, Helldur en hinum vallda, Hagnade og Gagne.

Lofun kwgada er leyft ad riwfa.

Finast Efne ønur, Er þig Vijtum veria, Nyta ef nockrum jaatar, Naudugur Lofun trauda, Eda af Daada daufum, Dreing med Vielum feingen, Proofud Raunar riwfa, Riettlaat Logen þetta.

Halltu best hvad heiter Gude.

Hvad sem hefur þu goodum, Heited Gude ad veita, Biud aa bestan Enda, Braatt aan Undandragttar, Leid er Lofun Piooda, Ef lijdur og bregst þa sijdan, DRottne Gining Gumna, Gied þeck virdest ecke:

Gott skal øllum giora.

Sett hefur soddan Haattu, Sangiarn Skapare Mana, Ad Styrkur og Stod hans Verka, Stæde Pioodum til gooda, Giørde og Heimsins Hirder, Hvørn Mana fyrer anan, Eirn so ad ødrum giarnan, Ine Gagn ad vina.

Illur er saa Aumum Styrks i Eymdum syniar.

Raanglaatur hvør heiter, Han er aumum Mane, Nærd i Naudsyn strijda, Neitar beden ad veita, Mein i Maalum syner, Mootfall Riette hallar, Sleiten laust ad laata, Lid þeim þryckest nidur.

Rijkdoome med Raangindum ad safna.

Audsafn alldrei siofner, Med Oriette nie Prettum, Fagra anars Eigu, Ecke laattu þig bleckia, Fallvøllt endast illa, Ofind Føng med røngu, Siaa þu Auds og Idiu, Ender hvar mune lenda:

Hvad Hwsbonde skal Hiwum veita:

Sidastioorn og Sangirne, Sijn þu Vinu Hiwum, Allt hvad aatt med riettu, In þeim er þier vinur, Laat han liwsu mæta, Lund ill skadar stundum, Samlynde ver vondu, Værd nyar Mat dryger.

Hvad Velgiørda Mane veita skallt:

Milldleik mestan giallder, Mane þeim er þier sana, Ast og Adstod trausta, Ætijd i tie lætur, Anan þott ei kiener, Æra ef honum bære, Vird han vel i Ordum, Vist froomur saa ed roomast.

Illt er vont Rykte ad hafa.

Vond Kynning ver Mane, Valld nie Heidur ad halllda, Sveit aa sijst ad jaata, Sæmder illa ræmdum, Mest ættu Mankoster, Mæte hvørs ad bæta, Raadvøndum ber reyndar, Rietturett haarrar Stiettar.

Dygdu Faatækum, Fødur-Lande og Ætt-Monum,

og Grønum goodum:

Auk

Aureiga einkum duger, Er mest Naudþurft brestur, Mundu og Moodur-Lande, Mañdooms Stod ad vanda, Uñ þu Yfer-Møñum, Ættræker sem ætter, Piñ Bæ gooda Grañа, Gled þu Sæmdum medur.

Vingiarn vid alla, vakte siaalfañ sig.

Halltu i Hoofe stilltu, Hvørn Mañ Vin þiñ sañañ, Giæt þijn vel vid Vijtum, Varnadu skada giarna, Giæfd Slægd hvør sem hefde, Heims Frid og Spekt Sida, Ugglaust hvør sem hyggur, Hañ maa Londeñ kaña.

Røng Vog, Stikur og Mæler orka Reide.

Saaluñe Synkur Mæler, Svikul Vog og Stika, Giølld bruggar Gud stygger, Giefur Room þungum Doome, Still so i Efnum øllum, Ad meiger trwr feigiast, Neyd bæta þeim bidur, Best mun ei ad fresta.

Yfergief ecke Vin þiñ i hañs Neyd.

Vin þiñ vird þu sañañ, Vel af Astar Pelé, Ef Luckañ hañ læckar, Lid gott skyllder votta, Argur ert ef aatt hvørge, Athvarf þad þig batar, Vit þad Vellde betra, Vijda ef añ þier Lydur.

Lastvar skyllde saa adra lyter.

Ef Mañ ødrum fiñur, Avijtur og Lyte, Sitt Lof siaalfur votte, Sakvar i Dagfare, Ef lister þig Leste, Liouta nidur ad Brioota, Tak fyrst til hiaa næstum, Og tijn wr Barme þijnum.

Barna Age og Typtan.

Þvingadu Son þiñ Ungañ, Parflegt Naam ad starfa, Lærdu hañ Lete ad fordast, Og Laatgiædes Siaalfræde, Opt mun illa vaneñ, Alldradur þess giallda, Prioſk Otameñ Æska, Elle Sorg aa feller.

Ungur þad skal læra er Gamall hafa skal:

Geymſ ad i goodañ Tijma, Gagn hvørt best maa hagna, Ungur Afle faanga, Æfeñe til Giæfu, Hirduleysed harda, Hreller Mañ i Elle, Offeint Heimskañ hentar, Hæruskoteñ ad snotra.

Hvør er sijnum lijkastur:

Hvad af ødru fædest, Eins Mynd og Skap-Lynde, Æ mun aa sier syna, Sem gietande fremur, Sæded og Mivolkeñ Moodur, Mest velldur Svip flestum, Tign og Breytne Bragna, Blandar so Ungdooms Vandeñ.

Nidurlag Añars Flocks, uñ Riettvijssena.

Vinur miñ vil eg þier kieña, Vareygd i Dagfare, Good Naad Giptu Sæde, Gott med Otta DRottens, Riettlæted Naun jaatar, Room þañ Christnum foomer, Giæt þess þvi skal wte, Pañ veg Flockur Añar.

Þridie Flockur er uñ Hughreyste, og þær

Dygder heñe eru teingdar:

Hugarhreyste.

HEited hef eg ad hnyta, Hier vid Flockeñ Þridia, Hoop þeim styrer stoorum, Stødug HREYSTEN HUGAR, Mun sw mørgum reynast, Mañleg Dygdeñ sañа, Vijtt wt Naaser riettar, Reña Kvister heñar:

Heñar er Þørf i Þrautum øllum.

Harka og Hugar styrkur, Hvøria Snilld vid gillder, Alla Sorg wte byrger, Angur og Kvijdañ straanga, Pañ Kost Þegn ef brestur, I Þrautum Hiarta blautañ, Hañ maa Kviñu kieña, Eñ Kallmadur telst valla.

Hrausta Lund bugar Naun eingeñ.

Heidur er Heſd og Pryde, Hrauſt Lund Prettlaus funden, Galle ef Giøf ei ſpiller, Og Guds Raad ſtyrer Raade, Gieds hægd hvør ei bregdur, Hoal þo Luckan briaale, Faatt mun Heims af Hættum, Hans Dug yferbuga.

Stillingar vant er ad ſtioorna Lund ſine.

Varaſtu Dreingur Dyre, Dug þott hefder Hugar, Ad Lund ecke vøndud, Ofbraad vid þig raade, Spekt er Maaten Maktar, Mædande Braadræde, Pan Hug hefur Kvina, Ad Happ mune fylgia Kappe.

Hyggen vinur Mood ſin med Viſku.

Krapt ſin Hoofe hepter, Hyggen Lyndes dyggur, Viſkuna med Mangiæſku, Mood ſin lætur vina, Illſws afram geiſar, Adur en hlyder Raadum, Hugar-Gøll hvørke ſtiller, Han ſijn og ei anars.

Illur Madur gledſt af anars Skada.

Daaren giarnan giøreſi, Gladur af anars Skada, Og mun eiga ad vona, Anad ſlijkt ad kana, Un þu goodum Grana, Og Gagne hans ſamfagna, Stoor Neyd ef Stall-Broodur, Stygger laat þig hryggia.

Lete og laanger Svefnar.

Hatadu leida Lete, Er Launill Heillum ſpiller, Tijmans Gagne ei gleymer, Grunda þu hvad byr under, Svefn aa Sumre ſtofnar, Sullt Vetrar ei betra, Hønd ſw Verke vandeſt, Vinur Braud þeim ſnauda.

Arvakur þrijfſt, en Faatækt Løtum fylger.

Arvakur ſier eykur, Alls Lifnadar Prifnad, Vol og varma Hvijlu, Verk ſlæken miøg ræker, Hurd aa Hiørum hrærda, Hagfellt Jarned vellter, J Fletenu lijka latur, Lidugur ſnyſt a Hlidar.

Aull Lucka er Oſtødug og fallvøllt.

Lauſt ſkal Lucku treyſta, Lijdur henar Blijda, A Morgun maa ſyrgia, Po Madur i Dag ſie gladur, Laate hun miøg aa moote, Met þu Von hins betra, Still ſo Uppteckt alla, Ending ad vel lende.

Vande fylger Vegſemd hvørre.

Siertu i Sæte virtu, Settur haarrar Stiettar, Mundu ad Veg og Vanda, Vareygd undan fare, Po mun hættur Heimur, Hallaſt Madur af Falle, Ongvum ætla eg leinge, Aſthrein Luckan reyneſt.

Aude ei ſkyllder Ofmiøg treyſta.

Faſt þeim Fienu treyſter, Fall maa bwed kalla, Vijs Pegn veſal Magne, Volldugan yferbugar, Audur allijtt ſtodar, Ef meſt Vijsdoom breſtur, Faatækum Fullrijkur, Feigen mun þa hneigia.

Eingen er ſæll fyrer ſin Endadag.

Lijf ef laanga Aefe, Lijdur Nauder ſtrijdar, Vijs ſws vill þa kiooſa, Viſt ſem fyrſt hiaa Chriſte, Goodan gledur Daude, En Graatur og Swt er wte, Fullſæll fyrr ei kallaſt, Ferd ſtird Vondum verdur.

Epter lifer Manord þo Madur ſie liden:

Geym ad tækum Tijma, Toom gott ei forſoomer, Nafn þier ſtødugt ſtofna, Er ſtendur fraa Lijfs Enda, Forverk fræg af Hørku, Og froomur Manords Soome, Miming levſa laanga, Pa legſt Holld Mans til Molldar.

A Ungum Alldre ſkal læra þad þarflegt er.

Booknaam i Barndoome, Beſt hlyder Manpryde, Laat þig þeyge þreyta, Parfleg Verk ad ſtar-

fa,

ſa, Koſt oa Kallmans Eſkan, Kvelling veykrar Elle, Forlags fyrer ad huxa, Fienykt Lijfs til Lickta.

Hygginduun ſafne ſaa Heidur vill hliota.

Hvorn ſem hliota girner, Heidur maa ei leidaſt, Viijsinde vel ad ſinnda, Veg þo kaller tregan, Saa mun ſem þvi gleymer, Sosmalaus i Roome, Forſmaad verdur vijda, Valld ef heimſker hallda

Goodu þu fylger eñ gack illu fraa.

Feilur fleſt til Heilla, Frekt þeim giæter Spektar, Frenur gott fylger rieckti, Framſyn hatar Vaner, Klvok er Synd ad ſvijkia, Stoadu ad þijnu Raade, Uñ þu ætijd ſoñu, Yngvañ viñ med raungu.

Opt eiñ Loſtur ollum ſpiller Koſtum.

Afbrot ef Mañ nytañ, Eitt ſiñ henda kyñe, Midur mæleſt ſijdañ, Mæte hañs agiætis, Meir ſæll ſa mun kallaſt, Er Syndeñ ſieck ei blindad, Pad Lof þocknaſt Nidium, Peſſ Nafn lifer jafnañ.

Trw er Trauſtar Stod i ſtoorum Mootgaange.

Sterk Trw ſtidie Horku, Strijd Neyd þa þier ſvijdur, Giedraun grimra Meina, Græd med Poleñmæde, Frægur af ſoddañ Sigre, Sier Prijs verkar vijſañ, Po mun þreſallt launad, þeim i odrum Heime.

Fioorer fiñaſt Mañs Alldrar.

Fyrſt fraa Burdar Brioostum, Barns-Alldur er halldeñ, A þeim ollum Tijma, Ynges Meñ vær kieñum, Fullordeñ ad ollu, Alldur hiñ Pridie kallaſt, Kall hefur aunnrar Elle, Art a Fioorda Parte.

Og jafnaſt vid Fioora Parta Arſins.

Næring vex med Vore, Vort kall eg Barns allañ, Sumared ſyner Blooma, Samlijk Eſku Frama, Hanſt Lijf algiord Eſe, J Lag ſeingnum hagar, Vosjull Vetrar Elle, Viñur upp Sofnud hiña.

Jdia alla Tijma nockud.

Ætijd Jdkun nyta, Eiger a hvorium Deige, Andur med Erfide, Umgeingeñ helſt leinge, Hreint Lof og Lærdooms Menter, Loſtuga Neñing koſta, Og þar um ſijd og ſnema, Sveitaſt epter ad leita.

Gief þig ecke ad Glysyrdum rijkra Maña.

Audugs Ovor Giæde, Ord ſæt og blijdlæte, Giñe þig ei þvi añad, Under byr þad ſinndum, Vingun giof og Geinge, Gillder meir eñ villder, Laat ei litla Mwtu, Lada þig under ſkada.

Laſta ei frekt þad marger lofa.

Geyſſ ei gier þu ad laſta, Gott þad marger votta, Mie med Lofe leyſa, Lioott þad fleſtum þotte, Feing þañ ſæſt med raungu, Forſett Raan og Prette, Samþyckur ſiert ecke, Soddañ vijſu ad prijſa.

Forſmaa þu eige miñe maattar.

Pañ ſem ma ſier miña, Ef Megn þitt furdu giegner, Frekt ſkallt ei forakta, Fallvallt Afl er allra, Laung ſterk Lionſins Harka, Lijdur og bregdſt um ſijder, Fullhuga þeñañ ſalleñ, Fugl lijtell þa ſlijtur.

Vallt er Veralldar Hiooled.

Verdur ſo valla a Jordu, Volldugt Megn i Holldе, Ad Mañ añar miñe, Ei forbindra meige, Vellta af Stoole ſtollter, Eñ ſtanda vel raadvander, Hier finſt ei ſu Æra, Er eckert Mein maa hneckia.

Tamur er Barns vandeñ.

Fræ þad fyrst þu sæder, Felst eñ sijd uppreñur, Efned Æskañ stofnar, Eirn veg Døgunum feirne, Sie kring Odygd ungum, Alldradur maa þess giallda, Fest fyrst grooeñ Giæska, Gietur Avøxteñ betra.

Ber er hvør aa Bakenu nema Broodur eige.

Trwr Vin telst ad være, Traust Hlijf hryggvu Lijfe, Adstod besi mun Brooder, Byta ef Efneñ brytur; Fliettad af fleirum Paattum, Fast Halld giører aa Baste, Samhellde gott gillda, Giefur Raun þa Þørf krefur:

Laat ongvañ Hlut riettre Einørd iñe hallda:

Laattu øngvañ Otta, Einørd þiñe leyna, Nie Ugg þiñ mun þagga, Ad þagna yfer Landsgagne, Æra þijn er ad meire, Ætt-Jørd ef stoda mætter, Hugpryde rijk rædur, Riett þeim̃ er vogar þetta.

Laat Riett rykia jafnt yfer øllum.

Laattu Laga-Rietteñ, Lyd þeim þu yfer bydur, Øllum eins til falla, Omisjafnt i Doonie, Pinod byr þa i Raadum, Þyrmer Spekt vid Sektum, Þad mun Foolke Fridur, Og fær þu Prijs og Æru.

Valldsmañs Embætte.

Attu hiñ yfer sette, Aganum so ad haga, Priootum þungur i Skaute, Eñ þydur vid hvørn Hlydeñ, Hoogværd Herrum Jardar, Til Heidurs Veigeñ greider, Dyrt er Dygdar Skarted, Dreingium Offiialldseinged.

Ecke a Reide ad raada Ordum nie Giørdum.

Kostur er halldeñ hæstur, Hug illañ vel stilla, Skade er ef skal Reide, Skapbraad Verkum raada, Spekt skal i øllu akta, Og Ord med Skinsemd skorda, Froomur Dygder dæmer, Dyrañ Seim i Heime.

Vinsæld er jafnañ Verde betre.

Forsiaall Foolkfins Hylle, Fie betre sier metur, Vinsælld veit sig giallda, Ad Valld hañs stodugt halldest, Blijdur Byr af goodum, Bæter Mañs Agiæte, Lid fæst braatt þo breste, Biørg ef kiemur af mørgum.

Girnstu good Raad, og muntu ei Illa fara:

Good Raad girnstu tijdum, Giet eg meteñ siert betur, Illa falleñ þvi fellur, Frekt Spekt hañ ei mektar, Varfærum Vit styrer, Vijs Prijs af mun rijsa, Snidkveded braatt bodar, Bid vid Flockeñ Pridia.

Fiorde Flockur um̃ Sparneytne, Hoofsieme og þær Dygder sem hꝛñe fylgia.

Verdur Flockur Fiorde, Falur þeim er bitalar, Heiter siw hañs skal giæta, HOFFELAS i Giæsu, Lætur Mundaangs maata, Mæler hvørrar Sælu, Søgd Root sañar Dygder, Sialldseingeñ ber Dreingium.

Var og giæteñ sie Virda hvør, i Ordum og Gierdum.

Ordum og Framferde, Upptekt og Raadum Mektar, Laattu Reglu rietta, Raunskyr øllu styra, Maals ending mest grundar, Margur fyrr eñ þad byriar, Akafe aan Speke, Ovørum byr Snørn:

Yfer Megn, eingeñ nockurn Hlut giøre:

Þeim er tregur Tamur, Togun stoora ad voga, Sem þver sialfs Naattura, Sakar og ber til baka, Laangur Lagarstraumur Þwinge, Lyr hañ mogte styrer, Giæt þvi Gaasu ad nyta, Siegian og fylgia Megne.

Handlaus

Hvørneñ Tungu og Tale hegda skal.

Hæadlaus hvørs sie Ræda, Hyggeleg øugvañ stygge, Gledesom geyme Tijma, Good af Dæmum froodum, Ohøstug maan Lasta, Ute byrgd sie Sanryrde, Ord Spekt hvør so aktar, Æ mun betur Ræmast.

Opt bagar Oþørf Mælge.

Mælgeñe mun fylgia, Mein i nockrum Greinum, Mañ vottar Vitstuttañ, Sem vill ei nie kañ stilla, Ordspar vitur virdest, Veit gagn Mæals og þagnar, Ollu Hoofed hæfer, Hvatvijse lijtt batar.

Hyggeñ heyrer margt, hermer færra.

Fwsare finst hiñ Vijse, Fremur ad heyra og Nema, Helldur eñ Sagner sañar, Seigia þo vel meige, Tvø eru þvi Eyru, Ein Tungañ Mæal greiner, Heyrn ei grandar giarnañ, Eñ gladvordañ ma skada.

Hørd Ord hvetia Reide, eñ Ostrljd stødva.

Hørd Undertekt Orda, Uppvekur Heipt freka, Giallda glædist Elldur, Geyst af sliskum Neista, Miwk Svør og Mæals Speke, Mæder og stiller Bræde, Viñur mest mod Muñe, Madureñ gagn og skada.

Sialldañ er Reide riettvijs.

Madureñ mun i Reide, Miñelegt Lof ei viña, Þad er hvørium Heidur, Heñar Illendeñ stilla, Hun Riettsyne ræner, Ræangvijs Hefuda fyser, Sw mun sijst i Doome, Sañendum hiaa lenda.

Hoof sie aa hvørre Skiemtan:

Hlæatur og hvørja Kiæte, Heims Svall Skiemtan alla, Brwkaralag og Leika, Læat allt vera i Mæata, Swt og Søngvum kæatum, Sijn Tijd hvøriu hlyder, Nem hvad næger Tijma, Og neyt vel Hoofs ad leita.

Sparneytne i Mat og Dryck.

Set þier Mandæangs Mæata, Matar Neytslu og Fata, Þier vñur Hoof heñar, Hraust Lif Heilsu trausta, Lyst brekar margs miked, Eñ Maganum lijted haggr, Næatturu Naudþurst rietta, Nægd þier læattu vera.

Swrt er Lof i siæalfs Muñe.

Þitt Lof þo vel mætte, Þiñ Muñ læat ei fiña, Meir þier añar iñe, Ærn ef verdugt være; Siæalfshool saurugt mælest, Segg nytañ miøg lyter, Vijst mun valla reynast, Vijs hvør er sig prijsar.

Hyggeñ Madur er Hoogvær, eñ Drusse Drambsamur.

Vitur er Lijtelæatur, Lundhreiñ og Frid stundar, Bæde fær Lof af Lydum, Og lijka i Himna Riike, Metnadur vijst vitnar, Vitbrest Mañe mestañ, Leider hañ Segg um sijder, A Svell þad hañ mun fella.

Osidu illa fordest saa i Fride lifa vill:

Vijs hvør er vill sier kioosa, Værdar-Hag og Spekt Daga, Lære sig vel ad vara, Vondum vid Gøllum Sida, Hæade og hiaa ad sneida, Og hvad bañad finst añad, Þol moot Þrautum setie, Þad Raad styrer Ræadum.

Fordast þu illra Fliooda Aster.

Varastu Vijsa Aster, Ad viñe þitt ecke Siñe, Med þeim mun þier koma, Margt hvad þig maa skada, Mañs Holld mreider Elldur, Miøg sem hañ vid kiemur, Snerte þær þitt Hiarta, Þad Stijd breñur sijdañ.

Añars

Añars Eign laat þier ei fagra þikia.

Miøg Lijst añars Eiga, Jñdæl Hyggin blindre, Eñ syn myklu miñe, Misvitrañ þad slysar, Lyst og Gledeñar Gustur, Geingur og fæst hier eingeñ, Ramt Gall ad ei spille, Ætijd Smeckn-um sæta:

Leynda Leste añars laange þig ecke ad vita.

Leynd Verk lióotra Synda, Lys þu ei um̃ ad hnysa, Pøgn sw goodu giegner, Grande þier eingeñ Vande, Betur soomer sialfs Lyte, Syrgiande ad byrgia, Eñ þo ødrum kyña, Þvi ecke er Laas fyrer Hveckium:

Elska ecke Aud nie Peninga:

Ætter þu Rijkdoom riettañ, Er rijflega næger Lijfe, Laat hoofgiefed hæfe, Hafa Táum a Girnd aumre, Þessa Lijfs Lucku Gotze, Lade sig eingeñ Madur, So hañ i Hiartans Grufe, Heimenum seirna gleyme.

Rijkur ef ert, gleym ecke Faatækum.

Vidgaang faaer feinged, Fiarlægd noogar Hægder, Ovitur Auds af Prettum, Allðrei munku-halldeñ, Nema þu naader auma, Og Næring snaudum tærer, Munu þier þesser Viner, Þarf-er i Bænar Starfe:

Torfvelld er Farsælld bæde þessa Heims og añars.

Noogañ Aud ad eiga, Og iñdæla Heims Sælu, Bæde hier og so sijdar, Seigia Meñ aud-vellt eige, Vareygd Gudleg giører, Glede þeim er fer hiedañ, Pølugar Þrauter draga, Þivød til Lijfs hins gooda.

Sw er Eign best ad eiga sem næger.

Hæg Efne ad eiga, Atviñu þo til Matar, Naadugt er Giedgoodum, Girnd ill Rijkum spill-er, Pung Huxun hañ þvingar, Hiñ ber jafnañ Siñe, Hugliett hvad sem bagar, Hæf er soddañ Giæfa.

Hyggeñ er Herra Audæfa, eñ heimskur Þræll.

Rijkur reyndur ad Speke, Rædur vel Heimsins Giædum, Aud sier underladar, Og ætijd þie-na lætur, Añar Mañvits Miñe, Mam̃on sijnum þioonar, Varastu vid hañ festa, Visku Part þijns Hiarta.

Sæll er saa er gledst af velfeingnu Fie.

Sæll mun saa ei kallast, Sem frekt Audur mektar, Utañ sitt allt med riettu, Og Æru Gotz-ed nære, Hagar þvi heidarlega, Eñ hrellest ei þo felle, Lijsed hefur i hoofe, Hñ fær Lofstyr Maña.

Mat og Føt ad hafa nægest vel.

Felur þeim fulla Sælu, Faatækt jafnt sem Nækter, Er nyter og nægia lætur, Naatturu Þørf afsatta, Hugur stoor heimter meira, Hnytur vid ef sier lijted, Graad Mañs myklu eyder, Eñ Maateñ er hæfelaatur.

Aureign laat alldrei Hug þiñ hryggia.

Aureign ættum fagna, Audur er hun Guds Sauda, Reikning Rijkum þungañ, Riett oss giør-er liettañ, Krapt Synda hun hepter, Hug þvi ad Deiger duger, Swtlaus Siñed kiæter, Sijd-nr og Hefndum kvijder.

Heimur Forsmaar Faatækañ, eñ heydrar Rijkañ.

Faatækañ og Fiørveykañ, Forlijta margur þorer, Høfdingium hvør Tunga, Heidur og Lof vill greida, Misraaded mun tijdum, Mañvit gaaer ad Litum, Giør gott mest þeim mætter, A moote best af hlioota.

Opl

Opt bagar Oþorf Mælge.

Oþæg Byrde bagar, Byte þan hvør sem hlytur, Sem Ploog og eins añars, A undergiefeñ þ stunda, Hañs Eign ad nïiskygna, Er Freistingar Reiste, Agn þad ei laat megna, Ad Otrw Heidureñ brioote.

Halltu i Skiemtun skickanlegañ Maata.

Sæke þig Lyst til Leika, Lijf med Skiemtan drijfa, Skal Hoof stamta Leyse, Og skipa Glaume Tijd nauma, Virding eykur øngvum, Edis miked Siaalfræde, Meñ hefur siaalfs Guds Siñe, Sett til Edre Stiettar.

Heidra þañ gamla og Graahærda.

Fesk aa Ungdooms Æskañ, Ærug ad vera vid Hærur, Sig skal af Hug hneygia, Hañ fyrer Edra Mañe, Hyggiañ hvad raadleggur, Hlyda og fylgia sijdañ, Gamall Grein aa øllu, Girtur hed ungum betur.

Hvijld er Gømlum hentug.

Alldung ef miøg þynger, Uñsaang Viñu straangrar, Holl er Hægd i Elle, Hørd Neyd gamlañ deyder, Vijsdoom Dygda Dæme, Daadugt Lid i Raadum, Hugvitur hañ skal þreyta, Helldur eñ Lijkamans Vellde.

Ærleger Sider afla Heidurs.

Synda ad Sidaña vande, Sænd viñe þier dæmda, J Ordum og Framferde, Ætijd Spektar giæter, Hreinlaatur og Hagnyteñ, Hreckvijse girnest ecke, Mest þo marghæfastañ, Maata aa øllu laater.

Ende og Nidurlag framsettra Flocka.

Raad hef eg kiend i Kvæde, Kort med Ordum snorted, Meina eg mørgum syneſt, Mæt þeim ael ad giæta, Heilrædum hygner hlyda, Heimsker aa moote brivotast, Piood er þeck ad fræda, Þañ sem giarnañ nemur.

Neytt ef nockud mætte, Nema Piood hier af Liiodum, Heidureñ hnijge ad Gude, Hañ verkar Vit Maña, Soal mijn hønum hæle, Hiartad losne i Parta, Hier skulu Flockar Fioorer, Fullendader lenda.

Erende nockur wr Elle-Kvæde Jons Hallssonar.

Æsku en unga Kiæra, Vm Erende nockur beidde mig, Liest hun vilia læra, Og lesa fyrer þeim sem bæde sig, Skeñtra þiker nær skiemt er nockud i Hwme, Eda þa væna Veigagaatt, Vm Vintrar Naatt, Vakande liggur i Rwme.

Nær aa Mañ strijder Elle, Vnger meiga þar þeinkia aa, Flesta trw eg hun felle, Þo Fordilld nockur þyke aa, Augna Raadid Ast sem Heyrn og Miñe, Skiekur hun þetta Skøtnum fraa, Eñ skapar þeim Praa, Pogn og þwnglegt Siñe.

Klaada Hryglu og Hosta, Hefur þad Elleñ noog med sier, Kveisu i Limu ka ñ liesta, Leikur huñ þetta Stundum mier, Lijkama Mañsins lætur hun allañ dofna, Kalldur og fredeñ klædfaar er, Hañ kloorar sier, J Sæng þa hañ vill sofna.

Gior eñ greina kuñe, Gietur hun Elle komed af Stad, Teñur wr Mañsins Muñe, Mølna burt so Rann'er ad, Mælskañ verdur og Maalsnilld nidur ad falla, Lysting øll er lokud aa burt, Med List og Kurt, So fer uñ Konur sem Kalla.

Legst þa flest til Lyta, Þo aa Listum hafe Mañ kuñad Skil, Nær vill eingeñ nyta,

 Neitt

Neitt þad hiñ Gamle leggur til, Vid Yngis-Folked er eg þvi fws ad skilia, Mier virdest margur meiga þad siaa, Og miñast aa, Ad hafa vill hvor siñ Vilia.

Hvorneñ aa þessu ad hegda, So hafe hiñ Gamle Raad og Frid? Eda skal Bwenn bregda, Og bulldra ecke Foolked vid? Og verda þa hneptur i Horn til Frænda siña, Og hafa þad eina ad hallda þa, sem hiñ vill liaa, Eda nockrum Munum miña.

Heidre trw eg þa halle, Þo hefde i Æsku Viliañ siñ, Er hañ inst aa Palle, Og under lijted Giæru Skiñ, Brook er vond eñ beglast Skoor aa Footum, Af øngvu Skarte er epter par, Þvi ædur var, Nema Hrygdeñ i Hiarta Rootum.

Burt er Bonda Fæda, A Borde siinu hañ hafde fyr, Um Riette þarf ei ad ræde, Þeir rata ei iñ um Hwssins Dyr, Hañs Diske og Skaal ad Dwkur er elngeñ under, Meire er Von þo Madureñ saa, Meige miñast aa, Lidnar Lijfssins Stunder.

J Æskuñe Halureñ hafde, Hæga Sæng ad liggia aa, Viifed hañ ad sier vafde, Og veitte allt sem lyste þa, Nu mun hañ med Þockum verda ad þiggia, Hæru Seck og Heimþu graa, Ad honum skal liaa, J Flet þar hañ sær ad liggia.

Elle trw eg ad eingeñ, Yngis Madureñ þeckia kañ, Lætur hun epter leinge, Ad Lycktum fraa eg hun prette hañ, Þo þikest hañ stolltur og sterkur i Limum øllum, Kañ hun flestum ad koma aa Knie, Þott kasker sie, So vel Konum sem Køllum.

Elle hefur Briooft til ad binda, Bæde aa gomlum Hendur og Fætur, Eirneñ Augun blinda, Af þeim tekur hun Svefn um Nætur, Volkast Hugur nær vaker Mañ eiñ i Rañe, Viil og Huxun varast maa saa, Sem venst þad aa, Ef hañ er ecke ad Mañe.

Eg maa aa mig iaata, Ad osleinge hef eg seinkad vid, Lestena af ad laata, Og lijkiast dugande Maña Sid, Ætlade eg alldrei Elleñ munde neña, Ad taka i einu allt ad sier, Sem Æskañ mier, Med Liwfleik ried ad liena.

Vesligum Villu Brautum, Vafrad hef eg so leinge aa, Komeñ ad þessum Prautum, Sem hinum Gamla sagt er fraa, Elleñ kvedst fyrer Æsku skule mier giallda, Hun kallast mig hafa keypt og fest, Hun kiepper mest, Ad hun skule þetta hallda.

Mier vinst heñe ecke ad veriast, Vesst hun mier so fastlega ad, Vid Brwde er illt ad beriast, Bootlaus Þijna er øllum þad, Hlyt eg ad hafa þad hun vill aa mig leggia, Skal eg þo alldrei Skotnum tiaa, Eda skyra fraa, Skiptunum ockar beggia.

J Æsku kuñe eñ kiæra, So kurteyslega ad bwa ad mier, Hun hreykte øngum hærra, Hvor hañ ætte ei meira ad sier, Og laated mig þvi laangañ Tijma hallda, Giore eg þar øngva Undran ad, Þo Elleñ þad, Grimlega vilie mier giallda.

Ei vil eg Elle bloota, Ætla eg hun hafe Log fyrer sier, So er eg fareñ til Foota, Følleñ trw eg nu viisust mier, Finst ei Raad ad fordast meige eg þetta, Nema eg take mier stiñañ Staf, Og hafe Studning af, Ef eg skal ecke detta.

Þo a Æsku i Freistne feille, So faae Mañ ecke giort þar ad, Þa trw eg ad hun Elle, Ad mune nockud plaana þad, Ef vier þolum og þockum vorum HErra, Hvort sem geingur moot eda med, Þad Mañeñ skier, Kañ þad Kvalernar þverra.

Lof

Lof sie Lausnara mijnum, Fyrer Laaned allt hañ veitte mier, Hvor ad Høgunum sijnum, Hygge sa sem roskeñ er, Hvad vier eigum Gude aa moote ad giallda, Fyrer Æsku Bloom og Aura Nægd, Og allskyns Frægd, Hañ lætur oss leinge hallda.

Lijffins Stunder lijda, Loksins þikiunst eg þetta siaa, Þess er best ad bijda, Sem blessadur DRotteñ leggur aa, Bweñ er Sæng sem Bwkureñ Mañs skal faanga, Bloodraud Molld er breidd þar aa, Eñ i burtu fraa, Vinerner vorer gaanga.

Þa er Giæfa og Gipta, Ad hiñ gamle hafe þess aflad riett, Sem skyllder med sier skipta, J Skaaluñe mun þad ecke liett, Sem med Kiærumaalum komest hofum ad illa, Vesleg Saaleñ verdur ad siaa, Þa Viktena aa, Ad hana mun ei hægt ad stilla.

Hvar er þaa Ment edur Mæte, Sem Mañkindeñe var laanad hier, Og allt þad Epterlæte, Er i Æsku vorre hofdum vier, Mekt og Heidur Mañhallded med Aude, Riettafiolldañ Vijns og Vist, Ad vier hofum mist, Þa kiemur hiñ dapre Daude.

Fraa margfolldum Moode, Milldur Guds Son leyst hefur oss, Med sijnu Sijdubloode, Særdur og negldur aa helgañ Kross, Hvad mun eg Aumur hier aa moot meiga gialla, Fyrer þad Laan þu lienter mier, Ad Lof sie þier, Vm allar Allder Allda.

APPENDIX.

Nockrer Kvedlingar/ Orter af Saal. Sr. Hallgrijme Peturs-Syne.

Historia af Jona Spaamañe, J Psalma snweñ.

Ton, Nu bid eg Gud þu naader mig, etc.

TJl Jonas Spaamañs talade Gud, Tak þig strax upp sem eg hier baud, Braadlega Ferd þijn byriud sie, J Borg þa stooru Ninive, Þu skallt færa þeim Fregner þær, Fordiorfsun strax sie bweñ nær, Hroop þeirra Synda heyre eg þraatt, Hefnd og Refsing þeim kiemur braatt.

Þar epter Jonas þeinkte vijst, Þaangad villde hañ ferdast sijst, DRottne hugdest ad flya fraa, Fordast so mætte Skickun þa, Leigde sier Far og Gialld til gaf, Gieck strax aa Skip og lagdi i Haf, Ætladi so i añad Land, Uñ Herrans Bod ei sinti Grand.

Sem þeir nu Lande sigldu fraa, Siooreñ took miog ad yfast þa, Ofur Storm-Vindur i einum Svip, Yferdreif bæde Meñ og Skip, Farmenum hratt þeir hrundu wt, Hvor bad siñ Gud med Trega og Swt, Jonas i Lipting laa og svaf, Lijted sier allt uñ þetta gaf.

Skip-Herrañ uñ bad undrast vañ, Ofañ gieck þa og vakte hañ, Sagde hvar fyrer sefur þu, Saar Lijfs Naud oss ad geingur nu, Rijs upp þegar og þiñ Gud bid, Ef þad maa skie hañ veite Lid, Vrrædalauser aller vier, J þessum Storme topunst hier.

Af Hiarta baadu og hietu þeir, Hættur Storm-Vindur Ox þvi meir, Asamt þeim koñ

kom þad einhvors Volld, Yfer þa leidde Hefndar-Giolld, Hlutfalle varpa hratt i Stad, Hia Jonas sydast lendte þad, Ottást miog þegar soddan sia, So vid hañ aller ræddu þa.

Seig oss hvad hellst þu hefur giort, Fra hvorre Piood þu komeñ ert, Eda hvor til þess eru Rok, Oss hender slijkt fyrer þijna Sok, Eg er kvad hañ Ebreskur Mañ, Og so trwe a DRotteñ þañ, Hvor Himen skapte Heim og Sioo, Hvors Befalning eg gleymde þo.

Sem hañ hid saña hermde fra, Hrædder wr Maata Spurdu þa, giordu nu siaalfur giorla a Skil, Giora hvad eigum vid þig til, Varped mier sagde hañ Sioeñ i, So verde hier wr Haaska frij, Jeg veit ad miña vegna hier, Vindureñ þesse komeñ er.

Moot-Roodur þwngañ þreyttu þeir, Pa vox Stormureñ laangtum meir, Graatande badu af geistum Mood, Gud reikne oss ei til þess Mañs Blood; Svo var Jonas i Siooeñ sokt, Samstundis Vedred mæddest snogt, Meñerner Ottást miog vid þad; Myskunar sier hvor DRotteñ bad.

DRotteñ sende eirn Hvalfisk hratt, Hañ koin þaangad sem Jonas datt, Vppsvelgde Mañeñ i siñ Kvid, Ei stood þar sijdañ leinge vid, Hañ bad og griet med heiskre Praa, Bænheyrde Gud Andvarpan þa, Priaa Daga lucktur laa hañ þar, Lijka so Nætur eins margar.

Fyrer Guds Ord og Almaatt hañs, Aptur Fiskureñ rañ til Lands, Osknddudum med ollu þo, Vppa þurt Landed Jona spioo. Mikil er DRotteñ Myskun þijn, Minstu hier eirneñ lijka mijn, So eg frelsadur synge hier, Saña Lofgiord sem skylldugt er.

Añar Psalmur: Ton, Naatturañ oll og Edle Mañs.

AÑNad Siñ DRotteñ epter þad, Aptur vid Jonas sagde, J Ninive þañ stoora Stad, Strax skalltu fara ad Bragde, Ordsending ber, Sem byrte eg þier, Borgar Moñum þar iñe, Hañ ferdast þa sem fliotast maa, Feste þad Bod i Miñe.

Priggia Dagferda Stadureñ stoor, Stendur ad Ninive være, Eina Dagleid so wt af foor, Alvarlega sem bære, Kallande hratt, Eg seige þad satt, So vill DRotteñ tilhaga, Borg ydar haa, Vmturnast a, Jñañ Fiorutijge Daga.

Braadlega trwdu Borgar-Meñ, Bodskap DRotteñs þa feingu, Vnger og Gamler aller señ, Jklædder Seckium geingu, Konguteñ þa er soddañ sa, siñ Bwning af sier lagdi. J Osku sat og graatid gat, Gaf skickun slijka og sagdi.

Ei skulu Meñ og Maallaus Dyr, Matar nie Fædis neita, Hvor sem hier iñañ Borgar byr, Bide med Jdran heita, Afleagid braatt a allañ Haatt, Jllsku og Synd marg-fallda, maske DRotteñ, miñist vor eñ, So meigum Lijfe hallda.

Eñ sem Gud DRotteñ alla sa, Jferboot Ninive Maña, Myskunar hrærdest Herrañ þa, Hañ elskar Trwna saña, Angra sig liet þad aadur hiet, Jllsku þeirra ad hefna, Veitti þeim Grid, Gaf Lykn og Frid, Giæskuñar siñar vegna.

Jonas fieck sied su Fordiorfun, sem fyrerspaad hañ hafdi, Yfer þa koma ecke mun, Og æfañ leinge tafdi, Honum þad mest mispocknadest, Mællte med hryggvu Bragdi,

di, Eg vissi þad, og þar kom ad, Sem Pankiñ mier ædur sagdi.

Pitt Sini DRottiñ þecke eg bert, Þvi villde eg undañ flya, Moñunum jafnañ milldur ert, Sem moot þier Synder drya, Yþrest þeir nu, þeim þyrmer þu, þo later Hefnd til seigia, Spadooms Ord þad, fyrst fañ ei Stad, fyser mig hellst ad deya.

Andsvar af DRottne aptur fieck, Ad siñar Reide giætte, Strax siidañ burt wr Stadnum gieck, Sturladur med þeim Hætte, Hreisis korn þar, þvi Hiteñ var, Yfer Hofdi sier hañ bygdi, Og villdi fa med sañi ad sia, Hvad siñ Spadoomur dygde.

DRotteñ liet vaxa liooſañ Lund, Langt siinar Greiner breiddi, Sa rañ þar upp i samre Stund, Sæt Bloomstur þo fram leiddi; Vid þetta Gras gladdist Jonas, Giedsfroa sier had taldi Pa Sooleñ hrein sarheitt ad skein, Sig i þess Skugga falde.

Gud DRottiñ liet ta Lundeñ hañ, Lytiñ Orm stynga kuña, Uppvisnadi med ollu hañ, Ofañ fiell strax til Gruña, Austañ Vind greidt, Soolskin sarheitt, Senda ried Herrañ millce, Jonas þreittest da þiardest mest, Pa sagdist deya villde.

Pikest þu Jona reidast riett, Rædde Gud med þeim Hætte, Peñañ Lund hafder þu ei sett, Þijn Hond hañ eckert bærti, A eirne Noott sa uppráñ skioott, Adra so strax visnade, Miog þañiñ hier wr Marta þier, Misliikar soddañ Skade.

Skyllda eg ecki ollu meir, Afvenda Reidi miñe, Toolfsiiñum Tyu þusund þeir, Par eru i Stadnum Jñe, Sem eingeñ Skil skiniudu til, ad skifta um Vinstre og Hægre, Nu sia du hier, Næsta er mier Nadeñ eñ Reydeñ þægre.

Eitt Kvæde, sem er Jñtak wr Historiu af Balaam.

Num. 23. Cap. 24. Ton, Sem Susoñu Kvæde.

HA Israels Liidur einka frydur af Egypto, Ut ried ganga, Eydimork langa, yfer droo; A Moabs Vollum þreitter þo, Pa um siider Landtiolldum sloo.

Moabita og Madianita Monum þa, Styrdi kaskur kiærn og Vaskur Konge ur sa, Balak hiet sem byrta ma, Bægia vill þeim Landinu fra.

Ei sier treiste hañ med Hreiste ad hallda Striid, Angre mæddest af þvi hræddest, Israels Lyd, Vid siina Meñ hañ sagde um Hryd, Señ mun bueñ Ofridar Tiid.

Israels Mwgur Mañvals driugur Moabs Lad, Allt mun eyda Audæfum sneida og auka oss Hoad, Eins og Fie sem ei er gæd, Upp vill ræta Jurter og Sæd.

Um þañ Tiid hia Arams Lyd var eirn sa Mañ, Bookeñ efner beint og nefner Balaam hañ, Spadooms Ment og Konster kañ, Kongureñ vill ad undeñ sie hañ.

Siidañ beiddi og so til reiddi sendi Meñ, Ad Balaam findi og flioott med skindi i Fiærlægd señ, Hoñum seiged Ord miin eñ, Omaks Launiñ aelld eg þier tveñ.

Af Egyptalande Foolk styandi Flockum tveim, Ogna Lid med Sorga Sid mig sæker heim, Bid eg þu komer ad bolva þeim, bædi færdu Virding og Seim.

Moabs æduer herrar hædstir hlyddu Gram, Stoorar Hasfur gersemis Gafur greida nam, Braadlega hittu Balaam, Baru siidañ Erindiñ fram.

Balaam þydur beiddi bliidur bijded hier, A Morgun Svared fyrr eñ fared fare þier,

er, Þegar vijs eg ordiñ er, Alls sem DRottiñ kuñgiorer mier.

Þessa Noottu þegar i Ottu um̃ þeñañ Hag, Gud spir hratt þad seige eg satt med sodañ Slag, Hvada Meñ med hefndar Plag, hijngad komu til þijn i Dag.

Balaam sagdi señ ad bragdi sendi mier, Balak Meñ og bidur mig eñ ad biarga sier, af Egyptalandi Ogna Her, Iñfalliñ i Rijkid hañs er.

Þad eg fregna hañ þikest ei megna þeim a moot, Fa vill mig ad frelsa sig og fremia Bloot, So Bølvan yfer þa falle flioot, Og Foolked hreppe afdrifeñ lioot.

Hier um̃ skyrer hañ sem styrer Haudre og Heim, Þo þier bioode Budlung rioode brendañ Seim, Laat þa sialfa hverfa heim, Hvørge skalltu fara med þeim.

Vid Moabs Meñ ad Morgne señ hañ mællte i Stad, Ydur Bwed burtu snwed Balaam kvad, Giøre eg ei þad sem Budlung bad, Bañad hefur DRotteñ mier þad.

Þessir ganga Leid so langa ad Lioodiñ tia, Balaams Svørum, sijnum Forum søgdu fra, Kinlega vid þad Balak bra, Bioo til adra Sendi-Meñ þa.

Olldung kirre eins og firre uppa sloo, Af sijnum Vinum villdari hinum valdi þo, Til Balaams seggia Droottiñ droo, Dyrar Gæfur Konguriñ bioo.

Spaamañ fundu frooder i Lundu og fluttu þar, Erindiñ sijn med Ordiñ fijn sem asett var, Skyra Gull og Gersemar, Gaf þeim aptur Balaam Svar.

Þeim ydur sendi af siñe Hendi seige þier, Þo Hwseñ full med gloodraudt Gull hañ giæfe mier, Mun eg ei giøra hid minsta hier, Meir eñ DRottins Byfalning er.

Sømu Noott þa Seggia Droott i Svefne var, Balaam beiddi Gud hønum greiddi glogt Andsvar, Til Moabs Lands þu med þeim far, minstu hvad eg skipa þier þar.

Osnu byr og braadlega snyr med Brøgnum þa, Eingell hreirn af Himnum eirn sem hier skal tia, Midre Leid þeim mætti a, Maatti hañ ecki Balaam siaa.

Asnañ hneiger ut af Veige er Eingel sier, Balaam hrigdist hart og stigdist hun var þver, Himnabwen̄ frijdur fer, fram̃ a Leid þar Gyrding ein er.

Siñ var Gardur haar og hardur a hvøria Hlid, Eingill merkur stoor og sterkur stood i Mid, Footuriñ kreistist Vegginñ vid, Vard ad ganga þañiñ a Hlid.

Eñ for leingra a Einstig þreingra Eingill skiær, Asnañ Veigiñ ongvañeigiñ arkad fær, Balaam hana bistur slær, A bæde Hnien þvi fellur hun nær.

Osnu Muñe eirn er kuñe upplauk þa, Himins og Laada hædstur Daada Herrañ sa, fieck hun Maal og fliott nam tia, Fyrer hvad giørder þu mig ad slaa.

Balaam rioodur Reide moodur riett so tier, Ertu sleigeñ af þvi Veigeñ ecki fer, hefdi eg Spioot i Hendi mier, Hefna skilldi Daudiñ a þier.

Eg þijn Asna Lima lasna lweñ og þreitt, Fra Barndoom þijnum bar þig a mijnu Bake greidt, Hvønær giørde eg eins þier eitt, Alldrei fyrri sagdi hañ neitt.

Um̃ þa Stundu opnast mundu hañs Augun þa, Af DRottins Raadi riett so tiaadi Mitning fra, Blessadañ Eingil Balaam saa, Med brugdnu Sverdi Veiginum hia.

Miøg

Miog sig hneigdi minkt og beigdi Madureñ-braatt, Eingill traustur triggur hraust-ur taladi haatt, Hvar fyrer slooſtu þrisvar þraatt, Pijna Øsnu af Reidiñar Maatt.

Ef hun eige vike ur Veige, Ad vijſu hier, Heñe hægt eg hefde vægt eñ hefnt a þier; Vegur þiñ ei þocknast mier, Þar a moote Balaam tier.

Eg ei þeckti og þad mig bleckti ad þu varst nær, Vijk eg fra ef være ſa þiñ Vilie kiær, Aptur ſvarar Eingill ſkiær Ordlof þu til Reiſuñar fær.

Varast ſkalltu um̃fram̃ allt kvad Eingill greitt; Ad mæla þar fyrer þeingil þar þo þeſs ſie beidt, Taladu ecki añad neitt, utañ hvad eg ſkicka þier eitt.

Balaam fra eg ferdast þa og fiñur ſlioott, Moabs Gram ſa glediast nam i Gedinu hlioott, Bad hañ villdi buast ſkioott, Og Bølvan leggia a Iſraels Droott.

A fialls Hædum ei fiærſtædum Ølltureñ ha, bygdu ſio og ſyrna Fie þar foorna a; Til var reint um̃ Tijma þria, takast ecke Bølvaneñ ma.

Vid Offred hvort gieck Balaam burt fra Brøgnum ſinar, Med ſama Hætti honum mætti Herrañ þar, Maatti hañ ei mæla þar, Moote þvi ſem tilſkickad var.

Balak reiddist beint og beiddist braatt i Stad, Hvørke þeſſa hata ne bleſſa Hilmer kvad, Spamañ komst ſo Ordi ad, Ecki leifer DRotteñ mier þad.

Spaadoom blijdañ furdu frijdañ fieck hañ tiaad, Þad er riett med Røkum ſett i Ritning ſkraad, Konge lagdi hañ kiænſku Raad, Kom þvi ſeirna Reffingeñ braad.

Ferdast heim af Funde þeim ſem fra er tied, Iſrael hart a Heidna ſnart þa heria ried, Eyddu Foolk eñ eignast Fied, eirneñ fiell þar Balaam med.

Sa Nafnkiendi

ALLDARHATTVR.

S. Hallgr. P. S.

Med Utleggingu þeſs Haalærda Keñemans Saal. S. Eyulfs Jons ſonar aa Vøllum i Svarfadar Dal, og epter hañs eigeñ Hende ſettur og þryctur.

I.

NDur aa Tijdum, var Tijdſka hiaa Lydum, ſo try Gorder keñdu, fraa BarndOmi blijdum, med Fremdarhag frijdum, ad Frægdum ſier vendu, af Streingboga ſtrijdum, i (1) Haars Elldar hrijdum, þeir Herſkeyteñ ſendu, eda aa Mar vijdum, Skervallar (2) Skijdum, til Skemtunar rendu.

Notæ. (1) Haar, Odiñ, hañs Elldur Sverd, þeſs Elldar Hrijder, Bardagar. (2) Skiervøllur Sioor, þeſs Vallar Skijd, Skip.

2. Mañdomur mundi, þar Sveinar aa Sundi, ſoktuſt af Afli, eiñ ſat i Lundi, hiaa litføgru Sprundi, og lek ſier ad Tafli: Hiñ þar vid undi, ſem

baatt

hartt Knøttur hrundi, eda Handsaxa (1) Kafli, Lof þeim ad dundi, sem Frægd bar af Fundi, med (2) Fañ-deigul-Skafli.

Notæ. (1) Hvar er Kafli, Sverd-Falur, sem hiñar Notæ sögdu? Ei eru hier nefnd Sverd, helldr Handsöx, þeirra Kafle var þad er um̃ var hallded Høndiñe, eñ ei Jaarned sem i þvi faldist, rettkallad Falur, â Verbo fel, ab occultatione, Kafle â lat. est: Capulus (rotundæ sive teretis formæ, ab Hebr. Chibbel, cepit, prehendit) unde Kefli. Notetur hic etiam pars pro toto, Handsaxa Kafli, pro Handsöx, propter Harmoniam metrosyllabicam. (2) pro deigul fañ skafli, id etiam exigente ratione metrica. Deigull Elldpaña, er Gull var brædt i, â v. Deige, ab adj. deigur, alias Dijgull, mutato ei in i, non insveta scriptione, hñs Fañskafl Gull, habito respectu, non tam ad claritatem, qvam ad copiam, vel acervum auri.

3. (1) Verfaakum vøndum, med Bifrekuum (2) Brøndum, þeir bægdu fraa Laade; Byr saung i Bønduin, aa (3) Brimvallar Grøndum, þa beyttu vid Graadi, (4) Geir rumdi i Røndum, þar rijk ÞjOd i Løndum, (5) Ryta Jel haade; Gnott var i Høndum, geck Lid af Strøndum, med (6) Glo-Kraka-Saadi.

Notæ. (1) Verfaakar, Skip. Ver Sioor, Faakur Hestur, (2) Bifroknir Brandar, Arar, Bif Vatn eda Sioor, a motu. (3) Brimvøllur Sioor, Grandar hañs, Bylgiur, (4) aliis Geyr ab Hebr. garah succidit. (5) Rytar, Skillder, Ryt f. g. in sing. non Valkyria, sed Skiølldur, Isl. Saga Cap. 301. Ryt vard raud at Maata, (hvenær var Valkyriañ raud?) (6) pro Gloo-Saade-Kraka. propter Metrum.

4. Y (1) bendum skutu, eñ AlmdrOser (2) þutu, i Andfari þuñu; Bur-Steingur brutu, eñ hartt Skilldir hrutu, þar Herfaakar ruñu; Benfossar flutu, Eñ laagt hiner lutu, sem lijtt verjast kuñu: Saamdar Raad hlutu, og sijns Afla nutu, þeir Sigureñ uñu.

Notæ. (1) Y Abl. non enim est nomen Yr indeclinabile (2) Almur Boge, hañs Droosir, Qrvar.

5. Arme hvertveGium, aa Lidshandar LeGium, þeir (1) LiOsmundar hreisa: Gladt skein aa SeGium, med (2) Geym-folldar-neGium, so (3) GramsruNar leysa: Dijgul-farms DreGium, aa (4) Valborgar VeGium, þvi villdu Meñ dreysa, i (5) Angantyrs HreGium, Undateins EGium, Otraudir veisa.

Notæ. (1) Lioos mundar, Mund, Hond, f. g. heñar Lioos Gull, edur Gullhrijngur aa heñe boreñ. (2) pro Geym-neGium Folldar, metri gratia, (potest qvidem antedictus ordo verborum admitti.) Ad NeGur sie SteiN i geymu Maale, juxta notas priores, er mier Ovitanlegt, eñ þad veit eg at NeG, f.g. er Hiarta, FolldarneG SteiN,

Geym-

GeymneS Folldar GeymsteiN. (3) GramsruNi, vel Runi (utrumqve invenitur) Konge handgeingeñ, Hirdmadur. (4) Valborg, vox composita, non â Valur strues cæsorum, sed Val, n. g. electio & Borg, testudo militaris, electis militib. constans, vulgo Skjalldborg, ejus VeSir clypei, in qvib. etiam Dijgulfarms DreSjar aurum, splendere voluerunt. (5) Angantyr, Odinus, sc: Friggæ uxoris maritus officiosus, juxta Voluspaa; Angan enim officium juge significat, in eodem carmine, ab Angur, tempus brevissimum, momentum, inde Angur-gape, homo qvovis momento hians, nullo discrimine res habens. Aliis h. l. arridet Haunga-(non Haungan)-Tyr, suspensorum Deus, qvod etiam in Odinum qvadrat, qvia suspensis exanimatis oracula, utpote Magus ardentissimus, reqvirere solebat. Ejus HreS prœlium. (vide infra notas accuratiores, ad hanc stropham:)

6. Osæmdir bidu, þeir Ofrijke lidu, og ecki sijn hefndu; Diarfer framtridu, i (1) DynSkoglar Hvidu, og Dreingskapeñ efndu: (2) Trollmarir Skridu, ad (3) Unda-fylgs Idu, þa ODaþijng stefndu; lijtt fyrer kvidu, Ne Saar þo þeim svidu, til Sorgmaala nefndu.

Notæ. (1) Dynur sonitus, Skogul, Valkyria, heñar Hvida, Bardage, unde ergo petita ensis appellatio illa poetica, Dynskogull? Non aliunde qvam ê Caucasi cautibus, ad kalendas Græcas ex clarorum poetarum carminibus probanda.
(2) Trollmarir, Vargar, Mar, Hestur. (3) Non Svelgs. Sylgur Latex, á verbo Svelgi, Unda-Sylgur Sangvis.

7. Spakvitrir spaadu, þeir giorla margs gaadu, og gloSkygner vaaru, kiænt nidur kljaadu, þaa Kijfþrætur haadu, vr Kappmaalum skaaru, TryGva sig tjaadu, eñ Taalid forsmaadu, þvi trwtt Hjarta baaru: meir gaafu eñ (1) þaadu, og þvi vtjda naadu, (2) ÞjOdræme klaaru.

Notæ. (1) Pro þaagu, metri causa, ex ore vulgi, pro þaa in sing. þaadi efferentis.
(2) Comp. â ÞjOd & ROmur (fama) vox admodum rara.

8. Island maa saña, þad aatte Vol Maña, þa allt stOd i BlOma: Glæ soktu (1) Hraña, til rijkra Kongs Raña, vel reyndir ad SOma, (2) Ymu Leiks AMa, þeir (3) Ym þordu kaNa, sem (4) Ykki forn rOma, (5) Il-þorns og TaNa, Or AEde VargaNa, þar eiN beytti SkjOma.

Notæ. (1) In pl. & hoc perrarò, á sing. Hroñ mare poetis, þeirra Glæ aurum, alias splendor, unde adject. Glær etc. (2) Non Lauks ut Plurimis arrisit, ubi enim Ymulaukyr gladius, in poetis? Yma & Ymun prælium, (ab Hebr. Emah terror) juxta illud: Þo var Ormr at Ymo (in prælio) æ Oddviti þeirra. Ymuleikyr actio vel processus prælii, ut alibi, Sverda-vel Hior-leikur, Ymuleiks Añer, labores molesti in præliis. (3) Accus. sing. ab Ymur sonus, á verbo Ym, præt. umdi, infinit.

Pp Ymia

Ymia, facessat hinc id ab aliis assertum. (4) Poemata, à verbo yrke, carmina pango. (5) Ordo verborum hic est: Par (þegar) eiñ beytti SkjOma (i Bardaganum) Or Ede Il-þorns og TaNa Vargaña, (af þvi þeir vœntu sier þa Braidar, af þvi er beyttur SkjOmi, og saa er þonum beytte, brytjadi nidur.) Il-þorn, KlO Varga Na, ungvis avium aut ferarum carnivorarum, ab odore (Il) qvem attrahit, cum cadaveribus, ab iisdem devorandis, infixus fuerit: vel potiús, ab Il, vola pedis. Þorn autem & TaNi appellationes sunt poeticæ Odini, non Asiatici, sed Utopici, non qvidem nostræ lingvæ Meviis, nedum Maronibus, unqvam usitatæ.

9. Þeir baaru Hjaalma, og mjøg drifna Maalma, (1) Mardallar Graati, (2) BrjOst Fleinar faalma, i (3) Saar Ellda Psalma, fram̃ sOktu med Gaati, (4) Spor (5) Mistar Skaalma, og (6) Spjør Flugur taalma, (7) nœm Spreytinga Staate, (8) Valjardir (9) jaalma, vid uppdregna Alma, so allt var a Bjaati.

Notæ. (1) Mardøll, Freya, heñar Graatur Gull. (2) Ordo verborum hic est, Fleinar faalma Briooftiñ (i Bardaganum) vocibus distinctè non compositè scriptis. At ubi hastæ in specie Briooft-Fleinar, voce composita? Nam FleiN generale est, et notat h. l. qvodvis missile, non solum pectora, sed etiam reliqvas humani corporis partes penetrans. (3) Ut alibi Sverda Saungur, Saarelldur ensis, ejus psalmus, prælium. (4) Per Paragogen pro Gaat, propter metrum. (5) Mist Bellona Eddica, inter alias gladii h. l. expressi genere armata. ejus Spor vulnera. (6) Non SpjOtflugur. Spjør n. g. sparus, telum rusticum. Eigill qvad: FleiN hitti Fjør, Flugo dreyrug Spjør. Flugur autem h. l. metaphoricè, magis qvam absqve tropo: alias commodè dici potuisset Flugiñ, à Flug volatus, vel Flugar á Flug vel Flaug f. g. (7) Scil. hverttveGja (Sporiñ og Spjørsluournar.) (8) Manus vel brachia qvibus accipitres ceu solo insidebant. (9) Id est, qvassantur, & qvidem cum impetu, non absqve sonitu. Verbum exstat in rythmo historiæ Magni Boni Norv. R. in hæc verba desinente: Hjaalmgrydur (securis) at jaalmi.

10. Land Løgum vordu, þeir vitug Raad gjordu, so Vandrœdiñ bættu, fyrr Frelsi (1) kjordu, eñ (2) Fofnis Skrid-Jordu, þo fleirst Kostar ættu, Gede þa hordu, var hOtad einordu, med Hugpryde mættu: Mañdaad ei spordu, vid nyta (3) Seims Niordu, ef nærri laa Hættu.

Notæ. (1) Kjordu pro kioru, metri causa, (2) Fofnir serpens, hañs Skridjord aurum. (3) Alias Nyrdi, à sing. Niordur.

11. Nu er Olld snwiñ, aa adra Leid bwiñ, þar yfer maa klaga; Frækleikur lwiñ, af Lande burtslwiñ, þvi lyda Meñ Baga, Roksemdiñ rwiñ, sest rijr Vina-Trwiñ, og rekiñ wr Haga: Agyrnd framkwiñ, eñ græt Laganagrwiñ, flest geingur aflaga.

12. Ungdoomsins Æde, þo aadur fyrr stæde, til Afreka haarra, Loste, Siaalfrædi, Lete, Svefn bædi, þad lijtst þeim nu skaarra, Vits kulnar Sæde, aa (1) Vinds Hyrjar Svædi, þvi velldur Gjed þraarra, ad lesa gOd Frædi, og læra Sidgjædi, er Lunderni faarra.

Nota. (1) id est: i Huganum.

13. Dug lægir (1) Beima, sem falldbuiñ (2) Feima, vid FletiN sier handa: (3) Beyte-Lung Geyma, er bañad ad sveima, um (4) Blaarøstu kallda; (5) Meñ maa nu dreyma, til (6) Sørva Blik-Seima, eñ siaalfir þo vallda: Hugprwdir heima, þeir Hardfeingi gleyma, vid (7) Hlackar Rof Tjallda.

Notæ (1) Vox poetica à singulari Beimr vir. (2) Feima virgo, à pavore, vel rubore pavorem indicante, qvi & Feima (3) Lungur, eqvus poeticè, Beyte-Lungur Geyma navis, ab obliqvatione inter navigandum. Geyma autem est G. Pl. à Sing. Geymur mare poet. (4) Blaarøst mare, juxta illud in Ol. S. Tr. S. Bifroknum trad Bekkjar, Blaarost Kongur aarum. (5) Qvis putârit poetam excellentissimum cecinisse, qvod vulgò afferunt, Meñ meiga dreyma, turpi Solœcismo? Qvis enim unqvam dixit, vel dicit, Eg dreyme þad, in Nominativo? Potius mig dreymer þad, in Accusativo, vel til þess, ut hoc loco. (6) In Genit. Plur. à Nom. Sorvar, qvæ vox carens Sing. significat 70. sed h. l. numerum indefinitum, imò vim, copiam. Blik-seimar vel -Seimur in sing. aurum, Blik N. G. splendor, ergo Blik-seimur, gaza splendens. (7) Hlock Bellona Eddica, ut Mist antea, ejus Tjolld loricæ, vel cætera corporis in prælio tegmina. eorum Rof prælium.

14. Nockrir ef þræda, uñ Faaks Naakir Flæda, til Fremdar Hags bOta; Frestskulldir fæda, þvi Fe lijted græda, maa (1. Fordeilldiñ ljOta; Naupyrdiñ ræda, þO rijr se Astæda, þvi Reynslañ vill þrjOta; Ny Breytne Klæda, eñ klena Sidgjæda, þeir KeNingu hljOta.

Nota. (1) Vulgò Fordilld, propter solitam scriptionem i pro ei, vox composita à for & Deilld, est ostentatio præsumptuosa, qvâ aliqvis aliqvid, qvanqvam minus utile, ac solum ad faciendam speciem, in oculos incurrentem, comparatum sibi arrogat, & ceu partem præ cæteris elegit, (Deilir sier for id est: fyr vel framar odru.)

15. So þveNa Listir, þvi mjøg eru misstir, þeir Mentirnar auki; Meñ sitja tvistir, og bragdhnijgnir bistir, i Bw-sorgar Hnauki; Allt eins og Kvistir, af Hretvidri hristir, aa Hraa-vidar Lauke; Margur þo gistir, þær Besælldar Vistir, þo VijlmOdur þrauki.

16. Kostir sjaast farnir, þar 1. FOlknaarungarnir, þeim Framandt

 hlyda

hlYda; Dwks Brædur svarnir, og glismæla gjarnir, so gjörast nu vijda; 2. Fenju Dragkvarner, i Femwtu Sparnir, um̃ Farvegiñ skrijda; JN lendir barnir, þo eingar fæ Varnir, þeir Ofrijki lyda.

Notæ. (1) Unâ voce, composita à Folk & Nærungar (Nærungur in Singulari habet Edda) altores, à V. næri, alo, recreo; Sunt Principes, Proceres, salubri bonæ gubernationis alimoniâ, ceu Pastores greges, populos subditos pascentes ac recreantes, cujusmodi locutione Metaphoricâ uti, nèc omisit ipse Spiritus S. de Davide, Principum decore, sic loqvens per Asaphum Vatem, Ps. LXXIIX. v. 72. Pavit igitur eos (Israelitas) in simplicitate cordis. &c. 2. Cum viderem notam priorem in margine ad hasce voces, hærebam, utrum prius exspuerem, an cachinnum tollerem, erupi tamen in hæc verba: O insaniam, vel agelasto ridendam, à Personis antedictis (Folknærungum, Dwksbrædrum) dictas voces, ad rem his minimè notatam, detorqventem! Dico vernaculè: Eru ecki med þeim meintir somu Meñirnir og strax var affagt, wtmæladir skijrlega af sijnum Athöfnum? Skrijdur Gulled, daudur Hlutur, um̃ Farveg, sem lifande, og seigist um̃ þessa? Nihil sanè aliud notare possunt Feniu Dragkvarner, h.l. qvam avaros (eleganti qvidem ac insigni Metaphorâ) auri ac pecuniæ sacrâ fame ita cruciatos, ut iis cumulandis non minus sint intenti, qvàm mola Fenjæ & Menjæ sociæ manu tracta, in accumulandis Frodio Regi acervis aureis: & se domi continere nullô pactô qveant, qvin etiam, ad instar serpentum, viam publicam eo fine perreptent, ut dictæ fami, aucupiô munerum, solamen qværant, Skrijda um̃ Farvegiñ i Femwtu sparnir, ut ait poeta, voce pluraliter adhibita, propter Metrum, qvæ est Sporn in sing. significans eqvidem parcimoniam, at nihil aliud hocce loco, qvam segregationem largitionum, qvas avaritia, avarorum anima, etiamsi nunqvam exsatiandâ, iis tamen seponi ac exhiberi, qvasi jure, postulat. Aliam ab hâcce dictarum vocum expositionem, ceu genuinam ac vero consonam, tum demum afferent, qvi adversari vellent. Cum nigris cincti pennis cernuntur Olores.

17. Atburdir þrjOta, til Hraustlyndis HOta, i HugmOdi sveina, 1. Skwtyrdum skjOta, og ROgs Mælum rOta, þad Røksemdir meina, Hrakspærnar hrjOta, þeir hvør ødrum blOta, eñ hiñ grijpur Steina; Fiorlausnar FOta, þa fysir ad njOta, ef framar skal reyna.

Notæ. 1. Al. Skot vel Skattyrde.

18. Rаupariñ telur, þær Vijgs allar Velur, sem veit hañ sjer granda, æ Ordum Hrafn elur, sem grææd-solltiñ gelur, vid Gny þrumu Randa; Hrædslañ þa kvelur, ef Kocks Hnijfa Grjelur, þeim koma til Handa, i nærstu hliOp Felur, sem NOt flyi Selur, og nidre hjellt Anda.

19. MaNkosta Lægdir, eñ Lastaña Nægdir, i Landinu spretta, wtgeingu

geingu Frægdir, þar iñkomu Slægdir, og Athafnir Pretta: Naiskylldir, Mægdir, med NOg eru rægdir, so reynst hefur þetta: Litlar faist Hægdir, eñ þad væri Þægdir, ef þvi villdi ljetta.

20. Horfist til Vaga, þar Yfirme N Aga, þeim Oblydnu spara: Mwturnar draga, ßer Lidsiñi laga, þo leynt eigi fara, Agyrndiñ 1. raga, kañ allt eins ad klaga, og eirnig forsvara; til og frai slaga, Taalbrøgdum haga, þvi tak þu þier Vara.

Notæ. 1. Hunc significatum Adj. Raga, sc. pro Mala, qvem Poeta h. l. adhibere voluit, non sumsit aliunde qvàm ex ore vulgi, vocem Ragur, pro malo usurpantis, omissâ genuina notatione. Potuit dicere multo certè melius, Agyrnd Draga. Qvis enim avaritiam diceret meticulosam, impudentis audaciæ maximè ream?

21. Hver villdi greina, þad allt Efni Meina, sem aafalla nædi? hljOdt margir kveina, þvi hjai sier þo leyna, sem Hugbodid tjædi. 1. Jñbwa Steina, skal Braut snwa beina, i Byr-Hvedru-Grædi, Sundferiañ seina, þa ætti Grer eina, ad Od-stodvar Lædi.

Notæ. Ordo verborum hujus loci hic est: 1. Jñbwa Steina, (Dverga) Sundferiañ (Skaldskapuriñ, Skældskapar-Ydkuniñ) seina sem Grer (Eirn af Asum) ætti eina, (med o: rum) skal snwa beina Braut i Byr-grædе Hvedru (Trollkonu, Huganum) ad Lade Od stodvar (þvi Oduriñ skal nema Stad, og ei fara leingra.) Qvid hic Verbum Lodra? id hoc loco affixit extra necessitatem ignorantia, hinc ideo omninò explodendum, & iis qvi affixere remittendum. En hic Metaphoram magni leporis atqve ponderis, ductam à navigiis & navigantibus.

22. Margt mætti henda, sai vill Hug til venda, og vidkañast nædi, Efni Baigenda, sem oss gjørir benda, og afla nu Mædi; Alldarbaatt kenda, i Syn margra senda, mai segja Vandrædi: fleirst tekur Enda, eg læt þar vid lenda, og lykta so Kvædi.

P. S. Ingenuè fateor me nimium festinanter omisisse exhibitionem Ordinis verborum initalium Strophæ V. ita se habentem; Þeir hreysa (pro hreysdu, metricausâ, movebant, ostentabant,) hvertveGjum Arme (utrâqve manu, Armur enim manum notat poeticè,) Mundar Ljoos (in plurali armillas aureas metonymicè, aliàs in Sing. notat ipsum aurum,) Armbond, Armhrijnga, a LeGjum Handar-Lidsins (HandleGjunum.) Ad hæc scripsi in Notâ superiore juxta notas priores, Valborg, Skialldborg, ac ejus VeGi Clypeos, ut qvibusdam placet, qvam explicationem tum demum admittendam censeo, cum ex antiqvorum Poetarum monumentis asserta fuerit, eo enim solo fundamento nititur, qvod etiam in Clypeis aurum spargebatur. At mihi stabilis est sententia, Poetam intellexisse Valborg ma-

 num,

núm, æqvê ac Val-jord, Val-skOd (þad Valuriñ skodar þar hañ a situr) Val-strønd, &c. ac ejus VeGi digitos, in qvibus, non minus qvam in brachiis, Meñ villdu dreyfa Dijgul-Farms DreGjum (aurum, i. e. annulos ex auro confectos (iteratâ sanè Metonymia) spargere voluerunt.) Et hanc sententiam neqvaqvàm desero, donec ab eâ validis argumentis, ex aniqvitate ductis, dejectus fuero.

Hoc scriptum calami tramite pervio
Lectoris cupidi consulat æqvitas
Instans oro boni, mentis acuminê
Qvi vitæ validô tempora transigat.

Þetta hefur til-lagt Sr. Einar Hallfdanarson, Prestur ad Kyrkiubæjar Klaustre Austur, og þañig noterad yfer Orded, Grer. Furdulega vel hefur Sæla Sr. Eyulfe tekest ad skrifa. Mætte eg taka mier þa Diorfung fyrer ad leggia nockud vid so sem til Foota, hia Ordenu, Grer: er stendur i 21. Vijsuñe, þa er þar meint med Mañs Kieñing, Rett af sømu Rokum so sem i Skalldskap brwkast, Þundur, sem er Odins Heite, meinar Author þar i sama Stad, aungvañ añañ eñ sialfañ sig, añars hefde hañ alldrei kallad Dverga Feriuna Seina, hefde hañ meint añara Kvedskap. Þar til er slijk Adferd, ad meina sig sialfañ sub tertia Persona, þar so astendst, a vissum Grundvelle bygd, og epter Forn-Skallda Sid: So qvad Grettir Asmundarson, er hañ skundade wr Hellinum i Skialfanda Flioote, eñ Ydañ straung skall a Herdar honum.

Gekk ek i Gliwfrit dockva, Geyn vellti Flugsteini, Vid Hiörgiæde Hrijdar, Hluñs wr svolum Muñi, Fast la framan a BrjOsti, Flugstraumur i Sal Naumu, Helldur kom a Herdar Skalldi, Hord Fion Braga Kvonar.

Þar sem Grettir næst þvi upphaflega seiger Ek, eñ undir Endereñ, a Herdar Skalldi, meinar hañ eingañ añañ eñ sialfañ sig. Og eru slijk Persónu Skipte allvijda ad fiña. Er þvi Hofud-Skalldsins Sr. Hallgrijms Meining: Kvedande Moñum bregdur nu til Mida heim epter; Þvi i seinustu Vijsuñe kvedst hañ lenda til fulls. Þetta ma hier og til-leggiast, ad Grer er hier Halfs-Kieñing, og þad epter Dæmum Forn-Skallda, so nefner Halldor eñ U-christni Danska RuNa, i Qviþlingi þeim, er hañ orte um Svolldar Orustu Ol. S. Tr. S. Pag. 290. Eins lijka qvedur Asbiorn Prwdi i Hellinum.

Þa er Langskipum lagdi, Lundr ad Eyrarsundi.

Eñ fyrer þa sem eckert skilia i Latinu, setst hier a Islendsku, Iñtak wr þvi Naudsynlegasta, sem aller kuña sier ecke i Nyt ad færa, af þeirre Latinsku Utleggingu, sømu Meiningar, þo ecke sie allstadar Ordriett Epterfilgt.

2. Vijsa. Hvad DEIGULL sie, er fyrre audraaded, sem og so er rett skrifad, DIGULL, af Ordenu eg DEIGE, edur giøre deigt. 5. Vijsa, VAL-BORG er Hønd, eins og VAL-IORD, VAL-SKOOD, af þvi VALURINN skodar þad hañ situr a, VAL-STROND, og so fr. v. Þessarar Borgar VEGGIR eru Fijngurnir, a hverium eingu sijdur eñ a Handleggiunum, Meñ villdu dreyfa DREGGIUM DIIGULS edur DEIGUL-FARMSINS, Gullinu edur Gull-Hrijngunum. 2. I sømu Vijsu. ANGUR-TYR er Odins Heite, tekur hañ þad Nafn, af sijn

felldre miwklaatre og naakvæmre Penustuseme vid Konu sijna FryG, sem siaa er af Vølu-Spaa, þvi
ANGAN er sifelld, Hugarlaatleg og naakvæm Penusta vid Einhvørn, (sem raada er af sønu Kvidu:)
Og þar fyrer er Odiñ kalladur ANGAN-TYR, edur ANGANS GUD. Er ANGAN dreig-
id af ANGUR, sem merker lijteñ Tijma-Punct edur Augnablik, og þar af er saa kalladur Angur-
Gapi, sem aa hvørre Stundu, hvørt Augnablik, glaapir og ganar aafram, adgiæter eckert, og metur
eingañ Hlut framar ødrum. Vilia sumir hier hafa HANGA-TYR, sem og getur stadest; þvi þad
er Añad Odins Heite, HANGI nefnest saa sem hengdur er aa Gaalga, kallast Odiñ þess vegna
þeirra TYR edur Gud, ad hañ hafde sijnar Spaasagner af þeim Daudum med Fiølkynge siñe. Eñ
HANGANTYR sem sumer skrifa, er ecke til. ANGAN-TYNS Hregg edur Hrijd, eru Bar-
dagar. 6. Vijsa. Hier aa ecke ad vera SVELGS, sem sumer hafa, þvi SYLGUR er Væta
edur Vesse, UNDASYLGUR Blood; seiger so Skaallded, ad Vargarner hafe sookt i Blood-Foss
Yduna, þar sem Bardageñ var aattur. 8. Vijsa. HRONN er Sioor, eñ GLÆ edur Glansi
HRANNANNA er Gull, sem Meñ kalla þad glært, er Glampe stendur af. 2. J sømu Vijsu Y-
MA edur YMUN, er Bardage, Eins og hier seiger: Pa var Orinr at Ymo (i Bardaganum) æ Odd-
viti þeirra; YMULEIKUR er Framferde og Atferd Bardagans, sem eirneñ verdur kallad Sver-
da eda Hiør LEIKUR, eñ Añir YMULEIKSINS, er þad Erfidi og Arijki er Meñ aattu i
Strijdenu. Þessara YMULEIKS ANNA, (edur Bardaga Erfidis) YM (Gny edur Vopnabrak i
Strijdenu) seigir Skaalldid, ad Fornmeñ hafe þorad ad kaña. Og ad YMUR hafe þessa Merk-
ingu, verdur sañad af Helga Qvidu, Hundingsbana, þar so stendur: Varþ aara Ymr ok Jaarna
Glymr, brast Raund viþ Raund. Ad þessu hafe so verid haattad, i Fyrri Olld, seger Skaalldid, ad
FORN edur gømul YRKI, Qvædi edur Qvedlingar (hvadañ Meñ kalla YRKIS-Efni, þad er
Kvædis-Efni, þad kveded er wt af) ROOMI herme edur fraa segi; Sem Yrki forn rooma, epter
þvi sem gømul Qvædi fraa segia. 3. J sømu Vijsu. IL-PORN, hvad þad merke, er fyrri aud-
skilid. Eñ hitt; ad PORN og TANNI sieu Odins Heite, sem sumir vilia, fiñst allðrei i nockrum
Skaalldskap, og þvi sijdur so brwkud af Forn-Skaalldum vorrar Tungu, ad Leyr-Skaalld vogi
traudt edur ecke, ad leifa sier þad. 9. Vijsa. FLEINAR eru hier allsslags Skot-Vopn, ei
helldur þau sem FALMA, edur sliwga i gegnum BRJOOSTINN, eñ adra Lijkamans Parta.
SAUMELLDUR er Sverd, þess Elldar PSALMAR, Bardagar, sem almeñara er i Skaalld-
skap, Sverda-Saungur. J sømu Vijsu MISTAR; MIST er Valkyria, heñar SKAAL-
MA SPOR, eru Saariñ, sem Meñ voru i Strijdinn særdir. SPIOR, eru einslags Skot-Vopn,
þeirra FLUGUR edur Flug, TAALMA, hindra, so bæde þessi, SPOR SKAALMANNA og
SPIOR-FLUGURNAR, edur SPIOR-Flugid, segir Skaalldid, ad sieu NÆM, vidkvæm,
SPRETTINGA STAATINU. VALJANDIR eru Høndurnar edur Handleggerner, aa
hvørium VALURENN sat eins og aa JORDU; IALMA, hristust so sem med nockurskonar Pit
edur Brake, þa Bogarner voru bendter. Dæme hier uppaa er fyrre tilfært. 10. Vijsa.
FOFNIR er Ormur, hañs Skridjørd, Gull. 13. Vijsa. BEIMUR er Kallmadur i
Skaalldskap, þeirra DUGUR segir Skaalldid nu take ad LÆCKA. FEIMA er Kona sw sem er
Ofraamfæriñ, og þadañ er kalladur FEIMU-legur, saa sem fyrirvirdir sig, edur skamast sijn.
LUNGUR er Hestur, eñ GEYMUR er Sioor i Skaalldskap, BEYTI-LUNGUR GEYMA
edr GEYMANNA er Skip, þar þvi verdur beitt til og fraa nuñ Siooiñ. BYLAUKNST Sioor.
SORVAR eru 70. eñ merker ecke nockra vissa Tøln, i þessum Stad. BLIK er Skin edur Glan-
se, SEIMUR, Fiaarhlutir, Audur; Er þvi sem Skaalldid segdi, ad Meñ vallde sialfer, ad þa maa
nu DREYMA til GLOOANDI, glansandi GULLS og GERSEMA, er aadur vard ecke Tøln
a komid. HLOCK Valkyria, sem aadur fyrre, MIST, heñar TIOLD, Bryniur, þeirra TIAL-
DA Rof, Strijd. 16. Vijsa. FOLK-RAAMUNGAR, dreiged af FOLK og Ordinu eg
RÆRE, sama og sagt være RÆRINGAR Meñ FOLKS, þad eru Høfdingiar, Yfermeñ, þeir
sem med Heilsusamlegu FOODRI gøodrar Stioornar, eiga ad NÆRA og foostra sitt underhaf-
andi

[illegible], [illegible] Hirder helldur Hiørd [illegible] til [illegible] Þesse [illegible] [illegible], ad [illegible] EPEim FRAMANDI, og so fr. v. [illegible] VANEN, Pad er Agiarnir, þeir sem so eru af Fiegi [illegible] plaga [illegible], ad [illegible] ad draga, safna og hauga saman øllu þvi er Fi[illegible] nætt sinna, sem Kvernin [illegible], er [illegible] OGU Systur, FENIA og MENIA, i þvi ad safna Frooda Kongi Gull-Dyngium, og [illegible] gjeti þesser med eingu moote halldið sier vid Heimilis[illegible], helldur SKRIJDA ([illegible]) UN FARVEGINN, Piovdleider Manna a medal (ad þeir kunne med Aura [illegible] a œminsti Hwugur Agyrndarinnar) I FEMUTUSPARNIN, sem Skaallvid segir. [illegible] edur SPARNIN, er i sjaalfu sier eckert annad en SPARSEMI, af Ordenu og [illegible]RA, En þar Skaalldid seiger þeir SKRIJDE edur fari i SPARNIN FEMUTU[illegible] unn F[illegible]RV[illegible]GINN, meinar hann eckert annad, en þad, ad þesse þeirra Umferd edur SKR[illegible], sie til þess, ad þeir faae þvi helldur SPARAD sier, unnhirdt, hagnijtt, og hvad hentu[illegible] med þeim FE-MUTUM og Giøfum er þeir gieta sier wtsnijkt, og under sig malad. So kalla [illegible] fara i Utvegur, þad er til ad wtvega: I ein og onnur Kaup, þad er til ad kaupa, og so fra[illegible].

Flærdar Senna.

Annars Erende rekur, Ulfur og laungum sannast þad, læsi margur Lofords frekur, lijted er wr h[illegible] hert er ad, nedann slær Ord vid Eyra, Er hann kiær Vinur ad heyra, siertu fiær, so er þad ecke meira.

Sl[illegible]kt er Hygginde halldenn, Høfdingsskapur og Mentenn Prud, Verolldenn Fa[illegible]e falldenn, foodrar sinn [illegible]iool med sk[illegible]a Hiud, lærd er a limsku Veglu, leint sier hia sann þa Neglu, sem Køttur þa hann treppe[illegible] [illegible] hvassar Ne[illegible]tur.

Opt er [illegible]rt ad heyre, Alþydu Lof af Hræsne veitt, hinum sem a þad heyra, Heimur sijnest sem Kaalf [illegible]inn eitt, i Augum greid, hlæa og hlacka, Hr[illegible]vsun leid, bidia og þacka, enn buenn er Sneid, þa snua vid þier [illegible]na[illegible]a.

[illegible]ur er sa sem helldur, hvørs Manns Loford sem fullgiørt sie, Einfalldur opt þess gielldur, Aly[illegible] [illegible]nar þad hiturn er, Spie, trigda Giølld, Taals med Korne, temprast kølld, nema vid [illegible], [illegible] Kvølld enn [illegible] þig strax ad Morgne.

Heimurenn [illegible], Hand[illegible]rk [illegible] mest brwkar nu, ad foodra Eyr med Gule, wtgeing[illegible] [illegible] Mynt[illegible], Orga [illegible], [illegible] þarf kaupa, aller hens, med þad hlaupa, Kossa Flens, [illegible] liuga og kaupa.

[illegible] hefur best [illegible] bijtum, Er hvød gietur ad sinnu eirn, Friaals af limskunnar Lijtum, lifer og [illegible] Hiarta hrein, Trigdum vijst, Vielenn farga, Verølld snijst, hvor vill biarga, Raad er sijst, [illegible] [illegible] a marga.

ERRATA.

P[illegible] [illegible] 1. les Jafnallt[illegible]d. P. 12 L. 29. l. Svein. P. 13. L. 34. l. Po. P. 14. L. 2. [illegible] Men[illegible] P. 2[illegible]. L. 20. l. Sig. P. 24. L. 29. l. Muna. P. 30. L. 13. l. I søgdum. P. 53 L. 19. l. Hne[illegible] Ibid. 23. [illegible] neyrle. P. 56. L. 35. l. Sorg. P. 75. L. 32. l. Braad, P. 108. L. 6. l. Sendemanne. P. 110. L. 34. l. Mijnkun. P. 123. L. 15. l. Hvørium. P. 124. L. 10. l. Fiølgade. P. 148. L. 1. l. Frijda. Ibid. L. 2. l. Dygda Bruda, P. 195. L. 25. l. Børn. P. 199. L. 35. l. Og. P. 214. L. ult. l. Petta, P. 215. L. 8. l. Feller. P. 217. L. 3. l. Peir. Ibid. L. 25. l. So. P. 218. L. 29. l. Sendi. P. 221. L. 13. l. Dreingia. P. 22[illegible] L. 20. l. Mekrud. P. 224. L. 34. l. Græter. P. 227. L. 17. l. Mun. P. 232. L. 9. l. [illegible] P. 234. L. ult. l. Mætre. P. 240. L. 36. l. Tungum. P. 257. L. 3. l. Heilsun. P. 2[illegible]6. L. 5. l. [illegible] P. 294. L. 6. l. Nødd. P. 298. L. 22. l. Manns. P. 311. L. 24. l. Mest.

Þessar Prent-Villur, eru sumar ad finna i hinne Fyrre Editione, yfer hvoriar siedst hefur i Correction þessarar, Jafnvel þott nockrar væru leidrettar: Enn hvad hellst fleira sem [illegible] [illegible] ad vera, hvert helldur er jamkvæmt þeirre gømlu Book edur ecke, þa er Guodgiarnra Lesara [illegible], Goodgiarnlega þad ad Lagfæra og i Maaled ad lesa.

